THEODOR FRITSCH

HANDBOK I DEN JUDISKA FRÅGAN

DE VIKTIGASTE UPPGIFTERNA OM DOM ÖVER DET JUDISKA FOLKET

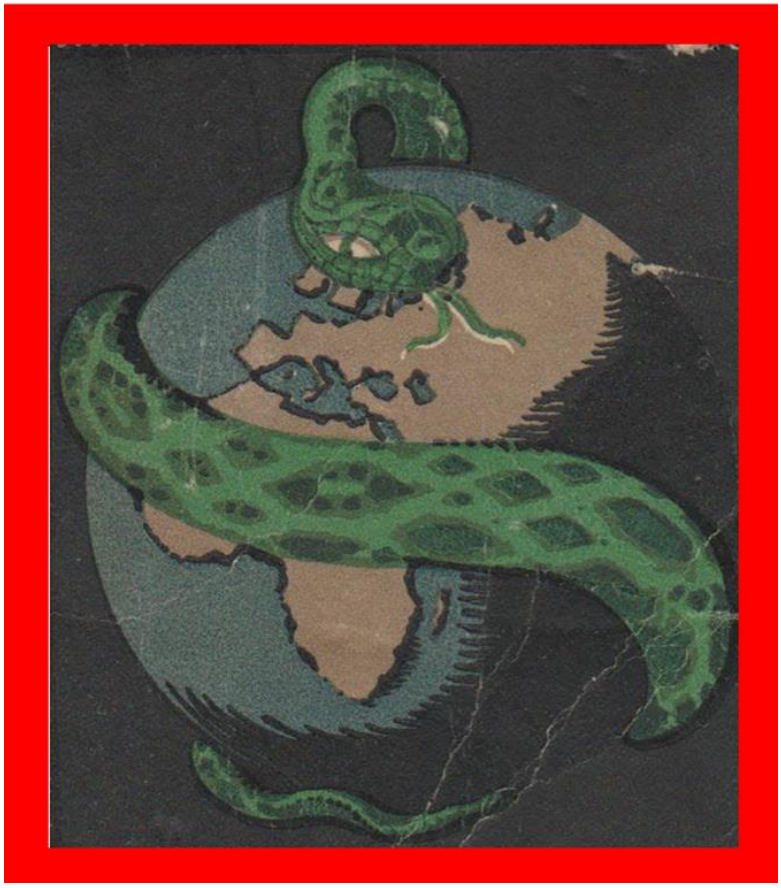

THEODOR FRITSCH

HANDBOK I DEN JUDISKA FRÅGAN

DE VIKTIGASTE UPPGIFTERNA OM DOM ÖVER DET JUDISKA FOLKET

Fyrtionionde upplagan

279:e till 330:e tusentalet

HAMMER-VERLAG / LEIPZIG / 1944

Theodor Fritsch (28 oktober 1852-8 september 1933):
"Skaparen av praktisk autisemitism"

Theodor Fritsch, bondesonen och bruksingenjören, hade redan 1880 nära kontakt med de stora motståndarna till judarna Lagarde, Dühring, Liebermann von Sonnenberg, Bockel, Stoecker m.fl. Ju djupare hans kunskaper om judendomen blev - som student umgicks han fortfarande med en judisk familj - desto mer insåg han syftet med sitt liv. Han avstod från inkomsterna från sitt yrke och offrade pengar, tid och all sin styrka för att förmedla sina tankar till det tyska folket, om så behövdes, i minsta dagliga arbete. Mer eller mindre övergiven av alla sina vänner gav han 1902 ut "Jammer" - Blätter für deutschen Sinn. I en tid som dominerades av Rathenau, Ballin, Warburg och andra penningstarka judar fick han räkna med att varje dag skickas i fängelse om han publicerade sanningar om judiskt beteende inom näringsliv, politik, kultur och religion. En genomjudaiserad domarkår dömde honom till fängelse och böter, en judaiserad press avundades honom, ett blint folk missbedömde honom, som bara följde sin inre röst.

Redan 1887 sammanställde han "Den antisemitiska katekesen", den 49:e upplagan av denna "Handbok i judefrågan". Under åren före och efter världskriget skrev han en rad böcker som än i dag hör till den nationalsocialistiska rörelsens viktigaste pedagogiska publikationer: "Der falsche Gott", "Das Rätsel des jüdischen Erfolges", "Mein Streit mit dem Hause Warburg", "Die Sünden der Großfinanz", "Anti-Rathenau".

När Theodor Fritsch dog den 8 september 1933 hade han fullgjort sitt uppdrag, som fortfarande inte erkänts av miljoner människor på grund av judisk uppvigling: Han hade lagt de viktigaste grunderna för att det tyska folket skulle kunna bygga ett nytt rike.

Innehåll

Förord

Inledning

Rasstudier av det judiska folket

Bilaga: Judiska namn
Katalog över ofta använda judiska ord
Jiddisch och den röda världen

Judendomens historia

Inledning
I. Judendomens historia i den antika kulturvärlden
1. huvudinnehållet i forntida historia
2. Palestinas historia fram till den babyloniska fångenskapen
3. Judendomens ursprung och natur
4 Judendomen i de persiska, grekisk-makedoniska och romerska rikena
5. Orientalisering av hela den antika kulturvärlden
II Judendomens historia under medeltiden
1. Huvudinnehållet i den medeltida historien
2 Judendomen under den tidiga medeltiden
3 Judendomen under den senare medeltiden
III. Modern tid
1. Ghettotiden
2. Angloamerikaner och judar
3. Judarna i Tyskland
4 Judarna i Frankrike
5 Polens fall
6 Judarna som revolutionärer och krigsprofitörer
IV. Den senaste tiden
1. huvudinnehållet i modern historia

2. Förjudligande av det ekonomiska livet
3. Förjudligande av det politiska livet
4. Förjudligande av det andliga och moraliska livet.
5 Märkliga bundsförvanter . . . .
Slutsats

Den judiska läran
Anmärkningsvärda bibelställen
Synen på Gud i Gamla testamentet
Moralen i Gamla testamentet
Antijudiska röster i Nya testamentet
Talmud
Shulchan aruch
Formeln "Kol nidré
Rituella mord
Axel

Judiska kamporganisationer
Kahal
Alliance Israélite Universelle
Den oberoende orden B'nai B'rith
Agudas Yisrael
Jewish Agency
Centralförbundet för tyska medborgare av judisk tro
Hjälporganisation för tyska judar
Föreningen till försvar mot antisemitism
Föreningen för tyska judar
Föreningen för nationella tyska judar
Sions vises protokoll
Sionism

Judendomen i den tyska kulturgemenskapen
Inom politiken
De borgerliga partierna
De marxistiska partierna
De partipolitiskt obundna centrumen för judiskt inflytande
De kristna kyrkorna och judendomen
Påverka den allmänna opinionen
Press i Tyskland
Juden i den utländska pressen

I affärslivet
Judar i bank och börs
Varuhusen
Judisk korruption
Judendom i musik
Judendomen i teatern
Judendom i film
Judendom på radio
Judendomen i måleriet
Judendomen inom gymnastik och idrott
Judendomen i tysk litteratur
I utländsk litteratur
Judendomen i tysk filosofi
Judendom inom medicin
Judendomen i straffrättsligt hänseende
Judendomen i statistiken

Judendomen i bedömningen av andra och sig själv
Bedömningar av romerska författare
Bedömningar av arabiska och persiska författare
Domar från det sjätte till det sextonde århundradet
Bedömningar av författare, statsmän och filosofer från trettioåriga kriget till självständighetskrigen 1813-1815
Domar om judarna från självständighetskrigen till idag
Judiska självbekännelser

Den tyska antijudaismens historia
I. Den antijudiska försvarsrörelsen
1 Framväxten av den antijudiska rörelsen
2. utvecklingen av antijudiska organisationer, föreningar och partier fram till världskriget
II Det nationella uppvaknandet
1. Det nationella målet.
2. Utveckling av nationella föreningar, federationer och partier.
3. det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet
III De tyska religiösa strävandena under senare tid . .

Avslutande ord

Förord till den fyrtionionde upplagan

"Nürnberglagarna till skydd för det tyska blodet och den tyska rasen", som antogs på rikspartikongressen 1935, satte upp ett preliminärt mål för det nya Tysklands kamp för att uppnå och säkra rasenhet och skapa ett folk av sin egen sort. Avjudifieringen av det offentliga livet, politiken, kulturen och ekonomin i Adolf Hitlers Tyskland väckte den största uppmärksamheten i hela världen. Judendomens allomfattande agitation mot Tyskland och alla antijudiska strävanden gör det mer nödvändigt än någonsin att utbilda folket i denna grundläggande fråga om deras existens.s existens. "Handbok i judefrågan", skapad av tyskarna och baserad på en undersökning av tyska angelägenheter, har därför blivit ett oumbärligt intellektuellt vapen mot den judiska världspesten, särskilt i nutid.

Dess interna omorganisation tar hänsyn till detta såtillvida att den har förvandlats från en ren stridsbok till en exemplarisk populär lärobok och föremål för den mest grundliga faktautbildningen. Helt i Theodor Fritschs anda når den på så sätt fram till de ariska folken, för vilka sådan kunskap blir en ledstjärna för befrielse från den främmande rasen.

Den nya versionen av "Handboken" ger en klassisk redogörelse för judarnas historia i Tyskland och tyskarnas svåra men orubbliga kamp mot dessa inkräktare, som fick sin elementära fullbordan i det nationalsocialistiska upproret 1933. Inte bara historiskt berättande, utan också kritiskt bedömande, beprövade experter inom de mest skilda områden har bidragit med allt för att teckna en fullständig bild av dessa händelser, de krafter som verkade och de senaste resultaten.

Vi vill tacka alla dem som genom sitt samarbete och sina praktiska förslag har bidragit till att utveckla och förbättra "Handbok i judefrågan", liksom de otaliga läsare som har fört vidare den kunskap som publiceras här och därmed bidragit till att undanröja den sista kvarvarande okunnigheten om judiska angrepp.

Till minne av den äldste pionjären i det tyska upproret mot världens judiska fiende har vi också gett den nya utgåvan den beprövade titeln: Theodor Fritsch, Handbuch der Judenfrage. Må den än en gång uppfylla sitt kämpande syfte liksom de tvåhundrasjuttioåttatusen som föregick den.

Leipzig, september 1943.

Redaktörskap för Handbook of the Jewish Question

Inledning

Judendomens historia är historien om nedgången, inte för judarna, utan för de folk som gav judarna gästfrihet och rätt att bosätta sig där. Från romarnas tid finns det röster som karaktäriserar detta folk, i den mån man kan tala om ett folk med tanke på rasblandningen, som skyldigt i vidaste bemärkelse. Här kan man också hänvisa till judendomens äldsta historiska verk, Bibeln, som verkligen avslöjar detta folks karaktär i sin helhet. I tvåtusen år, ända sedan judarna förstod hur de skulle smyga sig in i den civiliserade världens historia, har starka röster höjts mot dem, och dessa röster har blivit starkare ju mer judendomen har blivit inbäddad i Europas historia. Europas historia var världshistoria i århundraden; när dess ramverk sträckte sig över hela jordklotet, utvidgades uttalandena mot judarna i samma, om inte större, utsträckning. Från Tacitus och Diodorus till Giordano Bruno, Luther, Goethe, Fichte och Schopenhauer är vissa av varningarna mot judarna ganska starka. Tacitus kallar judarna för "människosläktets styggelse (taedium generis humani)", i Nya testamentet finner man Kristi ord om djävulens söner, Richard Waglier talar om en "demon för mänsklighetens förfall", liksom Mommsen också uttrycker sig på liknande sätt: "förfallets jäsning", och Treitschke säger kort och gott: "Judarna är vår olycka".

Det judiska folkets hämndlystnad, känd redan från Gamla testamentet - man kan nog tala om en "gudomlig" hämndlystnad, eftersom den av samfunden i dag dyrkade guden Jahve alltid står i förgrunden som hämnare - gjorde att de ständiga varningarna inte hördes. Naturligtvis finns det också en viss godtrogenhet hos ärliga människor och judarnas mycket märkliga förmåga att få ett avgörande inflytande om och om igen och överallt. Ju mer judarna påtvingade andra folk sina åsikter om politik, ekonomi, konst etc. - underförstått med hjälp av sin blodigt sluga natur - desto starkare blev detta inflytande. Det är således ett obestridligt faktum att alla som tar ställning mot judarna bojkottas på det hårdaste sätt; inte bara den enskilde, som judarnas motståndare under decennierna före omvälvningen i Tyskland, utan även hela stater, som vi kunde uppleva åren efter den nationalsocialistiska omvälvningen. Judarnas penningmakt tvingade också den fåfänge Henry Ford att upphöra med sin antijudiska kampanj.

Antijudaismen är strängt taget lika gammal som judendomen. Theodor Fritsch sade en gång: "Hur skulle en vidskeplig och fanatisk sekt, vars mål är att exploatera och

underkuva den ärliga, kreativa mänskligheten, inte kunna få ett passionerat försvar av alla ärliga människor?"

Trots dessa ibland mycket djupgående insikter i judendomen fick judarna medborgarskap i alla länder under 1700- och framför allt 1800-talet. Genom att erkänna dem som ett religiöst samfund fick de lika rättigheter. Det måste påpekas att judarnas religion, Talmud och Shulchan Aruch, knappast var kända för lagstiftarna. För de, som ofta kallade sig kristendomens väktare, visste inte att en oinskränkt antikristen hållning intogs i de judiska lagböckerna. Man skulle kunna anta att judarnas religiösa inställning var känd sedan Eisenmengers avslöjanden om Talmud, eftersom detta omfattande verk trycktes av en preussisk kung, Fredrik 1, år 1711. Men vi vet att judendomens makt hade ökat så mycket sedan den franska revolutionen 1789 att den kunde få lika rättigheter med hjälp av sitt ekonomiska inflytande. I icke-tyska länder tillämpas dock lika rättigheter endast för judarna; det har aldrig fallit judarna in att erkänna lika rättigheter för andra människor. De är det "utvalda folket" som står över alla andra, och det är betecknande att de fortfarande eller återigen erkänns som sådana av företrädare för båda de kristna samfunden.

Men det går inte att förneka, och det förnekas inte ens av judarna själva i öppen dager, att judarna i slutändan inte är ett religiöst samfund. Snarare kallar de det "religion", vilket i själva verket visar sig vara uråldriga lagbestämmelser "för det judiska folkets materiella framåtskridande". Medan tron hos t.ex. det tyska folket representerar en inre gudskunskap av blodsbesudlad natur, är religionen hos judarna den yttre ramen för ett folk som är sammanbundet i en stat spridd över alla världens länder. Judarna är därför både en "stat inom en stat" och en "stat över alla stater".

Den antijudiska rörelsen, som i Tyskland 1933 leddes till seger av Adolf Flitler, som rätt insåg sammanhanget, har en månghundraårig litterär historia. Man kan tala om en källa som genom tiderna har vuxit till en oöverstiglig ström. Allt började med Martin Luthers skrift "Om judarna och deras lögner", där han fördömde judendomen med sin tids hårda, ofta skandalöst råa språk. Professor Eisenmengers första verk, "Das entdeckte Judentum" (Den upptäckta judendomen), som förbjöds av den österrikiske kejsaren år 1701, avslöjade det oändliga moraliska förfallet i den så kallade "religionen" Talmud. Detta följdes, i anslutning till tidigare åtgärder, av ett antal judiska lagar, "judiska förordningar", utfärdade av olika furstar. Den sista, men i Tyskland avgörande kampen mot judendomen inleddes med Richard Wagners verk "Das Judentum in der Musik" (1869). Redan året därpå publicerades "Judarna och den tyska staten". Författaren kallade sig H.

Naudh, men det kan antas att en nära medarbetare till Bismarck låg bakom detta viktiga verk. Senare antogs författaren vara godsägaren Heinrich Nordmann, men detta har i övrigt förkastats. Bokens genomslagskraft blev dock inte vad författaren eller författarna hade tänkt sig. Theodor Fritsch påpekade en gång att inte ens det dåvarande mäktiga konservativa partiet skulle ha accepterat denna "bok skriven i en varm, lojal och kristen ton". Otto Glagau hade större framgångar med en essä som publicerades i "Gartenlaube" 1876. Den bevisade att de enorma börsmanövrerna i början av sjuttiotalet hade bestulit det tyska folket på flera miljarder. Från och med denna essä började kampen mot judendomen att ta sig skarpare former. Efter att Wilhelm Marr, som var av judisk härkomst, skrivit "Der Sieg des Judentums über Germanentum" (1878) började den tyska allmänheten att uppmärksamma detta. Antijudiska talare började dyka upp och försökte alltid hålla folket i rörelse. Men uppenbarligen hade man ännu inte nått det sinnestillstånd som krävdes för den slutliga politiska konfrontationen, så att den antijudiska rörelsen fick en viss blomstring, men inte kunde åstadkomma de framgångar som utvecklingshistorien krävde. Men det vore fel att bortse från den tidens stora ord, eftersom den nödvändiga konfrontationen, framför allt den djupgående insikt som ledde till framgång i vår tid genom nationalsocialismen, så att säga fann sin första grogrund under dessa år.

År 1878 utsåg Metz hovpredikanten Stoecker till Berlin. Hans tal utlöste en storm av gillande och förkastande. Stoecher hade den felaktiga uppfattningen att han kunde göra judarna till anständiga medborgare genom att döpa dem. Han bortsåg från de rasistiska grunderna, trots att fransmannen Gobineaus rasistiska verk hade kommit ut redan på 1950-talet. Stoeckers goda avsikter led snart skeppsbrott.

Under de närmaste åren framträdde Nietzsches svågrar Dr Ernst Henrici, Lebermann von Sonnenberg, Dr Bernhard och Paul Förster och nådde publika framgångar, som utvidgades till en sammanhållen antijudisk rörelse. Ett antal antijudiska tidningar och tidskrifter gavs också ut på kort tid, men med undantag för Otto Glagaus "Kulturkämpfer" blev de inte långlivade. Man måste komma ihåg att judarna även under dessa år utövade påtryckningar genom sin ekonomiska makt, vilket var särskilt tydligt i tidningarna. Tidningarna var beroende av sina aristokratiska donatorer fram till 1933 års redaktionella lag. Om de skrev i en antijudisk anda blev de av med annonserna från de stora judiska företag som höll dem lönsamma. Omvänt var det naturligtvis också så att de stora och små företag som annonserade i de första antijudiska tidningarna omedelbart bojkottades av judendomens ekonomiska makt. Eftersom läsekretsen för dessa första antijudiska tidningar av naturliga skäl var begränsad, måste kostnaderna täckas med annonser.

Detta var oftast ett misslyckat försök, varför tidningarna och tidskrifterna snart måste upphöra med sin utgivning igen.

Trots detta kunde rörelsen redan 1880 skicka en "antisemitisk petition" till Bismarck, som fick omkring 250.000 underskrifter. I petitionen krävdes att invandringen av utländska judar skulle begränsas eller förhindras, att de skulle uteslutas från alla maktpositioner, att grundskolornas kristna karaktär skulle bevaras och att statistiken över den judiska befolkningen skulle återupptas. Den 20 november 1880 diskuterades framställningen i det preussiska representanthuset. Centerledamoten Bachem gav imponerande exempel på judisk terror, medan parlamentsledamoten Stoecker sade att om framsteg (demokrater) fortsatte att identifiera sig med judendomen, skulle det kosta detta parti livet. Särskilt anmärkningsvärda är kommentarerna från den dåvarande borgmästaren i Berlin Hobrecht, som tillhörde liberalerna: "I ett samhälle av jämlikar är detta omåttliga" fruktansvärda skrik outhärdligt om en av dem blir trampad på tårna; och om till och med någon i en beroende ställning, vars ämbete tvingar honom till särskild diskretion, gör sig skyldig till taktlöshet eller oförskämdhet mot en jude, vilket är illa nog, då upphör omedelbart all hänsyn, då bör alla myndigheter vittna om djupet av deras indignation. All officiell auktoritet bör upphävas för att hämnas orättvisan."

I likhet med pressen hade riksdagspartierna små möjligheter att ta ställning mot judendomen och stödja den antijudiska kampen. Medlemmarnas bidrag kunde inte stödja den nödvändiga organisationsstrukturen; frivilliga donationer måste accepteras, donationer från penningstarka människor. Och i många fall var dessa judar, så att allt annat är tydligt igenkännbart. Under de sista åren av förra seklet bildades under ledning av Dr Königs (Witten) och Liebermann von Sonnenberg det "tyska socialpartiet", som i mitten av nittiotalet hade sexton medlemmar. Även om några av dem, enligt Dr Boeckel, var extremt begåvade talare och hade en stor anhängarskara i landet, förblev det tyska socialpartiets inflytande litet. Det kollapsade också vid sekelskiftet.

Till denna nedgång bidrog inte bara den judiska konkurrensen, som utarmade medelklassen och gjorde att industrin mer och mer hamnade i judarnas händer, utan också de antijudiska politikerna Ahlwardts och greve Pücklers felaktiga beteende. I denna kollaps för den första antijudiska rörelsen var Theodor Fritsch den enda kvarvarande stödjepunkten. Han grundade 1902 sin tidskrift "Hammer" och inledde en obeveklig kamp mot judendomen.

Det var oerhört svårt för Theodor Fritsch att med sin tidskrift arbeta mot förstörelsen av alla tyska känslor. Redan från början använde judendomen hänsynslösa medel mot honom. Eller också arbetade den så skickligt förklädd inom den tyska staten att vanliga människor knappast kunde se var och hur juden uttryckte sig. Theodor Fritsch strävade därför oavbrutet efter att vinna en bredare vänkrets, han försökte ha en intellektuell och moralisk effekt och publicerade essäer om rasfrågan för att bereda marken för en förnyelse av folket och staten. Under kriget 1914-1918 tog han särskilt ställning mot judisk utpressning. "Hammaren" förbjöds flera gånger av arméns högsta ledning på grund av sina publikationer om krigsföretagen som grundades av judarna Rathenau och Ballin vid .

Kriget, vars bakgrund tydligt avslöjar den judiska agitatorn, gav erfarenheten av frontlinjesamhället. Förnyelsen av Tyskland föddes ur denna prövning för det tyska folket och den tyska själen. Medan staten och folket utåt sett kollapsade och parlamentarismen blomstrade och slösade bort Tysklands nationella rikedom genom att tolerera judendomen, skapades flera nationella organisationer. Detta var en inre reaktion på kollapsen, ett uppror av sunda andliga krafter mot den förorening av judendomen som hade levt i den tyska nationalkroppen i årtionden. Ur den naturliga mångfalden av förnyelserörelser uppstod snart det nationalsocialistiska arbetarpartiet, vars ledare Adolf Hitler tog upp kampen mot judendomen inom alla områden av det tyska livet. Denna kamp, som främst gällde de tyska arbetarna som fångats av den judiska marxismen och kommunismen, var oerhört hård och rik på blodiga uppoffringar. Genom att övervinna rent naturliga biologiska och politiska bakslag visade NSDAP att det var en levande folkrörelse. Genom att ta makten i det tyska riket visade det att den nationella idén är det tyska folkets oövervinneliga kreativa kraft.

Adolf Hitler erkände naturligtvis den absoluta lag som blev uppenbar under åren efter kriget, nämligen att kriget var ett hårt snitt genom samtidshistorien och att allt före det hade överlevt. Följaktligen blev den slutliga, djupgående förnyelsen av det tyska folket ett generationsproblem. Utbildningen av den tyska ungdomen placerades följaktligen under framtidstankarna, som kan sammanfattas som tankarna om den nationella gemenskapen. På grundval av hela utvecklingshistorien placerades därmed hela folkets liv i en ny ram. Upplösningen av partierna följdes av en helt ny lagstiftning. På detta sätt kunde man skydda och stärka främst folkets hälsa och bondeståndet som grundvalar för imperiet. Judendomens inflytande bekämpades genom lagar mot judar och andra fosterlandsförrädare i Tyskland.

Redan från det första året präglades den tyska förnyelsen av en heljudisk kamp mot Tyskland. Knappast någonsin i judendomens historia har den demonstrerat sin övernationella enhet så utomordentligt som nu. Inte bara emigranterna, utan även judarna i Amerika, England, Frankrike och Sovjetunionen försökte stänga Tyskland ekonomiskt. De globala ekonomiska konsekvenserna av denna bojkott var dock särskilt skadliga för icke-tyska industrier, så att bojkotten snart förlorade sina initiala starka effekter, desto mer som Tyskland strävade efter att bli oberoende på olika områden. Även om judendomen kunde betraktas som helt utestängd från riket och inte hade något avgörande inflytande på något område av nationens liv, öppnade den oförtröttliga kampen mot Tyskland främmande nationers ögon för judendomen. Antijudiska strävanden dyker upp överallt. Deras effektivitet beror på många olika förhållanden i de enskilda länderna, men rasmedvetandet, vars odling är det bästa försvaret mot judendomen, har i större eller mindre utsträckning utvecklats i alla länder, så att världsrörelsen inte längre kan förväntas försvinna i dag; inte ens det nuvarande världskriget, som återigen orsakats på judisk anstiftan, kommer att kunna förhindra folkens uppvaknande.

Rasstudier av det judiska folket

1) Detta avsnitt bygger i allt väsentligt på Günthers "Rassenkunde des jüdischen Volkes" (1930, München, J. F. Lehmanns Verlag. Pris: 9,90 RM., inbunden 11,70 RM.). Med undantag för Richard Andrets "Zur Volkskunde der Juden", som numera ofta är föråldrad (även ur rent vetenskaplig synvinkel), finns det ingen bok som är bättre lämpad som utgångspunkt för följande anmärkningar. Förlaget vill ta tillfället i akt att tacka professor Günther för hans vänliga tillstånd att använda hans arbete.

En mänsklig ras är en grupp människor som skiljer sig från alla andra grupper av människor (som grupperas på detta sätt) genom sin egen kombination av fysiska egenskaper och mentala egenskaper och som alltid bara producerar sin egen sort. Inte att förväxla med begreppet "ras" är begreppen "nation" eller "statssamfund", vidare "folk" eller "moralisk gemenskap" (kulturgemenskap), i synnerhet "språkgemenskap", slutligen "religiös gemenskap" eller "trossamfund". Denna hänvisning är särskilt lämplig i vårt fall eftersom nästan alla författare lägger olika innebörd i orden "semitisk" och "semitism". Åtminstone är "semitisk" den mer omfattande termen jämfört med "judisk". Begreppet "antisemitism", som myntades 1879 av Wilhelm Marr, som var av judisk härkomst, är olyckligt eftersom det finns andra folk med semitiska språk, t.ex. araberna, som står i skarp kontrast till

judarna. Det är därför inte bara av språkliga renhetsskäl som termen "antisemit" bör undvikas och ersättas med "motståndare till judarna". Motsättningarna mellan judar och icke-judar, som naturligtvis upplevs av båda sidor, är inte bara en rasfråga, vilket bör understrykas här, utan har också andra drivkrafter. Frågan om hur och i vilken utsträckning detta är fallet måste förbli öppen här, eftersom det skulle kräva en omfattande diskussion. I grunden är dock meningen "Den judiska frågan är en rasfråga" korrekt. Günther uttrycker detta lite mer förhastat genom att säga att rasfrågan "måste utgöra grunden för diskussionen om alla frågor som har uppstått och kan uppstå på grund av det judiska folkets natur och verksamhet".

Detta ställer oss naturligtvis inför en ny svårighet. Om vi till exempel tittar på rasproportionerna i Europa skiljer vi i dag, i huvudsak enligt Günther, mellan en nordisk, en västlig (Medelhavet, Mellanlandet), en dinarisk, en östlig (alpin), en östbaltisk och en faelisk (dalisk) ras. Den nordiska rasens kännetecken är t.ex.: lång och lång (smal) kroppsbyggnad, långt ansikte, lång skalle (sett uppifrån!), ljus skimrande hud, mjukt blont hår, ljusa, särskilt blå ögon. Om vi åker till ett område som till övervägande del bebos av den nordiska rasen, till exempel Norge, slås vi av likheten mellan invånarna, som nästan varenda en kombinerar de flesta av de nämnda egenskaperna. Om vi å andra sidan slumpmässigt skulle samla omkring 1000 judar från en stor tysk stad, skulle vi finna långa och korta, smala och kraftiga, breda och smala, mörkhåriga och ljushåriga människor sida vid sida. Men det är inte rimligt att av detta dra slutsatsen att judarna inte är en ras, för vi kan lätt se att majoriteten av dessa judar utan tvekan har något gemensamt, visserligen något som inte är lätt att beskriva. Vi kan därför bara dra slutsatsen att judarna inte är en ras i den bemärkelse som till exempel de ovan nämnda europeiska raserna. Judarna är snarare resultatet av en rasblandning, visserligen en rasblandning av ett speciellt slag.

I lekmannakretsar antas det i allmänhet att när två eller flera raser blandas, bildas en "blandras", dvs. en ras som får ungefär lika mycket från var och en av de korsade raserna; dvs. att när en stor, blond, långhårig och smalhårig ras korsas med en liten, svart, korthårig och bredhårig ras, bildas en medelstor, brun, medelhårig och medelhårig "blandras" eller ny ras. Detta är inte fallet. Istället gäller här de så kallade mendelska lagarna, som vi har att tacka augustinerprästen Johann (Gregor) Mendel (1822-1884) för och som du kan läsa mer om på lämplig plats. I allmänhet gäller det som Eugen Fischer säger om skallformen hos de Rehoboth Bastards (Sydvästafrika) som han studerade: "Först och främst ser man i typiska, verifierbara blandningar av två olika raser att Miseli-populationen inte har en skallform vars längd-bredd-index (förhållandet mellan bredd och längd) fluktuerar kring ett medelvärde, men variaLion-kurvan förblir tvådelad, de två gamla

medelvärdena kan fortfarande kännas igen." Den relativt starka och månghundraåriga inaveln har alltså ingalunda gjort det judiska folket till en "ny ras" i ordets egentliga bemärkelse, utan miljöpåverkan har särskilt främjat fortplantningen av bärare av en viss kombination av egenskaper och permanent hämmat fortplantningen av bärare av alla andra kombinationer av egenskaper. Detta har lett till en viss ärftlig ansamling av de fysiska och psykiska arvsanlag som för oss framstår som "typiskt judiska". Det bör noteras att en sådan utveckling hör till undantagen i mänsklighetens historia och endast är möjlig under vissa omständigheter. Någon vetenskaplig term för resultatet av en sådan utveckling finns ännu inte. Eftersom det finns många argument mot termen "folk", beskrivs judarna bäst som en ras av andra ordningen. De raser som denna andra ordningens ras består av är i huvudsak två: den främre orientaliska rasen och den orientaliska rasen; förutom mindre influenser från andra raser kommer också de inre asiatiska och östbaltiska raserna i fråga.

Inom den judiska gymnastiken kan man nu skilja mellan 1) två huvudinriktningar:

1) Ytterligare undergrupper, som t.ex. det s.k. "filisténslaget", som sägs ha relativt mycket nordiskt blod, men från vilket man enligt min mening skulle behöva avknoppa ett annat stort slag som tenderar mot bredd och överflöd, kan inte diskuteras här.

1) de östliga judarna; även kallade: tyska judar eller ashkenazim;

2. de sydliga judarna; även kallad: Västjudar, spanska judar eller sefardim.

Östjudarna, som utgör omkring nio tiondelar av judenheten, omfattar idag i huvudsak judarna i Sovjetunionen, f.d. Polen, Österrike och Tyskland, Ungern och de flesta judarna i Nordamerika och en stor del av judarna i Västeuropa; de är en rasgrupp där den främreorientaliska rasen dominerar och därtill kommer blandningar av de orientaliska, östbaltiska, östliga, innerasiatiska, nordiska, hamitiska och negroida raserna. Ordningen på de raser som nämns här ger ett ungefärligt mått på styrkan i blandningen.

Sydjudarna, som utgör ungefär en tiondel av det totala antalet, består idag av judarna i Afrika, Balkanhalvön, Italien, Spanien och Portugal och en del av judarna i Frankrike, England och Holland. De domineras av den orientaliska rasen, till vilken kommer influenser från de nära österländska, västerländska, hamitiska, nordiska och svarta raserna.

Det är svårt att beskriva judarnas fysiska och mentala egenskaper utan att åtminstone kortfattat beskriva de två huvudsakliga grundraser som behandlas här, nämligen den mellanösternska och den orientaliska rasen. Innan vi gör det är det dock nödvändigt med några grundläggande anmärkningar. Man kan fråga sig med vilken grad av sannolikhet man känner igen juden som sådan. Denna fråga kan knappast besvaras på detta sätt. Ett fotografi kan t.ex. vara bedrägligt därför att den avbildade personens judiskhet inte kommer till uttryck på rätt sätt i det. Även om vi har juden i kött och blod framför oss, beror det ändå mycket på omgivningen. Det råder ingen tvekan om att juden är mycket lättare att känna igen där han rasmässigt skiljer sig från befolkningen, t.ex. på landsbygden i norra Tyskland, än i Mindre Asien eller södra Italien. En annan fråga är med vilken säkerhet judarna kände igen varandra, även under svåra omständigheter. Günther nämner en rapport där en ryss korrekt kände igen 50% av ett antal fotografier som judar, en jude till och med 70%. Av detta kan man dra slutsatsen att judarna i nästan samtliga fall kände igen sig själva när de träffades personligen, antingen omedelbart eller så snart det var möjligt. När det gäller icke-judar är detta förmodligen en fråga om talang, låt oss säga instinkt. I vilket fall som helst bör det understrykas att i tveksamma fall är språket, sättet att röra sig, "uppträdandet", mer tillförlitliga indikatorer än utseendet; detta gäller även blandraser. Det ligger i sakens natur att experternas åsikter ofta går vitt isär. Till och med i ett verk som Günthers skulle man vilja se det ena eller det andra presenterat på ett annat sätt. De följande anmärkningarna, även om de bara täcker de viktigaste punkterna, kan därför bara delvis betraktas som förslag - som förslag till läsaren att hålla sina egna ögon öppna. Juden framställer sig annorlunda som överordnad än som underordnad, som affärsman än som konstnär eller som medlem av de fria yrkena, och slutligen, vilket är särskilt viktigt, annorlunda bland sina kamrater än bland icke-judar. Denna sista punkt är också betydelsefull i ett annat avseende. Günther, särskilt i sina andra verk, tröttnar aldrig på att påpeka att det finns något villkorligt i att en ras bedöms av en annan, att man bara kan göra en ras rättvisa om man kan se den genom dess ögon. Juden, till exempel, kommer att kalla många en känsla av samhörighet, nationellt medvetande, familjeanda, för vilka vi skulle vilja använda väsentligt annorlunda termer. Detta gäller även mentala förmågor och fysiska egenskaper, t.ex. skönhetsideal, dvs. synen på begreppet vackra människor. Judiska vittnesmål har därför här ett alldeles särskilt värde. Kanske kan ytterligare en anmärkning göras här. Judefrågan är en mycket allvarlig fråga, men dess fokus ligger endast indirekt på det ekonomiska området, dvs. endast i den mån ekonomisk makt kan användas för att påverka politik och moral, och endast i denna utsträckning är judarna "vår olycka". När det gäller ekonomiska frågor bör man därför inte i onödan ta upp judefrågan, utan i stället peka på en ekonomisk ordning som gynnar skaparnas välfärd och som pressar tillbaka och begränsar

köpslående, spekulation och rörligt kapital 1). I detta ingår också att det bara finns utrymme för hån och humor när skärpa och kvickhet å ena sidan och vänlighet och slagkraft å den andra korresponderar med varandra. I de judiska självutlåtandena ingår också judiska skämt, dvs. skämt som härrör från judarna, men någon grundläggande och slutgiltig studie i ämnet "lögn och humor" finns ännu inte.

1) Willibald Hentschel har beskrivit grunddragen i en sådan ekonomisk ordning, baserad på Adolf Wahrmund och Ottomar Beta, i sin "Varuna, Das Gesetz des aufsteigenden und sinkenden Lebens in der Völkergeschichte" (Hammer-Verlag, Leipzig, 4:e upplagan, 1924/25, pris tre delar i en volym, 3,60 RM.).

Jag ska börja med att beskriva de grundläggande raserna som nämnts, de orientaliska och österländska raserna.

Den nordasiatiska rasen, även kallad armenoid, assyroid, hettiter etc. Den nordasiatiska rasen finns huvudsakligen i Mindre Asien, men utanför de nordvästra kustregionerna ända till Kaukasus och Kaspiska havet samt i de övre delarna av floderna Eufrat och Tigris och i Palestina. Near Eastern-rasen är medelstor, kraftig, kortskallig med brant bakhuvud och medelbrett ansikte. Näsan är kraftigt utskjutande och ser skrymmande ut; dess broskiga del böjer sig nedåt och slutar köttigt. Läpparna är kraftiga, underläppen sticker ut mot överläppen. Munnen är bred, hakan är lägre och drar sig tillbaka. Öronen är ganska stora och köttiga. Håret och huden är i huvudsakii mörkt till färgen. Kroppshår och skäggväxt är stark. Ögonen är bruna. "Alla slags bilder av djävlar och djävlar, av 'mefistofeliska' figurer, tyder på att de västerländska folken måste ha förknippat idén om 'djävulska' drag i det mentala beteendet med den främre orientens rasdrag och ... delvis än idag. (Günther). - "De mentala egenskaperna hos rasen från Främre Orienten kan idag bäst utforskas hos de folk som har ett starkt inflytande från denna ras, såsom de moderna grekerna, turkarna, judarna, syrierna, armenierna och nyperserna. Raserna i Främre Orienten har tillskrivits en speciell handelsanda, en särskild skicklighet inom handel och kommers ... Detta framgår av det faktum att det i hela Orienten, i städer som huvudsakligen bebos av greker och armenier, är svårt eller omöjligt för judarna att få fotfäste. Folkvitsen uttrycker detta drastiskt genom att säga att på sju judar går det en grek och på sju greker går det en armenier ... Effekten av deras speciella handelsanda främjas hos den främre orientaliska rasen av ett smidigt intellekt, av vältalighet, en utpräglad gåva, ja, en iver att leva sig in i andras liv, att beräkna deras ålder och villkor, och en förmåga att tolka och omtolka främmande andliga varor" (Günther). Enligt Prof. Lenz (München) avlades rasen från Främre Orienten mindre för att dominera och exploatera naturen än för att dominera och exploatera människor. De kännetecknas

av en talang för skådespeleri och musikalisk konst samt en tendens till kalkylerad grymhet. Förmågan att bygga och upprätthålla en stat tycks saknas, i motsats till benägenheten och förmågan att bilda religiösa samfund. Günther har i sitt verk "Ras och stil" på ett synnerligen mästerligt sätt beskrivit effekterna av de mentala egenskaperna: Pendlingen mellan det sensuella och det översinnliga, sammanblandningen mellan "fristad och bordell" (Oldenberg), den ohämmade lusten till "köttet" och fördärvet av "köttet", motsättningen (helt främmande för t.ex. den nordiska rasen) mellan kropp och själ, njutningen av makten över samhällen, inlevelsen och inlevelsen. - Konstnärer ger ofta agitatorer drag av den äldre asiatiska rasen. Judar som till övervägande del tillhör den äldre asiatiska rasen är eller var: Ballin, Max Liebermann, Daniel Sanders, Eduard Bernstein, Leviné, Georg Bernhard, Hilferding, Paul Hirsch, Rosa Luxemburg m.fl.

Det huvudsakliga utbredningsområdet för den orientaliska rasen (även känd som den semitiska och arabiska rasen) är norra och östra Arabien, de mellersta och nedre delarna av floderna Eufrat och Tigris samt länderna runt Persiska viken. Den orientaliska rasen är av medellängd, smal; männen är seniga, kvinnorna mer rundade; de är långhåriga med en utskjutande bakhuvud och smala ansikten. Näsan är smal och oftast bara böjd i den nedre tredjedelen. Läpparna är något utbuktande; munnen och öronen är breda. Huden är barkbrunaktig, håret mörkbrunt eller svart och oftast lockigt; de enskilda hårstråna är tunna och mjuka. Ögonen är mörkbruna. - "En bild av den orientaliska rasens mentala egenskaper får man bäst genom att iaktta de arabiska beduinernas mentala beteende. Hos dem har man alltid märkt en känsla av självklar värdighet och känslostyrka, liksom en trosvisshet vars intolerans mot människor av annan tro går så långt att den leder till förföljelse. En ytlig men skarp iakttagelseförmåga, beräknande slughet, kall medkänsla och extravagant hämndlystnad styrs eller kontrolleras alltid av ett nyktert sinne. Den frispråkiga stridslystenheten förblir alltid föremål för beräkning. Det överraskande rånet, vars framgång verkar mycket sannolik, kännetecknar den orientaliska naturen" (Günther). Följande judar tillhör eller tillhörde övervägande den orientaliska rasen" Heine, Börne, Spinoza, Offenbach, ärkebiskop Kohn, Trotskij, skådespelaren Charlie Chaplin, skådespelerskan Elisabeth Bergner m.fl.

Följande information kan ges om judarnas fysiska egenskaper. En del av denna information är endast av begränsat värde av de skäl som redan nämnts. Judarnas medellängd är låg; den är 1,61 meter för de manliga judarna i Litauen, nordvästra Ryssland och f.d. Polen, 1,63 meter för dem i tyska Ostmark, Ungern, Bosnien och Italien, 1,65 meter för dem i södra Ryssland etc.; judarna i nordvästra Afrika är längre: 45 % av judarna där är längre än 1,65 meter. Den korta medellängden beror i allmänhet på att benen är korta; armarna är också i allmänhet korta, men det finns

också judar med larvformade armar. Krokiga ben är inte ovanligt: det välkända "vemodiga draget runt benen", plattfot, är vanligt förekommande. Bröstomkretsen är liten. Günther ser den "runda ryggen" som en effekt av den nedärvda mentala dispositionen. Judiska kvinnor har ofta ett särskilt brett bäcken, vars ganska plötsliga tillväxt i bredd mellan 15 och 18 års ålder är särskilt märkbar. Tendensen hos judar av båda könen att lägga på sig fett är slående. Judarna är övervägande kort- till medelhövdade; judarna är långhövdade där de övervägande tillhör den orientaliska rasen. Det är ännu inte möjligt att göra några definitiva uttalanden om ansiktsformen (kontur). Läpparna är vanligtvis mer utbuktande än hos de västerländska folken. Underläppen är ofta utstående. Utskjutande ögon sägs vara något typiskt judiskt. Ögonlocken, särskilt det övre ögonlocket, ser tjocka och tunga ut. Det relativt låga övre ögonlocket skapar en "lömsk" blick, som ofta tycks uttrycka något sensuellt grubblande eller lurande. Jag har lagt märke till en genomträngande blick särskilt hos judiska läkare. Köttiga öronmusslor och stora, utstående öron är vanligt. Öronen bör sitta relativt högre. Enligt Günther är den "judiska näsan" betydligt mer sällsynt än man tror; det talas bara så mycket om den eftersom dess relativt få bärare är mycket iögonfallande. Den "judiska näsan" kännetecknas av att nästippen böjs nedåt som en krok och näsborrarna dras uppåt så att det, sett från sidan, bildas en 6:a med en uppåtsträckt linje. Denna 6-form märks också när näsan har andra former " Sedd från sidan hänger den judiska näsan så att säga ut från ansiktet, sedd framifrån känns den igen på vingarnas köttiga form.

Judarnas hudfärg är i genomsnitt mörkare än hos västerländska folk. Judar och blandblodsjudar kännetecknas ofta av en matt gulaktig hud och en viss slapphet i ansiktshuden.

Kroppshåret är i allmänhet kraftigt, liksom skäggväxten och ögonbrynen, som ofta växer ihop ovanför näsroten. Huvudets främre hårlinje sticker ofta ut i pannan i mitten som en spik (Mefisto!). Håret på huvudet är övervägande slätt, men förmodligen hårt och stramt. Vågigt, lockigt och ulligt hår är inte så vanligt som man i allmänhet tror.

De vanligaste hårfärgerna är brunt och svart. Blondiner är inte alls ovanliga; bland galiciska judar är siffran knappt 25%! Rödhåriga judar är vanliga; enligt Virchow 0,5 % i Tyskland och 4,5 % i Galicien. Enligt Willibald Hentschel är rött hår resultatet av vissa rasblandningar. Ögonfärgen är i allmänhet brun; ljusa ögon är inte ovanliga och sammanfaller oftast med ljust hår.

Tillväxten är avslutad tidigare hos judar och könsmognaden inträffar i motsvarande grad tidigare.

Judarnas rörelser och gester: I en annan typ av miljö försöker judarna, delvis förmodligen ofrivilligt, att undertrycka sina egna rörelser; de "rör sig" annorlunda, släpper loss mer när de är bland sig själva, vilket alltid märks i judiska skådespelartrupper. Dessa rörelser är mer framträdande hos östjudar än hos västjudar och är svåra att beskriva i detalj. Men man ska inte lära sig dem från karikatyrer, utan från fotografier! Günther understryker också att den blandade juden ofta kan kännas igen på sina rörelser, även om hans yttre i övrigt är ojudiskt. Huvudets rörelser har en svängande karaktär, liksom axelbandets rörelser. Huvudet ser ut att vara framåtskjutet. Judarna går med tårna pekande framåt; gången har något av en släpande karaktär. Armrörelserna kännetecknas av att överarmen fäster mer vid kroppen upp till armbågen, så att "huvudarbetet" hamnar på underarmen. Dessa rörelser är delvis direkt fysiska och delvis psykologiska.

Judarnas språk (Mauscheln): På samma sätt som judarnas sätt att röra sig kan deras sätt att tala inte reduceras till karakteristiska formler. Radio lär oss att judar ofta kan kännas igen direkt på sitt språk. Även här spelar förutom fysiska egenskaper (språkverktyg) även mentala egenskaper (t.ex. judisk brådska) och miljöinflytande en roll; särskilt bör det noteras att östjudar (eller åtminstone deras föräldrar) inte har tyska som modersmål. Men det är just östjudarna som är mest benägna att mumla. Det finns också judar för vilka mumlandet "går dem på nerverna". Vissa saker, t.ex. det förändrade tonfallet, där man ofta är rädd för att rösten nästan ska rulla över, beror förmodligen på att juden är resultatet av en rasblandning. Det oljigt välvilliga i den judiske överordnades tonfall, det oljigt sentimentala på andra ställen, är ett tecken på (naturligtvis mestadels omedveten) inautenticitet och makt. Richard Wagner beskrev mumlande som ett väsande, skrikande, brummande och mumlande ljud. Juden Vambery talar om ett nasalt eller märkligt sjungande sätt att tala, en annan jude om ett skramlande rop i ett upprört sinnestillstånd. Tendensen till en viss ljudvariation, uttalet av ch-ljudet (som i "platt", "buller") orsakas av talredskapens konstruktion.

Lukt: Även här måste man skilja mellan ärftliga och miljömässiga influenser. Det bör noteras att ingen ras trots allt kan "lukta" en annan; även inom en och samma ras, t.ex. vid val av make och val av umgänge, spelar lukt en stor roll, ofta omedvetet . Mycket av detta kan tillskrivas den fysiska orenheten hos vissa judar, särskilt östjudarna, och konsumtionen av vitlök.

Frågan om blodgrupper: Det bör bara nämnas att resultaten av blodgruppsforskningen tydligt visar det nära släktskapet mellan östjudarna och den närorientaliska rasen och mellan sydjudarna och den orientaliska rasen. Enligt Wellisch (se Günther op. cit., s. 268) har östjudarna 50 % blod från Mellanöstern och 22 % från Orienten, medan sydjudarna har 10 % blod från Mellanöstern och 72 % från Orienten. Ytterligare detaljer måste inväntas.

Skönhetsbild: Med en vacker person menar juden i allmänhet en person av orientalisk ras, möjligen med en nordisk touch Det är bevisligen så att blonda och blåögda judiska kvinnor föredras, i allmänhet de hos vilka "judiskheten" försvinner. Juden i karikatyren är nästan alltid den österländska juden.

Det har redan inledningsvis påpekats att en bedömning av en ras genom en annan alltid måste leda till ett antal skevheter. Detta kommer i ännu högre grad att gälla mentala egenskaper, särskilt när det gäller ett folk som judarna, som är ett gästfolk bland värdfolk. Visserligen kan man ur det sistnämnda faktumet härleda ett berättigande för ett omdöme om judarna från en tredje part. Lenz understryker att judarnas mentala egenskaper är mer framträdande än deras fysiska, så att judarna närmast kan kallas en mental ras. Alltför lite uppmärksamhet ägnas åt det faktum att juden är ett halvblod och som sådan har de egenskaper - eller snarare: icke-egenskaper - som är inneboende i varje halvblod: Jag pekar på ambivalensen i den judiska naturen liksom på det faktum att juden, trots all sin försiktighet, ofta "faller ur ramen". Det bästa sättet att förstå den judiska karaktären är att utgå från de mentala egenskaperna hos raserna i Mellanöstern och Orienten och notera att den jude som kom längst alltid var den som visste hur man levde som gäst i en främmande miljö, dvs. som hade följande förmågor: inlevelse i andras själar, försiktigt uppträdande, vältalighet i tal, beräkning av nuvarande och framtida omständigheter samt ett slags kvickhet och finess. Talmuds inflytande får inte heller glömmas bort. Ytterligare en nyckel kan hittas om man ser till de yrken som juden föredrar. Enligt Lenz (München) rör det sig om yrken där det är framgångsrikt att tillmötesgå allmänhetens olika böjelser och styra dem. Hit hör följande yrken: köpman, handelsman, penningutlånare, tidningsskribent, författare, förläggare, politiker, skådespelare, musiker, advokat och läkare. Inte bara de breda massorna, som är förblindade av de till stor del judiskt styrda eller judiskt influerade tidningarna, utan även antijudiska kretsar är benägna att överskatta judarnas förmåga i detta avseende. De glömmer att juden i många fall bara har styrt in den moderna utvecklingen på vägar där han kan visa sin överlägsenhet: Sensationer till varje pris, reklam, makt på alla områden, den moderna utvecklingen av transporter och kommunikationer, ett ostadigt och osäkert ekonomiskt liv skapar en miljö där juden alltid kommer att känna sig mer bekväm

än icke-juden. Judens sinne och tankar är mer inriktade på nuet och "det omedelbara" än icke-judens; i den mån han blickar in i framtiden tänker han bara på vad som berör honom och kan vara till nytta för honom. Man måste erkänna en viss flit, en strävan att begränsa sig på ett klokt sätt, och en ihärdighet, till och med envishet i strävan efter mål, liksom i det vetenskapliga arbetet. Mer kan inte sägas om frågan i detta skede. Det är absolut nödvändigt att den som vill tala milt här inte nöjer sig med de vanliga slagorden, utan försöker tränga djupare in i detta område, vilket framför allt innebär att arbeta sig igenom den relevanta antijudiska litteraturen.

Levnadsförhållanden och övrigt: Influensen av den moderna, liberala andan, som juden i första hand är bärare och spridare av, har inte lämnat judendomen oberörd. Och det skulle vara mycket fel att basera beskrivningen av de tyska judarnas levnadsförhållanden på Andrees arbete, som publicerades för 50 år sedan och som nämndes i början; å andra sidan är det av ringa värde i samband med denna översikt att hänvisa till förhållanden utanför Tyskland, där Andrees anmärkningar fortfarande gäller idag. Denna moderna anda skakade också om den tyska judendomens grundvalar, den judendom som man tidigare ofta hävdade var okänslig för stadslivets skadliga effekter, och som man med större rätt hävdade kunde uthärda vilket klimat som helst. Ett starkt inflytande på denna utveckling har det faktum att en stor del av judendomen innerst inne håller på att lösgöra sig från sina fäders tro, varvid det inte spelar någon roll om den upprätthåller denna anknytning utåt eller inte. Detta faktum är desto mer värt att nämna eftersom det visar att en religion av sitt eget slag är av oerhört stort värde för ett folks välstånd. Sammanfattningsvis kan man säga att judarnas framtid som folk i Tyskland inte skulle ha varit särskilt gynnsam om de inte upprepade gånger hade fått en tillströmning från östländerna, som för närvarande fortfarande kan betraktas som outtömlig. Det ligger säkert en viss sanning i påståendet att det knappast skulle ha funnits några judar kvar i det tyska riket år 1933 om östgränsen hade stängts för judisk invandring år 1871. Redan 1913 föddes endast 2,22 barn per äktenskap i rent mosaiska äktenskap i Preussen jämfört med 4,75 barn i rent katolska äktenskap och 2,93 barn i rent protestantiska äktenskap. Antalet barn från judisk-tyska och tysk-judiska blandäktenskap är ännu lägre, vilket huvudsakligen beror på de speciella yttre omständigheter under vilka sådana äktenskap ingås och makarnas inre inställning. Om man endast beaktar andelen judiskt blod i allmänhet, kvarstår frågan om huruvida utomäktenskapliga och utomäktenskapliga födslar har ett betydande inflytande på förhållandet. Detta inflytande, som mer eller mindre alltid är en fråga om gissningar, är verkligen inte litet. Günther understryker att det även i de skandinaviska storstäderna finns människor med asiatiska drag, vars ursprung det inte finns någon egentlig förklaring till. Frågan skulle därför leda till den

ytterligare frågan om i vilken utsträckning dessa människor fortsätter att föröka sig. Med tanke på de yttre omständigheter som vissa av dessa hybrider lever under, bör detta inflytande inte överskattas.

Dödlighet: Även under ogynnsamma yttre förhållanden är dödligheten bland judar i allmänhet lägre än bland icke-judar. Enligt en amerikansk studie dör hälften av 100 icke-judar vid 47 års ålder och hälften av 100 judar först inom 61 år. Juden Lombroso har för Italien konstaterat att av 1000 judiska barn dör 217 före 7 års ålder, medan det av 1000 italienska barn dör 457. I Galicien däremot är enligt Andree spädbarnsdödligheten högre bland judar än bland icke-judar, vilket uppenbarligen beror på de ogynnsamma yttre och ekonomiska förhållandena. Självmord var tidigare en sällsynthet bland judarna i Östeuropa.

Sjukdomar: Mindre vanligt bland judar än bland icke-judar är lungsot, lunginflammation och tyfus; malaria, pest, smittkoppor och epilepsi sägs också vara mer sällsynta. Vanligare är dock olika hjärtsjukdomar, cancer, ämnesomsättningssjukdomar, särskilt diabetes, psykiska sjukdomar och ögonsjukdomar. Antalet blinda och dövstumma är också relativt högt. Detta inkluderar även den så kallade "sexuella applanationen": det finns ett stort antal kvinnliga män och manliga kvinnor. Detta gäller både fysiskt och psykiskt. Detta är anledningen till att judiska kvinnor spelar en viktig roll i politiken, särskilt inom kvinnorörelsen.

Bilaga

Judiska namn

Namn är ett viktigt sätt att identifiera judisk härkomst, varvid det inte är förnamnen utan efternamnen som bör beaktas. När det gäller de förstnämnda är dessa relativt lätta att arisera. Antingen genom att ersätta ett judiskt namn med ett tyskklingande, t.ex. Feibel med Philipp eller Moses med Moritz, eller genom att använda uttalade tyska namn i andra generationen (namnet Siegfried är särskilt populärt).

Släktnamnen kan delas in i olika grupper beroende på deras ursprung. Det äldsta skiktet består av gammaltestamentliga namn, av vilka en del har förvanskats för att passa tiderna. Andree ("Zur Volkskunde der Juden", 1881) ger följande lista efter Avé-Lallemant, "Deutsches Gaunerturn":

Aron: Arend, Arendchen
Abigdon: Victor;
Abraham: Aberl, Afrom, Afroemche;
Ascher: Anschel, Maschel;
Baruch: Boruch, Borach, Berthold;
Bemjamin: Seef, Wolf, Wulf (Gen. 49, 21);
Chanoch: Hennig, Händel;
David: Tewel, Teweles;
Eliezer: Eleasser, Leser, Leyser, Löser, Laser, Lazarus;
Elijah: Elie;
Emanuel: Mendel;
Ephraim: Fraime;
Feibel: Feibisch, Philipp;
Feidel: Feitele, Veit;
Feist: Feis;
Gabriel Gafril, Gefril;
Gerson: Geronymus;
Gideon: Gedide;
Hesehiel: Cheskel, Kaskel, Heskel;
Jakob: Jacof, Jainkof, Koppel;
Jehuda: Juda, Jüdel, Löb, Löwe, Lejon (1 Mos 49:9);
Isaiah: Jessel, Jees;
Israel: Isril, Isserl;
Isaac: Eisech, Itzig, Eissivg, Ickzack, Gitzok;
Joel: Jool, Jolchen, Julius;
Cain: Chaium, Heyne, Heimann;
Katz: Kahn;
Levi: Leib, Löw, Löb, Löbel, Leopold;
Lucas: Lickes;
Manasseh: Mones, Mannes;
Marcus: Marx, Mordchen;
Moses: Mausche, Mosche, Mosse, Mosen, Moritz;
Naphtali: Zewi, Hirsch, Hirschel, Cerf (1 Mos 49,21);
Solomon: Schlome, Salman, Sahnuth;
Samuel: Schmuel, Sanwil;
Avsändare: Sendel, Alexander;
Simon: Schimirie, Schiman, Schimchen;
Simson: Samson.

Denna klass av naiiier följs av en annan där sonen bär faderns namn med ett föregående ben (Isaac ben Abraham = Isaac, Abrahams son). Till detta sätt har vi namn som t.ex: Jacobsohn, Jadassolin, Mendelssohn, Nathansohn, Seligsohn och Simonsohn (Samson).

En annan klass av efternamn är de som baseras på födelseort eller bostadsort. Här är bara några exempel: Augspurg, Berliner (Berlin), Breslauer (Breßlau), Cassel, Feuchtwanger, Frankfurter, Friedländer, Graetz, Kalischer, Krakauer, Landsberger, Leipziger, Lubliner, Offenbach, Oppenheim (Oppenbelmer), Pinner, Posener, Rathenau (von Rathenow), Schwabach (Schwabacher).

Vissa efternamn som härrör från landsnamn är också tydligt judiska, t.ex. Elsas, Holländer, Littauer, Pollack, Schlesinger.

Vissa namn är också hämtade från de märken och husskyltar som förr i tiden måste användas enligt myndigheternas föreskrifter. I synnerhet bar alla judiska hus i Frankfurt am Main vissa namn, som sedan överfördes till deras invånare: Rebstock, Schiff, Nußbaum, Gans, Falk, Apfelbauni, Schwarzschild och Rothschild.

De namn som Josef II:s krigsråd gav de galiciska judarna är särskilt karakteristiska. Här kunde den orientaliska fantasin verkligen löpa amok. Det är inte alls så att alla dessa namn gavs till judarna med våld, utan en stor del av dem motsvarade deras åsikter redan från början och krävdes av dem. Hit hör de namn som förknippas med ädelmetaller och värdeföremål, t.ex: Diamant, ädelsten, guldträd, karbunkel, rubin (Rubner), safir, silverman, pärla(r), bärnsten. Dessa namn är relaterade till deras bärares verksamhet som penningutlånare och pantlånare. Namn som Cassirer, Wechselmann, Wechsler hör också hemma här.

Ytterligare en kategori av namn, som emellertid också var i linje med judarna och inte artificiellt påtvingade dem, är de "doftande" namnen: Blumenfeld, Liliental, Rosenzweig, Tulpental, Veilchenduft.

Det finns fortfarande relativt få namn kvar för vilka man lätt kan anta att det goda humöret hos de österrikiska militärmissionerna har gått överstyr: Ladstockschwinger, Pulverbestandteil, Temperaturwechsel, Maschinendraht, Schulklopfer, Galgenstrick, Wanzenknicker och liknande.

"Hammaren" nr. 604 den 15 augusti 1927 innehöll följande avslöjande sammanställning från Marienbads kurortslista från juni 1927: Artur Grünspan,

Raliel Liebes, Leib Gottdiener, David Ochsenhorn, Lea flutschnecker, Salomon Verständig, Lazar Lustgarten, Pinktis Cadaver, Ignaz Löwenliaar, Felix Frohnknecht, Isidor Trompetenschleini, Albert Italiener, Siegbert Schuldenfrei, Aron Käßlecker, Isidor Marmorstein, Sara Westreich, Josef Lieblich, Oldrich Halbrohr, Pinkus Nasloch, Siddy Süßer, Amalie Süßapfel, Büriihard Einzig, E.phraimsohn Mitesser, Osias Herschtritt, Elias Borgenicht, Leda Kanarienvogel, Calman Scharlachfieber, Rebeeka Hauptvogel, David Weingeruch, Sanniel Pflaumensaft, Naftali Hirschbrunst, Esther Lichtschein etc.

De konvertitnamn som judar som "konverterade" till kristendomen antog eller var tvungna att anta i äldre tider utgör en klass för sig. I "Familiengeschichlliche Blätter" (23:e årgången 1925, nr 9, s. 271) berättas t.ex. om en jude vid namn Michael Abraham, slaktare och hästdoktor från Mititmund nära Aurich i Ostfriesland, som döptes inte mindre än fem gånger mellan 1720 och 1728. Han fick i tur och ordning namnen Gottlob, Beständig, Glaubtreu, Baptista och Treu. Denne affärsman (hans sponsringspengar bara för det första dopet uppgick till 130 thaler och 22 groschen) avrättades i Biberach den 15 april 1728 som hädare och sakramentsförstörare. - Med alla "pietistiskt" klingande namn (t.ex. Fromm, Frominherz etc.) finns det en misstanke, tills motsatsen bevisats, att en av förfäderna var en döpt jude.

Senare underlättade en regering som prioriterade judarnas intressen framför tyskarnas namnimitation. Så blev bankiren Levy i Köln, ägare till företaget med samma namn, Louis Hagen, och sonen till narkosläkaren professor Cohn i Breslau blev den berömde "tyske" poeten och historikern Emil Ludwig. Så här blev redaktören för "Vossische Zeitung" vid namn Mandelbaum en ofarlig tyskklingande Julius Elbau. En briljant Karfunkelstein blir en enkel Korff eller till och med en gammal Cohn blir en ny Theodor Körner. Vördnaden för franskan, som ligger i judarnas blod, förvandlar en Aaron till en L'Arronge och en Salinger till en Salinger.

Det finns således många vägar som judendomen tar för att komma närmare sitt mål att förverkliga sina självska planer inom värdnationen. I grund och botten bör det sägas att det aldrig är tillrådligt att härleda judisk härkomst enbart från namnet. Endast om bäraren av ett judiskt namn också ser judisk ut och framför allt uppvisar en judisk attityd, kan man med en sannolikhet som gränsar till visshet anta att personen i fråga är jude, även om han själv förnekar det.

Katalog över ofta använda judiska ord

Acheln: Mat;
Adonai: judisk gud;
Aschkenas: Tyskland;
Bal: Sir;
Balmichome: Soldat;
Baldowern: att utforska;
Bocher: Ung man;
Brismile: Omskärelse;
Challef: Kniv;
Chammer: Åsna;
Chasen: Sångare;
Chawrusse: tjuvarnas kooperativ;
Chillef: Förändring;
Chochem: en vis man;
Chochemer Loschen: Tjuvarnas språk;
Chutzpe: fräck;
Dalles: brist på pengar, fattigdom;
Dibbre: Konversation;
Gannef: Tjuv;
Geseires: sorg, klagan;
Goy: Icke-jud (plural goyim);
Yahweh: (Jehova) judarnas Gud;
Yerushalayim: Jerusalem;
Jisroeil: Israel;
Yom Kippur: Försoningens högtid;
Kootzen: rik man;
Kosher: ren;
Massamattor: affärer (bedrägliga);
Mazzes: osyrat bröd;
Mechule: bankrutt;
Meilach (melech): Kejsare, kung;
Meshummed: döptes till jude;
Memme (mamma): Mor;
Mesumme: Pengar;
mieß: ful,
Mischpoche: klan, familj:
Mizrajim: Egypten;
nebbich: synd;

Orel: Kristus;
Passover: Passover, Easter;
Konkurs: Konkurs;
Ponim: Ansikte;
Purim: hämndens högtid;
Rosche: "Judarnas fiende";
Schadchen: Matchmaker;
Shaddai: judisk gud;
Öde: (Fårskalle) icke-judisk flicka;
Schtuß: Nonsens;
Tauf (toof): bra;
trefe (treif): oren.

Jiddisch och den röda världen

Det språk som framför allt östjudarna använder för att kommunicera med varandra är den så kallade jargongen eller jiddisch, ett språk som inte har vuxit fram organiskt utan består av tyska och hebreiska element. Även om det är nästan omöjligt för en oförberedd tysk att kommunicera med en jiddischtalande östjude, och även om jiddisch på alla sätt bryter mot den tyska språkandan, fick östjudarnas användning av detta språk den pinsamma konsekvensen för oss tyskar att judar och tyskar i östländerna ansågs vara väsentligen besläktade, om än inte identiska. Det mesta av den aversion som visas mot tyskar i de slaviska länderna är faktiskt riktad mot judarna. Även här vänder man upp och ner på fakta när till exempel Alfred Kerr vill se ett bevarande av medelhögtyska språkformer i jiddisch. I själva verket gäller gamla Wagenseils ord, som helt riktigt sa: "Med inget språk har judarna någonsin handskats så hädiskt, som det är brukligt att säga, som med vår tyska, ty de har gett den en helt främmande ton och klang, har förvanskat, rätat ut, vänt på de goda tyska orden, uppfunnit nya för oss okända, samt blandat in otaliga hebreiska ord och talformer i tyskan, så att den som hör dem tala tyska inte tror helt annorlunda än de talar ren hebreiska, i det att nästan inte ett enda ord kommer fram begripligt."

Det är välkänt att östjudarna har sin egen litteratur (romanförfattaren Shalom Asch har nyligen blivit känd) och sin egen teater. Vi tyskar kan i princip vara likgiltiga inför detta; kulten av judiska verk, som främst utövades under efterkrigstiden, fick ett abrupt slut våren 1933, varför alla försök från judendomens sida att komma in i den tyska litteraturen kan betraktas som avslutade.

Att jiddisch är ett språk för mänsklighetens jäst framgår också av det faktum att det är nära besläktat med det tyska skurkspråket, som skurkarna själva kallade Kochemer-språket, härlett från hebreiskans Chochom = klok, kunnig, listig. Det är naturligtvis ingen tillfällighet att tyska skurkar använde hebreiska och judiska ord. Detta skulle ha varit helt meningslöst om det inte hade varit möjligt att kommunicera med de aktuella kretsarna. Verkligheten är naturligtvis att judendomen alltid har utgjort en stor del av de kriminella och deklasserade klasserna av alla slag och fortfarande gör det. I synnerhet hälare och stöldgodshandlare, pantlånare av alla de slag var och är till största delen judar, med vilka skurkarna, judar och icke-judar, kunde kommunicera på sitt röda världsspråk utan att behöva frukta att obehöriga skulle få veta saker som inte var avsedda för deras öron.

Judendomens historia

Liksom Rom förstår Juda "frihet" som att härska; där judarna inte kan härska klagar de på förtryck.

Inledning

1.

För den judiska historien är det en självklarhet att inta en särställning. Forskaren bör inte, i syfte att fastställa sanningen, närma sig den judiska traditionen med samma metoder som grekerna och romarna, fransmännen och tyskarna. Den som förkastar judarnas "valfrihet", den som talar om judisk "historisk konstruktion", den som använder orden ex orierite lux, dvs. Tanken att kulturens välsignelser kommer från Orienten är ett av de mest katastrofala felen, den som inte håller med om förhärligandet av den arabiska kulturen i Spanien, den som kallar ett äktenskap mellan en tysk och en judisk protestant eller katolik för ett "blandäktenskap", den som talar om judarnas ohållbara dubbla medborgarskap: han eller hon smutskastas och förföljs som en fredsstörande "antisemit". Under jubileumsåret 1913 fick demokratiska och judiska skribenter ostraffat sprida ohederliga förvrängningar om Hohenzollernkungen Fredrik Vilhelm III, men sanningen om judiska penningmagnater skulle förbli outtalad. När den alltför tidigt döde dr Max Maurenbrecher i sin bok "Völkischer Geschichtsunterricht" (Nationell historielektion) förklarade att kunskapen om den sanna judiska historien var så

viktig att den borde ägnas ett helt år i historieundervisningen i gymnasieskolans högre klasser, togs han inte på allvar. 1)

1) Mer detaljerad information finns i de 6 böckerna "Angewandte Geschichte", särskilt i "Weltgeschichte der Lüge", "Angewandte Rassenkunde", "Weltgeschichte der Revolutionen" av Heinrich Wolf. Källorna kan också hittas där.

2.

Judarna dikterar hur vi ska se på deras förflutna. I två och ett halvt årtusende har de visat sig vara duktiga på att korrigera, revidera och konstruera historien enligt sina egna önskemål. I modern tid gav den franska "upplysningen" på 1700-talet dem gulddagar. De blev de ivrigaste profeterna för den demokratiska idén om jämlikhet och hävdade att Människors och folks olikheter var effekter av miljöns påverkan; judarnas beklagansvärda egenskaper berodde på ständiga förföljelser och förtryck, på ofrivillig spridning, på gelto-liv och århundraden av förflyttning. Det hävdades att det var icke-judarnas fel att judarna blivit köpmän, penningutlånare och ockrare. Med demokraternas hjälp fick följande historiska konstruktion av den judiske poeten Heinrich Heine, som motsäger all historisk sanning, den största spridningen: Judarna var av naturen ett jordbrukande folk. På 700-talet e.Kr. tvingades de sälja sin mark och arbetade sedan som köpmän under ett halvt årtusende. Under korstågen uppstod antijudiska stämningar i köpmannakretsar. Berövade sin inkomstkälla tvingades de återigen att välja en ny, den enda som fortfarande stod öppen för dem: de blev penningutlånare.

Redan 1781 hävdade riksrådet Dolim att judarnas bedrövliga egenskaper, som endast var effekter av ett ständigt förtryck, skulle försvinna om de behandlades rättvist, om än först i tredje generationen 1). Detta antagande stöddes av den franske naturforskaren Lamarcks (d. 1829) läror om nedärvning av förvärvade egenskaper. Han förklarade att vissa mentala dispositioner, förmågor och egenskaper (både goda och dåliga) skapades hos individer av miljön och sedan fördes vidare från generation till generation. Trots att vetenskapens främsta företrädare har erkänt "lamarckismen" som en irrlära, håller judarna fast vid den. Märkligt, mycket märkligt! De ivrigaste förespråkarna för den demokratiska idén om jämlikhet utesluter sig själva: Alla människor är lika, vita och svarta, gula och röda; men det judiska folket är "utvalt" av Gud för sitt ledarskap.

1) Idag lever den femte generationen sedan frigörelsen. Var är förändringen?

I motsats till det dåraktiga skriket om alla människors lika värde har jag alltid påpekat den stora skillnaden. Man kan dela in raser, folk och människor i kulturskapare, kulturparasiter och kulturförstörare. Historien är en evig kamp mellan Europa och Asien, mellan den västerländska och den orientaliska andan. Den berättar om många folkvandringar, men det väsentliga är skillnaden i orsak och mål för dessa folkvandringar. Det finns en djup klyfta mellan bondesamhälle och nomadism, dvs. mellan de nordiska-germanska-germanska folkens bondevandringar, som sökte ett permanent hem för att slå sig ned och genom hårt arbete utvinna en avkastning ur jorden, och den ohämmade (parasitära) expansionen hos mongoliska och Mellanösterns folk, som betade det som andra hade sått och delvis parasiterade på den arbetande befolkningen, delvis förvandlade bördig mark till öken.

I. Judendomens historia i den antika kulturvärlden

1. *huvudinnehållet i forntida historia*

Allt som är stort och sunt har sina rötter i det nationella. Alla stater har uppstått på nationell grund; varje genuin kultur är nationell. Den antika civilisationens hela historia, som sträcker sig över flera tusen år, berättar om egyptiernas, babyloniernas, persernas, grekernas och romarnas uppgång så länge de förblev på nationell grund. Men så snart de blev otrogna mot sig själva, dvs. mot sin nationalitet, började nedgången.

Den antika historien delas in i två huvudperioder: den orientalisk-egyptiska perioden och den grekisk-romerska perioden.

1 Främre Orientens och Egyptens (Orientens) kulturhistoria är mycket lärorik. Den började med högt utvecklade nationalstater; den slutade med torka, teokrati, avnationalisering, universellt imperium. Ett av de dummaste orden är ex oriente lux: "från Orienten ljuset" som om vi skulle ha fått vår kultur från Orienten. Tvärtom! Alla de sjukdomar som vi lider av har sitt ursprung i Orienten, de växte i den träskiga jorden i det orientaliska folkkaoset: imperialism och mammonism, urbanisering av folken med förstörelse av äktenskap och familjeliv, rationalism och mekanisering av religionen, den mumieliknande prästkulturen och den vanvettiga idén om en allomfattande teokrati.

2 Och grekerna och romarna? De utvecklade en blomstrande nationell lekmannakultur, som de självsäkert och modigt försvarade mot den asiatiska andan

och de asiatiska storstaterna. De blev Orientens erövrare: externt och internt. Men slutet, slutet? Efter att ha underkuvat det persiska imperiet å ena sidan och det karthagiska imperiet å den andra, tog de över arvet och blev mer och mer underkastade den asiatiska andan. Detta resulterade i en omvänd rollfördelning: i stället för det persiska riket kom Alexander den stores och senare romarrikets imperium. Segrarna blev de besegrade: grekerna och romarna gav upp sin nationella kultur, en internationell kulturgemenskap växte fram. I själva verket blev folken runt Medelhavet gradvis orientaliserade: Asiatiska gudar, klialdeisk astrologi, mysterieförtrollningar spreds över världsimperiet; asiatiska livsstilar och världsbilder invaderade; människor lät sig smittas av asiatiska laster; asiatisk teokrati, asiatisk universalism och absolutism antogs av de romerska kejsarna. Guden Mammon satte sig på din tron; städerna växte och bönderna minskade. - Asiens interna underkuvande av Europa följdes senare av ett externt underkuvande; en efter en översvämmade de asiatiska folken Europa: hunnerna, araberna, madjarerna, mongolerna, turkarna.

2. Palestinas historia fram till den babyloniska fångenskapen

Kanaan, som senare kallades "Palestina" (dvs. filistéernas land), var bara en liten del av den gamla kufturvärlden, men ett viktigt transitland för trafiken mellan Egypten och Främre Orienten. Landet drogs ständigt in i de stora världshändelsernas malström, och därför utvecklades här den mest färgstarka blandning av raser och folk. Det är inte möjligt att avgöra exakt hur starkt inflytandet från västerländska och nordiska raser var. I huvudsak var det stammar från Mellanöstern (armenier, hettiter) och Orienten (semiter) som levde i landet; de förra kan man föreställa sig som dagens armenier, de senare som dagens beduiner. Omkring 1500 f.Kr. verkar majoriteten av befolkningen ha tillhört den orientaliska rasen. Denna ras kännetecknades av en handelsanda, men samtidigt fanns det också en mer lantlig typ.

Vågor av folk översvämmade landet från alla håll. Omkring 1400 f.Kr. invaderade hebréerna 1); de tillhörde den orientaliska ökenrasen och behöll sin ökentyp (sin nomadism). De blandade sig med de mer orientaliska kanaaneerna och övertog från dem de väsentliga elementen i den yttre kulturen, delvis också bondelivet. Fenicierna tycks ha varit nära besläktade med hebréerna och var till övervägande del av orientalisk ras.

1) För flera decennier sedan hittades brev i Egypten där kanaaneiska stadskungar klagade livligt över hebréernas invasion och räder.

Fram till slutet av det andra årtusendet f.Kr. fanns det bara en historia om olika hebreiska stammar; endast yttre svårigheter, nämligen förtrycket av filistéerna 1), förenade dem till en enda stam på 1000-talet f.Kr. Det var tiden för kungarna Saul, David och Salomo (David från 1092-972, Salomo från 972-933). Efter Salomos död skedde en uppdelning i det israelitiska norra riket och det judiska södra riket. Var och en hade sina egna gudstjänstlokaler, och under flera århundraden var det norra riket dominerande både politiskt och religiöst. Förutom den orientaliska anden levde också en nordisk ande i Israel, medan den orientaliska rasens nomadiska ande levde i Juda. Kungarnas historia låter som en skandalös berättelse. Någon politisk självständighet var det inte fråga om. Det lilla landet drogs ständigt in i de stora världshändelserna. Endast de viktigaste historiska fakta kan kort sammanfattas här:

1) Bland filistéerna, liksom bland amoriterna, måste det ha funnits en nordisk klass av ledare och herrar; tillhörde "jätten" Goliat dem?

1. På 800-talet pågick de araméiska krigen; vid den tiden framträdde profeten Elia.

2 Det assyriska hotet var mycket större på 800- och 700-talen. Det assyriska imperiet utvecklades från en militär rövarstat och uppslukade alla länder i Främre Orienten och Egypten. Vi får höra att de assyriska militärdespoterna systematiskt flyttade de bästa delarna av de erövrade folken till avlägsna regioner och bosatte andra folk i de erövrade länderna 2). År 722 förstördes det norra riket, kungariket Israel, och större delen av befolkningen förflyttades; sedan dess har de så kallade tio stammarna försvunnit i det asiatiska kaoset av nationer. Det lilla sydliga kungadömet Juda förblev en assyrisk vasallstat.

2) Han skriver: "Effekten av dessa åtgärder var enorm; de ledde till en permanent förstörelse av de gamla nationaliteterna i hela det område som dominerades av assyrierna ... Ur blandningen av resterna av de gamla invånarna uppstod ett konglomerat utan ett självständigt nationellt liv, utan ett ärorikt förflutet, vana vid att lyda utlänningarna."

3 År 606, när Nineve förstördes, kollapsade det assyriska imperiet. Det ersattes av fyra stora stater: Babylonien, Egypten, Media och Lydien. Assyriens fall gav inte judarna det önskade politiska oberoendet; deras kungar blev snart vasaller till Egypten och snart till Babylonien. Upprepade försök till avfall ledde till att Jerusalem förstördes år 586 och till den så kallade "babyloniska fångenskapen" (586-538).

Den judiska historiska traditionen
(Viktiga självporträtt och självutlåtanden)

Det är sant att de historiska böckerna i Gamla testamentet är en dålig källa till historia: Sanning och fiktion, historia är övervuxen med legend, myt och förfalskning. Om Gamla testamentet ger intryck av att ha skrivits av en och samma person och i en och samma anda, beror det på tendentiösa redigeringar under 700-, 600- och 500-talen. De fem Moseböckerna skrevs inte av en enda person, utan deras huvuddelar härrör från minst fem århundraden. Viktigast var åren 621 och 445 f.Kr. då man påstods ha funnit gamla böcker med Mose lag; den förnyelse av religionen som då företogs skulle framstå som en återgång till den ursprungliga renheten i Mose religion. Det stora historiska verket, som omfattar böckerna "Josua" till "Kungarna", sammanställdes troligen på 600-talet; de två böckerna "Krönikorna" sammanställdes inte förrän omkring år 300; historien om kungarna Saul, David och Salomo reviderades eller "korrigerades" flera gånger.

1) Vi vet idag att legenderna om skapelsen, paradiset, urfäderna, syndafloden och folkens bord var utländska fabler som judarna lånade från indierna, babylonierna och egyptierna och förvrängde i sina egna sinnen.

Inte desto mindre är berättelserna om patriarkerna och kungarna ovärderliga som självporträtt av judarna. Varje folk har sin egen moraliska och religiösa atmosfär, och berättelserna om ärkefäderna Abraliam, Isak, Jakob och Jakobs son Josef i Första Moseboken visar hur detta ser ut hos det judiska folket. Deras religion är ett kontrakt som bygger på ömsesidighet, en handel, en aritmetikens och bokföringens religion 1). På samma sätt som Goethe kände "skräck och fasa" inför Jahve i Moseböckerna, berör legenderna om Abraham, Isak och Jakob oss tyskar som något främmande: en arisk hjärna är oförmögen att föreställa sig sådana berättelser.

1) Chamberlain kallar den judiske Jahve för "inkarnationen av despotism".

1. ärkefäderna

Vi får veta att Gud utvalde Abraham bland alla människor för att från honom låta sitt favoritfolk härstamma. De tros- och lydnadsprov som han utsätts för av Jahve är främmande för oss. Det är märkligt, stötande och upprörande för våra känslor att

Abraham två gånger ger upp sin hustrus ära för att rädda sitt eget liv (1 Mos 12 och 20). De judiska historikerna tog inte illa vid sig av sin fromme ärkefars "visdom", utan gladde sig åt att kunna berätta att Abraham fortfarande var rikt begåvad.

Vi läser att patriarkerna reste nomadiskt med sina stora hjordar. Abraham själv beskriver sig upprepade gånger som en "främling i landet"; han ber ödmjukt hettiterna om en begravningsplats för sin avlidna hustru Sara. Att vara en främling framstår faktiskt som ett bud från Gud: "Förbli en främling i det land där du kommer för att ta det." Detta är en grundläggande lag i judendomen än idag: de förblir främlingar och knyter aldrig sitt öde till ett visst land, folk eller stat. Ändå ska de bli ägare och herrar. Abraham och "hans säd" utlovas äganderätt till hela landet från Egypten till Eufrat (1 Mos 15... IS). Och senare fick hela Abraham, Isak och Jakob proklamationen när de lämnade Egypten (Gen. 6, 10 f.): "Jag skall föra er till det land som jag gav era fäder, och jag skall ge er stora och vackra städer som ni inte har byggt, och hus fulla av alla slags varor som ni inte har fyllt, och träd som ni inte har huggit, vingårdar och olivlundar som ni inte har planterat, och ni skall äta och bli mätta." - Det var så israeliterna kom i sin "besittning" 1) efter uttåget ur Egypten.

1 Den historiska kärnan i dessa berättelser tycks vara följande: till en början kom enskilda herdar med sina tjänare och hjordar för att söka bete; de beskrev sig själva som "främlingar"; deras beteende gentemot de bofasta invånarna i jordbrukslandskapet och städerna var vördnadsfullt och ödmjukt. Senare, när de förstärktes av ständigt nyanlända från söder, sänkte de sig som rovgiriga och mordiska bolsjevikhorder över de fredliga värdfolken som hade välkomnat dem med sådan vänlighet.

Och så berättelserna om Jakob! Med vilken glädje nedtecknas inte berättelserna om Jakobs överlägsna list (1 Mos. 25 ff.). Med vilken stolthet kallar sig inte judarna för "Jakobs säd"! Men kan och får denna ärkefader, välsignad av Jehova, vara en förebild för oss tyskar?

Vi tänker på bedrägeriet med den förstfödde. Denna legend återspeglar hela det judiska folkets historia. Modern Rebekka betyder Kanaans land. Där bor två folk. Hebréerna, som har kommit som utlänningar och skyddssökande, vet hur man tillskansar sig herraväldet och förstfödslorätten 2). Esau och Jakob, den "dumme" och den "kloke", framstår som två slags flockar med helt olika mentala strukturer. När Jakob senare återvänder hem efter tjugo års frivillig exil och fortfarande fruktar sin bedragne brors hämnd, har den senare för länge sedan glömt all den orättvisa han har utsatts för. Full av broderlig kärlek springer han fram till

ärkerövaren, kramar och kysser honom, och när Jakob erbjuder honom gåvor förklarar han: "Jag har fått nog, behåll du det du har!"

2) Schemann skriver i sitt stora rasverk II, sid 3, att "med de två brödernas rivalitet om förstfödde och Esaus utträngande kan motsvarande händelser i livet för de två huvudsakliga raskomponenter som förenas i judendomen, den ariska och den semitiska, återges".

Stöld av den förstfödde ! I 3000 år har judarna inte bara parasiterat på sina värdfolks materiella tillgångar varhelst de har bosatt sig, utan de är också parasiter på kultur. Under den grå forntiden tog de över indiska, babyloniska och egyptiska kulturtillgångar. Ändå hämtade den judiska nationella eliten allt stort från sina ärkefäder och sin lagstiftare Moses. De gjorde Josef till egyptiernas lärare och till uppfinnare av institutioner som sedan länge hade funnits där. De skröt med att ingen annan nation hade så perfekta stadgar och rättigheter som Moses hade gett dem (4 Mos. 6:6 ff). - På samma sätt tog judarna senare över grekiska kulturtillgångar, men hävdade med en otrolig arrogans att all grekisk vetenskap och filosofi var ett utflöde och en kopia av Gamla testamentets uppenbarelse. De upphöjde kopior överallt till original, och originalen förklarade de vara plagiat.

Bland berättelserna om Jakob spelade skurkstriden mellan Jakob och hans farbror Laban en viktig roll. Låt oss läsa i Första Moseboken 29-31 med vilken glädje berättaren sätter sin favorits överlägsna list i sitt rätta ljus: Laban är smart, men Jakob är mycket smartare; Laban är en skurk, men Jakob är en rackare. Ändå har han ingen som helst känsla av att detta är ett fall av bedrägeri, för Jacob vet hur man upprätthåller skenet av att ha rätt. Till slut står Laban där med ett långt ansikte; Jakob har tagit hela hjorden ifrån honom, han har tagit döttrarna och barnen med sig, Laban har till och med förlorat husets gud, och i allt detta har Jakob helt "rätt" och kan fortfarande hålla ett fantastiskt tal.

Betydelsefull är den roll som de hebreiska utlänningarna spelar i Egypten enligt I och II. Mosebok spelar de hebreiska främlingarna i Egypten en betydande roll. Josef, som hade sålts som slav, hade uppnått stor prestige hos farao och blivit en allsmäktig kammarherre. Han använder sitt inflytande till att ta med sig alla sina släktingar, sin far och sina bröder med fruar och barn. De blir varmt välkomnade. "Jakobs barn bodde i Egypten i Gosen, och de bosatte sig där och förökade sig, så att de blev mycket talrika." "De var fruktsamma och förökade sig och blev många och mycket talrika, så att landet var fullt av dem." En ny farao insåg faran: "Jakobs barns folk blir allt fler och mäktigare än vi." Förtrycket ökade tills Yahweh kallade Moses att leda Israels barn ut ur Egypten. De gav sig av, inte utan att stjäla från

egyptierna, och följde sin fars råd. 11 Hos. 3, 21f. står det: "Och jag (Jahve) skall göra detta folk gott inför egyptierna, så att ni inte går ut tomma när ni går ut. Men varje kvinna skall av sin granne och sitt hushåll begära silver- och guldkärl och kläder, och ni skall lägga dem på era söner och döttrar och föra bort dem." Samma råd upprepas i det 11:e kapitlet, och i det följande kapitlet beskrivs det uttryckligen som en ynnest från Jahve att "Israels barn" lyckas stjäla det som de har lånat.

2 David och Salomo

Davids och Salomos regeringar framstår som den gyllene tidsåldern i de judiska berättelserna. Märkligt! Hur ofta står inte de gammaltestamentliga historikernas värdeomdöme i direkt motsats till våra tyska känslor! Så var det med Esau och Jakob, så var det med Saul och David. Om vi lyfter ut den historiska kärnan ur den historiska traditionen, som har överväxts av legender och förfalskats av präster, får vi något i stil med följande: Under trycket av motgångar, i striden mot filistéerna, förenade Saul Israels olika stammar och grundade riket. Vid sidan av Sauls rike fick David, som stamledare, en växande makt i söder. Från Jerusalem ryckte han norrut i erövringståg, och när Saul föll i strid mot filistéerna lyckades han kuva hans rike och grunda ett enat israelitiskt-judiskt rike.

Precis som i hela den orientalisk-egyptiska kulturvärlden fick prästerna allt större makt även i Kanaan. De äldre historiska källorna reviderades till deras fördel. De proklamerade idén om den gudomliga staten, de betonade kontrasten mellan världslig och andlig makt. Saul och David! Prästerna förvandlade den tappre Saul till en förvrängd bild och betecknade valet av denne "världslige" kung som ett avfall från Gud. Däremot hyllar Bibeln David och Salomo som prästkungar vars främsta uppgift var att etablera Jahve-kulten och bygga templet. Om David ersätter Saul kommer Juda att dominera över Israel, söder över norr. Jerusalem sägs vara det gamla politiska och religiösa centrumet för alla de 12 stammarna.

De är märkliga "helgon" som finner Jahves särskilda gunst: David och Salomo! Den historiske David kan ha varit en skicklig krigare och statsman, och kan också ha visat några älskvärda personliga drag (vänskap med Jonathan). Men i allmänhet bar hans karaktär prägeln av grymhet, naken självviskhet och ohämmad passion. Denna passion ledde honom till att begå stora orättvisor och grymheter. Om vi vill lyfta fram något särskilt ondskefullt ur världshistorien tänker vi på Davids "urinbrev". Men i krönikörens händer har David, som Yvellhausen uttrycker det, rikets syndare, blivit grundaren av templet och gudstjänsten, av kungar och hjältar, kantorn och liturgisten i spetsen för en svärm av präster och leviter, hans skarpt

tecknade figur en tråkig bild av ett helgon. Höljd i ett moln av rökelse blev han förebilden för fromhet så som den uppfattades under 500- och 400-talen f.Kr. Och hans ännu mer berömda son Salomo? Hur mycket blod korsades inte i den här bastarden! Det är därför han är en av de mest "mångsidiga" människor som någonsin levt, en av de stora problematiska naturerna 1): Han var poet och filosof, fri ande och diplomat, despot och odjur, byggmästare och affärsman, kvinnotjusare och vällusting. Kungen, som lovordas som byggare av Jahves tempel, lät också uppföra altare för utländska gudar åt sina många fruar (700+300=1000). Men Jahve skonade honom "för hans fars skull" (1 Kung 11:1, 9).

1 Moderna tider har gjort denna kung Salorno till fader till frimurarorden.

"Judendomens" ursprung och karaktär

Efter Salomos död (933 f.Kr.) föll den enade staten sönder i två delar: det norra och det södra riket, Israel och Juda. Historien om de följande århundradena är inte en berättelse om ära; den berättar om en namnlös splittring, om yttre faror och inre motsättningar, om politiska och religiösa strider; den berättar om hur Israel och Juda ständigt drogs in i den stora världsomvälvningen. Endast mot bakgrund av dessa spänningar kan vi förstå den enorma andliga rörelsen.

Två olika religioner

"Liksom i den grekiska världen kämpade i Palestina två olika gudomlighetsuppfattningar mot varandra, och det är inte fel att påstå att detta var ett uttryck för rasmotsättningar inom befolkningen. I Gamla testamentet existerar två olika religioner sida vid sida; Haug kallar dem "uppenbarelsereligion" och "helgedom". De beskrivs bättre som "profetskap" och "prästadöme".

Vi ser "prästämbetet" överallt där fruktan och skräck är religionens källor, där det mänskliga tänkandet är begränsat till substans och antal, där religionen är en fråga om beräkning och i huvudsak består av offergåvor och iakttagande av yttre föreskrifter, där de frälsningsgods som mailet önskar sig också uppfattas i sinnliga termer. Där behövs präster som är både jurister, som känner till gudomens bud och krav, och räknemästare, som vet vad människor måste göra i varje enskilt fall, och skriftlärda, som vet hur man tolkar eller omtolkar de gudomliga buden. En sådan religion är inget annat än ett kontraktsförhållande med den gudom vars oheliga makt människor fruktar.

Och profeternas religion? Under assyriernas och babyloniernas fruktansvärda plågor på 800-, 700- och 600-talen, som förvärrades av den inre oron, talades det gång på gång om behovet av förnyelse. De av Gud gynnade "profeterna" väckte en förståelse för de oöverskådliga krafter och värden som inte kunde uttryckas i siffror; de hörde den gudomliga rösten i sitt eget bröst ("uppenbarelse"), som uppmanade dem att förkunna en högre, förandligad religion för folket; de var medvetna om att de handlade på ett gudomligt mandat.

Den enkle fåraherden Amos såg den kommande katastrofen som förstörde Israels norra kungarike år 722; han såg i den Guds rättfärdiga dom. Och efter Israels sammanbrott (722) förkunnade Jesaja nya domar. Båda var nitiska mot de yttre formerna av tillbedjan och krävde inre renhet hos folket. Jesaja samlade anhängare kring sig och grundade ett reformparti.

Profeten Jeremia var verksam både före och efter det sydliga rikets sammanbrott och Jerusalems förstörelse (586). Han försökte också lösgöra religionen från alla yttre och materiella ting; han lärde ut bönens kraft och gjorde religionen till en inre angelägenhet för individen. Profeten Hesekiel gav programmet för samhälls- och kyrkobyggande. Den andre Jesaja hälsade den persiske kungen Cyrus som ett redskap för Gud, som var hela världens Gud, men som hade valt det judiska folket till att vara hela världens profet.

Prästerskapets seger

Kontrasten mellan de två religionerna, profetskap och prästerskap, mellan profeternas Jahve och prästernas Jahve, som knappast skilde sig från Baal, fortsatte under 800-, 700- och 600-talen. Prästerskapet triumferade, medan profeterna förblev ensamma och missförstådda. Förstörelsen av Israels norra kungarike bidrog säkert till detta resultat. För judarna i det södra riket, som var av en annan natur, förstod inte profeternas uppenbarelsereligion; de hörde bara att de var utvalda, och detta gav upphov till deras enorma överkärlek och arroganta exklusivitet.

År 621, då den femte Moseboken "upptäcktes" och den unge kung Josaia högtidligt förband hela nationen att följa den, var redan betydelsefullt för utvecklingen av det strikt organiserade prästerskapet och lagen. Sedan dess har det judiska folkets och den judiska religionens exklusivitet utvecklats. Sedan dess kunde Jahve endast dyrkas i Jerusalem; alla andra platser för dyrkan i landet förstördes med hänsynslös stränghet. Lagen föreskrev ett stort antal yttre reningar, offer och skatter.

Prästerskapet stod högt över resten av folket. Bokstavens styre började. De yttre formerna för tillbedjan växte över det inre religiösa livet.

De följande decenniernas turbulens satte käppar i hjulet för det kyrkliga reformarbetet. Det var den nordiske Michel som lyfte upp sin värsta fiende, judendomen, i sadeln. De persiska kungarna, som var släkt med oss tyskar genom blodsband, blev judendomens skapare efter Babylons förstörelse (538). Den persiske kungen Cyrus gav de judiska fanatikerna tillstånd att återvända och de fick tillbaka sina heliga tempelredskap. Men "återupprättandet av det prästerliga davidiska riket" stötte på allvarliga hinder på grund av motståndet från den ogifta befolkningen och splittringen inom judendomen; och det dröjde ända till 515 innan tempelbygget kunde slutföras med hjälp av den persiske kungen Darius pengar. Nya konflikter! Profeterna Ezras och Nehemias idoga arbete under åren 458 och 445 ledde till målet; den senare blev guvernör i Judéen. Med hjälp av den persiske kungen Artaxerxes lyckades de organisera kyrkan; de förband hela kyrkan att följa de lagar som förts med från Babylon och som påstods komma från Moses. Införandet av det nya beskrevs som ett återställande av det gamla. Hänsynslös grymhet användes mot blandäktenskap med halvjudar och "fleiden"; judendomen avskärmade sig från alla icke-judar genom strängaste inavel. Vid tiden för de första persiska kungarna, omkring år 520, uppstod plötsligt ett översteprästerskap, som det inte finns några spår av sedan tidigare.

Det stora bedrägeriet

1) Jfr min uppsats i "Hammer", maj 1932.

Det var då det stora bedrägeriet började, som fortsätter än i dag. Trots att den judiska prästkyrkan rörde sig allt längre bort från det som profeterna hade önskat, tog den ändå upp deras skrifter bland sina "heliga" böcker. Detta gav upphov till det sataniska dubbelspelet, complexio oppositoruin (dvs. motsatsernas förening, där det måste vara antingen - eller?), dubbla ansiktet. Judendomen förleder det "dumma", godtrogna, aningslösa, tillitsfulla Siegfried- och Dietrich-folket med profeternas vackra ord, samtidigt som den "kamouflerar" sin sanna natur.

När Jesus varnar för "fariséernas surdeg" syftar han på detta dubbelspel där människor tillber Gud med läpparna medan deras hjärtan är långt borta från henne. Icke desto mindre har judarna funnit hedervärda lärjungar. Vi tänker på de romerska påvarna, som gav sina världsherraväldessträvanden en kristen etikett. Vi tänker på anglosaxarna, som förde sina erövringskrig i Guds namn. Vi tänker på

världskriget där våra fiender predikade "korståg" mot oss. Vi tänker också på våra fromma centristers dubbelhet.

Judendomens väsen

Vi icke-judar kan beskriva begreppen "ras, nationalitet, stat, språkgemenskap, fädernesland" som något annat; men ju närmare de ligger varandra, desto naturligare och originellare framstår situationen för oss. Nu är ju judendomen motsatsen till allt, och Schiched kallar den för den motsatta rasen. Detta folk har inte uppnått någon betydelse som en världslig stat bunden till ett visst fädernesland, utan som en "universell präststat med strävan efter världsherravälde". Deras stamgud Jahve förvandlades till den gudomlige världskungen, vars utvalda prästfolk var judarna. Påståendet om judarnas utvalda folk är deras religion.

En del av judendomens väsen är den nära kopplingen mellan deras religion och deras prästerliga kyrka med nomadism, mammonimus och rationalism. Att leva av och på främmande folk tycks vara nomadfolkets gudomliga öde. Templet i Jerusalem blev centralbanken för de utspridda medlemmarna av tron och folket. Hur märkligt är inte för oss Gamla testamentets förhärligande av rikedom och jordiska ägodelar, kombinerat med uppmaningen att exploatera alla icke-judar, och i de olika affärsmetoderna mot judar och icke-judar! (5 Mos 7:16 ff; 14:21; 15:6; 17:2 f.) "Din Gud skall göra dig rik; du skall låna ut pengar till många folk, men du skall inte låna av något." I vissa psalmer och i Salomos visdomsord finner vi också en förlust av rikedom.

Materialismens och mammonismens broder är rationalismen. Sonibart skriver: "Rationalism är det grundläggande draget i judendomen och kapitalismen. Den judiska religionen är en kontraktsmässig och affärsmässig, kalkylerande reglering av alla relationer mellan Gud och människa; en ständig avvägning av den fördel eller skada som en handling eller underlåtenhet kan medföra, och en mycket komplicerad bokföring för att bringa ordning i individens skuld eller skuldkonto. . ." En rationalisering av hela livet utvecklades ur den kalkylmässiga regleringen av alla relationer mellan Gud och människa. Den judiska religionen är en tvåsidig juridisk transaktion: prestation och motprestation! Fromheten fick en helt juridisk karaktär. Rationalisering av ätande och drickande! Rationalisering även av kärleken. 1)

1) Sombart konstaterar: "Den rabbinska litteraturen är här nära förbunden med å ena sidan Liguoris liderliga bekännelseerotik och å andra sidan med den puritanska moralen."

Vi får inte glömma att hela historien korrigerades i enlighet med denna "judendom". De lagar som "hittades" på 700-, 600- och 500-talen framställdes som en gudomlig uppenbarelse med evig giltighet, prästernas styre och den judiska världens gudsstat som Guds ursprungliga plan, och sabbaten, matlagarna och omskärelsen (judendomens särdrag) spårades tillbaka till skapelsetiden, syndafloden och ärkefäderna.

4 Judendomen i de persiska, grekisk-makedoniska och romerska rikena

Vi får fel uppfattning om den babyloniska "fångenskapen"; det var en transplantation, en återflyttning till Babylonien (586). Där levde judarna under kungligt beskydd, kunde röra sig fritt och bedriva sin handel och sina penningtransaktioner.

Det är också en missuppfattning att spridningen av judarna började först med den andra förstörelsen av Jerusalem år 70 e.Kr. 6,5 århundraden tidigare med förstörelsen 586 f.Kr. Och om vi inser att det judiska folket först uppstod vid den tiden. Så kan vi säga att judarna alltid har varit hemlösa och utspridda över hela världen. När den persiske kungen Kyros år 538 f.Kr. tillät dem att återvända till sitt hemland, tänkte de flesta judarna inte ens på att lämna "fängelset". De hade gjort sig stora förmögenheter, samlat rikedomar, ägt vackra hus och trädgårdar, så att återvända till sitt fattiga hemland var inte särskilt lockande. Eufratländerna och Egypten blev centrum för det judiska livet och förblev så till långt in i den efterkristna eran.

När judarna klagar över 3.000 år av "förtryck" är detta en av de största historieförfalskningarna. Tvärtom åtnjöt de privilegier framför alla andra folk. De gynnades av antikens mäktigaste härskare, framför allt av världsimperiets grundare: de fick det mest omfattande stödet av de persiska kungarna; senare var Alexander den store vänligt inställd till dem; Caesar och Augustus, grundarna av det romerska världsimperiet, tillmötesgick deras önskemål och bekräftade deras privilegier. Men perserna, grekerna och romarna gjorde samma erfarenhet som egyptierna gjorde med hebréerna under det andra årtusendet f.Kr.: Jakobs ättlingar, som hade välkomnats på ett vänligt sätt, blev en plåga.

Under persiskt styre

De privilegier som de persiska kungarna beviljade judarna upplevdes snart som obehagliga. De judar som levde utspridda tänkte inte på att integrera sig i helheten som organiska medlemmar. Snarare höll de sig åtskilda som utlänningar och kände sig som en överlägsen klass av människor; de vägrade till och med att delta i den artiga formen av bugande. Och när enskilda judar lyckades nå höga positioner tog de parti för sina landsmän. Inte undra på att de skördade hat!

Esters bok i Gamla testamentet är utomordentligt värdefull som ett självporträtt av den splittrade judendomen. Professor Gunkel skriver: "Huvudinnehållet i boken är en stor uppmaning till judehat, vilket säkert också är hämtat från omständigheterna: pöbeln mördar och plundrar av hjärtans lust och myndigheterna blundar. I boken sägs inte ett ord om orsaken till detta judehat: det är helt obegripligt för författaren; han inser inte och vill inte inse att judendomen med sitt hat mot alla folk (tänk på domedagsprofetiorna mot "hedningarna") och med sin religiösa arrogans, liksom med sin nationella arrogans, har provocerat "hedningarna" på det allvarligaste sätt. Den affärsinriktade juden väckte också pöbelns avund; Hamann vill pressa ut 75 miljoner mark ur judarna till statskassan och säkert tjäna på det själv också. Esters bok uttrycker andan hos en förtryckt nation, som känner sitt elände så mycket mer bittert eftersom den är full av fåfänga och besvarar alla angrepp från sina övermäktiga fiender med glödande hat. De kan inte försvara sig av egen kraft, men de vänder sig till staten för att få hjälp. De önskar att en judinna skulle bli drottning och en jude ministerpresident! Men då skulle judarna vända på steken; då skulle alla judarnas fiender (75.000) utrotas från judarna med sina fruar och barn på en dag med myndigheternas hjälp! I denna anda firades och firas varje år en festival där judendomen "dräper sina fiender, åtminstone i tanken".

Under grekernas styre

Theodor Mommsen, som var mer vän än fiende till judarna, jämförde upprepade gånger antikens judendom med den senare romerska påvekyrkan. Judeen och Jerusalem var samma sak för För katolikerna var judendomen detsamma som den romerska påvestaten: sätet för översteprästen, pontifex maximus, påven.

Även under grekiskt styre åtnjöt judarna privilegier framför alla andra folk. På samma sätt som de utgjorde ett eget samhälle inom samhället i städerna, utgjorde de en särskild stat inom staten i imperiet. De fick behålla sin nationalitet och sina nationella kyrkliga seder. De var en egen stat spridd över alla länder med sin egen lag. De hade sitt huvud i Jerusalem, och skatter till kyrkan togs ut mer regelbundet än statsskatter. Istället för "Gersen-rasen", som Schickedanz kallar judendomen, skulle jag föredra att säga "motstat" eller "ostat". Mommsen skriver: "Att ignorera den (sekulära) staten och behålla den nationella karaktären i religiösa former är den senare judendomens signum."

Mommsen V, s. 491 säger om judarnas privilegier: "I de grekiska städerna var det bara judarna som så att säga fick bilda ett samhälle i samhället och i viss mån styra sig själva. Strabon skriver (på 1000-talet e.Kr.): "Judarna i Alexandria (och det var likadant i Antiochia och de andra grekiska städerna) har en egen folkets överhuvud, som leder folket, avgör rättegångar och beslutar om avtal och förordningar som om han styrde ett självständigt samhälle." Detta berodde på att judarna ansåg att en sådan specifik jurisdiktion krävdes av deras nationalitet eller, vilket är samma sak, deras religion. Dessutom tog de allmänna statliga bestämmelserna i stor utsträckning hänsyn till judarnas nationellt-religiösa angelägenheter och hjälpte till så långt det var möjligt genom undantag (dvs. genom undantagslagar, privilegier, privilegier).

Judarna visste inte och vet inte vad vi menar med en lojal inställning till staten: de var alltid bara undersåtar eller medborgare på uppsägning. Deras "teokratis" intressen, som de förväntade sig och som är liktydigt med judisk imperialism, hade företräde framför den sekulära statens intressen, i vilken de bara såg sin beskyddare eller fadder. Judarna kämpade aldrig med liv och lem för det persiska riket eller för Alexander den store och hans efterföljare. Tvärtom! De skyndade alltid till den segrande fienden med flaggan i topp.

Inte undra på att det fanns rivalitet mellan judar och icke-judar, det som kallas "antisemitism"! Mommsen skriver: "Judehat och judehets är lika gammalt som diasporan själv. Dessa privilegierade och självständiga samhällen i Guriechen-städerna var tvungna att utveckla dem lika nödvändigt som träsket var tvunget att utveckla den onda luften." 1)

1) Den judendom som lade sig över stater och folk och förintade dem blev förebild inte bara för den romerska påvekyrkan utan också för alla andra internationella organisationer.

Makkabéerna

Det påminner om ryssarnas, polackernas och tjeckernas försök i modern tid att skapa en enhetlig stat av en "färgglad" blandning av länder och folk när kung Antiochos Epifanes (175-164 f.Kr.) bedrev en utjämningspolitik i en av Alexander den stores stora "efterföljarstater", nämligen det syriska Diadoch-imperiet. I själva verket var det mångfalden av nationaliteter och religioner som vållade hans regering de största svårigheterna. Han ville därför införa hellensk utbildning och hellensk kult överallt, och det verkade inte hopplöst att hellenisera judarna lika väl som de andra. För redan då fanns det många "reformjudar", dvs. sådana som tog till sig grekisk utbildning och sökte en balans mellan grekiskhet och judendom. Detta ledde till en revolution i Palestina, som tillhörde det syriska imperiet (167 f.Kr.). Under mackabéernas ledning gick judarna från framgång till framgång, delvis med stöd av den romerska regeringen och delvis med stöd av det syriska imperiets splittring. År 139 erkändes ledaren för mackabéernas hus, Simon, son till Mattathias, av den syriske storkungen inte bara som överstepräst utan också som "Israels prins". Senare uppstod motsättningar som fick den romerske generalen Pompejus att ingripa och invadera Jerusalem år 63 f.Kr. och han tog sig till och med in i templet och det allra heligaste. Från och med då var Judeen ett av de många romerska "klientrikena" i öst.

Man kan beundra mackabéerna för deras starka vilja att inte låta judendomen gå under i den allmänna folkförvirringen. Men under århundradena före och efter Kristus led judendomen själv enorma blodförluster till följd av den bittra självdestruktivitet som förändrade folkets rasmässiga sammansättning. Zeloterna rasade mot alla judar som inte strikt uteslöt sig själva från den hellenistiska tankevärlden, utrotade män, kvinnor och barn och förstörde deras städer. Ett katastrofalt urval av judar bildades, som tenderade mot den vildaste trosiver och ohämmad intolerans.

Judendomen i det romerska riket

År 1918 kallade USA:s president Wilson Jerusalems förstörelse (70 e.Kr.) och "romarnas förintelse av det judiska folket för en av världshistoriens största orättvisor som måste rättas till". Detta omdöme är felaktigt.

Hur kom det sig att Jerusalem förstördes? Under den romerska republikens sista tid, d.v.s. under de mäktiga revolutionära krig som Augustus militärdiktatur till slut

gick ur, visste judarna alltid att hitta den rätta alliansen med en häpnadsväckande glöd. Först ställde de upp för Pompejus, sedan för Caesar, senare för Cassitis och Brutus, sedan för triumvirerna år 43 och i det slutliga beslutet först för Antonius och slutligen för Octavianus Augustus. "Lojaliteten förändrades som slogan.

Som tack till Antipater, som hade räddat honom ur en farlig situation i Alexandria (47 f.Kr.), återupprättade Julius Caesar den judiska staten och beviljade omfattande förmåner. Antipater blev kung: han efterträddes av sin son Herodes. År 6 e.Kr. avskaffade kejsar Augustus på judarnas egen begäran kungadömet och gjorde Judéen till en romersk provins; praktfulla gåvor från kejsarfamiljen prydde templet i Jerusalem. Augustus efterträdare, den stränge kejsar Tiberius, visade också det största tålamod med judarna.

Men när har judarna någonsin varit nöjda? Trots alla fördelar, trots alla privilegier, växte deras principiella motstånd mot Rom. Betalningen av skatter ifrågasattes som ogudaktig. Judas från Galiléen beskrev det som en skam för judarna att erkänna någon annan Herre över dem än härskarornas Herre, som bara hjälper dem som hjälper sig själva. Och när revolutionären avrättades betraktades han som en martyr. Den döde mannen blev farligare för romarna än den levande mannen. Och så ackumulerades materialet för konflikt. Dessutom, som ett resultat av judisk oförskämdhet, växte hatet mot judarna bland de andra. Det är sant att freden upprätthölls under kejsarna Atigustus och Tiberius. Men under den ovärdige kejsaren Caligula exploderade det; sedan 38 e.Kr. kan man tala om ett permanent revolutionärt tillstånd inom den judiska gemenskapen. Det började med tre års blodiga förföljelser av judarna i Alexandria (38-41 e.Kr.). Därefter följde ett kort uppehåll på grund av att nästa kejsare, Claudius, höll sig till reglerna. Men å ena sidan kvarstod den irriterade stämningen på båda sidor, å andra sidan blev det alltmer uppenbart att judarnas särställning inte var förenlig med imperiets övergripande intressen. Vi måste inse att den romerska regeringen vände på varje sten för att få till stånd en ömsesidig förståelse. Men varningen i det kejserliga ediktet om att judarna nu också skulle visa större måttfullhet och avstå från att förolämpa andra trosbekännare talar sitt tydliga språk. Mommsen skriver: "Faran låg i att de kejserliga kamraterna av olika nationaliteter, som ödet hade fört samman, inte var förenliga med varandra." Vapnen har inte vilat sedan 44 e.Kr. Vi förundras över den romerska regeringens eftergifter. Men denna eftergift ökade zeloternas makt ("fanatiker"), som terroriserade de moderata elementen bland judarna. Hatet växte. "På båda sidor verkade fortsatt samexistens omöjlig, och de möttes av tankar på ömsesidig utrotning

År 66 e.Kr. ägde blodiga dåd rum i Caesarea och Jerusalem; där var icke-judarna angripare, här var det judarna. I Jerusalem föll inte bara romarna utan även de moderata judarna offer för folkets raseri. Detta blev startskottet för grymma judebål i Damaskus, Ascalon och Tyros. Och nu började det verkliga kriget 66-70. Striderna stod inte bara mellan de romerska och judiska trupperna, utan de judiska parterna mördade också varandra. Det fruktansvärda blodbadet slutade år 70 med att Jerusalem förstördes.

Trots dessa fruktansvärda utbrott av ömsesidigt hat lät sig den kejserliga regeringen inte ryckas med av ytterligare våldsamma åtgärder. Vi måste erkänna det som en moderat politik att judarna, som var utspridda över hela imperiet, hädanefter inte skulle bilda en stat i staten med en egen centralregering i Jerusalem, men att inga hinder lades i vägen för judarna att utöva sina religiösa seder, vare sig i Palestina eller någon annanstans. I själva verket tilläts rabbinska sammanslutningar återigen att bildas för att ersätta den tidigare översteprästerliga centralregeringen. "Det var inte en fråga om tro, utan om makt. Den judiska kyrkans stat som överhuvud för diasporan var inte förenlig med den sekulära storstatens ovillkorliga karaktär" (Mommsen).

Det nationella judiska samfundet gjorde ytterligare två fruktansvärda och blodiga uppror: år 116 e.Kr. bröt ett judiskt uppror ut i Kyrene, Cypern och Egypten, och det spred sig även långt in i Främre Orienten. Hur hårda striderna var framgår av rapporterna om att judarna dödade 220.000 människor i Kyrene och 240.000 på Cypern. Å andra sidan dödade de belägrade grekerna i Alexandria alla judar som befann sig i staden vid den tiden.

Det uppror som bröt ut i Palestina 130 e.Kr. under kejsar Hadrianus saknar motstycke i historien; hela det judiska samhället stödde rebellerna. Kampen mellan judarna och de romerska trupperna varade i tre år och var oerhört grym. Trovärdiga rapporter berättar om 50 erövrade fästningar, 985 ockuperade byar och 580.000 stupade. Efter att upproret hade slagits ned tillämpade den romerska regeringen återigen en långtgående religiös tolerans.

Men det verkade som om alla moderata judar hade utplånats av de blodiga förlusterna sedan mackabéernas tid (tre århundraden). Den kvarvarande judendomen ökade sin segregation. Mommsen talar om "den rigida rabbinismen som varken vet eller vill veta något om världen utanför Abrahams famn och den mosaiska lagen", om "bokstavstroheten mot de heliga skrifterna som steg till absurditetens svindlande höjder". Den mystiska Talmud uppstod och stängde av det judiska tänkandet från andra folks ande som en kinesisk mur.

5. Orientalisering av hela den antika kulturvärlden

Günther betonar med rätta att när vi talar om den judiska egenarten, som är främmande för oss, handlar det inte bara om judendomen, utan om drag som är gemensamma för alla folk av Mellanösterns och Orientens raser. Men judarna blev de hårdaste, mest självsäkra och mest självsäkra bärarna av Främre Orientens och Orientens blod och anda. De stora stater som grundades av nordiska hjältar smittades successivt av denna anda, vilket ledde till deras förfall:

det persiska riket;

Alexander den stores grekisk-makedonska imperium;

det romerska riket.

Från Orienten sänkte sig sakta dödens slöja över hela den antika kulturvärlden, över den s.k. "jordiska världen", dvs. över alla länder runt Medelhavet. Man uppnådde den internationella kulturgemenskap som än idag för så många människor framstår som det högsta idealet: "Den enade mänskligheten". I själva verket övergav perserna, grekerna och romarna successivt sin etnicitet och nationella kultur till förmån för Asien. Asien invaderade Europa; asiatiskt blod och asiatisk anda. De asiatiska gudarna och den kaldeiska världsbilden spred sig över romarriket; folket lät sig smittas av asiatiska laster. Och de romerska kejsarna? De anammade asiatisk teokrati, universalism och absolutism; idoliseringen av härskaren, kaldéernas kult med dess tempel och altare var något orientaliskt. I början av 300-talet e.Kr. satt ovärdiga härskare av orientalisk härkomst på den romerska kalsertlironen: Caracalla och Elagabal. När Diocletianus ärvde imperiet omkring 300 e.Kr. utformade han sina "reformer" med asiatiska institutioner och seder som förebild.

Internationell kulturgemenskap, enad mänsklighet! Termen romersk-judisk bland- och världskultur förefaller mig bättre. I nästan 2000 år har "romersk-judisk", det vill säga "Rom", varit sinnebilden för all blandning och suddighet, för förstörelsen av etnisk särart, för blandningen av folk, blod, kultur och religion, för likställigheten av allt som bär mänsklighetens prägel. Och mitt i denna "förenade mänsklighet" hävdade och räddade judarna, de ivrigaste förkunnarna av den internationella idén, sin nationalitet. Å ena sidan avgränsade de sig skarpt från alla andra folk, å andra sidan försökte de öka sitt inflytande över dem för att kunna

styra dem enligt sin vilja. Vi förundras över den ihärdighet med vilken de vitt spridda folken upprätthöll sin starka känsla av enhet mitt i nationernas folkmassa.

Harnack uppskattade det totala antalet judar i början av vår tideräkning till 4-4,5 miljoner, varav 1 miljon i Egypten, 1 miljon i Syrien och 0,5 miljoner i Palestina. Han antar att judarna utgjorde 7% av den totala befolkningen i det romerska riket under kejsar Augustus tid. De bodde främst i de stora städerna i öst: 200.000 av Alexandrias 500.000 invånare sägs ha varit judar; situationen var likartad i Antiokia och de andra nygrundade grekiska städerna i Orienten. Senare trängde de också in i väst; på kejsar Augustus tid kan det ha bott omkring 15.000 judar i Rom.

Den främste kännaren av romersk historia, Theodor Mommsen, betonade judendomens betydelse för den gamla kulturvärldens sönderfall. Han skrev: "Juden är relativt likgiltig inför staten; han ger upp kärnan i sin nationella särart lika lätt som han gärna omsluter den med vilken nationalitet som helst. Redan under antiken var judendomen en effektiv jäsning av nationell sönderdelning" (dvs. desintegration, upplösning). Samma Mommsen påpekar att det redan fanns en rädsla för judar i det romerska riket. "Hur starkt judarna höll ihop som nationell gemenskap redan då (på Caesars tid) framgår av en dåtida författares anmärkning om att det var tveksamt om guvernören kom judarna i sin provins för nära, eftersom han då kunde räkna med att bli utbuad av pöbeln i huvudstaden när han återvände hem." Judar i spetsen för pöbeln mot en obekväm hög ämbetsman!

II Judendomens historia under medeltiden

1) Det är svårt att säga när "medeltiden" börjar och slutar. I vår korta översikt kan ordet gälla den kristna eran fram till Luther.

1. Huvudinnehållet i den medeltida historien

Två starka förnyelsekrafter, Jesu religion och den germansk-germanska etniciteten, kom in i den degenererade, nedåtgående gamla kulturvärlden. Sedan dess har hela världshistorien varit en kamp mellan Tyskland och den romersk-judiska bland- och världskulturen. I slutändan är det en fråga om antingen eller: Tyskland eller att följa Jesus Kristus och kejsar Augustus. Tragedin i den medeltida historien ligger i att både kristenhetens företrädare (dvs. den växande romerska påvekyrkan) och våra germansk-tyska hjältar ("de stora") trodde att de kunde förena Tyskland, kristendomen och kejsar Augustus tronföljd. Följden blev att de i allt högre grad fastnade i den romersk-judiska blandkulturens nät.

Kyrkohistorikern v. Hase sade: "Moses stol kom till Rom som Petrus stol", d.v.s. den romerska påvekyrkan är en upprepning av den judiska kyrkan i Gamla testamentet; den är inte kristendom utan judendom och till 1eich efterträdare till det romerska riket. Och våra germansk-tyska "storheter" lät sig förledas att tro att de gjorde en gärning som behagade Gud när de använde sin nationella makt för att upprätta den gudomliga staten som omfattade alla människor. De blev romerska kejsare, efterträdare till kejsar Augustus. Vi fick ett romerskt imperium av den tyska nationen, en romersk kultur, en romersk kyrka, romersk lag av den tyska nationen. Detta "romerska" var "romersk-judiskt". Hela det förflutna betraktades i termer av den judiska konstruktionen av historien.

2 Judendomen under den tidiga medeltiden

Syd- och östjudar

Naturligtvis var det inte möjligt att helt isolera judarna från utländskt blod. Blod- och rasblandningen i de enskilda delarna av den utspridda judenheten var också olika från början. Därför uppstod tidigt två stora grupper: De sydliga och östliga judarna ("sefardim" och "ashkenazim"). De sistnämnda kallas också "spanska judar"; en del av dem reste genom Frankrike till Rhen, Holland och England. Hos dem dominerar det genuina beduinblodet av orientalisk ras; ädla figurer, en typ av framstående människor. De östliga judarna spred sig över hela sydöstra och östra Europa; hos dem måste inflytandet från den orientaliska rasen ha förstärkts permanent. Under 800-, 900- och 900-talen konverterade dessutom en stor del av khasarernas östeuropeiska handelsfolk (den härskande dynastin och adeln, som många följde) till judendomen och accepterades inte bara i den religiösa gemenskapen utan också i blodsgemenskapen. Detta verkar ha fört in mongoliska och östbaltiska rasinfluenser i den lokala judenheten. Enligt Günthers uppskattning är östjudarna nio gånger så många som sydjudarna. - Trots denna skillnad i rasblandning mellan de två grupperna dominerar genernas gemensamma nämnare; de är och känner sig som ett folk. Den östliga judendomen blir allt vanligare och de äkta sefardimerna tycks sakta dö ut. Dagens judendom är nästan uteslutande östlig.

Konkurrenter

Medeltidens historia berättar om de långa striderna mellan kejsarriket och påvedömet. De var rivaler som strävade efter samma mål, nämligen att återupprätta

kejsar Augustus världsimperium som omfattade alla civiliserade folk: "Den förenade mänskligheten". Den ene av konkurrenterna ville stå i spetsen för denna "världsgudstat" som kejsarpave, den andre som kejsarpave. - På samma sätt var och är judendomen och den romerska kristendomen konkurrenter. Båda vill etablera den jordiska teokratin. Alla människor skall vara lika, men i det ena fallet vill det judiska prästerskapet bestämma, i det andra det romerska prästerskapet. Medeltiden innebar seger för den romerska påvekyrkan på båda sidor.

Rom och Juda som rivaler! Vi måste inse att detta inte var några religiösa skillnader. För den katolska läran förblev judarna "det utvalda folket" som hade en mission i och för kristendomen. Den kristna kyrkan gav alltid skydd och tolerans åt den judiska religionen, eftersom judarna med sina heliga böcker var ett vittnesbörd om kristendomens sanning. Motståndet riktades mot det arroganta judiska folket, och det var nästan alltid ett försvar mot något främmande. Genom sitt eget fel befann sig judarna i en parisisk position. - I likhet med judarna fick den västerländska kristenheten så småningom en särskild kyrklig lagbok (codex iuris canonici). Följande principer fastställdes för judendomen:
Fri religionsutövning, men

1. judarnas bosättning ska begränsas och det ska säkerställas att de bor tillsammans om möjligt; för, utspridda bland folket, har de större möjlighet till otillåtet förvärv och ocker.

2. Kristna bör inte använda judar som läkare eller sjuksköterskor, utom i nödfall.

3. Juden får inte inneha offentligt ämbete.

4. Den kristne får inte tjäna juden som hembiträde.

5. Det judiska affärs- och handelslivet skall underkastas den strängaste kontroll för att skydda de kristna folken från spridning.

6 Äktenskap mellan judar och kristna är strängt förbjudna.

Judendomen i den politiska kampens malström

På 400-talet e.Kr. inleddes den långa perioden av stora folkvandringar med hunnernas invasion. Den gamla kulturvärlden skakades i sina grundvalar. På det västromerska rikets mark uppstod de germanska imperierna visigoterna,

vandalerna, ostrogoterna, langobarderna, frankerna och anglosaxarna i Spanien, Nordafrika, Italien, Gallien och Britannien. På 700-talet började arabernas erövringar: å ena sidan vällde de över Främre Orienten, å andra sidan erövrade de inte bara hela Nordafrika utan också Spanien och invaderade Frankerriket via Pyrenéerna. Efter lång förvirring och arabernas nederlag stärktes Frankerriket på 800-talet under Karl Martel, Pippin den yngre och Karl den frankiske. Den senare blev romersk kejsare år 800, Augustus laglige efterträdare. Men efter hans död kollapsade den stora staten igen; omkring år 900 var lågvattenmärket för den västerländska civilisationen och den kristna kyrkan.

Och judarna? Trots att de är utspridda kan verserna från Schillers "Bruden från Messina" tillämpas på dem under dessa turbulenta århundraden:

"De utländska erövrarna kommer och går;
Vi lyder, men vi står stilla."

Det kan inte vara tal om att de toleranta germanska erövrarna skulle ha förföljt judarna på något grymt sätt. Tvärtom lyckades judarna ofta få höga förtroendeuppdrag genom sina tolktjänster och läkekonster, sitt affärssinne och sin skicklighet i att anskaffa och utnyttja varor. Men gång på gång ådrog de sig folkets hat: genom sin arrogans och sitt hån mot kristendomen, genom sin slavhandel och sitt hållande av kristna slavar, genom sin parasitära och exploaterande verksamhet.

Historien om Spanien, som av judarna gång på gång hyllades som deras "andra förlovade land", är särskilt lärorik. När visigoterna erövrade landet på 500-talet fann de många rika judiska samhällen här. Och när konflikten mellan de germanska "kättarna" och de romanska (walesiska) ortodoxa senare intensifierades, ställde sig judarna på goternas sida i denna tvist mellan de två kristna samfunden och fick stora förmåner i gengäld. Men detta ledde till att de blev ännu mer gynnade, och när goternas kung Rekkared år 586 konverterade till den romersk-katolska kyrkan började vändningen. För det första förnyades gamla lagar:

Uteslutning av judar från offentliga ämbeten,
Förbud mot äktenskap mellan kristna och judar
Förbud mot att äga kristna slavar.

År 612 genomfördes till och med en fördrivning av judarna; 90.000 sägs ha drabbats. - Senare ledde hotet från araberna till allt strängare åtgärder mot judarna. - Inte utan goda skäl. Faktum är att de på ett förrädiskt sätt hjälpte araberna när de

korsade Gibraltarsundet och besegrade visigoterna i slaget vid Xeres de la Frontera (711).

Det arabiska styret i Spanien var en guldålder för judendomen; Spanien blev ledande för hela världens judendom. Ännu i dag görs för mycket av den samtidiga blomstringen av arabisk och judisk vetenskap och utbildning. Judarna uppnådde höga förtroendeposter; deras rikedomar växte, särskilt genom den lönsamma slavhandeln. - Ändå var de också en faktor som bidrog till sönderfallet av den spansk-arabiska staten. Från 1000-talet och framåt följde de med osviklig instinkt de kristna kungarna i Kastilien och stödde dem genom spionage.

Varför skulle vi inte få säga sanningen att judarna till sin natur är oförmögna att assimileras i en främmande nation, att bli lojala medborgare och att känna äkta kärlek till sitt fädernesland? De förblir utlänningar och vill förbli utlänningar. Liksom de babyloniska judarna under antiken sträckte ut sin hand till perserna, de persiska judarna till grekerna, de grekiska judarna till romarna: så senare i Spanien de romerska judarna till goterna, de gotiska judarna till araberna, de arabiska judarna till de kristna kungarna i Kastilien.

Och i de andra länderna? Judarnas öde förändrades också i det frankiska riket. I allmänhet kan man säga att de klarade sig bra under karolingerna under 800-, 800- och 900-talen. Judiska författare hävdar naturligtvis felaktigt att Karl av Franken (768-814) var en uttalad vän av judarna. För även om han gav judarna stora friheter och använde sig av juden Isaac i sina kontakter med kalifen Harun al Rashid, höll han dem ändå något i schack. Annat var det med hans svage son Ludvig den "fromme" (814-840), som stod helt under judiskt inflytande! Man kan tala om ett samtida mode att gynna judarna. Den judiske professorn Graetz skriver: "Kejsarinnan och hennes vänner var beskyddare av judarna på grund av deras härstamning från de stora patriarkerna och profeterna. För deras skull skulle de hedras, detta pro-judiska parti talade vid hovet, och kejsaren såg dem också i samma ljus ... Judarna hade fritt tillträde till hovet och kommunicerade direkt med kejsaren och hans närmaste ... Kejsarens släktingar gav judiska kvinnor dyrbara klädesplagg, kristna besökte synagogor och vissa bildade kristna "blev så förtjusta i judendomen att de höll sabbaten helig och arbetade på söndagar".

På 800- och 900-talen kunde judarna sprida sig över hela Tyskland. Vi hittar dem i Magdeburg, Merseburg, Regensburg, Gniezno och Prag; slavhandeln var särskilt blomstrande. Det var av stor betydelse för de judar som bodde här att de fick ett centrum i Mainz rabbinska skola. De hindrades inte på något sätt från att bosätta sig och ägna sig åt jordbruk; till och med den judiske professorn Graetz medger att

det fanns möjlighet att förvärva mark. De blev inte ett folk av handel och ocker "genom otur".

Som avslutning på detta avsnitt vill vi nämna den nära relationen mellan den olycklige kejsaren Henrik IV (1056-1106) och judendomen på 1000-talet. Det är troligt att bittra umbäranden gjorde honom beroende av de judiska judiska penningmän. Vi har dokument som berättar om de förmåner han gav judarna i Worms och Speyer i synnerhet. I Speyer hade den judevänlige biskopen Rüdiger Huozmann redan år 1084 gett judarna en egen jurisdiktion och andra friheter. Han överträffades av kejsaren år 1191, som förordnade att en rättegång mellan kristna och judar skulle dömas enligt judisk lag. Sombart skriver: "Under århundraden gällde en särskild judisk lag för judars förvärv av lös egendom; den erkändes för första gången i det privilegium som Henrik IV gav judarna i Speyer: 'Om ett stulet föremål påträffas i en judes ägo och juden påstår sig ha köpt det, får han med en ed enligt sin lag bekräfta den summa för vilken han köpte det; om ägaren sedan betalar honom så mycket, skall han återlämna det till honom i gengäld'." Detta gav upphov till en lagstadgad rätt för judarna att ta emot stöldgods. Vid den tiden började vår juridiska förvirring på grund av att utländska juridiska begrepp trängde sig på. - Dessutom den nya judiska bosättningen i Speyer omgavs av en skyddsmur mot den växande fientliga opinionen; det var den första ghettosegregationen i Tyskland: inte en påtvingad svårighet, utan en tjänst för att skydda judarna! Givetvis blev ghettot senare en plåga för judarna: precis som det skydd som Ludvig den fromme beviljade som en tjänst på 800-talet senare utvecklades till "kammartjänst", som reducerade judarna till livegna.

3 Judendomen under den senare medeltiden

De första judeförföljelserna 1096 och 1146

Påvarnas strävan efter världsherravälde ledde till den långvariga och utbredda sjukdomen korstågsfeber, som svepte med sig hundratusentals människor likt en smittsam epidemi. Vi tänker inte bara på de kostsamma försöken att nå det förlovade landet, utan också på misären under barnkorstågen och de fruktansvärda kätterska korstågen. Äventyrare blandades med de fromma, fanatism med disciplinlöshet. I Frankrike och i vissa städer i Rhenlandet släpptes sålunda medborgarnas ackumulerade förbittring mot de giriga judarna lös. I början av det första och andra korståget (1096 och 1146) ägde blodiga upplopp rum, som inte ska fördömas, men som överdrivits av judiska historiker 1). Båda gångerna ingrep myndigheterna kraftfullt för att skydda judarna.

1) Vid angivande av offren omvandlas tvåsiffriga tal till fyrsiffriga tal.

Roms och Judas kapplöpning i jakten på pengar

Konkurrenter! Likheterna mellan Rom och Juda är häpnadsväckande. Vi tänker på klyftan mellan prästerskap och lekmän, på hierarkins struktur med ett överordnat prästerligt överhuvud. Judendomen och påvekyrkan bildade en supra-populär stat inom staten med egna rättigheter, för vilka dess "gudomliga ursprung" krävde högre giltighet.

Och pengarna? Det verkar som en historiens ironi att effekterna av korstågen blev raka motsatsen till de ursprungliga avsikterna. Påven Gregorius VII (1073-1085) hade velat förvandla hela världen till ett enda stort kloster. Men i stället för en flykt från världen blev det en växande glädje över världens jordiska gods, särskilt uppskattningen av pengar. Kyrkan själv drogs in i dansen kring guldkalven. I synnerhet påvedömet, som genom sitt allmänna skattesystem påskyndade övergången från en naturlig till en monetär ekonomi, undanröjde de tidigare hämningarna för judendomen och banade väg för den att verka på sitt alldeles egna område. Idén om det kyrkliga ränteförbudet går tillbaka till icke-kapitalistiska synsätt, där det ansågs oanständigt för en kristen att kräva en premie av en medkristen för lånade pengar. Detta uppmärksammades inte särskilt mycket senare, och när samvetsgranna kristna kände sig bundna av kyrkans ränteförbud blev det närmast en favorisering av judarna.

De sista århundradena av medeltiden visar oss en ovärdig ras av Rom och Judas i jakten på pengar. Liksom templet i Jerusalem under antiken blev den romerska påvekyrkan nu ett världsomspännande bankcentrum. Till slut väntade den deprimerade kristenheten på den hjälte som i Jesu efterföljd jagade penningväxlarna "ut ur min Faders hus". Och judarna? De var i sitt rätta element under övergången till en monetär ekonomi och visade sig vara skickliga finansiärer. Det är sant att "grisen ofta nog pressades av furstar och städer när den hade blött sig full", men förlusten täcktes igen på mycket kort tid. Det ökade behovet av lyx som korstågen förde med sig, i synnerhet den kostsamma klädprakten, gav gång på gång judarna kunder; hela stora egendomar pantsattes till dem. Den vanliga räntan eller ockerräntan var 43,3 % men höjdes ofta flera gånger om.

Fördrivningen av judar

För judarna var 1200-talet både en tid av stor och ofantlig berikning och början på ökande förföljelser. Det bör påpekas att dessa förföljelser inte kom uppifrån, utan underifrån. Liksom under antiken lyckades judarna under medeltiden och i modern tid gång på gång vinna de storas gunst. Det var just för att enskilda kungar, världsliga och kyrkliga furstar, stadsmyndigheter, för att tjäna pengar, utsatte sina undersåtar för judarnas utnyttjande som bitterheten växte bland de lägre klasserna: precis som den gjorde mot den romerska påvekyrkan. Till slut fördrevs judarna från Väst- och Centraleuropa. Religiös antagonism spelade bara en roll i denna process i den mån judarna var kända för sitt överdrivna smädande av Kristus och kristendomen.

I England utlöstes fördrivningen av judarna (1291) av upptäckten av utbredd judisk falskmynteri.

I Frankrike uppnådde judarna stor rikedom och omfattande markägande under 1200-talet. Trots att deras egendom konfiskerades flera gånger i början av 1300-talet skyddades judarna av kungarna Ludvig X och Karl V. I utbyte mot enorma tributbetalningar fick de en räntesats på upp till 80 procent på sina penningtransaktioner. Folkets bitterhet över detta växte och tvingade fram en fullständig fördrivning av judarna 1394

Spaniens historia är återigen särskilt lärorik. Gång på gång släpptes folkets uppdämda vrede lös över judarnas ekonomiska förtryck och förräderi, över förlöjligandet av kristendomen och över kurer. Vi hör talas om de judiska ekonomiska rådgivarna till kungarna; deras verksamhet var särskilt illa under Alfonso I (1325-1380) och hans bror Don Pedro. "Judarna suger de drabbade kristnas blod och förbrukar deras egendom genom skatteuttag", står det i en gammal krönika. Folkets ilska växte och runt 1480 började judeförföljelserna på allvar. För att undkomma dem lät många judar döpa sig. Från 1451 arbetade inkvisitionen mot judar och pseudokristna, som kallades "maraner". Kungaparet Ferdinand och Isabella gjorde dock ett nytt försök med överseende. Det var först när judarna i hemlighet stödde fienden i Granadakriget mot de sista morerna i Spanien som straffdomen bröt ut 1492. Ett dekret utfärdades enligt vilket judarna antingen var tvungna att bli kristna inom fyra månader eller lämna landet. Vid den tiden emigrerade omkring 300.000 judar från Spanien: dels till Turkiet, där deras ättlingar än idag kallas "spanjorer", dels till Portugal, varifrån de snart jagades bort.

I Tyskland var ett enhetligt tillvägagångssätt inte längre möjligt på grund av flerstatssystemet. Om judarna drevs ut från en plats, togs de in igen på en annan. På 1400-talet fördrevs judarna från de viktigaste tyska handelsstäderna: Köln, Augsburg, Strasbourg, Erfurt, Nürnberg, Ulm och Regensburg. Däremot accepterades de i Frankfurt a. M. och Hamburg.

Lite senare mötte judarna sitt öde även i Italien.

På 1300- och 1400-talen var bitterheten mot judarna så stor att anklagelserna om ritualmord och brunnsförgiftning fick stor spridning. Omkring 1350, vid tiden för "digerdöden" (böldpesten), utsattes judarna för grymma förföljelser, först i Frankrike och sedan i Tyskland.

Polen som judiskt land

Många judar har sedan urminnes tider levt i Östeuropa, varifrån de bedrev en livlig slavhandel. Vårt tyska ord "Sklave" härstammar trots allt från "Slawe"; de slaviska folken utgjorde ett rikt arbetsmaterial. Senare blev Polen en tillflyktsort för de judar som fördrivits från Tyskland 1); de gjorde sig oumbärliga för magnaterna när de pressade bönderna. Hertigarna, och senare kungarna, gav dem många privilegier, inklusive destillerier och servering av brandy. Trots alla framställningar, även från höga präster och påven, fann de gång på gång skydd hos kungar och härskare. På 1600-talet utbröt naturligtvis den länge bevarade folkliga vreden även här, särskilt mot de judiska skatte- och pliktsugande blodsugarna, och det förekom fruktansvärda judeförföljelser ("pogromer") i hela öst. Men sedan tog de polska adelsmännen emot judarna igen, och det är dem som världen har att tacka för judarnas outtömliga vagga i öst.

1) I slutet av medeltiden och långt därefter var tyska språket allmänt spritt i hela öst. När de judar som hade fördrivits från Tyskland invandrade till Polen utvecklades judisk tyska, det s.k. jiddischspråket.

III. Modern tid

1. Ghettotiden

"Ghetto, tvång till ghetto!" Den tyske Michel förväntas känna det djupaste medlidande med de "stackars" judarna vid dessa ord: med de judar som sedan

urminnes tider har varit evigt förföljda och förtryckta, som, hopträngda i smutsiga judiska kvarter och trånga judiska gränder, levde en förnedrande tillvaro, utan rättigheter och försvarslöst utsatta för de kristnas godtycke och hån.

Visserligen var judarnas liv under 1400-1800-talen inte på något sätt avundsvärt, men det var deras eget fel. Under två och ett halvt årtusende har de alltid och överallt levt som främlingar bland andra folk och haft den envisa viljan att förbli främlingar. Under två och ett halvt årtusende har deras liv i gettot varit lika frivilligt som deras spridning 1). Gettot (det judiska kvarteret) var något som liknar de utländska kvarteren i kinesiska städer idag. Låt mig än en gång påminna er om Alexandria, Antiochia och Rom under antiken. Under den tidiga medeltiden fanns det inget obligatoriskt getto någonstans, utan det var den religiösa gemenskapen och yrkesföreningen som förde judarna samman. Det första muromgärdade ghettot i Tyskland, det judiska kvarteret i Speyer (1084), var en tjänst. Det var först mot slutet av medeltiden som den frivilliga segregationen blev obligatorisk. Och inte ens då var inhägnaden strikt; många undantag är kända, t.ex. för hovjudar och läkare.

1) För några år sedan erkände juden Rathenau detta för vår tid: "I nära förbindelse med varandra, i strikt avskildhet från utsidan: därmed lever de i ett halvfrivilligt, osynligt ghetto, inte en levande medlem av folket, utan en främmande organism i dess kropp."

Hur såg då situationen ut på 1400-1800-talen? Staterna i Väst- och Centraleuropa hade utövat sin obestridliga rätt att fördriva utlänningar. I stället för att bosätta sig i öst, där det fanns tillräckligt med utrymme, och ägna sig åt jordbruk eller handel, betedde sig judarna som människor som ville gå in i en park vars ingångar var märkta "Ingen entré för utlänningar". De ville förbli "främlingar" men ville inte bli behandlade som "främlingar". De har lyckats smuggla in sig själva här och där. Den moderna tidens pågående krig, kungarnas, prinsarnas och stadsmyndigheternas behov av pengar och den ökande lyxen öppnade portarna för dem. Under sina sista år hade Lutlier högljutt och allvarligt varnat för judarna. Men detta glömdes bort; man får ibland intrycket att judarna betraktades som allierade i kampen mot Rom. Men hur lite de påverkades av renässansens, humanismens och reformationens stora intellektuella rörelse framgår av det faktum att det var just på 1500-talet som Shulchan Aruch nedtecknades, som kortfattat redogör för alla områden av den praktiska judiska religiösa lagen 1). Här konfronteras vi med en helt främmande anda som djupt kränker våra tyska känslor.

1 Dr Bischoff skriver: Shulhan-aruch förutsätter Talmud och Talmud förutsätter Gamla testamentet tillsammans med den tillhörande religiöst-juridiska traditionen.

2. Angloamerikaner och judar

Viktiga judiska utvandringar

Vid övergången från medeltiden till modern tid fördrevs hundratusentals judar först från Spanien och sedan från Portugal. Denna fördrivning sammanföll med upptäckten av Amerika och sjövägen till Ostindien; inte undra på att många judar sökte sig till den nya världen! Andra kom till Holland och England. År 1597 bosatte sig de första portugisiska judarna i Amsterdam och fick tillträde till staden; snart öppnades den första synagogan och judarna själva kallade Amsterdam för sitt nya, stora Jerusalem. Judiska församlingar etablerades i många andra städer i Holland och under de holländska befrielsekrigen invandrade judar även från Antwerpen. I Enland hade det sedan 1291 varit förbjudet att ta emot judar. Men drottning Elisabeth hade en judisk livläkare omkring 1600 1); omkring 1650 ansåg även Cromwell att han inte kunde klara sig utan judar. Trots detta fanns det fortfarande restriktioner för judars tillträde. Det var först i samband med den "stora" revolutionen 1688 som saker och ting började förändras. William III av Oranien besteg Englands tron och i hans kölvatten invandrade många judar från Amsterdam och förde med sig den sofistikerade tekniken för börshandel till England. Sombart skriver: "Börsen framträdde som Minerva, fullt utrustad; huvudförhandlarna av det första engelska lånet var judar; de stod vid Orangeman Wilhelin III:s sida." Bland hans judiska rådgivare var det den förmögne Medina som hade störst inflytande.

1) Shakespeare modellerade sin Shylock efter denne Rodrigo Lopez.

Vid den tiden började den långa kampen mellan Frankrike och England (1688-1815); de mest kända generalerna är den engelske hertigen Marlborough och prins Eugene i början och den engelske hertigen Wellington och prins Blücher i slutet. Sombart skriver om hertig Marlborough: "Den rika Medina var Lord Marlboroughs bankir, betalade honom en årlig pension på 6.000 pund (120.000 guldmark) och skördade i gengäld de första frukterna av kampanjnyheterna. Den engelska arméns segerrika dagar var lika lönsamma för honom som de var ärofulla för Englands vapen. Alla tricks på tjur- och björnmarknaderna, de falska nyheterna från krigsskådeplatsen, kurirerna som påstods ha anlänt, de hemliga börskotterierna, hela Mammons hemliga maskineri var känt av Londonbörsens första fäder och

utnyttjades vederbörligen av dem ... Vi känner till en hel rad judiska penningmän från drottning Annes tid (1702-1714) som spekulerade på börsen i stor skala. Manascheh Lopez gjorde sig en stor förmögenhet genom att utnyttja en panik (orsakad av ett falskt larm om att drottningen var död) och köpa upp alla statliga fonder, som snabbt föll i pris."

På 1600- och 1700-talen svepte aktiemarknadsbedrägerierna över Holland, England och senare Frankrike som en intellektuell epidemi. Vi tänker på tulpanbedrägeriet i Holland, Söderhavsbedrägeriet i England och Laws system i Frankrike. "Genom aktiehandeln sveptes hela nationen med i en veritabel frenesi av girighet och bacchanalisk hedonism.

Puritanism och upplysning

De olika engelsk-skotska kyrkorna och sekterna, som bekämpade varandra, bröt sig visserligen loss från Rom, men de kom alltmer under judendomens inflytande 1). Gemensamt för dem är att de föredrar Gamla testamentet; detta är särskilt tydligt bland puritanerna. Liksom judarna försökte och försöker anglikanerna och skottarna reglera och rationalisera hela livet genom stränga lagar; det judiska sabbatsfirandet fick sin förebild i det trångsynta söndagsfirandet; en kristen fariseism uppstod. Mot sin vilja gynnade puritanerna kapitalismen genom att rationalisera och metodisera livet. Omkring 1700 blev de så ivrigt kommersiella och förvärvsinriktade att deras prästerskap blev fullständigt chockade. En samtida skrev: "Inte tvingade av någon, utan snarare som ett resultat av en oförutsedd och oväntad förändring i folkets anda, riktas alla deras tankar och böjelser mot affärer, som om de vore förenade och styrda av en högre makt." Detta var början till den märkliga balansen mellan en fromhet som visas upp och den omåttliga girighet efter pengar som vi tyskar finner så osympatisk hos engelsmän och nordamerikaner: "en stark förvärvsinstinkt under askan av en oerhörd bigotteri".

1) Professor Kühnemann säger om Storbritannien att det är "mer av en judisk än en kristen makt". Det finns en utbredd grupp i den anglosaxiska världen som kallar sig "identitetstroende", eftersom de anser att britter och israeliter är "identiska"; de säger att britterna är de 10 stammar som skildes från Juda efter Salomos död, det förlorade och återfunna Israel. Samma tendenser representeras av den inflytelserika anglo-israelitiska rörelsen, som till och med har infekterat den engelska kungafamiljen.

Judisk anda! Och precis som judarna delade upp sig i ortodoxa och liberala judar för 2.000 år sedan, utvecklades puritanismen och "upplysningen" från samma rötter. Det är så man kallar rationalismens tidsålder, då människor trodde att de kunde beräkna allt och reglera allt med sina egna beräknande hjärnor. Naturvetenskapen kunde naturligtvis blomstra, och mycket välsignelse har kommit ur detta. Men förbannelsen var större. För allt annat skändades eftersom det mest värdefulla, de osägbara och oberäkneliga krafterna (de "osägbara"), förnekades. Med det beräknande sinnet konstruerade människor en "naturlig och rationell" stat, ett socialt, juridiskt och ekonomiskt liv som skulle gälla för alla länder, alla folk och tider; till och med den "rätta" religionen, i enlighet med naturen och förnuftet, beräknades.

Frimureriet

1) Även på denna punkt upprepar jag att min kamp är mot världsfrimureriet.

Frimurarordens utveckling bidrog i hög grad till det nära sambandet mellan angloamerikanism och judendom. Storlogen som grundades i London 1717 blev moder till allt modernt frimureri; "Constitution Book" från 1723 visar redan att orden var ett hemligt sällskap. Det är förvånansvärt hur snabbt det spred sig inte bara över England och de amerikanska New England-staterna utan också över länderna i Väst- och Centraleuropa. Frimureriet framstod som ett slags religion, och det kan ha bidragit till dess spridning att det var särskilt motståndare till det romerska påvedömet. Bildandet av en "naturlig och förnuftig religion" motsvarade också tidens intellektuella strömningar. Så tidigt som 1723 stod det i stadgarna: "Muraren bekänner sig till den religion som alla människor är överens om." Det är sant att det nästan inte fanns några judar i logerna under de första decennierna, eftersom de bara betraktades som halvmedborgare. Men från allra första början andades allt den judiska andan. Frimureriet har inte mycket med kristendomen att göra, men desto mer med judendomens Gamla testamente: kung Salomo utnämns till ordens förste stormästare; alla yttre kännetecken (tempel, altare, sjugrenad ljusstake, förbundsark) är lånade från judendomen. Och även om judar först från och med 1780 i ökande antal släpptes in i "Bröderna", så hade juden Elias Ashmoles dokument ett avgörande inflytande på bildandet av storlogen i England (1717).

Den bittra fiendskapen mellan frimureriet och den romerska påvekyrkan visar sig vid närmare eftertanke vara en rivalitet i jakten på världsherravälde. Inåt sett är

påvekyrkan och "motkyrkan", jesuiterna och frimurarna själsfränder. Och när det sägs om den påvliga kyrkan:

"Moses stol kom till Rom som Peters stol",

Det är vad man kan säga om frimureriet:

"Förbundsarken kom från Jerusalem till London".

En engelsk författare förklarade: "Frimuraren är en artificiell jude." Utan att inse det nära sambandet mellan angloamerikanism, judendom och frimureri är det omöjligt att förstå de senaste århundradenas historia. I en engelsk frimurartidskrift skrev man 1902: "Storbritanniens storhet är frimureriets verk."

Under de senaste 100 åren har judarna gradvis fått en ledande ställning inom världsfrimureriet.

Nordamerika som judiskt land

Sombarts ord "Amerika är ett judiskt land i alla dess delar" gällde ursprungligen bara Syd- och Centralamerika. Spanska och portugisiska judar anlände dit samtidigt med upptäcktsresandena. De första köpmännen och industrialisterna i Amerika var judar. Redan från början var sockerplantager och sockerindustrin en viktig källa till deras berikande under århundraden. Detta gäller såväl spanska Västindien som portugisiska Brasilien, dit många respekterade holländska judar reste när landet var i holländsk ägo 1624-1654, och det gäller även de franska kolonierna i Västindien och södra Nordamerika. Överallt var judarna mästare på sockerindustrin och sockerhandeln.

Och dagens Nordamerikas förenta stater? Till en början var utvecklingen här helt annorlunda, eftersom det inte var äventyrare och lycksökare som invandrade, utan enkla, allvarliga män och kvinnor som bosatte sig här under många umbäranden och faror och som inte sökte jordisk makt och ära, utan frihet i sin tro: puritaner och kväkare från England, palatiner från Tyskland, hugenotter från Frankrike. Landsbygdsbosättningar etablerades utan slavarbete. Men när det engelska moderlandet fick uppleva den judiska invandringens "välsignelser" efter Vilhelm III av Oraniens tillträde (1689), spred sig den judiska ekonomiska andan, i kombination med en otrolig fariseism, gradvis över New England-staterna i Nordamerika. Sombart kallar amerikanismen för destillerad judisk anda. Och

Halfeld skriver: "Den märkliga dubbelsidigheten i det amerikanska livet (det idealistiska patoset i kombination med listiga affärsmetoder: det religiösa underlaget för idén om framgång; predikanten som är en entreprenör; moralens proselyter; affärsmannen med Gud och ideal på läpparna; Wilsons 14 punkter; världsfreden certifierad av Wall Street): allt detta går i slutändan tillbaka till de puritanska Elhos." USA:s amerikaner har också på ett mästerligt sätt förstått att ställa frimureriet till sin tjänst.

Antalet judar i USA var till en början litet, ca 4.000 år 1800 och ca 50.000 år 1850, men idag finns det långt över 4 miljoner; bara i New York bor det mer än 2,5 miljoner judar 1).

1*) Se sid. 425 i "Handbuch der Judenfrage".*

3. Judarna i Tyskland

I Tyskland gjorde systemet med flera delstater det svårt för judarna att vidta gemensamma åtgärder mot dem. Särskilt det trettioåriga kriget gav dem möjlighet att återigen sprida ut sig. Kejsarens och furstarnas behov av pengar öppnade portarna för dem; det skedde en massinvandring av judar från öst.

Habsburgarna

Trots att hårda åtgärder upprepade gånger vidtogs mot judarna i Österrike under 1500-, 1600- och 1700-talen blev de habsburgska kejsarna alltmer beroende av judiska penningmän, dels till följd av de många krigen, dels till följd av sin extravagans. Hovjudarnas tidsålder inleddes under trettioåriga kriget. Om den böhmiske juden Lazarus berättas att han "på egen bekostnad skaffade eller lät skaffa fram förfrågningar och meddelanden, som den kejserliga armadan var i stort behov av, och alltid bemödade sig om att förse den kejserliga armadan med alla slags kläder och krigsmateriel". Juden Jakob Bassewi Schmieles upphöjdes i adelsståndet under namnet "von Treuenberg". Som Kernholt skriver kom hans "lojalitet" framför allt till uttryck i det faktum att han hade tagit de lågt värderade thalers som betalats till honom för hans leveranser som betalning och satt dem i omlopp.

Kejsare och furstar gav hovjudarna möjlighet att sätta upp sina sugpumpar på platser där judar annars inte tolererades. Hundra år senare, under kejsar Karl VI

(1711-1740), blev aristokratin av rika judar så utbredd att majoriteten av den österrikiska aristokratin gradvis judaiserades genom blodsblandningar.

Exemplet från Wien efterföljdes av hundratals tyska furstar och snart fanns det hovjudar vid alla större och mindre hov, som tillfredsställde furstarnas stora ekonomiska behov på bekostnad av deras undersåtar. Den mest berömde av dessa var hovjuden Süß, som blev den allsmäktige ministern i Württemberg och ådrog sig folkets berättigade hat.

Hohenzollern

Kurfurstendömet Brandenburg hade inga judar på 1600-talet. Vi måste beteckna det som en katastrof att den store kurfursten Fredrik Vilhelm I, när judarna tillfälligt fördrevs från Wien 1670, organiserade invandringen av femtio judiska familjer. Hans slösaktige son, kung Fredrik I, frestades av den rika penningkällan från de judiska skyddsbreven att låta ett större antal judar komma in, och vi har hört högljudda klagomål om de missförhållanden som följde.

Under 1700-talet förekom inga fler utvisningar. Kungarna Fredrik Vilhelm I och Fredrik II den store var dock angelägna om att skydda sina undersåtar från exploatering. Detta blev allt svårare eftersom förvärvet av Schlesien och Västpreussen mångdubblade antalet judar i staten. Fredrik II utfärdade "Föreskrifter för judarna" i Preussen. Judarnas rörelsefrihet begränsades för helhetens bästa, och de förblev underkastade utlänningars rättigheter. Den store kungen prioriterade sina plikter gentemot sitt eget folk; som Kernholt skriver var han "den siste Hohenzollern vars judiska politik man kan säga detta om".

Det ska inte förtigas att även Fredrik den store på grund av den enorma bristen på pengar under sjuårskriget (1756-1763) tvingades samarbeta med judiska myntgravörer. Hovjuden Ephraim blev rik på kuppen.

De fria imperialistiska städerna

Sombart nämner Hamburg och Frankfurt a. M. bland de tyska städer som accepterade judar. År 1603 förnekade senaten i Hamburg judarnas existens av egenintresse och kommersiell girighet, trots klagomål från medborgare och prästerskap. Vi har en utmärkt bok av Hofmeister om den gradvisa judaiseringen av hansestaden Lübeck: "Vom Hansegeist zum Händler"eist" (Från hansaandan till

köpmannaandan); där kan vi läsa hur rådet alltid ställde sig på judarnas sida, medan hela borgerskapet krävde kraftfulla åtgärder mot judisk invandring. Napoleontiden förde med sig en flodvåg av judar. Efter befrielsekrigen utmärkte sig den modige borgmästaren Smidt genom att hålla hansestaden Bremen fri från judar.

Den begynnande judaiseringen av Berlin
(Moses Mendelssohn)

"Rån på de förstfödda!" Vi tänker på de sista århundradena före Kristus, den s.k. hellenistiska tiden. Grekisktalande judar levde sida vid sida med greker i de nygrundade grekiska städerna i Orienten, särskilt i Alexandria och Antiokia. Det skedde ett närmande mellan judendomen och grekiskan. Men slutresultatet blev att grekerna förlorade sin särart och blev orientaliserade; judarna tog till sig grekernas språk och kulturskatter, men förblev judar.

Exakt samma sak har upprepats idag sedan 1700-talet, och "upplysningen" med sina idéer om frihet, jämlikhet, broderskap, tolerans och humanitet blev stegen för judarnas uppgång; de förstod mästerligt hur de skulle framställa sin önskan om civil och juridisk jämlikhet som ett krav på tolerans och kränkt människovärde. Juden Moses Mendelssohn (1729-1786) blev reformjudendomens fader utan att i sitt inre upphöra att vara en sann juridisk jude. Som Bartels har visat var han inte alls den idealiska människa som han framställs som, tvärtom anklagar han honom för dubbelhet.

Moses Mendelssohn försökte med framgång leda sina stamfränder ut ur det intellektuella gettot, lära dem om tyska kulturskatter och lära dem att använda de bildades tyska språk i stället för den judiska tyska rappakaljan. Genom sitt eget exempel visade han dem vägen till att bli författare och att påverka den allmänna opinionen. Hans strävanden stöddes av upplysningstidens filantropiska anda. Fransmännen och tyskarna tävlade med varandra om att vara "moderna" och skapade bilder av modelljudar som de aldrig hade levt någonstans: många författare "poserade som advokater för judarna" för att framstå som "fria från fördomar".

Den judiske professorn Graetz skriver: "Det var ett mycket viktigt ögonblick i judarnas historia när de två unga männen Mendelssohn och Lessing lärde känna varandra." Verkligen mycket viktigt! Vi tänker särskilt på Lessings dikt "Nathan den vise". Huvudpersonen uppfattas i allmänhet som hans vän Moses

Mendelssohn. Berömd är berättelsen om de tre ringarna från korstågstiden, som Lessing omarbetade för sin Tendenzdichlung. Enligt hans berättelse skall det komma en tid då de tre ringarna, det vill säga de tre yttre formerna av religion (judendom, kristendom, islam), förlorar sin betydelse för att ge plats åt den sanna religionen, som inte behöver några yttre former. Vi beklagar att inte bara islams utan även kristendomens företrädare i denna dikt har mer eller mindre allvarliga karaktärsbrister i förhållande till reformjudens idealgestalt. Men framför allt ställs upplysningstidens idéer, särskilt idén om en religion i överensstämmelse med naturen och förnuftet (deismens), i judendomens tjänst; deism och judendom tycks vara nära förbundna, och än i dag framstår judarna som "upplysningens" främsta bärare; allt som inte passar dem kallas "bakåtsträvande". Den så kallade natur- och förnuftsreligionen (deismen) är dock inte längre någon religion, utan på sin höjd en vacker moral.

Som Adolf Bartels helt riktigt säger handlar vårt försvar i dag mindre om Lessing själv, som kommer att behålla sin stora betydelse i vår litteraturhistoria, än om den växande kulten av Lessing och Lessinglegenden under 1800-talet; det ökande förhärligandet av Lessing gick i takt med judendomens växande makt. Det var inte bara judarna Börne, Heine, Graetz och Engel som hyllade honom överdrivet, utan även respekterade tyska professorer, däribland Erich Schmidt.

Moses Mendelssolins mål var att judarna skulle bli helt jämlika utan att för den skull upphöra att vara judar, det vill säga att de skulle få en privilegierad ställning. Moses Mendelssolin låg bakom riksrådet Dohms pamflett "Om judarnas medborgerliga förbättring" från 1781, som väckte ett enormt uppseende. Judarna i hela Europa såg honom som sin starke förkämpe. Hans betydelse för judendomens historia kan inte överskattas. Resultatet av den koppling mellan judendom och tyskhet som inleddes med honom blev att vi tyskar överlämnade vår nationalitet till kosmopolitiska idéer om mänsklighet, medan judarna hävdade sig själva och att judiskt tänkande trängde in i allt vidare kretsar. Även om de nu i stort sett bara förblev kulturförmedlare, gjorde de sig till kulturens herrar, och 1912 fick en jude lov att förklara Judarna förvaltar den intellektuella egendomen hos ett folk som förnekar oss rätten och förmågan att göra det." Judendomens intrång i vår litteratur har förvandlat Berlin till en judisk stad i Creinacht. Det var framför allt här som den ytliga ytligheten och besserwisserattityden, arrogansen och snobbigheten utvecklades. Berlin var det nya Jerusalem för "reformjudarna", för de pretentiösa "upplysningsjudarna" som varken kunde eller ville bli tyskar.

Berlins judars sociala ställning i slutet av 1700-talet visar hur lite "deprimerade" de var. Judarna, som hade blivit förmögna, fungerade som beskyddare av konst och

vetenskap; deras salonger besöktes av de som var socialt och intellektuellt framstående i Berlin vid den tiden. Även viktiga män som Schleiermacher och Humboldts, och 1786 den franske greven Mirabeau, dök upp där. Den största dragningskraften utövades dock av "vackra" judiska kvinnor som Dorothea Veit (senare Schlegel), Mendelssohns dotter, och Henriette Herz. Liksom ljuset lockar malar, förtrollade de männen. Och i deras salonger var det inte bara fråga om intellektuell dialog och utbyte av dikter, vetenskapliga och konstnärliga verk, utan vi har bevis för att även de mest intima relationer knöts. Det talas om "vackert sinnade uppvaktare", "vackert sinnade bordeller", "njutningens kommunism". Det säger sig självt att libertiner som Gentz och Mirabeau kände sig hemma i sådana kretsar. Vad som var oroväckande var att även statsmän och prinsar frekventerade dessa salonger. Det var därför inte utan berättigande som man talade om en Esther-politik, som skulle gynna det judiska folket med hjälp av "vackra, kloka kvinnor".

Det är den bildade världstonen i Berlin som den judiske professorn Graetz skriver om: "Andliga judar skapade först denna bildade världston i Berlin, som har blivit denna kosmopolitiska stads särdrag och som härifrån har haft en stimulerande effekt på resten av Tyskland."

4 Judarna i Frankrike

Militarism, som har sitt ursprung i Frankrike och inte i Preussen, är ett av huvuddragen i den moderna världshistorien. Armén och flottan framstod som statens huvuduppgifter och slukade merparten av intäkterna. På 1500- och 1600-talen var det krig i 154 år, och den blodiga kampen mellan Frankrike och England varade från 1688 till 1815.

Medan militarismen hade en kreativ effekt i Preussen, blev dess överdrifter uppenbara i Frankrike, särskilt på grund av kopplingen mellan judendom och militarism 1). I takt med att armén växte och antalet krig ökade, ökade också utgifterna. Judarna verkade vara hjälpsamma donatorer till kungarna. Vi hör talas om offentliga lån och reklam för att locka till sig medelstora och mindre förmögenheter. Under krigen var det främst judar som gjorde sig oumbärliga genom prokurationer, meddelanden och råd och på så sätt förvärvade stora förmögenheter. Den mest alarmerande företeelsen inom militarismen var dock arméns leverantörer som skaffade vapen, ammunition, hästar, kläder och mat. Sombart skriver: "Det har alltid funnits ett intimt förhållande mellan arméns leverantörer och det judiska samfundet. Den som följer judarnas ekonomiska historia sedan medeltiden kommer inte att slås av någonting så mycket som detta:

hur ofta det är judar som utrustar arméerna med alla nödvändiga materiella varor." Judarnas ekonomiska överlägsenhet i Europa och Amerika är inte minst ett resultat av krigen.

1) Endast i det preussiska Tyskland uppträdde judarna som militarismens värsta fiender: eftersom de inte kunde berika sig tillräckligt på den.

Även i Frankrike ersattes den gamla adeln av börd och blod av den nya penningadeln. Sedan Henrik IV (1589-1610) blev det allt vanligare att rika köpmän och penningstarka män tilldelades adelskap. De kunde lätt uppnå värdigheten som seigneur genom att köpa ett aristokratiskt gods. Två söner till den välkände juden Samuel Bernard ("le Juif Bernard") blev grevar genom sådana fastighetsköp och gifte sig med döttrar från gamla adelsfamiljer. Gamle Samuel blev på så sätt farfar till många grevinnor och markiser.

Medan det bara fanns 10.000 judar i Gamla Frankrike, uppgick antalet i Alsace, som hade blivit franskt, till 40.000. Rörelsen för judarnas frigörelse startade från dessa Alsace-judar omkring 1780. Den drivande kraften var Hirsch Berr från Medelsheim i Pfalz, en krigsleverantör som hade blivit rik och som sedan blev Cerf Berr de Medelsheim. Det är betecknande att han bara personligen hade fått stanna i Strasbourg, men att han på kort tid hade lockat till sig en judisk klass på 68 personer: släktingar, assistenter, tjänare.

5 Polens fall

Under åren 1772, 1793 och 1795 delades det stora riket Polen helt upp mellan grannstaterna Ryssland, Österrike och Preussen och försvann från kartan. Om vi frågar om orsakerna är svaret: "Det dog för Rom och Juda." Å ena sidan började jesuiternas styre i slutet av 1500-talet med motreformationen, å andra sidan fanns det ingen medelklass, och ekonomiskt sett var landet helt i judarnas händer.

6 Judarna som revolutionärer och krigsprofitörer

Mellan 1789 och 1815 skakades hela Europa i grunden av den franska revolutionen och de efterföljande franska erövringskrigen. De var upplysningens och frimureriets verk och samtidigt slutakten i den kamp om världsherravälde mellan Frankrike och England som pågått sedan 1688.

Revolutionens och krigets vinnare var, vid sidan av England, judendomen 1). År 1789 inleddes den demokratiska idéns triumf med det lögnaktiga stridsropet "frihet och jämlikhet". År 1791 emanciperades judarna i Frankrike, mot den elsassiska befolkningens enhälliga vilja, som främst drabbades av detta. Den infördes senare för det tyska folket i de territorier som erövrats av fransmännen och i de stater i Rhenförbundet som stod under franskt "beskydd". Tyvärr ansåg sig statskanslern prins Hardenber, som var beroende av judarna, också vara tvungen att proklamera judisk emancipation i Preussen 1812.

1) Rom var ett av de besegrade länderna vid den tiden.

Huset Rothschild

I början av den långa fransk-engelska kampen (1688-1815) står juden Medina, i slutet juden Nathan Rothschild. Här har vi ett typiskt exempel på hur militarism, långa krig, revolution och allmän förvirring blev en källa till nedgång för alla andra, men en källa till rikedom för judarna. Den avgörande händelsen för huset Rothschilds uppgång var att kurfursten av Hessen, som tvingades lämna sitt land under det fransk-preussiska kriget 1806, anförtrodde sin stora statsskatt till högrättsagenten Amschel Rothschild (från Frankfurt am Main). Han skickade pengarna (600.000 pund) till sin son Nathan Rothschild i London. Vi får höra att han förvaltade Stinime till kurfurstens fulla belåtenhet, men från och med nu hade Rothschilds blivit storbankirer.

Sedan, 1808, Nathan Rothschild från London kom fram. Vid den tiden började den engelske hertigen Wellingtons strider på den pyreneiska halvön att spela en viktig roll. Svårigheterna med att förse, beväpna och betala trupperna var enorma. Överallt, i Ryssland, Österrike, Preussen och till och med i England, stod människor inför konkurs; överallt sjönk papperspengarna till en mycket låg kurs. Vid den tiden köpte Nathan Rothschild 800.000 pund guld från Ostindiska kompaniet, liksom en stor mängd växlar som hertig Wellington, som stred mot Napoleon I i Spanien, hade dragit på Bank of London och sålt var han kunde. Den engelska regeringen var tvungen att ha Rothschilds guld, och han sålde det till dem. Sedan lyckades han, trots den kontinentala blockaden, skicka pengarna till hertigen i Portugal med en mängd olika hemliga medel. På så sätt gjorde Nathan Rothschild en stor affär och fick samtidigt, som en nödvändig ryttare, den engelska regeringens belåtenhet.

Folk var i allmänhet förvånade över hur väl Nathan alltid var informerad om alla krigshändelser; legender bildades om källorna till hans kunskap. Detta gällde särskilt det stora, avgörande slutstriden vid Belle Alliance den 18 juni 1815. Nathan Rothschild kan själv ha varit på slagfältet och sedan skyndat sig till London på en våghalsig sjöresa, eller så kan han ha fått de första nyheterna från de kaptener som fått i uppdrag att göra det: i vilket fall som helst visste han tidigare än den engelska regeringen att Napoleon I hade besegrats på ett avgörande sätt. Medan man i London fortfarande levde under intryck av nederlaget två dagar tidigare och priserna sjönk allt lägre, lät Nathan köpa alla tidningar som hans hemliga agenter kunde komma över, eftersom han visste att de snart skulle stiga. I de kretsar där pengar anses vara alltings mått växte respekten för Rothschild till en vördnadsfull beundran. Runt 1850 sades det: "Det finns bara en makt i Europa, och det är Rothschild."

Esters politik vid Wienkongressen

Den första Wienkongressen, som hölls 1814/15, syftade till att omorganisera de europeiska relationerna mellan nationer och stater efter Napoleon I:s fall. När man läser rapporterna får man intrycket av en månadslång karneval; efter den långa krigsperioden njöt det aristokratiska samhället i fulla drag av de överdådiga nöjena i den skrattande huvudstaden Wien. Det verkliga arbetet utfördes av intrigerande diplomater bakom kulisserna, och den judiska Esther-politiken spelade en viss roll i detta. Judiska kvinnor från Berlin, döttrar till den förmögne Itzig, hade blivit fruar till de inflytelserika wienska bankirerna v. Arnstein och Eskeles. Under kongressen lyckades de knyta sina "landsmän" från Berlin, däribland Hardenberg och Wilhelm von Humboldt, till sitt hus. I sina salonger var herrarna mer än förtroligt öppna om de mest hemliga saker, och nästa dag visste den österrikiska regeringen allt om det. De preussiska diplomaterna, i synnerhet statskanslern prins Hardenberg, visste ingen bättre plats att fira jul på än hos den judiska baronessan Fanny v. Arnstein.

IV. Den senaste tiden

1) Detta avsnitt är medvetet kortfattat; det innehåller allt som finns i de andra avsnitten i denna handbok.

1. huvudinnehållet i modern historia

Judarnas frigörelse 181-9 följdes 1814 av påvens återinträde i kyrkan: en av hans första handlingar var att förnya jesuitorden. Från och med då fick judar och jesuiter allt större inflytande. Det var inte Tysklands och Italiens enande eller uppkomsten av nya världsimperier som en senare tid kommer att beteckna som den moderna historiens viktigaste händelse, utan Juda och Roms uppstigande till världsdominerande makt.

Emancipationen av judarna

"Frihet och jämlikhet!" Dessa ord har inte förlorat sin magi sedan den franska revolutionen 1789. Gradvis avlägsnades alla barriärer och hämningar för judendomen. Ett bakslag följde efter självständighetskrigen; frigörelsen hade kommit för snabbt och den judiska arrogansen var så påtaglig att motreaktionen var oundviklig. Den judiska frågan diskuterades också vid Wienkongressen (1814/15): Representanterna för de två största tyska staterna, Österrike och Preussen, Metternich och Hardenberg, var vänligt inställda, men de övriga tyska staterna motsatte sig detta, eftersom de oftast bara under tvång hade gett judarna lika rättigheter, och man fann en formel som till och med gav möjlighet att återkalla de rättigheter som beviljats.

Men judarna lyckades övervinna alla hinder. De drog nytta av att den tyske Michel varken såg eller ville se deras nitiska gruvarbete. Därför blev han, som senare 1918, helt överraskad eller tagen på sängen under revolutionsåret 1848 när judenhetens enorma makt plötsligt kom i dagen. År 1869 blev lagen av den 3 juli allmänt tillämplig i hela Tyskland. Det som redan 1848 hade proklamerats i de tyska grundrättigheterna, att åtnjutandet av fulla medborgerliga rättigheter inte fick villkoras eller begränsas av religiös tillhörighet.

Effekterna? Emancipationen har visat sig vara ett ödesdigert misstag. Den förutsatte något omöjligt: att judarna skulle kunna bli en del av den tyska, franska eller engelska staten på samma sätt som infödda tyskar, fransmän eller engelsmän. Hur mycket har inte sagts och skrivits om "assimilering"! Hur lurade var inte folket att tro att de brister som judarna anklagades för berodde på att de inte hade några rättigheter och att lika rättigheter skulle göra dem till goda medborgare! Det motsatta hände; klyftan vidgades. När alla hämningar hade avlägsnats kunde judarna fritt utveckla sin genetiska uppsättning, och först då kom deras fullständiga främlingskap och olikhet i dagen. Och nu följde en helt annan "assimilering"; inte judarna tyskarna, utan tyskarna judaiserades. Juden Dr Tietz säger: "Det är stor skillnad mellan att assimilera sig själv och att bli assimilerad." Tyskan var

förfalskad. Schickedanz kallar judendomen för en motras; jag föredrar termen motstat eller ostat. På alla områden triumferade antitesen, antitesen både till vår medvetenhet om Gud och till vårt folk: en motreligion och ett motfolk, en motkultur och en motekonomi, en motsocialism och en motmoral.

I början av förra seklet varnade Fichte förgäves för emancipation: "En mäktig, fientlig stat sprider sig genom alla Europas länder: judendomen. Tänker ni inte på att judarna, som utan er är medborgare i en stat som är starkare och mäktigare än någon av våra, om ni ger dem medborgarskap i era stater kommer att trampa era andra medborgare under fötterna?"

En stat inom en stat! Många judar betonade själva sin annorlundahet. År 1916 förklarade dr Klatzkin: "Vi är främmande till vårt väsen; vi är ett främmande folk mitt ibland er och vill så förbli. En oöverbryggbar klyfta gapar mellan er och oss; främmande för oss är er Gud, era myter och legender, ert nationella arv; främmande för oss är era traditioner, seder och bruk, era religiösa och nationella helgedomar, era söndagar och helgdagar ..." Judarna vill dock inte behandlas som ett utländskt folk under utländsk lag. Deras känslighet yttrar sig i högljudda klagomål närhelst det finns någon förening, organisation eller union där tyskar vill vara bland dem själva.

Den påstådda "tillbakagången" för judarna

Revolutionsåren 1848/49 är mycket lärorika. Å ena sidan spelade respekterade judar en ledande roll i upploppen mot Hohenzollern, å andra sidan lät Frankfurts nationalförsamling juden Simson erbjuda den kejserliga kronan till Hohenzollernkungen Friedrich Wilhelm IV. Kungen sägs träffande ha påpekat de ombytta rollerna: tidigare hade kejsarkronan förlänats av Petrus efterträdare, nu av Abrahams ättlingar. I sanning en omvänd rollfördelning: i stället för det romerska riket ett judiskt rike av den tyska nationen. Är det inte ett slående bevis på judendomens makt att den nya kejsarkronan vintern 1870/71 erbjöds Wilhelm I av samme jude, Simson?

2. Förjudligande av det ekonomiska livet

I Holland, England och Frankrike var förändringen av den ekonomiska mentaliteten långt framskriden under 1500-, 1600- och 1700-talen. Vi "efterblivna" tyskar följde inte efter förrän på 1800-talet. Till slut segrade den judiska andan och

det judiska affärsmannaskapet över hela linjen över det helt annorlunda germansk-tyska konceptet.

Segertåg för penningutlåningen

Vi tänker på lånesystemet. De "efterblivna" preussiska kungarna, Hohenzollern Fredrik Vilhelm I och Fredrik II den store, lämnade inte efter sig någon statsskuld, utan en rik statskassa med kontanter. Och även efter Napoleontiden, efter självständighetskrigen (1815), ville finansminister Friese hålla fast vid det gamla preussiska systemet att klara sig utan statsobligationer. Men Frieses överordnade, den preussiske statskanslern prins Hardenberg, var mer "modern" och lät sig övertygas om att finanserna inte kunde "saneras" utan statsobligationer. På så sätt kunde juden driva in sina insatser i den preussiska staten. Det är betecknande att den preussiska regeringen först bara förhandlade om 10 miljoner thaler, men att Rothschilds förklarade att de hellre skulle ge 20 miljoner, och i slutändan var det 5 miljoner pund (100 miljoner guldmark) som var skyldiga till fullt nominellt värde, medan Preussen bara fick 72%, vilket steg till 83 på några månader. Rothschilds förhandlingar med den preussiska staten beröms som särskilt "anständiga".

Efter delstaternas exempel blev allt fler provinser, distrikt, städer och kommuner indragna i penningligan; det verkade som om de inte kunde leva utan skulder. När inflationen och devalveringen av inteckningar 1924 innebar att provinserna, distrikten och städerna i stort sett var skuldfria, hade de inget mer angeläget att göra än att ta upp nya lån för tämligen överflödiga utställningsbyggnader, idrottsplatser och arenor. Stater och städer var därmed inte längre herrar i sitt eget hus, utan slavar under de internationella (främst judiska) penningmakterna.

Denna anda genomsyrade långsamt hela vårt ekonomiska liv. Människor lät sig övertalas att spendera pengar på "nödvändiga förbättringar och utvidgningar" av sina företag, och efteråt lämnades de i sticket. Pengarna blev herrarnas tjänare: ett rån av första graden! I princip har den som skapar varor företräde: bonden som odlar åkrarna och föder upp boskapen, hantverkaren, tillverkaren, teknikern, konstnären, uppfinnaren och upptäckaren. Men för juden är det inte skapandet som kommer i första hand, utan handeln med det som andra har skapat, det rena intresset för pengar, som med oförblommerad naivitet placeras i centrum för alla intressen i livet. Varan i sig är likgiltig för juden; den som handlar med skjortor, byxor och strumpor i dag gör det med teaterpjäser i morgon. Och denna (helt otyska och okristna) inställning har segrat och dominerar hela vårt ekonomiska liv.

Aktiesystemet

Eftersom detta diskuteras i detalj på annat håll, bör det bara nämnas här att den ökande avpersonifieringen av vårt ekonomiska liv kan spåras tillbaka till judarna; den inträffade ju mer opersonliga pengar blev huvudsaken. Man talar om en "verbörsianisering" av det ekonomiska livet. På samma sätt som levande mänsklig kraft genom teknik överfördes till livlösa maskiner, ersatte ett system av organisationer gradvis levande människors personliga, direkta engagemang och samarbete. Kreditförhållandet uppstår inte längre genom ett personligt avtal mellan två kända personer, utan genom ett system av mänskliga organisationer mellan okända och okända.

Betydelsen av de dagliga prislistorna har blivit kuslig. De största förmögenheterna skapas inte genom att lägga undan överskottet från åratal av arbete, utan genom att spekulera med värden som skapats av andra, ofta genom konstgjorda hög- och lågkonjunkturer. Aktiebolagslagen, som tillkom efter rikets grundande under starkt inflytande av de "nationalliberala" judarna Bamberger och LasIker, försåg deras stamfränder med vapnen för att tränga in i våra stora ekonomiska företag, där de nyligen hade varit herrar som aktieägare och medlemmar i tillsynsnämnden. Samtidigt började en storhetstid för svindleriföretagen, där tyska sparare lockades ur sina fickor under falska förespeglingar.

Lärare i nationalekonomi

Hösten 1916 (i början av tredje världskriget) fördömdes jag av judiska tidningar i Berlin som en "politisk skolmästare" som förgiftade vår ungdom på ett upprörande sätt; demokratiska riksdagsledamöter tillkännagav interpellationer i den preussiska delstatsparlamentet. Preussiska parlamentet. Vid den tiden gick jag i förtidspension, inte helt frivilligt. Vad var det som hade hänt? Min uppsats "Skillnaden" hade väckt herrarnas vrede, särskilt ett avsnitt där jag i stället för demokratisering krävde ett förstatligande av hela vårt skolsystem från botten till toppen, särskilt ett förstatligande av lärarkåren. Det stod: "Var ska våra fullmäktigeledamöter, domare, läkare, äldre lärare, ingenjörer, tekniker och affärsmän få ett nationellt tänkesätt om de matas med internationella åsikter under de avgörande åren av sina liv? Det är absolut nödvändigt att hela vårt skolsystem får en nationell karaktär. För att bara ge ett exempel: Om vi tittar på de professorer i nationalekonomi som arbetar vid universitet och handelshögskolor finner vi en ovanligt stor andel icke-tyskar och anhängare av internationell kultur"1). Vilken

effekt får detta? Var kommer nästa generation att få en förståelse för den nationella ekonomiska politiken?"

1 År 1916 var censuren strängt tillämpad och ordet "jude" fick inte användas.

3. Förjudligande av det politiska livet

Vår senaste historia berättar om två motsatta strömningar som brottas med varandra: å ena sidan strävan efter en nationell enhet, en nationalstat, en nationell kultur; å andra sidan de tre internationella demokratiska krafterna guld, svart och rött. Vi kommer först att titta på perioderna före och under Bismarck.

1814/15 - 1858/62

Judendomen har alltid varit en mästare på att utnyttja tidens strömningar. Efter julirevolutionen i Paris stärktes de demokratiska och liberala idéerna 1). Med hjälp av pengar lyckades judarna i allt högre grad påverka eller "forma" den allmänna opinionen. Det var inte förgäves som den italiensk-engelske juden och frimuraren Montefiore förmanade sina stamfränder: "Ni skapar statsbankerotter och statsobligationer för ingenting. Så länge vi inte har hela världens tidningar i våra händer för att lura och bedöva folket, kommer vårt styre att förbli en önskedröm." Gradvis har judarna lyckats få nästan hela världspressen och nyhetsbyråerna i sina händer, och nationerna får bara veta vad judarna vill att de ska veta om världshändelserna.

1) Ordet "liberal" har skapat en katastrofal förvirring i tyskarnas medvetande.

Till en början var liberalism och vänskap med judar inte alls synonyma. Men den nya liberala våg som kom från Paris 1830 medförde att liberalismen judaiserades. Det är betecknande att judarna vid våra universitet sedan 1830 lyckades etablera sig i studentföreningarna, deras forna fienders fäste. Den litterära rörelsen "Unga Tyskland" påverkades också av judarna Börne och Heine. Från Paris underblåste de hatet mot Preussen och det allmänna missnöjet; deras kretsar var högkvarter för den agitation som ledde till revolutionerna i Wien och Berlin 1848. 1848 och 1849 var år med rika skördar, och trots emancipationen hade judarna ännu inte fått tillträde till statliga ämbeten. Man kämpade länge för att uppnå detta mål. År 1831 publicerade den respekterade juden Rießer en broschyr med titeln "Om ställningen för dem som bekänner sig till den mosaiska tron i Tyskland". Den unge Bismarck

är känd för att 1847 ha uttalat sig mot den förenade riksdagens försök att ge judar tillträde till statliga ämbeten: "Jag tillerkänner judarna alla rättigheter utom den att inneha ett officiellt ämbete i en kristen stat ... Nu gör de anspråk på detta och kräver att få bli kommunalråd, generaler, ministrar, ja, under vissa omständigheter till och med undervisningsministrar. Jag erkänner att jag är full av fördomar; jag har sugit in dem med min mors mjölk och jag vill inte och jag vill inte lyckas med att kanalisera bort dem. För när jag tänker på en jude som representant för kungens ärade majestät, som jag ska lyda, måste jag Jag måste erkänna att jag skulle känna mig djupt deprimerad och nedböjd, att jag skulle förlora den glädje och den uppriktiga känsla av ära med vilken jag nu strävar efter att fullgöra mina plikter mot staten. att fullgöra mina plikter mot staten. Jag delar denna känsla med massan av folkets lägre klasser och skäms inte för detta samhälle."

Och så kom de revolutionära åren 1848/48! Medan nationella förhoppningar och strävanden kvävdes, tilläts de internationella makterna att växa sig starkare. 1848 är året då våra politiska partier föddes, och med tanke på den enorma förvirring de orsakade verkar det nödvändigt för mig att göra något för att förenkla idéerna. För att säga det från början: Juda och Rom har den största fördelen av alla demokratiska och parlamentariska institutioner, som om de hade uppfunnits särskilt för deras skull. Det finns två sorters tyskar: Arminianska tyskar och Flavus-tyskar, måste vi också skilja mellan två stora grupper av partier. Till den ena hör de som sätter sin nationalitet framför allt annat: till den andra hör de för vilka deras internationella mål (kulturgemenskap, enad mänsklighet, Nationernas förbund) är viktigare. Den senare gruppen delas in i Centerpartiet, Framstegspartiet (eller Freisinn eller borgerliga) och Socialdemokraterna. När centern säger: "Vi är alla jesuiter", så är borgarna och socialdemokraterna judar eller judarnas vänner. Socialdemokratins fader är juden Marx (Mordecai), författaren till det kommunistiska manifestet; från senare tider nämner jag judarna Lassalle, Singer, Kautsky, Eisner, Bernstein. De borgerliga demokraternas organ blev de judiska tidningarna Frankfurter Zeitung, Vossische Zeitung och Berliner Tageblatt. Den förstnämnda gruppen delade sig i de konservativa och liberala partierna, men var de lika beslutsamma för vår nationella identitet som de senare var för sina internationella mål? "Konservativ" och "liberal" behöver inte vara motsatser som utesluter varandra utan kompletterar varandra. Förutsättningen är naturligtvis att båda står stadigt på nationell mark. Men de konservativa led av två fel: de trodde på en "gemensam kristen världsåskådning", dvs. att det var möjligt att övervinna "den röda faran" tillsammans med Rom; å andra sidan betraktade de inte längre döpta judar som judar, och därmed kunde juden Stahl bli deras andlige ledare. Liberalismen ingick en onaturlig allians med demokratin och blev så judaiserad att

liberalism och judendom blev besläktade begrepp. Hos judarna Rießer, Jakoby och Simson skedde en personlig förening av judendom och liberalism.

Nu återkommer jag till kampen för att få tillträde till statliga ämbeten. Det är anmärkningsvärt hur pressens makt redan då stod i judenhetens intresse. En judisk tidnings teaterdunder användes upprepade gånger för att förfalska den allmänna opinionen och skrämma makthavarna. År 1847 hade den preussiska regeringen upprätthållit uteslutningen av judar från ständerna och från officiella ämbeten. Sedan kom året 1848! Redan från början lyckades juden Rießer med ett skickligt uträknat bedrägeri. På hans begäran beslöt Frankfurtparlamentet att varje myndig "tysk" skulle ha rätt att rösta i valet till den tyska nationalförsamlingen utan åtskillnad av trosbekännelse. Den "liberale" tyske Michel insåg inte bedrägeriet bakom detta. Judarna kom alltså in i Frankfurtparlamentet som "tyska" folkrepresentanter, och som redan nämnts valdes juden Simson ut för att erbjuda kung Fredrik Vilhelm IV den tyska kejsarkronan, vilket denne avböjde. Bland de grundläggande rättigheterna för det nya tyska kejsardömet fanns följande mening: "Åtnjutandet av civila och medborgerliga rättigheter varken villkoras eller begränsas av religiös bekännelse."

Den bismarckska eran

Genom att leda den nationella idén till seger mot alla odds och upprätta det tyska kejsardömet uppfyllde Bismarck visserligen önskemålen från de gamla liberalerna från 1815, men den degenererade "liberalismen" var och förblev hans huvudmotståndare eftersom den var kopplad till demokrati och judendom. Vilken var Bismarcks inställning till judendomen? Det kan inte förnekas att han som minister och rikskansler var otrogen mot de genomgående sunda idéer som han hade gett uttryck för som riksdagsman 1847. Trots sin ständiga kamp mot den degenererade, judaiserade liberalismen ger Bismarcks långa minister- och rikskanslerskap (1862-1890) verkligen intryck av en judevänlig politik: den judiske bankiren Bleichröder och de judiska "patrioterna" Baniberger och Lasker var hans allierade vid upprättandet av det tyska kejsardömet. Lagen av den 3 juli 1869 omfattade tillträde till statliga ämbeten, vilket mycket snabbt fick genomslag inom rättsväsendet och på universiteten. Genom införandet av allmän, lika, hemlig och direkt rösträtt i kejsardömet uppfylldes en av judarnas viktigaste önskningar. Judar var starkt involverade i rikets expansion, t.ex. Lasker och Friedberg i strafflagen, Bamberger i aktiebolagslagen. Flera judar steg till ministerposter. Hur kan vi förklara denna förändring i Bismarcks beteende? Finns det en ursäkt?

Bismarck kunde säga om sig själv att han alltid hade ett fast mål för ögonen: "Nationens storhet, dess yttre position, dess oberoende, vår organisation på ett sådant sätt att vi kan andas fritt i världen som en stor nation." Han talade upprepade gånger om kompassen, Nordstjärnan, som han styrde efter: "Från början har jag bara haft en ledstjärna: med vilka medel och på vilket sätt kan jag föra Tyskland till enande, och, så långt detta är uppnått, hur kan jag konsolidera, främja och forma detta enande på ett sådant sätt att det upprätthålls av alla inblandades fria vilja." Men han tog sina allierade där han fann dem. Han genomförde viktiga lagar delvis med hjälp av centrum, delvis med hjälp av judendomen. Hans enorma styrka gjorde det möjligt för honom att övervinna alla svårigheter gång på gång. I det sista riksdagsvalet som ägde rum under hans mandatperiod (1887) uppnådde han faktiskt alla stora tyska politikers ständiga mål: att skapa ett starkt, nationellt högerblock som hade majoriteten av rösterna. Tyvärr är livet för alla stora hjältar en tragedi; de blir intrasslade i en skuld. Särskilt Bismarck stärkte, utan att vilja det, inte bara Rom utan också Juda i en utomordentlig grad, och världskrigets utgång förefaller mig som om Bismarck hade blivit dräpt bakifrån 1918, som Siegfried en gång blev. Kernholt skriver: "Det kan inte råda något tvivel om att kanslerns hela projudiska politik i själva verket var resultatet av ett yttre tvång, eftersom hans naturliga allierade övergav honom, men inte av hans hjärtas böjelse eller vaga sentimentalitet." De konservativa svek honom i viktiga, avgörande ögonblick. Han såg sig som beroende av nationalliberalerna för rikets utveckling och expansion, och de kunde inte frigöra sig från starka judiska influenser. Jag minns Bamberger och Lasker, Friedberg, Schiffer, Paasche; de senare ledarna Bassermann och Stresemann var inte judar själva, men de var judar genom äktenskap.

Judiska "favörer"

Det är rimligt att säga att fall av direkt korruption av höga tjänstemän i Tyskland och Preussen var mycket sällsynta. Judarna försökte med andra medel. Bismarck berättar om den inflytelserike judiske bankiren Levinstein, som hade nära förbindelser med de utrikespolitiska ledarna i Österrike, Preussen och Frankrike och som hade en hög ställning vid de europeiska domstolarna. Han överraskade Bismarck 1859 med ett personligt rekommendationsbrev från den österrikiske ministern greve Buol när han ville flytta från Frankfurt till S:t Petersburg. Han erbjöd Bismarck en andel i en finansiell transaktion som skulle ge honom "20.000 thalers per år med säkerhet". Inga ekonomiska bidrag krävdes för affären; Bismarck ombads bara att stödja den österrikiska politiken i S:t Petersburg tillsammans med den preussiska politiken, eftersom affären i fråga bara skulle

lyckas om relationerna mellan Österrike och Ryssland var gynnsamma. När Bismarck vägrade blev juden allt mer påstridig och kom med förtäckta hot. "Först när jag gjorde honom uppmärksam på trappans branthet och min fysiska överlägsenhet gick han snabbt ner för trappan före mig och lämnade mig. Det framgår tydligt av Bismarcks "Tankar och memoarer" att den österrikiska regeringen redan i mitten av förra seklet var helt insnärjd i den judiska penningmakten. I Preussen var man tvärtom ännu mer noga med att se till att tjänstemännen inte missbrukade sin ställning för "sidoaffärer".

Under kejsar Wilhelm II tog man andra vägar igen. Förmögna judar visste hur de skulle vinna hans gunst och vänskap genom att uppfylla hans favoritönskningar, framför allt genom att göra generösa donationer till "frivilliga" stiftelser av alla slag. De donerade stora summor till protestantiska kyrkobyggnader i Berlin, till välgörenhetsändamål och till museistiftelser. Strax före världskriget kände sig judendomen så stark att Walter Sleinthal kunde skriva: "Att styra Tyskland väl: det betyder att vara en god räknare idag, som Sems mjölk alltid har varit. Det är därför som det i dag på de platser där våra öden styrs. Män med kallt, nyktert ekonomiskt sinne, kalkylatorer, prognosmakare av materiella värden behövs. Skulle det vara så fel att hämta dem från den judiska rasens led? Är det inte en av Wilhelm den instinktives bästa instinkter som härskare att bjuda in judarna Ballin, Rathenau och Friedländer till palatset gång på gång när han behöver goda råd i känsliga situationer?"

Och senare? Det som man tog mycket illa vid sig av under den "ruttna" första tiden blev något helt vanligt i den tyska republiken efter 1918: att ministrar och borgmästare, riksdagsmän och alla andra som hade inflytande i det offentliga livet tog plats i tillsynsnämnder och på så sätt blev insyltade i den judiska ekonomiska andan.

Judaism, Frimureri, Revolution

Att världsfrimureriet är ett politiskt hemligt sällskap som har haft ett kusligt inflytande på historiens gång sedan det amerikanska självständighetskriget (1775) och sedan den franska revolutionen (1789), att 1800-talets blodiga revolutioner var dess verk, att det också bär huvudansvaret för världskriget och dess revolutionära utgång: detta kan idag betraktas som ett välkänt faktum. Och i denna frimurarorden uppnådde judarna ledarskap överallt. Greve Haugwitz varnade förgäves Europas monarker, som samlats i Verona 1822, i ett "chockerande allvarligt" memorandum. Även frimuraren v. Knigge insåg 1848 farorna med det judiskt ledda frimureriet

och höjde sin röst: "Judarna såg i frimureriet ett medel att befästa sitt hemliga imperium."

Den judiske frimuraren Crémieux utmärkte sig i den parisiska februarirevolutionen 1848 och i den efterföljande republiken, och Gambetta följde senare i hans fotspår. Den mest kände revolutionshjälten i Spanien var den judiske frimuraren Ferrer. Revolutionerna i Portugal 1907 och 1910 startades av judiska frimurare. De så kallade "ungturkarna", som 1907/08 störtade sultan Abdul Hamid, var till stor del judiska frimurare. I Ryssland har judar alltid haft ett finger med i spelet i de senaste 50 årens mordförsök; de ryska revolutionerna 1905 och 1917 var judiska frimurares verk. En judisk frimurare är Friedrich Adler, som mördade den österrikiske premiärministern Stürgkh 1916. De judiska frimurarna var ännu mer framträdande under Tyska rikets och Österrike-Ungerns kollaps 1918. De icke-judiska politikerna som var ansvariga för krigsutbrottet 1939, Chamberlain, Churchill, Daladier och Roosevelt, tillhörde också logen.

4. Förjudligande av det andliga och moraliska livet

Efter att Max Wundt i sin bok "Deutsche Weltanschauung" har talat om tyskhetens fantastiska utveckling under åren 1770-1830, fortsätter han. "För tredje gången, och denna gång på det mest skamliga sätt, brast den andliga utvecklingens tråd. Den här gången, liksom efter trettioåriga kriget, kunde tyskarna inte ursäkta sig med att de i sin fruktansvärda kollaps inte hade något eget att sätta emot det blomstrande utländska intellektuella livet. I stället kunde de se tillbaka på en tid då tyska män hade skapat de högsta intellektuella värdena på tyska språket, värden som mänskligheten knappast hade fått uppleva sedan grekernas dagar. Och den här gången hade Västeuropa ingenting att erbjuda av sådana skatter, utan erbjöd bara upplysningens gamla butiksinnehavare igen. Men den gamla förföriska glamouren från främmande länder hade återigen en effekt på tyskarnas dumma ögon, så att de, liksom den dumma Hans i sagan, lät sig slitas från sina egna läckra ägodelar och pratade upp till upplysningens gamla prydnadssaker. Detta tredje avfall var det mest skamliga. Det skedde under tydligt judiskt inflytande. Antingen förolämpade judarna tyskarnas höga arv genom att göra det löjligt eller föraktligt; det var framför allt Heine och Börne som gjorde detta. Eller också förfalskade de det tyska tänkandet genom att underordna det den judiska materialismen; detta var framför allt Karl Marx' (Mardochal) gärning."

Goethe förutsåg redan katastrofen när han skrev: "O stackars kristna! Hur illa kommer det inte att gå för dig när juden så småningom har lindat sina spinnande

vingar kring dig!" Det är betecknande att juden Börne, berusad av glädje, hyllade "Tysklands befrielse" när han fick höra om Goethes död.

"Utväxt"

Judarna vill rycka upp oss med rötterna och skilja oss från källorna till vår styrka. De använder alla medel för att berömma framstegen och försöker få oss att inse att vi inte får stå stilla. De spinner sina "moderna idéer" kring oss och säger: Ni kan inte hålla fast vid det gamla, unkna för evigt, ni kan inte fortsätta att se Goethes och Schillers pjäser på teatern. Man måste "växa ur" Goethe och Schiller och även "växa ur" den nationella idén, som kanske hade ett visst berättigande i förra seklets enhetsrörelse. Det bästa man kan göra är att kasta allt gammalt skräp i hörnet: Bibeln, psalmboken och katekesen, Goethe och Schiller, historieböckerna med deras dåraktiga förhärligande av Preussen och Hohenzollern: man måste bli modern.

"Att växa ut"! Ordet innehåller en halvsanning och leder till ytterligare farliga halvsanningar. Vi tror att vi kan hänvisa till den judiske aposteln Paulus: "När jag blev människa lade jag bort det som var barnsligt. Men som framgår av sammanhanget skall detta inte förstås som att vi skall söka en ny, annorlunda sanning, utan att den "bitvisa" insikten alltmer skall bli en full insikt: ett växande in i! Allt jordiskt är betingat av tid och rum. Den som som barn undervisas av tyska föräldrar och lärare skall som människa inte gå en annan väg; han kommer bara att mer och mer frigöra sig från de jordiska kläderna: Inte ens som folk får vi lämna den jord där vi är planterade.

Segerlopp för den judiska andan

Den judiska andan trängde inte bara in i det ekonomiska och politiska livet, utan även i konst och vetenskap. Redan före 1850 såg den engelske juden D'Israeli (den senare engelske premiärministern Lord Beaconsfield) en judaisering av våra högskolor och universitet, som sedan dess har ökat i en alarmerande omfattning. Senare kom judar (till en början döpta judar) också att ingå i lärarkåren på gymnasieskolorna. Och det vi upplevde på lärarhögskolorna mellan 1918 och 1933 gav upphov till berättigade farhågor om att tyska grundskolelärare absorberade den judiska andan. Filosofi och historia judaiserades; judar undervisade oss om tysk litteratur; de vanligaste biografierna om Goethe är skrivna av judar . Även det

protestantiska prästerskapet låter sig, för att inte framstå som "efterblivet", påverkas av den judiska andan när de bygger "moderna" kyrkor.

Ett senare avsnitt i denna bok visar hur judarna erövrade våra teatrar och musikteatrar, biografer och radio. De populärvetenskapliga tidskrifterna, de politiska dagstidningarnas ledarsidor, underhållnings- och romanlitteraturen, dam-, mode- och sporttidningarna: allt var i judiska händer. Sunda krav som "mer kulturhistoria", "mer medborgarutbildning", "folkhögskolor" böjdes in i den judiska mallen. Men det värsta var judaiseringen av våra moralbegrepp, upplösningen av det germansk-tyska äktenskapet och familjelivet, förhärligandet av skökan 1).

1) Hur judaiserade de kristna kyrkorna är än i dag, inte bara de katolska utan också de protestantiska, framgår av ett av följande avsnitt i "Handboken".

5 Märkliga allierade

Hur häftigt kämpade inte de engelska puritanerna mot "papisterna"! Hur bittert var inte "upplysningsmännens" hat mot den påvliga kyrkan! Klyftan mellan jesuiter och freiniaurer tycktes vara oöverbryggbar; tvisten blandades med lockelser och hot från pacifister, socialister och apostlar i Nationernas Förbund. I slutändan är de alla konkurrenter som jagar efter illusionen om en enad mänsklighet; deras verkställande organ var våra tre internationella demokratiska partier. Och bakom alla dessa talrika organisationer finns två krafter: Rom och Juda.

Runt mitten av förra seklet trodde båda att de var nära sitt mål. Då hände något oväntat: det förhatliga preussiska kejsardömet stärktes och Wilhelm I och Bismarck grundade det tyska kejsardömet. För att förstöra denna enhet förenade sig de ömsesidigt fientliga makterna Frankrike, Ryssland och England allt närmare utanför. På samma sätt, i vårt eget land, lade Rom och Juda sina meningsskiljaktigheter åt sidan för att vidta gemensamma åtgärder mot Preussen, Tysklands slott. Denna allians tog sig uttryck i att de romerska och judiska skyddsstyrkorna, dvs. centerpartiet, det fria partiet och socialdemokraterna, närmade sig varandra alltmer och bildade ett block. De fick majoritet i riksdagen, de stärktes av Wilhelm II:s olyckliga försoningspolitik, men saboterade allt som gjordes för att utvidga och säkra riket.

Den riksdag som valdes 1912 kallades "den judiska riksdagen"; den borde snarare kallas "den tyska nationens romersk-judiska riksdag". Med denna riksdag och

rikskanslern v. Bethmann-Hollweg, i vilken andan från Frankfurt, inte Potsdam, levde, gick vi in i världskriget Inledningsvis sveptes riksdagen med i den patriotiska entusiasmens flodvåg; men långsamt återhämtade sig de gyllene, röda och svarta internationella demokraterna från bedövningen. Omvälvningen nådde långt in i de judaiserade nationalliberalernas kretsar, och senare kunde den fräcka anmärkningen göras: "Vi var alla berusade i augusti 1914", precis som den heliga pingstentusiasmen i den första kristna församlingen för 1900 år sedan hade verkat som "berusning" för judarna. Vi besegrades 1917, när den inre ententen strävade efter exakt samma mål som den yttre; när Rom och Juda, dvs. den teokratiska-katolska och den kapitalistiska-demokratiska-judiska statsidén, var som mest förenade; när revideringen av den kanoniska (kyrkliga-katolska) lagen inte längre erkände den judiska frågan. Den romersk-judiska riksdagsmajoriteten av den "tyska nationen" saboterade tillsammans med de förrädiska habsburgska allierade vår seger. Det var inte de yttre utan de inre fienderna i Preussen och Bismarck-imperiet som orsakade vår kollaps.

Slutsats

Hela världshistorien förefaller mig vara en kamp mellan Europa och Asien, naturligtvis inte i rent geografisk mening. Och huvudinnehållet i vår egen 2000-åriga historia är vårt germansk-tyska folks kamp mot den romersk-judiska bland- och världskulturen som uppstod i den degenererade antikens träskmark. Världskrigen 1914 och 1939 är höjdpunkterna i denna kamp, som ledde till Tysklands nederlag 1918, så att Rom och Juda blev de främsta vinnarna i världskriget och revolutionen, och denna kollaps innebar Roms och Judas seger och världsherravälde.

För att kunna återhämta oss var vi först och främst tvungna att erkänna orsaken till vårt nederlag. Det största misstaget under tiden efter Bismarck, vår "skuld", bestod sedan 1890 i en medelvägspolitik, i den olyckliga strävan efter försoning och förståelse. Kejsar Wilhelm II och hans regering trodde att de skulle kunna vinna över och avväpna både yttre och inre fiender genom att vara medgörliga och visa vänskap. Det motsatta hände! Medan vi försvagade oss själva genom självuppgivelse och illojalitet mot vårt förflutna, växte sig Rom och Juda starkare i vårt eget land, och walesarnas, anglosaxarnas och slavernas hat och segertro växte utanför. Endast om vi med järnhård konsekvens förblir trogna oss själva och vår germanska karaktär kommer vi att kunna värja oss mot våra inre fiender, Rom, Juda, all andlig efterblivenhet och frimureriet, liksom mot fienderna runt omkring oss.

Alla förslag till förnyelse som förväntar sig frälsning från mittenpolitik och uppmanar till "samling av medelklassen" förefaller mig vara missriktade; de innebär en stabilisering av just de institutioner och idéer som har fört oss in i eländet. Endast en "förnyelse" kan rädda oss: att vi motsätter oss hela tidsandan, att vi befriar både hela fromheten och vår nation från den romersk-judiska "blandningen". Vi måste stänga våra öron för alla lockande sirenröster. Endast en radikal omvändelse kommer att ge hjälp.

Samtidigt har vi hoppet om att våra fiender själva kommer att hjälpa oss. Varken judarna och romarna, eller walesarna och slaverna kommer att kunna behålla sina förmögenheter. Med all sin styrka kommer de att jaga efter omöjliga mål och därmed störta sig själva i fördärvet.

Historiens ironi!

Värdefullt material om detta avsnitt finns i: Richard Mun (Albert Kunkel), "Die Juden in Berlin", Hammer-Verlag, Leipzig; Dr Franz Perrot, "Bismarck und die Juden", Berlin 1931.

Den judiska läran

Anmärkningsvärda bibelställen

Ett folks natur och karaktär avspeglas tydligast i dess religiösa litteratur. För judarna är, förutom Talmud, som skrevs mellan 400 och 550 e Kr, Gamla testamentet särskilt relevant. Det är sant att det också finns inslag av utländsk nationalitet och utländsk natur i GT. På senare tid har det påpekats att det här och där framträder en märklig kontrast mellan "Israels folk" och hebreismen. Sålunda utbrister Sauls befälhavare Abner, när han anklagas för en förseelse, ilsket: "Är jag ett judiskt hundhuvud?" (2 Sam. 3:8) 1). Detta ord återspeglar ett djupt förakt för hebreiskheten, vilket än i dag är tydligt i vissa arabiska delar av Palestina, där man spottar när en hebré går förbi, och som på senare tid har lett till blodiga strider mellan araber och judar i Palestina. Det är därför fullt möjligt, till och med troligt, att vi har rasmässigt olika etniska grupper i Israel och Juda, som i många fall har genomträngt varandra och därmed också åstadkommit en blandning av skriftspråk. Det är idag också säkert, baserat på orubblig vetenskaplig forskning, att stora delar av de bibliska berättelserna om urtiden, framför allt skapelse- och syndaflodssagorna (syndaflod = stor översvämning), är modellerade efter exempel

som bevarats i de babylonisk-assyriska kilskrifterna. På samma sätt har många botpsalmer sina förebilder i babyloniska psalmer. (Jfr Zimmern: Babylonische Bufpsame. Assyriologische Bibliothek von Delitzsch und Haupt, vol. 6, och Bahr: Die babylonischen Bußpsalmen und das A. T. Deichert. Leipzig.) Psalm 139 är utformad efter en vedisk (fornindisk) dikt och Psalm 104 är ofta bokstavligen baserad på den egyptiske kungen Amenophis IV:s sång till solguden Aton. Andra vill se starka influenser av den ariska andan i böckerna om Rut, Job och Jona. Men hur det än är med den saken, om de återspeglingar av judisk karaktär som A.T. kastar tillbaka inte längre är helt rena och obeslöjade, kan vi betrakta denna samling böcker som en huvudkälla, om inte huvudkällan, till judisk anda och judiskt tänkande. Och det är därför som deras ord är av så stort värde som självvittnesbörd om judisk karaktär. Inom kristendomen känner människor i allmänhet bara till de - delvis onekligen vackra - storstilade orden i A.T., som de lärde sig utantill som barn. Men de flesta tyska kristna är tyvärr omedvetna om att A.T. också innehåller så mycket som är sämre och okristligt, mycket som innehåller en rent ut sagt förfärlig gudsuppfattning och en helt igenom undermålig moral. Ett antal (det är bara ett litet urval ur helheten) karakteristiska bibliska ordspråk har därför sammanställts.

Den bibel som används här är inte Lutherbibeln, som idag är helt olämplig för vetenskaplig forskning om Bibeln och innehåller många fel och felaktiga översättningar, utan "Textbibeln för Gamla och Nya testamentet" som publicerades av professor D. E. Kautzsch och D. theol. C. Weizsäcker på J. C. B. Mohr i Tübingen.

Synen på Gud i Gamla testamentet

Jahve förmänskligas

När de (Adam och Eva) hörde Jahves (Guds) fotspår gå i trädgården i den svala kvällen, försökte mannen och hans fru gömma sig för Jahve (Gud) under träden i trädgården. *Gen 3, 8.*

När Jahve kände (!) den ljuva doften (av Noas offer), sade han till sig själv: Jag skall inte mer förbanna jorden för människans skull. *1 Mos 8:21*.

Då uppenbarade sig Jahve för honom (Abraham) vid Mamres törnebuskar ... Då sprang Abraham till oxarna, tog en öm och vacker ungoxe och gav den till tjänaren, och han skyndade sig att tillreda den. Sedan tog han surmjölk och

sötmjölk och den unga oxen som han hade tillagat och ställde den framför dem (Jahve och hans följeslagare), och han själv serverade dem under trädet medan de åt. *Gen 18:1-8.*

Då sade Jahve: "Upprördheten över Sodom och Gomorra är stor, och deras skuld - sannerligen, den är mycket tung! Därför ska jag gå ner och se om de verkligen alla har handlat som ryktena om dem som har kommit före mig säger; jag ska ta reda på det! *1 Mos 18:20/21.*

Yahweh är kapabel till fel

När Jahve såg att människornas ondska var stor på jorden och att alla tankar och avsikter i deras hjärtan alltid var onda, då ångrade Jahve att han hade skapat människan på jorden och blev djupt bedrövad. *1 os. 6 5/6.*

Då sade Yahweh till sig själv: Jag skall inte längre slå varje levande varelse som jag har gjort. *Första Mosebok 8:21.*

Sedan (efter Mose förbön) ångrade Jahve den katastrof som han hade hotat sitt folk med (på grund av guldkalven). *Ex 32, 14*

Yahweh är nyckfull

Då sade Jahve: "Om jag i Sodom finner femtio oskyldiga människor i staden, skall jag förlåta hela platsen för deras skull... Då sade Jahve: "Jag skall inte förstöra den om jag finner fyrtiofem i den ... Jahve svarade: Jag skall icke göra det för de fyrtios skull ... Svarade Jahve: Jag skall inte göra det om jag finner trettio i den ... Yahweh svarade: Jag skall inte förgöra dem för de tjugos skull ... Yahweh svarade: Jag skall inte förgöra dem för de tios skull. *1 Mos 18:26-32.*

Yahweh är orättvis

Och HERRENS vrede upptändes på nytt mot Israel, så att han uppeggade David mot dem med befallningen: "Räkna Israel och Juda. Men Davids samvete slog honom när han hade räknat folket, och han sade till Jahve: "Nu, Jahve, låt din tjänare betala sin skuld, ty jag har blivit svårt plågad... (Som svar på hotet från Gad, profeten utsänd av Jahve, som presenterar David med tre straff: tre års

hungersnöd i landet, eller tre månaders flykt för kungen från sina fiender, eller tre dagars pest i landet, väljer David, som den trogna fadern i landet, pesten) ... Och det dog av folket (!) från Dan till Berseba 70.000 män (!!). *2 Sam 24:1-15.*

Men Yahweh svarade Moses: "Jag skall förhärda Faraos sinne. (Och därefter, som straff för kungens envishet, följer tio fruktansvärda plågor som drabbar det olyckliga egyptiska folket!) *2 Mosebok 7:3.*

Yahweh är oärlig

Jag (Jahve) skall också ge detta folk ära bland egyptierna, så att ni inte går tomhänta därifrån när ni reser bort. Men varje kvinna skall be sin granne och sin följeslagare att låna henne silver- och guldkärl och kläder (!); ni skall sätta dem på era söner och döttrar, och ni skall beröva egyptierna deras egendom (!!). *Ex 3, 21/22*.

Yahweh är hämndlysten och grym

Och när Jahve, din Gud, har överlämnat dem (de främmande nationerna) till dig och du har besegrat dem, då skall du verkställa bannlysningen mot dem (dvs. utrota dem med stubbe och stjälk, män och kvinnor, barn och även boskapen): Du får inte (!) ställa fredsvillkor för dem eller visa barmhärtighet mot dem. *7 Mos. 2:2.*

Du skall döda invånarna i den staden med svärd, genom att med svärd utmäta bannlysning över den och över allt (!) som finns i den och över dess boskap. *Deut. 13, 10.*

Och de verkställde bannlysningen med svärd på allt i staden, på män och kvinnor, unga och gamla, boskap, får och åsnor (!). *Jos 6:21*.

Och Samuel sade till Saul: "Jahve har utsett mig till att smörja dig till konung över hans folk Israel; lyd nu därför Jahves befallning ... Gå därför och slå Amalek, och utkräv bann över honom och över allt som är hans, och skona honom icke, utan låt män dö liksom kvinnor, pojkar liksom spädbarn, oxar liksom får, kameler liksom åsnor ... Och Saul slog Amalek ... Han tog Agag, Amaleks konung, levande, men allt krigsfolk högg han ner i blodig strid. Men Satil och folket skonade Agag och de bästa av flockarna och hjordarna ... och ville inte verkställa förbudet mot dem ... (På grund av detta mänskliga beteende förkastas Saul av Jahve (!), och Samuel

sänder följande meddelande till kungen å hans vägnar: "Eftersom du har ignorerat Jahves befallning har Jahve ansett dig vara för låg för att vara kung över Israel." Samuel själv, den fromme gudsmannen, högg sedan Agag i bitar "inför Jahve i Gilgal"). *1 Sam 15:1-35.*

Förbannad vare den som hindrar Yahwehs svärd från att utgjuta blod. *Jer. 48, 10.*

Mina (Jahves) pilar skall vara fulla av blod, och mitt svärd skall sluka kött. *Deut. 32, 42.*

Och Herren Jahve, härskarornas Gud, som rör vid jorden så att den smälter bort, och alla som bor i den sörjer. *Arnos 9, 5.*

Yahweh kommer att slå dig med konsumtion, feber, inflammation och hetta, med torka, spannmålsbrott och gulning ... Himlen ovanför ditt huvud skall vara av järn och marken under dig av järn. Yahweh skall förvandla ånger över ditt land till damm och sand; de skall falla på dig från himlen tills du förgås ... Yahweh kommer att slå dig med egyptiska bölder, med pest, skabb och skabb som inte kan botas. Jahve skall slå er med galenskap och blindhet och förvirring i sinnet ... Du trolovar dig med en hustru, men en annan man älskar med henne ... Jahve skall slå dig på knän och lår med obotliga elakartade sår, från fotsulan till hjässan ... I ångest och nöd ... kommer du att förtära ditt sköte, dina söners och döttrars kött ... Till ingen (av sina släktingar) kommer han att ge något av köttet från sina barn som han konsumerar ... En kvinna som tidigare var den mest ömma och frodiga kommer att visa missaktning mot mannen i hennes sköte, mot hennes son eller dotter, och kommer att missunna dem den efterbörd (!!) som kommer ut ur hennes livmoder. *Deut. 28:22-57.*

Yahweh är bara judarnas populära gud

Jag skall ge dig (Juda) och dina ättlingar efter dig det land där du nu vistas som främling, hela Kanaans land, till evig besittning. *Första Mosebok 17:8.*

Jag skall göra dig rik och dina efterkommande så talrika som stjärnorna på himlen och sanden på havets strand, och dina efterkommande skall besitta sina fienders portar. *Gen 22, 17.*

Medan du är en främling i detta land, kommer jag att vara med dig och välsigna dig. Ty åt dig och dina efterkommande skall jag ge allt detta land. *Gen 26:3.*

Akta er för att sluta fördrag med invånarna i det land som ni kommer till, annars kan de bli en snara för er när de lever bland er. I stället skall ni förstöra deras altare, krossa deras markörer (heliga stenar) och hugga ned deras heliga träd. *Andra Moseboken 34:12-13.*

Från och med nu skall jag sätta skräck och fruktan för dig hos folken under himlen; så snart de hör talas om dig skall de darra och skaka inför dig. *Deut 2:25.*

Jahve, din Gud, skall föra dig till ett land med stora och vackra städer som du inte har byggt, med hus som är fyllda med alla slags varor utan att du har gjort det, med cisterner (regnvattenbrunnar) som du inte har grävt och med vingårdar och olivlundar som du inte har planterat och ätit dig mätt på. *Deut 6:10-11*.

Men alla de folk som Jahve, din Gud, uppenbarar för dig, dem skall du förgöra utan medlidande, och du skall inte tillbe deras gudar, ty det skulle bli en snara för dig. 5 *Mos 7:16.*

Du får ta ränta av utlänningen, men du får inte kräva någon av din landsman, så att Jahve, din Gud, välsignar dig i allt vad din hand företar sig i det land du går in i för att ta det i besittning. *Deut. 23:21.*

Du får inte äta något slags kadaver. Du får ge det till en främling i din närhet att äta, eller du får sälja det till en utlänning, för du är ett folk som är heligt (!) för Jahve, din Gud. 5 *Mos 14:21.*

Du skall utse en av dina släktingar till kung över dig; du får inte (!) utse en utlänning som inte är din släkting över dig. *Deut. 17:15.*

Yahweh skall ge deras (de främmande nationernas) kungar i din makt, och du skall utplåna deras namn under himlen; ingen skall stå inför dig förrän du har förintat dem. *Deut 7:24.*

Kungar skall vara dina väktare och deras prinsessor dina sköterskor; de skall böja sina ansikten mot jorden och slicka dina fötters stoft. *Jes. 49, 23.*

Havets rikedomar kommer att vända sig till dig (Juda), nationernas varor kommer att komma till dig ... Tarsis skepp kommer att segla i förväg för att hämta hem dina söner från fjärran, tillsammans med nationernas silver och guld (!) ... Och främlingar ska bygga dina murar och deras kungar ska tjäna dig (!) ... Och dina

portar skola ständigt vara öppna om dagen och icke stängas om natten, så att folkens gods må föras in till dig under deras konungars hand. Ty det folk och det rike som icke vill underkasta sig dig skall förgås, och dessa folk skola förvisso bliva öde (!). *Jes. 60, 5-12.*

Moralen i Gamla testamentet

Materialinriktning

Människobarnens öde och boskapens öde - de har samma öde: när den ene dör, dör också den andre, och de har alla ett andetag, och det finns inget företräde för människan framför boskapen, för allt är fåfänga. *Eccl. 3, 19.*

Det finns inget bättre bland människor än att en människa äter och dricker och finner nöje i sitt arbete. *Predikaren 2:24.*

Jag insåg att det inte finns något bättre bland dem (merish) än att ångra sig och njuta av livet. *Eccl. 3, 12.*

Arbete förekommer därför som en förbannelse över Adam: I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd. *Gen 3:19 (se även Deut 6:10).*

Vårt liv varar i sjuttio år, och i värsta fall i åttio år, och det verkar inte ha varit något annat än slit och arbete. (Enligt K. Niedlichs översättning, enligt vilken er psalmist därför också menar att brottning och arbete är enkla bagateller, medan Luther i en felaktig översättning har gjort motsatsen av det). *PS. 90, 10.*

Om en man slår sin slav med en käpp så att han dör under hans hand, skall han straffas. Men om han lever ytterligare en dag eller två, skall han inte straffas, eftersom han är hans egendom som köpts för pengar. *Ex 21:20.*

Lögner, bedrägeri, stöld

Abram drog ned till Egypten för att vistas där en tid, ty hungersnöden var svår i ert land. När han skulle gå in i Egypten sade han till sin hustru Sarai: "Jag vet mycket väl att du är en vacker kvinna. När egyptierna ser dig kommer de att säga: 'Hon är hans hustru! Och de kommer att dräpa mig, men de kommer att låta dig leva. Säg

att du är min syster, så att det går mig väl för din skull (!) och så att jag kan vara trygg tack vare dig.

När Abram hade kommit till Egypten såg egyptierna att kvinnan var mycket vacker... Så kvinnan fördes till faraos palats. Men han visade sig generös mot Abram för hennes skull ... Men Yahweh slog Farao och hans hus med svåra plågor på grund av (!) Sarai, Abrams hustru ... Då kallade Farao till sig Abram och sade: "Vad har du gjort med mig? Varför har du inte sagt att hon var din hustru? Varför påstod du att hon var min syster, så att jag tog henne till min hustru? Men nu - här har du din hustru; ta henne och gå! Och Farao sände män efter honom för att eskortera honom och hans hustru och allt som tillhörde honom. *1 Mos 12:10-20.*

(Samma historia upprepas med Abimelech och Abrams hustru Sara. *1 Mos 20:1-18).*

Laban hade två döttrar; den äldsta hette Lea och den yngsta hette Rakel. Men Lea hade glanslösa ögon, medan Rakel hade en vacker gestalt och ett vackert ansikte. Och Jakob älskade Rakel och sade: "Jag vill tjäna dig i sju år för din yngre dotter Rakels skull. Laban svarade: "Det är bättre för mig att ge henne till dig än att ge henne till en främling; stanna hos mig. Så Jakob tjänade sju år för Rakel ...

Då sade Jakob till Laban: "Ge mig min hustru, ty min tid är ute, så att jag kan vara med henne. Så Laban bjöd in alla invånare på platsen och organiserade en bankett. Och på kvällen tog han sin dotter Lea (!) och förde henne in till sig, och han bodde hos henne. *Gen 29:16-23.*

Laban sade till Jakob: "Nämn de löner som du skall begära av mig, så skall jag ge dig dem ... Och Jakob sade: "Allt som är svart bland lammen och allt som är fläckigt och prickigt bland getterna, det skall vara min lön ... Sedan tog Jakob färska pinnar av storax, mandelträd och plataner och skalade av vita ränder från dem, så att det vita på pinnarna blottades. Sedan placerade han pinnarna i vattentrågen där fåren kom för att dricka. När de kom till tråget parade de sig framför pålarna. Då skulle fåren kasta randiga, fläckiga och piebald får. Så han gjorde speciella flockar för sig själv, som han inte satte med Labans får. Och när de starka djuren kom i brunst, satte Jakob stavarna i kanalerna framför fåren så att de kunde para sig framför stavarna. Men om det var de svaga djuren, avlivade han dem inte; så de svaga gavs till Laban, men de starka till Jakob (!). *Gen 30:28-43.*

(Jakob har dock mage att säga till sina fruar om denna rikedom som han förvärvat genom fräckt bedrägeri: "Gud tog boskapen från er far och gav den till mig" [1 Mos 31:9], och att säga till sin bror Esau: "Gud har välsignat mig rikt" [1 Mos 33:11]. Jakobs svekfullhet mot sin blinde far Isak är välkänd [se 1 Mos 27:1-29]).

(Jakob återvänder i hemlighet till sitt hemland med sina två fruar.) Men medan Laban hade gått för att klippa sina får stal Raliel sin fars älsklingsidol. (Laban jagar efter flyktingarna och förebrår dem för deras uppförande och för stöldgodset. Jakob samtycker till att hans svärfar undersöker hans tält). Rachel hade tagit husets avgud, lagt den i kamelsläden och satt sig på den. Laban sökte igenom hela tältet men fann ingenting. Då sade Rakel till sin far. Hennes far sade: "Herre, bli inte arg om jag inte kan resa mig upp inför dig, jag skall vara som kvinnorna. Och han sökte och sökte, men han fann inte husets avgud. (Rakel stjäl från och ljuger för sin egen far!) 1 *Mos 31*.

Sexuell skamlöshet

Och Noa, mannen i landet, började plantera en vingård. Men när han drack av vinet, blev han berusad och låg blottad i sitt tält. När Kanaans far Ham såg sin far så blottad, berättade han det för sina två bröder där ute. Sein och Jafet tog ytterplagget, lade det på sina axlar och gick baklänges och täckte sin fars nakenhet; men deras ansikten var bortvända så att de inte såg sin fars nakenhet. Men när Noa vaknade upp ur sin berusning och fick veta vad hans yngste son hade gjort mot honom, sade han: "Förbannad vare kanaaneern, den lägsta av slavar till sina bröder! *1 Mos 9:20-25.*

Sodoms män, unga och gamla, omringade huset (Lots) och sade till Lot: "Var är de imen som har kommit till dig i kväll? För ut dem till oss, så att vi kan ta hand om dem (!). *Gen 19, 4/5.*

Lot bodde i en grotta med sina två döttrar. Då sade den äldre till den yngre "Vår far är gammal, och det finns ingen kvar på jorden som kan hålla sällskap med oss, så som det är brukligt i hela världen. Kom, låt oss ge vår far vin att dricka och lägga oss ner hos honom, så att vi genom vår far kan bevara vår stam. Så gav de sin far vin att dricka den natten, och sedan gick den äldre in och lade sig hos sin far. Men han förstod varken hur hon lade sig eller hur hon reste sig (den yngre dottern gjorde samma sak nästa natt). Så blev Lots två döttrar gravida med sin far (!) 1 *Mos 19:30-38*.

Om någon säljer sin dotter som slav, får hon inte släppas fri som slavarna ... Om han har henne till sin son (!), skall han behandla henne som sin egen dotter. *Ex 21:7-9.*

Senare hände det sig att Davids son Absolom hade en vacker syster som hette Tamar, och Davids son Amnon blev förtjust i henne. Amnon plågade sig själv mycket svårt för sin syster Tamars skull, ty hon var jungfru, och Amnon trodde att det var omöjligt att skada henne ... Men han ville inte lyssna till henne, utan han övermannade och vanärade henne och bodde hos henne. Men då fick Amnon en mycket djup motvilja mot henne, och den motvilja han kände för henne var ännu större än den kärlek han hade hyst för henne. Försvinn härifrån! *2 Sam 13:1-15.*

Davids skamliga äktenskapsbrott med Batseba och hans svekfulla förräderi mot hennes make Uria, se nedan.

En faders skam blottas hos dig (Jerusalem), hon som är besudlad genom blod är försvagad hos dig. Han begår styggelse med sin nästas hustru, han besudlar sin svärdotter genom otukt och han besudlar sin syster, sin faders dotter. *Hesek. 22, 10-13.*

Insidiousness

Det hände sig en kväll att när David hade stigit upp ur sin säng och gick på taket till kungens palats, såg han en kvinna som tvättade sig från taket. Kvinnan var mycket vacker till utseendet. David gick dit och frågade efter kvinnan. Han fick svaret: "Det är Batsebal, dotter till Etiam, hettiten Urias hustru." David sände bud för att hämta henne... och han tog hand om henne.

Men kvinnan hade blivit gravid ... Då sände David till Joab (kaptenen för hären, som var i krig med Uria på Sauls vägnar mot ammoniterna!) "Skicka hit hettiten Uria till mig. Joab sände Uria till David ... Och när Uria lämnade det kungliga palatset, bar man en kunglig gåva bakom honom. . Nästa morgon bjöd David in honom att äta och dricka inför honom.

Men morgonen därpå skrev David ett brev till Joab och skickade det via Uria. I brevet skrev han följande: Sätt Uria i främsta ledet i den hårdaste striden och dra dig sedan tillbaka från honom så att han kan dö i striden. *2 Sam 11:2-15.*

En gång när Leas dotter Dina gick ut för att besöka kvinnorna i landet, fick Sikem, son till hiviten Hemor, landets härskare, syn på henne. Och han klängde sig fast vid Dina av hela sin själ och blev förtjust i flickan och försökte lugna henne. Då bad Sichem sin far Ilemor: "Förvärva denna flicka åt mig, så att hon kan bli min hustru ... Då gick Hemor till Jakob för att rådgöra med honom ... Och Hemor sade: "Min son Sichem har fäst sitt hjärta vid flickan från din familj; ge henne till honom som hans hustru och gör henne till vår hustru ... Och bo hos oss; landet skall vara öppet för dig; stanna där och vandra i det och bosätt dig i det. Men Sikem sade till Dinas far och hennes bröder: Må jag finna behag i era ögon. Vad ni än begär, så skall jag ge er det! ... Då svarade Jakobs söner Sikem och hans far Hemor och talade med illvilja, eftersom han hade skändat deras syster Dina, och sade till honom: "Vi vill ge dig det endast på villkor att du blir som vi genom att omskära alla män bland er. Då skola vi giva dig vår dotter och taga dina döttrar, och vi skola bo hos dig, så att vi bliva ett enda folk...

Hennes förslag gladde Hemor och Sikem, och den unge mannen tvekade inte att göra det ... och alla män som gick in och ut genom porten till hans stad lät omskära sig.

På den tredje dagen, när de var sjuka av sår, tog Jakobs två söner, Simon och Levi, upp svärd och attackerade den intet ont anande staden och dödade alla män, inklusive Shechem och Hemor. . Och de plundrade staden och dess får, oxar och åsnor, och allt som fanns i staden och utanför den, och alla deras ägodelar och alla deras små barn och deras hustrur. *Gen 34, 1-31.*

Antisocialt beteende

Det som stulits från de eländiga finns i era hus! Varför kommer ni för att krossa mitt folk och krossa de eländiga? ... Eftersom Sions kvinnor rider högt, kröker sina halsar när de går, kastar oförskämda blickar, alltid skuttar fram och klirrar med sina spännen, skall Herren låta Sions kvinnors kronor malas, och Jahve skall avslöja deras skam. *Jes. 3, 14/17.*

Ve dem som radar upp hus efter hus, fält efter fält, tills det inte finns mer plats och du lämnas att bo ensam i landet! *Jesaja 5:8.*

Ve dem som planerar ondska och sätter onda ting i rörelse i sina läger, för att utföra dem i gryningen så snart det står i deras makt. Om de vill ha åkrar, lägger de beslag på dem; eller hus, tar de bort dem. *Micah 2, 1/2.*

Så säger Jahve: "På grund av israeliternas tre eller fyra ogudaktigheter skall jag inte göra det ogjort: därför att de säljer de rättfärdiga för pengar och de fattiga för ett par skor, de som begär smulorna på de ödmjukas huvuden och störtar de ödmjuka i olycka. *Am. 2, 6/7.*

De ligger på läger av elfenben och vilar på sina divaner. De äter feta lamm från hjorden och unga oxar från flocken ... De dricker vinet skedvis och spiller den bästa oljan, men de sörjer inte över Josefs förlust. *Am. 6, 4/6.*

Hör detta, ni som är naclis mot de fattiga och förgör de behövande i landet och tänker: När kommer nymånen att passera, så att vi kan köpslå om säd, och när sabbaten, så att vi kan öppna säd, så att vi kan förminska efa (ett mått), öka vikten och bedrägligt förfalska vågen, så att vi kan köpa för neld de fattiga och köpslå med de behövande om ett par skor och avfallet av säd. *Am. 8, 4/6.*

Hämndlystnad och grymhet

Men Elijah befallde dem: Grip Baals profeter! Låt ingen av dem komma undan! Så grep de dem, och Elia ledde dem ner till bäcken Kishon och slaktade (!) dem där. *1 Konungaboken 18:40.*

Joab frågade Amasa: "Mår du bra, min bror? Joab tog Amasa i skägget med sin högra hand för att kyssa honom. Men Amasa hade inte lagt märke till det svärd som Joab höll i, så han stötte det i hans kropp, så att hans inälvor spilldes på marken, och dog utan att ge honom ett andra slag. *2 Sam 20:9/10.*

Därifrån gick Ellsa upp till Betel. När han gick uppför vägen kom småpojkar ut från staden och hånade honom och sade: "Kom upp hit, flintis! Men han vände sig om, och när han såg dem, förbannade han dem i Jahves namn (!). Då kom två björnhonor ut ur din Mald och slet fyrtiotvå (!!) av barnen i stycken. *2 Konungaboken 2:23/24.*

När tiden var inne för David att dö, gav han sin son Salomo följande befallning: ... Dessutom har du med dig Shimei, Geras son, som förbannade mig på det värsta sätt när jag gick till Mahanaim. Men när han kom ned för att möta mig vid Jordanfloden, svor jag honom vid HERREN: 'Jag skall icke döda dig. Men du skall inte låta honom gå ostraffad, ty du är en vis man och vet vad du skall göra med

honom, så att du låter hans gråa hårstrån komma ner med blod till underjorden (!). *1 Konungaboken 2:1-9.*

Förbannad vare den som gör Jahves verk med slapphet, och förbannad vare den som missunnar sitt svärds blod. *Jer. 48:10.*

Hans (fiendens) dagar kommer att vara få, hans tjänst kommer att ges till en annan. Hans barn måste bli föräldralösa och hans hustru änka. Hans barn måste vandra omkring och tigga överallt; de måste drivas bort från sina ruiner. Låt ockraren lägga snaror för alla hans ägodelar, och låt främlingar plundra det som han har arbetat för att förvärva. Han har ingen som visar honom nåd, och det finns ingen som tycker synd om hans föräldralösa barn (!). Hans ättlingar måste dö ut; deras namn kommer att utplånas i nästa generation. *PS. 109, 8-13.*

Välsignad är den som griper dina (staden Babels) späda barn och krossar dem mot klipporna (!!). *PS. 137, 9.*

Så judarna samlades i Susa på den fjortonde dagen i Monai Adar och dödade trehundra män i Susa ... Resten av judarna som bodde i kungens provinser samlades också och försvarade sina liv genom att hämnas på sina fiender och döda 75.000 (!) bland sina hatare ... Judarna i Susa hade samlats både den trettonde och den fjortonde i denna månad, så att de vilade ut den femtonde och gjorde den till en dag av glädje och jubel (!). *Ester 9, 15-17.*

(Till minne av dessa grymheter firar judarna Purim än i dag).

Antijudiska röster i Nya testamentet

Ve er, ni skriftlärda och fariséer, ni avgudadyrkare, att ni går genom hav och land för att göra en enda proselyt; och om han gör det, gör ni honom till en son av helvetet, dubbelt så dålig som ni. *Matteus 23:15.*

Lagen och profeterna sträcker sig ända till Johannes; från och med då förkunnas de goda nyheterna om Guds rike. *Lukas 16. 16.*

Jesus sade: "Mose gav er inte brödet från himlen, men min Fader ger er det sanna brödet från himlen. *Johannes 6:32.*

Jesus sade: "Världen kan inte (!) hata er (judarna), men den hatar mig, därför att jag vittnar för den att dess gärningar är onda. *Johannes 7:7.*

Jesus ropade ut: Sannerligen, han är den som har sänt mig, han som ni inte känner. *Johannes 7:28.*

Jesus sade: "Du har djävulen till far, och du vill uppfylla din fars önskningar. Han var en mördare av människor från Anfario, an. och existerar inte i sanningen, eftersom det inte finns någon sanning i honom. När han talar en lögn, talar han till sina egna, eftersom han är en lögnare och fadern till den. *Joh. 8, 44/45.*

Det finns många oregerliga människor som förvirrar sinnet med fåfänga tal, särskilt de som tillhör omskärelsen; deras munnar måste stoppas; det är de som stör hela hus med sina olämpliga läror för att få usel vinning (!) ... Gör därför processen kort med dem, så att de kan bli helade i tron och inte bli indragna i judiska fabler och bud från människor som vänder sanningen ryggen ... De gör anspråk på att känna Gud, men förnekar honom i handling; de är en styggelse, olydiga och olämpliga för något gott arbete. *Tit. 1, 10-16.*

De (judarna) behagar inte Gud och är avskyvärda för alla människor. *1 Thess 2:15.*

Talmud

Talmud ("läran") med sina lagar, av vilka vissa går långt utöver den rent religiösa sfären, bevisar hur lite den judiska frågan är en rent religiös fråga. Kunskapen om Talmud är dock inte särskilt hög bland upplysta västerländska judar; trots allt är de i allmänhet bekanta med Talmuds innebörd och även med en hel rad viktiga talmudiska avsnitt, eftersom judisk utbildning också omfattar studiet av Talmud 1). De judiska förnyelserörelserna (som sionismen och andra) strävar efter att uppnå en bredare och djupare kunskap om Talmud bland sina anhängare 2). I den östliga judendomen dominerade och dominerar fortfarande Talmud det religiösa och vardagliga livet.

1) Om detta, J. Kreppel (Jude), Juden und Judentum von heute (1925), s. 581 ff.; om behandlingen av Talmud i klassrummet: ibid. s. 811 ff. Om karaktäriseringen av Talmud: K. G. Kuhn, Die Entstehung des talmudischen Denkens (i: Forschungen zur Judenfrage, vol. 1, 1937, s. 64 ff.).

2) M. Brod (Jude), Heidentum, Christentum, Judentum; ein Bekenntnisbuch, vol. 2, 1922, s. 332 ff; särskilt s. 334 f; "En sådan antologi (av värdefulla avsnitt ur er Talmud) skulle kunna ge hela ert intellektuella liv i vår tid en ny icke-hednisk riktning. I den humanistiska gymnasieskolans undervisningsprogram skulle jag låta den inta sin plats vid sidan av de grekiska poeternas skönhet. . . men läsningen av romarna skulle säkert kunna ersättas av dem. I stället för Sallustianska krig, Ciceronska fraser, Caesarianska masslakter i Gallien och brobyggen över Rhen (!), skulle den orientaliska legendens klarhet, den tannaitiska biografins renhet i hjärtat och entusiastiska spänning, den hagadiska mytens blixtrande kontroverser och gudsabsorption ta deras plats. För att kunna uppfylla sitt syfte bör en sådan Talmudantologi absolut inte framstå som lätt och rörande, utan som något som måste bearbetas. Det har alltid varit en del av Talmuds natur att den måste erövras med ansträngning av dess lärjungar. Ingen bör besparas denna ansträngning, annars går en väsentlig vinst förlorad: den gradvisa andliga träningen, en omcentrering av sättet att tänka och känna, så att säga."

Tahimd är än i dag ett dokument över judendomens innersta väsen, och utan kunskap om detta är det inte möjligt att göra en korrekt bedömning av den judiska karaktären. Den som inte har åtminstone en ungefärlig kännedom om de säregna läror som har gett judendomen dess grundläggande karaktär (som skiljer sig från alla andra folks) kommer aldrig att förstå juden över huvud taget.

Den judisk-liberala "Allgemeine Zeittung des judentums" (1907, nr 45) förklarade korrekt och ärligt att Talmud "karaktäriserar det judiska psyket (naturen) lika skarpt som träffande". Dussintals sådana vittnesmål kan citeras. Den likaledes judisk-liberale filosofiprofessorn och Talmud-experten Cohen vittnade också den 5 april 1888 som expertvittne inför brottmålsdomstolen i Marburg: "De tros- och sedvänjeregler som finns i Talmud är bindande för judar, de betraktas som lag (Halachah)."

Historiskt sett är Talmud uppdelad i Mishneh, skriven på modern hebreiska (läran om den muntligt överförda lagen, de lagar som följer på Gamla testamentet, fram till omkring 200 e.Kr.) och Gemara (förklaring av Mishneh av rabbinerna på 3-500-talet), mestadels skriven på arameiska, som behandlar fritt rabbins läror och färgstarka ordspråk fram till 500 e.Kr. och även därefter, i ett lockigt mischmasch. Mishnah och Gemara bildar tillsammans Talmud och är förenade, till och med blandade, i Talmudutgåvorna. - Enbart Mishnah citeras på så sätt att först anges "traktatens" namn (hela Talmud, som idag oftast trycks i 12 folloband, innehåller 63 sådana traktater) och sedan numreras kapitlet och det enskilda stycket med romerska eller Gemara. citeras enligt traktatens namn och enligt dess blad (räknas

separat för varje traktat), vars framsida är märkt a, baksidan b; sålunda Abodah sarah 3b = blad (folium) 3, baksida. De nyare Talmud-trycken motsvarar exakt fördelningen av texten på varje blad.

Texten skrivs ut (i motsats till den hebreiska bibeln) utan vokaler och skiljetecken, som om vi skulle skriva ut: "sn Ibn wr lb nd gt" (= hans liv var kärlek och godhet), där "lbn" kan läsas som Laban, laben, leben, lieben, loben, Lauban, Lüben, Leoben etc., liksom "wr" som war, Ware, wer, wir, wirr etc, lb" som Laab, Labe, lebe, liebe, Lob, lobe etc. och "gt", som gut, Gote, Göta, Güte etc. - vilket naturligtvis medför stor tvetydighet.

Innehållsmässigt 1) måste man skilja mellan Halachah (muntligt överförd lag) och Haggadah ("förkunnelse", "berättelse"; icke-juridisk del av Talmud). Halacha antas vara den auktoritativa, bindande delen, Haggadah den icke-bindande delen. Men detta är inte riktigt sant, ty Halachah (trots dess försök till definition i Shulchan aruch etc.) har alltid fluktuerat, ibland mycket kraftigt, och om Haggadah är icke-bindande, då skulle t.ex. alla presentationer av "judisk etik" etc. vara ogiltiga, eftersom dessa nästan bara kan hämta sitt material från Haggadah och alla hänvisningar av judar och vänner till judar till "vackra" passager i Haggadah skulle vara irrelevanta, eftersom Haggadah inte skulle vara auktoritativ! 2) - Halacha och Haggadah är karakteristiska för det "judiska psyket". Om Halachah talar till oss om judendomens rent juridiskt orienterade tänkande i juridiska formler, så uttrycker Haggadah samma tänkande i en informell berättande form.

1) Man söker förgäves efter någon form av systematik i Talmud. Det är detta som skiljer den från alla andra lagböcker. Allt möjligt blandas ihop på måfå, man måste söka efter det som hör ihop från de mest avlägsna platser!

2) J. Rosenberg (Jude), Methodik des jüdischen Religionsunterrichtes, 1924, s. 33: "På denna nivå (lägre nivå av religionsundervisning) kommer vi särskilt att njuta av agadan, som med sin fantasifulla färgsättning och färgstarka framställningar kan erbjuda så mycket som är attraktivt för barnets sinne. Med rätt urval är det möjligt att göra samma argument för sip som vissa metodologer har gjort för läsmaterialet i de lägre klasserna, nämligen att det stimulerar fantasin, barnets uppfattning om händelser och barnets förståelse av världen. Den motsvarar barnets syn på händelser och ting osv. Samtidigt har den den betydande fördelen framför sagan att den överallt är sammanvävd med en genuint religiös-etisk känsla och alltid riktar sinnet mot Gud."

Det är ofta svårt att avgöra vad som skall betraktas som "halacha" och vad som skall betraktas som "haggadah". Vi kan använda "Haggadah" ännu mer för att karakterisera det "judiska psyket" (se s. 131 ovan), eftersom detta uttrycks ganska fritt i de "haggadiska" delarna av Talmud - precis som en persons sanna natur inte känns igen från hans "officiella" proklamationer, utan från hans informella privata yttranden.

Nu några särskilt karakteristiska exempel från Talmud! 1)

1) I stället för de numera föråldrade skrifterna av Eisenmenger, Rohling m.fl. används och rekommenderas följande för fördjupade studier: E. Bischoff , Das Buch vom Schulchan aruch (Leipzig, 1936, HammerVerlag) och: Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch (Leipzig 1929).

"Såsom en människa är, så är hennes Gud", säger Goethe. I Talmud möter vi ett gudsbegrepp vars version är direkt hädisk för oss. Den talmudiske "Guden" studerar den judiska lagen tre timmar om dagen, ryter (!) varje natt som ett lejon av ånger över att han godkände förstörelsen av Jerusalems tempel. av Jerusalems tempel, får det att regna när en rabbin kräver det, underkastar sig rabbinernas doktrin, ropar ve över sig själv, skapade synden, syndade själv, varför han behöver ett syndoffer, måste ta tillbaka en förhastad ed, besudlade sig själv när han begravde Moses, rakade den assyriske kungen Sennacheribs hår och skägg, flätade Evas hår, bad för sig själv genom att ta på sig de judiska böneremmarna och den judiska bönesjalen, höll i Abrahams förhud när han omskar sig själv, etc. etc. Denna Talmud Gud har gett sin lag så tvetydig att en sak kan förklaras rabbinskt ren på fyrtio sätt och samtidigt oren på fyrtio sätt. Likaså har han tillåtit allt som han å ena sidan har förbjudit å den andra. ("Das Blut", s. 55; "Mein Streit", s. 83, där de enskilda talmudiska passagerna återges) -Vilken skillnad mellan denna talmudiska Gud och det som den ariska kulturmänniskan uppfattar som gudomligt.

Det fanatiska *hatet mot Kristus* i den talmudiska judendomen, som än i dag inte har försvunnit, är nära förknippat med denna antagonism. Talmud ger Kristus de mest skamliga namn och berättar de mest skamlösa lögner om honom. Den protestantiske professorn D. theol. Heinrich Laible, en av de mest kunniga talmudexperterna 1), den varmaste vännen till judendomen och den judiska missionen, har sammanställt bevisen för detta i sin bok "Jesus Christ in the Talmud", Berlin 1888.

1) Den judiska församlingen i Rothenburg o. d. T. lade en krans med den hebreiska inskriptionen "Le-chacham gadol" (den store lärde) på hans grav. Hans ovan

nämnda bok har sedan länge varit slutsåld och har, vilket är anmärkningsvärt, aldrig tryckts om!

I Talmud är *grannen* (för arierna: varje medmänniska, särskilt de som är i behov av hjälp) enbart och uteslutande juden! Varje icke-jude är uttryckligen utesluten från detta begrepp. (Jfr nedan s. 135, "Icke-judarna").

Enligt Talmud är *judarna* mer behagliga för Gud än änglarna (Chullin 9!b). Gud låter bara sitt majestät bo bland de judar som tillhör honom (Berachoth 7a). Alla människor är välsignade endast på grund av judarna (Jebamoth 63a). Alla judar föds som kungliga barn (Shabbath 67a, 12Sa). Den som slår en jude gör sig skyldig till döden, för det är som om han hade slagit Gud i ansiktet (Sanhedrin 558b). Gud är aldrig arg på judarna överhuvudtaget, utan bara på icke-judar (Abodah sarah 4a).

De judiska *lärda* (rabbinerna) står ännu högre: den som motsäger sin rabbi, argumenterar med honom eller muttrar mot honom är som om han gjorde det mot Gud (Sanhedrin 110a). Din rabbins ära är för dig som Guds ära (Pirke aboth II, 129). Den som vördnadsfullt står upp inför sin rabbi och tjänar honom skall hedras som om han tjänade Gud (Kiddushin 36b). Den som överträder de skriftlärdas regler är skyldig till döden (Erubin 21a).

I jämförelse med judarna är *icke-judarna* bara boskap och enligt judisk uppfattning utan rättigheter: "Judarna (ensamma) kallas människor, men icke-judarna kallas inte människor utan boskap" (Baba bathra 114b, jfr Jebamoth 61a, Kerithoth 6b, 7a). Versen Hesekiel 23:20 gäller dem: "Deras kött är som åsnors kött" (Niddah 45a). Hatet mot icke-judar härstammar från berget Sinai (genom den judiska lagstiftningen där) (Shabbath 89a). Det som en icke-jude förlorar får den judiske upphittaren behålla, eftersom han tillåter upphittandet endast till sin "broder" juden, att utnyttja en icke-judes misstag när han säljer en sak (där), att förvirra en 'Mehtjuden i domstol med juridiska knep så att han förlorar (Baba kamma 113a), men förbjudet att framträda i en icke-judisk domstol som vittne för en icke-jude mot en jude (där 113b). Om en judes boskap skadar en icke-judes boskap behöver juden inte betala ersättning; men om en icke-judes boskap skadar en judes boskap måste icke-juden betala ersättning (Baba kamma 37b). Orättvisa och förtryck mot ens "granne" eller "broder", dvs. en jude, är inte tillåtet, men mot en icke-jude är det tillåtet (Sanhedrin 57a, Baba mezia 11b). Man får ta ocker av en icke-jude (Baba mezia 70b). Äktenskapsbrott är endast tillåtet om en myndig jude gifter sig med en myndig jude förför en annan myndig judes hustru; en jude som begår äktenskapsbrott (i vår mening) begår *inte* äktenskapsbrott mot sin egen hustru eller mot en *icke-judinna* (Sanhedrin 52b). En jude får *ragga* på (men inte gifta sig med)

en icke-judisk flicka som är 3 år och 1 dag gammal: Abodah sara 37a. - En jude får sexuellt utnyttja sin egen hustru på det sätt han finner lämpligt (Nedarim 20b).

Inget annat religiöst dokument innehåller så många (och dessutom helt överflödiga) obsceniteter som Talmud. På s. 117-127 i boken "Das Blut" etc. (se ovan, s. 132) har vi sammanställt ett skrämmande litet "blomsterurval" - omsorgsfullt återgivet på latin - av talmudiska passager av den mest avskyvärda omoral, som vi inte ens vågar antyda. De påstådda företrädarna för den "sanna" judendomen, nämligen de rabbinska östjudarna (som utgör 90% av alla judar idag), betraktar också dessa avsnitt, liksom varje ord i Talmud, som en "helig" uppenbarelse av Gud, och deras femtonåriga (1) pojkar (Pirke aboth V, 4) får hela Talmud för att översätta, förstå och memorera både de ovan nämnda onda avsnitten och dessa skamlösa omoraliteter! .

Shulchan aruch 1)

1) Jfr "Das Buch vom Schulchan aruch" (se ovan s. 133), s. 16 ff.

Talmud kom först från Babylonien till södra Spanien omkring år 1000, varpå studiet av den spreds allt längre västerut under de närmaste århundradena. Fram till dess hade de judiska genierna i väst varit tvungna att vända sig till ledarna för de babyloniska universiteten i Babylonien (Gaonerna [Geonim, dvs. storheter] 600-1038) eller till dekisorer för att få information om frågor som rörde religiös lag. Talmudutdrag eller kompendier uppstod nu i norra Spanien, Frankrike och västra Tyskland, som genom att följa den talmudiska diskussionen försökte fastställa den doktrinära normen "halakhah" (se s. 132 ovan) som var auktoritativ för den religiösa-juridiska praxis som gällde på deras tid. Ur dessa växte sedan de s.k. "kodikerna" fram, som strävade efter att gruppera det talmudiska religiöst-juridiska materialet enligt en självständig disposition: 1. Mishneh Torah eller Yad Chasakah av den store judiske talmudisten och aristotelikern Maimonides (omkring 1169), 2. Turim av Jacob ben Asher (1280-1340), 3. Beth Joseph av Joseph Karo (1488-1575). - Ur det sistnämnda jätteverket skapade dess författare Karo ett utdrag avsett för rabbinsk praxis: Shulchan aruch, som först trycktes i Venedig 1564-65 och snart fick stor spridning, särskilt sedan rabbinen i Krakow Mose Isserles tillägg och rättelser (Hagahoth) infogats 1578, vilka sedan dess, oskiljaktigt förbundna med Karos originaltext, utgör den fullständiga Shulchan aruch. Den berömde judiske historikern Hirsch Graetz säger om detta verk: "Än idag utgör Shulchan aruch den religiösa normen, den officiella judendomen, för den tyska och polska judendomen och allt som hör till den." - David Hoffmann från Ribbiner-seminariet

i Berlin: "Laglydig judendom ser i Shulchan Aruch... sin religiösa lag." - Jüdische Presse" (1931, nr 5) förklarade slutligen: "Talmud och Shulchan aruch är än idag judendomens banér, dess livsnerv."

1) J. Kastein (Jude), Eine Geschichte der Juden, 1933, s. 429: "Här (i Shulchan Aruch) filosoferas det inte längre, här handlar det inte längre om judendomens idéer och grundläggande läror, utan bara om ett enda uttalande: vad som fortfarande är giltig lag och vad som måste följas enligt lagen; judendomen huggen i sten."

Reformjudendomen (liberal judendom) har sedan förra seklet mer eller mindre tagit avstånd från Talmud och Shulchan aruch och säger sig värdera dem endast som "historiska grundvalar för den judiska religionen". Bischoff (Das Buch vom Schulchan aruch, s. 55 ff., särskilt s. 62) visar emellertid att även i den modernaste judendomen och dess färgstarka reformlitteratur "lever Talmuds och Shulchan aruchs anda fortfarande kvar i tanke, känsla och handling" och "kan lika lite lösas upp inom några år eller decennier som Nya testamentets eller Luthers inflytande på den protestantiska kristendomen". Den judiska bröllopsformeln ("Du skall vara gift med mig enligt Moses och Israels lag"), som också sägs av brudgummen (rabbinen) bland reformjudarna, kommer varken från Gamla testamentet eller från Talmud etc., utan enbart från er Shulchan Aruch, nämligen från dess del Eben haëser 27, 1 Hagah!

Karos och Isserels Shulchan aruch är, till skillnad från den mer ordnade och ofta orientaliskt-fantastiska Talmud, som är överväxt med sekundära verk, i allmänhet en nykter kod för judisk logik med en religiös-juridisk prägel. När det gäller förhållandet till *icke-judar*, varmed Talmud oftast avser *icke-judar*, hänvisar Shulchan aruch (vars medförfattare Moses Isserels var rabbi i det kristna Krakow vid tiden för reformationen) främst till *kristna* 1). (Jfr Das Buch vom Schulchan aruch s. 47 ff, 49, 74, 83 ff.) - Greifswalds teologiprofessor D. Gustav Dalmann säger (jfr op. cit, s. 5), trots att han är en stor vän av judarna och en beskyddare av den judiska missionen, säger med rätta om Shulchan aruchs katastrofala verkan: "Det var en olycka för det judiska folket att Shulchan aruch, en bok som representerar Rabbinisinus i dess hårdaste form, har fått en så långtgående giltighet. Dess stränga syn på moraliska plikter gentemot medjudar och främlingar (icke-judar) kan bara ha en förvirrande effekt på moralbegreppen hos de judar som följer den." - 90% av alla judar, nämligen de strikt ortodoxa judarna i världen, är därför fortfarande idag föremål för denna "moraliska förvirring"!

1) Till och med Dr David Hoffmannn från Berlin Rabbinical Seminary medger att termen "avgudadyrkare" och "avgudadyrkan" i Shulchan aruch syftar på kristna och kristen kult! (Jfr Boken om Shulchan aruch, s. 84 not)

De fyra delarna av shulhan aruch kallas Orach chàjjim, Joreh déah, Choschcn ha-mischpat, Eben haëser (Gudstjänst, Religiösa lagstadganden och sedvänjor, Civil- och straffrätt, Äktenskapslagstiftning). Följande avsnitt är hämtade från dem.

Orach chàjjim 605 Hagah 1): "När det gäller seden att slakta en tupp för varje man på kvällen för försoningsdagen och recitera vissa sånger över honom ... så praktiseras den i alla länder idag, och ma-n bör inte ändra den, eftersom den har blivit fast etablerad. Det är brukligt att ta en tupp för varje man och en höna för varje kvinna ... Det är brukligt att lägga sin hand på djurets (kycklingens) huvud innan man slaktar (slaktar) enligt den tidigare seden att offra (3 Mosebok 1:4). "

1) Isserles tillägg (s. 137), som är lika auktoritativt som originaltexten i Karo.

Orach chàjjim 113, 8: "Om en jude ber och en icke-jud kommer honom till mötes med ett kors i handen och juden (medan han ber) kommer till en plats där det är brukligt att böja sig, skall han inte böja sig." (Jfr Joreh déah 141, 1 Hagah: "Formen av ett kors som de böjer sig inför betraktas som en avgud.")

Orach chàjjim 330, l f.: "Man föder en judisk kvinna på sabbaten, även om detta vanhelgar sabbaten ... Man föder inte en icke-judisk kvinna på sabbaten, inte ens med en handling som inte vanhelgar sabbaten."

Joreh déah 139. 15: "Somliga säger att det är tillåtet för en jude att sälja icke-judiska böcker." (Hagah om detta:) "Men somliga säger att det är förbjudet om det är psalmböcker för avgudadyrkan (kristen dyrkan) ... Vissa säger också att det är förbjudet att låna ut pengar till byggande, utsmyckning eller dyrkan av avgudahus (kristna kyrkor)."

Joreh déah 151, 1: "Det är förbjudet att sälja vatten till en icke-jude (kristen) om du vet att han vill göra dopvatten av det (använda det som T.)."

Joreh déah 150, 3: "Inför furstar eller präster som har ett kors på sina kläder eller en (helig) bild på sitt bröst, får man inte buga eller ta av sig huvudbonaden, på sin höjd genom att släppa pengar när de närmar sig (och böja sig ner för dem), eller genom att resa sig innan de närmar sig, ta av sig huvudbonaden eller stå böjd."

Joreh déah 159, 1: "Enligt Gamla Testamentet är det tillåtet (för en jude) att låna ut till en icke-jude mot ränta (5 Mos 23:19, 20). De (senare) lärde förbjöd att ta mer ränta än vad låntagaren behövde för att försörja sig själv. Idag är det dock tillåtet att ta ränta i alla fall."

(En paragraf om mened)

Joreh déah 232, 14 Hagah: "Om man avstår från dödsstraff genom mened l), kallas detta (på judiska) en ed av nödvändighet och synden mened tas inte i beaktande. I penningrättegångar är mened endast tillåtet om det inte kan bevisas som sådant av någon."

1) Den tilltalades "reningsed", som tidigare var tillåten enligt straffrätten men som är falsk här.

Joreh déah 239, 1: "Om en jude har stulit från en icke-jude och domstolen ålägger denne jude en ed (som förnekar detta) i närvaro av andra judar, men de vet att han kommer att svära falskt, då bör de tvinga ibn att göra upp med den icke-jude som har blivit bestulen och (påverka honom) att inte svära falskt, även om han fortfarande skulle tvingas att svära. Även om han tvingas att svära, eftersom hans (uppenbart falska) ed skulle vanhelga namnet (på den judiske Guden och det judiska folket). Men om han (ändå) tvingas att svära en ed utan att hans mened kan bevisas, då bör han (svära falskt, men samtidigt) förstöra eden i sitt hjärta, eftersom han tvingades att göra det."

Choshen ha-mishpat 26, 1: "Det är förbjudet (för juden) att processa inför domare och i icke-judarnas domstolar."

Choshen ha-mishpat 28, 3: "Om en icke-jude (kristen) har ett penninganspråk mot en jude och en annan jude kan - som enda vittne - vittna för icke-juden mot den juden, då är den andre juden förbjuden att vittna för icke-juden, om icke-judisk lag (i motsats till judisk lag) redan fördömer betalning på grundval av ett vittnes utsaga, annars kommer han att sättas under (judisk) bannlysning."

(Icke-judiska ägodelar)

Choshen ha-mishpat 156, 5 Hagah: "Om en jude har en icke-jude som ständig kund, är det på vissa ställen förbjudet för en annan jude att konkurrera med denne

(förste juden); på andra ställen är det till och med tillåtet för varje annan jude att söka upp icke-juden, att låna ut till honom, att göra (andra) affärer med honom, att göra honom gynnsam (genom tjänster) och att locka bort honom från denne (förste juden). Ty (han har inget privilegium över "sin" icke-jude, utan) icke-judarnas ägodelar och varor är som egendomslös egendom, och den som kommer först har "rätt" (att berika sig).

Choshen ha-mishpat 176, 12: "Om en av två affärspartners (Kompagnos) har stulit eller rånat något, måste han dela vinsten med sin partner. Om han emellertid har lidit förlust (vid realiseringen av den olagliga egendomen), måste han bära förlusten ensam."

Choshen ha-mishpat 183, 7 *Hagah*: "Om en jude gör en affär med en icke-jude och en annan jude hjälper honom att vilseleda icke-juden (till hans nackdel) med avseende på mått, vikt eller antal (av varorna), delar båda judarna på den (oärliga) vinsten, oavsett om den andre hjälpte den förste mot betalning eller för ingenting."

(Judisk lag om fynd)

Choshen ha-mishpat 259, 1: "Den (jude) som hittar något som en jude har förlorat är skyldig att anstränga sig för att återlämna det till honom, ty det står (5 Mos 22:1): Du skall återlämna det till din broder (dvs. juden)!"

Choshen ha-mishpat 266, 1: "Att behålla en icke-judes hittegods är tillåtet för den judiske upphittaren, ty det sägs (5 Mos 22:1): 'Det som din broder har förlorat' (det vill säga juden). Om emellertid den judiske upphittaren lämnar tillbaka rundan till den icke-judiske förloraren, begår han ett lagbrott, eftersom han (genom att dölja den slutliga förlusten) stärker den ekonomiska makten hos de (icke-judiska) lagöverträdarna. Om han däremot återlämnar fyndet i avsikt att 'helga namnet', d.v.s. så att judarna blir berömda och betraktade som hederliga människor, då är hans handlande lovvärt."

Choshen ha-mishpat 267, 1: "Den som rånar någon annan är inte skyldig att söka upp den (ursprunglige) ägaren för att återlämna stöldgodset till honom, utan den (judiske) rånaren kan behålla stöldgodset hos sig tills ägaren kommer och hämtar det."

Choshen ha-mishpat 283 Hagah: "Om en jude är skyldig en icke-jude något, men icke-juden har dött och ingen annan icke-jude vet något om skulden, är juden inte skyldig att betala skulden till arvingarna (till den avlidne icke-juden)!"

Choshen ha-mishpat 348, 2 Hagah: "Det är tillåtet att dra fördel av en icke-judes misstag, t.ex. att låta honom göra ett räknefel eller att inte betala tillbaka ett lån (som han glömt), förutsatt att han inte inser det och därmed inte vanhelgar hans namn."

Choshen ha-mishpat 369 tillsammans med Hagah (kort innehåll enligt "Book of the Shulchan Aruch", s. 117): "Juden får inte bedra en judisk tullarrendator, men han får bedra en icke-judisk tullarrendator och till och med en icke-judisk härskare (för vilken en jude uppbär tullavgiften direkt), även om den icke-judiska nationella lagen förbjuder det! En (medskyldig) judisk tulltjänsteman och en judisk tullbedragare kanske inte bryr sig om den icke-judiska landslagen om det inte finns någon rädsla för att deras skada på den icke-judiska statens finanser skall komma ut."

(Fördömare i sitt eget läger)

Choshen ha-mishpat 388, 2: "Om en icke-judisk kung har beordrat att vin eller halm eller liknande skall levereras till honom, och en judisk bedragare har kommit och sagt: 'Se, den och den juden har ett förråd av vin, halm eller liknande på den och den platsen (och har inte levererat det)', och kungens tjänstemän konfiskerar förrådet, är bedragaren skyldig att kompensera den bedragne för den ekonomiska förlust han har lidit till följd av konfiskeringen."

1) *Denna bestämmelse avser uppsägningar som redan har ägt rum, den följande uppsägningar som endast har hotats.*

Choshen ha-mishpat 388, 10 utöver Hagah: "Det är också tillåtet idag och på alla platser att döda en (judisk) angivare, men bara innan han har utfört angivelsen, snarare bara sagt (hotat): Jag kommer att fördöma X. till skada för hans kropp (genom misshandel etc.) eller pengar (genom konfiskering etc.), även om det bara är lite pengar. Genom att göra detta har han utsatt sig själv för döden. Men varna honom: "Ange honom inte!" Men om han trotsigt säger: "Jag kommer att ange honom - då är det ett bud (religiös och moralisk plikt) att döda honom, och den som dödar honom först har rätt."

(Hagah): "Men om det inte finns mer tid för en sådan varning, är den inte nödvändig (men dödandet är tillåtet utan den). Vissa säger att man bara ska döda bedragaren om man inte kan rädda sig från honom genom att skada en av hans lemmar; men om detta är möjligt, t.ex. genom att skära ut hans tunga eller förblinda hans ögon, då ska man döda honom. Men om detta är möjligt, t.ex. genom att skära ut hans tunga eller blända hans ögon, då är det förbjudet att döda honom, eftersom han inte har kunnat fullfölja sin avsikt som andra gärningsmän.

Choshen ha-mishpat 388, 15: "Om en jude redan tre gånger har fördömt judar (och fått dem att straffas) eller (genom sitt fördömande) har fått deras pengar (genom senare konfiskering) i händerna på icke-judar, söker man sätt och medel att få bort honom från världen." (!)

Choshen ha-mishpat 388, 16: "Alla (judiska) invånare (på brottsplatsen) är skyldiga att bidra till de kostnader som uppstår (på den judiska sidan) för att bli av med den (judiske) anmälaren, även de som är skattskyldiga på annan ort."

För att förstå den djupare innebörden av de onda lärorna i Shulchan aruch (och delvis även i Talmud och Maimonides skrifter etc.), som här av utrymmesskäl endast kortfattat omnämns, och samtidigt vara rustad mot judiska fördunklingar, anklagelser etc. (se ovan, s. 130) och samtidigt vara rustad mot judiska fördunklingar, anklagelser etc. (se ovan, s. 130), krävs en ingående studie av boken "Das Buch von Schulchan aruch" (Leipzig 1929). - (se ovan, s. 130) och samtidigt vara rustad mot judiska fördunklingar, anklagelser etc., är en ingående studie av boken "Das Buch von Schulchan aruch" (Leipzig 1929, Hammer-Verlag) oumbärlig, särskilt som detta är den första vetenskapliga och helt tillförlitliga skriften i ämnet.

Så mycket för shulchan aruch!

På grundval av dessa lagar måste man komma till insikt om att judendomen inte är ett ofarligt religiöst samfund, utan har karaktären av en konspiration. Detta undanröjer dock en förutsättning som fanns när judarna beviljades medborgerliga rättigheter 1). Judarna beviljades lika rättigheter i de ariska staterna utan att känna till deras hemliga lagar. Man antog att judarnas "religion" byggde på en liknande moralisk grund som den kristna religionen. Om detta visar sig vara ett misstag finns det inget annat att göra än att återkalla de rättigheter som beviljats dem under falska premisser.

1) J. Kreppel, op. cit., s. 23: "Det var en annan sak med den politiska assimilationen, med de judiska massornas borgerliggörande, med deras uppvaknande av intresse för historien om de stater och samhällen bland vilka de levde ... Denna assimilering var emellertid också dömd att misslyckas, eftersom den åtföljdes av en andlig assimilering, av ett övergivande av den judiska identiteten, den judiska traditionen, det specifika inre judiska livet, som var starkt präglat av den judiska traditionen och som utan denna grund var omöjligt att leva. och som utan denna grund var dömd att hänga i luften."

Judarna i Shulchan Aruch ställer sig i kraft av sin egen lagstiftning utanför statsförbundet, och därför måste detta undantag med nödvändighet också beviljas dem av den ariska sidan. Denna judenhet har från första stund brutit det fördrag som slutits med den, i det att den inte, som man antog, erkände de ariska staternas lagar, utan ingick fördraget med det hemliga förbehållet att kringgå det genom sina speciallagar 1).

1) G. Kittel, Die Behandlung des Nichtjuden nach dem Talmud. (i: Archiv für Judenfragen, Heft 1, 1943, s. 7 ff.); K. G. Kuhn, Die Judenfrage als welfgeschichtliches Problem, 1939.

Anklagelsen om att en kamp mot judarna är författningsstridig är därför ogiltig. Det är absurt att kräva att den ena fördragsparten skall respektera fördraget medan den andra parten avsiktligt bryter mot det efter eget gottfinnande. Statsfördraget med judarna har således blivit ogiltigt på grund av judarnas eget avtalsbrott. Dessutom står det i konstitutionen att det tyska riket grundades "för att sörja för det tyska folkets välfärd", dvs. inte för att sörja för judarna eller någon annan invandrargrupp.

Om de statliga myndigheterna och de lagstiftande organen känner till judendomens hemliga lagar är det meningslöst att säga något mer om dessa frågor. Dessa judar är en sekt som, i kraft av sina speciella lagar, ställer sig utanför alla rättigheter, seder och bruk hos den ariska mänskligheten och därför inte kan tolereras bland oss som avtalsfientliga, icke-fusionerande och antikulturella.

Flera gånger tidigare hade man försökt förmå de statliga myndigheterna att ta upp frågan till ny prövning, men utan resultat. År 1890 skickade författaren tillsammans med några likasinnade en petition till de statliga myndigheterna, i vilken den ovan beskrivna situationen karakteriserades på ett måttligt sätt och en begäran gjordes om att de judiska lagböckerna skulle granskas av en oberoende,

opartisk expertkommission. Svaret från det preussiska kulturministeriet var negativt och det angavs att det var "opraktiskt" att tillmötesgå begäran.

Varför skulle vi inte göra det? I en fråga där vårt folks moraliska och materiella välfärd står på spel och statens existens hotas inifrån!

Adolf Hitlers nationalsocialistiska regerings kamp mot judendomen grundade sig på denna kunskap om judiska lagar. För första gången i den nya eran sökte och förverkligade man således judarnas uteslutning från den tyska nationella gemenskapen. På så sätt erkändes de gamla nationalisternas kamp från de sista åren av det förra århundradet senare som ett nödvändigt rättfärdigande av staten, som alltid hade varit omtvistad 1).

1) Om judisk lagstiftning i Tyskland: Feldscher, Der Jude als Fremder im Reich (i: Archiv für Judenfragen, Heft 1, 1943, s. 18 f.).

Formeln "Kol nidré"

I den judiska kvällsgudstjänst som inleder försoningsdagen reciteras i de ortodoxa synagogorna en formel (inte en "bön") efter några inledande ord. Den tyska reformjudendomen (som idag utgör majoriteten) och även ortodoxa församlingar har emellertid delvis ersatt den med andra formler och delvis behållit den endast på grund av dess melodi - utan att samtycka till dess innehåll - så att *Kol nidre* inte kunde åtnjuta skyddet enligt den tidigare § 166 i St.G.B.

Inledningsorden, som framfördes av den judiske böneledaren, löd: "Med tillstånd av den gudomliga allestädesnärvaron och med tillstånd av församlingen, den himmelska och jordiska lärdomsförsamlingen, tillåter vi att Abarianim (överträdarna) tilltalas högtidligt.

Formelns text lyder dock: "Alla löften, avsägelser, bannlysningar, konams, kinnuje, kinnuse (löftesliknande uttryck) och eder som vi utfäster, svär, uttalar som ett förbud och binder på våra själar från denna dag till nästa försoningsdag som kommer för vår frälsning: vi ångrar dem alla (i förväg), de skall alla (redan nu) upplösas, efterges, annulleras, ogiltigförklaras och förstöras, utan kraft och utan giltighet. Våra löften skall inte vara löften och våra eder skall inte vara eder."

Enligt "Centralverein Deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens" i Berlin och den judiske författaren Dr Joseph Bloch i Wien användes "*Kol nidre*" ursprungligen för

att befria judar som (tydligen) hade döpts eller som skulle döpas under det kommande året från deras trohetsed till den kristna kyrkans myndigheter! (Jfr "Rabbinische Fabeln", Leipzig, Hammer-Verlag 1922, s. 47 ff.)

Professor D. Hermann Strack i Berlin, en av judarnas största vänner, säger (jfr op. cit., s. 56) om dagens judar: "Det är obestridligt att dåliga och svaga människor (judar), som känner till de exakta bestämmelserna, kan betrakta denna formel (Kol nidre) som ett medel genom vilket det är möjligt att befria sig från påtagna skyldigheter."

"Kol nidres" tvivelaktiga karaktär bekräftas också av judiska källor. I "Israelitische Wochenschrift" (1885, nr 20) står det: "*Kol nidre*" utmanar nästan dem som tillhör andra religioner till missförstånd", och Dr J. Hamburger, rabbi i Lissa, säger år 1866 i "Allgemeine Zeitung des Judentums" (som vid den tiden ännu inte var en Centralverein-tidning): *Kol nidre* "är rotad i flagrant vidskepelse, och den som talar det måste rodna över sin moraliska känsla".

Rituella mord

År 1893 publicerades Athanasius Ferns "Jüdische Moral und Blutmysterium" (Judisk moral och blodsmysterium) i tysk översättning av en äldre katolsk präst i Milano (först i Deutsch-SoziaIe Blätter, sedan som bok av Deutschnationale Buch- und Verlagsanstalt, Berlin). Efter att den 6:e upplagan utkommit 1927 på "Hammer-Verlag" i Leipzig, bötfälldes förlaget 1929 (36 år efter den första publiceringen!) på grund av ett judiskt klagomål i Leipzig, men (märk väl!) inte på grund av bokens innehåll, som inte hade varit föremål för invändningar på 36 år, utan på grund av en skarp mening vardera i förlagets förord och efterord! På sidorna 22-29 i boken finns en lång lista över mystiska judiska blodiga handlingar mot kristna. Det är intressant att notera att särskilt viktiga blodiga gärningar av detta slag nyligen har förekommit (till och med illustrerats) i katolska förlags verk med tillstånd av den högste påven. Varje åklagare och domare kan mycket väl lita på att de biskopar etc. som gett detta tillstånd har låtit rena osanningar spridas, men noggrant kontrollerat de fakta som beskrivs!

I denna handbok har vi (fram till den 29:e upplagan) främst behandlat Talmudavsnittet Kethuboth 62a, som spelade en så viktig roll i ritualmordsdiskussionerna att judiska Talmudtryckare och rabbiner kände sig tvungna att ändra den tvivelaktiga texten!

Den oförfalskade texten talar emellertid om "slakt" (*shachàt*) av en liten pojke på påsknatten, men enligt ordalydelsen av en judisk pojke, så att slutsatsen fortfarande skulle vara nödvändig: Om judarna gör detta mot en judisk pojke, hur mycket mer då inte mot en kristen pojke! Vi är inte så fattiga på material att vi inte skulle kunna tjäna med en annan judisk passage som talar mycket tydligare.

I sitt verk "Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch" (Leipzig 1929), s. 39, not 2, översätter dr Bischoff ett stycke ur det kabbalistiska värdet: "Thikkune Sohar" (Berditschew 88 b): "Vidare finns det ett bud om slakt, som utförs på ett rituellt giltigt sätt på främlingar (dvs. icke-judar) som är rena människor, men liknar boskap. (Jfr ovan s. 128.) För dem som inte bryr sig om den judiska religiösa lagen måste man göra böneoffer, så att de kan frambäras som offer till den välsignade Guden. (!) Och när de på detta sätt offras till honom (!), då sägs det om dem (Psalm 44:23): 'För på grund av dig slaktas vi hela dagen, slaktas (!) som får på slaktbänken Detta är vad Andra Moseboken 20:24 hänvisar till: "Och du (Israel) skall offra (!) dina heloffer och dina fredsoffer. Detta (denna slakt) räddade dem (icke-judarna) från döden (av sjukdom) genom dödsängeln. Men de (judar) som beter sig som boskapen på åkern, som äter utan bön (i strid med de judiska föreskrifterna), deras död kommer att bli som boskapen på åkern, och den (judiska) dödsängeln kommer att slakta dem (genom sjukdom etc.) enligt deras skuld, och inte bara det, utan med en "vass kniv" (dvs. inte rituellt ren).

Trots den tydliga formuleringen tvivlar Bischoff på att en ritualmordsinstruktion ges här, men han medger själv att enligt denna formulering betyder "främlingarna" verkligen icke-judar, och formuleringen talar också ganska tydligt om att "mörda, ritualslakta (!), slakta, offra som offer (!)", så vi lämnar bedömningen till läsaren själv.

Även om Sohar ("Prakt"; skriven av Moses de Leon omkring år 1300 i Spanien) inte är en religiös bok som erkänns som bindande av moderna judar, betraktas den av de strängt ortodoxa "östjudarna" och framför allt av den utbredda judiska sekten *"hasiderna*" (dvs. 90% av alla judar i världen) som en *"helig bok*", som de sätter långt över Talmud etc. 1). Vi överlåter också åt läsaren att bedöma hur dessa "sohar-judar", som lever utanför den officiella "judiska religiösa gemenskapen" i London, Alger, Kapstaden, Bombay, New York etc., men framför allt i Östeuropa, kan tolka den citerade passagen!

1) I dag vill judarna gärna framställa chassidismen som en religiös förnyelserörelse, där hjärtats fromhet och religiös entusiasm ställdes vid sidan av den stränga lagliga fromheten; i själva verket var det emellertid så att vissa

ortodoxa rabbiner, särskilt på 1700-talet, betraktade chassidismen med denna strävan som en avfälling och förbjöd den. Talmud, Shulhan Aruch etc. är lika bindande för dagens chassidism som de är för alla andra judar.

Ett mycket gulligt exempel på judiska brottslingars mycket speciella sätt att tänka ges av den mångfaldiga användningen av det hebreiska ordet "mezuzah", som egentligen betyder "dörrpost", men som i judisk religiös mening används för den cylindriska träkapsel som varje from jude måste fästa på dörrkarmen i sin bostad. Denna kapsel innehåller vissa delar av de mosaiska budorden i hebreisk skrift. Papperet eller pergamentet, som bara är skrivet på ena sidan, rullas ihop och läggs i kapseln. Ordet "Jehova" förekommer på ett visst ställe i texten. Detta märks på baksidan av arket och måste vara synligt i en perforerad del av kapseln. När man passerar genom dörren måste varje from jude vidröra detta skriftställe med fingertoppen och kyssa det ställe där det vidrör dörren.

I skurkarnas språk hänvisar samma ord "mesuse" nu till en upplöst bit av världen som bor med ett gäng brottslingar och ger sig själv till alla. Naturligtvis valdes ordet "mesuse" eftersom både kapseln och horan kyssas av alla.

Axel

1.

Vad är boja?

Slakt är en speciell typ av åderlåtning, vanlig bland judar och på andra håll i Orienten, och utförs på obedövade djur

I de allra flesta fall går slakten till på följande sätt: ett rep läggs runt slaktdjurets fötter, repet förs över en vinsch, fötterna dras ihop genom att vinschen dras åt och djuret tvingas på så sätt att falla omkull. Naturligtvis fungerar inte detta utan starkt motstånd, särskilt inte hos unga djur. Så snart de inser att de har bundits hoppar de fram och tillbaka, ger ifrån sig ett skrämt vrål, faller på knä framtill, sedan på hälarna baktill, bara för att varje gång resa sig upp igen och slutligen lägga sig till vila på sidan med ett mer eller mindre dånande dunkande av kroppen, huvudet och särskilt hornen. I denna position placeras huvudet bakåt på hornen så att de nedre delarna av halsen kommer att ligga uppåt. Genom att trycka på underkäken spänns nackmusklerna och nu skär slaktaren med en lång, vass kniv i tre drag genom nackmusklerna med underliggande organ ner till halskotorna. Blod strömmar ut

från blodkärlen i halsen och djuret skakar våldsamt i sina band. Det försöker också frigöra sitt huvud, vilket det ofta lyckas med. Om djuren lyckas få loss huvudet lyfter de upp det från marken och rör det våldsamt fram och tillbaka. Benens dragande rörelser mot fasthållningsanordningarna, som tydligt kännetecknas av målmedvetet arbete, upprepas gång på gång under avblodningen.

Blodflödet från de avskurna stora blodkärlen avtar vanligtvis efter en tid. I dessa fall sträcker slaktaren in handen i det gapande såret, lokaliserar den avskurna kärlstumpen på den sida som vetter mot hjärtat, drar den framåt och skär av den igen, varpå blodet strömmar kraftigare igen. I många fall måste denna procedur upprepas en eller två gånger . Man kommer nästan alltid att se att försvarsrörelserna börjar igen, vilket förmodligen är ett tecken på att djuret uppfattar det som smärta. Tiden från det att snittet börjar till dess att det börjar blöda uppskattas till 4-10 minuter.

Slakt motsvarar de rituella kostföreskrifterna och inte, som judarna försöker få det att framstå som, föreskrifter för en gudstjänsthandling. Föreskrifterna om slaktproceduren finns i Talmud. Där föreskrivs halshuggning, och det lärs att denna talmudiska föreskrift går tillbaka genom muntlig tradition till Moses, som hänvisar till halshuggning när han i bok 5, 12, 21 befaller: "Slakta din boskap och dina får som Jehova gav dig, så som jag har befallt dig." Vägran att bedöva djuren före avblodning grundar sig på följande: Redan i Bibeln finns ett förbud mot att äta "fallna djur och det som är sönderslitet *(therepha*) från ett vilt djur" (t.ex. 2 Mos. 22:8). Talmud ger dessutom en lång lista på fall där köttet från ett djur skall betraktas som likvärdigt med köttet från sådana djur som har rivits (*therepha*) av vilda djur. Ett av dessa fall är när hjärnhinnorna är perforerade. Denna perforering av hjärnhinnorna var vanlig vid alla tidigare anestesimetoder.

Hindret mot att söva djuret genom att skada hjärnhinnorna grundar sig därför uteslutande på en bestämmelse som först gavs av Talmud.

Talmud innehåller inte något förbud mot att söva djur överhuvudtaget.

2.

Experternas bedömning

Innan vi tittar på slakt ur en arisk synvinkel, låt oss kortfattat överväga experternas omdöme. De enda experter som ska beaktas är de som har en vetenskaplig

bakgrund och känner till slakt från sin egen tillräckliga erfarenhet. Experter är därför främst veterinärer. Från dessa kretsar, nämligen från 41 veterinärföreningar och 612 tyska slakteriveterinärer, lämnades följande deklaration till Reichstag redan 1910:

"Nästan alla tyska veterinärer anser idag att den rituella slakten av judar är en grym slaktmetod som inte uppfyller mänsklighetens krav och måste betraktas som förkastlig i jämförelse med den moderna användningen av skottbedövning före avblodning, genom vilken slakten kan utföras snabbt och smärtfritt utan bojor och prostration och utan hygieniska eller kommersiella nackdelar.

Vid slaktmetoden är redan de oundvikliga förberedelserna, fastkedjandet och nedböjandet, liksom den våldsamma böjningen av nacken i utsträckt läge, plågsamma och mycket skrämmande för djuren, särskilt som erfarenheten har visat att dessa åtgärder knappast kan utföras så skonsamt i den dagliga praktiken; Själva snittet, som kan vara upp till 75 cm långt när det gäller stora djur, är utan tvekan plågsamt, eftersom det drabbar djuren medan de är fullt medvetna och medvetna, vilket vanligtvis inte försvinner efter bara några sekunder, vilket felaktigt antas i teorin, utan ofta först efter minuter av plågsam smärta för djuren.

Hela slaktakten har en fasansfull effekt på den oinblandade tittaren och kommer sannolikt att orsaka brutalisering bland den växande slaktarungdomen."

Detta uttalande har upprepats och bekräftats i ett flertal resolutioner från veterinärföreningar och brev från många enskilda veterinärer.

3.

Den ariske - juden

Att arierna å ena sidan och judarna å andra sidan dömer ut slakt visar tydligt hur olika dessa två folkslags inre känslor är.

Aryern, i den mån han inte är moraliskt brutaliserad, kan i slakt bara se en handling av yttersta grymhet. I den mån han har kvar sina naturliga känslor kan han inte låta bli att vända sig bort från en sådan procedur med äckel och avsky. Därför är de tyskar som har haft möjlighet att bevittna en slakt, oavsett om de sympatiserar med judarna eller är emot dem, eniga i domen att slakt är en uppenbar, oansvarig grymhet och en kulturell skam för ett civiliserat folk.

Juden, å andra sidan, förnekar existensen av grymhet i slaktakten. Ur hans synvinkel med rätta, eftersom hans inre känslor, som de hos en annan, en underlägsen ras, är och måste vara annorlunda än våra. Om juden inte känner någon medkänsla för människor (vilken stor grymhet ligger till exempel i handeln med flickor, som i första hand är reserverad för judar), hur skulle han då kunna ha en sådan känsla för djur? Endast dessa rasskillnader kan förklara de olika åsikterna om slakt bland oss tyskar och bland judarna.

4.

Den sanna innebörden av slakt

En fråga som bara kan besvaras av en expert på judendomen är den verkliga innebörden av slakt.

Det har redan påpekats inledningsvis att den judiska slakten endast är ett kostkrav som fastställs i Talmud. Det är värt att notera att denna passage inte bara innehåller den regel som gör bedövning omöjlig av det skäl som anges ovan, utan också andra regler som måste följas vid slakt. Men medan judarna håller sig till den första regeln är avvikelser från den senare regel.

Under den judiska köttinspektionen förklaras dessutom det kött som hittas ofta som "*trepher"* på grund av ofarliga egenskaper och säljs, liksom bakbenen på de slaktade djuren, till den icke-judiska befolkningen. På detta sätt produceras dagligen en stor mängd upphittat kött under slakten, som inte konsumeras av judarna. Det är därför otänkbart att de rituella lagarna skulle kunna upprätthållas i en rent judisk stat, där det inte skulle finnas några köpare till det rituellt olämpliga köttet, eftersom de ekonomiska förhållandena i en stat inte skulle kunna tillåta de förluster som den rituella inspektionen orsakar på lång sikt.

Vi kan också konstatera att en mycket stor del av judarna inte längre följer kostlagarna. Det finns redan hela städer där den judiska befolkningen inte längre fäster någon vikt vid "kosher"-kött, dvs. kött från slaktade djur.

På senare tid har något tillkommit som borde göra även den mest opartiske misstänksam. Som nämnts ovan får bedövning inte ske före slakt, eftersom de typer av bedövning som hittills har använts och är kända alltid har varit förknippade med skador på hjärnhinnorna, vilket gör att köttet "*trefar*". Nu har

man emellertid nyligen uppfunnit en ny användbar metod, elektrisk bedövning, som utförs utan att skada någon, och i synnerhet utan att skada hjärnan. Man skulle därför kunna anta att judarna nu skulle gå med på denna typ av bedövning före slakten. Men långt därifrån. Rabbinerna har förkastat elektrisk bedövning, huvudsakligen på grundval av ett expertutlåtande från den wienske elektropatologen professor Jellnick (en jude), som påstår sig ha funnit mikroskopiskt detekterbar cellförbening i hjärnan hos människor som dödats av elolyckor (!!).

Efter vad som sades i förra avsnittet råder det ingen tvekan om att det inte kan finnas några religiösa skäl för judar att hålla sig till bedövningsfri slakt. Så vad kan vara det verkliga skälet? Juden vet mycket väl att slakt strider mot ariska känslor; han vet också att det är absurt att 99 % av ett värdfolk skulle låta sina naturliga och religiöst-moraliska känslor och sitt samvete kränkas av 1 % av gästerna 1). Och ändå insisterar han på sitt krav. För juden bildar sin egen stat i staten, han har sina egna lagar och har ingen tanke på att underordna dem sin värdnations lagar. För juden är därför kravet på bedövningsfri slakt inget annat än ett maktprov.

1) Jfr härom K. G. Kuhn, Ursprung und Wesen der talmudischen Einstellung zum Nichtjuden (Forschungen zur Judenfrage, vol. 3, 1938), s. 215: "Det är, om man så får säga, det groteska med den talmudiska inställningen till icke-judar, att här hat och misstro och fiendskap gjorde det möjligt för den religiösa hängivenheten till Torah att få effekten av ett åtagande till ett sedan länge föråldrat primitivt rättssystem för inställningen till utlänningar. Den tidigare nomadiska ökenlagen, enligt vilken främlingen är rättslös och fredlös, blev lagen för en nationell minoritet spridd över hela världen, en liten befolkningsgrupp för dess beteende gentemot resten av befolkningen."

Därför måste vår inställning till slakt och kampen mot den vara mycket tydlig. När nazisterna kom till makten kriminaliserades, dvs. förbjöds, slakt.

Judiska kamporganisationer

Judendomen är en enad kamporganisation, med en politisk, religiös, ekonomisk eller hunianitisk struktur efter behov. Dess mål kallas Sion, d.v.s. det judiska folkets styre.

Vi, nutidens människor, upplever den dramatiska slutstriden om herraväldet över jorden: om den ljusfödde ariske eller den underjordiske juden skall forma världen

efter sin avbild. Judendomen har utkämpat denna strid i 2500 år, och den har utkämpats under jorden i enlighet med dess natur. Den existensform som judarna medvetet och frivilligt valde, diasporan och dess Getios, innebar en krigsförklaring mot alla icke-judiska folk. Diasporans fördelaktiga organisation gjorde det möjligt för den judiska undre världen, som var fördelad som ett nätverk, att osynligt och aldrig påtagligt underkuva de icke-judiska folkens mångskiftande övre värld. Även under sin vistelse i Assyrien och Babylonien var judarna en konspiratorisk organisation som, ledd från Jerusalem, arbetade på att förstöra den tidens kulturvärld, driven av den vansinniga idén om en världsmosaik som skulle uppnås genom världsrevolution.

I Europa låg judiska krafter bakom alla rörelser som försökte rena och splittra den romerska kyrkan. Albigenserna, hussifferna och anabaptisterna, som genomsyrades av den judiska gammaltestamentliga andan, var judendomens murbräckor. Av dåtidens religiösa ordnar var det framför allt de icke-tyska tempelriddarna som dukade under för judisk subversion. När de förintades räddade sig de judiska resterna i frimureriet, framför allt i de skotska frimurargillena. Den germanska själens uppvaknande och frigörandet av de djupaste skaparkrafterna i samband med reformationen vändes också mycket snart till judisk fördel.

Den moderna tidens intellektuella strömningar, humanismen och upplysningen, var också delvis resultatet av judiskt prodomo-arbete. Deras resultat var frigörelse; det var det talmudiska tänkandets seger över den ariska tillitsfullheten. Den "stora" franska revolutionen 1789 gav judendomen en maktposition, som den brutalt utvidgade under de närmaste decennierna. Detta utlöste de första antijudiska känslorna och "un"-rörelserna bland icke-judar. Mot denna nya fiende måste ett försvarsarbete bedrivas. Under loppet av 1800-talet skapade judarna många nya kamporganisationer, som å ena sidan skulle bekämpa antijudaismen och å andra sidan påskynda Juda rikes uppgång till världsherravälde. I känslan av sin säkra slutliga seger trädde judendomen något fram ur sin anonymitet och lyfte oklokt nog här och var på slöjan om sin hemlighet och sina mål; detta gjorde också att vissa judiska organisationers kampmetoder blev igenkännliga för oss.

Kahal

Den djupaste, mest oförfalskade inblicken i det judiska sättet att kämpa, som judarna själva ger oss, ges av de 1072 så kallade Kahalakten från den judiska församlingen i Minsk, som i rysk specifikation karakteriserar hela judendomen som en skickligt organiserad konspiration mot det icke-judiska folket. Dessa

Kahalakten visar oss de kusliga och ihärdiga sätt på vilka judarna uppnår makt och upplyser oss om de medel som helgas av målet, med vilka judarna snärjer sina värdfolk med ett fint vävt nät av orientalisk list, slughet och skrupelfrihet. Kahalakten kastar ljus över den judiska själens avgrunder och avslöjar den judiska Janushuvudets fulla brutalitet. De visar rötterna till den judiska destruktiviteten, den valhänthet som cementerats av diaspora och ghetto och den löjliga judeocentriska historiesynen att världen skapades på grund av Israel och inte kunde existera utan Israel. Kahalakterna bevisar på ett avgörande och slående sätt att den judiska religionen, detta minimum av religion, inte är något annat än den judiska världsstatens konstitution, att den s.k. judiska lagen utgör kärnan i den judiska staten. Mest lärorikt för värdfolken och särskilt för judarnas vänner är Kahalakterna, i vilka judendomens högt lovprisade sociala anda blir synlig; de bevisar det falska patoset i den judiska parollen om frihet, jämlikhet, broderskap, mänskliga rättigheter och kärlek till grannen, tolerans och lika rättigheter, socialism och demokrati. Kali-filerna bekräftar att judendomen själv inte på minsta sätt använder sig av dessa påstådda villkor för mänsklighetens framsteg som förkunnas i form av slagord! Det som predikas för de icke-judiska staterna som statens högsta visdom har ingen plats i den judiska världsstaten. I den finns varken frihet eller jämlikhet, varken broderskap eller tolerans, varken respekt för människovärdet eller äkta socialism. Orientalisk despotism är Kahals regeringsform.

Detta avslöjande av judendomen har vi att tacka den ryske juden Brafmann för, som äcklad av sina djupa insikter i den smutsiga judiska ghettosjälen lät döpa sig och hade modet att samla och sammanställa de Kalial-protokoll som han hade tillgång till som "Kahals bok", som skrevs på ryska och franska 1869, blev känd för de bredaste folklagren i Hamburg först genom ner-germaniseringen och prof. Passarges kommentarer och gavs ut i två volymer av Hammer-Verlag 1928. För att göra detta verk, som är oerhört viktigt för förståelsen av judendomen, tillgängligt för alla icke-judar, drog sig Hammer-Verlag inte för att ge ut en förkortad utgåva, utmärkt redigerad av Arno Franke under titeln "Staat im Staate". Som väntat uppstod ett högljutt ramaskri från världens alla hörn, där Brafmann kallades en förbannad renegat, en lögnare och en förfalskare. När protokollens äkthet inte kunde bestridas, sades det att de hade översatts felaktigt eller tendentiöst eller att de, liksom Talmud, inte hade analyserats på rätt sätt. Men alla protester hjälpte inte judarna, och en av deras viktigaste historiker, Dubnow, hade den kloka insikten att erkänna Kalis protokolls äkthet.

Kahal är den form i vilken världsjudendomen, som är utspridd i diaspora och ghetto, hålls samman med en oöverträffad disciplin. Varje judisk församling bildar

en Kahal, som i sin slutliga och mest omfattande form blir World Kahal, världsjudendomens högsta centrum, för närvarande baserat i New York.

För en utomstående verkar kahal bara vara en harmlös judisk samfundsförfattning som reglerar livet i gettot. Men det sätt på vilket livet reglerades var avgörande för domen. Kahal-handlingarna bevisar att varje judisk församling är en böld som jäser på och i värdfolkets kropp och absorberar deras bästa safter och styrka, vilket bevisar att de är en mina, en sprängladdning som kan förstöra när som helst, som är inbyggd i värdfolkets tillstånd och skapar förvirring och osäkerhet genom otaliga små explosioner.

Judarna, som skulle vara evigt förföljda i Ryssland, hade det inte obetydliga privilegiet att ha en omfattande självförvaltning, dvs. de judiska gettona var självstyrande organ. Gettots administration kallades Kahal. Bet-Din var nära knuten till den som en talmudisk domstol. Varje kahal-samhälle är ett slags "talmudisk kommunrepublik", som styrs helt odemokratiskt: Den judiska staten i var och en av dess miniatyrutgåvor, dvs. i varje kahal-samhälle, är en dominerande oligarki som, bestående av enbart rika judar, våldtar de andra rasmedlemmarna politiskt, ekonomiskt, socialt och andligt. Det finns varken personlig frihet eller social jämlikhet, varken allmän eller lika rösträtt. De så kallade Kahal-familjerna organiserar alltid saker på ett sådant sätt att de förblir i toppen och behåller sin maktposition med drakoniska medel. Den som inte rättar sig efter kahal-myndigheternas order drabbas av en mindre eller större bannlysning; den senare är liktydig med att den bannlysta personens existens förstörs. Bet-Din står troget vid Kahals sida mot alla slags rebeller. Ingen av dem bryr sig om att med skandalöst godtycke förvandla rätt till fel och vice versa. År 1803 kände den "humana" judendomen fortfarande till sina ghetton - skammens poler!

Kahals tyranniska makt sträcker sig till de minsta detaljerna i livet. Han dikterar till exempel vilka affärer någon får eller bör bedriva. Han blandar sig i intima relationer, snokar på allt och alla, släcker alla mentala funktioner, mekaniserar och mekaniserar sina undersåtars liv.

Samtidigt som Kahal skonade sin egen plånbok fokuserade han på att skaffa fram pengar för att muta ryska tjänstemän. Insamlingen av sådana "gåvopengar" är ett återkommande tema i protokollen. Om syftet var att förhindra en åtgärd av politisk eller ekonomisk natur mot judendomen, stod Kahal tillsammans som en man, samlade in enorma summor pengar och var oftast framgångsrik. Ett exempel räcker för många: Den ryska regeringen hade låtit judarna ta brandymonopolet ur sina händer. Judarna använde det för att korrumpera det ryska folket genom att lära dem

att dricka sprit, samtidigt som de skördade frukterna av enorma intäkter. Den systematiska korruptionen av det ryska folket gick inte obemärkt förbi de insiktsfulla statliga myndigheterna. De försökte ta ifrån judarna monopolet. Detta avslöjade Kahal-organisationens fruktansvärda makt. Hundratusentals rubel samlades hänsynslöst in från alla Kahals undersåtar för mutändamål, och de var tillräckligt smarta och disciplinerade för att inse det goda syftet med denna penninginsamling. Efter två år av Kanipf hade pengarna, den judiska ammunitionen, skjutit fienden. Brännvinsmonopolet låg kvar i judiska händer och alkoholiseringen av det ryska folket kunde fortsätta i över 100 år, tills folket var moget för bolsjevikernas slaktarknivar.

I enlighet med talmudiska föreskrifter utvecklar Kahal ägande- och exploateringsrättigheter som inte kan överträffas när det gäller fara för samhället. Eftersom icke-judars egendom är ägarlös egendom för juden, ger Kalial Chasaka, dvs. äganderätten till en icke-judes eicentum. Denna äganderätt kan utsträckas till allt: till hus och mark, till den oomskurnes gods och kloster. Ja, kahal säljer till och med rätten att välja ett offer, ett exproprieringsobjekt, bland icke-judarna till en eller annan jude. Ingen annan jude får inkräkta på detta monopol på slakt av en främlings egendom. Syftet med detta monopol är den planerade exproprieringen av värdfolken. Kalial utfärdar dokument om dessa försäljningar och ger till och med ett kvitto på de pengar som erhållits för denna bluff!

Den princip som Kahal ofta tillämpar, att alla eder som svärs till värdnationerna bara är sken, att alla icke-judiska dekret och lagar inte har någon giltighet för judarna i jämförelse med Kahals, innebär också ett avskaffande av värdnationens stat.

När den ryska regeringen blev medveten om Kahals statsreglerande verksamhet förbjöds den 1814, men Kahal fortsatte att existera som ett konspiratoriskt skrå som moraliskt höll judendomen nära samman. Detta framgår av de ryska judarnas sammanhållning och samarbete under revolutionerna 1905 och 1917. Kahal firade sin fortsatta utveckling i Sovjet, anpassad till deras speciella behov.

Utan Kahal hade de östliga judarnas migrationer inte kunnat få sin logiska och systematiska karaktär. Utan Kahal hade den judiska världsekonomin, som styrdes av ett finspunnet informationsnätverk, inte kunnat förklaras. Utan Kalial skulle den judiska diasporan för länge sedan ha slutat med den judiska vändningens undergång. Utan Kahal, som centrum för en enhetlig nationell statsorganisation, skulle judendomens världsmakt aldrig ha kunnat uppnås.

Kahal anpassas till värdfolkets respektive behov och mentalitet och är effektiv i alla länder. Resultatet är detsamma överallt: På ett osynligt och obegripligt sätt påverkar den värdnationernas politik och ekonomi.

De rysk-polska judar som uppfostrats i Kahal lever också i sitt nya hemland, t.ex. i Nordamerika, under Kahal, som också kallas Cheder Hakahel eller Kahal eller Kehilla. I delstaten New York, Dorado eller den amerikanska judendomen, är Kahal den starkaste politiska och offentliga maktfaktorn vid sidan av Charleston Rite. Den spänner över hela området i ett nätverk av mer än 1000 grupper, har över 2 miljoner medlemmar, är oerhört rik och därför effektiv. Anslutna till denna Kahal, särskilt i Amerika och England, finns en uppsjö av mindre och mikroorganisationer. Det finns Independent Order B'rith Abraham, Independent Order Free Sons of Israel, Grand Order of Israel, Order Achei Ameth, Order Achei Berith, Kesher Shel Barzel, Ahawath Israel, Loyal Order of Moose, Order of Ancient Maccabaeans, Order B'nai Mosche, B'rith Scholom och andra. Independent Order of B'nai B'rith, Alliance Israffite Universelle - och frimureriet och dess huvudorganisation, Grand Orient de France, arbetar i nära samarbete med Kahal.

Judendomens högsta kahal representeras av Sions vise, vars protokoll tillsammans med de publicerade kahal-handlingarna utgör det andliga verktyg som med djävulska medel judaiserar världen.

Alliance Israélite Universelle (AIU)

Som namnet antyder var det en judisk världsorganisation som grundades i Paris 1860. AIU:s andlige ledare och mångårige ordförande var Crémieux, en ambitiös advokat som spelade sin republikanska roll under Ludvig Filip och Napoleon III, blev justitieminister efter det andra kejsardömets fall och som medlem av "regeringen för nationellt försvar" i samarbete med juden Gambetta fick fransmännen att blöda vitt genom att uppvigla till krig och upproret i Pariskommunen. Som stormästare för de judaiserade franska logernas Grand Orienttind satte han ett pris på 1 miljon franc vardera på de tyska logebröderna kung Vilhelm I:s och kronprins Fredriks huvuden.

I de 15 punkterna i Crémieux' grundningsappell används judisk fraseologi för att förkunna att alliansens syfte - som alltid - är välgörande strävanden, men bakom denna förklädnad skymtar det judiska hatet mot allt nationellt och hoppet om en revolution à la 1789 mycket tydligt fram! Andemeningen hos denne Crémieux och

hans allians kan illustreras med några av hans uttalanden: "Vår nationalitet är våra fäders religion. Vi erkänner ingen annan, vi lever i främmande länder, vi bryr oss inte om folkens olika angelägenheter, som är helt irrelevanta för oss." "Det nät som Israel har kastat över nationerna ökar i räckvidd och kraft. De viktigaste profetiorna i våra heliga böcker är i början av sin uppfyllelse: "Ett nytt messianskt rike, ett nytt Jerusalem måste uppstå i kejsarnas och påvarnas ställe."

AIU:s motto är: "Alla judar går i god för varandra". AIU:s vapensköld symboliserar Mose tavlors seger över korset och halvmånen.

AIU är ett högst politiskt organ, en judisk kamporganisation, en sammansvärjning med världsherravälde som mål. AIU blev det centrum, det organ som judarna skulle samlas kring. Den upprätthöll ett utmärkt spionnätverk i alla länder för att kunna bedriva storskalig, världsomspännande internationell judisk politik. Den hade och har fortfarande de mest inflytelserika relationerna med alla regeringar och påverkar staters politik i judisk mening "i tysthet och utan att involvera allmänheten". Dess särskilda hat riktades alltid mot Tyskland, antijudaismens födelseplats, och framför allt mot Tsarryssland. Med enorma ekonomiska resurser, som den turkiska hjorten ställde till hennes förfogande i storleksordningen en miljard, genomförde hon revolutioneringen av Ryssland under årtionden av arbete. AIU:s inflytande var särskilt katastrofalt vid Berlinkongressen, där till och med Bismarck, genom judarna Bamberger och Lasker, utfärdade direktiv i AIU:s anda när den rumänska judefrågan togs upp och som ett resultat av kongressen senare tvingade fram de rumänska judarnas frigörelse mot Rumäniens nationella välfärd. Ett tidigare försök av Crémieux att köpa emancipation med 25 miljoner franc misslyckades. Mer än en gång motarbetade AIU den tyska politiken på grund av hat mot Tyskland och orsakade det stor skada, särskilt i Ryssland och Marocko. Under världskriget vågade AIU uppmana världens judar (inklusive de tyska) att stödja de allierades sak, eftersom "endast en seger för den fyrfaldiga alliansen skulle kunna frälsa judendomen i resten av Europa". AIU:s politik i Tyskland drevs främst av "Berliner Tageeblatt", som grundades i AIU:s anda, samt tidskriften "Ost und West", efter det att de tyska AIU-medlemmarna hade gått samman i "Jsraelitische Allianz in Deutschland", först 1869 men framför allt 182. AIU firade sina största triumfer i Frankrike när man krossade den franska antijudaismen i Dreyfusrättegången och därmed ställde Frankrike under judisk kontroll. AIU strävade efter att få ett avgörande inflytande över alla rättegångar i världen som drevs av en jude (t.ex. Ferrer, Sacco och Yanzettl). Som en osynlig kraft kunde den kännas överallt där judiska intressen på något sätt påverkades.

Som en föregångare till den tyska hjälporganisationen skapade den hundratals skolor i Orienten för att lindra judarnas svåra situation där, dvs. för att förbereda för en politisk förening av alla judar både intellektuellt och ekonomiskt.

AIU visade sig vara en värdig föregångare till Lord Northcliffe när det gällde att använda sina medel för att uppnå politiska mål. AIU fabricerade falska rapporter om pogromer, ägnade sig åt hets mot grymheter och genom sina agenter vräkte man ut ett hav av lögner, förtal och intriger i alla länder och ställde folk mot folk, stat mot stat, för att efter världskriget kunna skörda de mogna fröna av detta arbete och invänta det annalkande messianska imperiet.

Den viktigaste grenen av AIU blev Anglo Jewish Association, som grundades i London 1870 för att ge alliansen ekonomiskt stöd under det fransk-preussiska kriget. I Wien grundades "Die Israelitische Alliance" och i Holland AIU:s "Nederlandsche Afdeeling". Medlemmarna i alliansen bodde över hela världen och åtnjöt politiska och ekonomiska fördelar under den mäktiga organisationens beskydd. AIU:s storhetstid är dock över. Den har ersatts av en judisk orden, som har tagit över dess erfarenheter, kontakter, beprövade kampmetoder och mål, och som i dag utgör den farligaste judiska kamporganisationen vid sidan av sionismen.

Oberoende orden för B'nai B'rith (UOBB)

Denna orden grundades redan 1843 av östjudar som hade emigrerat till Nordamerika. Den var förmodligen indirekt föranledd av det enorma uppståndelse som uppstod i världen i samband med ritualmordet i Damaskus 1840, som judendomen klarade sig helskinnad ur tack vare enorma penningutgifter, men som lämnade efter sig en stark fientlighet mot judarna i Orienten och gjorde ett försvarsarbete absolut nödvändigt. Orden tog sig an denna uppgift. I Nordamerika hade den snart 7 storloger och 300 dotterloger, inklusive kvinno- och ungdomsloger. Orden delade in den värld som skulle pacificeras och erövras i 11 distrikt. Syftet med dess grundande var naturligtvis rent humanitärt: "Att odla mänsklighetens idéer om välgörenhet, broderlig kärlek och harmoni bland ädelt sinnade judar, samtidigt som man strikt upprätthåller den mest lojala patriotiska andan." Som en rent judisk orden var den också inriktad på att stärka den judiska solidaritetskänslan och skapade tillsammans med AIU en stor hjälporganisation för öststaterna.

Ordens politiska aktivitet och betydelse är helt enastående. Den bedriver judisk världspolitik i största stil, även i detta avseende är den en värdig efterträdare och

överträffar till och med AIU, efter det att den senare hade gjort sin plikt. Orden deltog i alla politiska aktioner. 1905 underblåste den revolutionen i Ryssland med hjälp av östjudiska organisationer; under världskriget skaffade den militära hemligheter från Tyskland-Österrike genom högt uppsatta spioner och levererade dem till de allierade. Från England arbetade han med att revolutionera det kejserliga Tyskland genom propaganda och pengar. År 1917 skickade B'nai B'rith-orden sin logebroder Trotskij till Ryssland med enorma medel för att skapa terra deserta (öken) där. Orden nådde sina största politiska framgångar genom sina bröder Baruch och Brandeis, Wilsons högra och vänstra hand; genom dem förbereddes systematiskt Nordamerikas inträde i världskriget och riktlinjerna för skammens Versaillesfördrag drogs upp. B'nal B'riths bror var också den beryktade Parvus Helphand, på vars uppmaning Lenin gav sig ut på sin berömda resa genom Tyskland. B'nai B'rith-Bruder var också privatsekreterare åt prins Max von Baden. Samarbetet mellan alla dessa B'nai B'rith-bröder skapade åren 1918 till 1933, som var så fruktansvärda för Tyskland, krossade de nationella ekonomierna och skapade kaoset i den världsekonomiska krisen.

I Tyskland inledde orden sin förödande verksamhet 1883 genom att grunda en storloge, som snart fick sällskap av 4 loger i Berlin och 80 i riket. Enligt den judiska bekännelsen var grundandet av den tyska grenen av B'nai B'rith-orden nödvändigt eftersom frimureriet hade misslyckats i den antijudiska rörelsen på 1980-talet! Grundandet följdes av uppmaningen till judarna i Tyskland: "Bli styvnackade". Orden höll möten "vars tankar och beslut naturligtvis inte kunde göras tillgängliga för allmänheten" (sade en jude). År 1905 lät han stryka uttrycken "judisk ras" och "judisk stam" ur sina stadgar och ersätta dem med "judisk tro"!

Vid sidan av sin politiska verksamhet glömmer orden inte bort det småskaliga arbetet. Den kontrollerar tidningar och skolböcker, banderoller och filmer, kort sagt allt som trycks och avbildas, och ser till att avsnitt som på något sätt kan kränka den judiska hedern stryks. Han försöker också få antijudiska uttalanden i klassikerna att falla i glömska genom att "rensa" nya upplagor av dem. Han försökte göra antijudiska böcker verkningslösa genom att utfärda konfiskationsorder . Han förde småkrig mot tyska män som Ludendorff och greve Reventlow. Han organiserade en samling legender och sagor där han försökte göra judisk etik tilltalande för den tyske Michel. Han hade otaliga medel till sitt förfogande för kulturella ändamål, dvs. för judiska världsmål. Bland annat finansierade han monstruösa Encyclopaedia Judaica.

En kuriositet i orden är dess guldmedalj, som delas ut en gång om året till män eller kvinnor som under året har utfört den viktigaste gärningen i judendomens

intresse. År 1912 var den amerikanske presidenten Taft den lycklige mottagaren av denna utmärkelse, vilket inte är så konstigt eftersom han kallade judarna för världens äldsta ras, mänsklighetens aristokrati, utmärkta medborgare och de bästa republikanerna! Efter Taft tilldelades F.D. Roosevelt, Cordell Hull, H.A. Wallace och andra denna medalj.

I spetsen för orden står den konstitutionella storlogen i New York med ordens högsta domstol, som även de tyska logerna var underställda! Ett vänskapsförhållande har funnits med de tyska frimurarna sedan 1906! Den är av ett hjärta och en själ med sionismen, även om sionismen enligt ordens konstitution strider mot logernas principer och deras nationella känslor; men eftersom det finns många andra kontaktpunkter är förhållandet ett nära och hjärtligt sådant!

Orden är en god illustration av världsjudendomens ständigt förnekade *enorma sammanflätning*, och den bör ägnas mer uppmärksamhet än andra kamporganisationer, eftersom den också antas vara den högsta ledningen för hela frimureriet, som den också liknar i sin organisation.

Agudas Yisrael

En av de många världsliga ligorna av laglydig judendom, som syftar till att hålla Torahs anda ren och stor inom judendomen. Den arbetar på en grund på vilken det judiska samfundet som helhet kan fullgöra sin historiska uppgift (!), dvs. världsfederationen arbetar mot det sionistiska slutmålet. En grupporganisation för federationen grundades i Halberstadt 1913 med 36 lokalgrupper och 60 delegater.

Jewish Agency

Vid den 16:e sionistkongressen 1929 grundades Jewisli Agency som en världsorganisation för ortodox och liberal judendom. Detta innebär den judiska enhetsfronten när det gäller genomförandet av Balfourdeklarationen. Den är det stora instrumentet för uppbyggandet av Palestina och innebär "den judiska nationens födelse". Dess mål är inte att upprätta en nationalistisk stat i Palestina, utan en nationalstat som måste ha en klar judisk majoritet. Man tror på framväxten av en judisk känsla av hemland i Palestina, särskilt när Jerusalem och templet har återuppbyggts. Man strävar efter att förvandla judendomen från ett "politiskt objekt till ett världspolitiskt subjekt". (Se "Hammer" 1934, s. 121.)

Centralförbundet för tyska medborgare av judisk tro

Den grundades 1893 i syfte att "samla judiska tyskar för att bekämpa och övervinna motståndet mot judarna och för att skapa inre fred bland det tyska folket". Sedan starten har den fört en grundligt organiserad och bitter kamp mot allt som är tyskt. För honom är nationalism ett fult ord, ett otyskt, ett ojudiskt begrepp. Bort med det från den mänskliga själen!" Han arbetar med talmudisk begreppsbildning, själsförvirring och vilseledning. Han kallar antijudaismen för en föregångare till anarkismen, som inte bara hotar judendomen utan också Tyskland. Hans kontor är en enorm samling av antisemitiskt material. Han beordrar talare och störningspatruller till antijudiska möten. Tidningar och parlamentariker i Judensold och Judengold måste arbeta i hans intresse enligt föreningens motto: "Motstånd ger heder". Han spelade en enastående roll i det politiska bakgrundsarbetet under de senaste decennierna. Han kämpade mot Bismarckbund och rekommenderade att judar skulle infiltreras i politiska organisationer för att splittra de olika partierna. Att splittra motståndarpartier är hans specialitet. Han agiterade mot storindustrin och storskaligt markägande. Allt agrart är ett rött skynke för honom, och han tillåter sig att säga: "Judar är inte bönder eftersom de inte kan utöva sina religiösa regler på landsbygden!" Föreningen inser värdet av att skrika och föra oväsen som ett medel i den politiska kampen. I oktober 1930 kunde han med ett leende konstatera att fem så kallade tyska partier ödmjukt tiggde om judiska röster i föreningens tidning! Han rekommenderar sina raskamrater att inta en tysk hållning på alla områden för att bättre kunna arbeta på ett judiskt sätt. Han är särskilt förtjust i att låta andra samfund komma till tals i sin tidning och låter denna "objektiva" sida intyga att antijudaism är en kulturell skamfläck, att rasforskning är något absurt, kort sagt, han låter kristna bedriva propaganda för judendomen. Gång på gång rekommenderar han sina läsare den väl beprövade mun-till-mun-propagandan. Han bekämpar rasande antijudiska skrifter, t.ex. "Die große Täuschung" av Delitzsch, och försöker få dem konfiskerade så snabbt som möjligt genom de allmänna åklagare han har till sitt förfogande, eller tvinga fram strykningar och ändringar av avsnitt som karakteriserar judar som judar; i synnerhet manipulerar han läroböcker och skolböcker för att göra dem judevänliga. Han bekämpar åsikten att judar är revolutionärer, bolsjeviker och anarkister. Han försvarar Talmuds heder, förnekar ritualmord, bevisar judendomens ofarlighet och betonar dess förtjänster för den tyska kulturen.

Framför allt är han språkröret för alla judiska specialönskemål, t.ex. Fullständig jämställdhet, utnämning av rabbiner till skoldeputationer och skolstyrelser, statliga

bidrag till mosaismen, naturalisering av de många utländska gudstjänstbesökarna, bättre behandling av östjudarna, judars inträde i officerskåren etc.

Under sin existens fick föreningen många fördelar och privilegier för judendomen och visade sig vid många tillfällen vara en avsiktlig förstörare av tyskt tänkande och tysk nationell identitet.

När det gäller sionismen erkände han: "När vi har arbetat igenom Tyskland, först då bör våra medel flöda till den sionistiska rörelsen, eftersom det ännu inte är dags att hissa Sions blå och vita flaggor."

Detta uttalande kännetecknar de slutliga målen för Central Association of Jews who once held German citizenship.

Hjälporganisation för tyska judar

Den grundades 1901 för att dölja det anti-tyska arbete som utfördes av Alliance Israélite Universelle i Tyskland. Föreningen blev snart centrum för alla judiska internationella hjälpkampanjer för judarna i Östern och Orienten och genomförde som sådan "planerade åtgärder som syftade till att bekämpa judarnas andliga och materiella depression". 1904 Kontoret för judiska emigrantfrågor öppnas i samarbete med B'nai B'rith-ordens storloge och Jewish Colonisation Association (JCA), en stiftelse som grundats av den ökända Türkenhirsch. Varje år fördelades cirka 40-50 000 östjudar till de enskilda länderna genom nätverket av kontor och filialer; föreningen tog också hand om de resande fattiga, som ofta uppgick till 20 000 män och blev en tysk kejserlig pest. 1905 Inrättande av ett centralt rapporteringskontor för att samla in material om antijudiska händelser. Hjälporganisationens huvuduppgift var att initiera en renässans för den orientaliska judendomen, särskilt den palestinska. Här skapade han ett stort skol- och utbildningsprogram för unga och gamla, arbetade för att återuppliva det hebreiska språket och utförde därmed "ett verkligt nationellt sionistiskt arbete". I synnerhet utbildade han tolkar i sina skolor utomlands, vilkas arbete, tillsammans med de otaliga judiska generalkonsulerna och konsulerna i alla länder, skapade ett utmärkt informerat nyhetsnätverk som, i samarbete med de judiskt drivna telegrafkontoren, växte till ett olycksbådande instrument för judisk världspolitik. Tillsammans med den tyska storlogen av B'nai B'rith-orden och den judiska kvinnoföreningen anslöt sig Rilfsverein också till den internationella kommittén för att bekämpa handel med flickor, så att de rasistiska kamraterna nästan var ensamma! Under världskriget förmedlade föreningen nyheter (!) och pengar mellan judarna i de

krigförande staterna och judarna i de neutrala länderna! Hilfsvereins sanna ansikte avslöjas av en judisk bekännelse: "I förvissningen (!) om att emigrationen efter kriget kommer att spela en ännu viktigare roll för judendomens allmänna utveckling än tidigare, har Hilfsverein upprätthållit vissa institutioner och kontor även under kriget (!)" (utropstecknen är författarens). Under kriget och särskilt efteråt främjade han och massinvandringen av östjudar till tyska länder. Efter 1933 tvingades han att ägna sig åt välfärden för emigranter från Tyskland.

Föreningen till försvar mot antisemitism

Den grundades i Berlin så tidigt som 1890. Föreningen presenterades som en icke-judisk stiftelse. Judarna använde sig av det skickliga knepet att låta intet ont anande tyska "intellektuella ledare", som Erich Schmidt, W. Foerster, Walter de Gruyter, Uickert, von Gneist och andra påstådda koryféer, som var infekterade av mänsklighet, pryda listan över grundare. Dessa herrar uttalade dödsdomen över den råa, obildade antijudaismen; framför allt kämpade Nerein mot rassynpunkten och publicerade också en antisemitisk spegel där han hetsade klasser och samfund mot varandra och stämplade rashat som den lägsta instinkten. Ironiskt nog var det en jude som rådde föreningen att undersöka de verkliga orsakerna till antijudaismen! Icke-judiska medlemmar av föreningen måste överallt och till varje pris ta ställning för judarna; för särskilda insatser på detta område utlovades den snabbaste politiska karriären (t.ex. herr Payer). År 1907 skrev föreningen: "De tyska antisemitiska ledarna bär redan vulgaritetens märke på rygg och panna inför hela den kulturella världen." Naturligtvis fick medlemmarna inte läsa eller ens hålla i antijudiska eller marginella tidningar. Endast styrelsen hade rätt att registrera viktiga händelser. Även då rekommenderade föreningen att man skulle blockera annonser i tidningar som inte var gynnsamma för judar! Fransmännen, d.v.s. judarna i Frankrike, tyckte så mycket om föreningen att de 1902 bildade en parallell organisation. Som tack för detta krävde föreningens aktive ordförande Gothein vid världskrigets utbrott att man inte skulle ta en handsbredd mark från fransmännen i händelse av ett segerrikt fälttåg! År 1919 gick föreningen ut med ett upprop om att tyska arbetare inte fick låta sig hetsas till judehat. Efter det nationalsocialistiska maktövertagandet blev det också omöjligt för denna organisation att utföra sitt subversiva arbete.

Föreningen för tyska judar

Den grundades officiellt i Berlin 1904 "som ett historiskt nödvändigt svar på de senaste decenniernas antisemitiska rörelse". Vartannat år hölls s.k. judiska dagar för att höja den judiska statusen. Han företrädde de tyska judarnas sekulära och religiösa intressen, dvs. han registrerade alla påstådda motgångar och kränkningar som judarna tvingades utstå för sin "tros" skull. Han hade en närmast patologisk besatthet av att samla alla sådana "fall" på sitt kontor och stapla dem på en vägg av anklagelser för att göra dem tillgängliga för pressen och ambitiösa parlamentariker och för att höja ropet: "Judar i nöd". Eftersom judar alltid är i nöd har föreningen bevisat sitt existensberättigande. En av föreningens specialiteter var den årliga enkäten till judarna för att ta reda på när, var, hur, av vad och av vem de bästa undersåtarna i det tyska riket hade blivit förorättade.

Föreningen för nationella tyska judar

En nyare variant av panjudaism, grundad i januari 1921. Medlemmarna, som ville förbli judar, hade "alltid satt det tyska fosterlandets och folkets välfärd, som de känner sig oupplösligt förbundna med, framför sin egen välfärd i krig och fred". I förbigående förklarade föreningen att de tyska rasforskarna var dårar: det var inte blodet som var det viktiga, utan den kulturella gemenskapen. Föreningen såg som sin speciella uppgift att vara "Adolf Hitlers mest lojala opposition". Föreningen kan ses som den typ av judiskt Janusansikte som vill göra träjärn trovärdigt.

"Association of National German Jews" har sedan dess upplösts.

Sions vises protokoll

Protokollen innehåller programmet för den internationella judiska hemliga regeringen, Sions Vises Äldste.

Enligt judisk uppfattning kan protokollen "uppmana till brott, äventyra moralen, grovt kränka skamkänslan, ha en förödande verkan eller på annat sätt vara grovt kränkande". Detta är verkligen utmärkt judisk självkritik.

Sions vises protokoll publicerades första gången 1901 av den ryska Butmi under titeln "Människosläktets fiender". En andra publicering av den ryske Nilus ägde rum 1905; båda skrifterna publicerades flera gånger, men det var inte förrän 1917 som den första konfiskeringen av Nilus utgåva genomfördes av juden Kerensky.

Nilus utgåva från 1911 publicerades på tyska av Gottfried zur Beek år 1919 under titeln "Die Geheimnisse der Weisen von Zion". Denna publikation väckte världsjudendomens uppmärksamhet. Den förklarade att protokollen var förfalskningar, ett verk av en galning, men väntade ändå till 1933 innan den vidtog rättsliga åtgärder mot protokollen; det hölls en rättegång i Bern, som undvek ett tydligt beslut och inte kunde bevisa att protokollen var oäkta. I själva verket är det inte frågan om äkta eller oäkta som är avgörande, utan endast "det begripliga innehållet" i protokollen; men detta är judiskt och bär "i alla delar prägeln av en talmudisk världs- och livssyn och stämpeln av ett genuint judiskt tänkande" och överensstämmer med de andra judiska skrifterna.

Fleischhauers expertrapport, som utarbetades av den tyska sidan inför Bernrättegången, kunde säga följande om protokollens tillkomst: Protokollen utarbetades inte vid den första sionistkongressen i Basel 1897. Protokollen tillkom inte vid den första sionistkongressen i Basel 1897, utan innehåller ett världsherraväldesprogram som antogs av B'nai B'rith-orden vid en samtidig kongress i Basel 1897 och som skapades med hjälp av den judiske frimuraren Jolys 1864 utgivna bok: "Dialogues aux enfers entre Machiavel et Montesquieu, d.v.s. samtal i underjorden mellan Machiavel och Montesquieu. Det av judarna påstådda sambandet mellan protokollen och den judiska kyrkogårdsscenen i Goedsches roman "Biarritz" existerar inte. Snarare använde Joly och Goedsche oberoende av varandra ett äldre judiskt hemligt dokument som cirkulerade bland rabbinerna i Ryssland: "Rede eines Rabbiners über die Gojim" (En rabbiners tal om gojerna), som år 1900 offentliggjordes av den österrikisk-tjeckiske deputerade Breznowskv i hans bok "Die jüdischen Krallen" (De judiska klorna) och konfiskerades i Prag år 1901 på Jolys initiativ.

Originaltexten till dessa protokoll färdigställdes på 1890-talet med hjälp av Jolys dialoger i det hemliga sällskapet B'ne Mosche (Moses söner) i Odessa, grundat av Achad Haam, den fanatiska pionjären inom symbolisk sionism, och fick formen av mötesrapporterna och de upprepade personliga hälsningarna.

Chefen för den ryska Ochrana, Rachkovsky, lyckades inspektera de protokoll som lämnades till B'nai B'rith-kongressen och skriva ner dem blixtsnabbt: men det var först några år senare som de fick det nödvändiga erkännandet genom publiceringen av Butmi, som anmärkte på den karakteristiska signaturklausulen "undertecknad av Sions företrädare av 33:e graden": "inte att förväxla med sionismens företrädare"!

Det judiska skriket om protokollens oäkthet har under tiden lett till en talmudisk, sofistikerat förklädd halvbekännelse av protokollens äkthet, vilket en amerikansk

röst bevisar: "Frågan om dessa protokolls äkthet är ganska oviktig och kan på sin höjd intressera historiker: för vad skulle bevisas av deras äkthet? Ingenting annat än att en grupp människor strävade efter världsherravälde; men vilka människor har inte ägnat sig åt en sådan dröm vid vissa tidpunkter? Om vi antar att vissa ledare i Israel fullföljde denna idé, vad skulle det säga?"

Hur judisk andan i protokollen är kan illustreras med några exempel ur dem:

"Politisk frihet är inte ett faktum, utan bara en idé." - "Politik har inget gemensamt med moral." - "Den som vill regera måste använda sig av list och hyckleri." - "Vår rätt ligger i våldet. - "Utan absolut despotism finns ingen civilisation." - "De icke-judiska folken fördummas av alkohol." - "Vi får inte låta oss avskräckas av mutor, svek och förräderi." - "Våra slagord Frihet, Jämlikhet, Broderskap, med hjälp av våra hemliga agenter, förde in i våra led hela legioner som bär våra flaggor med entusiasm. På ruinerna av aristokratin av blod och kön har vi byggt aristokratin av intelligens och pengar." (l. Protokoll.)

"Tack vare pressen har vi samlat på oss guld i våra händer, även om det har kostat oss floder av blod och tårar i våra led." (2:a protokollet)

"Bara en kort väg kvar och cirkeln av den symboliska ormen, vårt folks emblem, kommer att slutas." - "Republikanska rättigheter är ett bittert hån för arbetaren." - "Vår makt är baserad på arbetarens ständiga hunger och svaghet. - "Med hjälp av guldet, som helt och hållet är i våra händer, skall vi med alla dolda medel skapa en allmän ekonomisk kris och kasta ut hela massor av arbetare på gatorna i alla Europas länder på samma gång." (3:e protokollet.)

"Konsten att styra både massor och individer med hjälp av skickligt tillämpade teorier och pliraser är en del av vår administrativa genialitet."

"Per me reges regnant, genom mig regerar kungarna." - "Det viktigaste problemet för vår regering är att förlama allmänhetens sinne genom kritik." "För att fånga den allmänna opinionen måste man framför allt förvirra den fullständigt." (5:e protokollet.)

"Vi kommer att höja arbetslönen utan att ge någon fördel för arbetarna." - "Vi kommer att undergräva produktionens grundvalar genom att få arbetarna att ty sig till anarki och alkohol." - "Vi skall dölja våra planer med en föregiven önskan att hjälpa arbetarklassen." (6:e protokollet.)

"Den ökade beväpningen och polisen är ett nödvändigt tillägg till vår plan." - "I hela Europa, och även i andra delar av världen, måste vi skapa jäsning, oenighet och hat." - "Sedan måste vi släppa lös ett allmänt krig." (7:e protokollet.)

"Faktum är att vi redan har förstört alla regeringar utom vår egen. - "Vi har fördömt och korrumperat hedningarnas ungdom." (9:e protokollet.)

"Vi kommer att förstöra betydelsen av den kristna familjen och dess pedagogiska inflytande." (10:e protokollet)

"Ickejudarna är en fårflock, vi är vargarna." (11. Protokollet.)

"Dagens journalistik är ett slags frimureri." (12. Protokoll.)

"De liberala entusiasternas roll kommer slutligen att spelas ut så snart vårt styre erkänns, för med slagordet framsteg har vi med fullständig framgång vänt huvudet av dessa dårar till icke-judar. (13. Protokoll.)

"Så snart vi har uppnått världsherravälde kommer vi inte att tolerera någon annan tro än den på vår enda Gud." - "Av denna anledning måste vi förstöra alla andra religioner." - "I de s.k. avancerade länderna har vi skapat en tanklös, smutsig och föraktlig litteratur." (14:e protokollet.)

"Det icke-judiska samhället... kan bara återföras till ordningen genom hänsynslösa åtgärder."- "Om det finns oro betyder det att vi kände behov av att orsaka den." - "Icke-judarna styrs bara av en djurisk instinkt." - "När Israels konung på sitt heliga huvud sätter den krona som hela Europa kommer att erbjuda honom, kommer han att vara världens patriark." (15:e protokollet)

"Vi kommer att eliminera varje form av undervisningsfrihet." - "Vi kommer att släcka den sista glimten av självständigt tänkande till vår fördel." (16:e protokollet)

"Israels konung kommer att vara världens sanna påve, den internationella kyrkans patriark." (17. Protokollet,)

"Vår härskare måste eliminera dagens samhälle, även om det innebär att dränka det i sitt eget blod." (23. Protokoll.)

Tankegångarna i dessa protokoll, en blandning av livsvisdom och högfärd, av misantropi och fördärv, av rovgirighet och maktlystnad, av diabolisk demonism

och den plattaste nykterhet, har den judiska parasitens omisskännliga prägel - de är äkta avkommor av judisk orientalistisk despotism och patologisk judisk törst efter erkännande.

Vi instämmer i juden Benjamin Segels omdöme om Sions vises protokoll, där han skriver: "Om protokollen är sanna finns det bara ett lämpligt straff för judendomen*: massutrotning!"*

Jfr: E. Frhr. v. Engelhardt, Jüdische Weltmachtpläne. Om ursprunget till Sions vises protokoll. Hammer-Verlag 1943. Sions vises protokoll. Hammer Publ. 1943.

Sionism

Sionismen som ett bevarande av världshistoriens speciella människotyp - juden - är lika gammal som judendomen själv. Sionismen låg till grund för judarnas återkomst från Babylonien och återuppbyggnaden av templet, sionistiska idéer gav näring åt den maldiabéiska perioden, sionistiska förhoppningar utlöste de blodiga judiska upproren under Trajanus och Hadrianus. Vissa medeltida påvars plan att återbosätta judarna i Palestina var sionistisk, eftersom det 1000-åriga imperiets tillkomst var beroende av att Sion återupprättades!

Sedan ungefär ett sekel tillbaka märks åter en starkare betoning av sionismen genom Montefiore, Moses Hess, Abraham Benisch (1841) och Crémieux. På rysk mark stärktes den sionistiska rörelsen från 1867 och framåt av Choveve Zion (Sions vänner), som 1883 under Pinsker förespråkade judendomens självemancipation och krävde att judarna skulle behandlas som en nation bland nationer genom att förvärva ett eget hemland. Ödet ville att det tyska religiösa samfundet "Deutscher Tempel" (Tyska templet) skulle grundas 1861 med målet att "bosätta ett Guds folk i det heliga landet", och det skapade tyska bosättningar i Palestina som fungerade som förebild för senare judiska bosättningar.

Den moderna sionismens datering börjar 1896, då Herzl, pådriven av den ökande antijudaismen, särskilt i Frankrike, skrev sin "Judiska stat" och, vid den första sionistkongressen i Basel 1897, proklamerade judarnas historiska rätt till Palestina i det så kallade Baselprogrammet. Detta anspråk sanktionerades 1917 av den brittiska regeringens åtagande, känt som Balfourdeklarationen, en eftergift som innebar en uppmaning till världens judar, särskilt judarna i Tyskland och Österrike, att göra allt som stod i deras makt för att säkra de allierades seger. Enligt judisk uppfattning var "det bästa resultatet av världskriget skapandet av ett nationalhem i

Palestina". Därmed uppfylldes också budet i Talmud om att Palestina skulle återbefolkas. Det var också ett uppfyllande av frimurarnas önskningar, som säger: "Vårt fosterland är Judeen."

Herzls politiska sionism mötte starkt motstånd från Achad Haams och den liberala världsjudendomens s.k. "moraliska" sionism. Motståndare var också de tyska rabbinerna, som patetiskt förklarade att sionismen stred mot messianska förhoppningar och dessutom avledde uppmärksamheten från fullgörandet av patriotiska och medborgerliga plikter! Andra menade att den stred mot judarnas religiösa förhoppningar, som var utspridda över hela världen för att monoteismens seger skulle komma!

Faktum är att sionismen förenar den mest moderna och den mest konservativa judendomen, att ortodoxi och liberalism bildar ett slutet nationellt judiskt block. Två så heterogena sionistiska enheter som Mizrachi, grundat 1903, för vilka Torah, Sion och Israel är en nationell enhet, och det judiska proletariatets internationella organisation Poale-Zion - erkänd av Moskva eftersom den är klasskampsinriktad - som arbetar för mänsklighetens lycka, ett mål som innebär att allt nationellt förstörs, drar åt samma håll inom sionismen!

Alla de strider som demonstreras kring sionismen inom världsjudendomen är bara skenstrider för att lura icke-judarna om sionismens enhet och slutliga mål.

Sionismen vill förment vara en lösning på den judiska frågan (i judisk mening är den naturligtvis det). Faktum är att den judiska kärnan uppgår till över 20 miljoner människor, men att Palestina har plats för högst 2 miljoner bosättare. Även om sekundära områden som EI Arish (Sinairegionen), Syrien, Libanon, Mesopotamien, Cypern och Rhodos skulle betraktas som ytterligare bosättningsområden, skulle en lösning på den judiska frågan, som skulle kräva att alla judar elimineras från nationerna, vara omöjlig. Den misslyckades framför allt på grund av judarnas oförmåga att kolonisera landområden genom konstruktivt, kreativt arbete. Utbildningen av juden till bonde har hittills bara lett till misslyckande. Chaluzim, bondekolonisatörerna på vilkas axlar den judiska agrara staten skall vila, har till största delen lämnat sina bosättningar och strövar omkring i städerna som det kommande lumpenproletariatet (de judar som bosattes i Argentina av turkiska hjortar har också länge strövat omkring som handlare och prutare). Rotlischilds små bosättningar visar också på judarnas oförmåga att bli jordbrukare; för dessa bosättningar brukas av araber, men intäkterna förhandlas av judar! I den framtida jordbruksstaten Palestina bor redan tre femtedelar (!) av judarna i städerna och bara två femtedelar på landsbygden, och den ohämmade

ekonomiska självgodheten driver markpriser och hyror till fantastiska höjder. Spekulation och handel dominerar därför.

Sionismen har ingenting att göra med lösningen av den judiska frågan i vår mening, och en jude medger: "Under lång tid framöver, kanske för alltid, kommer den judiska disporan att existera vid sidan av det judiska Palestina." I själva verket är sionismen den mest omfattande och moderna judiska kamporganisationen, och som Internationella Sion står den vid sidan av Internationella Moskva. Dess plattform är judendomens världsmaktsposition som uppnåddes under 1800-talet, och ledande sionister, dessa "framsynta ideologer", avslöjar ibland sina yttersta mål för oss

Achad Haam, den judiska framtidens store anfader, drömmer således om ett tempel på berget Sion, dit alla nationer skall vallfärda. Enligt Herzl vill sionismen skapa Sion, Guds namn på Guds stad, som skall bli de utspridda judarnas huvud och centrum. En ung sionist talar om en interterritoriell världsfederation för alla judar. Judarna skall förbli en nation bland nationer, "ett nytt Kanaan" skall omsluta jorden "med ett glädjefyllt bälte". Världen har vant sig (!) vid tanken att det måste finnas ett enda folk (!) som lever bland nationerna. En annan sionist ser ett kungarike som sträcker sig från Sinai till Libanon. För honom är Judas världsmission en sammansmältning av de tre religioner som uppstod ur Bibeln; för framtiden tillhör den enda internationella sekulära religionen Mosaism. Endast juden som oriental, västerlänning och kosmopolit kan på så sätt rädda den vita rasen och förhindra västerlandets undergång! Han drömmer om en sammanslutning av världens ca 1000 universitet under ledning av det hebreiska världsuniversitetet i Jerusalem (se Sions vises protokoll). Crémieux sade redan: "Den tid är nära då Jerusalem skall bli ett bönhus för alla världens nationer, då Israels ende Guds fana skall hissas och vecklas ut på de mest avlägsna stränder, då ett nytt messianskt rike, ett nytt Jerusalem skall ta kejsarnas och påvarnas plats."

Sionism betyder judendom, som på grundval av kapitalism, messianism och bolsjevism vill forma världen efter judisk förebild, betyder de hebreiska idealens styre. Ingen känner bättre än sionismen till sanningen i Dührings ord om att en internerad judisk stat innebär utrotning av judarna genom judarna!

Sionismen gömmer sig bakom det sentimentala lösningsordet: de fattiga, förföljda judarnas återkomst till sitt gamla hemland, de sista förberedelserna för att fullborda det judiska världsherraväldet!

Judendomen i den tyska kulturgemenskapen

Inom politiken

Den tyska revolutionens mål är att bilda ett tyskt folk, som tack vare sin höga mänskliga kvalitet och tack vare sin nya statssociala samhällsordning kan ge ett värdigt bidrag till de världshistoriska landvinningarna för de ariska folken av sin egen art. Den första förutsättningen för en framgångsrik kamp för detta mål är en negativ gärning: att rena den tyska nationalkroppen från inflytande från judarna, som är främmande för rasen och inriktade på sina egna mål, och som håller samman som en sekt som liknar en nation.

Judarna förnekar inte bara att de som en "motras" agerat självisk och dominerande över alla sina värdländers gränser, och att de tillsammans endast agerat i enlighet med sina egna intressen, utan de hävdar också mot varje särskild rensningsåtgärd från värdländernas sida att den var onödig och endast ett resultat av hysterisk panik eller inbillat hat. För att försvara sig mot det slag som drabbade den 1933 sprider världsjudendomen i dag utanför den tyska nationens gränser att judarna i Tyskland var en blygsam och fredlig grupp medborgare, att de saknade maktambitioner.

I motsats till detta påstående görs här ett försök att reflektera över fakta. Mot tesen om judarnas politiska ofarlighet i Tyskland hävdas att de outtröttligt strävade efter inflytande i tysk politik och att de uppnådde ett avgörande inflytande under Weimars interimistiska kejsardöme, att den nationalsocialistiska revolutionens reningsåtgärder var en oundviklig förutsättning för den tyska pånyttfödelsen.

Det var sällan som judarnas strävan efter politisk makt i Tyskland kom ut i ljuset. Det judiska inflytandet var så farligt just därför att det alltid försökte förbli anonymt och kamouflera sig. Endast under den period då den judiska maktutvecklingen var som störst, tiden efter 1918, lät sig judarna på sina håll frestas att överge sin förklädnad och gjorde därmed, till sin sorg idag, den tyska försvarskampanjen betydligt lättare.

För det andra påstås det att de enskilda judarna, som satt i alla slags tyska myndigheter, partier och organisationer, hade olika åsikter i många enskilda politiska frågor, men att de rörde sig tillsammans på alla sidor så snart ett judiskt intresse berördes. Maktpositionen i den tyska politiken utnyttjades för judiska syften.

Det var i judarnas intresse att 1800-talets politiska idéer, som framför allt bars upp av de västeuropeiska folken, spreds över hela världen, för det var dessa idéer om medborgerlig jämlikhet och frihet som möjliggjorde den judiska uppgången under den senaste historien. I politiken är judendomen således till sin natur en allierad till de krafter som den tyska helheten har erkänt som skadliga för sig själv. Den inre konflikten i den partiorganiserade massdemokratin, den västerländska upplysningens rationalism, den oheroiska borgerliga bildningsbilden av ett historiskt utträttat handelssamhälle motsvarar lika mycket judiska intressen och judiskt levnadssätt som de är främmande och fientliga mot det tyska folket. Värderingarna från 1800-talet, som segrade i Europa 1919, är det tyska folkets dödsfiende. Judendomen var och är dock med nödvändighet på deras sida. Judendomens politiska inflytande används därför med nödvändighet mot det tyska folkets intressen.

För det tredje måste det sägas att även om denna historiska intressemotsättning mellan det tyska folket och judendomen inte existerade, dvs. även om judendomen inte vore liberalismens naturliga bundsförvant, skulle judendomens rasbiologiska egenskaper ändå göra dess inflytande i den tyska politiken skadligt för folket. Det tyska folket har redan tillräckligt att göra med sin egen inre obalans och kan inte belasta sig ännu mer med påverkan från en grupp människor som genom sin rasmässiga sammansättning och historiska formation bär inom sig en hög grad av ambivalens, beredskap att ge upp sig själva, oprioriterat beteende och skratt. En jude med en "nationell tysk" attityd är därför omöjlig i tysk politik.

För det fjärde måste man alltid komma ihåg att judendomen strävar efter politiskt inflytande i alla former av stater och samhällen, och att dess makt inte på något sätt är uttömmande representerad av dess ställning i de tidigare partierna. En förändring av statsskicket eliminerar det judiska inflytandet endast om det stöds av en väsentlig nationell övertygelse. Före 1800-talets partistat försökte judarna skaffa sig politiskt inflytande som furstarnas tjänare. De smartaste judarna försökte ansluta sig till auktoritära rörelser i god tid före partistatens förutsebara kollaps. I Tyskland 1932 satte de sitt hopp till "auktoritära" regeringar, om de bara kunde skonas från nationalsocialismen. Om det behövs är de beredda att bli fascister så länge deras intressen inte påverkas. I auktoritära stater hoppas de kunna hävda sig inom byråkratin och det styrande partiet eller återfå politiskt inflytande genom sin ställning i ekonomin. Deras solidaritet överlever varje regimskifte och kan bara slutgiltigt kastas ut ur det politiska ledarskapet av ett verkligt vaksamt folk.

Trots denna anpassningsförmåga till förändrade statsordningar var judarna oupplösligt knutna till det borgerliga samhällets uppkomst i sitt första stora försök

att få politiskt inflytande i Tyskland. Deras politiska aktivitet kan därför bäst beskrivas som att de till en början tillhörde de "borgerliga" och marxistiska partierna i det borgerliga klassamhället, som 1933 störtades som det tyska livets maktfaktor.

De borgerliga partierna

De kungliga hovstaterna

För första gången i Tysklands historia fick judarna politiskt inflytande under den period som banade väg för det borgerliga klassamhället genom att slutligen lösa upp de sedan länge försvagade banden mellan stånden. Den furstliga absolutismen förstörde de många nära banden mellan folket och etablerade sin suveränitet över ett lika stort antal "undersåtar", vilket skapade föregångarna till 1800-talets "medborgare". Så snart den rumsliga närvaron i en territorialstat gjorde en enskild person delaktig i den politiska sfären utan att fråga om hans ursprung, var vägen öppen för judarnas politiska frigörelse, eftersom de då bara var "undersåtar" som alla andra medborgare i den furstliga territorialstaten.

De tyska furstarna lät judar hjälpa dem med deras ekonomiska svårigheter och gav sina "judiska undersåtar" politiskt inflytande. Precis som den merkantilistiska furstepolitiken lade stor vikt vid att fylla sina länder med "undersåtar" och inte brydde sig om deras ursprung, dvs. gärna tog emot judar som hade fördrivits från andra platser, brydde sig staten, som var avskild från folket på ett abstrakt sätt, inte om ursprunget till de pengar den behövde. Från slutet av 1600-talet anställde furstarna sina hovjudar som ombud för finansiella transaktioner, som penningutlånare och även som rådgivare i politiska frågor, vilka naturligtvis var nära kopplade till inkomstmöjligheter. Hovjudarna blev ett slags halvofficiella ministrar vid hovet i de dynastiska territorialstaterna. "Vi kan inte föreställa oss den moderna prinsen utan juden" (Sombart: Die Juden und das Wirtschaftsleben. s. 50).

Bland de tyska furstarnas "faktorer", "agenter", "residenter" utmärkte sig Fürth-juden Elkan Fränkel i markgreven av Ansbachs tjänst, Leffmann Behrens, som hjälpte hannoveranerna till valvärdighet, Berend Lehinann, som strävade efter att få till stånd en dynastisk union mellan Sachsen och Polen, och framför allt Mannheims penningutlånare Süß Oppenheimer, som tjänade hertig Karl Alexander 1732-1737 och med hjärtlig absolutism kämpade mot det gamla etablerade landet. Den brandenburgske storfursten använde Elia Gumpertz von Emmerich som sin

agent. Habsburgarna från Ferdinand II och framåt hade upprepade gånger ett nära samarbete med judarna: Josel Pinkherle, Moses och Jakob Marburger, Ventura Parente och inte minst den adlade Bassewi von Treuenburg (1580-1634) hörde till deras hovjudar. Den upplyste kejsaren Josef II tog 1781 det första steget mot emancipation.

Även under den period då det borgerliga samhället gradvis segrade fortsatte en grupp judar att som hovjudar skaffa sig politiskt inflytande. Prinsarnas penningstarka judar använde målmedvetet politiken för judiska syften under den tyska konfederationens tid. Bankiren Itzig i Berlin arbetade genom sin dotter Fanny von Arnstein, som var gift i Wien, för att påverka Hardenberg och Humboldt, de preussiska representanterna vid Wienkongressen. Efter mycket om och men lyckades judarna till slut få igenom artikel 16 i förbundsakten från Wien, som gav förbundsdagen i uppdrag att överlägga om judarnas framtid i Tyskland. Judarna i de fria städerna kämpade för sitt politiska inflytande via furstarna (se Hermann Hofmeister: "Vom Hansegeist zum Händlergeist", Leipzig 1925). Bundestag skulle tvinga städerna att emancipera sina judar. Kampen för Lübecks judiska renhet utkämpades alltså i Frankfurt i förbundsdagen. Rothschild, som först blev känd genom sina affärer med landgreven av Hessen och sedan blev en viktig ekonomisk vän till den kejserliga familjen i Wien, tvingade sina furstliga vänner att göra allt för judarnas bästa och försökte gång på gång återställa det judiska inflytandet i Frankfurt, som det hade varit under storhertigen av Rhenförbundet. Frankfurtborna tvingades öppna sina hem för judarna först när den allsmäktige Metternich 1820 åt middag med Amschel Meyer Rothschild i Frankfurt och uttryckligen hedrade den gamle juden som kejsarens vän, och när fru Rothschild samma år bjöds in till en bal med det preussiska sändebudet.

Under 1800-talet förblev judarna rådgivare till de tyska furstarna och behöll på så sätt en viktig källa till politiskt inflytande. Det var inte för inte som monarkierna gav sina aristokratiska titlar till de nya "baronerna" Simson, Weinberg, Friedländer-Fuld, Bleichröder, Goldschmidt-Rothschild, Mendelssohn och Oppenheim. Juden Moritz Ellstätter blev finansminister hos storhertig Friedrich I av Baden. Gerson Bleichröder, den store finansministern vid tiden för 1870 års krig, använde sitt inflytande hos kejsaren och rikskanslern till förmån för sina judiska landsmän. Redan 1868 hade huset Habsburg, på initiativ av bankirerna Bleichröder och Rothschild, kämpat för lika rättigheter för judar i Rumänien. Vid Berlinkongressen 1878 gjorde de europeiska makterna de rumänska judarnas frigörelse till ett villkor för Rumäniens anslutning till nationsgemenskapen. Erkännandet beviljades inte förrän den 20 februari 1880 och var belöningen för de lika rättigheter som Rumäniens judar beviljades enligt konstitutionell lag. Wilhelm

I uttryckte folkets stämning i ett brev till prins Antonius av Rumänien daterat den 25 juli 1879: "Vad Rumänien beträffar har jag, som ni vet, alltid ogillat kongressens resolution om judefrågan i allra högsta grad, men först efter kuppen, eftersom jag inte ledde förhandlingarna. Sedan dess har jag naturligtvis bara behövt uttala mig för ett strikt genomförande av kongressens bestämmelser, men vid varje tillfälle har jag krävt att det inte ska förekomma några påtryckningar i judefrågan, eftersom jag av erfarenhet vet hur judarna i dessa regioner är - jag börjar med Posen, Polen, Litauen och Volhynien - och de rumänska judarna sägs vara ännu värre." Men vad hjälpte folkets vilja när Bleichröder och den "preussiske hovbankiren" Rothschild ville använda den europeiska politiken för judiska syften? Och vad var prinsarnas vilja värd om deras regeringar var tvungna att samarbeta med judiska bankirer? "Under Berlinkongressen använde Bleichröder sitt inflytande till förmån för de förföljda judarna på Balkan" (Encyclopaedia Judaica)!

Kejsar Wilhelm II var nära vän med sina "judiska undersåtar" Emil och Walther Rathenau, James Simon, Isidor Löwe, Albert Ballin, Schwabach, Caro, Goldberger, Felix Simon, Gwinner, Koppel, Arnhold, Markus och lyssnade på deras råd. År 1913 frågade Steinthal stolt: "Var det en dålig instinkt som drev kejsaren att för några år sedan anförtro en portfölj åt Hirsch Dernburg, Dernburgs sonson, talmudisten?" (Meister: "Judas Schuldbuch", s. 70).

Furstarna, med sin schematiska uppfattning om ämnen som var främmande för folket, gjorde det först möjligt för judarna att utöva sitt inflytande på det tyska politiska livet.

Förtydligande

Samtidigt som judarna tog vägen via den "politiskt neutrala" staten öppnade de vägen via utbildning till politik. Det upplysta århundradet gav alla andliga människor samma status och frågade inte efter deras ursprung.

Tron på utbildning som ett universellt mänskligt värde bygger på en viss religiös inställning, som kanske för länge sedan har suddats ut och glömts bort, "sekulariserats", men vars tankesätt har bevarats. Bland de kristna kyrkorna bars denna religiösa inställning upp av den protestantiska radikalismens sekterism, av den engelska puritanismen. Den går långt tillbaka i kristendomens historia och finner sitt tydligaste uttryck i kravet på alla troendes universella prästadöme, i påståendet att alla människor är lika mycket Guds barn. Denna inställning gav upphov till idén om kristen tolerans, som i England predikades av Milton och

sedan av Toland. Kalvinisternas toleransidé förlamade den gamla lutherska antijudaismen och ledde raka vägen till det moderna talesättet: "Judarna är också människor."

Sekulariserad, d.v.s. avklädd sin dogmatiskt kristna karaktär, utvecklas sedan toleransbegreppet till ett erkännande av varje "bildad person" som en jämlik medlem av den universella gemenskapen av upplysta medborgare. På så sätt öppnar man dörren för juden genom att försöka ersätta alla gamla värden med sitt nya färglösa, folklösa värde "utbildning".

Upplysningstidens kristendom ärver dessutom det rena kravet på organisatorisk, religiös jämlikhet. När en jude blir kristen anses han ha full rätt till alla rättigheter i den politiska gemenskapen, eftersom han tillhör kretsen av jämlika församlingsmedlemmar. Den evangeliska radikalismen känner inte till några barriärer mellan "bröderna i Kristus", utan vill förbereda världen för ett frälsningsrike i universellt broderskap. Den öppnar därför sina armar för den judiske kristne och bortser medvetet från nationsgränsen. Sedan 1700-talet har massor av döpta judar trängt sig in i det tyska livet; de uppfattas som utlänningar i praktiken, men inte i princip.

Judarna i Tyskland anslöt sig inte bara som församlingsmedlemmar till den upplysta "utbildningens" demokratiska gemenskap och försökte dölja hindren för sitt ursprung i denna nya gemenskap, de gick inte bara in i kyrkorna som judiska kristna, utan de använde också "utbildningens" medel för att få politiskt inflytande, precis som det borgerliga samhället i sin helhet försökte kasta ut den gamla härskande klassen ur sadeln genom egendom och utbildning.

Från slutet av 1700-talet till början av 1900-talet var "salongen", dvs. det intellektuella umgänget i förmögna judiska hem, ett sätt att utöva detta inflytande. Där samtalar man inte bara om litteratur, lyssnar på poesi och musik, förfriskar sig med husbondens mat och dryck, utan man träffar politiker, lär sig saker av dem som kan vara viktiga i morgon, kan framföra sina önskemål till dem i glada samtal, bygger upp ett nätverk av relationer mellan "bildade människor".

På så sätt började det judiska politiska inflytandet långt före den konstitutionella emancipationen. Mendelssohns, Veits, Mareus, Ephramis och Herz salonger i Berlin och von Arnsteins salonger i Wien besöktes av politiker omkring år 1800. "Judarna i Berlin, kvinnorna i salongerna, Mendelssohn och Veit, Marcus och Ephraim - judarna i den borgerliga överklassen kände redan andan av den gryende nya eran", skrev en rabbin 1934 (Joachim Prinz: "Wir Juden"... Berlin 1934, s. 21).

Den judiska fru von Lebbins salong under Caprivi-perioden, grevinnan Fischler-Treubergs salong från Asser-stammen före kriget, Parvus och Barmats kvällsfester gjorde det möjligt att utvidga ett judiskt kontaktnät i Weimarrepubliken.

Värdet av "utbildning" var förhärskande bland de styrande i det borgerliga samhället i Tyskland och främjade de "utbildade" judarna. I överskattningen av bildningsvärdena förenades både judar och folk" (Prinz, s. 147). Den jämlika utbildningen ledde till krav på politisk jämlikhet. Från upplysningstidens värld kommer den preussiske krigsrådet Dohms skrift från 1781: "Über die bürgerliche Verbesserung der Juden" (Om judarnas medborgerliga förbättring), som utgår från alla människors "naturliga jämlikhet". Uppmaningen i Josef II:s emancipationsedikt i Österrike 1781 att "respektera judarna som medmänniskor" är relaterad till den protestantiska upplysningens anda. Vägen till "överklassen" är omedelbart öppen för judarna om utbildning öppnar den och inte en urvalsprincip baserad på blodvärde, prestation och attityd. Genom kulten av "utbildning" har det tyska borgerliga samhället överlämnat sig till judarna. Den skarpa intellektualitet som förvärvades genom Talmudstudierna, rasens intellektuella lätthet, som ofta liknade den franska karaktären, öppnade vägen in i det tyska borgerliga samhällets "överklass" inte bara för Moses Mendelssohn utan för tusentals och åter tusentals av hans judiska landsmän.

Kapitalism

Det borgerliga samhällets näst högsta urvalskriterium, egendomen, var lika viktigt för judendomens politiska uppgång som idén om den pedagogiska gemenskapen och idén om jämlikhet mellan subjekten i den absoluta staten. Kapitalismens monetära standard, liksom upplysningstidens utbildningsstandard, raderade ut den nationella ordningens gamla värderingar och accepterade villigt alla i samexistensen av "nationella ekonomier" som kunde identifiera sig genom sina ägodelar. Detta nya värdesystem påtvingades det gamla tyska handelspatriciatet mot dess egen vilja, men det förblev oundvikligt i utvecklingen av högkapitalismen.

På samma sätt som judarna hade speciella talanger som gynnade dem i fråga om intellektuell "utbildning", var de också på grund av sin individualitet särskilt lämpade för den standard som kapitalismen krävde. Judendomen bidrog tillsammans med andra historiska miliser i hög grad till kapitalismens utveckling som historisk realitet (se Merner Sombart: "Die Juden und das Wirtschaftsleben", Leipzig 1911). I motsats till den gamla bourgeoisin representerar juden en i

grunden individualistisk syn på ekonomin" (Sombart). Deras geografiska utbredning, deras främlingskap, deras halvborgerliga status bland värdfolken, deras rikedom, deras rationalistiska religion och deras intellektualistiska rasblandning gjorde dem mer lämpade för kapitalistiska uppgifter än människor från andra nationer.

Där furstlig gunst och utbildning inte räckte för att öppna portarna, gjorde 1800-talets pengar det. Den modige Bremen-medborgaren Smidt skrev från Frankfurt den 20 augusti 1820: "Ända till slutet av förra året var det fortfarande mot all sedvänja och levnadssätt här att släppa in en jude i det så kallade goda sällskapet. Ingen bankir eller köpman i Frankfurt bjöd en jude på middag, inte ens någon av Rothschilds, och delegaterna till förbundsdagen tog så stor hänsyn till denna sedvänja att de inte gjorde det. Sedan jag kom hit igen har jag till min stora förvåning funnit att personer som Bethmann, Gontard, Brentano etc. äter och dricker med de första judarna, ber dem att vara deras gäster och blir bjudna av dem att vara deras gäster, och jag har som svar på min förvåning fått höra att man inte längre kan göra några penningaffärer av betydelse utan att blanda in dessa personer, att man måste behålla dem som vänner, att man inte får förstöra saker med dem." Det var först i det kapitalistiska samhället som penningutlåning blev socialt acceptabelt; det var först i kapitalismens tidsålder som ekonomin förde judar och icke-judar samman och gettot bröts upp inifrån innan den juridiska situationen hade förändrats. "Pengar erbjöd dem det enda sättet att bryta sig igenom gettots portar" (Encyclopaedia Judaica, vol. V, s. 1056). Berlinsalongerna växte fram ur de rikedomar som Daniel Itzig och hans gelikar hade förvärvat i banker och fabriker som levererade arméförnödenheter till Fredriks armé. Det fanns judiska miljonärer redan före "emancipationen" (Graetz: "Judarnas historia"). Redan före Hardenbergs befrielseedikt 1812 var två av de fyra cheferna för Berlins börs judar (Richard Mun: "Die Juden in Berlin", Leipzig 1924). Den furstliga och patriciska merkantilismen i de tyska territorierna föll på judarna på grund av de pengar de hade tjänat genom tidigt kapitalistiskt arbete.

Vägen från näringslivet ledde inte bara in i samhället utan också in i politiken. Itzig, Rothschild, Bleichröder, Friedländer och Rathenau var involverade i politiken som företagsledare. Den judiske bankiren Karl Melchior från Hamburg ingick i den tyska delegation som accepterade det skamliga Versaillesfördraget. I det borgerliga samhället innebar en position inom näringslivet också politiskt inflytande.

Under loppet av 1800-talet smälte hängivenheten till en neutral, befallande stat, utbildning och egendom samman till en fast skala av sociala värden som

"medborgaren" mättes med. Ju mer denna skala etablerades, desto smidigare smälte judarna in i det atomiserade kommersiella samhället. Det borgerliga samhällets revolution, den "stora" revolutionen 1789, gav judarna möjlighet till politiskt styre. Judarna från Quanrtier des Carmélites i Paris framträdde som hjältar på barrikaderna i nationalförsamlingen, som skulle bana väg för dem till makten. Clermont-Tonnerre berättade för nationalförsamlingen 1791 att det fria Frankrike ville ge dem "allt som människor", men "ingenting till judarna som nation". Sedan dess har judarna alltid hävdat sin rätt till frigörelse "som människor", dvs. som det borgerliga tänkandets teoretiskt konstruerade "människor i sig", men sedan använt sin frihet "som nation". Dessa ord av Clermont-Tonnerre visar det borgerliga samhällets grundläggande misstag, som judarna i hög grad har utnyttjat under de 150 år som gått sedan revolutionen, att varje människa existerar "som människa" och lever en verklig existens avskild från sin levande granngrupp. Det var inte utan anledning som den judiska ungdomen i Rhenlandet hejade på "ghettostrivaren" Napoleon, som tvingade på det ockuperade Tyskland den judiska frigörelsens välsignelser som en fortsättning på den borgerliga revolutionen (Prinz, s. 24).

De enskilda tyska staterna följde långsamt det borgerliga Frankrikes exempel. I början av århundradet upphävde de de särskilda restriktionerna för judar och gav dem en viss formell jämlikhet, men upprepade gånger undvek de att ge dem fullt medborgarskap. Det preussiska ediktet från 1812, det bayerska ediktet från 1813, det badensiska ediktet från 1807 etc. låg kvar på denna nivå. Det tyska folket motsatte sig också dessa eftergifter. Efter olika mellanstadier förklarade de grundläggande rättigheterna från 1848 alla medborgares fullständiga jämlikhet, men de försvann igen med hela den revolutionära perioden. Den 3 juli 1869 antog slutligen Nordtyska förbundet en lag enligt vilken "alla återstående inskränkningar i medborgerliga och civila rättigheter som härrörde från skillnader i religiöst samfund" avskaffades, dvs. vägen in i staten öppnades för judendomen, som gjorde anspråk på att vara ett "religiöst samfund". De sydtyska delstaterna hade vidtagit liknande åtgärder eller antagit rikets lagbestämmelser efter 1871. Endast den oskrivna lagen om nationell instinkt fortsatte att göra motstånd även under andra riket. 1918 innebar sedan att alla politiska möjligheter överlämnades till massan av "medborgare" oavsett deras natur, om de bara kunde identifiera sig för väljare, myndigheter och höjdare genom egendom eller utbildning. Den väg som 1700-talet hade tagit med sin "moderna" idé om staten, sin upplysning och sin tidiga kapitalism, ledde nu till målet. Det borgerliga samhällets stat var öppen för judarna.

Liberalism

Det är därför inte förvånande att judarna kämpade för detta tillstånd i det borgerliga samhället och dess politiska övertygelse, liberalismen. Rabbi Prinz klagade med rätta år 1934: "Liberalismens chans har gått förlorad. Den enda politiska livsåskådning som var villig att främja assimileringen av judendomen har gått under" (s. 150). I Encyclopaedia Judaica konstaterar judarna Ernst Feder och Elbogen följande om sina politiskt aktiva landsmän: "På det hela taget segrade liberalismen." "Judarna gick i spetsen för den borgerliga 'revolutionen'" (Rudolf Schay: "Die Juden in der deutschen Politik", Berlin 1929, s. 307). Liberalismen, med sin lära om människans jämlikhet och individens "frihet", gjorde det möjligt för dem att arbeta solidariskt tillsammans under täckmantel av neutrala individer. Den var till nytta för dem. Dess rationella världslära motsvarade deras tro, utan att judendomens olika teologiska skolor och även de religiöst likgiltiga judarna skilde sig från varandra på denna punkt. Liberalismens civila, oheroiska, merkantila, "privata", självviska attityd motsvarade den judiska rasnaturen. Den som möter liberalismen möter judarna. Om man träffar judarna träffar man liberalismen. Det är ingen tillfällighet att den liberala världen efter 1933 försökte göra upp med de tyska judarna1 Judarna var liberalismens förtrupp i Tyskland.

Liberalismen som attityd och tankesätt växte fram i de "intellektuella" salongerna och i de välbeställda bankhusen och fabrikerna på 1700-talet, dvs. i Mendelssohns, Itzigs och Rothschilds värld. Den strömmade oformad in i 1800-talet som en bred "progressiv" känslomassa, utan att till en början ha några fasta organisatoriska partiband. Trots allt stod de tyska staterna under den reaktionära perioden fortfarande emot det borgerliga samhällets partisystem. År 1848, i Pauluskyrkan, blev liberalismen för första gången aktiv som en verklig politisk rörelse. "Liberalerna, som förenades med judarna av ekonomiska intressen och framför allt av den gemensamma principen om medborgarens frigörelse" (Schay), arbetade för judendomen redan före Paulskirche. År 1843 bad den rhenska provinsialriksdagen, som påverkades av dem, den preussiske kungen att emancipera judarna. I nationalförsamlingen i Frankfurt satt fyra judar: president Martin Eduard Simson och vicepresident Gabriel Riesser på den liberala högerkanten, Ludwig Simon från Trier och Moritz Hartmann från Böhmen på den radikala vänsterkanten. År 1849 ledde Eduard Simson den delegation från nationalförsamlingen som på den tyska borgarklassens vägnar erbjöd den tyska kejsarkronan till den preussiske kungen Fredrik Vilhelm IV. En av de tre judarna i den preussiska nationalförsamlingen 1848 var Johann Jacoby, son till en judisk köpman från Königsberg, som så småningom kämpade med Robert Blum i Wien. Det fanns judar både bland 1848 års upprorsmän och bland barrikadhjältarna under den fransk-franska revolutionen. I striderna om de enskilda tyska städerna var judarna lika framträdande på den

borgerligt-liberala sidan som de var i nationalförsamlingen. År 1851 var "demokraten" Samuel Marcus den förste juden som kom in i Lübecks parlament efter att revolutionsåret 1849 hade genomdrivit emancipationen mot borgarklassen. År 1848 satt 8 judar i den konstituerande församlingen i Frankfurt. En stor del av den revolutionära jäsningen i Frankfurt handlade om den judiska frågan. Förutom själva mandaten satt judarna i de liberala kandidaternas valkommittéer; i Frankfurt stödde de den liberale Jucho i valet till Paulskyrkan. De lät sig väljas eller såg till att de liberaler de gillade blev valda, eftersom "dagens jude är otänkbar utan den liberala staten" (Prinz, s. 35). Under den nya reaktionära perioden höll de sig till de olika liberala tendenserna. Ludwig Walesrode, son till J. E. Colien från Walesrode, gav 1860 ut "Demokratische Studien", verk av Lassalle, Bamberger, Hartmann. H. B. Oppenheim och Ludwig Simon. Juden stod med partierna i det borgerliga samhället.

Efter 1860, då den tyska liberalismen splittrades på grund av taktiska frågor och organiserade sig i fasta partier trots att den aldrig hade gett upp sin ideologiska enhet, förblev judarna ledare för båda fraktionerna. Framstegs- och nationalliberalismen hade inget att förebrå varandra. Encyclopaedia Judaica rapporterar stolt: "I båda lägren hade judarna en ledande ställning" (vol. N, s. 1051). Och så förblev det ända tills de liberala partierna upplöstes 1933. Man bör naturligtvis komma ihåg att judar inte alltid framträdde öppet som medlemmar i de liberala grupperna, utan ofta nöjde sig med en mindre offentlig men minst lika inflytelserik roll som donatorer, kommittémedlemmar etc., men i vilket fall som helst gav judiska väljare inte sina röster till Freisinn, Nationalliberalerna, Demokraterna, Statspartiet, Tyska folkpartiet för ingenting.

Nationalliberalerna stod redan från början under judisk ledning. Deras första män runt 1870 var den tidigare ordföranden för Frankfurts nationalförsamling, Simson, som också ledde den kejserliga deputationen för Nordtyska riket 1871 och sedan adlades, och i synnerhet Bamberger och Lasker. Ludwig Bamberger från Mainz tjänade Bismarck som kontaktperson för den liberala pressen under 1870 års krig, efter att ha tillhört liberalernas vänsterflygel 1848 och deltagit i upproret i Pfalz, och bodde en tid utomlands. Till slut kunde han inte längre stödja Bismarcks nationalliberala politik och lämnade partiet 1880 för att 1884 ansluta sig till Freisinn. Han var särskilt engagerad i andra rikets finanslagstiftning, men glömde aldrig att han var jude, vilket framgår av hans ursinniga kamp mot Heinrich v. Treitschkes antijudaism. Perrots "Aera-Artilel" kämpade också mot hans parlamentariska inflytande 1875. Eduard Lasker från Jarotschin i Posen kämpade i Wienupproret under Robert Blum. År 1865 blev han preussisk parlamentsledamot för Progressiva partiet innan han 1866 anslöt sig till Nationalliberalerna. Han

arbetade målmedvetet för att gynna judiska intressen i 1869 års emancipationslag. Trots att nationalliberalerna var i parlamentariskt spel med rikskanslern drev han igenom en avgörande uppmjukning av den statliga suveräniteten i riksdagen mot Bismarcks vilja: Han kämpade för en mildring av straffrätten, han röstade också mot sitt eget parti 1874 med framstegen mot militärförslaget. Mot Bismarck genomdrev han den omfattande immuniteten för riksdagsledamöter. Han bröt sig också loss från nationalliberalerna 1879. Även detta övre medelklassparti var fortfarande för "nationellt" och inte tillräckligt "liberalt" för honom. Även H.B. Oppenheim fann sin tillflykt hos nationalliberalerna. Förkrigstidens store ledare, Bassermann, var av judisk härkomst. Den nationalliberala handboken förklarade upprepade gånger att den i grunden motsatte sig antijudaism.

Efterkrigstidens "Tyska folkparti" övertog det projudiska arvet från nationalliberalerna. År 1919 svarade dess gruppledare i riksdagen, Heinze, på Central-Vereins förfrågan om partiets inställning i judefrågan, "att Tyska folkpartiet avvisar och bekämpar antisemitism i alla dess former och avvisar varje generalisering, till exempel i enskilda fall av berättigade anklagelser mot tyska medborgare av judisk tro, som osaklig och orättvis". Detta gjorde att judarna i den övre medelklassen kunde känna sig bekväma med detta parti (Ludwig Holländer: "Der Antisemitismus der Gegenwart", Berlin 1919, s. 8). Paul von Schwabach von der Bleichröderbank och Max Warbur var med och grundade det. Ledaren för de "nationella tyska judarna", Max Naumann, tillhörde det tyska folkpartiet. Jakob Riesser, en döpt brorson till Gabriel Riesser från Paulskirche, ordförande i Hansabund, var deras store man 1919. Liksom sin farbror före honom blev han vice talman i det tyska parlamentet, även om han inte på något sätt hade kommit ur en bankskandal med rent mjöl i påsen. Men det övre medelklasspartiet ställde sig villigt under judiskt ledarskap i kampen för näringslivet mot de "jordnära och bakåtsträvande elementen" i den tyska bonde- och medelklassen. Egendom och utbildning borde verkligen räknas här! Stresemann hade anknytning till judendomen genom sin hustru, född Kleefeld. Hans svåger Kleefeld spelade en långt ifrån felfri roll i de tysk-polska relationerna. Naturligtvis är det mycket svårare att bevisa förräderi mot en stor "företagsledare" än mot en mindre agent. Judarna visste att de var säkra i Tyska folkpartiet och flydde till det som ett "högerparti" efter att de hade insett demokraternas kollaps.

Vänsterliberalerna, som bytte namn flera gånger under parlamentets historia, var lika engagerade i judendomen, men mer öppet. Judarna Bamberger, Lasker och deras vänner, som hade splittrats från nationalliberalerna, hamnade i Freisinn. De icke-judiska ledarna för framstegstanken stödde entusiastiskt den judiska saken och agerade i enlighet med den borgerliga revolutionens tradition och deras tro på

"människan i sig själv". Eugen Richter och Nirchow såg kampen mot antijudaismen som en av sina viktigaste politiska uppgifter. De icke-judiska medlemmarna av det demokratiska partiet förblev trogna denna tradition, eftersom den "demokratiska" vänsterliberalismen var den mest trogna väktaren av arvet från upplysningen och kapitalismen, arvet från det borgerliga samhället. De radikala judarna från 1848 stod senare på samma sida som de progressiva som så fanatiskt kämpade mot Bismarck och den preussiska armén. Ledaren för det bayerska Freisinn var Wolf Frankenburger från Nürnberg. Det tyska framstegspartiet i det gamla Österrike räknade juden Licht bland sina riksdagsledamöter; Ofner, Hock och Kuranda var frisinnade. De vänsterliberala "fackföreningsorganisationerna" grundades av juden Max Hirsch. Den vänsterliberala tidskriften "Nation" gavs ut av Ludwig Bamberger och Paul Nathan. Den överdrivna patriotismen hos juden Maximilian Harden och hans "Zukunft" avslöjades som falsk under kriget och förvandlades till den typiska vänsterliberala defaitismen. Artur Levysohn, chefredaktör för "Berliner Tageblatt", och hans skyddsling och efterträdare Theodor Wolff förkroppsligade alltid den judaiserade "radikala" bourgeoisiens folkfientliga och militärfientliga politik.

Demokratiska partiets grundningsmöte ägde rum 1918 i "Berliner Tageblatt" på inbjudan av samme Theodor Wolff. Wolff själv lämnade senare formellt partiet eftersom det inte var tillräckligt "radikalt" för honom. Efter sin emigration visade han vad han förstod med radikalism. Demokraternas store man var skaparen av 1919 års riksförfattning, den judiske författningsrättsläraren Hugo Preuß, som hade varit inrikesminister sedan novemberrevolutionen, därefter preussisk parlamentsledamot och rikskommissarie. Ledare för den demokratiska fraktionen var den judiske statsrådet Ludwig Haas från Baden. Den tidigare kejserliga ministern Dernburg, den "informella skummaren" (Tirpitz), spelade en viktig roll bland demokraterna. När det demokratiska partiet redan var mycket illa ute, tog det som sin sista reserv in Georg Bernhard i sin riksdagsgrupp, som tidigare hade varit både organiserad socialdemokrat och medlem av redaktionen för en tidning som ägdes av storkapitalisten Ullstein, sedan separerad från Ullstein, men 1908 separerad från socialdemokraterna och från 1913 chef för "Vossische Zeitung", samt spelade en ledande roll i Centralförbundet för tyska medborgare av judisk tro. Bernhard var alltid en stark förespråkare för en ovillkorlig förståelse med Frankrike, vilket ledde till att hans tidning av folket fick det välförtjänta smeknamnet "Gazette de Foch". Han krönte slutligen sin kärlek till Frankrike med att emigrera till Paris och ge ut en av de värsta emigranttidningarna, "Pariser Tageblatt". Walther Rathenau, son till hovjuden och industrimagnaten Emil Rathenau, betraktades av demokraterna som deras viktigaste personlighet. Han bar på den assimilerande judens alla inre oroligheter och sade om sig själv: "På natten

är jag bolsjevik". Osäkerheten i hans natur, som återspeglas i uttalandet: "Herren Gud har satt upp ett experiment med mig som, även om det misslyckas, var intressant", gjorde honom verkligen olämplig att leda Tyskland i de svåraste svårigheter. Han visste att judarna var ett "fruktansvärt folk" och såg sin världshistoriska uppgift i att fostra till den högsta "andlighet". Det är därför förståeligt när han hösten 1914 frågar: "Vet ni varför vi är i krig? - Jag vet inte" (Schay, s. 287). Denna borgerliga, oheroiska, oetniska inställning hindrade honom dock inte från att medvetet försöka assimilera judarna till det tyska folket. Han tog över den högsta organisationen av krigssällskapen, vilket gav judarna ett enormt berikande. Han strävade efter att återuppbygga Europa ur ekonomisk synvinkel i allians med Frankrike och träffade Loucheur för de första överenskommelserna om "anartungspolitiken". Anartung innebar en harmonisering av "modets folk" med "rädslans folk" och hans sätt att rädda ekonomin och själen genom att böja sig för politiskt tvång. Rathenau trodde att han kunde bygga "själens rike" genom att moralisera och organisera ekonomin. Detta opolitiska mål om ett messianskt rike är ett typiskt uttryck för den sekulariserade judendomen, som nu strävar efter att förverkliga sitt ständigt närvarande religiösa innehåll i intellektualistiska konstruktioner på värdnationernas bekostnad. Från Walther Rathenau till de små boskapsjudarna i de västtyska byarna, som pålitligt gav de enda rösterna till demokraterna i landsbygdssamhällena, tillhörde judendomen helt klart vänsterliberalismens intellektuella värld. Den ledde och formade partiet, som i konflikten med Bismarck, i den ökända "fredsresolutionen" 1917, i Weimarkonstitutionen och i uppfyllelsepolitiken satte monument över sin gräsrotsfientliga verksamhet. År 1919 publicerades upprop i demokratiska tidningar: "Den tyska judenhetens parti är det demokratiska partiet."

Den partipolitiskt obundna "liberala" pressen tjänade "framstegets sak" från Sonnemann och hans "Frankfurter Zeitung", Bismarcks "vän" Gumbinner och hans "Kölnische Zeitung" till Georg Bernhard, Theodor Wolff och Heinrich Simon. "Den nationalliberala rörelsen var starkt påverkad av judar både intellektuellt och organisatoriskt, liksom den vänsterliberala rörelsen inom den liberala medelklassen" (Schay, s. 307).

Reaktion

Även om huvudmassan av judar stod bakom de olika varianterna av liberalism, fanns det alltid en judisk grupp kvar i reaktionens läger, som inte i grunden motsatte sig 1800-talets partisystem, men som spelade för vissa intressen inom det. Denna judiska grupp var relativt sett mindre till antalet och framför allt mer

svårfångad än de skaror av judar som öppet bekände sig till liberalismen. Den var desto farligare eftersom den tillsammans med hovjudarna försvagade den antiliberala staten inifrån.

Intressant och inte helt ofarligt var ett litet antal teoretiska systematiker inom de reaktionära partierna, som försökte formulera konservativa idéer i en fast doktrin. Den döpte juden Friedrich Julius Stahl, tidigare Schlesinger, var ledare för den konservativa fraktionen i den preussiska första kammaren och skapade den konservativa ideologin. År 1819, ett år då motståndet mot den judiska emancipationen nådde sin höjdpunkt, konverterade han till lutherdomen och verkade sedan som den mest kristna tänkaren i den politiska romantikens krets med den märkliga obalans som får juden att gå till ytterligheter och samtidigt gör det möjligt för honom att på judiskt vis med rabbinskt skarpsinne definiera ett till synes antijudiskt program till intellektuella dogmer. I lokala grupper inom det tyska nationella folkpartiet har döpta judar ibland varit de mest radikala förespråkarna för en fast doktrin, utan att kunna skaka av sig sitt ursprung med sin intellektuella konservatism.

De reaktionära partierna själva var inte främmande för att utnyttja judarnas anda och även deras pengar för att stärka sin ställning. Den tyske nationalistiske monarkisten Friedrich von Oppeln-Bronikowskis pamflett från 1920: "Unparteiische Prüfung des Problems: Antisemitisnius" med dess uppmaning att tolerera judar var typisk för reaktionens breda kretsar. Brevet från partiledaren liergt till konsuln Salomon Marx från 1919, då denne jude "drog sig ur partiet" för att det inte tillräckligt tydligt tog avstånd från antijudaismen, är välkänt: "Ni är väl medveten om svårigheterna att komma fram till en mer exakt version . . . Det skulle förefalla mig mycket riktigare, om de herrar av judisk härkomst, som står på vår mark och som även utåt är förbundna med partiet, genom sitt uppträdande, genom sin propaganda och genom de uppoffringar de gör för partiet, kämpade för den ställning de sökte i partiet och för att skydda sina intressen i partiet!" (Holländer: "Antisemitismus der Gegenwart", s. 9.) Gång på gång försökte judar "kämpa" för en position i partiet i denna bemärkelse. Partiet accepterade halvjudar och gav halvjudinnan Anna von Gierke ett mandat så tidigt som 1919.

På motsvarande sätt som de konservativa judarna fanns det alltid judar från centrum som om möjligt tidigare hade blivit katoliker. Den mest beryktade av dessa var bankiren Louis Hagen (tidigare Levy) i Köln. Rabbinernas rabulism var förenlig med jesuiternas, och dessutom såg man den gemensamma fienden i ett folkmedvetet Tyskland. Det var därför inte förvånande "att judarna hade mycket lättare att komma överens med katolska kretsar än med protestantiska". I det tyska

Österrike höll de kristet-sociala kretsarna trenu sin hand över judarna trots enstaka antijudiska uttalanden av enskilda ledare; i efterkrigstidens Tyskland bekämpade centern fanatiskt antijudaismen (J. Kreppel: "Juden und Judentum von heute", Zürich 192.5, s. 507).

När judarna såg hur liberalismen på grund av inre svaghet höll på att falla samman inför den nationalistiska rörelsens angrepp, uppmanade de till reaktion som en sista utväg. År 1932 röstade många judar nationellt på tyskarna. I Österrike fann judarna skydd från den nationalsocialistiska folkrörelsen endast i den politiska katolicismens, monarkismens och gängledarskapets allierade reaktion. Överrabbinen i Wien deltog i de officiella ceremonierna i den kristet-tyska korporativa staten Nya Österrike.

De reaktionära partiernas vänsterflygel har alltid varit särskilt utsatt för judiskt inflytande och har ofta lierat sig med nationalliberalismen i mellanformer. I Andra riket fanns t.ex. hybridorganisationen "de fria konservativa". Där ingick den döpte konservative ideologen och nationalekonomen Otto Arendt, men framför allt de två judiska, döpta ministrarna från Bismarcktiden, Friedberg och Friedenthal. Heinrich von Friedberg, som var kronprins Friedrichs förmyndare, var preussisk justitieminister i tretton år. Motståndare till judarna riktade allvarliga anklagelser mot honom i ett menedsmål som involverade Bleichröder. Karl Rudolf Friedenthal, en tidigare "protestantisk" medlem av centerpartiet (!), var preussisk jordbruksminister 1874-1879. Han var grundare av det frikonservativa rikspartiet. De frikonservativas organ "Die Post" ägdes av juden Strousberg. I Weimarrepubliken lämnade de öppna judevännerna, under ledning av män som Lindeiner och Hergt, som hade kämpat mot völkisch v. Graefe på den första partikonferensen, senare partiet och försökte skapa en mellanorganisation liknande de tidigare frikonservativa som de "folkkonservativa".

De marxistiska partierna

Judarna i Tyskland var inte bara de mest beslutsamma och tydligaste anhängarna av det borgerliga samhällets partier, utan de var lika inflytelserika i den niarxistiska rörelsen, som påstod sig vilja övervinna det borgerliga samhället. Det kunde verka som om det trots allt fanns en dödlig fiendskap mellan judar och judar, som om motsättningen mellan "borgarna" och det marxistiska "proletariatet" var skarpare än enigheten i judendomen.

Denna motsättning är dock bara en skenbar motsättning. Marxismen är oupplösligt förbunden med liberalismen och föddes ur den. Sombart, Sorel och många andra har visat att "den proletära socialismen är ett äkta barn av den borgerliga upplysningen". Liksom upplysningen själv står den i skuggan av judendomen. Oavsett vilket judiskt inflytande som fanns i den liberalistiska upplysningen tilltalade den också judarna genom marxismen. Även i marxismen var det sista och högsta värdet "människan" i liberalismens obegränsade mening. Även inom marxismen kan judendomen hävda sig på ett utmärkt sätt under täckmantel av läran om det allmänmänskliga samhället. Liberala och marxistiska judar grälade om tolkningar av historien (som den judiska religionens skriftlärda), men de förstod varandra. Georg Bernhard kunde göra något med Siegfried Aufhäuser. Walther Rathenaus sätt att tänka liknade Karl Marx sätt att tänka. Precis som man inte bara satt med liberalismen utan också med reaktionen, så förlitade man sig på marxismen på andra sidan. I varje lösning som ett politiskt parti på 1800-talet skulle ha försökt hitta för Tyskland, skulle judarna ha varit säkert och avgörande inblandade.

Bortsett från denna inre likhet mellan marxism och liberalism finner judar emellertid särskilda möjligheter i marxismen som naturligt drar dem in i dess led. Marxismen har ett klart, dogmatiskt system som inte bara skapats av judiska intellektuella utan också förstås av andra judar, precis som juden Stahl skapade reaktionens systematiska tankestruktur. Den marxistiska doktrinen med sin skarpa intellektuella logik talar direkt till ett folk som utbildats av Talmud, medan liberalismen fortfarande ofta försökte undvika dogmatiska formuleringar.

Dessutom var marxismen fri från de borgerligt-nationalistiska band som alltid hade stört den hemlöse juden, även bland demokrater och i ännu högre grad bland nationalliberaler. Det var ren hemlöshet, ren social doktrin utan nationella band, ren doktrin om den "naturliga människans" bästa, där juden borde ha det särskilt bra i kraft av sin hemliga sammanhållning. Marxismen tog till sig Heines hat mot Tyskland och ägnade sig åt "de mänskliga rättigheternas" hemland, som den snart såg i Frankrike och senare i Ryssland. Man gjorde sig av med de störande nationella fördomarna.

Inom marxismen kunde judarnas sedan länge ackumulerade agg mot sitt tyska värdfolk avreageras med klasskampens hat. Hatet mot utlänningar och deras värderingar, hatet mot allt det som man inte kunde och inte ville vara, kunde få utlopp här. Vilken tillfredsställelse det var att få även tyska människor att hata och förolämpa de uniformer som representerade själva sinnebilden av den fientliga, heroiska "preussiska" varelsen gentemot judendomen. Här i marxismen behövde

man inte ta hänsyn till någon borgerlig sentimentalitet, utan kunde med rätta angripa sådant som var heligt för Tyskland och förhatligt eller löjligt för Juda på grundval av dogmatiska läror.

När allt kommer omkring var marxismen till och med mer av en judisk ersättningsreligion än vad liberalismen kunde vara. Det judiska sättet att tänka, tron på det messianska riket, på frälsning på jorden, återspeglas i marxismens fantastiska framtidsförhoppningar, som syftar till att skapa ett paradis i denna värld, bannlysa lidandet och eliminera alla levande varelsers kamp som den högsta lagen. Även om liberalismen också trodde att den hade nått historiens slut med sitt rike av frihet och jämlikhet, vacklade den gång på gång i sin messianska övertygelse och hade dessutom inte tid att grundligt överväga vägen till paradiset med den kapitalistiska ekonomins ledande män. Marxismen, å andra sidan, tillhandahöll en utarbetad teologi för den gamla världen som snart skulle leda till paradiset och därmed uppfylla det judiska folkets urgamla hopp. Det som det messianska riket var för rabbinerna, var det klasslösa samhället för marxisterna. Judarna var vana vid att leva i dessa tankar och drömma om ett slut på historien under det utvalda folkets styre. Marxismen lovade dem ett frälsningens rike.

Den starka judiska andelen av marxismen står således inte på något sätt i motsättning till inflytandet på de borgerliga partierna, utan följer naturligt av orsakerna till detta inflytande. Judarna har inte, som de ibland påstår, drivits åt "vänster" av trycket från sitt värdfolk. De judiska marxisterna kastade sig inte först i marxismens armar under intryck av tysk antijudaism. Snarare motsvarade marxismen deras natur och karaktär från allra första början. De följde sin natur där de följde den. Judarna blev "röda" av nödvändighet. "Endast kännare vet hur långt den röda assimilationen hade gått bland den judiska ungdomen" (H. J. Schoeps: "Wir deutschen Juden", Berlin 1927, s. 31). I fyrtio år har judarna varit "övervägande i vänsterpartierna" (A. Peyser: "Nationaldeutsche Juden und ihre Lästerer", Berlin u.å., s. 6).

Ärkefäderna

"Den roll som judarna spelade när de skapade socialismens teoretiska grund är otvivelaktigt betydelsefull" (Prinz, s. 44). De marxistiska lärornas ärkefäder, teorins grundare, var judar.

Karl Marx själv kallades en gång för "sitt århundrades störste jude", hans andliga gestalt var de gamla profeternas" (Schay, s. 18/19). Sombart har i detalj beskrivit

judiskheten hos denne grundare av den moderna motreligionen ("Der proletarische Sozialismus", Jena 1924, s. 59-73). Båda föräldrarna kom från rabbinska familjer, fadern, tidigare Mordecai, döptes till advokat i Trier. Familjen var "sjuk i kropp och själ", "rotlös", "utan en säker position i livet". Karl Marx blev i tidig ålder övermatad med svårsmält läsmaterial. Han förblev intellektuell under hela sitt liv och skrev ut sitt hat ur själen under sitt liv som emigrant. Han var en "obalanserad associationsjude" (Sombart). Hans ras lämnade honom ett arv av maktfullkomlighet, förbittring, intellektualism och inre oro.

Hans undervisning motsvarar hans ursprung. Den vill tolka den historiska verkligheten inifrån för att kunna omforma den. I själva verket förstår den dock inte verkligheten, utan en teori som Marx ser i verkligheten och som motsvarar hans eget släktes behov. Den är judisk till sitt väsen. Dess seger gagnar judendomen. Den återfinns i många skrifter som är en "kritik" av något, i "Kommunistiska manifestet" från 1848 och i "Kapitalet", vars första volym utkom 1867.

Sombart beskrev helt riktigt en materialistisk livssyn som marxismens kärna, och inte bara den berömda "historiska materialismen" som en variant av den dialektiska historiefilosofin, utan den verkliga, grovsensuella materialismen hos en nation av handelsmän för vilka privatpersonens liv är det högsta goda i livet. Världshistoriens uppgift är att främja ett liv som är så rikt som möjligt i sinnlig bemärkelse för så många människor som möjligt. Marxismen hyser också den borgerliga önskan att individer ska leva ut sina liv så omedelbart som möjligt. Dess världshistoriska vision motsvarar den judiska lärans breda drömmar. Det klasslösa samhället skall upprättas som Guds rike i denna judiska mening, det vill säga världshistoriens "moraliska" uppdrag. Jordens politiska historia följer inte sin egen gudagivna lag, utan är föremål för en moralisk bedömning av huruvida den tjänar det kommande riket, massornas lyckorike, eller inte. Alla historiska händelser mäts med den privata strävan efter lycka som måttstock, vilket i sig förklaras vara en moralisk uppgift. Den "vetenskapliga" marxismen innehåller denna profetiska tro och önskan i sin kärna.

Denna materialistiska vilja ger sedan upphov till det "vetenskapliga" påståendet att historien bärs upp av intressekamper mellan grupper av människor som kämpar för sin "lycka", dvs. sitt välbefinnande. I sin "Kritik av den politiska ekonomin" sammanfattar Marx sin "materialistiska historieuppfattning" på följande sätt: "Produktionsförhållandenas totalitet bildar samhällets ekonomiska struktur, den reella grund på vilken en juridisk och politisk överbyggnad reser sig, och till vilken vissa sociala medvetandeformer svarar. Det materiella livets produktionssätt

bestämmer den sociala, politiska och andliga livsprocessen i allmänhet. Det är inte människornas medvetande som bestämmer deras varande, utan tvärtom deras sociala varande som bestämmer deras medvetande. På ett visst stadium av sin utveckling kommer de materiella produktivkrafterna i motsättning till de existerande produktionsförhållandena eller, vilket bara är en juridisk term för det, till de egendomsförhållanden inom vilka de hittills har rört sig. Från att vara former för produktivkrafternas utveckling förvandlas dessa förhållanden till bojor för desamma. En epok av social revolution inträffar då ... En samhällsform går aldrig under förrän alla de produktivkrafter som den är tillräckligt utvecklad för har utvecklats, och nya, högre produktionsförhållanden tar aldrig plats förrän de materiella villkoren för deras existens har inkuberats i det gamla samhällets sköte." Med andra ord bestäms historien av de ekonomiska "produktionsförhållandena", inte av människorna (s. 11 f.). Hela historien är en historia av ekonomiskt bestämda klasstrider. Historiska landvinningar dikteras av enskilda individers "intressen".

Alla icke-ekonomiska relationer mellan människor är därför bara en "överbyggnad" över den ekonomiska verkligheten. Religion, stat, familj och kultur används endast av den härskande samhällsklassen. De är därför oviktiga i historien före ekonomins och den materiella lyckans överordnade betydelse. De bör endast finnas kvar i framtiden i den mån de tjänar individens intressen. Staten skall degraderas till ett system för ordning mellan anarkistiskt fria individer, när den väl har gjort sin tjänst som ett vapen i proletariatets händer för att störta samhället. Den nuvarande staten har inte mer värdighet än den nuvarande familjen eller kulturen, utan är bara ett instrument för den härskande klassen, som använder den för att hålla nere arbetskraften.

Så medan skilsmässorna mellan stat och familj utkämpas riktas marxismens uppmaning mot klasserna, mot "proletärerna i alla länder". Det är inte folket utan klassen som är den sanna bäraren av historien. När klassen väl har befriats från de marxistiska apostlarnas fördumning av dess ledare, när den väl har gjort sig av med "ideologierna" om fosterland, familj och anknytning, när den väl har räddats från okunnighetens bojor av en insiktsfull minoritet, då kommer den att resa sig till revolution och ta över arvet av världen. Marx ser helt riktigt kapitalismens skamlösa exploatering av arbetskraften, och ingen kan förneka detta faktum av exploatering. Men sedan finner han orsaken till denna exploatering i en nationell ekonomisk teori, läran om "mervärdet", enligt vilken arbetarens arbetskraft tillfaller kapitalisten utöver vad som är nödvändigt för hans eget uppehälle. Lönen är därför bara precis tillräcklig för att arbetaren ska kunna leva och upprätthålla sin arbetskraft. Resten av lönen rånas och används för att berika den kapitalistiska

minoriteten. Teorin om mervärdet har i sin tur kritiserats skarpt av nationalekonomer, som framför allt har pekat på skillnaden mellan produktionskapital och arbetslöshetskapital, som Marx inte tog hänsyn till. Framför allt måste det dock bestridas att lönestölder är en "lag" i en ekonomisk ordning och inte snarare ett fel hos de människor som styr den. Lönestöld var allmänt accepterat som ett faktum, men det var ett brott och inte en naturlig lag i produktionsförhållandena. Deras lidande och upplysningen om orsakerna till deras elände gör inte dem som drabbas av det till historiens bärare; på sin höjd uppviglas de till en ohistorisk revolt eller, och detta är marxismens verkliga innebörd, de reser sig mot den förmodade orsaken till deras elände i tjänst hos, till förmån för och under ledning av en liten grupp "insiktsfulla" ledare, en de intellektuellas diktatur, som sedan faller i judarnas händer.

Marxismens nationella ekonomiska och sociologiska system arbetar alltid med abstraktionen att människan bestäms av ekonomiska intressen, något som inte existerar i verkligheten. Inte ens folkens industriarbetare bestämdes av sina "ekonomiska intressen", just trots sin ekonomiska ställning, men de gjorde desperat motstånd mot att kastas ut ur den nationella gemenskapen genom att organiseras enligt det borgerliga samhällets värderingar; de ville förbli medlemmar av folket. Den marxistiska teorin kan inte göra någonting åt etniska grupper som lever mycket närmare de nationella sedernas tradition än städernas industriarbetare, t.ex. bönderna. Den kan bara hoppas på deras utrotning. Marxismens mål är att återuppbygga samhället av jämlika ekonomiska och njutningslystna människor; endast genom att förverkliga detta mål gör marxismen anspråk på att slutligen kunna bota den exploatering som kvarstår i alla andra ordningar. Marxismen antar således den liberala doktrinen om "människan i sig" och plattar till den ytterligare. Den är ännu mer abstrakt, ännu mer materialistisk, ännu mer judisk än liberalismen.

Den slutliga utplåningen av alla nationella skillnader, avfärdandet av statlig suveränitet, det civila, oheroiska livsidealet i marxismens slutmål tjänar judiska intressen. Den klasskamp som detta slutmål kräver, med dess nedbrytning av den nationella makten och dess maximering av de ekonomiska förhållandena som ett mellansteg på vägen till paradiset, tjänar också judiska intressen. När människan mäts enligt marxistiska normer kan juden alltid vara säker på att få ett gynnsamt betyg. Framför allt för han med sig den skarpa hjärnan för insikt "om kommande saker" och rekommenderar sig därmed som ledare.

Marx kommenterade själv den judiska frågan. Han höll med Bauer, mot vilken han hade skrivit sin essä, om att en "religiös antagonism" endast kunde omöjliggöras

genom att "avskaffa religionen" ("Om judefrågan", utgiven av Rowohlt 1919, s. 9). Han vill dock avskaffa denna motsättning inte bara i den statliga lagstiftningen utan också i den sociala verkligheten, eftersom religionen inte är orsaken, "utan endast ett fenomen som beror på människans begränsningar". Den "religiösa fördomen", som han vill kalla judarnas särställning, är ett resultat av den samhällsstruktur i vilken juden tilldelas rollen som den viktigaste kapitalisten. Han fyller inte denna roll i kraft av sin nationella lämplighet, utan - som det måste vara enligt den materialistiska historieuppfattningen - hans nationella lämplighet och hans religiösa lära är bara följden av hans sociala ställning. Marx övertar här alltså hela judendomens påstående att den bara tvingades in i sin roll som exploatör genom påtryckningar utifrån. Han ser förvisso sin tids jude som bärare av penningens och köpslagandets anda och namnger judarna med entydiga uttryck, men han vill inte eliminera de judar som är oskyldiga som judar av detta skäl, utan frigöra dem, om än frigöra dem från deras egna "judiska", d.v.s. för honom enbart kapitalistiska, egenskaper. I ett klasslöst samhälle skall det inte längre finnas några judar och framför allt inte några motståndare till judarna, utan bara "människor" som är fria från fördomar. Här har vi återigen liberalismens påstående att judarna skall frigöras "som människor", men inte "som nation". Det är just "som människor" som juden hävdar sig själv "som en nation".

Marx förföljde med våldsamt hat dem som inte ville bli "mänskliga" utan ville förbli tyskar. Han kände inte till några värden utöver de intellektuella och ekonomiska; Preussen, som var det land som var mest motståndskraftigt mot 1800-talet och dess borgerliga samhälle, som alltså inte helt och hållet överlämnade sig till det nödvändiga förstadiet till ett klasslöst samhälle, kapitalismen, och som alltså genom sin soldatiska idé om staten lurade Marx' system av "lagar", fick av Marx betyget: "Världshistorien har aldrig frambringat något mer uselt". För Marx är junker Bismarck en "medelmåttig canaille"! (Sombart, s. 69.)

Denna svada mot Preussen visar Marx' judiskhet ända in i språket. Hans invektiv liknar rabbins tjat. Det är "äkta judisk chutzpe". "Det är verkligen fasansfullt vilken genomkorroderad själ som levde i Marx." Och denne man skapade den doktrin som en förförd tysk arbetskraft marscherade för!

Som helhet är Marx inte olik Rathenau, och det är ingen tillfällighet att Schays serie av politiska biografier över judar heter "från Marx till Rathenau". Båda kännetecknas av ett fullständigt inre sönderfall. Båda lever av intellektet. Båda vill forma världen utifrån en ekonomisk abstraktion, Rathenau utifrån det "internationella privata syndikatet", Marx utifrån det "klasslösa samhället". Båda förnekar verkligheten i det nationella politiska livet. Båda strävar efter ett

messianskt kungarike för "människan", ett "själens kungarike". Båda hävdar att de inte vill vara judar, tjäna judiska intressen och förkroppsliga judisk natur. De är båda mogna tyska värderingar. Demokrater och socialister, kapitalister och proletärer liknar varandra i sin judiskhet, i sin utländska attack på Tyskland.

Bortsett från Marx är marxismens andra grundare mindre viktiga. De flesta av dem var redan praktiskt aktiva i marxistiska partier och fokuserade inte i första hand på utvecklingen av doktrinen. Men i vilket fall som helst var det alltid judar som gjorde de andra avgörande bidragen till doktrinen.

Grundaren av den tyska socialdemokratiska organisationen var Ferdinand Lassalle, född i Breslau som son till den judiske köpmannen Heimann Lassal. Hans excentricitet visade sig redan i ungdomen, då han relegerades från skolan för att ha förfalskat sin fars namnteckning på en skolrapport. Vid 15 års ålder drömde han om att "leda judarna med vapen i hand för att göra dem självständiga". För honom var medvetenheten om att tillhöra en tjänande nation den främsta drivkraften bakom revolutionär aktivitet. Han drev omkring i världen mellan agitation och kärleksäventyr och föll i en duell om en kvinna. Han såg den tyska verkligheten klarare än Marx och hade bättre organisatoriska färdigheter. Hans "Allmänna tyska arbetarförening" från 1863 gick samman med det "Socialdemokratiska arbetarpartiet" som grundades av Bebel och Liebknecht i Gotha 1875.

Moses Hess från Bonn, den "kommunistiske rabbinen" (Ruge), var en av de tidiga teoretiker vars inflytande senare överskuggades av Marx själv. Han var ännu mer abstrakt och ännu mer judisk-teologisk än Marx i sina läror. Han trodde att historien utvecklades mot en "historisk sabbat" och att judarna, som historiens jäsning, hade den världshistoriska uppgiften att förbereda "socialismens" messianska tidsålder. Med en intellektuells hela kraft hatade han varje naturbunden tro, varje naturbunden, artefaktbunden värld och predikade skolastiskt och profetiskt andens och moralens rike.

Socialdemokrati

Marxismen skapade den politiska organisationen för socialdemokratin i Tyskland. De gamla judiska statsfienderna, som Marx själv och 1848 års vänsterliberal Jacoby, tillhörde den i början. Det socialdemokratiska partiet lyckades påtvinga de judiska tänkarnas läror på den tyska arbetarrörelsen, som var bärare av den sunda livsviljan hos det tyska folket, som hade drivits in i den unga industrin, och underordna det tyska folkets fackföreningar i partiet under de judiska intellektuella.

De tyska massorna följde lydigt efter, eftersom deras egna medborgare inte visade dem någon väg ut ur deras utarmning, utan i stället fann sig i egendoms- och utbildningsliberalismen eller, i reaktionär envishet, hos judiska "ekonomiska ledare" med liberalt sinnelag, hos hovjudar och halvjudar. Judarna tog över ledarskapet för de övergivna tyska massorna. "Socialdemokratins ideologi och organisation är otänkbar utan medverkan av judiska kreativa krafter" (Schay, s. 307). Det judiska ledarskapet visste hur man skulle övertyga den tyska arbetskraften om att en attack mot judendomen var en attack mot dem själva. Judarna gladde sig åt "socialdemokraternas försvar mot hakkors, som indirekt också gynnade judarna" (Kreppel: "Juden und Judentum von heute", s. 523). När den judiske kapitalisten Rathenau 1922 sköts av tyska patrioter, såg sig de socialdemokratiska arbetarna angripna och tyskt blod flödade meningslöst på gatorna.

Inom socialdemokraterna tillhörde judarna mestadels den "vänstra" flygeln. De var de verkliga hjärnorna bakom utbrytningen av de oberoende socialdemokraterna 1917, som satte sin marxistiska doktrin ännu högre över det kämpande tyska folkets vitala intressen än vad socialdemokraterna redan gjorde. Sedan återföreningen av de fientliga bröderna 1922 har de tidigare "oberoende" judarna lett partiet som helhet i alla avgörande frågor.

Eduard Bernstein från Berlin lämnade visserligen judendomen 1877, men han "behöll alltid en stark judisk identitetskänsla" (Schay, s. 202). År 1870, efter Napoleons fall, förespråkade han en "omedelbar samförståndsfred" med den franska republiken. Han blev partimedlem 1872, var banktjänsteman hos Rothschild och tog under socialistlagens tid över redaktörskapet för emigranttidskriften "Sozialdemokrat", först i Zürich och sedan i London, vars illegala insmuggling till Tyskland organiserades av juden S. Motteler. Från 1896 och framåt arbetade han teoretiskt med att utvidga den marxistiska läran och uppfann den s.k. "revisionismen", som eliminerade grundarens profetior från marxismen, vilka inte hade förverkligats under tiden, och försökte leda socialdemokratin längs en opportunistisk mellanväg. År 1902 blev Bernstein ledamot av förbundsdagen och förblev det fram till Weimarrepublikens tid. Tillsammans med judarna Haase och Kautsky gav han 1915 ut uppropet "Timmens imperativ" mot åtstramningarna och var därefter med om att grunda Independents. År 1918 blev han medlem av Reichsfinanzministerium.

Hans teoretiska motståndare i det rabbinska käbblet om "revisionism" var juden Karl Kautsky från Tjeckoslovakien, som gjorde anspråk på att fortsätta den egentliga marxistiska linjen och även gav ut Marx' kvarlåtenskap. Han blev också

ledare för de Oberoende och deltog i kritiken av Tysklands förkrigs- och krigspolitik i undersökningskommittéer och publikationer och hällde vatten på fiendens kvarnar. Han tog över publiceringen av tyska diplomatiska akter.

Hugo Haase, en judisk advokat från Königsberg som hade varit ledamot av den tyska riksdagen sedan 1897, tvingades motvilligt läsa upp socialdemokraternas deklaration till förmån för krigskrediterna den 4 augusti 1914 som ledare för riksdagsgruppen, trots att han hade motsatt sig detta beslut starkt i riksdagsgruppen. Redan 1916 bildade han dock en "pacifistisk riksdagsgrupp" i partiet och 1917 blev han ledare för de förrädiska Oberoende. Under novemberrevolutionen framträdde han som en av "folkets representanter" och sköts 1919.

En annan judisk "folkrepresentant" var majoritetssocialisten Otto Landsberg, som talade för Tyskland i Versailles. När det gällde inrikespolitiken var han budgetexpert för socialdemokraterna, precis som juden Hertz efter honom.

Judar och marxister hänvisade ofta till Ludwig Frank, en judisk parlamentsledamot från Mannheim som dödades i strid. Han var opportunistisk i inrikespolitiken och gick 1905 med på att gå samman med liberalerna mot centern i Baden delstatsparlament. Trots att han stupade som krigsfrivillig 1914 var han en övertygad pacifist, vilket han fortfarande bekände sig till vid ett möte med franska kamrater i Basel 1913. Schav, som var en vän av judarna, säger att han sökte döden före fienden "av besvikelse" (s. 228).

Novemberrevolutionen gjorde juden Paul Hirsch till preussisk ministerpresident och juden Gradnauer till sachsisk ministerpresident. År 1919 var 83% av medlemmarna i det revolutionära verkställande rådet i Berlin judar. När en tyskblodig representant vid namn Strobel protesterade mot detta faktum blev han utvisad (Bernhard Funck: "Der jüdische Einfluß in Deutschland", München 1920, s.24). Under revolutionstiden var 18% av majoritetssocialisternas ledande poster och 65% av de oavhängigas poster besatta av judar. När den revolutionära regeringen den 27 juli 1919 utsåg representanter för statssekreteraren att övervaka cheferna för de militära avdelningarna i krigsministeriet, var sju av de åtta representanterna judar: Goldschmidt, Rieswandt, Löwy, Schlesinger, Watschipky, Zucker, Brunn, Riepenhausen, Juden Paul Levi var aktiv i att snoka reda på hemligheterna i den tyska krigsinsatsen Juden Kurt Rosenfeld blev preussisk justitieminister som socialdemokrat. Den judiske gynekologen Rudolf Hilferding från Wien blev riksfinansminister och misslyckades kapitalt i Hermann Müllers kabinett.

Den judiske parlamentsledamoten Oskar Colin, som satt med i undersökningskommittén mot Hindenburg och Ludendorff och som ivrigt kämpade för östjudarna i det preussiska parlamentet, var särskilt ökänd för sin frätande verksamhet.

Den judiske författaren Kurt Eisner var en typisk "arbetarledare". Han arbetade för "Frankfurter Zeitung" och studerade i Marburg för den judiske filosofen Cohen. Han gick med i Independents på grund av sin fientlighet mot armén och bildade centrum för antikrigsrörelsen i München. I januari 1918 uppmanade han till strejk bland ammunitionsarbetarna. Medan kriget fortfarande pågick skrev han ett resolutionsförslag: "Vi kommer att ställa våra makthavare, de som är ansvariga för Wellkrieg, till svars." Den 7 november 1918 var den litteräre Eisner ordförande i Münchens arbetar- och soldatråd och den 9 november var han bayersk ministerpresident. Eftersom Berlins röda utrikespolitik fortfarande var för "nationell" för honom, förklarade han sig vara federalist och förespråkade från Bayern en "fri skuldbekännelse" av Tyskland för världskriget. Vid socialistkonferensen i Bern talade han om Tysklands skyldighet att betala skadestånd.

Centrum för den marxistiska korruptionen under Weimarrepublikens senare del låg framför allt hos juden Heilmann, som kontrollerade den socialdemokratiska nyhetsbyrån och därmed i betydande utsträckning partipressen. Han var barmaternas vän och beskyddare och tillämpade en hänsynslös beskyddarverksamhet inom administrationen. En klickekonomi uppstod inom partiet, som i en kahal!

Socialdemokraterna förstärkte administrationen med judiska statstjänstemän. Judarna Gosslar, Scherek och Peiser utnämndes till den preussiska delstatsregeringens pressavdelning. Under revolutionen blev juden Sinzhelmer polischef i Frankfurt, Levy i Essen, och senare blev juden Weiß vice polischef i Berlin. Berlins skolsystem anförtroddes juden Löwenstein. I provinserna delade socialdemokratiska och demokratiska judar kommunala ämbeten med centern.

År 1927 var hälften av alla författare på det socialdemokratiska förlaget Dietz - 48 av 96 - judar. Judarna Kautsky, Goldenbach-Rjasanow, Bernstein, Zlocisti, Maver, Adler, Paul Levi, Hurviez, Moses Beer, Prager förvaltade de marxistiska ärkefädernas intellektuella arv och skrev den marxistiska rörelsens historia. Judarna hade ett avgörande inflytande i "Vorwärts". Huvudredaktören för det socialdemokratiska partiets centralorgan, Wall, var juden Stampfer. Förutom

honom arbetade judarna Kutiner, Schiff, Stein, Steiner, Karstadt, Bernstein, Hochdorf, Lepère, Lessen, Rosenthal, Thalhirsch och Londonkorrespondenten Wertheimer på tidningen. Judarna var de främsta bidragsgivarna till socialdemokratiska "arbetarutbildningskurser". Enligt "Vorwärts" den 5 januari 1930 deltog 13 judar och 3 tyskar i en kurs (Handbuch, 37:e upplagan). Judarna Abraham, Fränkel, Bernfeld och Stein undervisade vid den centrala arbetarutbildningsskolan. Kautsky var redaktör för "Neue Zeit", Hilferding för "Gesellschaftheraus".

Judar dök upp i rader bland de socialdemokratiska deputerade och funktionärerna: Aufhäuser Heimann, Moses, Wurm, Schreiber, Scheiffgens, Arzt, Marum, Chajes, den rabiate Toni Sender, Stadthagen, Hoch, Davidsohn, Simon, Herzfeld, Thalheimer, Duncker, Borchard, Vogtherr, Eckstein, Mlolfheim, Wolfstein, Gottschalk, Lipinski spelade en roll vid sidan av dem som beskrivs mer i detalj.

I Tysk-Österrike var marxismen helt judaiserad. År 1905 räknade handboken "Sigilla Veri" (Vol. IV, s. 1039) 53 ledande österrikiska socialdemokrater av judiskt ursprung: Adler, Ellenbogen, Ingwer, B. Kohn, Schacherl, Austerlitz, Ansovsky, Morgenstern, Kohn, Verkauf, Berstel, Grimm, Herrsch, Beer, Bord, Diamant, Berrier, Seligmann, Baron, Pick, Taub, Baß, Mendelssohn. Rappaport, Ornstein, Pollatschek, Reichenfeld, Rosenstock, Wollner, Jakobi, Heiteles, Wolfner, Waringer, Groß, Fried, Hirsch, Arbeitel, Donnerkell, Spielmann, Friedländer. Khaczer, Haechler, Kleinberger, Sisuche, Frieling, Kanner, Ilerstal, Probstein, Rubinstein, Laib, Freundlich, Eisler, Stark. Under upproren i Wien 1927 och februari 1934 förde austromarxismens judiska ledare stor olycka över de tyska arbetarna i Wien och fortsatte därmed den blodiga tradition som de hade påbörjat med juden Adlers mord på premiärminister Stürgkh under kriget. Bland de judiska ledarna för den österrikiska socialdemokratin under efterkrigstiden utmärkte sig Otto Bauer, Danneberg och Schutzbundledaren Julius Deutsch.

I Sudet-Tyskland leddes den "tyska" socialdemokratin av juden Tjeckien.

Den tyska socialdemokratin var en skyddande kraft för judendomen, svor på en judisk lära och var beredd att sätta denna läras och dess företrädares intressen före Tysklands intressen. Det faktum att miljontals goda tyska män följde den ökade bara dess farlighet. Vid sidan av liberalismen var den judendomens farligaste väg in i den tyska politiken.

Bolsjevism

Bolsjevismen åberopar ärkefadern Karl Marx med samma rätt som socialdemokratin. Teoretiskt utvecklade han en viss utgångspunkt för den marxistiska doktrinen skarpare än socialdemokratin och lät andra befintliga synsätt träda tillbaka. För Lenin kan våldet som "barnmorska" i framtidens proletära rike inte undvikas; den demokratiska vägen leder inte till målet. Målet är detsamma som i den ursprungliga marxismen: det klasslösa samhället. Vägen till målet går med nödvändighet endast via "proletariatets diktatur" som upprättas i en kristid, dvs. den minoritet som är genomsyrad av den marxistiska läran. Den judiska marxismen är således bolsjevikgruppernas evangelium.

Den marxistiska sekt som utövar "proletariatets diktatur" i Ryssland, det ryska kommunistpartiet, "är varken ett arbetarparti eller ett politiskt parti överhuvudtaget. Snarare är det en sluten, privilegierad kast av herrar som styr folket med militärmakt och lever på dess bekostnad" (Kulischer: "Das Wesen des Sowjetstaates", Berlin 1921, s. 73). Denna kast, som vidareutvecklade den revolutionära doktrinen inom sig, bestod redan från början till en avgörande del av judar. Från 1901 till 1903 var 29,1 procent av de ryska revolutionärernas ledare judar, och 1905 34 procent. Judarna var de viktigaste männen bland de stora i 1917 års revolution: Trotskij-Brünstein var en tidigare medarbetare i tyska socialdemokratiska tidningar. Radek-Sobelsolin var särskilt energisk i sina ansträngningar att revolutionera Tyskland från Ryssland. Zinovjev-Apfelbaum, Kamenev-Rosenfeld, den förste Berlinbolsjeviken Joffe, Lagesky-Krachmann, Bogdanoff-Silberstein, Voladarsky-Cohen, Piatnitsky-Levin, Tsvedich-Fonstein, Maclakovsky-Rosenbaum, Lopinsky-Löwenstein, Wobrov-Nathanson, utrikesministern Litvinov-Finkelstein ledde eller ledde Sovjetunionen. Vidare: Martov-Zederbaum, Chernovv-Liebermann, Steklov-Nechamkes, Gorev-Goldmann, Sukhanov-Gimmer, Kamkovv-Katz. Där juden inte öppet befann sig i toppen spelade han "privatsekreterare" åt de bolsjevikiska makthavarna, som Rosenberg gjorde med Chicherin. När det bolsjevikiska Ryssland skickade en trupp röda agenter till Wien i januari 1919 var 21 av de 22 deputerade judar. Enligt den 31:a upplagan av "Handboken" fanns det 17 judar bland de 22 medlemmarna i folkkommissariernas råd före Stalins utrensning, vid tiden för de värsta terrordåden, 33 av 43 i krigskommissariatet, 13 av 16 i utrikeskommissariatet, 30 av 34 i skattekontoret, 20 av 21 i justitiekontoret, 41 av 52 i kulturkontoret, 6 av 6 i försörjningskontoret, 7 av 8 i arbetsministeriet och 41 av 41 i den officiella pressen. Mot de judiska försöken att förneka judarnas inblandning i bolsjevismen står den utomordentligt judevänliga boken av J. F. Boditschew och Alfred Nossig: "Bolsjevism och judendom", Berlin 1921, s. 21: "Var och en som befann sig i Ryssland vid tiden för bolsjevikregimens fulla utveckling kan bekräfta att personer

av judisk härkomst finns i påfallande stort antal, inte bara i bolsjevikernas ledande kommittéer, utan också på alla kontor och till och med i tjekan, den statliga bödelns organisation." New York-judendomens glädje över tsarens fall, som Henry Ford rapporterade om, är därför inte förvånande. Det polska episkopatet visste redan vad det gjorde när det vädjade till biskoparna i hela världen om hjälp mot "den judiska rasens världsomfattande erövringskampanj" (Rodichev, s. 31) när bolsjevikarméerna närmade sig år 1920.

Det röda Ungern gav sommaren 1919 det andra blodtörstiga exemplet på bolsjevikiskt judiskt styre. 18 av landets 26 folkkommissarier var judar, och trots att judarna utgjorde 7 procent av befolkningen var 70 procent av regeringen judisk. Det blodiga skämtet berättades i Budapest vid den tiden att kommunen bara behövde de kristna ministrarna för att utfärda regeringsdekret på lördagar. Hjärnan bakom revolutionen var Bela Kun, en "liten judisk kommissarie" som tillsammans med Perlstein redan under sin tid som rysk krigsfånge hade bearbetat sina ungerska kamrater till förmån för kommunismen. Vid sidan av honom spelades den viktigaste rollen av Pogany, son till en kroppstvättare vid Pests synagoga. Kulturministern Kunfi-Kunstädter, rekryteraren av terroristgrupperna Boris Grünblatt, den puckelryggige och skräckinjagande Corvin-Klein, Laszlo, Rabinowitz, terroristledaren Tibor Szamuélly med sina bödlar Kohn-Kevekes, Ludwig Kovacs, Karl Strub, Isidor Bergfeld, Alexander Vigh, Degsö Reinheimer satte upp ett terrorregemente, som fransmännen Jérome och Jean Tharaud med rätta kallade: "Die Herrschaft Israels nennen" (i tysk översättning Zürich och Wien 1927).

Den tyska kommunismen hade sitt första centrum i den judiskt ledda och kontrollerade Oberoende socialdemokratin, som öppet stöddes med pengar av den sovjetiske ambassadören Joffe. Dess riksdagsledamot Oskar Cohn, "miljon Cohn", som i november var statssekreterare i justitiedepartementet, fick 10 miljoner rubel av Joffe.

Men inte ens de oberoende var länge tillräckligt radikala för de övertygade kommunisterna. Under kriget och de revolutionära dagarna 1918/19 höll de ihop som "Spartakusförbundet". Den judiskt anknutne Karl Liebknecht organiserade rörelsen och drev arbetarklassen i Berlin in i ett blodbad av meningslösa uppror. Spartakisternas starkaste ledare var den judiska Rosa Luxemburg från Zamosc i Lublinguvernementet, som var aktiv vid den internationella socialistkongressen i Zürich och sedan blev tysk medborgare genom ett fiktivt äktenskap med en tysk. År 1907 blev hon föreläsare vid den socialdemokratiska partiskolan. Under kriget lämnade hon det "militaristiska" socialdemokratiska partiet och publicerade

tillsammans med Karl Liebknecht "Spartacusbreven". Den 1 maj 1917 stod hon tillsammans med Liebknecht på Potsdamer Platz i Berlin och ropade: "Ned med kriget". År 1919 var hon ledare för "Rote Fahne". Hon var en övertygad kommunist, men hade ännu inte helt anammat den rysk-bolsjevikiska ortodoxin, som bara gradvis höll på att växa fram ur revolutionen. Senare, när den sovjetiska doktrinen var fullt utvecklad, anslöt sig många tidigare oberoende till det nybildade tyska kommunistpartiet. Eisner skulle förmodligen också ha följt denna väg. Kommunistpartiet var helt underordnat den kommunistiska internationalen i Moskva, dvs. de bolsjevikiska judarna, i sina mål, sin personalpolitik och sin taktik.

De judiska bolsjevikernas galenskap löpte amok i Münchens sovjetregim, även om de med teoretiska spetsfundigheter hävdade att de inte följde en enda doktrin, utan var delvis anarkister och delvis kommunister. Terrorväldet understöddes inte av någon kreativ, revolutionär vilja hos staten, utan förblev en klumpighet hos judiska litteratörer som berusats av det bolsjevikiska kaoset. Den "medvetet judiske" ledaren för en "anarkistisk gemenskap", Gustav Landauer, den ryske juden Leviné-Lassen, de litterära figurerna Erich Mühsam och Ernst Toller, den röde generalen från Dachau, styrde München. Ruhraufstanden 1920 var ett initiativ av judarna Leviné, Eppstein, Ruhen, Hammer, Ochel och Rosi Wolfstein.

I början var 87% av ledarpositionerna i kommunistpartiet besatta av judar (Funck, s. 24). Senare utgjorde judarna en kärna i det intellektuella och organisatoriska ledarskapet. Den viktigaste juden bland kommunisterna var den röde tidningskungen Willi Münzenberg, som stod för viktig agitation med "Welt am Abend" och "Illustrierte Arbeiterzeitung". Den kommunistiska pressen var full av judar. När judarna Pleßner, Marcus och Salinger arbetade som ledare för "Galgen" i centrala Tyskland 1920 var detta inget undantag.

Den kommunistiska terrororganisationen leddes av juden Heinz Neumann, som var ansvarig för morden på poliserna Anlauf och Lenk. Juden Else Cohns roll i mordet på Horst Wessel är välkänd. Juden Calm mördade SA-mannen Gatschke på Röntgenstraße i Berlin. Judiska advokater försvarade de anklagade kommunisterna.

Albert Einstein, Arthur Holitscher, Maximilian Harden, professor Eltzbacher, dr Alfons Goldschmidt, Paul Östreich och Leonhard Frank arbetade i den kommunistiska hjälporganisationen "Rote Hilfe". "Salongskommunisterna", som sympatiserade med varje bolsjevikisk sak utan att utsätta sig för de umbäranden det innebar att kämpa för den proletära revolutionen, var inte bara medlemmar i

kommunistpartiet, utan även i det socialdemokratiska partiet och det demokratiska partiet. Den judiska litteraturen utgjorde en gemensam egendom för de tre partierna, det judiska Kurfürstendamm var entusiastiskt över Piscator, Krakauer med sin Karl Marx-skola i Neukölln, Löwenstein med sina barnrepubliker förde den bolsjevikiska sönderfallet in i den yngsta arbetarklassungdomen.

Judarna hörsammade Bernsteins förmaning ("Die Aufgaben der Juden im Weltkrieg", Berlin 1917, s. 51) och kom ihåg det bibliska budet: "Kom ihåg att du var en tjänare i Egypten." Deras känsla av slaveri drev dem in i den kommunistiska doktrin och organisation som andra judar hade utformat och gjorde dem till de mest aktiva förkämparna för nationellt förräderi.

Försvar

I ett annat avsnitt redogör handboken för det tyska folkets organiserade försvarsrörelse mot judendomen, som till en början kallades "antisemitism". Vid sidan av denna klart medvetna rörelse fanns det dock överallt bland det tyska folket en oorganiserad instinktiv vilja att försvara sig mot den judiska politiska makten. I Tysknationella folkpartiet fanns en grupp övertygade motståndare till judarna kvar även efter att den nationalistiska flygeln hade lämnat partiet, men de genomskådade inte de ledande männen i deras egen fraktion (Hugenberg) och deras kopplingar till judiska och judiskt influerade krafter. Inom socialdemokratin kände sig fackföreningsledarnas falang aldrig särskilt bekväm under ledning av judiska intellektuella från partiet. Fallet Strobel, d.v.s. de tyska arbetarnas öppna protest mot marxistisk judaisering inom marxismen själv, rörde upp mycket damm 1919 och förblev typiskt för många, om än senare mer skickligt dolda, händelser i partierna. Smarta judar hade insett att en öppen uppvisning av judisk dominans i slutändan skulle irritera det tyska folket och tända deras försvarsrörelse och varnade så tidigt som i november 1918: "Det finns för många judar i regeringen, både i riket och i Bayern" ("Jüdisches Echo", citerat i Wilhelm Meister: "Judas Schuldbuch", München 1921, s. 14). Naturligtvis syftade varningarna inte till att ge upp den politiska makten, utan bara till en mer diskret taktik. I vilket fall som helst visar de, precis som den hysteriska oron hos Centralförbundet för tyska medborgare av judisk tro, att judarna inte ens på höjden av sin makt var helt säkra på sin sak utan redan förväntade sig en motrörelse från folket på grund av dåligt samvete och erfarenhet.

Men även i de ståndaktigt projudiska partierna och grupperna fanns det spänningar mellan judar och tyskar, som förklarades av meningsskiljaktigheterna själva. Schay

ser orsaken till dessa svårigheter i judarnas messianska tänkande, som besatta av sin idé om teologiskt världsherravälde till slut gör sig blinda för det levande livets krafter i sin intellektuella illusion. De vill beröva den naturliga verkligheten dess värde i intellektuell eller materialistisk ytlighet och till slut inte längre se den över huvud taget. Judarna klagar i dag mycket över att de av intellektuell arrogans har tagit alltför lätt på den tyska antijudaismen. Detta är ett aktuellt exempel på kombinationen av ett omättligt maktbegär och en intellektuell felbedömning av de verkliga politiska krafterna. "Det finns en stor klyfta mellan andligheten hos judiska ledare av stort format och verkligheten" (Schay, s. 310). Marx, Lasker, Haase, Bernstein, Eisner, Rosa Luxemburg. Theodor Wolff, Hugo Preuß och många andra stod ensamma i sina partikretsar trots all farlig politisk makt och var alltid nära bitter "spinning". Så länge det överhuvudtaget finns en tysk nation kommer judarna i sina försök att utöva inflytande alltid att stöta på den punkt där de känner sig "missförstådda" med sin "andlighet", även bland de tyskar som annars domineras av dem. Denna punkt framträder inte bara i det messianska tänkandets svårighet, utan den kommer att framträda gång på gång där en jude försöker forma tyska ting enligt sin arts lag, där han avreagerar sig på de tyska partier som har fallit för honom, vare sig han heter Stahl, Bernhard, Rathenau eller Marx. Rasen försvarar sig alltid mot den utländska attacken.

Utrensningen av judarna ur den tyska politiken 1933 kunde bara lyckas därför att denna naturliga rasförsvarsrörelse alltid fanns hos alla tyska människor, därför att det tyska folket, även i sina förförda skikt, fortfarande hade ett organ som kunde höra ropet: "Tyskland vakna!". Men folkets rasinstinkter måste väckas av en rörelse. Det i sig skulle inte ha varit tillräckligt för att befria dem, men det gav en utgångspunkt för det befriande arbetet.

De partipolitiskt obundna centrumen för judiskt inflytande

Förutom att judarna via partierna arbetade aktivt med den tyska parlamentspolitiken, använde de sig också av alla andra möjligheter att påverka det tyska politiska livet. I många avseenden följde de sina kamraters varnande råd och höll sig borta från rampljuset för att desto mer intensivt kunna arbeta bakom kulisserna.

Denna andra, förstärkta frontlinje av judiskt inflytande, till vilken en reträtt från de politiska partierna var möjlig när som helst, kämpade mer öppet och tydligt än den första linjen av politiker som var aktiva vid hovet och i parlamentet till förmån för den alltid tydliga linjen av judisk politik.

Sedan 1700-talet har den judiska politiken varit intresserad av att främja eller upprätthålla det borgerliga samhällets tillstånd, eftersom judarna har lärt sig att de får ut mest av det. De kan mycket väl ha lämnat en liten restgrupp på domstolarnas sida, för att för säkerhets skull försöka att inte bli helt osams med ledarna för den gamla staten, men de lade hela sin betydande tyngd bakom 1800-talet och dess borgerliga upplösning.

De stod med andra ord upp för "mänskliga rättigheter". De kämpade för ett samhällstillstånd där människor var jämlika med människor, där skillnader antingen skulle utplånas eller deras effekter ignoreras. I den mänskliga samexistensen skulle den yttersta, avgörande enheten alltid vara "människan", lösgjord från alla band till mänskliga undergrupper. "Människan" skulle sedan upprätta en nödvändig ordning, en demokratisk "stat", tillsammans med de andra "människorna" från samma frihet, som han alltid höll i sina egna händer och strävade efter att begränsa till endast de mest nödvändiga uppgifterna för trafikreglering. De försökte hitta det mest förnuftiga och smidiga sättet att hålla denna ordning i rörelse och utvecklade slutligen den parlamentariska staten, där "folket", fritt förenat i partier i enlighet med sina åsikter och intressen, använde en apparat av neutral byråkrati för sina nödvändiga behov av ordning. Andra "människorättsaktivister" insåg i god tid att i denna ordning tjänade partierna alltför lätt inte "folket" utan bara de få ägarna av "kapital". De såg att i denna ordning i det ekonomiska livet var människans jämlikhet långt ifrån förverkligad, även om politisk "demokrati" existerade. De ville därför utsträcka de mänskliga rättigheternas principer till ekonomin, om nödvändigt med blodigt våld under en övergångsperiod, för att efteråt kunna upprätta en äkta och nu verkligt jämlik och fri demokrati, som då troligen inte skulle bygga på parlamentarism av gammalt snitt, utan på ett system av råd för att säkerställa individens inflytande på regleringsapparaten. Dessa olika ordningsplaner visar bara på skillnader i insikt om den verkliga situationen, skillnader i taktiska metoder, skillnader i modet att vara radikal, skillnader i den politiska planeringens logiska kraft. Men de representerar inte skillnader i mål och grundläggande världsbild. Trots alla skillnader i nyans kämpar de alltid för ett enda slutmål: att förverkliga 1789 års idéer, att bygga det mänskliga samhället på principerna om frihet, jämlikhet och broderskap. Judar finns i alla delar av "människorättsrörelsen", i de mest skilda grupper av liberaler och marxister. De står upp för det livsideal som ligger bakom alla de taktiska skillnaderna.

De mänskliga rättigheternas ideal kräver först och främst att nationella och etniska skillnader, som är en avgörande orsak till ojämlikheten mellan människor,

avskaffas eller blandas. Även här finns det skillnader i taktik: vissa strävar efter "assimilering" i en dominerande etnisk grupp så att interna stridigheter slutligen upphör. Så har man tänkt i Frankrike sedan 1789 och sedan Napoleon. Det är så de europeiska efterkrigsstaterna, som har lånat sitt politiska tänkande från Frankrike, tänker. Andra vill gradvis sudda ut etniska skillnader genom taktiken "minoritetsskydd". Så tänker man i Sovjetryssland, vars hyllade nationalitetspolitik ingalunda bottnar i en respekt för etniska särdrag. Genom att tolerera olika språk vill man ta bort skärpan i kontrasten mellan nationaliteterna, gradvis söva folken och under tiden på deras eget språk vänja dem vid den allmänmänskliga kommunismens överetniska och motetniska idé, tills de själva slutligen inser den praktiska obetydligheten och historiska meningslösheten i sin egen nationella existens och övergår till den kommunistiska doktrinens "allmänna" språk, vare sig detta är ryska eller esperanto. Assimilering och skydd av minoriteter strävar efter samma slutmål med olika taktik: förintelsen av inhemska grupper inom balanserade samhällen av "folk". Juden Salomon Grumbach, som krävde att Alsace-Lorraine skulle ge upp sin särart och assimileras till Frankrike, skilde sig inte i sin inställning från de judiska bolsjeviker som tillät den "tyska" sovjetrepubliken vid Volga att lära ut kommunism på tyska. I de mänskliga rättigheternas anda såg judarna det som sin uppgift att "motverka nationalismens överdrifter", att vara medlare bortom nationalistiskt tänkande (Eduard Bernstein: "Die Aufgaben der Juden im Weltkrieg, Berlin 1917, s. 33). "Juden är särskilt kapabel till det kosmopolitiska idealet eftersom han inte ser sig själv som en byggsten i en statsgemenskap"; genom sin natur står han upp för det "vida högre idealet av övernationell känsla" (Moritz Rappaport: "Sozialismus, Revolution und Juderifrage", Leipzig och Wien 1919, s. 19).

Liksom mellan folken strävar människorättsaktivisterna också efter att sudda ut skillnaderna inom folken, som de inte erkänner som naturliga och vars historiska värdighet de inte respekterar. De kämpar därför mot varje form av nivåindelad organisation av social samexistens och strävar efter en enhetlig massa av människor som står sida vid sida. De betraktar varje form av ledarskap från en mänsklig elit som ett "privilegium" och därför förkastligt. De är inte överens om huruvida den allmänna rösträttens "politiska frigörelse" är tillräcklig och om frigörelsen från "kapitalets styre" bör läggas till detta. De är dock överens om att ledarskap från blodets rätt, från den tradition som har förts vidare, från det ädla kallet, att uppdelningen i äkta "stånd" som livskretsar med en egen värld, att kungadöme, ledarskap, bondestånd, adel, familjestolthet, förfädernas medvetenhet, klassheder är löjliga eller kriminella begrepp. De skall ersättas av begreppet "människovärde". Deras verklighet måste förstöras eller förfalskas, "reformeras". De är inte "förnuftiga" och inte "mänskliga".

Men eftersom inget samhälle kan existera om det inte har en miniminivå av organisation och ledarskap, eftersom majoriteten av människorättsaktivisterna också erkänner omöjligheten av anarki, görs ansträngningar inte på grundval av "fördomar", utan med "allmänmänskliga" urvalsprinciper, som inte mäts på grundval av "privilegier". Både hela folkmobben och dess lokala underavdelningar måste administreras av någon. Det är här som urvalsprinciperna "egendom och utbildning" kommer till sin rätt. De är att betrakta som den verkligt "mänskliga" standarden i det borgerliga samhället. Den radikalare gruppen av människorättsaktivister erkänner då inte heller längre "egendom", utan vill tilldela mänsklighetens ledarskap endast till den rena "intelligensen" i alla klasser. De hävdar att de "dugliga" ska bli allt och förbehåller sig även då rätten att bestämma vad som är duglighet. I båda fallen, både i det borgerliga och i det proletära människorättssamhället, bör en liten, utvald ordning i slutändan styra mänskligheten befriad från sina nationella band.

Och judarna är bäst kvalificerade att ingå i denna ordning. De har inga band till något av världens många folk, utan lever i dem alla. De är knappast bundna till en "privilegierad" klass. De kännetecknas av egendom och utbildning. Även om egendom inte skulle gälla, så besitter de i enastående grad de "mänskliga" egenskaper som de radikala apostlarna för mänskliga rättigheter kräver: Intelligens, skicklighet, fåtalighet, "mänsklighet". Och på 1800-talet som idag, som alltid, vill judarna också ta över, eftersom de alla tror på det "utvalda folkets" kallelse. Judar inom politiken strävar alltid efter makt. Sedan 1700-talet har de flesta av dem vetat att makten är lättast åtkomlig för dem i det borgerliga eller "proletära" samhället. Judarna har alltså ända sedan dess kämpat för den borgerliga eller proletära revolutionens verklighet och ideal och därmed, liksom tidigare, för sina egna intressen som ett kämpande folk bland folken, som ett folk som till skillnad från de andra folken är "motfolket" och därför tror sig vara det utvalda.

Judarna stod således i främsta ledet i kampen mot alla krafter som motsatte sig det borgerliga samhället. Juden Crémieux utmärkte sig i februarirevolutionen i Paris 1848. Juden Gambetta störtade Napoleonimperiet 1870. Judarna i Frankrike, som kulminerade i "fallet" med den judiske kapten Dreyfus, bedrev ett målmedvetet omstörtande arbete mot den gamla franska generalstaben och officerskåren. (Om judarnas inflytande i Frankrike, se Walther Frank: "Nationalismus und Demokratie im Frankreich der dritten Republik", Hamburg 1933).

Hjälten i de spanska revolutionerna på 1800-talet var frimuraren Ferrer, som förhärligades av judarna. Den spanska revolutionen 1931, som försökte slå mot

kyrkan och adeln och lyckades krossa monarkin, hyllades av världsjudendomen som ytterligare ett "framsteg" och stöddes av judarna i Spanien.

Ledaren för den borgerliga revolutionen i Grekland, som fram till 1935 gjorde upprepade försök att förverkliga sina drömmar om att upprätta en borgerlig-radikal hevrarki, störtade monarkin och drev landet in i en kedja av meningslösa revolutioner, var den blandblodige kretensaren Venizelos.

"Ungturkarna", som 1907 angrep det gamla sultanatet i grunden och störtade sultan Abdul Hamid, leddes av frimurarklickar från den judaiserade staden Saloniki.

Judarnas roll i de ryska revolutionerna är välkänd.

I England fann kommunismen och den borgerliga omstörtningen av nedärvda värden sina främsta anhängare och förkunnare bland judarna i East London. Den engelske juden Moses Montefiore stödde de borgerliga revolutionerna i Östeuropa med sitt moraliska inflytande för att utpressa regeringarna till förmån för judarna. Han drev på för att de ungerska judarna skulle frigöras 1867.

Juden Bürzel från Trieste, som senare blev Barzelai, begick avsiktligt högförräderi mot den österrikiska monarkin. Juden Friedrich Adler sköt den österrikiske premiärministern Stürgkh 1916. Judar organiserade mordet på den ungerske premiärministern Tisza.

Överallt där en makt representerade eller tycktes representera en annan princip för mänskligt samhällsliv än det borgerliga samhället, var judarna ledare för sina dödsfiender.

Därför var det naturligt att judarna i djupet av sina själar hatade det kejserliga Tyskland, eftersom de i det kände ett motstånd mot den värld som var deras segers värld. Även om de hade avgörande maktpositioner vid hovet, i parlamenten, i ekonomin, i "samhället" och i pressen, även om de var emanciperade, även om en allt större del av det tyska folket var engagerat i 1800-talets krafter, så var inte kärnan i borgarklassens identitet det. Men i kärnan av Wilhelm II:s borgerliga Tyskland fanns en kraft som var starkare än alla upplösningskrafter: den genuina preussismen, som sedan länge hade "format" det bästa av alla tyska stammar, och ett upprepat uppror från den tyska etniska känslan. Den tyska nationalkänslans uppvaknande, som predikades av allt fler stora män och som skapade spontana gemenskaper bland ungdomen, kunde fortfarande dödas med förlöjligandets vapen. Eller så kunde man ansluta sig till rörelsen och se till att den förblev romantisk och

inte blev politisk. Judarna hoppades kunna hantera ungdomsrörelsen och andra folkliga grupper på detta sätt. Men Preussen var en makt som både hade ett oförstörbart mänskligt inflytande, en bred påverkan på folkets massor och de verkliga maktmedlen vapen och bajonetter i sina händer. Allt handlade om att kasta ut Preussen och den preussiska andan, som hade hävdat sig under hela 1800-talet, ur Tyskland. Då var vägen till makten klar, precis som i Frankrike endast den allmänna attacken mot armén i Dreyfus-fallet slutligen hade öppnat dörren till makten.

Denna kärna av en annan värld angreps till en början inifrån. Genom karikatyrer och konkreta angrepp försökte man göra det omöjligt för de borgerliga massorna att se den. Man försökte dra ut monarkerna helt ur hans krets och omge dem med "moderna" män. I Tyskland kämpade man för en författningsreform som skulle ge "parlamentet" och "folket" i parlamentet, dvs. massorna under ledning av pressen och partierna, större inflytande över tingens ordning. Man kämpade för en "demokratisering av armén". I detta angrepp inifrån utnyttjades det tyska folkets berättigade vrede mot den reaktionära klickekonomin, och en god sak kombinerades på ett förnuftigt sätt med en ond sak.

Samtidigt förberedde emellertid judendomen angreppet på "Preussen" utifrån. Genom andlig isolering och ständiga förmaningspredikningar, genom ekonomiska och sociala påtryckningar, försökte borgarklassen från utlandet göra Tyskland redo att ge upp sin preussiska seger.

När sedan världskatastrofen bröt ut, för vars förberedelse man var medansvarig både andligt och materiellt genom agitation och genom ekonomiskt överflöd och herravälde, bestämde sig judendomen för en politik i linje med judiska intressen, dvs. för att stödja det borgerliga samhället mot "Preussen". Även under kriget började denna politik först i Tyskland. Den angrep de makter som stödde Tyskland, bortsett från det borgerliga samhällets krafter. Den kastade ut rösträttskampen till de människor som kämpade för sina liv, den ledde till "fredsbeslutet" 1917, och i vilket fall som helst såg den ett "demokratiskt" Tyskland som krigets vinnare.

Världsjudendomen utanför Tyskland intog dock en mer öppen och ovillkorlig ståndpunkt mot "preussismens" hatade hemland. Till en början var de fortfarande försiktiga med att fördela sina sympatier, eftersom de hatade och fruktade Tsarryssland mer än det "preussiska" Tyskland. Judarna "sympatiserade med de demokratiskt-liberala länderna i väst i stället för med det militaristiska-byråkratiska Tyskland" och "tog samtidigt parti för de senare och Österrike i stället för

Tsarryssland, där det förekom judepogromer" (Bernstein, s. 27). Men när tsaren störtades 1917 och när Balfourdeklarationen samma år utlovade Palestina till judarna, tog judendomen, som i sig själv var solidarisk, tydligt ställning för Tysklands fiender (J. Kreppel: "Juden und Judentum von heute", s. 63). Den amerikanske juden O.H. Kahn sade till en representant för "Journal" att han hoppades på nederlag för "det nya Tyskland av blod och lögner" (Alfred Rosenberg: "Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik", München 1933, s. 15). Den judiska storfinansen i USA: Baruch, Schwab, Schiff, Guggenheim, tjänade enorma summor på kriget, som samtidigt besegrade den hatade fienden. Alliansen av "civiliserade" makter kämpade "för de hebreiska idealen om lag och rättvisa" (Rosenberg, s. 11). Walther Rathenaus ökända uttalande att "världshistorien skulle ha förlorat sin mening" om kejsaren hade passerat genom Brandenburger Tor som segrare (Walther Rathenau: "Der Kaiser", Berlin 1919. s. 28) är ett vittnesbörd om judenhetens andliga inställning, särskilt som det kommer från en tidigare vän till kejsaren själv. Judendomen hade ett aktivt intresse i kriget mot Tyskland och i Tysklands nederlag. Juden A. H. Fried, vinnare av Nobels fredspris 1911, skrev i december 1918 i "Friedenswarte": "Med ett glatt hjärta måste vi tacka demokraterna i väst för deras seger. De har också befriat oss (dvs. judarna)."

Efter denna framgång hade judendomen allt intresse av att upprätthålla status quo. Som vinnare av världskriget mötte den den andra vinnaren i denna önskan: Frankrike. Det blev därför naturligt nog dödsfienden till det tyska folkets väckelse. Härifrån blir den judiskdominerade pressens och "uppfyllelsepartiernas" politiska linje på ett trovärdigt sätt tydlig. Efter att fienden Preussen hade besegrats måste man göra allt för att förhindra att dess ande återuppstod. Som alltid användes interna och externa medel samtidigt. En grundläggande uppfyllelsepolitik, nedmontering och förföljelse av viljan att försvara landet, försök att sudda ut de motsatta krafterna, ibland i termer av ekonomi, ibland i termer av "ande", var de metoder som användes för att försöka övertyga det tyska folket om lämpligheten av deras plats i Mchkrieg-tidens Europa. Så länge väst dominerade Tyskland militärt, ekonomiskt och politiskt angav väst också tonen för den politiska opinionen, dvs. Tyskland tog till sig attityderna och institutionerna i just det borgerliga samhälle där judendomen hade det så bra.

Samtidigt drevs upplösningen av den kvarvarande statliga och nationella substansen till ett samhälle av jämlika människor målmedvetet framåt. Statlig suveränitet bekämpades antingen eller så togs den i egna händer och dess värde korrumperades inifrån. Under ett och ett halvt decennium av progressivt tyskt förfall banades väg för ett mer fulländat civilsamhälle, för slutet på den preussiska

andan, dess officiella ära, dess uppfattning om suveränitet och makt, dess uppfattning om den innehållsmässigt fullbordade staten. Tyskland blev "liberalt", dvs. det blev en trevligare plats för judarna att leva på.

Judendomen skulle ha varit en dödlig fiende till nationalsocialismen, även om den inte hade börjat med att i grunden vara antijudisk. Detta beror på att den förespråkar värderingar som är raka motsatsen till det borgerliga samhället, som mejslar ut Tysklands eget ansikte i de europeiska folkens mångfald och inte låter det sjunka ner i ett sammelsurium av "civiliserade" nationer. Judendomen är en naturlig fiende till varje tysk rörelse som strävar efter att bygga upp sina egna tyska värderingar fria från västerländskt inflytande.

Judarna utkämpar alltså denna världskamp från denna andra linje av opartiska centra vid sidan av deras engagemang i nationernas öppna politik.

Frimureriet

Den starkaste och därför farligaste kärnan i den andra linjen utgörs av frimureriet. Frimureriet skulle också vara farligt om det inte dominerades av judar, eftersom det har svurit en ed till 1700-talets ideal. Men det är en del av den judiska fronten.

Förvandlingen av det gamla, kringresande "arbetsmurverket" till ett "andligt murverk", "förandligandet" av målen för en mansförening (Wichtl) som förenades över hela Europa, förband redan från början frimurarna till sin tids "anda", upplysningen. Grundandet av London Grand Lodge 1717, från vilken den moderna utvecklingen av frimureriet härstammar, ägde rum under de mänskliga rättigheternas århundrade. Sedan dess har logerna varit en viktig del av rörelsen för mänskliga rättigheter. De utkämpar striden mot det borgerliga samhället. I dem är alla band upplösta, och endast "brodermannen" står vid sidan av brodern i en upplyst tro på en allmänmänsklig religion av ande och moral. De äkta borgerliga normerna för egendom och utbildning tillämpas vid antagning. Du kan inte komma in utan ditt identitetskort, eller åtminstone inte in i varje loge, absolut inte i varje grad. Deras eget primära mål är att främja "humanitet", ett mycket elastiskt värde som alltför lätt döljer alltför mänskliga intressen. "Mästaren har lärt oss att älska alla människor som våra bröder, och juden är inte mindre än vi alla och alla människor ett barn till den evige Fadern", detta stycke ur katekesen för en "kristen", "gammalpreussisk" loge ("Leitfaden durch die Ordenslehre der Großen Landesloge der Freimativer von Deutschland" av Br. Otto Hieber, I: "Was dem fremden Suchenden vor seiner Aufnahme in den Freimaurerorden zu wissen ist")

visar den "förandligade" människans grundinställning, som likställer människa med människa och är en del av världskampen för 1789 års människolära. Frimureriet vill förena människor på den punkt där de bara är "mänskliga", dvs. om de bara kan betala för inträde i logen och om de har med sig så mycket "bildning" att de lovar att bli trevliga kamrater.

Förutom den grundläggande kampen för mänskliga rättigheter och deras värld, som är en medfödd defekt hos frimureriet, är det också farligt eftersom det bildar en medvetet arbetande beskyddarklick. Den ena brodern får aldrig överge den andra. Alla andra band betraktas som obetydliga när en broder kallar den andre brodern till hjälp med "nödsignalen". Bland de vanliga medlemmarna leder skyldigheten att hjälpa till endast till politisk fara i den mån ambitiösa klickar samlas överallt som logebröder och målmedvetet driver sina människor runt. Man blir något genom logen. Den förmedlar "relationer", för där möter man annars avlägsna och främmande människor som "bröder" som inte sviker en. Medelmåttiga talanger har fortfarande framtidsutsikter som logebröder. Förutom principen om att stå upp för allmänmänskliga ideal är logerna för det andra föreningar för att driva varandra uppåt.

För det tredje erbjuder logerna en borgerlig värld som har blivit nykter en billig ersättningsreligion. Samma upplysta medborgare som sina fäders tro som små barns tro får sitt behov av känslomässig näring tillgodosett genom logernas festliga timmar. På samma sätt blir filmstjärnor drottningar i starka republiker. "Folk kan bara inte leva utan det!"

Logerna skulle fortfarande vara relativt harmlösa om de bara var engagerade i den upplysta tron på "människan" i traditionen från deras grundande period och i övrigt var intresserade av att förse bättre och medelklassmedborgare med religiösa substitut och med något pinsamma officiella uppgifter. Men de tillhör också direkt judendomens front. Det faktum att harmlösa tyska filistéer, några av dem från mycket respektabla och framstående familjer, sprang tillsammans med dem utan att se igenom kopplingarna ändrar inte fakta.

Anslutningen till judendomen blir först tydlig i den andliga traditionen för frimurarna själva i deras ritual. De kristna grundarna i England antog Gamla testamentet och sena judiska seder i sin ordning från början, som hade blivit bekanta för dem från den intensiva studien av Bibeln av engelska protestanter och från bekanta med judar. Frimureriets symbolik är i allt väsentligt av judiskt ursprung. Salomos tempel i Jerusalem betraktas som urtypen för alla frimurarloger. År 1730 utnämndes kung Salomo själv till stormästare. "Templet", altaret, pelarna,

de sjuarmade ljusstakarna, mattan, Jakobs stege och Davidsstjärnan lånades som symboler från Salomos Jerusalem. Brödernas lösenord är till största delen av hebreiskt ursprung. "Frimureriet är grundat på judendomen, och om man drar bort judendomens läror från frimurarritualen återstår ingenting (Jewish Tribune, New York, 28 oktober 1927). Den judiska kabbalan är en outtömlig källa till frimurerisk symbolik. "Alla frimureriets symboler och dess siffersymboler: 3, 5, 7 och 3 x 3 kan endast förstås i kabbalistiska termer" (majnumret 1928 av Zirkelkorrespondenz der Großen Landesloge der Freimaurer von Deutschland). År 1869 utgavs i Berlin en broschyr av distriktets överrabbin Isaak Salomon Borchardt om "det ursprungliga frimureriet, som kommer att bevaras till tusenårsriket", tillägnad kungen som firade sitt frimurarjubileum, under titeln: "Studiet av frimureriet", vars historiska påståenden ibland är mycket märkliga, men som trots all förvirring ändå korrekt betonar kärninnehållet i den judiska kopplingen till frimureriet. Där hävdas att patriarken Abraham grundade ett ursprungligt "de gamla hebréernas frimureri" med hjälp av det nya mästarordet "Adonai" (hebreisk tilltalsform för Gud som Herre), och att kung Salomo sedan utvidgade denna ordning. Frimureriet är därför "de forntida hebréernas prästerskap". Ordet "loge" kommer från det hebreiska ordet Lischohe och betyder angränsande rum. Förutom de tre huvuddelarna eller rummen hade Guds hus eller Salomos tempel många sidorum (loger) för specifika ändamål. Varför Frimurarorden valde namnet Loge och inte hellre namnet Tempel eller Guds Hus motiveras av att det sanna Templet eller Guds Hus endast kan ha en plats på Moriaberget, där den vertikala linjen till det himmelska Jerusalem eller det andliga Sion, dvs. till a.B.a.W.:s palats (den visaste Byggmästaren av alla världar) är tänkbar. "Därför måste eller kan inga andra än alla avlägsna orter på Moriah förvärva namnet på angränsande rum, loger." Enligt denna märkliga historiefilosofi skulle de kristna sedan ha anammat frimureriet på 400-talet e.Kr. i de stater där de judiska lärda hade sina högkvarter, "från vilka man kunde lära sig de gamla hebréernas prästerskap, det ursprungliga frimureriet". För denne rabbi och "gammalpreussiske" frimurare framstår frimureriet som den judiska lagens fullbordare och verkställare. När en loge i Montreal, Kanada, 1922 höll en frimurerisk gudstjänst för kristna och judar i synagogan, sade talaren: "Det finns ingen lämpligare plats för en frimurerisk gudstjänst än denna, ty frimureriet är oskiljaktigt förbundet med historien om det folk som detta tempel tillhör. Frimureriet föddes i Israel" (Jewish Guardian, 12 april 1922). Rudolf Klien från logen "Apollo" i Leipzig klagar i "Mitteilungen der Großen Landesloge von Sachsen", manuskript till Brr. Freimaurer, Vol. 1927/28, Nr. 279, november, Ludendorffs attacker: "Att allmänheten, för vilken vår ritual, som från början till slut är blandad med gammal judisk ritual, presenteras, drar och måste dra slutsatsen att vi då också måste ha intima relationer med dagens judendom, bör

noteras i förbigående ... För denna judiska ritual är vanlig och giltig i alla frimurarloger i världen."

Själva ritualen kan till stor del vara "lat magi", ersättningsreligion och billig hemlighetsmakeri. I vilket fall som helst gör ritualens livsformer det möjligt för människor att växa in i andan från dess ursprung: "Alla som har studerat själen vet att det ligger mycket sanning i påståendet att andan hos detta folk, som vi har erkänt som den skarpaste motsägelsen till vårt bättre jag, tenderar att smyga sig in tyst och obemärkt med de hebreiska orden. Ord är inte bara döda bokstäver, utan bärare av andliga värden" ("Die Freimaurerei in Spiegel deutschen Lebens", Leipzig 1927, s. 48, skriven av en medlem av Tysklands storloge för frimurare). För det andra är faran med den judiska ritualen att den skapar en gynnsam stämning för de människor som gett upphov till ritualen, vilket med nödvändighet upplöser det tyska folkets enhet inför det judiska inflytandet. För det tredje tjänar den "ruttna magin" just till att dölja en farlig intressepolitik. För det är inte ritualen, hur judisk den än må vara, som är det farliga med frimureriet, utan det politiska agerandet i denna rituellt bundna orden.

De enskilda tyska storlogerna förenades i en storlogefederation där, precis som i Nationernas förbund, varje storloge hade en röst oavsett medlemsantal och inre styrka. Denna storlogefederation representerade det tyska frimureriet utåt. Den bestod ursprungligen av de tre "gamla preussiska", "nationella" och "kristna" logerna: Grand National Mother Lodge till de tre globerna i Berlin, Grand Lodge of Prussia, kallad "zur Freundschaft" i Berlin, Grand National Lodge of Freemasons of Germany i Berlin. Dessutom fanns de "humanitära" logerna i Grand Lodge Union, som när som helst kunde rösta över de tre "nationella" logerna: Grand Mother Lodge of the Eclectic Masonic Union i Frankfurt am Main, Grand Lodge of Hamburg, Grand Lodge of Saxony i Dresden, Grand Lodge "Zur Sonne" i Bayreuth, Grand Masonic Lodge "zur Eintracht" i Darmstadt, Grand Lodge Deutsche Bruderkette i Leipzig. I Tyska Österrike fanns det bara humanitära loger. Det tyska frimureriet upprätthöll ursprungligen förbindelser med frimureriet i hela världen. Mästarnas högre grader har internationell anknytning, bröderna umgås i utländska loger. När de franska frimurarna 1870 tog på sig att låta de tyska logebröderna kung Vilhelm och kronprins Fredrik dömas av en logedomstol till avrättning och att sätta ett pris på deras huvuden, bröt de tyska logerna förbindelserna med Grand Orient de France. År 1877 splittrades världsfrimureriet eftersom de franska logerna beslutade att utelämna Guds namn från sin ritual. De mer diskreta länderna separerade sig från Frankrike i den ateistiska Kulturkampf. År 1909, mot de gamla preussiska logernas röster, återupptog den tyska storlogeföreningen sin vänskap med Grand Orient. Under kriget avbröts

förbindelsen med Frankrike och Italien; den "vilade" bara med de andra fiendeländerna. År 1907 grundade Grand Orient sin egen självständiga gren i Tyskland: "Zur aufgehenden Sonne" ("Till den stigande solen") under herrarna Bloch och Goldscheid, som utmärkte sig under Ruhrkriget genom en synnerligen ovärdig insmickring hos fransmännen. Trots den formella separationen mellan de gamla preussiska och humanitära logerna hörde alla frimurare i princip ihop. Storlogen i Preussen utfärdade 1929 ett Johannisbudskap: "Vi sträcker ut våra händer till alla tyska bröder, av vilka vi är övertygade om att de, även om de har olika syn på sätt och medel, är lika beredda som vi att viga gott och blod åt vårt fädernesland och K. K. (Royal Art)" ("Am rauhen Stein", nummer 7, juni 1929). Omvänt sade stormästaren för den humanitära storlogen i Hamburg (Hamburger Logenblatt, mars 1927), "att den (gamla preussiska) storlogen (av Tysklands frimurare) ju längre desto mer kommer att övertyga sig själv om att dess krampaktiga ansträngningar, för att vinna de tyska nationella kretsarnas gunst är förgäves, och att den i samband med detta kommer att dra slutsatsen att det är mer tillrådligt och värdigt att upprätthålla en ädel och stolt återhållsamhet inför dåraktiga angrepp baserade på ovilja eller illvilja. Dessutom kommer den, trots allt sitt insisterande på att den intar en särställning inom frimureriet, knappast att lyckas övertala sina motståndare att göra skillnad mellan den och de humanitära storlogerna, för de kommer med rätta att säga till sig själva att precis som det bara finns en kristendom, så finns det bara ett frimureri; bara formerna för att bekänna sig till det ena eller det andra är olika."

Judarna har ett avgörande inflytande på frimureriet som helhet, inte bara genom ritualens anda, utan också som verkliga, mäktiga bröder. De är extremt många i logerna, de deltar i "arbetet" med ovanlig glöd, de innehar viktiga ledarpositioner, de värvar massan av icke-judiska bröder för sina mål. Frimureriet i början av 1700-talet var fritt från judar. Det var först under loppet av 1700-talet, när de sociala urvalsvärdena egendom och utbildning blev allt vanligare, som judendomen började knacka på logedörrarna. Omkring 1780 grundades två judiska loger i Frankfurt am Main. Från 1820, efter en kort period av motrörelse, ansåg de tyska storlogerna att en grundläggande öppning för judar var nödvändig. Från 1844 förekom namnen Hertz, Löwenhaar, Levin, Levy, Horkheimer, Rosenberg, Kohn, Wertheimer, Seeligmann, Auerbach, Oppenheimer etc. i logerna i Frankfurts "eklektiska federation". Hamburgs storloge och de andra humanitära storlogerna följer samma väg. De gamla preussiska logerna höll fast vid sin "kristna" inträdesprincip, d.v.s. de accepterade döpta judar. De försvarade sig också kraftfullt mot anklagelsen om antijudaism. "Om vi inte släpper in judar i vår nära gemenskap, precis som medlemmar av andra icke-kristna religiösa samfund, så innebär det inte att vi hatar dem! Med samma rätt skulle man kunna säga att vi

hatar kvinnor och barn och människor med lägre utbildning, eftersom vi inte accepterar dem. Men om en judisk broder vill bli insläppt i vårt arbete som gäst, så tar vi gärna emot honom om han tillhör en erkänd loge, välkomnar honom varmt och gläder oss åt att han inte är fördomsfull som om det fanns en skiljemur mellan honom och oss. Vi vet vad vi är skyldiga honom som bröder och kommer alltid att agera därefter." Anklagelsen om antijudaism "är förmodligen den värsta vanära som någonsin har drabbat oss" (Hieber: "Leitfaden" etc.). De "gamla preussiska" logerna hör alltså ihop med de judaiserade "humanitära" logerna genom sin anda och genom sin förbindelse med världsfrimureriet, trots alla postrevolutionära försök till mullvadar. De höll alltid judarna "så långt borta som möjligt" (Wichtl: "Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik", München 1928, 11:e upplagan, s. 55), i bästa fall släppte de in dem i sina lägsta grader, men denna halvmesyr av halvandlighet hjälpte inte. Storlogen i Wien, som öppet återupprättades efter kriget, hade herrarna Schlesinger, Ornstein, Kapralik, Frankl, Spieler, Zinner och Glücksmann i sina viktigaste ämbeten. Dess ledande bröder tillhörde också den judiska orden B'nai B'rith, som erkändes som en äkta loge av Grand Lodge Federation 1906. De utländska logerna är helt judaiserade; detta gäller Frankrike, Italien, Nordamerika, Ungern, England och de brittiska besittningarna. Den franska frimurartidskriften "Acacia" ger nyckelordet: "Ingen loge utan judar" (Wichtl, s. 54).

Från denna position använder judarna nu frimureriet i världen till sin fördel. Först och främst vänder de den humanitet som frimurarnas etik kräver till sin fördel. Redan 1881 ansåg den tyska storlogefederationen att det var "dess plikt att enat och kraftfullt bekämpa alla antisemitiska överdrifter" (Wichtl, s. 198). År 1901 skrev frimuraren Findel ("Die Juden als Freimaurer"): "Det är mindre en kamp för mänsklighetens princip än en kamp för judendomens intressen och maktposition. Och i denna kamp poserar judendomen ibland till och med som den dominerande makt som det tyska frimureriet måste underordna sig. Naturligtvis bör man inte bli förvånad; för judendomen är faktiskt redan den härskande makten i några av Europas storloger, även om den är dold och listigt dold, och när det gäller Tyskland får man inte bortse från det faktum att den kontrollerar penningmarknaden och handeln, att den kontrollerar nästan hela pressen, både den politiska och den frimureriska, att den gör miljontals tyskar till sina undersåtar, och att den också försöker få rättsskipningen under sin kontroll."

Frimureriet instämmer i judarnas intressen både vad gäller det andliga slutmålet och det dagliga politiska målet. Det kämpar för upplösningen av den gamla ordningen och grundandet av en ny "mänsklig" gemenskap. Den tillhandahåller de ledande männen i den antimilitära pacifistiska rörelsen. Den moderna pacifismens

ärkepräst, A.H. Fried, var jude och frimurare. Det var ingen tillfällighet att den stora frimurarkongressen 1913 nästan sammanföll med mötet i Haagfredskonferensen. Frimurarnas världsallians grundades vid en esperantokongress i Bern 1913. Storlogen "Zur aufgehenden Sonne" i Nürnberg, som inte erkändes av det tyska storlogeförbundet, hade sedan 1907 arbetat i sin logebroder Hello von Gerlachs anda. Redan i december 1919 uppmanades i en appell i Federal Gazette av Grand National Mother Lodge of the Three Globes att idén om Nationernas förbund, som är så nära besläktad med frimureriet, skulle representeras och spridas inom brödrakretsen. Stresemann blev hedersmedlem i denna "allpreussiska" loge. Ernst P. Kretschmer skriver i en jubileumsskrift för en "gammalpreussisk" loge ("125 år med Arkimedes frimurarloge för det eviga förbundet i Gera"): "Den övernationella, världserövrande broderliga idén får inte förgås ens i en tid av hat, och den marscherar redan i Nationernas Förbund och kommer, trots alla domedagsprofetior, att veta hur den ska hävda sig här för nationernas bästa, och om krig förklaras här från början, så måste denna pacifism en dag godkännas." Storlogen i Wien anslöt sig 1919 till det "österrikiska fredssällskapet" (Friedrich Hergeth: "Aus der Werkstatt der Freimaurer und Juden im österreich der Nachkriegszeit" Graz 1927). Frimureriets ställning under världskriget beskrivs i detalj av Karl Heise: "Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg", Basel 1919. Frimureriets grundläggande ställningstagande mot Tyskland är ett nödvändigt resultat av dess tradition; det var dödligt fientligt mot den typ som försökte bevara sig själv som "preussiskism" under hela 1800-talet. Gång på gång återvände man till sin tradition. Vid en internationell frimurarkongress 1889, jubileumsåret för den franska revolutionen, uttalades följande ord: "Den dag kommer då monarkier och religioner kollapsar bland de nationer som varken hade ett 1700-tal eller ett 1789. Denna dag är inte långt borta. Det är den dag vi väntar på" (Wichtl, s. 7). De internationella frimurarkongresserna har alltid betonat "upprättandet av en världsrepublik" som frimureriets yttersta mål. Dess syfte är att "bygga broar mellan folk och raser" (Hergeth, s. 236). Israels styre kan då förverkligas genom att nationerna upplöses. Frimureriet ligger definitivt i linje med den judiska politiken. Det var som mest öppet när juden och revolutionären Crémieux, stormästare i Grand Orient de France, förklarade i Alliance Israélite Universelle 1861: "Låt nationerna försvinna! Religioner skall förgås! Men Israel kommer inte att upphöra att existera, ty denna lilla nation är Guds utvalda" (Rosenberg: Protokolle, s. 55).

Frimureriet står också i frontlinjen för judendomen och dess arbete med att upplösa stater. Knappast någonsin har en storloge förklarat sig solidarisk med en intern statlig aktion som frimureriet gjorde med Nationernas Förbund. Men de ledande frimurarnas och de interna sönderfallarnas figurer är alltför ofta identiska. Ledarna

för den österrikiska socialdemokratin, Ellenbogen, Viktor Adler och Seitz, var frimurare. Frimurarnas ledande medverkan i det österrikiska "Bund gegen Mutterschaftszwang", det senare "Bund für Geburtenregelung", är ett av många exempel på svängningen till den kulturbolsjevikiska linjen.

Det kristna frimureriet står också på den judiska fronten för upprättandet av en världsomfattande samhällsordning av "fria" och "jämlika" individer, i vilken judendomen sedan kan härska som en sluten grupp. Deras förintelse var en nödvändig del av kampen för frigörelse från judendomens politiska inflytande. Deras gradvisa död i alla olika grupper och stadier befriar Deul-folket från medstyre av en judaiserad, självisk klick med ogenomskinliga internationella förbindelser som har fallit för hokuspokus.

Antagonism mot försvaret och förintelsen av folket

Mindre mäktig och pålitlig än frimureriet i dess olika former var en andra grupp av opartiska organisationer som tjänade den judiska världspolitiken. De kallade sig falskeligen "pacifister" eller "fredsvänner". De var lika lite fredsvänliga mot Israels fiender som judendomen var i sina egna organisationer. De hjälpte det borgerliga samhällets makter under världskriget, de var lika "opartiska" som fredsvännen Wilson. Under efterkrigstiden gjorde de allt som stod i deras makt för att upprätthålla status quo, där den preussiska andan hade utrotats, där Tyskland politiskt och intellektuellt var utlämnat till väst, "pacifisternas" andliga hemvist. De emigrerade efter den nationella revolutionen och bildade kärnan i uppviglingen till bojkott och interventionskrig, en sant "pacifistisk" uppgift. Pacifisterna strävade efter att sabotera Adolf Hitlers fredspolitik. De har förvandlat namnet "pacifism" till ett skällsord i Tyskland. För de förstår "fred" som att deras värld, väst och judarna, skall härska över ett villigt lydigt Tyskland. De jagades inte ut ur det nya Tyskland på grund av sin kärlek till freden, utan på grund av sin fientlighet mot folket. I den judiska världskampens anda riktades deras fientlighet mot folket både mot det tyska folkets yttre och inre front.

Den "tyska fredskartellen" samlade en grupp av dessa organisationer i andra linjen: "Tyska fredssällskapet", grundat av A. 11. Fried 1892, "Förbundet för mänskliga rättigheter", "Kvinnoförbundet för fred och frihet", "Revolutionära pacifister" och "Samvetsvägrarnas förbund". "Reichsbanner Schwarzrotgold" svängde mer och mer i riktning mot fredskartellen och blev sedan förvånad över att unga män inte respekterade dess stat, Unstaat. Den "paneuropeiska unionen" spelade också en roll under en tid.

"Förbundet för mänskliga rättigheter" grundades ursprungligen i Frankrike som "Ligue des Droits de l'Homme et du Citoyen" för att förvalta det intellektuella arvet från den franska revolutionen och för att skapa en central organisation för de franska vänsterpartierna, som var mycket splittrade i parlamentet, för den gemensamma kampen och för patroriage. Den var i grunden antiklerikal, stöddes av frimurare och var den största republikanska organisationen i Frankrike. Många frimurarjudar satt i dess kommitté, t.ex. professor Léon Brunschvig, Salomon Grumbach och Nictor Basch. Rapporten från 1923 års konvent för Grand Orient de France visar andan i förbundet (s. 303). "I de grupper som frimurarna tillhör utanför logen spelar de i viss mening rollen som förbindelsemän och uppnår gradvis, med sikte på gemensamma politiska åtgärder, upprättandet av hittills oanade närmanden. Under deras ledning har en arbetsgrupp inrättats för att fullborda utbildningen av medborgarna genom populära föreläsningar som anordnas gemensamt av Logen, Förbundet för mänskliga rättigheter och Fritänkarförbundet." Grande Loge de France skriver i sin Bulletin från mars 1923: "Förbundets arbete är förverkligandet av de principer som etablerats i logerna" (s. 60). Förbundet för mänskliga rättigheter är därför också beroende av fransk-judiska frimurare i sina filialer i andra länder. I Tyskland gav förbundet ut en tidskrift: "Warte für Menschenrecht".

"Tyska fredsföreningen" var en bredare organisation. Den företrädde sina ståndpunkter i "Deutsche Friedenswarte" och i "Andra Tyskland". Liksom den parallella österrikiska organisationen hade den ett nära samarbete med socialdemokraterna och påverkade särskilt Reichsbanner. Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet gav henne stöd.

Den viktigaste tidskriften för hela kretsen av pacifistiska organisationer var Friedrich Willelm Försters "Menschheit". Han gav också ut "Die Zeit" i Berlin. Den stora demokratiska och socialdemokratiska pressen var tillgänglig för de pacifistiska organisationerna

"Paneuropeiska unionen" var en personlig stiftelse av greven Coudenhove-Kalergie från Wien, vars mor var japanska och vars fru var judinna. Han är frimurare och använde sig av logerna i Wien för att sprida sin idé, som han första gången proklamerade 1923 i boken "Paneuropa".

"Tyska förbundet för Nationernas förbund" tillhörde inte i lika hög grad dessa utpräglat pacifistiska kretsar. Det var mer av en officiell organisation. Samma pacifister fanns dock även i denna organisation.

De pacifistiska organisationerna var folkfientliga i sin verksamhet och i sin inställning, även om de var icke-judiska, om de var doktrinära, världsfrånvända tyska "idealister", om de var präster, om de var envisa marxister som arbetade på att upplösa den tyska folkfronten. Massan av förförda tyska pacifister fick emellertid en stab av judisk intelligentsia i dessa organisationer, vilket gav dem deras verkliga skärpa och slagkraft. Deras pacifistiska vilja utnyttjades och utnyttjades av judendomen.

I styrelsen för "League for Human Rights" ingick judarna Prof Gumbel, Oskar Cohn, Dr Walther Lewinthal, Lehmann-Rußbüldt, Leopold Schwarzschild, Anna Siemsen, Dr A. Kuczynski. Kuczynski, i den politiska rådgivande nämnden judarna Holltscher, Finkelnburg, Karsen, Zimt, Löwenthal, Georg Bernhard, Tucholski, anmärkningsvärda medlemmar var judarna Alfons Goldschmidt, Magnus Hirschfeld, Paul Levi, Erich Mühsam, Justizrat Werthauer. Judarna Freymuth, Gumbel, Redlich och Wehberg skrev för "Menschheit". Jacobsohns och Tucholskis judiska "Weltbühne" tog upp de pacifistiska organisationernas sak. En tysk utvandrare beskriver en paneuropeisk kongress ("Deutsche Zeitung", 19 oktober 1927): "En blå ridå med den gyllene globen och det röda korsbandet ovanför föll över en scen där tyskar och fransmän omfamnade varandra, det var tårar, kyssar; den stora försoningsfesten som hade firats några dagar tidigare kunde upprepas i denna skepnad, för judarna var verkligen nästan bland sig själva, med undantag för några få kända aristokrater." Enligt "Israelitisches Familienblatt" (14 oktober 1926) gjorde flera judiska personligheter betydande ekonomiska uppoffringar för att göra kongressen möjlig.

Förutom judarna var det fientliga utlandet särskilt intresserat av de pacifistiska organisationerna. Enligt ett uttalande av Friedrich Wilhelm Förster ("Bayerischer Kurier", 4 februari 1930) gav han själv "50.000 francs från en fransk publicist till en styrelseledamot i tyska förbundet för mänskliga rättigheter för en mycket specifik åtgärd som låg i den fransk-tyska förståelsens intresse". Dessutom gav internationella pacifistiska kretsar från utlandet Lia kontinuerligt ekonomiskt stöd. Dessa s.k. pacifisters "fredspropaganda" fick också pengar från utländska kretsar som var intresserade av en verklig fredspolitik. Det var just dessa pengar, som gavs i god tro, som inte användes för fred utan för att förstöra den tyska livsviljan. Pacifisterna Röttcher och Ililler har hävdat att en ansenlig mängd utländska pengar också har strömmat in i "Tyska fredsföreningen" och att särskilt dess tidskrift "Det andra Tyskland" finansieras från utlandet.

Den sak som alla dessa organisationer förespråkar är den oförfalskade judiska saken. De uppmanar alla till en storm mot antijudaismen. De betraktar alla skyddet av judendomen som en av sina första mänskliga plikter. I den paneuropeiska planen beskrivs öppet drömmen om judiskt världsherravälde: "Mannen i den avlägsna framtiden kommer att vara av blandat blod." Paneuropa skulle bebos av en "eurasisk-negroid framtida ras, till det yttre kanske lik den forntida egyptiska rasen", vars "mångfald av personligheter" sedan skulle göra judarna till "framtidens ledande nation som en ny ädel ras genom andens nåd". Coudenhove förväntade sig särskilt stöd från judar i alla länder, eftersom hans plan skulle leda till att hatet mellan nationerna minskade och därmed också till en moralisk och materiell förbättring av judarnas situation. De andra organisationerna förespråkade aldrig liknande planer så oförblommerat, men de marscherade i en liknande riktning.

Det slutliga mål som alla så kallade pacifister hade i åtanke och det tänkesätt med vilket de arbetade för det var judiskt, även om "fredsvännerna" själva var icke-judar. De företrädde sin sak med varierande grad av radikalism, men den förblev alltid densamma, vare sig det var en Reichsbannergeneral, "Frankfurter Zeitung" eller "Weltbühne". En jude sade år 1931: "Judarna är absoluta pacifister, denna inställning är en del av den judiska idévärlden" (Sigilla Veri, IV, s. 1120). Meningen är sann om pacifism förstås i rätt bemärkelse.

Det pacifistiska "arbetet" började just där det borgerliga samhället och dess judar alltid ledde angreppet mot Tyskland: man konstruerade en distinktion mellan det onda, militaristiska, preussiska Tyskland och ett "annat Tyskland", vars representanter var judarna själva. Det "andra Tyskland" ville inte ha något att göra med det preussiska Tyskland och armén. Det gjorde så mycket det kunde för att hjälpa västmakterna mot det onda Tyskland och för att förverkliga 1789 års idéer även i Tyskland. Tesen om det "andra Tyskland" var i sig högförräderi, eftersom den tog upp det farligaste argumentet från landets fiender och förtalade den inhemska arten med en utländsk förebild som måttstock. En pacifist som bekände sig till denna doktrin kunde omöjligen önska att det "onda" Tyskland skulle segra. "Förberedande konferensen för en varaktig fred" i Schweiz 1918 utfärdade parollen: "Det mest katastrofala som kunde hända Tyskland skulle vara en överväldigande, slutlig seger som skulle stärka alltyskarna på hemmaplan."

Påståendet om Påståendet om det "andra Tyskland" leder sedan till att det "onda" Tyskland, liksom fienden, kan anklagas för alla brott utan att själv vara drabbat. Den "tyska" pacifismen har gjort påståendet om Tysklands skuld till kriget till sitt eget: den 8:e tyska pacifistkongressen beslutade den 15 juni 1919: "Församlingen erkänner i princip Tysklands skuld till världskriget och beklagar djupt alla grymma

åtgärder från den tyska arméledningen som går utöver krigets nödvändigheter och strider mot mänsklig värdighet." Människorättsaktivisten R. Kuczinski sade vid sex möten i Frankrike 1927 (enligt "Deutsches Tageblatt" den 11 juli 1927): "Vi tyska demokrater och pacifister kräver inte en revidering av Versaillesfördraget, även om vi ogillar det. Jag har sagt er att jag anser att förstörelsen av era vackra provinser är ett av de mest fruktansvärda brotten i världshistorien. Denna grymhet måste sonas, och den enda möjliga soningen är att på Tysklands bekostnad läka det sår som de förstörda provinserna har lidit så mycket av. Om Tyskland hade varit segerrikt skulle denna fruktansvärda orättvisa förmodligen aldrig ha rättats till; för i modern tid, liksom i forntiden, går de starka som kränker de svaga i allmänhet ostraffade. Eftersom Tyskland var maktlöst segrade rättvisan. Jag kommer aldrig att påstå att den tyska regeringen gjorde allt för att minimera skadeståndet till ententen." År 1929 skrev "Andra Tyskland" under ledning av Reichsbannmann Kraschutzki: "Det är ställt utom allt tvivel att Tyskland inte på långt när kan kompensera för all den skada som dess krigföring har åsamkat andra folk, alldeles bortsett från att allt det oerhörda lidande som ett sådant krig har orsakat inte på något sätt kan gottgöras. Desto nödvändigare hade det varit att det tyska folket i god tid hade insett att det måste göra allt för att kompensera det otillräckliga materiella skadeståndet med en moralisk gottgörelse. Det var och är vår obestridliga hedersplikt att åtminstone främja våra skadade grannars återuppbyggnadsarbete genom att inte kasta Europa in i ny osäkerhet genom hot om hämnd och genom någon form av förberedelse för att med våld återställa sina tidigare gränser, förlamande all företagsamhet och påtvingande av nya enorma uppgifter på dem som knappt har återuppbyggt sina ruiner för att säkra sig mot en ny tysk invasion. Vem hade efter fredsfördraget kunnat ana att Frankrike skulle bli tvunget att återuppbygga större delen av de förstörda territorierna med hjälp av egna interna lån, och att landet därmed skulle föras till randen av finansiell kollaps och slutligen tvingas spendera miljoner på gränsbefästningar för att skydda sig mot en framtida ny tysk invasion?" Den engelske fredsälskaren Morel klagade inte förgäves över att kampen mot skuldlögnen och Versaillesdiktatet omöjliggjordes för honom av de pacifistiska kretsarnas verksamhet i Tyskland, eftersom de gång på gång öppet erkände sin skuld.

Precis som pacifisterna kämpade mot det gamla Tyskland, var de omvänt för en fortsättning av efterkrigsstaten, vars kärna var Nationernas Förbund, i linje med den judiska politiken. Nationernas Förbund var det verkliga förhållningssättet till ett imperium av "folk" som skulle upplösa folk och nationer. Judendomen förstod dess värde. "Det judiska folket ser i Nationernas förbunds principer förverkligandet av det broderskap mellan nationerna som förkunnats i judiska profetior" ("Judiskt eko" 1920, efter Rosenberg: Protokolle, s. 25). Den 19 januari 1926 sade den

judiske advokaten Dr Klee i Breslau ("Schlesische Volksstimme", 30 januari 1926): "Nationernas Förbund skapades inte av Wilson, utan är en stor judisk bedrift som vi kan vara stolta över. Idén om Nationernas Förbund går tillbaka till Israels stora profeter. Jesaja talade om att svärd skulle smidas om till plogbillar och att en nation inte längre skulle förklara krig mot en annan. Nationernas Förbund går tillbaka till dessa gamla judiska idéer. Dess ursprung ligger i profeternas världsbild, som omfamnar hela världen med kärlek. Idén om nationernas broderskap är således en genuin judisk kulturtillgång." Den 21 januari 1927 publicerade "C.-V.-Zeitung" ett tal av en judisk predikant på sidan 30: "Det är gudsfruktan som inspirerat arbetet hos de män vars visdom idag gör Tysklands inträde i Nationernas Förbund till ett faktum. Det som Israels profeter lovade i forna dagar, det som vi med glödande hjärta bönfaller om i vår traditionsenliga nyårsbön: att alla Guds skapelser skall ingå ett förbund! Idag ser vi hur det blir verklighet. Och även om inte alla mänsklighetens förhoppningar uppfylls på en gång, även om den mänskliga fredens paradisfrukt bara kommer att mogna långsamt och gradvis, låt oss börja det nya året fulla av hopp, sträva efter gudsfruktan och arbeta för fred mellan människor. Då kommer också Israel, trots alla sina fiender, att finna frid och höra det tröstens ord som Herren förkunnar genom profetens mun: "Fira dina högtider, Juda, uppfyll dina löften, ty den onde skall inte komma över dig igen; han har försvunnit." Israels hopp blev sannerligen inte sviket av Nationernas Förbund självt. När Sir Eric Drummond tillträdde som generalsekreterare för Nationernas Förbund i Genève, gjorde han ett invigningsbesök hos rabbi Ginsburger i Genève och sade att "han hade fullt förtroende för att Nationernas Förbund skulle fullgöra sina skyldigheter gentemot judarna. Han hoppades att alla judar överallt snart skulle åtnjuta alla mänskliga och medborgerliga rättigheter". Judarna agerade helt korrekt för sitt politiska mål när de kanaliserade sin pacifism till att sprida idén om Nationernas Förbund.

Alla medel skulle tas till för att förhindra att Versailles-"ordningen" kollapsade i detta första försök att förverkliga ett samhälle med mänskliga rättigheter för hela världen. Precis som fransmännen fruktade för sin "säkerhet" från ett Tyskland som hade blivit självsäkert, fruktade de krigsprofitörer som judarna var också en revolt av de besegrade. Pacifismen måste därför försöka förhindra varje verkligt eller förmodat försök till en tysk omorganisation, dvs. rapportera det till den franska militärnatten. Den 15 februari 1926 klagade den interallierade militärkommissionen i sin slutrapport till den tyska regeringen över att rapporter om brott mot Versaillesfördraget åtalades som högförräderi. Den uppskattade samarbetet med den tyska pacifismen. År 1926 fördömde generalsekreteraren för det tyska fredsförbundet, Gerhard Seger, Reichswehr i utlandet i en broschyr med titeln "Sann republik?": "Versaillesfreden proklamerades den 16 juli 1919 som en

tysk kejserlig lag ... i Tyskland måste vi först och främst se till att de tyska kejserliga lagarna också respekteras av militären. Men Reichswehr är långt ifrån att uppnå detta. Det visas här hur Reichswehr har försökt och fortfarande försöker växa bortom sin påtvingade minimala betydelse genom att ständigt öka sin budget." - "Hur överdrivet det än kan låta att tala om en sådan fara, så måste vi ändå tala om en tysk krigsfara. Det måste alltid upprepas: I Tyskland har vi ett land med obegränsade militära möjligheter. Republikens kejserliga armé håller på att utbildas för ett nytt yttre krig." - "Ingen kommer att tvivla på att de 'privata' sportpiloterna i Reichswehr i själva verket är förklädda flygplanspiloter för det kommande kriget." "Reichswehrs olagliga strävanden hör till det stora område av olaglig militarism som representeras av United Patriotic Associations". "Wehrverband" Reichsbanner tog samma linje. I "Reichsbanner" av den 26 augusti 1926 förebråddes regeringen, som inför ententen hade förnekat varje samband mellan idrott och armé: "De lagliga föreningarna har inte på något sätt strikt följt de befintliga bestämmelserna. Nästan överallt utövar de småskaliga ludiska sporter endast som en förevändning för den rent militära utbildningen av sina medlemmar. Där positiva bevis för detta har lagts fram, måste dessa föreningar upplösas utan vidare, och en minister som inte vidtar en sådan åtgärd trots att han känner till fakta bryter mot de tydliga bestämmelserna i Reichsgesetz från mars 1921." General v. Schönaich förklarade för representanten för "Matin": "Syftet med Reichsbanner Schwarzrotgold är att hjälpa till att hålla nere de patriotiska organisationer som väcker ententens missnöje." År 1925, när publiceringen av den interallierade kontrollkommissionens rapport försenades, publicerade den tyska ligan för mänskliga rättigheter på eget initiativ en studie om Tysklands rustningar, undertecknad av Gumbel, Schönaich, Lange och Jakob.

Förräderi inte bara praktiserades utan upphöjdes till en princip. Tucholski uttrycker principen tydligast ("Weltbühne" nr 13, 27 mars 1928): "Jag talar här med full medvetenhet om vad jag säger, att det inte finns någon hemlighet i den tyska Wehrmacht som jag inte skulle överlämna till en främmande makt om det framstod som nödvändigt för att bevara freden ... Vi är förrädare mot vårt land. Men vi förråder en stat som vi förnekar till förmån för ett land som vi älskar, för fred och för vårt verkliga fosterland: Europa." Pacifisten Küster sade vid ett möte i Leipzig: "I dag är det inte längre en skam att vara förrädare! Jag har äran att presentera mig för er som en allvarlig brottsling, nämligen som en högförrädare och en trefaldig landsförrädare. Trots att tre förräderiprocesser har inletts mot mig kommer det inte att finnas någon annan slogan för mig och mina likasinnade kamrater än: Fortsätt!" Paul Levi ("Schwäbische Tagwacht" 7 december 1927) talade också i detta upprop "Mot floden av förräderiprocesser". Förbundet för mänskliga rättigheter använde allt sitt inflytande till förmån för fängslade förrädare och desertörer. År 1928 skröt

förbundet med att det hade hjälpt till att befria landsförrädaren Felix Fechenbach och Heinrich Wandt, som hade deserterat från den tyska armén, genom att göra en framställan till den preussiska justitieministern. Hon hindrade desertören Schmettau från att avtjäna sina 12 år i fängelse. Hon befriade Curt Capellen och fick den engelske handelsspionen Paul Morks benådad för sina fem år i fängelse.

På den inre fronten var den judiskt ledda och påverkade pacifismen lika destruktiv som i den yttre kampen. Den tyska statens suveränitet var en nagel i ögat på den. Förbundet för mänskliga rättigheter granskade den tyska straffrätten och försökte sätta sina "mänskliga" synpunkter i stället för en suverän stats dömande maktutövning. I praktiken var förbundet ännu mer framgångsrikt med sina likasinnade vänner i politiska partier och ministerier än med den skrivna lagen. Hon kämpade mot dödsstraff, arbetshus, åtal för landsförräderi och bortskaffande av den egna kroppen utan att skada tredje part eller kropparna hos andra människor som är kapabla att förstå och vilja med sitt fria samtycke. I deras motförslag krävdes en mildring eller ett avskaffande av straffbestämmelserna mot abort, tillkännagivande av abortframkallande medel, tvång till otukt, otukt, skändning, otukt med barn, förledande eller tvingande av missbrukare till sexuellt umgänge, blodskändning, otukt med minderåriga och fosterbarn, Otukt under missbruk av tjänsteställning, otukt mellan män, offentligt utförande av otäcka handlingar, otäcka skrifter och bilder, saker för otuktsamt bruk, anstiftan till otukt, koppleri, kvinnohandel, barnhandel, koppleri, dubbeläktenskap, äktenskapstvång, äktenskapsbrott, trolöshet mot huvudman vid utövande av otukt. Magnus Hirschfeld, Felix Halbe, Helene Stöcker, Siegfried Weinberg, Johannes Werthauer skrev detta utkast, som på varje punkt sätter de så kallade "mänskliga rättigheterna" före statens och rasens självklara nödvändigheter, som verkligen syftar till den abstrakta människan i det borgerliga samhället som bara lever i intelligens och njutning.

För pacifisterna var den viktigaste uppgiften i det inre sönderfallet att förlama kampviljan som ett komplement till deras yttre förräderi. De uppmanade upprepade gånger till samvetsvägran mot militärtjänst och smutskastade soldatyrket varhelst de kunde. Tucholski var återigen den mest entydiga: "Under tre och ett halvt år av kriget smet jag undan varhelst jag kunde, och jag ångrar att jag inte, som den store Karl Liebknecht, samlade mod till mig att säga nej och vägra militärtjänst. Jag använde många medel för att undvika att bli skjuten och för att undvika att bli skjuten" ("Schlesische Volksstimme", 10 april 1926). "Att ingen kan tvingas att lyda en inkallelseorder, att först och främst den saliga besatthet som får människor att tro att de måste, måste, måste trava när vinden blåser måste utrotas. Ni behöver inte göra det. För detta är en enkel, en primitiv, en enkel sanning: du kan också

stanna hemma ... Och du kan inte bara stanna hemma. Det är upp till gruppen, ögonblicket, konstellationen att bestämma hur långt man ska sabotera, det diskuteras inte teoretiskt. Men rätten att slåss, rätten att sabotera mot det mest ökända mordet: det påtvingade mordet, det är ställt utom allt tvivel. Och tyvärr utanför den nödvändiga pacifistiska propagandan. Man kan inte bekämpa vargen med lammets tålamod och bräkande... Ni kommer att bli övertygade om att fienden finns där borta - han finns där borta. Ni kommer att få höra att alla letter, svenskar, tjecker eller fransmän är lumpna - det är historieberättarna. Ni är inte skyldiga staten era liv, ni är inte skyldiga staten era liv." Dessa åsikter var dock inte Tucholskis privata åsikt, utan spreds medvetet till massorna av de stora organisationerna. År 1927 organiserade "Deutsche Friedensgesellschaf" (Tyska Fredsförbundet) en "kampanj mot krig", där undertecknarna lovade att "vägra militärtjänst och arbete till varje regering som skulle ta till krig, och vidare att bekämpa krig med alla medel". Reichsbanner "Wehrverband" antog uttryckligen Tucholskis slogan. Ordföranden för Brunswick Reichsbanner, Dr Lube, skrev i "Other Germany" den 9 november 1926: "Det finns inget bättre utbildningsprogram för vår ungdom än vår Ignaz Wrobels (Tucholski) uppmaning: Och om de kommer och hotar dig med pistoler: Gå inte! Låt dem komma och ta dig först! Ingen värnplikt! Inga soldater!" Det "Andra Tyskland" skrev 1929 (enligt "Reichsbote", 13 mars 1929): "Vi skiter i den här sortens fosterland och vi avslöjar alla 'hjältedåd' för detta fosterland. Vi säger våra motståndare rakt i ansiktet: Ja, om Stahlhelm-Jungdo-fäderneslandet, dvs. gårdagens och övermorgonens krigsförbrytare, förbereder olagliga vapen och betraktar all information om detta som förräderi, då kommer vi att betrakta detta förräderi som vår rätt och behandla det därefter." Den judiska pacifistiska eliten odlade samma anda redan före kriget, som Walter Steinthal skrev 1912: "Nationell heder - ett underbart ord, förutom att det inte längre lockar någon ansvarsfull tysk att ta upp svärdet" (Meister, s. 32).

Den samvetsvägran som predikades här var ingalunda sprungen ur ett religiöst eller moraliskt behov av samvete, utan snarare ur den sjaskiga nedbrytningen av en människobild, den kom helt och hållet ur det "privata", ur viljan att leva som en individuell "människa" utan ansvar. Förutom samvetsvägran gjordes ansträngningar för att förlöjliga den mänskliga bilden av individen i allmänhet, inte bara bilden av soldaten. I de mänskliga rättigheternas värld är det bara den "andlige" och den som tjänar pengar som räknas. I "Weltbühne" 1928, nr 27, sammanfattades denna allmänna inställning (citerat ur "Sigilla Veri", vol. III, s. 772): "Vi måste erkänna mod och erkänna feghet. Endast en sak hjälper: en ovillkorlig, livsbekräftande feghet. Där det finns fara för livet - inga frivilliga." Mödrar som låter sina söner bli soldater betraktas som barnamördare. Ett telegram från kryssaren "Emden" till staden Breslau om att den hade kastat en krans i havet

vid "Breslaus" dödsplats rubricerades av socialdemokratiska "Volkswacht": "Bum, Bum". "Berliner Tageblatt" beskrev flottans sänkning vid Scapa Flow som en "lyx i den heroiska posen". Kapten Drevers död, när han sjönk i Sydatlanten på bryggan till sitt förlista ångfartyg, betraktades som en "avvikelse", en "romantik" som senare tider skulle se på med oförståelse. Ernst Tollers ord: "Hjälteidealet är det dummaste av alla ideal" gällde för hela den pacifistiska "fronten".

I denna upplösning av alla värden var "ekonomin" det enda som i slutändan förblev gemensamt. Det av alleuropéerna önskade Europas förenta stater skulle framför allt tjäna det ekonomiska samarbetet, dvs. den amerikanska eller europeiska judiska högkapitalismens utbuktning av de europeiska folken. Det stora ekonomiska området skulle ha besegrat folkens makt, men dess breda marknad skulle ha varit mer "rationell". Liberalernas (och marxisternas) planer, Rathenaus och Marx' längtan efter att läka Europa genom ett trick i den ekonomiska organisationen, "uppfyllelsepolitikernas" illusion att de kunde övervinna Versailles genom "ekonomiskt förnuft", uppstod i denna judiska värld av ovillkorlig fientlighet mot försvar, i de "mänskliga rättigheternas" värld.

Nutid

Förutom frimureriet och de antimilitära organisationerna hade judarna många andra möjligheter att arbeta från opartiska centra. De tvingade in sig själva och sina vänner i städernas förnäma klubbar och fick var och en av sina "intellektuella" bekanta och sina "ekonomiska" kolleger att arbeta för deras intressen. Inför varje val försökte Central-Verein styra partierna mot en viss linje i den judiska politiken. Än idag går det inte att bortse från de rika möjligheterna till judiskt inflytande i Glar.

Efter att de viktigaste utgångspunkterna för den judiska makten hade krossats 1933 och judarna hade blivit helt utträngda från första linjen och nästan helt från andra och tredje linjen i sin front, hade de fortfarande maktpositioner på andra håll från vilka de försökte inleda sin motattack mot det tyska riket.

Som emigranter från utlandet arbetar de med alla medel som står till deras förfogande för att bekämpa det nya Tyskland. De agiterar för krig, de bojkottar, saboterar, straffar och försöker fortsätta sitt omstörtande arbete.

De kämpar också mot Tyskland som utländska medborgare, d.v.s. egentligen som världsjudendomen. Världens judar, som fortfarande sitter stadigt i sadeln genom

partier, loger och klubbar, strävar efter att göra det nya Tyskland så svårt som möjligt genom att värva icke-judar i sina länder för judiska syften.

När allt kommer omkring riktar de in sig på de tyska etniska grupper som lever utanför Tredje rikets politiska gränser och försöker hetsa tyskar mot tyskar, precis som de gjorde i det förgångna. De sitter med i många "utlandstyska" organisationer och dominerar fortfarande en stor del av tysk-amerikanismen.

Det tyska folket som helhet måste därför förbli vaksamt och får inte tro att de i och med segern 1933 redan har vunnit den slutliga segern över judendomen och judiskheten.

Det har därmed bevisats att judendomen strävade efter politisk makt i Tyskland och att den lyckades erövra de viktigaste maktpositionerna under Weimarrepubliken.

För det andra har det bevisats att judarna använde denna makt för sina egna intressen.

För det tredje har det visats att dessa judiska intressen bäst kan förverkligas genom att främja den folkfientliga rörelsen för "mänskliga rättigheter", genom att främja det borgerliga samhället, dvs. de krafter som är dödsfienden till en inhemsk tysk art.

För det fjärde har det aldrig uttryckligen påpekats, men det framgår klart av varje vittnesbörd om judisk verksamhet att det judiska inflytandet inte bara var folkfientligt i sina syften utan också osmakligt till sin natur, att det skulle ha skapat ett element av hets, hysteri, obalans och sjukdom hos det tyska folket även om rasjudarna inte hade varit så engagerade i folkfientliga syften. De har stört det tyska politiska livet. Rabbi Prinz skriver: "Judarnas historia under de senaste ett och ett halvt århundradena är i stor utsträckning en sjukdomshistoria. De excentriciteter, udda karaktärer, instinkt för erkännande, underlägsenhet, arrogans, självbedrägeri, överdriven sanningskärlek, hat, patologisk patriotism och rotlös kosmopolitism som är koncentrerade hos dessa människor utgör en psykopatologisk arsenal av sällsynt rikedom" (s. 26).

Det är ett imperativ för tysk självbevarelsedrift och den tyska viljan till mänsklig anständighet att tiden för judiskt styre, som det existerade mest rent från 1918 till 1933, aldrig återkommer.

De kristna kyrkorna och judendomen

Pionjärerna för judiskt världsherravälde

Om kyrkans och kristendomens ställning till judendomen och den judiska frågan skall granskas i detalj idag, förefaller det knappast lämpligt att göra någon åtskillnad mellan den romersk-katolska och den protestantiska kyrkan och deras olika grupperingar. För även om det kan finnas vissa skillnader i den dogmatiska ståndpunkten, är den grundläggande och praktiska inställningen till judendomen och den judiska frågan densamma i de ortodoxa grenarna av de två stora konfessionerna. Och den är och måste vara densamma därför att roten är densamma, därför att det judiska ursprunget som kyrkornas kärna och substans är detsamma i båda.

Den nationella revolutionen 1933 lämnade inget område av det offentliga livet orört, inte ens det religiösa livet. Åren efter denna revolution har kännetecknats av nationens omvandling, och denna omvandling kunde och borde endast ske genom att eliminera alla främmande element som hade varit inbäddade i vårt nationella liv i 1000 år. Naturligtvis kunde den revolutionära vågen inte stanna vid kyrkorna, som var och är djupast och närmast förbundna med främmande väsen och som är den viktigaste andliga kraften, som alltid har och kommer att fortsätta att sträva efter att föra den främmande anden, som vaktas som en fristad, till vårt folk som ett andligt botemedel. Och även om den religiösa revolutionen fortfarande är i sin linda och drar med sig allt möjligt omoget och halvfärdigt, dvs. fortfarande behöver klargöras och mogna, så ifrågasattes så att säga över en natt hela den traditionella substansen i kyrkosystemet. Och denna substans var den judiska roten och det judiska innehållet i läran och kulten.

Till försvar för denna substans står de olika kyrkorna, inklusive rikets episkopalkyrka, i enad front. Och om vi tittar närmare på saken finner vi att det framför allt är denna substans av judiskt ursprung som fått och fortfarande får så många kyrkliga ämbetsmän och präster att inta en fientlig hållning mot den nationalsocialistiska staten. Har vi inte upplevt att allt motstånd mot den nya staten nästan uteslutande kom från kyrkorna, att de ensamma drog till sig obehaglig uppmärksamhet genom ett mer eller mindre tydligt, om än bara religiöst maskerat motstånd. Detta faktum ger anledning till eftertanke. I verkligheten är situationen sådan att judendomens substans, som är densamma i alla kyrkor, praktiskt taget bestämmer denna fientlighet mot staten. Närhelst och varhelst oppositionella röster höjs från kyrkans led, varhelst man finner ett "vittne för den rättvisa sanningen"

mot tidens krav och den nationalsocialistiska staten, är det en bekännelse av den judiska substansen i kyrkans liv. Idag blir denna substans motsatsen till nationalistiska tankar!

Av allt detta kan man se det oerhörda ödesdigra i den religiösa främlingskap som vår fulla var, och delvis fortfarande är, förslavad av. Denna religiösa främmandehet leder till en vägran att lyda staten, till och med till mycket förrädiska tendenser, eftersom man måste lyda "Gud", den judisk-kristna "Guden" Jahve, mer än människor. Men den politisk-nationella revolutionen skulle behöva förbli en fragmentarisk affär om den inte fullbordades och kompletterades av den religiösa revolutionen. Detta kan inte och kommer inte att tillåtas ske genom våldtäkt av samveten, utan endast genom lång, oavbruten upplysning och utbildning av det tyska folket och framför allt ungdomen.

Även om det således kan finnas olika individuella avvikelser från den allmänna kyrkliga inställningen till judendomen, är kyrkornas inställning till den judiska frågan i huvudsak en och kan sammanfattas med orden i en resolution från generalförsamlingen för katoliker i Skottland i följande huvudsakliga nämnare:

"Avslutningsvis vill generalförsamlingen än en gång betona den djupa betydelsen av det faktum att den gudomlige Frälsaren, som den med glädje tror på, är av den judiska rasen i köttet. Hon finner att denna tanke ger den hebreiska nationen en särskild plats i världshistorien, i det att alla som älskar Herren Jesus Kristus också måste älska den ras som han härstammar från. (s. 43 i den broschyr som publicerades i Luzern 1935: "Die Gefährdung des Christentums durch Rassenwahn und Judenverfolgung").

Dessa ord, som redan antyder den judiska substansen i kyrkans tro, är "klassiskt kristna", de kan erkännas av alla kristenheter i världen och kommer med säkerhet att erkännas (bortsett från enskilda svaga tyska tendenser). Dessutom är generalförsamlingens ord riktade mot det nya Tyskland, vilket visar att judendomens effektivitet som judendom mot germanismen inte är det enda motstånd som judendomen har frambringat; den judiska fronten i kristenheten är större och mäktigare, och den är farligare eftersom den riktar sig mot människans själ.

Kyrkorna i dag vill rädda sin substans, men vi måste rädda oss själva från denna substans! Det är så situationen ser ut.

Det är sant att kyrkorna ser sig själva som en fortsättning på judendomen. Om judendomen är fröet, så är kristendomen den frukt som utvecklats ur detta frö. Det är också så den s.k. Augustinus tolkar kristendomen i sin kommentar till Psalm 75 ("Gud är känd i Judéen, stort är hans namn i Israel"). Han säger så här:

"Vår Herre Jesu Kristi fiender, 'de allom kända judarna', har för vana att skryta med denna psalm och smäda de kristna nationerna, som om Gud inte vore känd för dem: för dem ensamma, säger de, är Gud känd, vilket profeten själv bekräftar med orden: 'Gud är känd i Judeen', på andra ställen är han okänd. Sanningen är att Gud är känd i Judeen, men man måste veta vad som menas med Judeen. Gud är egentligen bara känd i Judeen, det säger vi också, och om någon inte är i Judeen, då kan Gud inte vara känd för honom. Men vad säger aposteln? "En jude", skriver han, "är en som är det i sitt inre, och omskärelsen är hjärtats omskärelse, i ande, inte i bokstav" (Rom 2:29). Det finns alltså judar som omskär köttet och det finns judar som omskär anden. Många av våra heliga fäder hade både omskärelse av köttet, som de betraktade som ett tecken på tro, och omskärelse av hjärtat på grund av själva deras tro. Men de som nu skryter med namnet och har förlorat de döda, har förlorat sina fäders väg och är, samtidigt som de förblir judar i köttet, hedningar i anden. För judar är de som härstammar från Abraham, vars son Isak födde Jakob, från vilken de tolv profeterna härstammade, till vilken hela det judiska folket kan spåras. Men de kallades mestadels judar därför att Juda var en av Jakobs tolv söner, han var så att säga patriarken bland de tolv och från hans stam skulle kungadömet komma till judarna ...

Till en början fick folket naturligtvis Saul som kung från en annan stam (Saul var från Benjamins stam), men han avvisades som en dålig kung. Därefter fick Juda stam David som kung, och från honom, det vill säga från Juda stam, kom kungarna. Profeten Jakob hade redan profeterat om detta när han välsignade sina söner: "Spjutet skall inte vika från Juda och härföraren inte från hans länd, förrän den kommer som skall sändas" (1 Mos 49:10). Men vår Herre Jesus Kristus kom från Juda stam, för som Skriften vittnar om är han av Davids ätt, född av Maria. Men när det gäller vår Herre Jesu Kristi gudom, i vilken han är lik Fadern, är han inte bara före judarna, utan till och med före Abraham (Joh 8:5), och inte bara före Abraham, utan också före Adam, och inte bara före Adam, utan också före himmel och jord och före alla tider, ty: "Allting blev till genom honom, och utan honom blev ingenting till" (Joh 1:3). Men eftersom det i profetian sägs: "Spjutet skall inte vika från Juda och härföraren inte från hans länd, förrän han kommer som skall sändas", låt oss gå igenom de tidigare tiderna. Där finner vi att judarna alltid hade kungar från Juda stam, vilket är anledningen till att de kallades judar. De hade ingen utländsk kung före Herodes tid, som regerade när Kristus föddes

(Luk 3:1). De utländska kungarna började med Herodes. Före Herodes var de alla från Juda stam, tills den som skulle sändas kom. Men när Herren Jesus Kristus kom, förstördes judarnas kungarike och togs ifrån judarna. Nu har de inte längre någon kung, eftersom de inte ville erkänna den sanne kungen.

Se då om de ska kallas judar. Du kan redan se att så inte är fallet. De har själva redan med hög röst avsagt sig detta namn och förklarat sig ovärdiga att kallas judar, utom i köttet. När förnekade de detta namn? Vid den tiden, då de talade mot Kristus och rasade mot honom, det vill säga mot Judas ättling, mot Davids ättling. Pilatus sade till dem: "Skall jag korsfästa er konung? Och de svarade: "Vi har ingen annan konung än Caesar" (Job 19:15).

0 Ni som kallar er judar men inte är det: Om ni inte har någon annan kung än Caesar, då har spiran försvunnit från Juda, och den som skall sändas har kommit. Det är därför mycket sannare att säga att judarna är de som har konverterat från judendomen till kristendomen: de andra judarna som inte tror på Kristus förtjänar själva att förlora namnet. Den sanna judendomen är därför Kristi kyrka, som tror på den kung som kom från Juda stam genom jungfru Maria, som tror på honom om vilken aposteln säger i sitt brev till Timoteus: "Kom ihåg att Herren Jesus Kristus, Davids son, har uppstått från de döda. Ty från Juda kom David, och från David kom Herren Jesus Kristus. Vi som tror på Jesus Kristus hör till Judéen, och vi har erkänt Kristus, vi som inte har sett honom med våra ögon utan håller fast vid honom i tron.

Så låt judarna, som inte längre är judar, sluta att smäda oss, för det var de som förklarade: "Vi har ingen kung utom Caesar. Så om Gud, som i Kristus försonar "världen med sig själv, har uppenbarat sig för dem (judarna) och de korsfäste honom för att de inte kände igen den Gud som var fördold i köttet, då måste det Judéen som kallas så, men inte är det, träda tillbaka. Låt det sanna Judéen komma nära, till vilket det sägs: 'Kom till honom, så skall ni bli upplysta, och era ansikten skall inte skämmas', för detta Judéen hörde och trodde, och kyrkan blev det sanna Judéen, där Kristus är känd, som i egenskap av människa kommer från Davids ätt, men som i egenskap av Gud står över David."

(Översättning enligt "Eucharistischer Völkerbund" utgiven av jesuiterna, 8:e året, nr 6).

Denna uppfattning är därför både den romerska kyrkans och den ortodoxa protestantismens. Därför, när riksbiskopen Müller förklarade för en pressrepresentant ("Süddeutsche Zeitung" nr 282, 1933): "Kristendomen är tysk

tidning" nr 282, 1933: "ChristenKristendomen föddes inte ur judendomen, utan föddes i kampen mot judendomen", kunde pastorn von Löwenich (Confessional Front) exakt uttrycka den allmänna uppfattningen om sin rörelse i "Fränkische Wacht" (l. Dec. 1933):

"Luther översatte Gamla testamentet med stor möda. Han komponerade försvarsbilden av den fasta buro, baserad på en gammaltestamentlig psalm (46). Han älskade att be psaltarpsalmerna och 'såg in i alla helgons hjärtan'. Vår Herre Jesus Kristus sade emellertid om Mose lag att han inte hade kommit för att avskaffa den utan för att uppfylla den, och att inte ett jota av lagen skulle gå förlorat förrän den var uppfylld. Bland hans sista ord på korset finns två psalmer, och han tolkade själv sitt offer på korset för sina lärjungar i ljuset av gammaltestamentliga profetior."

Av detta framgår tydligt vad som här avses med begreppet substans. Kristendomen är judendomens logiska fullbordan.

Detta kan också tydligt ses i den romerska liturgin. I Missale Romanum, det missale som används för att läsa den romerska mässan och som innehåller de föreskrivna bönerna, finns det också en bön som innehåller en vädjan till Gud (nämligen den judiske guden Jehova) om att låta alla folk och människor bli judar:

"Gud, vi ser fortfarande dina forntida mirakel lysa i vår tid; för vad du gjorde med en mäktig hand för ett folk när du räddade dem från de förföljande egyptierna, gör du fortfarande idag för att frälsa alla icke-judiska nationer genom återfödelsens vatten: ge nu att hela världen och mänskligheten kan komma in i Abrahams adoption och värdigheten hos Israels folk."

Denna bön är föreskriven på påsklördagen. På långfredagen ber dock den romerska kyrkan för att de otrogna judarna ska vända tillbaka till frälsningen.

När en romersk biskop mottar sin vigning och mitran (biskopsmössan) sätts på hans huvud som ett tecken på hans värdighet, ber den vigande ärkebiskopen följande bön.

"Vi sätter, o Herre, på huvudet på denne kyrkans härskare och Din förkämpe ståndaktighetens och frälsningens hjälm, så att han genom sitt ansikte prytt med den och genom sitt huvud beväpnat med de två testamentens horn kan framstå som fruktansvärd för sanningens motståndare, och genom att låna Din nåd kan han vara en energisk kämpe mot motståndarna. Du har smyckat ansiktet på Moses, Din

tjänare, genom en dialog med Dig och sedan utmärkt det med dess starka, lysande horn av Din klarhet och sanning. Du har befallt Aron, Din överstepräst, att ta på sig översteprästens hatt, genom Kristus, vår Herre."

Vid bröllopet ber den romerske prästen under bröllopsmässan:

"Upprätta, o Gud, vad du har verkat i oss från ditt heliga tempel som är i Jerusalem. Sänd hjälp till bruden och brudgummen från helgedomen och skydda dem från Sion."

Dessa exempel kan mångfaldigas hur mycket som helst. Utan denna substans kan ingen kristen kyrka existera, men denna substans är, som redan nämnts, det som gör kyrkorna till den andliga motkraften i dagens stat och så farliga för folkets utbildning . Dessutom måste kyrkorna, utrustade med denna anda, som de inte kan frigöra sig från, bli fästen för politisk reaktion.

Den tidiga kyrkans dom över judarna, som Harnack ("Mission und Ausbreitung des Christentums", 1:a uppl.) återger med följande ord, har troligen helt övervunnits idag: "Judarna är det värsta, mest gudlösa och gudsförgätna folket bland alla folk, det verkliga djävulsfolket, Satans synagoga, hycklarnas samfund." Denna dom visar att motståndet mot judendomen under många århundraden, trots sitt innehåll, var mycket hårt, dvs. kyrkans inställning var föremål för ständiga förändringar. Fram till 1918 var dock de exkluderande lagarna mot judarna fortfarande formellt bindande för kristna i romersk kanonisk rätt, även om det inte lades något värde på att de följdes.

I Codex juris canonici, som gällde fram till 1918, fastställdes följande principer för behandlingen av judar:

1. Judarna får leva i de kristna folkens sköte och fritt utöva sin religion. Friheten i deras religionsutövning måste skyddas, men i gengäld måste de avstå från allt som kan kränka kristenheten i dess religiösa känslor.

(2) Judarnas bosättning skall begränsas, och det skall eftersträvas att de om möjligt kan leva tillsammans. För utspridda bland folket har de större möjlighet till otillåtna förvärv och ocker. Den kanoniska lagen motiverade detta med att: "Judarna var de värsta agitatorerna för rörelsefrihet. De bosatte sig i alla välmående städer för att kunna skinna de rika."

3. Kristna bör inte använda judar som läkare eller sjuksköterskor, utom i nödfall. För: "Kyrkan håller de kristnas kropp, som helgas genom mottagandet av sakramenten, i ära, och den vill inte överlämna den till behandling av judiska läkare." Med andra ord, behandling av judiska läkare är en vanhelgande handling!

4. Juden får inte inneha något offentligt ämbete, i synnerhet inte något ämbete som domare, regeringsmedlem eller lärare, utom i judiska skolor. För: "Det strider mot de kristnas värdighet att sitta vid en judisk lärares fötter, att bli bedömda av en judisk domare. Det strider mot kyrkans principer, mot nationernas bästa, att judar skulle ha samma medborgerliga rättigheter som kristna, och därför bör de inte tillåtas att resa sig. Innocentius III kallar det en absurd tanke att en hädare av Kristus skulle kunna utöva myndighet mot en kristen."

5 Den kristne får inte tjäna juden som hembiträde. Överträdelser kan bestraffas med bannlysning. För att motivera detta nämnde den kanoniska rätten med avsky att judarna hade för vana att hälla ammornas mjölk "in latrinam" i tre dagar när de gick till Herrens bord vid påsk. Eftersom sådana styggelser fortfarande var vanliga bland dem, borde en kristen tjänare frukta gudomlig vrede om han tjänade sitt uppehälle i ett sådant hus. Men om judarna vägrade att avskeda sina kristna tjänare och sköterskor, förbjöds de enligt kyrklig lag att ha något som helst samröre med kristna.

6. Det judiska affärs- och näringslivet skall underkastas sträng kontroll för att skydda de kristna folken från spridning.

7 Äktenskap mellan kristna och judar är strängt förbjudna på grund av "disparias cultus". Med andra ord är dessa äktenskap förbjudna på grund av skillnader i religion (inte på grund av skillnader i bekännelse inom de döpta). Det var därför som även protestanter enligt kyrkans lagar var förbjudna att ingå äktenskap med judar. Kyrkan kunde aldrig få dispens från detta splittrande hinder för ett judisk-kristet blandäktenskap.

Ingen kan förneka att dessa kyrkliga bestämmelser till skydd för folket var mycket smarta och kloka. Och de förblev giltiga (åtminstone formellt) fram till 1918. Den nya kyrkolagen trädde i kraft den 19 maj 1918. Och vad innehöll den av alla dessa väl genomtänkta bestämmelser som hade prövats och testats genom århundradena? Ingenting! Absolut ingenting! Inte ens ordet "jude" förekommer i den nya Codex juris canonici. Medan den tidigare kanoniska lagen fortfarande hade ett särskilt avsnitt "de judaeis", saknar den nya kanoniska lagen helt detsamma. Naturligtvis var detta bara en ren tavla, eftersom dessa kyrkliga skyddsbestämmelser i

praktiken inte hade tillämpats på decennier tidigare. Inte nog med att äktenskap mellan judar och kristna utan vidare tilläts om en motsvarande dispensskatt betalades till Rom, utan även på alla andra områden togs det inte längre något allvarligt om kristna tjänare betjänade judar eller om någon botades av judiska läkare, och det togs inte heller något allvarligt om judar innehade offentliga ämbeten, vilket de i allt högre grad kunde göra i alla europeiska länder under loppet av förra århundradet. År 1918 drog man slutsatsen av denna situation och upphävde de relevanta judiska bestämmelserna i den kanoniska lagen. Blandäktenskap mellan judar och katoliker var nu också tillåtna under vissa förutsättningar.

Att den judiska frågan försvinner ur den kanoniska rätten är utan tvekan av symbolisk betydelse och kännetecknar den allt tydligare konvergensen mellan judendomen och den katolska kyrkan. Detta närmande sker helt logiskt på grundval av den judiska substansen, med tanke på förändringarna i de yttre och politiska förhållandena jämfört med tidigare. Man måste också älska den ras ur vilken Jesus Kristus uppstod!

Grundandet av "Sällskapet Israels vänner" (Amici d'Israele) i Rom 1926, vars generalsekreterare, Monsignor van Asseldonk, som valdes av påven, gjorde följande uttalande om sällskapet, var särskilt betydelsefullt i detta avseende:

"Det är en rent religiös rörelse av kärlek till Guds folk Israel, på intet sätt ett kyrkligt missionssällskap. Genom predikningar, föreläsningar, tidningsartiklar och konferenser skall den katolska världen påminnas om att vår gemensamme Gud Fadern oåterkalleligen har utvalt Israels folk, vilket också bekräftats av Kristus och hans lärjungar. Härav följer att antisemitismen direkt strider mot Guds lära. En vädjan till det katolska prästerskapet i hela världen kommer att göras under de närmaste dagarna. Judarna gör klokt i att inte misstro oss, utan att visa oss sin gunst."

Dessa uttalanden gjordes till en representant för den judiska telegrafbyrån i Zürich (se bl.a. tidningen för "Reichsbund jüdischer Frontsoldaten", "Schild", nr 17, 1926). En tid senare togs prelat van Asseldonk också emot i audiens av påven, som bl.a. förklarade att det stred mot den katolska principen att förfölja judarna, eftersom judarna var Guds utvalda folk. Påven fortsatte med att säga: "Jag och några kardinaler är vänner till judarna och vi stöder 'Society of Friends of Israel' och kampen mot antisemitism." ("Reichswart", den 7 augusti 1926.)

Grundandet och utvecklingen av "Society of Friends of Israel" är särskilt lärorikt och informativt när det gäller att belysa frågan om Rom och judendomen.

Det konstituerande mötet ägde rum under ordförandeskap av den framlidne kardinal van Rossum. "Lika stor salighet för Frälsaren", utropade kardinalen i sitt tal, "om hans hjärta kunde vinna detta folk. Därför välkomnar, älskar och välsignar vi med glädje detta utmärkta apostoliska missionsarbete." (Enligt uppgift från den romerska korrespondenten för den katolska tidningen "Deutsches Volksblatt" nr 178, 1926).

Men det var inte tillräckligt! Kardinal van Rossum kände ett behov av att ännu tydligare förklara den katolska kyrkans inställning till judendomen. Han sade till "Jewish Telegraph Agency" i Zürich: "Den katolska kyrkan strävar efter folkens försoning och nationernas broderskap och fördömer antisemitismen i de strängaste ordalag och med hela sin auktoritet. Varje försök att störa det judiska folkets värdiga och fredliga existens fördöms starkt av den katolska kyrkan som stridande mot andan i hennes lära. Den katolska och den judiska religionen har tre huvudprinciper gemensamt: tron på en enda Gud, på själens odödlighet och på att begångna synder renas genom försoning." ("Völkischer Beobachter", 27 juli 1926.)

Ändå upplöstes sällskapet genom dekret den 25 mars 1928. Det är inte ointressant att återge delar av detta dekret, som uttryckligen erkänner kyrkans tidigare inställning till judendomen ("Acta Apostolicae Sedis" nr 4, 1928):

"Den katolska kyrkan har aldrig upphört att be för det judiska folket, som fram till Jesu ankomst var bevarare av de gudomliga löftena, trots den blindhet som de sedan föll in i, just för att Guds nåd skulle segra över deras hårdhet och upplysa dem och kalla dem tillbaka till den sanna tron. Den Heliga Stolen, som drivs av samma kärlek, har skyddat detta folk mot orättfärdiga förtryck och fördömt det systematiska hatet mot det folk som en gång utvaldes av Gud, ett hat som kallas antisemitism." - "Men", fortsätter dekretet, "inom Föreningen Israels Vänner har man börjat införa ett sätt att handla och tala som avviker från kyrkans uppfattning och från de heliga fädernas anda och även från den heliga liturgin. Vid kongregationens plenarsammanträde den 21 mars förklarade därför kardinalerna som tillhör det heliga kontoret, efter att ha fått konsultorernas röst, föreningen "Amici d'Israele" upplöst och beordrade att ingen i framtiden får skriva eller publicera böcker eller skrifter som på något sätt gynnar sådana felaktiga strömningar."

Detta var slutet på en kampanj som var överflödande av kärlek till judendomen. Genom denna åtgärd gjorde man eftergifter till judendomen och gav den friheter, så att inte bara sällskapets syfte utan även den kyrkliga traditionen tycktes vara hotad. Enligt "Deutsches Volksblatt" (13 april 1928) antog Geisellschaft seder och bruk av liturgisk karaktär, varigenom sällskapet fick karaktären av en loge! Den romerska fariseismen kunde därför inte tolerera den judiska, så Rom ingrep: ett bevis på hur svartsjukt Rom vakar över sina traditioner och inte ens med all sin brinnande kärlek till judendomen, som uttrycks hundratals gånger på andra ställen, lät sig avskräckas.

Några veckor senare, den 19 maj 1928, publicerades en artikel i jesuittidskriften "Civiltà cattolica", vars artiklar var föremål för påvens personliga godkännande: "The Jewish Danger and the 'Amici d'Israele'", där det bland annat stod

"Den judiska faran hotar hela världen genom fördärvliga judiska influenser eller föraktliga inblandningar, särskilt bland de kristna folken och i ännu högre grad bland de katolska och latinska folken, där den gamla liberalismens blindhet har gynnat judarna särskilt starkt, samtidigt som katolikerna och särskilt de religiösa ordnarna har förföljts. Faran växer från dag till dag ... Även om vi inte är så benägna, som vissa är, att lägga hela skulden på judarna för det onda som har drabbat det moderna samhället, särskilt Europa, har vi till exempel i frågan om bolsjevismen försökt klargöra vilken skuld och vilket dominerande inflytande judarnas vilseledda folk har i den ryska revolutionen, liksom de faktiskt redan gjorde i den franska och nyligen i den ungerska revolutionen med alla dess grymheter, grymheter och vilda fasor. . . Den judiska propagandan är delvis nära förbunden med frimurarnas och bolsjevikernas propaganda. Man förstår inte hur den fortfarande kan skyddas av regeringar som visar att de beslutsamt bekämpar frimureriet och all annan liberal, socialistisk eller kommunistisk propaganda. På mindre än ett århundrade har det redan gått från ett tillstånd av full tolerans eller till och med favorisering, mer än bara frihet eller jämlikhet som beviljats judarna, till deras hegemoni i många delar av det offentliga livet, särskilt inom näringslivet och industrin, för att inte tala om högfinansen, där de har beviljats en diktatorisk överhöghet som kan lagstifta för stater och regeringar, även i politiska frågor, och naturligtvis särskilt i finansiella frågor, utan rädsla för rivalitet, som skedde under kriget. Detta faktum, som verkligen är ett märkligt fenomen, kan inte förklaras, än mindre rättfärdigas, av antalet judar som bor i de berörda länderna. Snarare har det sin orsak i den hemliga judiska inblandningen som har lett till en sådan makt som inte tillhör dem, som inte längre står i någon proportion till deras antal och som dessutom strider mot förnuftet och det allmänna bästa." Efter att med några siffror ha illustrerat judarnas maktandel i de enskilda länderna tillägger

tidningen: "Och med allt detta har de de ledande positionerna i storindustrin, i storfinansen, i diplomatin och ännu mer i de hemliga sällskapen, så att de kan arbeta för sin världshegemoni ... Det mest beklämmande är dock inte bara att nationerna befinner sig i detta tillstånd, utan att de fortfarande accepterar det med självbelåtenhet och gynnar det, precis som det så kallade Nationernas Förbund också gynnar hemlig judisk inblandning."

Man kunde knappast förvänta sig mer insikt i dessa kretsar. Är inte detta ett lysande rättfärdigande av det nationalsocialistiska Tysklands inställning? Men betydelsen av denna artikel bör inte överskattas. Med den drog Rom bara ett streck över invasionen med "Sällskapet Israels vänner". Ingenting mer. Man får aldrig dra slutsatsen av detta att Rom nu kommer att öppna kampen mot de beklagade judiska fenomenen. Rom skall akta sig, för trots denna attack vid den tidpunkten behöver Rom judendomen.

När allt kommer omkring har sådana utelämnanden ingen liten betydelse när det gäller Roms hårda kamp mot Tyskland, för om antijudaism är "okristlig", så är naturligtvis också Vatikanens eller jesuiternas tillfälliga "antijudaism" det!

I detta avseende väger ett romerskt dokument som behandlar frågan om judiska ritualmord särskilt tungt. År 1930 publicerades dokumenten från de tsaristiska ministrarnas diplomatiska korrespondens i en särskild volym . Den innehåller också brevväxling mellan den ryska utrikesministern Sassonov och D. Gelildov, den ryska befullmäktigade till Vatikanen, 1913. De följer på ett brev adresserat till påven av Lord Rothschild (London). Brevet hänvisade till Beilis ritualmordsrättegång som pågick i Ryssland vid den tiden och påminde Vatikanen om att två gamla påvliga bullar tydligt angav att påven trodde på förekomsten av ritualmord bland judarna. Dessa två dokument, skrev Rothschild, spelades nu ut mot judarna av den ryske prästen Pranaitis, och Vatikanen ombads till och med att förhindra sådana metoder med alla lämpliga medel. Som svar på detta brev svarade den dåvarande påvlige generalsekreteraren, kardinal Merry del Val, Lord Rotlischild att han inte kunde säga mer om detta än att dokumenten, som talar om en tro på judiska ritualmord, verkligen skrevs av påvar och finns i Vatikanens bibliotek i sin ursprungliga form.

Den ryske utrikesministern lät sedan sin ambassadör fråga Vatikanen om Rothschilds uttalande skulle förstås som att påven inte längre stod fast vid de gamla bullarna, men inte förnekade deras existens, eller att det enligt Vatikanens uppfattning redan hade utfärdats en ofelbar dom i denna fråga, med innebörden att

ritualmord var en del av judiska seder, och att det därför inte fanns något mer att tillägga till dessa uttalanden.

Vatikanens svar på den ryske ambassadörens rapport var:

"Att bekräfta en kopias äkthet innebär mer än att förneka dess innehåll. Tvärtom är det att betrakta som bevisat att det är en gammal judisk sedvänja att mörda kristna barn under påsken." Detta dokument är daterat den 18 november 1913 (jfr "Völkischer Beobachter", 29 juli 1930).

Men när en katolsk motståndare till judarna i Österrike 1934/35 i en specialpublikation hävdade och spred fakta om ritualmordsseden, tog de katolska tidningarna indignerat avstånd från honom, och publikationen blev till och med allmänt misskrediterad eftersom den åsikt som uttrycktes i den var okristlig!

Betydelsen av ovanstående dokument från Vatikanen bör dock inte överskattas. Det står i kontrast till ett så överväldigande överflöd av "religiöst-katolska" uttalanden till förmån för judarna att det vore illusoriskt att tro att Rom skulle dra de nödvändiga slutsatserna för sin egen sfär av den ibland erkända fara som judendomen utgör för alla folk. Vi ger nedan några exempel på de praktiska effekterna av den judisk-romerska andliga samhörigheten: Den katolske professorn Dr Englert skrev år 1924 essäer i "Beobachter am Main" med titeln "Vom katholischen Frühling in Neudeutschland". Bland annat stod det (enligt "Reichswart", 8 november 1929):

"Ingen religion är så rotad i och så nära judendomen som den katolska, och ingen annan har ett så grundläggande värde för kyrkan som synagogan och dess heliga skrifter ... Det är just detta som är den (katolska) kyrkans kamp i dag: dess fiender ser i den katolska kristendomen ingenting annat än en fulländad judendom. Kyrkans sak och judendomens sak har fallit samman till en enda sak. Kyrkan står upp för Gamla testamentets gudomlighet lika absolut som för Nya testamentets. Kyrkan är judendomen, inte av någon ras ... utan Messias folk, den uppenbarade sanningens profet och den messianska nådens apostel för alla nationer ... Det är på grundval av denna förhistoriskt förankrade gemenskap av konflikter och lidande, som i dag är mer aktuell än någonsin tidigare, som kyrkan och synagogan närmar sig varandra. Man misstar sig inte om man antar att den intellektuella judendomen är väl medveten om dessa förbindelser och anpassar sig till dem genom att söka en mer intim andlig kontakt. I dessa tider av de mest degenererade nationalismerna i Europa finns det ingen bättre trygghet för judendomen än kyrkan, som aldrig kan överge den till ert materialistiska raträsk av en

löjeväckande modeteori; med kyrkan, som snarare återför den till ert ideal om dess invigning och värdighet i frälsningshistorien och lyfter den till den uppenbarade religionens ljusa höjder; med kyrkan, vars barn i varje from jude ser en dyrkare av den sanne Guden och ett vittne till hoppet om Messias och därför är benägna att visa honom inte bara tolerans utan också ett slags religiös blyghet."

I "Schönere Zukunft" av den 3 mars 1933 kunde man läsa följande:

"År 1912 konverterade miss Rosalie Maria Levy till katolicismen i Washington. Konvertiten är en välkänd författare och en mycket aktiv medlem av 'Prayer Brotherhood for the Conversion of Israel'. Bland många andra verk är hon författare till "Life in Heaven", "Why the Jews are becoming Catholics" och "Judaism and Catholicism". Enligt en rapport i "Osservatore Romano" av den 3 februari 1933 tog miss Levy tillkännagivandet av det heliga året som ett tillfälle att göra en brådskande vädjan till judarna i hela världen. Det står bland annat:

"Hur gynnsamt är inte ögonblicket för judar i hela världen att uppmärksamt studera Jesu Kristi liv och lära! Vi måste vara stolta över Jesus Kristus eftersom han är en av vår ras. Aldrig tidigare har en dödlig levt ett så heligt liv och undervisat om så heliga budord som Jesus från Nasaret gjorde. Vi borde faktiskt vara de första att acceptera hans läror och följa honom. Men märkligt nog vägrar just det folk som är av hans kött och blod att erkänna honom som den Frälsare som profeterna i det gamla förbundet hade utlovat, trots att han under sitt liv och i sin död uppfyllde alla deras profetior ... Kristi gärningar vittnar om att han inte bara var människa utan också Gud, vilket han själv förklarade. Efter hans död och uppståndelse predikade apostlarna Jesus korsfäst: de var alla judar. Skulle de ha gjort detta om de inte hade varit övertygade om hans gudomlighet? Mänskligt sett hade de inget att vinna på det. De led martyrdöden för den tro de bekände sig till. Under de århundraden som följde måste många judar som gjorde sig besväret att djupgående och samvetsgrant studera Kristi liv och lära enligt Nya testamentet komma till insikt om hans gudomlighet och söka dop i den kyrka han grundade, den katolska kyrkan. Kristus kom inte för att avskaffa lagen i det gamla förbundet, utan för att uppfylla den. På samma sätt som de judar som lyssnade till profeten Jesaja inte behövde förkasta något av det som de hade lärt sig av Moses, behöver inte heller de koriverta från judendomen, när de lyssnar till Kristi uppenbarelser, överge något av det som står i Gamla testamentet. Tvärtom finner de i Nya testamentet den fullständiga uppfyllelsen av profetiorna i Gamla testamentet."

Enligt "Schönere Zukunft" (nr 22, 1933) förordnade biskop Heylen av Namur att den 19 februari 1933 skulle firas som en böndag för judarnas omvändelse. I ett

herdabrev förklarar biskopen att det vore fel att tro att det är meningslöst att arbeta och be för judarnas omvändelse och påpekar att judarnas omvändelse ligger den regerande påven särskilt varmt om hjärtat, vilket framgår av avsnitt i det påvliga brev som inleder Kristi Konungens högtid. Vidare förklarar biskopen att tolkningen av relevanta avsnitt i den heliga skrift, enligt vilken judarnas omvändelse omedelbart kommer att följas av världens undergång, är helt felaktig; enligt den helige faderns och teologiska experters tolkning kommer judarnas omvändelse att följas av en tid av fred och välstånd, i enlighet med Bibelns förutsägelse.

"Der christliche Pilger", den katolska stiftstidningen i Speyer, publicerade (den 17 februari 1935) en artikel med rubriken "Synagoga och urkyrka", som avslutas med orden:

"Men vi vet att judarnas öde, även i den politiska världen, inte kan förstås utifrån den politiska sfären, utan endast utifrån uppenbarelsen i Skriften. Som kristna erkänner vi det moderna tänkandets dårskap i att föreställa sig att ett Guds beslut, såsom valet av Israel, skulle kunna korrigeras av historien. Israel är vår tagg i köttet som vi inte kan slå ut, vi som, för att använda det paulinska språket i Rörners brev, är de adopterade (adoptivi) i förhållande till dem, de legitima (legitimi). Vi vet inte när detta kommer att ske, att den förlorade sonen kommer att finna vägen tillbaka till Faderns hus, men vi känner till Faderns glädje, den ständiga väntan på denna hemkomst, och att vi, liksom då, så också nu, bara kan göra en sak, att erkänna mysteriet med judarnas och hedningarnas kyrka som det enda mysteriet med den enda gudomliga barmhärtigheten."

Denna uppfattning visar hur hopplöst det är att argumentera med vissa kristna om den judiska frågan.

"En framstående katolsk forskare", Dr theol. C. M. Kaufmann i Frankfurt a. M., behandlade de romerska katolikernas inställning till judarna i "C.V.-Zeitung" (månadsutgåva februari 1927):

"Det är anmärkningsvärt att katolikerna och kyrkan själv på det hela taget kom bättre överens med judarna än med de kristna som hade fallit bort från katolicismen ... Det trevliga förhållande som på många håll råder mellan de biskopliga myndigheterna och överrabbinerna är välkänt. Detta fenomen har förmodligen sina djupare orsaker i känslan av gemensamma religiösa traditioner och, å andra sidan, i en aversion (motvilja) mot avfälliga bröder som verkar alltför uppenbar för mig."

I sanning kommer det trevliga förhållandet från den gemensamma grunden. Följande bevisar också detta:

Den katolska kongressen i Prag i juli 1934 avslutades med ett tackbrev till den judiska församlingen i Prag. Brevet, som var adresserat till Prags överrabbinat, lyder som följer:

"Till det ärade överrabbinatet för den judiska församlingen i Prag. Ärade herrar, ni var vänliga nog att hälsa den katolska nationalkongressen med den bibliska fredshälsningen, som återkommer i många former i böckerna i Gamla och Nya testamentet. Från djupet av våra själar tackar vi er för detta budskap och återgäldar er hälsning på det hjärtligaste.

Fiat pax in virtute tua. Orden i den psalm som ni citerar ingår i den katolska kyrkans dagliga böner. Vi är förvisso av samma åsikt som ni, kära herrar, att mänskligheten i dag är uppdelad i endast två läger, lägret för dem som förkunnar tro på (den judiske) Guden och lägret för Guds motståndare, och att det gemensamma värdet av trosbekännelser och seder bör skydda alla utan åtskillnad som förlitar sig på den heliga sanningen i Guds uppenbarelse.

Det höga budet att älska Gud och sin nästa, som redan finns i Gamla testamentet, utgör den gemensamma grunden för vad som är heligt för judar och katoliker.

Det fredsbudskap som förkunnas av den katolska nationalkongressen gäller alla människor utan åtskillnad, eftersom varje enskild människas själ har ett oändligt värde inför Gud. Ni har välkomnat kongressen med orden från Herrens psalmbok. Tillåt oss att svara er med orden i den högprästerliga välsignelsen för att försäkra er med Jeverecho Adonajs sublima ord, som vi tillämpar på hela mänskligheten i hela världen utan åtskillnad: Må Gud välsigna dig och skydda dig, må Herren låta sitt ansikte lysa över dig och vara dig nådig. När Herren vänder sitt ansikte mot dig och ger dig frid: "Vojosem lecho shaiom".

Msgr Dr Leopold Precan, ärkebiskop av Ohnutz, metropolit av Mähren, ordförande för kongressen; Msgr Dr Karel Kaspar, ärkebiskop av Prag, primas av Böhmen, kongressens ordinarius loci; Dr Johann Georg Rückl, påvlig kammarherre, verkställande ordförande för kongressen." ("Prager Tagblatt", 2 juli 1935.)

Vid den österrikiska katolska kongressen 1923 sade kapucinerfadern Kröpfl (enligt "Deutsch-Österreichische Abendzeitung" av den 4 juli 1923, nr 181) bland annat:

"Judarna är förutbestämda att inom den katolska kyrkan uträtta ännu större ting än David och Salomo. Därför skulle ett samarbete mellan katoliker och judar inte bara vara en fördel för den katolska kyrkan, utan också vara berättigat på grund av det köttsliga släktskapet med Kristus."

F. Murawski ("Katholische Kirche und Judentum", Berlin 1924, s. 25) uttrycker sig mer försiktigt:

"Kyrkan erkänner judendomen som sin rot och betraktar den som en gudomlig institution som skulle föra Frälsaren till världen. Men den förkastar den nu som en självständig företeelse, eftersom den har blivit omsprungen av den, absorberad av den; den betraktar den som ofullkomlig. Judendomen har en del av sanningen, kyrkan hela sanningen; judendomen har lagen, kyrkan nåden som lagens krona; judendomen leder till Kristus, kyrkan är Kristus."

Mest betydelsefullt och slående på senare tid var det försvar för judendomen (om än till en början endast Gamla testamentet) som kardinal Faulhaber av München gjorde i sina välkända adventspredikningar i december 1933. Den första predikan hade titeln "Gamla testamentet och dess uppfyllelse i kristendomen" (3 december 1933) och en senare: "Gamla testamentets moraliska värden och deras omvärdering i evangeliet" (10 december 1933).

Det skulle föra för långt att i detalj gå in på innehållet i dessa "religiösa" föreläsningar; det räcker med att notera ekot på den judiska sidan för att förstå dessa predikningars karaktär, innebörd och effekt. Bortsett från det faktum att dessa predikningar fick det starkaste och mest entusiastiska gensvaret i antityska länder utomlands (italienska och franska översättningar dök upp, den senare med en tydlig antitysk avsikt!), bortsett från att de till och med gav kardinalen en särskild ära från den nordamerikanska judenheten, i det att han rankades bland de 10 kristna vännerna till det judiska folket i nutid, näst efter president Roosevelts fru ("Westdeutscher Beobachter", 24 november 1934), den välkända "C.V.-Zeitung", den välkända dagstidningen "C.V.-ZeitungZeitung", den välkända tidningen för tyska medborgare av judisk tro, tog entusiastiskt upp predikningarna och gav kardinalen det bästa betyg en kristen någonsin kan få av det judiska folket. Rabbi Dr Bärwald (München) skrev i "C.V.-Zeitung" (4 januari 1934) under rubriken: "Ny entusiasm för våra heliga skrifter":

"I slutet av den sista predikan återkommer också uppmaningen att läsa Bibeln på djupet: 'Men Böckernas bok har företräde framför alla böcker ... En storm drar fram genom vårt land som skall sopa bort de heliga skrifterna från tysk mark, eftersom de är judiska böcker. Jag är övertygad om att denna storm kommer att tända en våldsam eld av ny entusiasm för de heliga böckerna bland alla samfund.

Vi kan bara nämna dessa ord (av Faulhaber) med tacksamhet och tillfredsställelse, men framför allt som en varning som, vilket redan har sagts här, förtjänar att uppmärksammas mitt ibland oss. Låt oss läsa Bibeln och låt oss inte bli överkörda av någon! Enbart studiet av de avsnitt som citeras i Faulhabers predikningar skulle vara till ovärderlig nytta och - det är vi säkra på - inspirera till ytterligare forskning i Bibeln. Om de tankar som finns i den sedan verkar i oss, då blir den för oss, för att tala på dess eget språk, ett "livets träd". Vi stärks i medvetenheten om att vår religion också är en livets religion. När allt kommer omkring är det vår ständiga uppgift att harmonisera eller åtminstone förena religion och liv. De predikningar som diskuteras här visar på ett föredömligt sätt hur detta görs på andra håll.

Om vi letar efter judendomen kommer vi inte att finna den i doktriner, filosofiska ämnen, teoretiska diskussioner och programmatiska deklarationer. Den låter högst och renast i Bibelns levande röst, i dess underbara verklighet.

Det är också här som den får praktisk verkan, där religionen blir liv när den leder till att våra liv helgas. Det kan räcka för oss i dag, när det är nästan omöjligt för oss och vår religion att verka i offentligheten. Vi kan hantera oss själva på ett ännu mer hållbart sätt. Endast på detta sätt, i det levande förverkligandet av religiösa värden, kan en religiös, en judisk renässans börja, vilket behövs. Det är här vi verkligen möter vårt judiska arv, som om det vårdas med förståelse kan vidareutvecklas, och vars försummelse måste leda till tecken på förfall. Det religiösa medvetandet kommer alltid att förbli centrum för det judiska medvetandet.

Än en gång kan kardinal Faulhaber citeras: "Israels folk är inte din plantering i din trädgård. Nej, sannerligen, "det är Guds plantering". Men han har planterat det i vår trädgård och kallat oss att vara trädgårdsmästare som skall vänta på dess frukter och presentera dem för världen. Vi har den ödmjuka stoltheten att uppenbarelsen har getts till världen genom oss. Låt oss bära den inom oss och framför oss med känslan av att vara upphöjda, av att vara förpliktade, av att vara utvalda, men också - och detta är inget annat - med känslan av ansvar, eftersom man måste ta itu med varje svår uppgift."

Faulhabers adventspredikningar hade således effekten att de stärkte det judiska folkets känsla av att vara utvalda och fick dem att mer än någonsin känna att de var "Guds plantering". Indirekt främjade Faulhaber också den "judiska renässansen". Men om man lyssnar på kardinalen i dag, hänvisar allting bara till den gammaltestamentliga judendomen, och i alla hans predikningar finns det förmodligen inget förhärligande av den samtida judendomen! Ändå har utlandet entusiastiskt tagit till sig dessa predikanter. Som kardinalens privatsekreterare skrev till författaren, gjordes den franska översättningen av predikningarna också med kardinalens vetskap och vilja; den utkom under den hätska titeln: "Juifs et Chrétiens devant le racisme" (Edition du Monde Catholique) med imprimatur av ärkebiskopen av Versailles!!! Även om kardinalen förnekar ansvar för titeln, är han fullt ansvarig för det hatiska utnyttjandet av hans predikningar mot den nationalsocialistiska staten. Skiljer sig det som kardinal Faulhaber skrev till förmån för judendomen från det som meddelades ovan som en resolution från den skotska kyrkans generalförsamling, nämligen att alla "som älskar Herren Jesus Kristus också måste älska den ras som han härstammade från"?

Det råder ingen tvekan om att romerska katoliker älskar denna ras, särskilt i dag i nationalstaten, där båda - judar och katoliker - mer än någonsin har upptäckt och bekräftat den ömsesidiga andliga samhörigheten i sitt motstånd mot denna stat. Låt allt hopp överges: Den kristne, för att inte tala om den romerske katoliken, kommer aldrig att vara eller på allvar bli motståndare till judendomen av konfessionella skäl. Friedrich Nietzsche skrev den mest träffande beskrivningen av detta i sin "Antikrist":

"Judarna är just därför världshistoriens mest katastrofala folk: i sitt eftermäle har de gjort mänskligheten så fel att den kristne än i dag kan känna sig antijudisk utan att se sig själv som den sista judiska konsekvensen."

Kristna motståndare till judarna är som de infödingar som låtsas vara vita när de klär sig i europeiska trasor, de förblir fortfarande färgade, bara det att de avslöjar sin egen sort.

Är det inte den "yttersta judiska konsekvensen" när jesuiten Bangha skrev följande om judendom och katolicism i "Schönere Zukunft" (28 maj 1933):

"För hur stora och väsentliga kontrasterna mellan de två religionerna än är, får man inte bortse från att de alltid förenas av viktiga släktskapsmoment, särskilt om man inte med judisk religion menar många moderna judars ytliga upplysning eller

Talmuds teologi, utan helt enkelt en tro på Gamla testamentet, och om man likställer kristendom med katolicism. Det senare är inte bara motiverat därför att katolicismen är den enda historiskt legitima fortsättningen på den tidiga kyrkan, utan också därför att den utgör den enda fasta, klart definierade, säkra och lätt definierbara läroramen för den kristna tron.

Katolicismen och den gammaltestamentliga judendomen - det är själva kärnan i saken - utesluter inte varandra, utan kompletterar varandra. Detta är den första tanke som borde föra en troende jude närmare katolicismen. Gammaltestamentlig judendom och katolicism förhåller sig till varandra som rot till stam, som knopp till blomma, som barndom till mognad, som löfte till uppfyllelse. Katolicismen anser sig vara den lagliga arvtagaren, den legitima fortsättningen på den gamla judiska religionen, fullbordandet av Gamla testamentet, kulminationen och förverkligandet av den uppenbarelse som först kom till judarna. Judendomen är tron på den kommande kristendomen är tron på den kommande Messias. Enligt vår mening innebär kristendomen inte en brytning med Gamla testamentet, ett avståndstagande från den förkristna uppenbarelsen, utan en bekräftelse på det förverkligande som har skett, medan judendomen stannade vid löftesformlerna, även när löftena blev verklighet, framtidsförhoppningarna blev en välsignad nutid och verklighet. . Det är fel att säga att judendomen i sin helhet vände Jesus ryggen; nej, judendomen splittrades, och endast en del, om än den större delen, vände sig bort från Jesus, medan den andra, också betydande delen, bildade den första kristna församlingen. I dag kallar vi naturligtvis bara den första av de två grupperna och deras ättlingar för "judar", den del av judendomen som hade fallit i fariséernas ledband och förkastat Kristus under deras ledning. Många judar skulle bli förvånade om de fick veta att katolska teologer studerade Gamla testamentet mycket mer ingående än den genomsnittlige juden, och att katolska präster till exempel ber hela den judiska psaltaren varje vecka i breviariet - något som mycket få judar gör.

Av det nyss beskrivna förhållandet mellan judendomen och katolicismen framgår likheterna och samhörigheten mellan de två tankesätten och religionerna För det första finns det, förutom den grundläggande tesen om absolut monoteism, den gemensamma roten till båda religionerna: den gammaltestamentliga uppenbarelsen och dess förvaringsplats: Gamla testamentets heliga skrifter. Böckerna i de judiska heliga skrifterna är också heliga skrifter för oss katoliker, och under de senaste 50 åren har ingen kämpat så hårt och troget, med så mycket lärdom och energi, för de gammaltestamentliga böckernas äkthet och historiska karaktär mot den frätande kritiken som den katolska teologin. Om de gamla heliga skrifternas ära har återställts för judar och kristna idag, har de troende judarna

detta till största delen att tacka katolska forskare för. Denna judarnas heliga skrift används fortfarande oavbrutet och andäktigt i den katolska gudstjänsten. Mässans liturgi är full av avsnitt ur Gamla testamentet; till och med judiska ord kan hittas i vår liturgi: Sabaoth, Alleluia, Hosann etc., precis som uttrycket Himmelriket istället för Guds rike eller Kyrkan är en hebraism. Den katolska kyrkan ber, vare sig det är på julafton eller påsk, långfredag eller pingst, med de judiska patriarkernas och profeternas ord, som den också betraktar som helgon och hjältar. Kristendomens grundare själv hänvisade upprepade gånger till Moses och profeterna och rättfärdigade sitt Messiasskap utifrån deras ord. Nya testamentet bygger alltså helt på Gamla testamentet; kristendomen och judendomen är sprungna ur samma rot! Juden skulle bara behöva fortsätta att konsekvent tänka på Gamla testamentet och han skulle redan vara kristen; ingenting förbereder mer för Kristus än att andan genomsyras av Gamla testamentets läror!"

Jesuiten vänder sig sedan till den etiska grundinställning som delas av judendomen och kristendomen. Gamla testamentets etik är i fråga om klarhet och sublimitet underlägsen Nya testamentets, men den judiska religionen är definitivt en etiskt färgad religion. Den teokratiska idén (idén om Guds styre) är i sig mycket etisk:

"Kristendomen behövde bara ta upp denna idé och, särskilt i bergspredikan, omvandla den till den andliga teokratin i Guds osynliga och synliga rike. Liksom i många andra avseenden beredde judendomen även här marken för kristendomen. Det vore otacksamt och dumt att missbedöma detta och framställa antikens judendom som mänsklighetens förbannelse och fördärv."

Men den högsta och ädlaste beröringspunkten mellan judendom och kristendom är den messianska idén!

Allt detta kommer naturligtvis inte att hindra vissa klarsynta katoliker från att ibland se den judiska frågan så som det katolska Görresgesellschafts "Staatslexikon" ser den i sin senaste utgåva ("Schönere Zukunft", 29 november 1931):

"Inom hela den tyska litteraturen är judarna en stor maktfaktor, på vissa områden till och med den högsta makten. Inom litteraturkritiken intar judarna en nästan dominerande ställning ... Det är på grund av judarnas rastlösa, upprörda, revolutionära och anpassningsbara anda som judiska författare ivrigt följer varje nytt litterärt mode utan att känna sig särskilt hämmade av estetiska, konstnärliga eller ens etiska överväganden ... Judiska litterära produkter uppmuntrar en pessimistisk livssyn som är fientlig mot kristendomen. . . Judendomen dominerar

förmodligen pressen i ännu högre grad än litteraturen. Journalistiken, som genomsyras av den judiska andan, är en höjdpunkt i den judiska makten. . . Pressen tjänar inte bara judarna för att stödja eller genomdriva deras ekonomiska och politiska strävanden, utan den största kulturella faran ligger snarare i att de genom pressen påverkar folkets karaktär och arbetar för att rycka upp folkets ideal med rötterna . . . På teatern har judarna ofta de ledande positionerna, de fortsätter att agera som författare till mestadels lätta, sensuellt smickrande pjäser som tjänar dagens mode. I många fall utövar judarna sin makt genom industrialisering av teatern ... På den europeiska kontinenten kan karaktären hos de flesta filmer som är fyllda av sensualitet och skildringar av brott ofta hänföras till judisk överhöghet inom filmindustrin ... I dag återspeglas den judiska musikaliska andan främst i produktionen av lätt och oftast ytlig operettmusik, där affärsanda, beroende av popnyheter och popularisering av "ny musik" går hand i hand. I linje med sin dominans inom hela modeområdet anger judarna också tonen i den moderna storstadsunderhållningsbranschen. Med sin verksamhet på det kulturella området tjänar de liberala judarna i stor utsträckning inte bara affärerna utan också enbart underhållningen; på detta sätt skapar och sprider de ofta en storstadskultur och en affärsmoral som måste förkastas ur kristen synvinkel."

De logiska slutsatser som skulle följa av dessa uttalanden kan naturligtvis aldrig dras av den romerska kyrkan på grund av den välkända andliga samhörigheten med judendomen. Därför är det inte förvånande att Herders välkända romerska konversationsencyklopedi i sin senaste 1:a volym under rubriken "Antisemitism" har följande att säga, vilket klart och otvetydigt återspeglar kyrkans ståndpunkt:

"Antisemitism är att förkasta ur kristen synvinkel om den bekämpar judarna för deras blodsfrändskaps skull eller använder okristliga medel i kampen mot dem. Den katolska kyrkan har därför alltid förkastat antisemitismen som sådan ... Försvaret mot det faktiskt skadliga inflytandet från liberal-judiska kretsar inom vissa områden är tillåtet med juridiska och moraliska medel, företrädesvis genom överlägsna, positiva prestationer. . ."

Rasistisk antijudaism är därför förbjuden av kyrkan under alla omständigheter, och ändå kan den judiska frågan aldrig förstås och aldrig lösas om den bara betraktas som en religiös fråga och om man inte ser att judarnas speciella religion, som är fientlig mot alla andra folk, härrör från deras blod.

Men människor som till och med vill kristna rasbegreppet för att göra det ofarligt för kyrka och samfund kommer alltid, vare sig de vill det eller inte, att vara judendomens stöttepelare. Enligt vissa romerska kretsars uppfattning har den

"tyska rasen" som enda uppgift att vara "den övriga mänsklighetens kulturella gödningsmedel", som professor Dr. Erhard Schlund, O.F.M., förklarade vid den akademiska Bonifatiusföreningens 6:e konferens (jfr "Augsburger Postzeitung", 23 september 1932).

På så sätt avslöjas de verkliga romerska målen. Men det tyska folket har inte vaknat upp till sitt rasmedvetande, så att det återigen, som under de senaste 1.000 åren, blir Europas Landsknecht och de andra folkens kulturella gödningsmedel. Det är här som det övernationella romerska tänkandet och det tyska, nationalsocialistiska tänkandet skiljer sig åt. Det övernationella, romerska tänkandet kan naturligtvis bara tilldela den tyska naturen och den tyska arten en övernationell uppgift, en överetnisk uppgift, med tanke på deras historiskt tyvärr alltför ofta konstaterade främmandeskap, som den romerske teologiprofessorn Dr E. Krebs gjorde i jesuiternas "Stimmen der Zeit" (129:e volymen, 8:e numret), genom att han inte bara naturligt förkastade artspecifik religion, utan också artspecifik kristendom:

"Om raserna och folken tjänar hela livet i kärlekens anda, måste de alla sända sina egna arter in i kyrkans stora livsström, men det arroganta anspråket att omforma kristendomens övernaturliga väsen efter ett folks naturliga egenskaper har en destruktiv, förstörande effekt på detta upphöjande folk. Ett kärleksfullt medlemskap har däremot en berikande, konstruktiv och enande effekt.

Den arteigena kristendomen i den meningen att varje folk formar läran, seden, gudstjänsten, den kristna religionens konstitution efter sin egen karaktär, är den största och skarpaste kontrasten till den kristna religionens övernaturliga, därför supra-populära, supra-kulturella, supra-temporala, gudagrundade väsen."

I stark kontrast till detta tror vi dock på vår nationella uppgift, som vi bara kan fullgöra om vi blir helt "oss själva". Men Rom och alla kyrkor hindrar oss mer än någonsin från att göra det. Den kamp som de för mot övertänkandet av den nationella viljan visar att de alla, vare sig de bekänner det eller inte, i det tyska folket inte ser mycket mer än ett "kulturellt gödningsmedel" och att de enbart av detta skäl måste sträva efter att bevara hela Jahve-kristendomen, som erbjuder den bästa garantin för att all nationell vilja ska förvandlas till övernationell vilja!

Att all kristendom är en dödlig fiende till den nationalistiska idén bevisas av många röster från det judiska lägret självt, där kristendomen bara betraktas som något helt inneboende.

Heinrich Lhotzky, den kontemplative och populäre författaren och äkta tyske kulturfilosofen, berättade en gång i sin bok "Der Planet und ich" (Hans Lhotzky Verlag Ludwigshafen am Bodensee), där han beskriver sitt eget liv, om det märkliga mötet med den ryske juden Rabinowitsch, en äkta talmudist. Lhotzky studerade den judiska frågan tillsammans med denne jude, som han hade haft nära kontakt med under många år; denne jude skärpte hans blick för den judiska frågan. Och så rapporterar Lhotzky på s. 107 f. om bl.a. denne Rabinowitsch:

"Så han stod och resonerade och räknade och kom till slut fram till att de kristna hade berövat judarna allt och undanhållit dem deras rättmätiga arv. För varifrån hade de kristna fått det?" Från en jude. Ända sedan nationerna hade Jesus, juden, hade en förändring kommit över dem, och ända sedan judarna hade låtit Jesus tas ifrån dem hade de varit så fattiga och utarmade. Så ge judarna Jesus, då ger du dem kungarike, utbildning, ära, makt, frihet, då är den judiska frågan löst. Politisk egendom följer Jesus."

Jesus var därför bara ett medel för att nå ett mål. Och Rabinowitsch grundade till och med sin egen "kyrka" på grundval av dessa idéer. Låt oss lyssna på vad Lhotzky fortsätter att säga:

"Vem var Jesus som hans folk hatade så mycket? I slutändan hade han velat och sökt det bästa för sitt folk, och de hade bara missförstått honom! Enligt evangelierna tänkte de tolv lärjungarna inte heller på något annat än judiskt världsherravälde under Jesu ledning. . Judiskt världsherravälde är fortfarande alla judars dröm idag... . Men de vill ha sitt judiska rike utan Jesus; Rabinowitsch ville ha det med Jesus, eftersom han ansåg att det var mer lovande. Från något håll fick han Jesu livshistoria, och från den hörde han folkets kamrat.

När en jude läser Gamla eller Nya testamentets bibel, studerar han först inte en religion, utan folkets medvetande griper tag i honom. Juden hör juden och känner blodsbandet. Han var särskilt fängslad av Paulus. Paulus kunde aldrig förneka sina rabbinska böjelser. Det var något som verkligen tämjde Rabinowitsch. Just detta sätt att hoppa runt i Gamla testamentet, som är svårt för oss att förstå och som den store aposteln ibland praktiserade, var det som fascinerade den gamle talraudisten. De som kan läsa Bibeln på detta sätt håller nyckeln till folkets framsteg i sina händer. Paulus och Jesus är folkets stora befriare, och judarna har förlorat dem. Därav den nationella olyckan! Vi måste vinna tillbaka dem för judarna. Detta är det enda sättet att vinna "världsherravälde".

Och så grundade Rabiriovitj sin "synagoga för det nya förbundet" för att återge Jesus och Paulus till sitt folk och på så sätt lättare uppnå världsherravälde.

Den välkände judiske mystikern Dr Martin Buber hade rätt i att säga så:

"Det är ett egendomligt fenomen i den galutska psykologin att vi har tolererat, ja till och med bidragit till att denna viktiga fas i vår intellektuella historia (nämligen kristendomen) har slitits ut ur den. Det var i judiskt land som denna intellektuella revolution bröt ut; det var judiska män som förde den in i landet. Vi måste övervinna den vidskepliga skräck vi hyser för nasarenerrörelsen och placera den där den hör hemma: i judendomens intellektuella historia" ("Tre tal om judendomen").

En av världsjudendomens talesmän, den amerikanske rabbinen Stephen Wise, som också uttalade sina hot mot Tyskland vid den judiska kongressen i Basel 1934, där kardinal Faulhaber hedrades med ett särskilt erkännande (som han senare avvisade!), är också en av talesmännen för de strävanden som vill återintegrera Jesus i det judiska andliga systemet och ser detta som en självklar nationell uppgift. Enligt Wise var den etik som Jesus lärde ut (Faulhaber hävdade också detta!) hämtad från judiska uppfattningar. Wise blev häftigt angripen inom sina egna led för denna åsikt. Wise svarade på detta ("Deutsche Zeitung", 21 januari 1926):

"Jag förstår inte denna uppståndelse. Ingen som har lyssnat på mig kan våga påstå att jag har uppmanat judarna att överge sin tro och acceptera Jesu undervisning. Men frågan kvarstår om varför en jude inte skall få tala objektivt om en galileisk judes lära, när det handlar om att förmana de folk som accepterat hans dogm för deras okristliga beteende mot judarna. Det är sorgligt att en jude inte tillåts tala om Jesus, som levde i en helt judisk miljö och skapade sin etik för sin tid och för alla tider utifrån judiska läror. När allt kommer omkring är denna Kristi etik vårt vapen mot all den fientlighet och förföljelse som vi måste utstå från de kristna nationernas sida."

Kristendomen som ett vapen! Så är det verkligen. Juden har full rätt att bli respekterad och skyddad av kristna som står i Jahves tjänst, inklusive deras Gud! I förordet till sin bok "Den ryska revolutionens världsbetydelse", som utkom 1920, erkänner Oskar Levy helt riktigt:

"Judendomen har erövrat universum genom kristendomen, som, vilket Disraeli visade för länge sedan, inte är något annat än judendom för folket" ("Judendom för folket").

H. J. Schoeps, redaktör för "Der Deutsche Vortrupp, Blätter einer Gefolgschaft deutscher Juden", skrev i nummer 5 i augusti 1934:

"Tendensen till kaos och viljan till ordning är två av mänsklighetens grundinställningar, som i form av hedendom och judendom ständigt konfronteras med varandra - även i dag. Och kristendomen, som här har bildat ett hedniskt-judiskt amalgam, följer alltid den judiska linjen när den strävar efter att bli institutionaliserad. Ty vare sig den medeltida heliga kyrkan ålägger den tyske kejsaren att sköta svärdstjänsten för imperiet, vare sig Luther agerar da tertio usu legis gentemot sin tids regenter eller om Calvins 'Institatio Vitae ehristionae' måste ligga till grund för stadsrepubliken Genèves författning, så har den kristna västerländska historien alltid handlat om att anta och förverkliga den gammaltestamentliga statsförfattningen och den judiska sociallagstiftningen."

Från kristen sida betonas detta starkt när det gäller kunskapen om Gud. I "Blättern für Deutsches Christentum - Auf der Wacht", som ges ut av professor Bornhausens elever i Breslau, står det i en uppsats med titeln "Schluß mit der Semitologiel": "Och Brunner (dvs. den schweiziske teologiprofessorn) har till och med modet att, efter att ha förklarat att det grekiska språket är ett mycket större hinder för att förstå Frälsarens lära än det hebreiska, i den mest berömda, nu nedlagda tidskriften 'Zwischen den Zeiten' hävda: 'Man måste vara israelit för att känna Gud. Man måste vara israelit för att känna Gud" ("Mitteilungen der Deutschen Glaubensbeeegung" nr 11, 1934).

Kristen antijudaism i den ena eller andra formen kan därför bara betraktas som löjeväckande. Den judiska Londontidningen "The Jewish Chronicle" av den 26 april 1935 kan tvärtom bara ses som en logisk slutsats av vad som beskrivits ovan:

"Kristendomen och judendomen måste stå eller falla tillsammans, eftersom de är så angripna i sina grundvalar. Om judendomen skulle förintas, skulle kristendomen kraftigt försvagas. Någon fara för en sådan fullständig katastrof föreligger sannerligen inte. Judarna har försäkran om sin odödlighet om de förblir trogna sig själva. De kristna vet att deras sanningar har överlevt tortyrkammaren, arenan och pålen. Men varken kristendomen eller judendomen uppmanas att passivt vänta tills katastrofen drabbar dem och världen. De har båda ordets vapen. De måste använda det tillsammans för sin gemensamma sak, var för sig för sina

egna olika sanningar, om dessa anses vara grundläggande." (Der "Stürmer" nr 28, 1935.)

Låt oss återigen ta en kort titt på den samtida protestantismen i Tyskland. Den, som för bara några decennier sedan mer eller mindre ville ses som tyskarnas nationella religion, har skakats djupt av den politiska omvälvningen. Kampen om den förment "nya formen" är ännu inte över, men en sak kan redan sägas: Protestantismen kommer inte heller att kunna komma ifrån Jahve och judendomen. Det är en beklaglig bild av ambivalens som protestantismen presenterar. Det finns sjukdomar som man kan bekämpa med alla medel, men man blir inte av med dem förrän den sjuka lemmen har avlägsnats, eller de förgås med den kropp som de har drabbat och sedan förstört. De otaliga försöken att eliminera judendomen från kristendomen är miserabla. Åren 1933-1935 visade tillräckligt i Tyskland att detta är en meningslös strävan, hur ärligt och väl de enskilda förespråkarna för sådana åsikter (som den "tyska kyrkan") än må mena det. Endast en sak bör påpekas: Kristendomen lever av synd, av att göra världen och människorna syndiga. Och detta gäller i ännu högre grad för den protestantiska kristendomen än för den romerska kristendomen! Arvet från Augustinus fördes troget vidare av augustinermunken i Wittenberg. Det är därför som kristendomen också i sin undervisning börjar med den av Augustinus och Paulus utvecklade teologin om arvsynden. Följderna och straffen av arvsynden tas bort genom dopet! Men vad händer om kristendomen skulle befrias från all judendom? Logiskt sett skulle då också dopet behöva förkastas som meningslöst, eftersom människan bara har en arvsynd, och det är den som kan ligga i hennes fördärvade blod och i hennes degeneration. Ingen av kristendomens renare kommer dock någonsin att ens i tysthet vara beredd att överge läran om arvsynden och dopet, men detta utgör redan den judiska grunden. Men hela frälsningsläran bygger på arvsynden, så till vilken nytta är den obestridliga insikten att Jesus inte visste något om arvsynden och därför inte heller om barndopet, att barnen tvärtom framstod för honom som helt rena och inte i behov av någon ny rituell reningsåtgärd. Aldrig och ingenstans, inte ens enligt de förvisso mycket tvivelaktiga bibliska berättelserna, beordrade han barndop för att föra unga människor till en andlig fullkomlighet som de tidigare hade saknat. Bara detta enda faktum visar att alla åtgärder för germanisering och avjudaisering av kristendomen är omöjliga.

Men många av kristendomens germaniserare tänkte inte och tänker inte ens på det. I "Riktlinjerna för de tyska kristnas trosrörelse", som först utarbetades av dr Wieneke, betonas uttryckligen att det inte finns någon som helst tanke på att rubba den protestantiska kyrkans konfessionella grundvalar. Snarare ska dessa

bekännelsegrunder för alltid bevaras i sin helhet. Vid de "tyska kristnas" första riksdag krävde den dåvarande kyrkoministern Dr Werner också rening:

"Den kommande rikskyrkan måste därför göra ett tydligt åtagande för evangeliet och ta en tydlig ställning till Gamla testamentet och alla de avsnitt i Bibeln som inte presenterar sig som vår Frälsares uppenbarelse" (Der Reichsbote, 5 april 1933).

Men detta var bara en enskild persons åsikt; den följande perioden har gjort det fullständigt klart att en separation av kristendomen från judendomen helt enkelt är praktiskt omöjlig. De protestantiska riktningarnas kamp sinsemellan och mot varandra slutade mer eller mindre med en seger för judendomen i protestantismens kristendom, det kan inte längre råda minsta tvivel om detta, även om riksbiskopen Müller (se ovan) inte ville att kristendomen skulle födas ur judendomen, utan som "född i kampen mot judendomen". Kan någon ha uttalat sig tydligare till förmån för judendomen och dess "värden" som överförs till oss genom Gamla testamentet än den tysk-kristna biskopen av Hessen, Dr Dietrich, gjorde i oktober 1934? Han motiverade Gamla testamentet på följande sätt vid höstmötet för den hessiska regionala föreningen för protestantisk kvinnohjälp:

"I motsats till de anklagelser som ofta riktades mot Gamla testamentet av tyska kristna, att det var fött ur den judiska andan och oacceptabelt för den germanska folkliga känslan eftersom det predikade en 'mindervärdig etik' och endast upprätthöll judarnas outhärdliga anspråk på att vara det 'utvalda folket', vidhöll han Gamla testamentets betydelse och oumbärlighet för kristendomen och särskilt för den tyska kristendomen. Kritik mot Gamla testamentet var inget nytt. Medvetenheten om utvaldheten var ett judiskt folk, ett sunt fenomen, särskilt som profeterna alltid hade påpekat det ansvar som var förknippat med denna utvaldhet. Avslutningsvis betonade Dr Dietrich Gamla testamentets långtgående inverkan och stora betydelse för vår tyska kultur, utan vilken det skulle vara omöjligt att föreställa sig skola och kyrka." ("Deutsches Vollsblatt", den 25 oktober).

Men man undrar vilken skillnad det kan finnas mellan den tysk-kristna regionala biskopen och kardinal Faulliaber. Ingen alls!

I vilket fall som helst karakteriserar de meningar som Friedrich Karl Feigel skrev i "Christliche Welt" (nr 13, 1935, s. 600) inte bara protestantismens kyrkliga situation, utan också var och en av de enskilda motsatta kyrkopolitiska grupperna, de ortodoxa såväl som liberalerna och de tyska kristna:

"Det är fortfarande så att "Gamla testamentet" - och som jag sade ovan inkluderar jag även den historiske Jesus och hans förkunnelse - är det klassiska dokumentet över de högsta uppenbarelserna från Gud som hittills har givits till mänskligheten. Här är vår tros högborg, från vilken vi med tillförsikt kan ta oss an vår tyska kamp! Om tysken, vars religiösa historia har förmörkats av skuggorna från trons öde, har något gemensamt med arten, så är det den maskulina, taphistiska tron på Gud i Gamla testamentet och Jesus."

Dömer inte människor som skriver sådana saker sig själva?

I "Evangelisches Gemeindeblatt für München" (31 mars 1935) attackerades emellertid alla motståndare till Gamla testamentet som förkastade det på grund av en berättigad känsla av renhet och denna bok rankades till och med bland de största dikterna i mänskligheten historia:

"Märkligt! Fiender och 'kritiker' av Gamla testamentet är vanligtvis mest bekanta med de 'förkastliga berättelserna' i denna bok. De känner till dem, de vet exakt var de finns. Hittar de de bra sakerna i Gamla testamentet lika snabbt? Naturligtvis har detta "vetande" väldigt lite att göra med verklig kunskap om Bibeln. Men även en ytlig kännare av Gamla testamentet borde veta så här mycket: synden förhärligas ingenstans eller framställs ens som lockande. Tvärtom: synden fördöms skoningslöst, men den ångerfulle syndaren visas vägen till Guds barmhärtighet. Det som Goethe en gång sade om den store engelske poeten Shakespeares verk gäller också Gamla testamentet: vi får se dödligt gift i en förseglad, tydligt skuren flaska, så att vi tryggt kan bekanta oss med det och akta oss för det. De förkastliga berättelserna bär alla inskriptionen ovanför sig: "Synd är människans undergång". I detta avseende står Gamla testamentet vid sidan av den grekiske Sofokles största dikter, som också ibland visar "stötande berättelser", men snart också orättvisans fruktansvärt destruktiva effekt, för att, som en annan stor grek (Aristoteles) säger, "rena betraktaren från dessa passioner genom fruktan och medlidande".

Som vi alla vet är smak något som inte går att räkna bort.

En annan ortodox tidning, "Unsere Kirche", Evangelisches Gemeindeblatt i Breslau (2 juni 1935), gör till och med Gamla testamentet till främjare av nordiskt andligt liv! Den skriver:

"Det tyska intellektuella livets historia är ett oväntat polyfoniskt vittnesbörd om Gamla testamentets unika betydelse. Den gemensamma grund som vi båda står på är det tyska intellektuella livet.

Jag skulle kunna fortsätta på det här sättet i oändliga mängder: Den protestantiska kyrkan, som inte överger Gamla testamentet, visar sig inte vara en trångsynt, judaiserad mördare av vår inhemska art inför det nordiska intellektuella livets domarsäte, utan är i bästa sällskap. Borde inte alla angripare av Gamla testamentet först behöva komma till rätta med detta faktum?"

Man skulle kunna fortsätta serien av sådana vittnesbörd om onaturlighet och degeneration efter behag. Faktum är att substansen förblir judisk, och där den överges faller allt, det är helt klart.

Vad handlar och handlade hela kampen i den protestantiska kyrkan om, som den började med den nationella revolutionens vändning? Endast och allenast om de judiska dokumentens fulla giltighet! Ingenting annat överhuvudtaget. Den nationalistiska idén har ätit sig in i kyrkan, den måste elimineras genom att betona upprätthållandet av det judiska ursprungets och de judiska rötternas totalitet. I allt detta avslöjas den tyska historiens fruktansvärda tragedi. Tyska människor marscherar med de bästa avsikter, utan att veta eller vilja det, mot sitt eget folk och gör uppror mot den fullständiga omorganisationen av den tyska nationen. Och deras handlingar är en tjänst till den högsta religionen! Kan förvirringen bli ännu större?

Påverka den allmänna opinionen

Press i Tyskland

1. Situationen före 1933

Fram till den nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland var pressen det område där judarna utövade ett nästan oinskränkt styre. Det var med dess hjälp som strävandena att föra All Judah till makten - i kombination med judarnas framfart inom politik och ekonomi - sedan rikets grundande förgiftade det tyska folkets tänkesätt, förstörde deras nationella samvete och gav upphov till en antietnisk pacifistisk "andlighet". Efter att ha uppnått detta mål erkände en ledande jude, Chaim Weizmann, i "Jüdische Zeitung" år 1928:

"Våra litterära strävanden är i vissa fall ett svar på våra ekonomiska strävanden. De är mellanhändernas ansträngningar, människor som etablerar sig som clearingcentraler för idéer. Det är därför juden är så enastående i pressen, han har en extraordinär smidighet. Han har förmågan att förmedla en tanke från ena änden av världen till den andra utan att nödvändigtvis ha en djup inre relation till den tanken. Vi klamrar oss fast vid de intellektuella yrken som kännetecknar människor som inte känner någon fast mark under fötterna. Det är därför vi är så utomordentligt smarta, så utomordentligt snabba och ibland så utomordentligt intressanta, och det är därför vi ofta gör en mycket nyttig sak för någon annan."

Rabbi Fischl bekräftade denna öppna bekännelse av den framstående sionisten om den judiska inställningen till pressfrågan i "Leipziger Israelitisches Familienblatt" nr 3, 1926, med andra, också oavsiktligt korrekta uttalanden:

"... att pressen är det enda sättet att förkunna den sublima judiska tanken och den orättvisa som alltid och för alltid har drabbat oss. Vår kamp gäller inte bara vår existens, utan också bevarandet av hela vår judiska varelse, vår allmakt, som togs ifrån oss för tvåtusen år sedan ... Men det vill vi inte, så länge själ och andedräkt fortfarande lever i oss, så länge judiskt blod cirkulerar i oss, så länge vill vi inte förneka oss själva eller våra judar. Vi vill tänka judiskt och förkunna judiska tankar över hela världen ..."

Felaktig och för länge sedan motbevisad av verkligheten är uppfattningen att sådana judiska planer endast gällde de få "judisk-religiösa" tidningarna och tidskrifterna!-religiösa" tidningar och tidskrifter! För avsikten att förkunna judiska idéer för "hela världen" förverkligades ingalunda av denna press. Den icke-judiska allmänheten fick knappast kännedom om de cirka 50 judiska tidskrifterna, som för det mesta endast lästes av ortodoxa judar och endast hade en liten upplaga. Bland dessa fanns "Israelitisches Familienblatt" i Hamburg, "Leipziger Jüdisches Familienblatt", "Jüdische Rundschau" i Berlin, "Jüdische Echo" i München, "Blau-weiß" i Berlin, "Der Jude" i Berlin, "Der Israelit" och "Familienblatt" i Frankfurt am Main. "Centralverein-Zeitung" och nyhetsbrevet från Association of National German Jews distribuerades i större utsträckning bland icke-judar i propagandasyfte. För övrigt gjorde den siste ordföranden för denna förening, Dr Max Naumann, följande betydelsefulla värdeomdöme om de ovannämnda judiska tidningarna i nr 1/2 av tidskriften "Der nationaldeutsche Jude" 1926.

"Var och en som är dömd att varje dag läsa en rad judiska tidningar och tidskrifter skrivna av judar för judar, vare sig de är religiöst ortodoxa eller liberala, vare sig de är sionistiska eller.oavsett om de är religiöst ortodoxa eller liberala, oavsett om

de är sionistiska eller intersektionella, måste ibland känna en avsky, så till den grad att man mår fysiskt illa, inför denna otroliga grad av självbelåtenhet, av slemmigt prat om "värdighet", av en överdrift av plikten att "försvara sig mot antisemitism", vilket i dessa kretsar förstås som att varje minsta antydan måste tas på allvar om bara den minsta jude berörs. Det råder ingen tvekan om att vi i dag befinner oss mitt i en uttalad antiassimilationsrörelse inom judendomen, som om den inte stoppas i slutändan måste leda till ett självvalt ghetto."

Den politiska, ekonomiska och kulturella pressen, som juden gradvis fick inflytande över, var enorm i förhållande till den interna judiska pressen, som, inte minst därför att den skrevs av judar för judar, ofta tillhandahöll värdefullt material för den antijudiska kampen genom att öppet antyda världsjudendomens maktsyften.

I sin bok "Mein Kampf" beskrev Adolf Hitler judaiseringen av den tyska pressen som en av de största farorna för Tyskland. Där står att "juden var alldeles för smart för att låta hela pressen angripas på samma sätt (mot den tyska populärkulturen). Nej, en del av den var där för att täcka upp mot den andra". Detta är en tydlig beskrivning av den taktik som juden använde för att lägga beslag på pressen: Dela upp och härska! Detta var All Judahs ledstjärna - liksom de politiska partierna och näringslivsorganisationerna - när de angav tonen i pressen efter det att Bismarckimperiet etablerats under liberalismens fana och "Frankfurter Zeitung" och "Berliner Tageblatt" stigit till att bli så kallade världstidningar. Till en början valde man att finansiera tidningsföretag för att få inflytande över tidningens utformning. Detta åtföljdes av att judiska och judiskt anknutna redaktörer och anställda dök upp i massor. Tidningar som finansierades av judar eller judiska vänner fick aldrig skriva något om eller mot judarna och deras angelägenheter. Som en följd av detta utvecklade de flesta tyska tidningar redan före världskriget och under den period som följde - enligt den katolske prästen Wilhelm Senn i "Schönere Zukunft" 1928 - "en tystnadens konspiration i judefrågan".

Den äldsta och viktigaste judiska tidningen i Tyskland har sitt ursprung i den kommersiella judendomens högborg, Frankfurt am Main. Sedan de olycksaliga åren 1848/49 har denna judiska metropol varit hemvist

"Frankfurter Zeitung

av bankjuden Löb Sonnemann. Han tog över tidningen 1856 under parollen: "Genom materiella till andliga framsteg!", flydde sedan från preussarna till demokratiska Stuttgart under en tid 1866, men återvände snart till Frankfurt tack

vare Bismarcks oförtjänta överseende, för att föra en underjordisk men effektiv kamp mot det tyska riket i kolumnerna i "F. Z.". Tidningen företrädde utan minsta skam landets fienders intressen, så att dess redaktör till slut med rätta kallades av Bismarck (enligt C. H. Brockhaus, Stunden mit Bismarck 1871/1878, Leipzig 1929, s. 84) "praktiskt taget en betald fransk agent". Den judiska hämnden jublade över den tidigare kanslerns olyckliga avskedande i Frankfurter Zeitung den 21 mars 1890 med de föraktfulla orden:

"Må det (systemet som följde med Bismarck) också vara sant att det som en gång har gått inte kommer tillbaka; nationen kommer då snart att räkna den 18 mars 1890 bland de dagar som man minns med glädje."

Även om det i första hand var den judiska nationen som avsågs här och inte den tyska nationen, föranledde detta och liknande utbrott av genuint judiskt hat mot Tyskland Bismarck att göra följande uttalande till Hermann Hofmann i Friedrichsruh 1892:

"Jag har faktiskt skördat otacksamhet från dem (dvs. judarna). Ingen statsman har gjort mer för deras frigörelse än jag. Ändå attackerade de demokratiska och radikala tidningarna, som till övervägande del är i judiska händer, mig på det mest häftiga sätt."

Ordet "För sent!", som är så tragiskt för det tyska förflutna, står över denna insikt hos vår tidigare förbundskansler, som för övrigt förklarade 1878 med tydlig hänvisning till de judiska tidningsskribenterna i Reichstag:

"Sådana människor skulle kvävas där (i England och Frankrike) överallt under sina landsmäns förkrossande förakt! Så är det inte här, här dukar de inte under för föraktet, de håller huvudet högt, de hittar offentliga försvarare ända in i dessa rum."

Detta sinnestillstånd hos hans samtida, träffande beskrivet av Bismarck, som inte kände till någon judisk fråga under den liberal-marxistiska förbrödringsmanin, utnyttjades till fullo av judarna i pressen för att göra sin ställning alltmer dominerande och snart ange tonen. Strax efter det fransk-preussiska kriget 1870/71 började således juden Rudolf Mosse

"Berliner Tageblatt"

för att grunda en snabbt växande tidningsgrupp. Denna "kändis" från Graetz i Poznan var genuint judisk, eftersom Ruben Moses, en östjudinna, hade invandrat till Preussen och omedelbart bytt namn till Rudolf Mosse. År 1867 startade han en rad reklaminsamlingscentraler och snart publicerade han hela reklambilagor för borgerliga tidskrifter som "Kladderadatsch", "Gartenlaube" och "Fliegende Blätter". I slutet av 1871 grundade han "Berliner Tageblatt", som - enligt stiftelseurkunden och de reklamcirkulär som skickades till judar

"att främja judendomens intressen".

Familjen Lachmann-Mosse förblev ägare till förlaget fram till 1933. Mosse förlag gav ut böcker fram till 1933 (uppgifter och namn enligt status 1932!):

"Berliner Tageblatt", vars redaktörskap innehades av följande judar och halvjudar: Th. Wolff, E. Feder, G. Stein, F. Pinner, Priester, Goldstein, E. Hamburger, A. Kerr (= Kempner), Einstein, Sinsheimer, Jonas, Mamlock. Bland de utländska representanterna fanns A. Singer i Budapest, J. Schmerz i Bukarest, P. Block i Paris och Th. Sternberg i Tokyo. Under sin storhetstid uppgick upplagan till 310.000 exemplar och mer.

"Berliner Morgenzeitung", en äkta, skickligt förklädd judisk tidning för de borgerliga massorna, med en upplaga på cirka 78.000 exemplar.

"Berliner Volkszeitung", som var mer anpassad till de marxistiska arbetarmassornas instinkter och nådde en rekordupplaga på 420.000 exemplar.

"8-Uhr-Abendblatt", vars utgivare var Victor Hahn. För att göra narr av den bar den undertiteln "Nationalzeitung", vilket bara skulle ha varit berättigat om ordet "Jüdisch" (judisk) hade placerats framför den. Redaktionsrådet bestod av: H. Zucker, F. Hirsch, Dr Frankfurter, E. Leimdörfer, F. Hollaender, P. Pinthus och E. Neckarsulimer. Upplagan var över 170.000 exemplar.

Mosse gav även ut följande tidskrifter: "Bäder-Almanach", "Illustrierte Familienzeitung", "Gartenflora", "Gießerei-Zeitung", "Deutsche Kolonial-Zeitung (!!), "Rudolf-Mosse-Almanach", "De Post van Holland", "Deutsches Reichs-Adreßbuch", "Gewerbe und Handel", "Technische Rundschau". Mosse var också ensam distributör och ensam annonsör av 11 utländska adressböcker.

Det är betecknande att till och med juden George Bernhard skrev om "arbetet" i "Berliner Tageblatt" i "Jossische Zeitung" i maj 1919:

"Den journalistiska verksamheten i "Berliner Tageblatt", som redan före kriget bidrog till att smida de giftiga förtalsvapen med vilka Lord Northeliffe tillfogade vårt (?) fädernesland dödliga sår under kriget, har också förgiftat den politiska atmosfären i Tyskland... Endast i ett avseende har den alltid förblivit sig själv trogen: Den har ständigt strävat efter att äckla det tyska folket med deras fädernesland och deras tro på tysk styrka och tysk ärlighet."

Trots dessa häftiga fejder, som naturligtvis bara kan förklaras ur en rent affärsmässig synvinkel, kom det aldrig till någon rättslig tvist. När allt kommer omkring "går hela Juda alltid i god för varandra" och en överenskommelse nåddes snart. Sedan skrev samme G. Bernhard i "V. Z." den 23 maj 1924 till sin tidigare angripna broderliga tidning:

"Man måste uppriktigt beklaga att en så seriös och omsorgsfullt skött tidning uppenbarligen har låtit sig luras av en av de många förfalskarna. Det är uteslutet att en redaktion av samma kaliber som "B.T.:s" redaktörer skulle publicera så långtgående dokument utan att kontrollera dem med avseende på sensationalism."

När det gäller "B.T.:s" mycket förrädiska verksamhet under världskriget bör följande noteras: År 1915 publicerade den tidigare Berlinrepresentanten för "Daily Mail", F. W. Wile, en antitysk skrift med den talande titeln "Who's Who in Hunland". I denna pamflett berömmer tyskhataren "B.T." på följande sätt:

"Dess tendens är regeringsfientlig, antipreussisk, antimilitär och halvsocialistisk. Officiellt representerar den radikal demokrati. Eftersom den ägs av judar och ges ut av judar, är den också auktoritativ för åsikterna hos den inflytelserika Berlinjudendomen. Ingen annan tidning är så välkänd utomlands, och dess artiklar citeras ofta av utländska tidningar, särskilt de engelska."

Efter att i årtionden ha kämpat för den tyska militära idén, det tyska folket och kejsardömet, en kamp som i hela världens ögon var ytterst skadlig för de tyska intressena, avslöjades "B.T.:s" förräderianda mitt under världskriget när den den 13 december 1916 skrev hånfullt - ostraffat av censuren:

"Så detta krig kommer att fortsätta, denna 'stora tid' kommer att finnas kvar hos oss, tills något oväntat kommer att kliva in mellan stridslinjerna."

Redan från början fann denna avskyvärda attityd, även om den ibland stördes något av affärsavund, en allierad för judiskt subversionsarbete i de olika pressprodukterna från det stora Berlinförlaget

Ullstein.

Ullsteinpressen, som före 1933 hade nått den högsta tänkbara nivån i Tyskland vad gäller upplaga och storlek, grundades av den judiske tidningshandlaren Leopold Ullstein, som 1877 skapade "Berliner Zeitung". Tidningen fortsatte att agitera mot Bisiiiarek och skapade en gynnsam atmosfär för det framväxande socialdemokratiska partiet med judarna Marx och Lassalle. Med typiska merchandising-metoder och skrupelfri, omoralisk sensationsjournalistik drevs förlagets tidningar snart till oanade höjder (i antal!). År 1887 köpte Ulistein den prestigefyllda

"Vossische Zeitung",

som under många år hade stått nära den preussiska regeringen, och gjorde den snabbt till språkrör för en klart antifransk och imperiefientlig politik, vilket den förblev fram till sin död 1934. År 1932 gav det enorma Ullstein-förlaget fortfarande ut följande tidningar och tidskrifter med följande upplagor:

1. "Berliner Morgenpost" (av tysk folkvett kallad "malpest"). Redaktionsrådet bestod av: Robolsky Bernstein, Breisacher, Deutsch, Falk, Glück, Loeb, Mendel, Münzer, Strindberg, Weckwarth. Normalupplagan var: 572.770, på söndagar 658.330, och var den högsta upplagan av alla tidningar som publicerades i Weimar Zwischenreich!
2:a "Vossische Zeitung", vars redaktion "pryddes" av namnen: Elbau (från Mandelbaum!), Misch, Guttmann, Bernauer, Caspary, Goldstein, Salomon, Wallenberg, Düsterwald, Wiesentlial, Eloesser. Upplaga: 73 970 exemplar på vardagar, 87 260 exemplar på söndagar.
3 "Berliner Allgemeine Zeitung". Upplaga över 50.000 exemplar.
4. "B. Z. am Mittag" I redaktionen judar och halvjudar: Falk, Jacobsohn, Mühsam, Reliling Upplaga: över 160.000.
5 "Tempo" (av folkmun förtyskad som "Jüdische Hast" redan 1928). Redaktörer: Gutmann, Jacobi, Lachmann, Lustig, Zuckerkandl. Upplaga: l25.000.
6:e "Berliner Montagspos". Utgåva: 171 380.
7 "Die Grüne Post". Upplaga: cirka 920.000 exemplar.
8:e "Wohnungstauschanzeiger". Cirkulation: 7240.

9 "Berliner Illustrierte Zeitung", en gång den största illustrerade tidningen med en månatlig upplaga på 1,75 miljoner exemplar.
10 "The Lady". Upplaga: 48.890.
11 "Das Blatt der Hausfrau". Upplaga: 36 740 exemplar.
12:e "Zeitbilder". Upplaga: över 80.000 exemplar.
13. "Uhu" (tidskrift). Upplaga: 145.000 exemplar.
14 "Die Koralle" (tidskrift). Upplaga: 37.800 exemplar.
15 "Der Querschnitt" (tidskrift). Upplaga: 13.250 exemplar.
16:e "Die Bauwelt". Upplaga: 12.300 exemplar.
17:e "Deutsches Bauwesen". Utgåva: 9200.
18:e "Bauwelt-katalogen". Upplaga: 6000.
19. "Verkehrsteclinik". Utgåva: 3000.
20:e "Berliner Handels-Register".
21 "ABC:s tidtabell".

Den allmänna opinion som "fabricerades" i dessa talrika pressprodukter hos Ullstein såväl som hos Hosse, Sonnemann och de judiska provinstidningarna skapades enligt det recept som juden G. Bernhard i ett sällsynt anfall av sanningsenlighet avslöjade i "vossische Zeitung" nr 244 (1925):

"Men vem frågar ens om den allmänna opinionen har rätt eller fel? Den finns där, den gör sig gällande, och bedömningen av denna allmänna opinion påverkas av några få tråddragare som med mycket pengar har skaffat sig en omfattande pressapparat i de olika länderna, genom vars ljudkanaler de får vad de vill meddelat högt och ljudligt."

Om man till detta lägger det faktum att de olika partitidningarna i partistaten, i öppet eller ofta dolt beroende av någon av de stora judeanknutna partiorganisationerna, arbetade i den av Alljuda eftersträvade betydelsen av kontaminering av det tyska folket, då måste man hålla med den uppriktiga svenska tidning som redan i mars 1923 kallade Tyskland för ett "folk med avskurna stämband". Det behöver inte sägas att partipressen för de kommunistiska, socialdemokratiska och demokratiska partierna, med "Die Rote Fahne" och "Vorwärts" i spetsen, var direkt judiska tidningar med judisk finansiell kontroll och en judisk redaktion. Den borgerliga pressen av alla schatteringar, särskilt de "katolska" tidningarna överallt, skyddade också judarna fram till 1933, antingen högljutt eller tyst, beroende på läsarnas smak, och förde en illvillig och lögnaktig kamp mot den nationalsocialistiska rörelsen och dess raspolitik. Enligt statistik från tidskriften "Der Zeitspiegel" nr 14, 1932, fanns det totalt 4647 tidningar i Tyskland 1932. Av dessa förklarade 121 sin lojalitet till NSDAP, DNVP. 81, till SPD. 197,

till centern och BVP. 596 (!!), till DVP. 14, till KPD. 50, till DStP. (Demokr.) 8, till Ekonomiska Partiet 11; vidare angavs följande som deras inriktning: nationell 562, borgerlig 363, liberal och liknande 64, republikansk 19, demokratisk 58, socialistisk och liknande 9, officiell 221, "icke parti" 1814 (!!!), ingen information för 337!

I Novembertyskland hade juden nästan helt uppnått sitt mål att säkra makten genom pressen.

2. Avjudaisering av den tyska pressen

Under tiden för den judiska maktens svåraste mentala och yttre förtryck av det tyska folket fanns det bara ett fåtal tysksinnade män som i sina tidningar och ZeitSchriften tog upp den till synes hopplösa kampen för det tyska folkets uppvaknande och utrotandet av Frerndherrschaft i fäderneslandet. De höll fast vid hakkorsbaneret, oavsett hur mycket förföljelse de utsattes för, oavsett hur många år av fängelse, ekonomisk nöd och föraktfull otacksamhet de fick utstå från de flesta av sina landsmän! Den oförstörbara tron på folkets och rasens enhet, tron på det eviga Tyskland, levde i dem. Enbart denna heliga övertygelse gav de modiga bekännarna och motståndarna till judarna, mot vilka en värld stod, styrkan att segerrikt hålla ut. Om man nämner namn på personligheter som var särskilt betydelsefulla i kampen mot den judiska pressmakten, är det, förutom er Führer Adolf Hitler, som stod upp mot de judiska presspolyperna från den första dagen av sin politiska verksamhet, två män vars namn redan har gått till historien som framgångsrika kämpar mot judarna och som tyska folkets upplysare:

Theodor Fritsch och Julius Streicher.

Den antijudiska rörelsens gamle mästare har lagt den intellektuella grunden med sin utmärkta tidskrift

"Hammaren"

från sekelskiftet fram till åren efter kriget. Sedan 1919 hade ledaren för de frankiska nationalsocialisterna med stort personligt engagemang (liksom Theodor Fritsch satt han flera månader i fängelse i den judiska republiken!) grundat sin egen tidning, som sedan 1923 utkom under namnet

"The Striker"

och genom att avslöja otaliga judiska missgärningar främjade han i hög grad folkbildningen om den judiska frågan. Julius Streicher kunde popularisera behandlingen av judefrågan som ingen annan genom sin omfattande föreläsningsverksamhet i hela Tyskland. Idag är det långt över 450.000 "Stürmer" som varje vecka ger sig ut i världen och, förutom att ytterligare utbilda alla tyskar, främjar de antijudiska rörelser som växer fram bland andra folk.

Mellan 1919 och 1933 fanns det ett antal modiga tidningar som stödde raskampen och gjorde sitt yttersta för att hjälpa till: Till dessa hörde "Völkischer Beobachter" (München) och "Deutsche Zeitung" (Berlin), de olika grundarna av det första nationalistiska uppsvinget 1923/24, såsom "Deutsches Tageblatt" (Berlin), "Großdeutsche Zeitung" (München), "Elbwacht" (Magdeburg), "Freiheitskampf" (Bernburg), "Fränkischer Beobachter" (Erlangen) etc., som snabbt lades ned på grund av ekonomiska svårigheter., sedan vecko- och månadstidningarna "Fridericus" (Berlin), "Der Weltkampf", "Deutschlands Erneuerung "Heimdall", "Die Sonne", "NS.-Monatshefte" etc.

Pressens och dess ledares upplysning av folket gjorde det möjligt att efter det nationalsocialistiska upproret 1933 planmässigt fortsätta med utrotningen av judar från pressen och det organiska genomförandet av punkt 23 i NSDAP:s program av den 24 februari 1920, som lyder

"Vi kräver en rättslig kamp mot avsiktliga politiska lögner och pressens spridning av dessa. För att möjliggöra skapandet av en tysk press kräver vi att:
a) Alla redaktörer och anställda på tidningar som ges ut på tyska språket måste vara Volksgenossen (Volksgenosse är enligt punkt 4 i programmet "den som är av tyskt blod, oavsett konfession. Ingen jude kan därför vara en Volksgenosse.");
b) För icke-tyska tidningar krävs ett uttryckligt tillstånd från staten för att de ska få publiceras. De får inte ges ut på tyska;
c) varje ekonomiskt deltagande i tyska tidningar eller deras inflytande av icke-tyskar är förbjudet enligt lag, och kräver som straff för överträdelser nedläggning av sådan tidningsverksamhet och omedelbar utvisning från riket av de inblandade icke-tyskarna.
Tidningar som bryter mot det allmänna bästa måste förbjudas."

Nationalsocialisterna började genomföra programmet omedelbart efter Adolf Hitlers maktövertagande, och på relativt kort tid genomfördes det gigantiska arbetet med att avjudifiera hela den tyska pressen genom lag. Efter riksdagshusbranden den 27 februari 1933 förbjöds den kommunistiska pressen och

valpropagandan i fyra veckor och den socialdemokratiska pressen i 14 dagar. Efter att den nationalsocialistiska revolutionen i mars 1933 till fullo hade visat att det tyska folket inte längre ville veta något om den marxistiska pressen, var det bara en formell handling att förbudet mot hela den marxistiska pressen utvidgades och att den slutligen måste upphöra med sin utgivning. En ytterligare konsekvens av det tyska upproret 1933 var att judar och personer av judiskt blod försvann från de borgerliga tidningarnas redaktioner. Detta påskyndades till en början av Hugenberg-gruppens "nationella" tidningar, som redan hade karakteriserats som sådana av den völkiska tidskriften "Herrschaft" 1930 (nr 5/6, vol. 1930):

"Scherlblätter vill tjäna tysknationalistiska mål, men i hela sin uppfostran och i sina seder skiljer de sig inte på något sätt från den judiska asfaltpressen. Den princip som dominerar dem är att man inte under några omständigheter får bråka med Juda och Rom. Ordet jude får aldrig nämnas i någon nedsättande mening och Rümlingarna är rent av smickrade."

Judiska förläggare och tidningsägare försvann också; "Berliner Tageblatt" och Ullstein-förlaget, till exempel, togs lagligen från sina judiska ägare och sattes under offentlig förvaltning till förmån för icke-judiska anställda, medan "Vossische Zeitung" försvann helt och hållet från 1934 och framåt och "Frankfurter Zeitung" också försökte byta till icke-judiska redaktörer. I samband med den fortsatta utvecklingen - en enorm bedrift av nationalsocialismen! - försvann hela partipressen, vilket lämnade vägen öppen för den återstående delen av den tyska pressen att omformas till ett användbart verktyg för statsledningen, med de nationalsocialistiska tidningarna som förebild, med tanke på enheten mellan parti och stat. Detta skedde i de tre monumentala lagförslagen, som alla syftade till att skapa en rent tysk press genom att eliminera de judiska och utlandsetniska elementen:

1. Redaktörslagen av den 4 oktober 1933 med tillämpningsföreskrifter av den 19 december 1933 föreskriver bland annat att varje redaktör måste vara av arisk härkomst och inte får vara gift med en person av icke-arisk härkomst.

2. Bestämmelserna om rikspresskammaren i lagen om rikskulturkammaren av den 22 september 1933 med tillämpningsföreskrifter av den 1 och 29 november 1933 understryker detta "krav" så att varje jude och person av blandat blod utesluts från början, precis som de judiskt härstammande.

3 Lagen om kommersiell reklam av den 12 november 1933 och de efterföljande förordningarna från den tyska ekonomins reklamråd utrotade för alltid metoderna

och praxis för judiskt pressarbete och reklampolitik. När det gäller tidningarnas ekonomiska sida motsvarar de vad som i § 13 i redaktörslagen beskrivs som en tysk redaktörs huvuduppgifter:

"Redaktörer har en särskild skyldighet att hålla allt borta från tidningarna:
1. som sammanblandar egennyttiga ändamål med välgörande ändamål på ett sätt som vilseleder allmänheten;
2. som är ägnad att försvaga Tyska rikets styrka utåt eller inåt, det tyska folkets gemensamma vilja, det tyska försvaret, kulturen eller ekonomin eller att kränka andras religiösa känslor,
3. som kränker en tysks heder och värdighet etc."

Därmed har uppnåtts vad kämparna mot det otyska, judarnas motståndare på pressens område alltid hade i åtanke som sitt yttersta mål: en press som styrs av en enhetlig anda av nationalitet och ras, om än genom mångfaldiga uttryck, som folkets språkrör och andlig förvaltare av nationens heder och säkerhet.

En titt på den avjudaiserade pressens aktuella upplagor visar också framgången när det gäller ökningen av antalet prenumeranter: Vi citerar några av de senaste upplagesiffrorna från maj 1935: Völkischer Beobachter 370 000, Berliner Lokalanzeiger 192 000, Westdeutscher Beobachter, Köln 185 000, Rote Erde - Westfäl. Landesztg. 174 000, Rheinisch-Westfälische Ztg. 174 000, Leipziger Neueste Nachrichten 150 000, Nationalzeitung" Essen 135 000, NSZ.-Rheinfront 120 000, Bayerische Ostmark 110 000, Münchener Neueste Nachrichten 105 000, Angriff (DAF.) 97 000, Niedersächsische Tageszeitung 83 000, NS.-Presse, Stuttgart 73, Berliner Tageblatt 62 000, Schlesische NS.-Tageszeitung 61 000, Preußische Zeitung, Königsberg 59 etc.

Det tyska folket är skyldigt nationalsocialismen och dess ledare gåvan av en press som Max Amann, ordförande för Reichspressekammer, säger i sitt förord till "Handbuch der Deutschen Tagespresse", 5:e upplagan 1934:

"Ingen pressmedarbetare i det nya Tyskland får ha uppgifter som strider mot nationalsocialistiska idéer, och pressen får till exempel inte bli ett medel för sekteristisk kamp eller ett redskap för ekonomisk vinst."

Inom nyhetsförmedlingen dominerade de starkt judiska W.T.B. (Wolffsches Telegraphenbüro) och T.U. (Telegraphen-Union), som ägdes av Hugenberg-gruppen, hela pressen 1918-1933, även om NSK. (Nationalsocialistisk korrespondens) blev mer och mer framträdande. Efter elimineringen av alla icke-

arier bildades "Deutsches Nachrichtenbüro" (DNB.), som stod under inflytande av Reichspropagandaministeriet, av de två stora nyhetsbyråerna i slutet av 1933.

Den tyska synvinkeln betonades också i pressbildsrapporteringen, som fortfarande 1932/33 i stor utsträckning översattes till judiska språk, och det gjordes omöjligt för tidningar och tidskrifter att leverera produkter från judiska pressbildsföretag genom att ange ursprunget för de enskilda bildreproduktionerna.

Juden i den utländska pressen

Den utländska pressen, åtminstone Frankrikes, Englands, Rysslands och Italiens, måste nämnas i en redogörelse för det judiska inflytandet över pressmakten, eftersom den som ett villigt och användbart verktyg för All Judah i hög grad bidrog till Tysklands fienders "seger" i världskriget och därefter ständigt krävde Tysklands fullständiga undertryckande och förslavande. Även om en avsevärd förändring av denna inställning kan ha påbörjats sedan 1933, och under inflytande av de växande nationalistiska och därför mestadels antijudiska rörelserna i de enskilda länderna - där juden anger tonen finns det bara hat och agitation mot det nya Tyskland.

Detta illustreras tydligast av emigrantpressen, som oundvikligen har gått mot sitt välförtjänta slut sedan 1934. I den förde den judiska och marxistiska klick som tidigare hade styrt Tyskland en miserabel tillvaro, bland dem de flyende republikanska storheterna av George Bernhards, Kerrs, Kuttners och Großmanns kaliber. Judiska och anti-tyska penningkällor, som flödade allt mer sparsamt - särskilt efter misslyckandet med den separatistiska förbindelsen vid Saar - höll denna press och dess skapare flytande. I Paris gav juden Bernhard ut ett "Pariser Tagblatt", i Tjeckoslovakien utkom "Neue Vorwärts" under Kuttners och sedan under Wels ledning, i vilken Philipp Scheidernann, en förrädare och storpusher som nu hade flytt till Amerika, också utförde sitt tyskhetsbeteende. "Rote Fahne" trycktes också här och där av utländska kommunister. Till de onda författarnas och deras finansiärers beklagande fick ingen av dessa förtalspublikationer någonsin någon större upplaga och är nu, liksom deras politiska partier, ett minne blott.

Det starkaste judiska inflytandet på pressen i Västeuropa fanns i Frankrike, där en stark antijudisk rörelse från de så kallade "frankisterna" och männen kring "Action française" också har gjort sig gällande under senare år. Men alltför länge dikterade judar och frimurare pressen där från de stora bankerna. Den korrupta sensationstidningen "Le Matin" togs över av juden Bunau-Varilla 1887 och hade

fram till 1940 en daglig upplaga på 750.000. En daglig upplaga på 90.000 - enligt "Handbuch der Weltpresse", 2:a upplagan 1934 - uppnåddes också av Tardieus tidning "Le Temps", vars största aktieägare var bankjuden de Wendel och det parisiska bankhuset Rothschild i toppen. Denna tidnings utrikespolitik, som var en enda linje av oförsonligt tyskhat, bestämdes under lång tid av den holländske juden Roels. Den parisiska kvällstidningen "L'Intransigeant" var i händerna på bankjuden Louis Dreyfus, precis som majoriteten av de cirka 3000 tidningarna i Frankrike var i händerna på den parisiska storfinansen (Rothschild, Crémieux, Dreyfus, Ephrussi, Germain etc., alla judar!).

Det ledande nationella judiska organet i Frankrike var veckotidningen "L'Univers israélite", som - tillsammans med många judiska provinstidningar - uttryckte sin antityska inställning på ett eftertryckligt seriöst sätt. Den mest kända judiska tidskriften, som knappast kunde överträffas i sin demagogiska och aggressiva hållning, var Ligue contre l'Antisémitisme et le Racisme (L.I.C.A.), vars redaktör var den ökände fulljuden Bernard Lecache och som också stöddes av kända icke-judiska politiker som påverkats av Logen och Förbundet för mänskliga rättigheter, var den parisiska veckotidningen "Le Droit de vivre", som utan att blinka och utan omsvep uppmanade till ett "judiskt krig" mot det nya Tyskland, "världsfiende nr 1".

Trots enstaka antijudiska yttranden har förmyndarskapet och därmed judaiseringen av den engelska pressen gjort ytterligare framsteg under de senaste åren. Den mäktigaste gruppen i den engelska pressen (om det är rätt eller fel återstår att se) är den grupp som tillhör den nyligen avlidne Lord Rothermere, en bror till den ofta falskt anklagade Lord Northcliffe, som under kriget 1914-1918 uppviglade hela den brittiska och nordamerikanska pressen till hat mot det tyska folket och vars kriminella agitation fortfarande är effektiv idag. I denna grupp ingår Londontidningarna "The Daily Express" och "The Daily Mail", som har en upplaga på flera miljoner exemplar, liksom den högt respekterade brittiska tidningen "The Times" och många viktiga provinstidningar.

Lord Rothermeres försök under 1934 och 1935 att i dessa tidningar genomdriva en mera objektiv bedömning av det nya tyska riket och på så sätt förverkliga den tysk-engelska förståelse som Adolf Hitler planerade, misslyckades kapitalt, hur anmärkningsvärt det än må ha varit med tanke på de allmänt rådande sympatierna för judiskt levnadssätt och judisk andlighet i England. Judarnas makt och inflytande över den engelska pressen har visat sig vara så stark att den uppvigling till grymheter som kommer därifrån har fått det varmaste stöd överallt och slutligen lett till utbrottet av det nuvarande kriget. Inte bara judarnas organ

Lawson-Levi, Lord Southwood, Ellerman, Blumenfeld, Poljakoff (Augur), utan också de icke-judiska "pressherrarna" Kemsley, Camrose, Beaverbrook, de liberala grupperna Starmer och Harrison samt Labourpartiets tidningar har gjort sig skyldiga till denna agitation - delvis i medvetet, delvis i omedvetet beroende av judisk anda och judiska pengar. Judendomen härskar så oinskränkt i England att det i den judiska frågan inte finns någon som helst skillnad mellan inställningen hos aristokratiska "Times", plutokratiska "Daily Telegraph", liberala "Daily Herald" eller bolsjevikiska "Daily Worker". Liksom den parisiska "Agence Havas", som kontrollerades av de judiska bankirerna Hirsch och Erlanger fram till 1940, är den världsberömda och globala "Reuter's Bureau" i London också materiellt och ideellt engagerad i börsen, dvs. i världsjudendomen.

Det äldsta och mest respekterade nationella judiska organet i England är den engelskspråkiga veckotidningen "The Jewish Chronicle", som har getts ut i London i mer än 100 år och som, i likhet med sina yngre och mindre framträdande allierade, inte så mycket bedriver engelsk och brittisk som judisk nationell politik, kämpar inte för England utan för Palestina och till och med välkomnar bolsjevikernas "ideal" som sina egna judiska ideal.

I det judaiserade Sovjetunionen spelar många judar av naturliga skäl en ledande roll i tidningsbranschen, även i dag. Utrikespolitisk chef för den 1,5 miljoner exemplar stora "Iswestija" (News) i Moskva var juden Radek-Sobelsohn, känd från de tyska revolutionära striderna, affärsredaktören var juden Weißberg, Berlinrepresentanten var den sovjetiska judinnan Lilli Keith. Juden Axelrod, som undgick att dömas för gisslandramat i München, var under lång tid redaktör för "Moscow Daily News", som var avsedd att påverka utlänningar. Kommunistpartiets officiella organ, "Pravda" (Sanningen), med en upplaga på 2 miljoner, representerades i Berlin av juden Georg Großmann. Även i provinserna drev judar, som L. Wulfson i Kazan, de ledande tidningarna "Krassnaja Tatarija" (Röda Tartariet). "Jüdisches Lexikon" (Berlin 1930) erkänner också i sin artikel "Presse" den extremt starka judiska andelen i tidningsvärlden i Sovjetunionen; detsamma kan sägas om USA.

Ytterligare information om judarnas verksamhet i den utländska pressen fram till 1942 finns i "Handbuch der Zeitungswissenschaft", avsnittet "Die judische Presse" (Leipzig 1942).

I affärslivet

Judar i bank och börs

I Gamla testamentet, som inte bara innehåller viktiga delar av den judiska historien utan också uppenbarelser av judisk natur och strävan, står det (Femte Moseboken 15:6): "Herren, din Gud, skall välsigna dig så som han har talat till dig. Så skall du låna ut till många nationer och inte låna av någon. Du skall härska över många nationer och ingen skall härska över dig." Detta löfte har på ett fruktansvärt sätt uppfyllts för judendomens värdnationer. Penningutlåning till ockerräntor och kapitalmaktens herravälde över andra människor kännetecknar judendomens utveckling från det ögonblick vi möter dess spår i historien. Redan före den faktiska spridningen över världen exploaterar juden icke-juden. Produktspekulationen i Egypten som berättas om i Bibeln och den ekonomiska roll som judendomen spelade i Babylonien avslöjar redan tydligt det judiska folkets parasitära karaktär i dess grundläggande drag.

Den moderna forskningen har förpassat judarnas "bonde- och arbetarfolk" i Kanaan till fablernas värld. Det var andra folk som skötte jordbruket, odlingen och djurhållningen där. Även här var judarna bara handelsmän, ockrare och utsugare, trogna sin natur och sin uppfattning, som fick dem att se arbetet "i sitt anletes svett" som en förbannelse.

Judarnas spridda liv, som beklagas av oinformerade människor, är nära besläktat med detta drag i deras natur. Precis som de stora rovdjuren i djurvärlden inte kan leva tillsammans i stort antal, eftersom föremålen för deras rovgirighet annars skulle försvinna alltför snabbt från deras trånga livsrum, så är de exploaterande judarnas spridning bland jordens värdeskapande mänsklighet en förutsättning för deras rent parasitiska liv. Av denna anledning kommer de åsikter inom judendomen som motsätter sig att judendomen återvänder till det "ursprungliga hemlandet" och som förespråkar att assimileringstricket ständigt används mot värdfolken (i Tyskland ivrigast representerade av "Central Association of German Citizens of the Jewish Faith") alltid att finna flest anhängare.

Desto mer häpnadsväckande är det faktum att judendomen än i dag har lyckats lura den stora massan av genomsnittsbefolkningen i värdnationerna med detta assimileringstrick!

Från det första ögonblicket av deras uppträdande åtföljs dessa exploatörers väg bland värdfolken av de exploaterades förbannelser och olycksbådelser. I andra delar av denna bok kommer läsaren att hitta all nödvändig information, med lämpliga referenser.

Varhelst vi stöter på judeförföljelser och judefördrivningar i världshistorien ser vi, om vi går till botten med orsakerna, att judarnas exploatering hade nått en oacceptabel grad, så att juden och effekterna av hans "ekonomi" hade blivit alltför synliga. Men vi lägger också regelbundet märke till att den judiske raffinaderisten tar med sig den ackumulerade rikedomen. Det är ett välkänt faktum att judarna tog med sig rikedomar av ovärderligt värde när de fördrevs från olika länder. Detta bekräftas i Bibeln från fördrivningen från Egypten, och det bevisas av enskilda historiker från fördrivningen av judarna från Spanien. Dessa fakta har alltid förvanskats av pro-judiska författare. Man har fått det att framstå som om judarnas försvinnande i sig orsakade de efterföljande ekonomiska kriserna. Det motsatta är sant: judisk profitering och judisk stöld av nationell egendom som föregick fördrivningen orsakade kriserna. Det har alltid varit värdnationernas olycka i sådana fall att de inte upptäckte judarna och deras ekonomiska missgärningar förrän de redan hade ruinerats av judarna.

Pengar, kapital, ägandeformer, cirkulation och allt som hör till har fått sin nuvarande karaktärisering av judendomen. Judar har ett helt annat förhållande till pengar än icke-judar. Medan det för de senare förvisso är något eftersträvansvärt, kanske en uppskattad följeslagare på vägen genom den jordiska tårarnas dal och ett medel till makt och prestige, är det för juden grunden för hans nationella existens bland värdfolken, ett medel att politiskt ena och hålla samman hans art, som är spridd över hela världen, och ett instrument för att dominera alla andra människor. Pengar och den typ av monetär ekonomi som juden skapat, liksom den ekonomiska roll han givit pengarna, är förutsättningen för att juden skall kunna uppfylla sin religions löften. "Kapitalismen är praktisk mosaism", säger Sombart, som inte på något sätt är antisemit. Och när Karl Marx drar slutsatsen att judarnas gud är pengar, så är det sant i en ännu djupare mening än vad till och med rabbins sonson menade!

Varhelst juden dyker upp bland ett folk söker han inträde i den monetära ekonomin. I nästan alla länder har han tagit kontroll över penning- och kreditsystemet, idag beslutar han om beviljande och avslag av krediter och utövar ett avgörande inflytande på räntenivån. Ända sedan starten av denna verksamhet har den upprätthållit ett nätverk av ekonomisk underrättelseverksamhet som sträcker sig över hela världen. Centrum och utgivningskontor för denna tjänst var ofta synagogorna, som kan ses som föregångare till dagens börser. Juden eliminerade alla etiska element ur de ekonomiska kugghjulen, tände den vilda förvärvsmani, skapade diskontinuitet och gjorde jakten på Mammon till det dominerande elementet i ekonomin. Den jordnära kulturen försvann, flodvågen av

föränderlig, förfalskad, all äkta och sund civilisation kom, detta tecken på att jordnärahetens landvinningar överväxts av den världsdominerande nomadismens anda.

Judarna lade tidigt beslag på värdnationernas press. Här fick saken alltid det ljus som passade judarnas syften. I den här pressens bild var allt korrekt. "Utvecklingen" ville ha det på det sättet. När skarpsynta gojer vågade kritisera blygsamt fick de lära sig att det var en Don Quijote-kamp mot väderkvarnar att vilja kämpa mot denna "utveckling". Utveckling - sammanflätning - sammanflätning! Dessutom var allt som tjänade den kapitalistiska andan "framsteg". Och vem, för Guds skull, ville bli stämplad som en fiende till utvecklingen? Vem var det egentligen som skulle ha något att säga till om i monetära frågor? Det hade blivit en vetenskap i sig, ett särskilt "ämne" som bara "experter" kunde, och bland dem bara de mest upplysta hjärnorna med gammaltestamentliga namn.

Banken och börsen blir de avgörande instrumenten för detta företag. Deras organisation, deras levnadsvillkor är en stängd bok för de breda folkmassorna. Deras bokslut är siffermysterier för arbetaren, deras rapporter är skrivna på ett hemligt språk, tidningarnas bank- och börsavdelningar innehåller en myriad av kabbalistiska gåtor för den vanliga människan. Pengar, tror du, är pengar. Åh Gud, här ser du att pengar har hundra namn! Hur kan det komma sig? En obligation är bara en obligation? Åh, du har ingen aning om hur många "sorter" det finns! ...

Och ändå är lösningen på pusslet enkel. Banker och börser har skapat pseudopengar: "pappersvärden", värderepresentanter, som gör det möjligt att transportera värdet av hela stora fabriker, gruvor och huskroppar i en pappersbunt, att byta ägare med en handledsrörelse, att förhandla om enorma objekt på ett ögonblick. Bankernas och börsernas internationella karaktär gjorde det faktiskt möjligt att när som helst flytta nationell egendom över nationsgränserna. Det finns inga gränser för att byta ägare, för att förvärva egendom. Detta tillstånd, som den servila börspressen kallar "ekonomins internationella ömsesidiga beroende och sammankoppling", omfattar redan de flesta "objekt" i den nationella ekonomin.

Under judisk ekonomisk verksamhet förvandlas det rörliga kapitalet från arbetsprocessens tjänare till dess härskare. Utvecklingen av skuldebrevet (obligationen) till ett innehavarinstrument, d.v.s. skapandet av möjligheten att handla med ett sådant skuldebrev som med vilken annan vara som helst, är helt i linje med intentionerna i den judiska ekonomiska verksamheten. Enligt romersk och germansk lag var en sådan roll för skuldinstrumentet utesluten. Till och med

den judevänlige eller åtminstone inte antisemitiske Sombart beskriver det opersonliga skuldförhållandet som en motsvarighet till det judiska behovet: "Upphovsrättshandlingarna ger möjlighet att få tillgångar att försvinna..." Juden Medina banade väg för spekulation med statspapper, varigenom, som Schlosser säger i sin Weltgeschichte, "Europas öde nu dagligen köpslås bort i alla de stora städerna". Det är betecknande att detta uttalande, liksom andra som är ofördelaktiga för judarna, saknas i de senare utgåvorna av Schlosser's Weltgeschichte som redigerades av juden Creizenach.

Den moderna aktien är en speciell form av innehavarvärdepapper. Den har i huvudsak blivit ett spekulativt värdepapper. Enligt judisk bank- och börspraxis används den mindre för att investera besparingar eller som ett medel för aktivt deltagande i företag, utan snarare för att tillfälligt förvärva tillfälliga vinster från förändringar och fluktuationer i priser.

Aktien är ett av de mest bekväma sätten att skapa enkel vinst för insiders - och dessa är nästan uteslutande judar - det finns många sätt att påverka aktiekurserna (falska nyheter, färgade lägesrapporter, ryktesspridning och mycket mer). Det blir helt tydligt när man betänker att judendomen än i dag dominerar de ekonomiska nyheterna. Det som plockas fram på de så kallade "svarta börsdagarna" är utan undantag "outsiders" i spekulation. De förluster som tyskarna har gjort på de ruttna "utlänningar" (utländska värdepapper) som judiska banker har sålt till dem är enorma. Professor Ruhland uppskattar de förluster som europeiska sparare lidit enbart på amerikanska järnvägs-"värdepapper" till 21 miljarder! Innehavarna av sådana bedrägliga värdepapper är alltid judar. Historien om "huset Rothschild" läser sig som en grandios roman om tjuvar!

År 1906 uppskattade den tidigare nämnde professor Ruhland det tyska folkets totala årliga bidrag till bankernas och börsernas räntepremier, stiftelse- och spekulationsvinster till 9 miljarder mark. Sombart beräknar de tyska bankernas "intäkter" under det sista decenniet av förra seklet enbart från de tyska industriaktiernas grundningsvinster till över en miljard! Han säger: "Ju mer kapital som samlas in genom bankernas och börsernas förmedling, som ett resultat av att kapitalet avskiljs från det enskilda företagets person, ju mer förvärvet av mervärde koncentreras till ett fåtal händer, desto lättare blir det för kapitalstarka individer (och institutioner) att skumma grädden av den nationella produktionens avkastning." Den gamla ståndpunkten hos alla motståndare till judarna! Det är inte helt begripligt att Sombart ofta uttrycker sig så ofördelaktigt om antisemiterna mot bakgrund av denna samstämmiga uppfattning!

En omständighet är särskilt karakteristisk för bank- och börssfären: en liten krets av insiders står i kontrast till den större kretsen av dem som känner sig oemotståndligt dragna till hjulet, som tror sig veta saker och ting och - gång på gång - blir förda bakom ljuset. Det skulle vara en tacksam uppgift för ekonomiska forskare att göra en så fullständig undersökning som möjligt av bankernas och aktiemarknadens offer. Men detta har sina svårigheter: De plockade är rädda för att bli förlöjligade till sin egen nackdel och tenderar att hålla tyst. (Det skulle kanske vara möjligt att enbart registrera dödssiffrorna.) Insiderna, å andra sidan, håller sig alltid "på topp".

Oavsett om värdepapperen faller eller stiger, oavsett den ekonomiska eller politiska situationen - de är alltid rätt orienterade, de är "alltid före", som man säger på börsjargong.

Följaktligen har varken krig eller inflation kunnat skada bank- och börshajar. Tvärtom. Lejonparten av krigsvinsterna flöt ner i deras fickor, och medan tyska sparare förlorade sina sista slantar i inflationen genomförde bankerna de dyraste expansionerna. De "fyllde på", medan de som hade anförtrott dem sina tillgångar halkade allt längre ned på samhällsstegen. Till och med den judiske finansskribenten Neckarsulmer har medgett att inflationen var en bra affär för de judiska bankerna ("Den gamla och den nya rikedomen"). Neckarsulmer nämner en hel rad judiska banker som genom inflationen förvandlades från medelstora bankhus till storbanker, däribland Bankhaus Warburg i Hamburg, om vilket det står: "Max Warburgs bror, Paul M. Warburg, hade startat en egen bankfirma i New York, och på så sätt återfick också huset Warburg omedelbart sin gamla internationella ställning. *I dag* är Warburgs förmögenhet en av de största i Hamburg och en av de största bankförmögenheterna i hela Tyskland."

Situationen i dag är inte längre sådan att det är nödvändigt att med namn och siffror bevisa i vilken utsträckning bankerna ägs av judarna. Det kan tas för givet att hela bankväsendets tillgångar kontrolleras av judar och att de metoder med vilka bankerna nyligen har skaffat sig avgörande makt på det politiska och ekonomiska området är judiska metoder. Den bästa illustrationen av denna punkt fick vi under kriget och inflationen. De viktigaste fakta, kort sammanfattade och presenterade på ett allmänt begripligt sätt, finns i Dr. A. Dallmayr, "Der große Raubzug" (5 häften som tillsammans kostar RM. 2.-, Hammer-Verlag, Leipzig), där läsaren hittar ytterligare litteraturreferenser, särskilt om Theodor Fritschs publikationer, som är oumbärliga här, liksom framställningarna från Hammer-samfundet vid den tidpunkt då dessa ekonomiska brott (det finns inget annat passande ord!) ägde rum. Korrekt information om dessa händelser är desto mer

nödvändig för varje tysk, eftersom frågan bara kommer att få verklig samtida betydelse under de kommande *tiderna*, eftersom vi enligt alla indikationer närmar oss en omorganisation av våra offentliga politiska och ekonomiska relationer.

Vad som sagts om judisk inblandning i bankväsendet gäller i lika hög grad för börsen. Att börsen i dag betraktas som en judisk angelägenhet i initierade kretsar framgår redan av en bestämmelse i "Villkoren" för transaktioner på Berlins fondbörs, som lyder: "Vid alla nutida transaktioner jämställs de två dagarna under det judiska nyåret och den judiska försoningsdagen med de dagar då inget börsmöte äger rum."

Styrelsen för Berlinbörsen - och det kommer bara att finnas små avvikelser från denna rasliga "homogenitet" på andra börser - består nästan uteslutande av judar, och innehavarna av dessa styrelseposter är så fasta att det nästan aldrig sker några förändringar. Av de cirka 36 styrelseledamöterna i Berlinbörsen är 25 judar: Fichtenhain, Schwarz, Bergmann, Berliner, David, Eskeles, Fehr, Selmar Fehr, Frankel, Herzfeld, Hirschfeld, Lichtenstein, Mendelssohn-Bartholdy, G. Mosler, Schiff, Schlesinger, von Schwabach, Seckelsohn, Sundheimer, Treitel, Wassermann (några av dem som inte finns med i listan misstänks åtminstone vara av judisk härkomst).

Av de 16 styrelseledamöterna i produktbörsen är 11 judar: Zielenziger, Wreschner, Wiesenthal, Buggisch, Eckstein, Freudenheim, Heymann, Manasse, Mannheim, Rawock, Selbiger. Med undantag för Berg och Eick, där det råder oenighet, är alla styrelseledamöter i Metal Exchange judar. Alla medlemmar i "Kommittén för granskning av ansökningar om tillträde till handelsbörsen" är judar, med undantag av två (omtvistade) medlemmar. I "Kommittén för husfrågor" 10 medlemmar, 8 judar. Övervakningen av Official Market Data Sheet utförs av 16 börsmäklare, varav 14 är judar; samma förhållande gäller för "Committee for the Examination of Ability to Enter Trading". Av de 18 medlemmarna i kommittén för terminshandel är 15 judar. "Kommittén för prövning av licenser" består nästan uteslutande av judar. Mot judarna Schlesinger, Manasse, Bergmann, David, Herzberg, Lichtenstern, Lichtenhein, G. Mosler, Perl, Schiff, Schöger, Schwarz, Seckelsohn, Treitel och Wreschner står fem judar, av vilka endast några otvivelaktigt är tyska.

Framför allt rekommenderas den rika litteraturen:

Theodor Fritsch: "Das Rätsel des jüdischen Erfolges" och Theodor Fritsch: "Sünden der Großfinanz"; båda utgivna av Hammer-Verlag.

Varuhusen

Det är välkänt att varuhusen nästan uteslutande var i judisk ägo. De affärsmetoder som användes i varuhusen visar också den oförsonliga kontrasten mellan tysk och judisk affärspraxis. Handeln i varuhusen var raka motsatsen till den tyska köpmannens strikt lagliga verksamhet, vars ambition var att förse sina kunder med kvalitetsvaror till bra priser och som byggde sin verksamhets framtid på sina kunders rekommendationer. Den tyske handlaren känner sig som sina kunders förtrogne och betraktar därför sina kunders förtroende som sitt viktigaste stöd, som grunden för sin verksamhet. De gamla tyska affärshusen åtnjöt lojalitet från hela generationer av samma familjer. Som handlare ser tysken sina fördelar bäst skyddade genom att samtidigt erkänna köparens intressen - varuhusjuden försöker lura köparen med tusen trick och knep, han speglar något för honom som inte är sant. Det är därför tysken klarar sig med blygsam reklam, medan det viktigaste för juden är reklamen, som han spenderar enorma summor pengar på, utan att den som är förblindad av det färgsprakande varuhusvimlet tänker på att denna dyra reklam betalas av ingen annan än honom själv. Denna varuhusens osundhet karakteriserades för länge sedan av en jude, nämligen Harry Heine, som i inledningen till sin "Ludwig Börne" berättar om ett besök i staden Frankfurt am Main att hans far visade honom tidningarna "där man köper varorna 10 procent under fabrikspriset och ändå alltid blir lurad". Detta vittnesbörd om en vacker öppenhet gäller i mycket högre grad än på Heines tid varuhusens verksamhet.

Frågan om varuhusens existens och fortsatta utveckling är helt enkelt en fråga om att upprätthålla eller förstöra vår tyska affärsmoral. Varuhusfrågan är av nationell politisk, ekonomisk, social och moralisk betydelse.

Med den utbredning och de nästan obegränsade kapitalkrediter som varuhusens judar åtnjöt hos de judiska bankerna hade de blivit en enorm fara för den tyska medelklassen, för det värdefulla skikt av det tyska folket som spelar en balanserande roll i dagens sociala strider och som fortfarande representerar det sunda ekonomiska område där den intelligenta och ambitiösa personen med blygsamma tillgångar, även den utfattige, fortfarande kan uppnå ekonomiskt oberoende. Utvidgningen av detta ekonomiska område är avgörande för en nationell enhets hälsa och stabilitet och är därför oerhört viktig när det gäller befolkningspolitiken. Kampen mot varuhusen är en central del av en verklig och effektiv medelklasspolitik. Ingen observatör kan undgå att lägga märke till hur förstörelsen av oberoende företag sprider sig som en stråle från ett nyetablerat varuhus.

Den ekonomiska skada som orsakas av varuhusen är också omätbar. Detta gäller särskilt på den punkt där varuhusen, med sina stora insatsvaror, har ett katastrofalt inflytande på industrins produktionsmetoder. Ekonomiskt sinnade människor från alla läger är överens om detta, och vi väljer medvetet ett vittnesmål från en socialdemokratisk källa som bevisar hur varuhusen gör sina billiga inköp på arbetarnas bekostnad. I "Handboken" för socialdemokratiska preussiska delstatsparlamentsväljare från 1908, som skrevs av den socialdemokratiske juden Paul Hirsch (senare borgmästare i Dortmund), står det i kapitlet "Varuhusskatt": "Skadan av varuhusskatten, det är judisk tyska; herr Hirsch vill säga av varuhusskatten! Så snart skatten hade införts tvingade varuhusägarna sina leverantörer att leverera varorna till dem till ett motsvarande lägre pris. Och eftersom entreprenörernas profitkvot skärs ner till det yttersta med dessa stora leveranser, håller de sig återigen skadeslösa mot sina arbetare, vars löner de pressar ner."

Varuhusen som löneförtryckare! Om det hade funnits en man som hade känt sig tvingad av sin socialdemokratiska tillhörighet att ta social ställning, så hade han utifrån sin uppfattning kommit till den enda rätta slutsatsen: Kämpa mot de asociala, arbetsskadliga, lönepressande varuhusen! Men Hirsch är jude, och han spelade den roll i den sociala deniokratin som alla judar spelade i den: att företräda judendomens intressen i och genom socialdemokratin. Det föll honom inte ens in att motsätta sig varuhusen, han motsatte sig hårdare beskattning, dvs. de medel som skulle begränsa de asociala varuhusens utbredning!

Eftersom de judiska varuhusen inte heller klarade av konststycket att sälja billigt med sina enorma utgifter (de arbetar med den relativt sett mest talrika personalen av alla butiker), var de tvungna att ta till bedrägeri. Eftersom det inte gick att spara på utgifterna, eftersom tidnings- och skyltreklamen, liksom presentationen av utställningarna och dekorationen av butiken med skrikande målningar och ljusreklam, orsakade enorma kostnader, var "besparingar" endast möjliga i kvaliteten på de varor som erbjöds. Det är välkänt att varuhusen hade sämre skräpvaror som gjordes på beställning. Detta var särskilt märkbart när det gäller textilier. Det krävs inte ett expertöga för att omedelbart känna igen dem som bär varuhuskläder från en grupp kvinnor och flickor. Så länge dessa flärpar hänger välstrukna i skyltfönstret kan det gå bra, men så fort en kvinna har tvingat på sig dem på kroppen blir det tragedi eller tragikomik. Särskilt när damer klädda på det här sättet återvänder från en utflykt efter ett varmt sommarregn och gör ett desperat försök att dra den redan korta men nu "krympta" klänningen över knäna, är det svårt att undgå känslan av skadeglädje. Men de kvinnor som hade fallit offer för

varuhusens hypnos fortsatte att gå tillbaka. De lät sig lockas tillbaka till de stora judiska butikerna av lockande artiklar och "undantagsdagar", av "reor" och skrikiga skyltfönster, där de också frestades att köpa många skräpiga och överflödiga varor.

Ett annat sätt som judarna använde sig av för att få valuta för pengarna och göra vinst var att blanda varor. Ovanpå detta låg felfria saker. De gavs till säljaren för inspektion och klarade naturligtvis granskningen. Men när de såldes fick den mindre uppmärksamme köparen, eller ännu oftare köparen själv, en del skräp. Ett varuhus hade köpt en rulle välvävd spets, vars meter hade ett fabrikspris på 10 pfennig. Samma mönster användes sedan för att väva spetsar till ett fabrikspris av 6 och 3 pfennig. De tre rullarna låg bredvid varandra och såldes till ett "enhetspris" på 9 pfennig, dvs. de bra under fabrikspriset, vissa med ett påslag på 50 %, de andra till och med till tre gånger fabrikspriset. Detta exempel illustrerar Heines uttalande som citeras ovan. Om det kommer folk som ser ut att känna till varorna får de spetsen för 10 pfennig; om de är mer självsäkra får de spetsen för 6 pfennig; om de ser harmlösa ut "serveras" de varorna för 3 pfennig! Vinsten är garanterad med denna "försäljning under fabrikspriset". I sin Marenhaus-bilaga gav "Der Konfektionär" rådet att "sälja de mindre varorna till självkostnadspris och därunder, för att tjäna mer på de större." En expert på porslinsindustrin sa: "Varuhusen köper bara "fjärde val", dvs. "brott" och kassationer. De blandar några få bra bitar däremellan, de lägger dem till exempel ovanpå tallrikar, och allmänheten köper detta skräp utan urskiljning. Han klagade på att denna metod förstörde brariche. Det är lätt att föreställa sig vad dessa förhållanden kan göra med arbetarna, hur de påverkar lönerna! En korvfabrikant fick frågan hur han skulle kunna hantera det faktum att de korvar han levererade, som kostade 15 pfennig i andra affärer, kunde säljas för 12 pfennig i varuhusen. Han skrattade och sa: "Ja, det är bara att mäta dem en gång! De är bara en femtedel billigare, men en fjärdedel kortare!"

Dessa judiska metoder, som man kan nämna hur många exempel som helst på, är ökända i domstolarna. I ett mål som Stein-varuhusen i Berlin hade väckt mot "Bund der Handel- und Gewerbetreibenden" förklarade den preussiska appellationsdomstolen, som ändrade underrättens dom av den 14 november 1907: "Det är välkänt i rätten att varuhusen försöker locka till sig ett stort antal köpare genom att sälja varor av lågt värde till påfallande billiga priser, men kräver mycket högre priser än de små och medelstora butikerna när de säljer andra varor." (Jämför: F. Roderich-Stoltheim, "Das Rätsel des jüdischen Erfolges". Leipzig 1928, HammerVerlag. Denna bok sammanfattar judiska affärsmetoder i en unik fullständighet. I vissa delar görs rent av chockerande iakttagelser).

Naturligtvis kunde det inte bli tal om några sociala strävanden i affärsföretag av detta slag. De judiska varuhusen var det mest antisociala elementet i vår socialiserade nationella ekonomi, på två sätt: som arbetsgivare och som affärsföretag. Som arbetsgivare betalade de utomordentligt låga löner och ägnade sig åt ett rent ut sagt monstruöst utnyttjande av ung arbetskraft. Trots att försäljarnas arbete var rent schematiskt krävdes en treårig lärlingstid. Eftersom endast intelligenta lärlingar antogs, kunde en sådan lärling mycket snart fylla en position som butiksbiträde. Efter att ungdomarna hade arbetat i tre år som lärlingar mot en mycket liten ersättning fick de nyutbildade en "lön" på 75 RM, under det andra året efter lärlingstiden 87 RM och under det tredje året 107 RM. Detta är löner som är normen i nästan alla varuhus. Om man betänker att dessa anställda alltid måste vara välklädda och att en betydande del av dessa belopp drogs av för resekostnader etc., vet man att de anställda inte kunde leva på dessa löner. De som inte kunde bo hos sina föräldrar hade i stort sett livets nödtorft i detta arbete. I vilket fall som helst är frestelsen att skapa sig en extra inkomst av något slag mycket stor med sådana löner. Man tänker ofrivilligt på kappföretaget Singer & Rosenthal, som delägdes av den "store" socialdemokratiske ledaren Paul Singer, som rådde sömmerskor som inte kunde klara sig på sin lön att gå till Friedrichstrasse och tjäna ihop det de behövde. Det råder alltså ingen tvekan om att varuhusen och konfektionsbutikerna blev enorma rekryteringsplatser för prostitution. Det är också slående att varuhusen främst anställde unga expediter. De avskedades vanligen när de uppnått en viss ålder. När Berlins handelsbiträdesorganisation 1926 gick in i en lönerörelse och en opartisk skiljedom fastställde lönerna, följde alla Berlinbutiker denna skiljedom, med undantag för varuhusen A. Wertheim, Tietz, Jandorf och Kaufhaus des Westens, dvs. alla stora Berlinvaruhus. Vid den nämnda organisationens funktionärsmöte rapporterade fackföreningssekreteraren Pollmerer att dessa företag på eget bevåg hade sänkt skiljedomens priser avsevärt och "helt enkelt dikterat" sina priser. Men varuhusen var inte bara asociala när det gällde lönerna. Genom att locka framför allt kvinnor att göra onödiga inköp, genom att tvinga på kunderna "Pofel", sänkte de levnadsstandarden för de mindre bemedlade och deras kulturella nivå. Om någon i sitt hem omger sig med de billiga styggelser som säljs i varuhusen, blir hans kulturella nivå lidande.

Det är skillnad på att lägga undan slant efter slant för att så småningom, kanske efter åratal, sätta en fin brons på avsatsen eller måla en värdefull tavla på väggen, och att släpa dessa slantar en efter en till varuhusen för att "dekorera" sitt hem med de praktföremål som man byter till sig och göra det till en "husvåldsutställning" i liten skala.

Storstadskundernas instinktlöshet motsvarades av en expansion av varuhusens verksamhet. År 1933 drev Tietz-företaget ensamt tio gigantiska varuhus i Berlin. Till detta kom Karstadt-koncernens gigantiska företag. I arbetarkvarteret Neukölln byggde Karstadt ett varuhus på en 16.000 kvadratmeter stor tomt som kostade långt över 15 miljoner mark. Filialer av liknande storlek byggdes i Schöneberg och Moabit. Karstadt spenderade också hundratals miljoner enbart i Berlin. Eftersom förhållandena i de flesta större tyska städer var ungefär desamma (enligt det ömsesidiga förhållandet mellan befolkning och investerat kapital), kan man få en uppfattning om den förödande effekt som varuhusens tablåer över tyskarna, särskilt de tyska kvinnorna, hade på den tyska medelklassen. Det är helt judiskt att denna förstörelse av den tyska medelklassen genomfördes med utländskt kapital. I samband med sammanslagningen av Tietzgruppen skrev kommunistpartiets ledande tidning "Rote Fahne" (3 december 1928): "Genom koncentration blir varuhuskapitalet i Tyskland det internationella finanskapitalets investeringskapital i lika hög grad som kapitalet i den tunga och kemiska industrin." På ett annat ställe står det: "Köpeskillingen för Jandorf-företagen sägs uppgå till 60 miljoner mark. Tietz förnekar att denna enorma summa skulle ha betalats med amerikanska pengar. Men man måste läsa mellan raderna. För den storbank som stod för de finansiella repen för denna koncentration var diskontoföretaget, som var knutet till brittiskt och amerikanskt bankkapital. Det medges också att Tietz inhemska och utländska vänner förser honom med en del av medlen. En stor del av de likvida medel i Tyskland, som gjorde det möjligt för diskontofirman att genomföra en så stor finansiering, kom ju från amerikanska lån. I vilket fall som helst är det säkert att Tietz, precis som Karstadt, arbetar med amerikanska pengar, även om han inte, som Karstadt, använder sig av en dollarobligation efter det att fusionen är genomförd."

Enligt en allmän bedömning är denna information korrekt. Det är dock anmärkningsvärt att samma tidning presenterade varuhusen för sina läsare som ett slags ekonomiserande institutioner. Den fortsatte med att skriva: "Den allt snävare marknaden tvingar fram ett avskaffande av denna konkurrens och samtidigt en sänkning av självkostnadspriserna genom så kallad rationalisering med hjälp av truster. Den samlade kraften hos de nya varuhusens truster riktas då ännu hårdare mot de små och medelstora butikerna. Precis som rationaliseringen av den storskaliga industrin leder varuhusens rationalisering till att medelklassen förstörs och utarmas."

Kommunistpartiet, eller rättare sagt dess fjäderlätta judar, påstod att varuhusen arbetade billigare (och levererade bättre varor) än specialbutikerna Vi har ovan visat att motsatsen var fallet! Det säger sig självt att den helt judiska

socialdemokratin blåste i samma horn. Socialdemokraternas centralorgan, "Vorwärts", skrev också i samma ämne att varuhusens verksamhet "minskade utgifterna". Sedan fortsatte man: "Men den rätta vägen visas bara av det faktum att varuhusen i allt högre grad betonar massornas mest koncentrerade inköp. Detta är också kännetecknande för Tietz-företaget, som först nyligen slutförde sammanslagningen med nästan två dussin varuhus i M. Konitzer-gruppen. I dag handlar det inte längre om att tjäna så mycket som möjligt på försäljning, utan på inköp. Vid försäljning bestäms priserna av den hårda konkurrensen om kunderna. När det gäller inköp har dock de stora varuhusen, särskilt när de går samman om inköp, nästan monopol på tillverkarna, vilket ingen detaljhandlare kan konkurrera med. Fabrikerna, som vanligtvis är medelstora företag, pressas av fördelen med långtidskontrakt och tolererar därför att varuhusen själva ingriper i tillverkarnas kalkyler. Den mellanliggande vinst som tas från fabriksägaren (även om fabriksägarna sparar på reklamkostnader) går till varuhusen."

Med ett ord: juden ska svälja allt! "Vorwärts", vars redaktion bestod av bara tio judar, förutom de judiska makthavarna, tyckte att det var helt i sin ordning. Men om socialdemokraterna, som vi har sett i deras "Handbuch", med rätta betraktade varuhusen som löneförtryckare, skulle man kunna anta att de skulle försvara sig mot avregleringen av varuhusens verksamhet. Men här såg vi återigen vad vi alltid har sett: där judiska intressen kolliderade med arbetarnas intressen tog socialdemokraterna den judiska sidan. Med sina organisationer och sitt inflytande över arbetarklassen kunde socialdemokraterna sätta upp hinder för varuhusens expansionssträvanden som var skadliga för arbetarna. Men det gjorde man inte, eller rättare sagt, det judiska ledarskapet gjorde det inte. Den tyske arbetarens harmlösa sinne, som lät sig ledas av judar, hade ingen aning om hur han utnyttjades och vilket spel som spelades med honom! De statliga myndigheterna var också extremt följsamma mot varuhusens kapital. När Karstadt ville inrätta en så kallad "köparsparbank", en fond som köparna skulle betala in sina pengar till, men som de bara skulle kunna ta ut i form av varor, och bankerna och sparbankerna motsatte sig detta eftersom det stred mot inlåningslagen, bad man de enskilda delstatsregeringarna om expertutlåtanden i stället för att helt enkelt förbjuda detta stora nonsens, som faktiskt stred mot inlåningslagen! Efter att de enorma Karstadtvaruhusen hade öppnat kunde "Vorwärts" den 8 november 1929 med strålande glädje meddela att "ministerpresident Braun och minister Grczesinski hade besökt Karstadtvaruhusen". Braun och Grczesinski är båda socialdemokrater! Det verkar också märkligt att radioprogrammet i Leipzig fredagen den 20 juni 1930 meddelade: "Nyheter från Hermann Tietz, Dresden".

Ämnet varuhus och press är nästan outtömligt. Allt som kan sägas här är att den tyska pressen misslyckades i kampen mot de judiska varuhusen och för medelklassen. Folkets stora intressen, som avgör till förmån för stamfränden och mot varuhusjuden, fann inget skydd i majoriteten av den tyska pressen. Med undantag för völkisch- och nationalsocialistisk press brydde sig ingen tysk tidning om att varuhusens kapital hotade att förstöra ett av de mest värdefulla tyska yrkena, anständig och solid handel. Mer skamligt än själva faktumet är motiven bakom det: för att bevara varuhusens annonser drog sig tidningarna för att kritisera de offentliga orättvisorna i varuhusens system. De allvarligaste försummelserna fanns i rapporteringen. Allt som var emot varuhusen undertrycktes, men vi stötte alltid på rekommenderade noter på ledarplats, trots att det organiserade förläggarsamhället bestämt hade avvisat dem. Här är bara ett exempel på hur det gick till: En ung flicka dog i Berlin till följd av en felaktigt och bristfälligt konstruerad s.k. värmesol. Utredningen visade att dessa solvärmare var, med expertens ord, ett "skandalöst slarvjobb". Varan kom från ett varuhus där hela lagret av solvärmare hade samma defekter. Tillverkaren åtalades och han bad om ursäkt genom att säga att han hade försökt leverera så billigt som möjligt. Han dömdes till sex månaders fängelse med villkorlig dom. Det anmärkningsvärda är att "Vorwärts" inte nämner namnet på det varuhus som sålde dessa livsfarliga solvärmare och vars hela lager av dessa varor konfiskerades. Alla som känner till omständigheterna vet att tillverkaren i fråga agerade på uppdrag av de skyldiga varuhusen, som därför bär det moraliska ansvaret, vid tillverkningen av den "oerhörda pftuscharbeit". Men för en stor del av pressen var hänsynstagandet till de stora annonsörerna viktigare än att tjäna folket och bekämpa deras skadedjur.

Judisk korruption

Nationernas ekonomiska historia är rik på stora judiska stölder, men de judiska skandaler som Tyskland har upplevt sedan revolutionen 1918 förvånade till och med experterna på judiska tillägnelsemetoder! Det började omedelbart efter revolutionen med Sklarz. Denne jude blev omedelbart en leverantör till ordningsmakten och stod i förtrolig kontakt med makthavarna. Han "tjänade" enorma summor pengar på kort tid. Alla försök att utreda Sklarz revolutionära kapitel i ljuset av rättssalen misslyckades. Sedan kastade bröderna Julius, Henry och David Barmat sig över det "befriade" Tyskland. Liksom de flesta av utpressarna i Tyskland efter november var de östjudar. De bodde i Holland och ministerialrådet Franz Krüger, som stod nära rikspresident Ebert, banade tillsammans med juden Heilmann och andra socialdemokratiska dignitärer, i synnerhet den tidigare rikskanslern Gustav Bauer, väg för dem till Tyskland. Snart

var bröderna Barinat ägare till tio banker och ett stort antal industriföretag. Genom medling av de tidigare nämnda hade de tillgång till nästan obegränsade lån från den preussiska statsbanken. När deras företag så småningom kollapsade uppstod förluster på mellan 60 och 70 miljoner riksmark, varav ungefär hälften kunde hänföras till den ovannämnda banken. Dessa rånare hade levt ett liv av högsta klass. I sina slottsliknande villor på Schwanenwerder jagade de furstliga gästerna, som regelbundet bevistades av de socialdemokratiska beskyddarna, varandra. I domstolarna kom dessa storskurkar undan med knappt några nämnvärda fängelsestraff, som de inte ens avtjänade. Domstolen avslog åklagarens begäran om att hålla de dömda i fängelse och släppte dem fria. De utnyttjade detta för att fly utomlands. En särskild skönhet med denna rättegång var att ingen av de socialdemokratiska förmånstagarna hade tagits med i åtalet!

Östjudarna Ivan och Alexander Kutisker och Michel Holzmann opererade på ett liknande sätt, om än inte riktigt lika framgångsrikt. Bröderna Kutisker kostade den preussiska statsbanken cirka 14 miljoner guldmark.

De tre bröderna Leo, Max och Willi Sklarek fick också obegränsat stöd från socialdemokraterna och kommunisterna när de rånade Berlins stadsbank. Historien om bröderna Sklarek ger stoff till en mycket färgstark och karaktärsrik skurkroman. Med hjälp av främst socialdemokratiska och kommunistiska stadsfullmäktigeledamöter hade dessa bröder på nolltid kommit över hela Berlins klädförråd, stödtjänstens utrustning, polisen, spårvagns- och tunnelbanetjänstemännen. När de väl hade "kommit igång" etablerade de en korruptionshärd på Berlins trottoarer som stank till himlen. De flesta av de tjänstemän som hade med dem att göra föll offer för deras mutfärdigheter. Inte ens Berlins förre borgmästare Boeß gick helt ren ur den smutsiga affären. Med hjälp av de mutade tjänstemännen lyckades de få fram fiktiva fakturor från Stadtbank, så att Stadtbank till slut "innehade" fakturor på sammanlagt 19 miljoner riksmark! Förlusten för Stadtbank uppgick till 12,5 miljoner riksmark; var andra stora belopp befann sig kunde inte fastställas (6-10 miljoner riksmark).

Efter månader av rättegångar behandlades bröderna Sklarek mindre milt än Barmats av domstolen i Berlin. Det allmänna samvetet hade väckts under tiden. De dömdes till långa fängelsestraff. Tjänstemännen och de namngivna stadsfullmäktigeledamöterna fick också fängelsestraff, även om de var relativt milda.

Judendom i musik

Om det fortfarande skulle behövas ett bevis för att det går att göra en obönhörligt objektiv och rättvis skillnad mellan den ande som grundar och formar och den som upplöser och förstör, mellan kulturens skapare, grundare och spridare och kulturknäpparen och kulturförstöraren, så finns det i kapitlet "Judendomen i musiken". Med ändring av ett sammanfattande uttalande av Julius Guttmann. Om judisk filosofi kan vi säga: Judendomen i musiken, det är en kort, skrämmande och mycket mångskiftande historia av absorbering av främmande idéer, utan någon ursprunglig skapande kraft; Den kändes av stora judiska andar (Mendelssohn, Mahler) i smärtsam tragedi, som det förblev meningslöst att kämpa emot, och dök upp i de märkligaste grader och branscher ner till en attityd utan självansvar, utan känsla för kultur, ära och skam hos dess bärare (moderna operettkompositörer och musikförfattare, Abraham, Holländer; Bie, Weißmann). Även en apostel för den "hjälpande, uppiggande livskraften i den judiska kulturen i västerlandet", Friedrich Muckle, måste erkänna att det finns områden i livet som var och förblir stängda för den judiska andan: Musik, måleri, arkitektur, skulptur. Även om han naturligtvis, och med tanke på utvecklingen fram till 1933, tyvärr inte utan berättigande, konstaterar att "även i dessa avslöjanden rusar den judiska själens ström". Under de senaste 150 åren har dock den smala strömmen av judisk livs- och konstsyn förenat sig med den breda strömmen av nordisk-arisk kultur, men den har fördunklat och alltmer förorenat denna ström.

När upplysningen kring mitten av 1700-talet etablerade sin kosmopolitiska människosyn och förkunnade en gemenskap för alla, oberoende av religion och ras, revs också Scheldmuren mellan judarna och de europeiska folken. Rationalismens naturlighets-, frihets- och jämlikhetsmani och revolutionerna 1789 och 1848, senare den fördärvliga tyska lagen om religiösa samfunds jämlikhet (1869) och Wilhelm II:s toleranta attityd till den grad att han blev förödmjukad, allt detta skapade den port genom vilken den judiska rasen, allt mindre hindrad och allt mer medveten om judendomens förment universella, messianska mission, kunde träda in i den moderna kulturens rike. Judendomens andel i det centraleuropeiska, särskilt tyska, musiklivet kan bara ha varit obetydlig, till och med obetydlig, på grund av de sociologiska omständigheterna fram till omkring 1800; åtminstone en blygsam trubadur, satirikern Süßkind von Trimberg, och en italiensk kompositör Salomo Rossi (Ebreo), verksam i Mantua omkring 1600, bör nämnas. Om vi går längre tillbaka, till den västerländska musikens begynnelse, bekräftar modern forskning (Eichenauer, även Besseler i sin "Music of the Middle Ages", Potsdam 1935) ett påstående som ska göras i början och slutet av vårt arbete: Den europeiska musikkonsten är nordisk i sin anda; utvecklingen från början till slutet av 1700-talet har som sin orubbliga grund den "nordisk-germanska

rasenhetligheten hos de moraliska klasserna" (Eichenauer). Den västerländska musikkonsten har sina rötter i den judiska orientaliska tempelsången, men medan dess skapande kraft för alltid gick förlorad - än idag sjunger den judiske chasanen samma fraser i synagogan som han gjorde för 2000 år sedan - omformade en ny, nordisk-germansk vilja att uttrycka sig och skapa de traditionella sångerna (forskare kallar denna nymodighet för pneumatiserat uttryck) och med en ny rasmedvetenhet om ton, ljud och rum utvecklades en ny västerländsk musikhistoria. Gotisk polyfoni, Bachs fuga och Glucks opera är de främsta monumenten över den nordiska musikandans oöverträffade skaparkraft. För mer än 1500 år sedan var dock den judiska rasens musikaliska uttryckskraft hjälplöst frusen i den gamla traditionen och oförmögen att överleva. Sedan dess har källan aldrig sprudlat igen; alla intellektuella och sociala barriärer som rivits, alla vägar till andra raser, all skicklig anpassning och ofta sofistikerat tillägnande av utländskt intellektuellt, kulturellt och musikaliskt material kunde inte ge judarna en glimt av den egna kreativitetens nåd. Detta är en tragedi som vi andra inte får tycka synd om med mänskligheten, men som vi måste dra samma slags slutsatser av som juden drog för sig själv genom att i avsaknad av kreativ förmåga odla andra förmågor på musikens område, som var rasligt inneboende i honom och gav honom överlägsenhet, förmågan att snabbt ta till sig, leva sig in i och tolka - kommersiell anda! Hos de stora judiska gestalterna i den tyska musikhistorien ser vi denna tragedi lysa igenom överallt och känner hur den mer eller mindre tydliga medvetenheten om bristen på elegans, att inte kunna skapa, får oss att ta till härledning och substitution: Mendelssohn till den släta formen och till stilistiska mönster, Meyerbeer till teaterns förställning och glitter, Offenbach till frivolitet, cynism och erotik, Mahler till extas, Schönberg till överdrivet intellekt och konstruktion. I dessa gestalter, som bygger på en stor "konstnärlig" förmåga som finns överallt, karakteriseras de två huvudsakliga uppdelningarna och riktningarna i den judiska inställningen till konst och liv: den ena vänd mot själen och tenderar mot asketism, den andra underdånig mot kroppen, älskar sensualitet och sensualitet på skölden. Endast ett fåtal judar tillhör den första tendensen: Mahler, som i en tragisk förveckling "ville tvinga fram en förbindelse med den tyska musikaliska andan, vilket tydligt förnekades honom" (Eichenauer), samt Schönberg och den ena och den andra mindre, nu bortglömda Neutöner; zur anderen aber von Mendelssohn (dessen unbestreitbarer Schaffenszwiespalt unter der glättenden Hülle von Intellekt und Bildung wenig sichtbar wird), Meyerbeer und Offenbach, dem echten jüdischen Spötter, Lezzanin, an und abwärts die vielen Hunderte von Kitsch- und Schundkomponisten des 19. Århundradet, 1900-talets operettsmörare och deras villiga medhjälpare, dåtidens författare och kritiker. Det egenvärde som framträder hos de större tonsättarna avslöjas skoningslöst av de mindre och underordnade, antingen som tekniskt skicklig imitation och skickligt vitkalkad

epigonism (E. W. Korngold, Kletzki, Raphael, Wellesz, Gal) eller som uppblåst kitsch (Lassen, Gumhert, Goldmark, Brüll) eller som ytligt, tidsbundet deltagande i varje stilistisk sensation (Toch och, i större skala, Weill). Men det är ändå mer tilltalande när den eller den juden en gång, sällan nog, erkänner sin ras och försöker skriva musik utifrån sin etnicitet: Ernest Bloch, Wilhelm Grosz, stilistiskt också Schönberg (den synagogförankrade Sprechgesang i "Pierrot lunaire") och Mahler (jfr Mosers och Eichenauers intressanta referenser), och tidigare Offenbach och Goldmark.

Som sagt, portarna till den europeiska kulturvärlden öppnades och Moses Mendelssohn, kompositörens farfar, kämpade oförtrutet för att komma in i samhället - den tyske juden (och snart också medborgaren) var född. Från och med nu började han bli den "effektiva jäsningen för nationell nedbrytning" (Mommsen). Rasblandningen och därmed "avnormaliseringen" av den tyska andan inleddes; den tyska romantikens själsliga vilsenhet berodde till exempel inte på ett nordiskt sökande efter ny mark, vilket Eichenauer bevisar, utan på ett famlande utan rötter och fotfäste till följd av rasblandningen. Som svampar efter regn växte hela generationer av judiska musiker av alla schatteringar upp kring sekelskiftet 1700-1900: Meyerbeer och Herold 1791, Moscheles 1794, musikförfattaren A. B. Marx 1795, Halevy 1799; den fashionabla pianisten Herz 1803, pianisterna Benedict och Fischhof 1804, sångarna Grisi 1805 och 1811; Mendelssohn 1809, violinisten Ferd. David 1810, Ferd. Hiller 1811, Sig. Thalberg 1812, violinisten Ernst 1814; bara lite senare tillverkaren av kitschiga sånger Ferd. Gumbert 1818 och Offenbach 1819.

Men detta var bara början! Det sociala hävdandet av de tyska borgerligt-andliga salongerna med judiska deltagare, särskilt under de i detta avseende instinktlösa litterära romantikernas tid (bröderna Schlegel, även kretsen kring Zelter och senare den liberalt-schoengeistiska kretsen kring Liszt), följdes så småningom av ett motsvarande hävdande av hela det offentliga musiklivet, varvid judarna drog nytta av sin sega livsvilja, sin orubbliga envishet och sin häpnadsväckande stamtillhörighet (skyddsinstinkt). Representanter för den judiska rasen etablerade sig inom alla områden av musikalisk odling, skyddade varandra och gjorde det på så sätt allt lättare för sig själva att utvecklas. Som Friedrich Willielm IV en gång uttryckte det: "Den oförskämda pöbeln lägger dagligen yxan på roten till det tyska väsendet genom ord, skrift och bild." De första pedagogerna: förutom Mendelssohn, den redan nämnde, mycket förtjänstfulle Marx, sedan teoretikern Jadassohn, violinisterna Joachim och David; de första kompositörerna: återigen förutom och efter Mendelssohn, Ignaz Brüll, Goldmark, den redan nämnde Gumbert, Ferdinand Hiller, sedan Lassen, Meyerbeer, Moszkowski; de första musikförfattarna: Förutom den redan nämnde Marx, grundaren av "Allgemeine

musikalische Zeitunz" (1824), Hermann Mendel (grundare av en musiktidskrift och en musikalisk encyklopedi), och framför allt Wagners fiende Eduard Hanslick. Judar, eller snarare judiska kvinnor, dök snart upp i sångarnas krets: Patti, systrarna Grisi, Csillag, Pasta, snart i dirigenternas: Levi, Dessoff, Bial. Från 1970-talet och framåt började musikvetare erkänna fler judiska representanter: Hanslick, Jacobsthal, Max Friedländer, halvblodet Philipp Spitta, lite senare Guido Adler, som uppfostrade en hel judisk skola vid Wiens universitet (Geigenringer, Wellesz, den senare också en atonisk kompositör!) Nettl, Leichtentritt, och slutligen fram till våra dagar Curt Sachs, Ernst Kurth, Wilibald Gurlitt och Alfres Einstein. Men inte nog med det: områdena musikhandel i vid bemärkelse, med noter såväl som med mänskliga varor, förlagsverksamhet och agenturverksamhet, ockuperades av judar med särskild ihärdighet; majoriteten av de stora musikförlagen var i judiska händer: Eulenburg (faktapartitur), Peters (piano- och vokalverk). Simrock och Universal-Edition (all musik, särskilt modern judisk musik), samt Leo Liepmannssohn (handel med antikvariska musikböcker och noter). Dessutom fanns de judiska agenturerna (Wolff & Sachs, Gutmann, Bernstein och många andra), som öppnade dörrarna till allmänheten för hundratals raskamrater, ofta med stor skicklighet och auktorisation - och blockerade dem för många motsvarande ariska artister! - och som i detta stöddes av en alltmer judaiserande musikkritik. Den tyska allmänheten överöstes med ett sådant överflöd av särskilt judiska reproduktionsartister, dirigenter, sångare, violinister, pianister, att den var tvungen att tro, särskilt eftersom några av dessa representanter visade genuin och stor förmåga inom sitt speciella område, att ämnena för utövande praktik i allmänhet var ett privilegium för det judiska folket, som var begåvade för det. Med hänvisning till de detaljerade listorna, sångarna: Julia Culp, Jadlowker, Kipnis, Lieban, List och Richard Tauber; även pianisterna: Friedmann, Godowsky, Kreutzer, Pachmann (vars jiddisch-idylliska stamning under hans Chopin-spelningar möttes av förtjusningsrop från Berlinpubliken), Schnabel, cellisterna Feuermann och Grünfeld (Geistreichelder), cembalisten Landowska, violinisterna Elman, Frenkel (en av de mest fanatiska och begåvade förespråkarna för den "modernaste" musiken bland sina raskamrater), Flesch, Huberman, Kreisler (vars kitschiga salongsarrangemang av "melodier av kända mästare" våren 1935 visade sig till stor del vara förfalskningar, nämligen hans egna "verk"!), Jehuda Menuhin (det högbegåvade judiska underbarnet), Rosé. Bland de otaliga namnen bör vi också nämna dirigenterna Blech, Brecher, Fried, Klemperer, Meyrowitz, Ochs, Walter, Zweig, kompositörerna Bloch, Braunfels, Jemnitz, Korngold, Lendvai, Schönberg, Schreker, Sekles, Toch, Weill, Weinberger, liksom de utländska Castelnuovo-Tedesco, Dukas, Milhaud, Satie och jazzapostlarna Gershwin, Grosz, Grünberg. - Enligt Günthers och Eichenauers forskning tillhör Georges Bizet den västerländska rasen, inte den judiska!

Ett särskilt "kreativt" och inkomstbringande område öppnade sig för judarna inom operettområdet, som de från början av 1900-talet och fram till 1930-talet förde ner till de lägsta offentliga instinkternas sfärer. Med hänvisning till den senare listan bör följande nämnas: Abraham, Ascher, Berté (författaren till Schubert-ragouten "Dreimäderlhaus"!), Fall, Gilbert, Granichstädten, Hirsch, Holländer, Nelson, Rosen, Oscar Straus, Winterberg; deras textförfattare: Bibo, Haller, Oesterreicher, Schiffer, Welisch m.fl. Om detta systematiska utnyttjande av smakens billigaste regioner - som inom dans- och underhållningsmusiken utfördes av banden Dajos Bela, Efim Schachmeister och Weintraub Syncopators - fortfarande var något begränsat i omfattning och senare snabbt kunde elimineras och symptomen på förfall förstöras, så var situationen mycket farligare när den judiska rasen och attityden också blev avgörande i frågor om allmän musikutbildning, Avgörande var östjuden och marxisten Leo Kestenber (och hans beskyddare Seelig), som 1918 placerades i spetsen för musikutbildningssystemet som rådgivare till det preussiska kulturministeriet, genomförde en rad utan tvekan goda reformer, men systematiskt fortsatte förjudaiseringen av detta för kommande generationer oändligt tomma område vid valet av direktörer och lärare vid universiteten och konservatorierna (Schönberg, Schreker, Sekles, Braunfels, Gal, Hernried).

Alla dessa processer, liksom utnämningarna till teater- och radiopositioner, som behandlas i andra kapitel i handboken, kunde bara fortgå smidigt om de stöddes av en press vars ras och attityd var av samma slag. Det är därför inte förvånande att den allmänna opinionen i musikfrågor (liksom i frågor som rör andra konstarter) från och med sekelskiftet, och i synnerhet under 1920-talet, nästan helt och hållet skapades av judiska hjärnor. De två centrumen var Wien och Berlin, där Berlin överträffade Wierl i fråga om snabbhet, ytlighet och lättsinne när det gällde "konstnärliga" "övertygelser". I Wien var de främsta författarna Decsey, Julius Korngold (far och förmyndare till underbarnet Erich Wolfgang), Paul Stefan, i Berlin Oscar Bie, Adolf Weißmann, den ökände ariske och judiskt anknutne H. 11. Stuckenschmidt, Pringsheim, Friedland, Kastner, Misch, Singer och många andra, plus de ylemska författarna Richard Specht, Paul Bekker (en särskild fara på grund av hans otvivelaktigt ensidigt tillämpade färdigheter i ett frätande kritiskt sinne) - och Alfred Einstein, som förtjänar en särskild rad. Han ansågs trots allt vara en av de mest mångsidiga och överlägsna judiska intellektuella företrädarna i musikfrågor, men han var ansvarig för "naturaliseringen" av många hjärtligt obetydliga raskamrater i den nya utgåvan av Riemanns musiklexikon, som han redigerade, och i den dömde han bara ut Mendelssohn, Meyerbeer och den judiskt lagde Krenek, men skrev också panegyriker om Schreker, Korngold Sekles, Gal, Brüll, Gumprecht, Moscheles, Leo Fall; som ger en särskild hedersplats åt den

musikskrivande Nichls, Kathi Meyer, men inte hittar ens det mildaste kritiska ord om Kurt Weill eller Heinrich Berté.

Redan före första världskrigets utbrott konstaterade juden Moritz Goldstein, som var oroad över den ökande antijudaismen och stödde sig på tidens liberala anda, det upprörande faktum att det tyska kulturlivet i allt väsentligt var i judiska händer: "Vi judar förvaltar den intellektuella egendomen hos ett folk som förnekar oss rätten och förmågan att göra det" ("Kunstwart", nummer 11, 1 mars 1912). Detta var slutpunkten på en utveckling som hade börjat vid mitten av 1700-talet, som med kraft drevs framåt av envishet och skicklig taktik å ena sidan, liberalism, tolerans och en allt större brist på nationellt och rasmässigt medvetande å den andra, och som fick sin sista stora impuls av revolten 1918 och den judisk-marxistiska regeringen under de följande 15 åren - och som stoppades av den nationalsocialistiska rörelsen i rätt tid innan den helt förstörde den tyska musikkulturen och ledde tillbaka in i naturliga nationella och rasmässiga kanaler.

I de följande förteckningarna ligger tonvikten på namnens säkerhet, inte på siffrornas fullständighet. Ett antal äldre, nu bortglömda namn, särskilt på utövande konstnärer, har utelämnats; om namnen på halvblod och de mestadels protestantiska döpta skulle tas med, skulle vi också vilja nämna namnen på dem som i det senaste förflutna tänkte och handlade judiskt med arisk härkomst, som simmade i strömmen av röta och förruttnelse - sannerligen, man skulle kunna fylla en bok med dem!

Kompositörer

Jul. Benediet (1804-1865, även pianist), Ernest Bloch, Walter Braunfels (halvblod), Ignaz Brüll, Mario, Castelnuovo-Tedesco, Paul Dukas, Max Ettinger, Hans Gal, Karl Goldmark, Wilhelm Grosz, Louis Grünberg, Ferdinand Gumbert (1818-1896), Jacques Fromental, Elie Halévy (= Hermann Levy), Louis Herold, Ferd. Hiller, Alexander Jemnitz, Paul Kletzki, Erich Wolfgang Korngold (underbarnet som, när hans talang inte räckte till, försörjde sig genom att arrangera och förfalska Johann Strauss operetter!), Ernst Krenek (av judisk härkomst; se om honom i sista avsnittet), Eduard Lassen (1830-1904, tillverkare av Lieder-Schmarren), Erwin Lendvai, Gustav Mahler, Felix Mendelssohn-Bartholdy, Giacomo Meyerbeer (= Jacob Liebmann Beer), Darius Milhaud, Ignaz Moscheles, Moritz Moszkowski, Günther Raphael, Karol Rathalls, Wilhelm Rettich, Eric Satie, Arnold Schönberg, Franz Schreker, Bernhard Sekles, Ernst Toch, Siegfried

Translateur, Kurt Weill, Jaromir Weinberger, Egon Wellesz, Alexander von Zemlinsky (av judisk härkomst).

Operettkompositörer

Paul Abraham, Leo Ascher, Heinrich Berté, Edmund S. Eysler, Leo Fall, Jean Gübert (= Max Winterfeld), Bruno Granichstädten, Haus Heymann (även pseudonym Hans Heyrinck), Hugo Hirsch, Viktor och Friedrich Holländer (far och son), Georg Jarno, Leon Jessel, Emerich Kalman,
Carl Mieses (skrev under namnen Richard Bird, George Elbon, B. Mattoni, Camillo Morena, Ernest Tompa!), Rudolf Nelson, Jacques Offenbach (= Jacob Eherst), Willy Rosen (= Wilhelm Baum), Mischa Spoliansky, Oscar Straus, Sir Arthur Sullivan (1842-1900, kompositören av "Mikado"), Robert Winterberg. - Andra operettkompositörer, som W.W. Götze och Walter Bromme, också Rob. Stolz med några av sina verk, och särskilt Ralph Benatsky, är arier, men skiljer sig mycket lite från de ovannämnda judarna när det gäller "kvaliteten" på deras produkter. Och det bästa av allt, arierna Franz Lehàr och den judiskfödde Eduard Künnecke, hämtade sina texter nästan uteslutande från judiska händer!

Textförfattare till operetterna: Dr Hans Adler, Günther Bibo, Alfred Grünwald, Herinann Haller, Ludwig Herzer, Bela Jenbach, Paul Knepler, Viktor Leon, Löhner-Beda, Rudolf Oesterreicher, Rideamus (= Dr Oliven), Rudolf Schanzer, Marcellus Schiffer, Leo Walter Stein, Ernst Welisch, F. Zell (= Kamillo Walzel).

Ledare

Rudolf Bial (1834-1881), Leo Blech (även kompositör), Artur Bodanzky, Gustav Brecher, Max Breisach, Otto Dessoff (= Dessauer, med dottern, körledaren Margarete Dessoff), Issaye Dobrowen (= Gutwein), José Eibenschütz, Oskar Fried, Felix Maria Gatz (= Goldner), Jascha Horenstein, Otto Klemperer, Felix Lederer, Richard Lert, Hermann Levi (1839-1900, den förste dirigenten för Parsifal i Bayreuth, publicerade sina arrangemang av Grandaurs Mozartöversättningar som sina egna), Gustav Mahler, Wolfgang Martin (Mischling), Selmar Meyrowitz, Siegfried Ochs, Egon Pollak, Julius Prüwer, Josef Rosenstock, Georg Sebastian, Fritz Stiedry, Georg Szell, Eugen Szenkar, Ignaz Waghalter, Bruno Walter (= Schlesinger), Frieder Weißmann, Felix Wolfes, Viktor Zuckerkandl, Fritz Zweig.

Sångare

Rosette Anday, Rosa Csillag född Goldstein (1832-1892), Julia Culp, Riza Eibenschütz, Gluditia och Giulia Grisi (på 1800-talet), Sabine, Maria och Kathinka Heinefetter (1800-talet), Erna v. Hößlin-Liebenthal (hustru till den ariske dirigenten Franz v. Hößlin), Hermann Jadlowker, Paul Kalisch, Sabine Kalter, Alexander Kipnis, Selma Kurz-Halban, Frida Leider (arisk, men gift med juden Demant), Lotte Leonard, Julius Lieban, Emanuel List, Giusetta Pasta, Adelina Patti och hennes syster Carlotta Patti (1843-1919, 1840-1889), Hermann Schey, Vera Schwarz, Richard Tauber, Rose Walter. - Bland de många judiska operettstjärnorna kan nämnas Gitta Alpar, Rita Georg och Fritzi Massary.

Violinister och andra instrumentalister

Licco Amar, Leopold von Auer, Judith Bokor (cellist), Budapest String Quartet, Ferdinand David (1810-1873), Julius David, Mischa Elman, Heinrich Wilhelm Ernst (1814-1865), Emanuel Feuermann (cellist), Carl Flesch, Stefan Frenkel, Heinrich Grünfeld (cellist), Sascha Heifetz (cheifetz), Eva Heinitz (cellist), Bronislaw Huberman, Joseph Joachim (1831-1907, om honom se sista avsnittet), hela Kolischkvartetten, Fritz Kreisler, Wanda Landowska (= Landauer; cembalo), Ferdinand Laub (1832-1875), Edith Lorand, Jehuda Menuhin, J. Milstein, Gregor Piatigorsky (cellist), David Popper (cellist), Arnold Rosé (= Rosenbaum).

Pianister

Paul Aron, Georg Bertram, Alice Ehlers (cembalist), Ilona Eibenschütz, Josef Fischhof (1804-1857), Karl Friedberg, Albert Friedenthal, Arthur Friedheim, Ignaz Friedmann (= Freudmann), Leopold Godowsky, Alfred Grünfeld, Horowitz, Leonid Kreutzer, Moritz Mayer-Mahr, Ignaz Moscheles, Moritz Moszkowski, Wladimir de Pachmann, Moritz Rosenthal, Arthur Schnabel, Rudolf Serkin, Sigismund Thalberg (1812-1871).

Musikvetare, pedagoger och bibliofiler

Guido Adler, Rudolf Cahn-Speyer (även organisatoriskt verksam, O. E. Deutsch, Alfred Einstein, Max Friedländer, Karl Geiringer, Eduard Hanslick (se även musikförfattare), Robert Hernried, Paul Hirsch, Leopold Hirschberg, E. v.

Hornbostel, Gustav Jacobsthal (1845-1912) Salomon Jadassohn (1831-1902), Leo Kestenberg, Ernst Kurth (Mischling), Robert Lachmann, Ludwig Landshoff, Hugo Leichtentritt, Maria Leo, Adolf Bernhard Marx (1795-1866), Albert Mayer-Reinach, Paul Nettl, Curt Sachs, Philipp Spitta (Mischling), Egon Wellesz, Werner Wolffheim. De pedagog-kompositörer som nämns på s. 319 hör också hemma här.

Musikskribent och kritiker

Adolf Aber (Leipziger Neueste Nachrichten), Moritz Bauer, Paul Bekker (Frankfurter Zeitung, senare intendent i Kassel och Wiesbaden), Oskar Bie (Berliner Börsencourier), Hanns David, Ernst Decsey (= Deutsch, Neues Wiener Tagblatt), Friedrich Deutsch (Berliner Morgenpost), Alfred Einstein (Berliner Tageblatt), Martin Friedland, Otto Gumprecht (1823-1900, Wagnerfienden, Berliner National-Zeitung), Eduard Hanslick (1825-1904, Wiener Neue Freie Presse; hans judiska härkomst är mycket sannolik, även om den ännu inte kan bevisas bortom allt tvivel), Edgar Istel, Alfred Christlieb Salomo Ludwig Kalischer (1842-1909), Rudolf Kastner (Berliner Morgenpost), Julius Korngold (Hanslicks efterträdare på Neue Freie Presse), Hans Kuznitzky, Alexander Laszlo (den färgade ljusmusikens galne apostel), Ernst Lert (= Levi), Ludwig Misch, Neruda (= Rosenberg, Mischling, Vossische Zeitung), Nora Pisling-Boas (8-Uhr-Abendblatt, Berlin), Willi Reich, Dr. med. Kurt Singer ("Vorwärts"), Richard Specht, Paul Stefan (= Grünfeldt), H. H. Stuckenschmidt (av judisk härkomst), Adolf Weißmann.

Musikbyråer

(Enligt E. H. Müller; idag finns det inte längre någon judisk musikagentur i Tyskland): Otto Barnofske, Arthur Bernstein, Cotta & Redlich, Saul Ehrbar, Eugen och William Frankfurter, Albert och Emil Gutmann, Julius Hainauer, Ernst Heinemann, Gebrüder Hirsch, Klaw & Erlanger, Arthur Laser, Gustav Levy, L. Loewensohn, Jacques Mahler, Wolf Mandel, Max Maretzek, L. Taube, Wolff & Sachs.

Musikförläggare

Allergo-Theaterverlag, Berlin; Anton J. Benjamin AG, Leipzig (en förlagsgrupp till vilken de judiska förlagen D. Rahter och Simrock, som anges nedan, samt City-

Verlag och Lyra-Verlag hörde); Eduard Bloch, Berlin; Felix Bloch Erben, Berlin, Drei Masken-Verlag, Berlin (ett ariskt förlag som distribuerade de viktigaste judiska operetterna); Ernst Eulenburg Leipzig, Musikantiquariat Leo Liepmannssohn, Berlin; C. F. Peters, Leipzig; Philharmonia-Verlag, Wien; D. Rahter, Leipzig; J. Rieter-Biedermann, Leipzig; Rondo-Verlag, Berlin; N. Simrock, Leipzig; Tonika-Do-Verlag, Berlin (nu i arisk ägo, anpassat sedan den 1 november 1935); Universal-Edition, Wien; Josef Weinberger, Wien.

Det här är nyktra listor, men om man tittar på dem igen för att få en bild av framför allt 1920-talet grips man av fasa över hur något sådant ens var möjligt. Man minns de judiska skolorna Schreker och Schönberg (vid statsinstitutet i Berlin!), Klemperer (vid Krolloperan) - för att inte tala om Reinhardt och Jeßner -, Bekkers-Kreneks vidriga experimenterande och protektionism vid statsteatrarna i Kassel och Wiesbaden, TonkünstlerVersammlungen och musikfestivalerna med sina årligen växlande stilparoller; man minns hur även kreativt värdefulla musiker (Hindemith!) greps av denna sönderfallets anda, flykten till sensation och ytligt experimenterande; minns att den störste representanten för förkrigsmusiken, Hiehard Strauss, "gick förlorad i sönderfallets anda" (Eichenauer), att han inte bara hyllades av den judiska pressen, utan att hans textförfattare (Hofmannsthal, Stefan Zweig), hans förläggare (Fürstner) och hans biograf (Specht) alla var judar. Och att den tyska allmänheten än i dag betraktar hans antipodiska och outtröttliga förkämpe för sanning, uppriktig kreativitet och tyskhet, Hans Pfitzner, som ett slags "outsider"! - Låt oss erinra om några karakteristiska enskilda fall: hur tidskriften "Melos" stod upp för allt judiskt "modernt", - hur den ariske, judiskt lagde kritikern H. H. Stuckenschmidt ostraffat fick tömma sina skurhinkar i tysk-judiska tidningar, - vilken framgång den rasistiskt kränkande operan "Jonny spielt auf" av den ariske, men judiskt gifte Ernst Krenek hade 1928 (den framfördes 421 gånger!), hur den ariske violinisten Adolf Busch efter revolutionen hellre förklarade sin trohet till emigranterna än till Tredje riket och avvisade den tyska hälsningen som stötande, etc. etc. Hur många fall av judisk smitta hos rena, ariska musiker kunde inte observeras - och glömdes bort, förblev senare oupptäckta och ostraffade.

Låt oss sammanfatta: juden har aldrig skapat kulturella värden inom musiken heller. Däremot har han bevarat och representerat dem många gånger: Adolf Bernhard Marx försvar av de stora tyska mästarna, Felix Mendelssohn-Bartholdys och Philipp Spittas insatser för kunskapen om och odlandet av Bach, Joachims engagemang för Brahms och Beethovens sista kvartetter, Bruno Walters arbete i den mån det gällde Mozart, Gustav Mahlers arbete i den mån det gällde många stora tyska verk - dessa förtjänster bör inte förminskas. De är alla förtjänster inom

området för inspelning och återgivning av konstnärlig praxis, aldrig av en originell, begåvat kreativ natur. De är delvis historiska förtjänster och därför, i motsats till den judiska dialektikens argument, inte på något sätt bindande för nutiden och den nya kulturella viljan. Den naiva frågan: Kommer det tyska musiklivet att förlora något om judarna inte längre deltar? kan med glädje besvaras nekande, även av den mest skeptiske. Om de nämnda positiva värdena dessutom vägs mot de negativa "meriterna", mot den judiska konstpolitikens tusenfalt skadliga, frätande effekter, råder det ingen tvekan om var vågskålen tippar. Det är därför som det inte längre kan finnas någon "mittenpolitik" inom det nya tyska musiklivets breda fält. Ingen tolerans. Ingen förståelse, ingen humanitet, utan vi har alla rätt att, i den klara insikten att endast det som har det högsta värdet, som har en livsförbättrande effekt på vår ras, helt och hållet eliminera det judiska i musiken.

Litteratur

Richard Wagner inledde kampen mot judendomen i sitt verk "Das Judentum in der Musik" ("Judendomen i musiken") från 1850; den tidens ariska Wagnerfiender insåg inte hur de stärkte den judiska fronten med sin stridsposition mot Wagner. Man måste läsa Wagners magnifika författarskap, som än i dag inspirerar i sin karakteristik av den tyska liberalismen, den tyska mentaliteten och det farliga "lugna självförtroendet", sedan kritiken av Mendelssohn, Meyerbeer och den sene Schumann, med pro domo-supplementet från 1869, plus hans essä "Deutsehe Kunst und deutsche Politik" ("Tysk konst och tysk politik"), och för skojs skull de slaviskt judiska motskrifterna av en anonym Dr B, "R. Wagner und seine neueste Schrift Das Judentum in der Musik" (Breslau 1869) och S. Levys (1930). - Efter Wagner är det tyst; ingen röst av betydelse och efterklang höjs mot judarnas växande överlägsenhet i det tyska musiklivet. Endast tonsättaren Hans Pfitzners arbete för renhet i det konstnärliga utövandet, som visserligen inte var uttalat antijudiskt, riktade sig också mot de laster och skador som judarna naturaliserat. Hans F. K. Günthers omfattande verk om rasstudier, i synnerhet "Rassenkunde des deutschen Volkes", "Rassenkunde des jüdischen Volkes" och "Rasse und Stil" (alla utgivna av J. F. Lehmann, München) utgjorde en av grunderna för Richard Eichenauers bok "Musik und Rasse" (Lehmann, München 1932), det för närvarande tyvärr alltför okända auktoritativa verket i detta ämne, omfattande i fråga om intellektuell historia, konstnärligt full av liv och av en exemplarisk ädelhet, men samtidigt tydlig beslutsamhet i attityden, särskilt i den judiska frågan. I den omedelbara nutiden ges en omfattande översikt över hela den kulturpolitiska situation som skapats av judarnas fördärvliga verksamhet i Tyskland i boken "Die Juden in Deutschland" (Judarna i Tyskland) utgiven av det tidigare "Institut zum

Studium der Judenfrage" (nu Antijudisk Aktion) (Zentralverlag der NSDAP., Franz Eher Nachf. GmbH., München 1935). Slutligen har Hans Brückner, den outtröttlige förkämpen för att rena musiklivet från judiskt sönderfall, nyligen avslutat den nya, andra upplagan av sin "Musikalische Juden-ABC" (Hans Brückner Verlag, München 1936), som efter den hastiga och tyvärr felaktiga första upplagan nu är den enda och mest tacksamma upplagan i sitt slag. Det är ett arbete vars svårigheter endast kan uppskattas av dem som själva har försökt att säkra judiska namn och uppgifter.

Judendomen i teatern

När nationalsocialismen efter sin politiska seger inledde sitt kulturella arbete fann den teatern i ett fullständigt krossat ekonomiskt tillstånd och andligt förorenad av judar. En skrämmande hög andel av teatercheferna, regissörerna, skådespelarna, dramatikerna och kritikerna var judar. Det kunde inte längre talas om en tidigare tysk teaterkultur, om tyskt skådespeleri. Teaterns hantverk hade ersatts av spekulativt experimenterande, inte för teaterns skull utan för det egna namnets skull, för den egna reklamens skull. Konsten att tala, eller ens förmågan att tala på vers, var illa sedd och ersattes av ett allmänt mumlande och mumlande. I stället för ensemblen triumferade den självgjorda, ambitiösa, egoistiska stjärnan, uppfödd av beskydd, judisk rastillhörighet eller skamlöshet. Detta judiska teaterlotteri berodde dock i grunden på samma inställning till repertoaren.

Det krävdes inte mycket ansträngning av det judiska intellektet för att inte inse att dess härskare i och med teatern hade fått ett agitatoriskt maktmedel av oerhörd betydelse och effekt. För att kunna använda det i judisk mening var ingenting enklare än att vända teaterpolitiken, som Schiller redan i sin helhet hade uppfattat som en moralisk institution, till dess motsats: med andra ord, att vända en moralisk institution till ett nöjesetablissemang för tre pennies. Den efter kriget utbredda trögheten i etniska och nationella och därmed också moraliska frågor, den ständiga judiska smittan genom pressen, den enorma ökningen av arbetslösheten och den därav följande nöden samt kommunismens vansinne med dess vidskepelse att situationen kunde förbättras genom å ena sidan pacifism och å andra sidan terror - som dock båda utgick från judiska hjärnor - gav det judiska inflytandet och maktsträvandena på scenen nästan obegränsat fria händer.

Följaktligen fick teatern under detta styre dela upp sig i två kategorier: underhållningsteater och litterär teater. Båda typerna påstods vara samtida, levande teater. I själva verket var det dock i båda fallen bara en skickligt konstruerad affär

som inte kunde hävda sig trots publikens gränslösa blindhet och trångsynthet. Tomma hus, tomma biljettkassor, teaterkonkurs efter teaterkonkurs (se Rotter-Bühnen och Reinhardt-Theater) med mer eller mindre uppenbara bedrägerier var slutet.

Vad gav de noll på scenen? I den så kallade "Unterhallungstheater" gav de "folket avkoppling, glädje och underhållning". Och hur såg denna "kaviar för folket" ut? Judisk patologisk sexuell repression dominerade denna typ av teater, från swing till komedi och så kallad komedi till revy som höjdpunkten av ohämmad sensualitet. Tusen vackra ben, provocerande danspantomimer och motsvarande liderliga sångtexter med mer eller mindre dolda uppmaningar hade till uppgift och syfte att distrahera folket från deras elände och framför allt från dess upphovsmän, att få dem att agera ut sina lägsta instinkter, sina primitiva instinkter så att säga. Den som förde med sig mest intimitet var den största kulturbäraren. Men ur judisk synvinkel, med en fanatisk kärlek till sanningen!

Och den så kallade litterära teatern var inte mycket annorlunda, med Max Reinhardt (Goldmann) och Leopold Jeßner bland sina mest framträdande kulturpersonligheter. Även här dominerade den judiska perversiteten, om än inte i revyns och operettens råa form, utan det judiska skämtet och den judiska satiren måste stå för en djupare judisk innebörd. Till och med mer effektivt än skämt och satir var den tragiska skildringen av sociala svårigheter för det milda judiska hjärtat. På så sätt var det möjligt att slå två flugor i en smäll: undergräva moralen och propagera för klasskampen, bolsjevismen och den judiska frälsningen från öst "sanningsenligt och aktuellt". Det var förvisso broderligt och medmänskligt att publicera de stora massornas "befrielse" på ett mer eller mindre doktrinärt, mer eller mindre aggressivt sätt för att säkra sig en rik royaltyinkomst. Det behöver inte understrykas att bröderna i detta märkliga brödraskap huvudsakligen och till största delen var judar. Och om dramatikerna kanske till och med tog till en klassiker för att herr Ferdinand Bruckner (Theodor Tagger) eller herr Hans José Rehfisch inte hann bli klara med sina nya pamfletter i tid, så fick dessa stackars tantrikfria offer stå ut med alla möjliga våldtäkter, av vilka moderniseringsmetoderna fortfarande var de mest ofarliga. Reinhardt, Jeßner och Piscator var så fantasifulla att de stackars döda borde ha tackat dem för att de populariserade dem.

Det skulle föra för långt att här räkna upp titlarna på denna judiska dramatiska farsot. Följande lista över de viktigaste judiska dramatikerna, som inte gör anspråk på att vara uttömmande, eftersom den säkert skulle kunna fördubblas, om inte tredubblas, kan tjäna som ett exempel på judaiseringen inom tysk efterkrigsdramatik fram till 1933.

Max Alsberg (tillsammans med Otto Ernst Hesse, en gång teaterkritiker på "B. Z. am Mittag") Paul Altenberg, Franz Arnold (tillsammans med Ernst Bach), Raou Auernheimer, Vicki Baum, Rudolf Bernauer (även tillsammans med Rudolf Oesterreicher), Emil Bernhard (Emil Cohn), Henry Bernstein, Curt Bois (tillsammans med Max Hansen), Felix Braun, Max Brod, Ferdinand Bruckner (Thedor Tagger), Otto Bruder (Salomon) Alfred Döblin, Hermann Essig, Lion Feuchtwanger, Bruno Frank, Hans Frank (även tillsammans med Hans. Adler), Fritz Friedemann-Federich, Pau Frischauer, Ludwig Fulda, Siegfried Geyer (Geyerhahn), Wenzel Goldbaum, Stefan Großmann, Fritz Grünbaum, W. J. Guggenheim, Bruno Hardt-Verden, Walter Hasenclever, Leo Heller, Wilhelm Herzog Ludwig Hirschfeld, Magnus Hirschfeld, Martha Hirschfeld, Max Hochdorf, Hugo von Hofmannsthal, Felix Hollaender, Klaus-Gustav Hollaender, Else Jerusalem (förmodad Widakowich) Felix Joachimson, Alfred Kallir (Ernst Lach), Nathan Katz Egon Erwin Kisch, Paul Kornfeld, Karl Kraus, Arthur Landsberger, Ferdinand Lion, Ernst Lissauer, Rudolf Lothar (Spitzer), Emil Ludwig (Cohn), Erika Mann (halvjude), Klaus Mann. (halvjude) Georg Mannheimer, Erich Mühsam, Hans Natonek, Alfred Neumann, Robert Neumann, Siegfried Neumann, Leo Perutz, Robert Prechtl (friedländer), Alfred Polgar, Hans José Rehfisch, Kurt Robischek, Roda Roda (Sandow Friedrich Rosenfeld), Karl Rosner, Felix Salten (Salzmann), G. Sil-Vara (Silberer), Wilhelm Speyer, Bert Schiff, Marcel Schiffer, Alfred Schirokauer, Lothar Schmidt (Goldschmidt), Arthur Schnitzler, Leo Walter Stein, Alice Stein-Landesmann, Leo Sternberg, Carl Sternheim, Felix Sternheim, Julius Sternheim, Ernst Toller, Kurt Tucholski, Hermann Unger, Franz Werfel, Paul Wertheimer, Friedrich Wolf, Max Joseph Wolf, Alfred Wolfenstein, Max Wolff, Karl Zuckmayer (Halbjude), Arnold Zweig, Stefan Zweig.

I dag befinner sig nästan alla dessa människor utomlands och skriver sina diatriber mot det nationalsocialistiska Tyskland. I synnerhet Ferdinand Bruckner, vars "Rassen" var för mycket även för utlandet, som protesterade häftigt mot denna smutskastningskampanj (bland annat i Buenos Aires). Friedrich Wolfs "Professor Mannheim" gav också upphov till en teaterskandal i Zürich. Erika Manns politiska kabaré "Die Pfeffermühle" hade också flera möten med den utländska polisen. Trots det fortsatte den att turnera i Schweiz, Holland, Frankrike, Österrike och Tjeckien i flera år.

Att denna judiska invasion av dramatiker överhuvudtaget kunde bli så framgångsrik beror på den allmänna judaiseringen av teatern före 1933. För att

bara välja ut de mest slående, låt oss ta en kort rundtur på Berlins teatrar 1933. Vi hittar i

Statsteatern: Leopold Jeßner Alexande Granach, Lucie Mannheim;

Berlins teater: Alexander Moissi, Otto Waldis;

Tyska teatern och i Kammerspiele: Max Reinhardt, Rudolf Beer, Sigmund Nunberg, Max Pallenberg, Hermann Vallentin, Otto Wallburg, Lilli Eisenlohr, Lore-Anne Mosheim, Lisl Valetti;

Großes Schauspielhaus: Paul Graetz;

Kabaré med komiker (och samtidigt som gäster på nästan alla Berlins scener): Siegfried Arno, Curt Bois, Felix Bressart, Fritz Grünbaum, Peter Lorre, Paul Morgan, Ilse Bois, Irene Eisinger, Wanda Rotter;

Komediteater. Victor Barnowsky, Karl Ettlinger, Fritz Kortner (Kohn);

Rotter scenerna: Alfres och Fritz Rotter, Robert Klein, Herbert Friedländer, Max hansen, Fritzi Massary, Grete Mosheim;

Rose Theatre. Norbert Schiller (Veilchenblüt);

Schiller Theatre: Fritz Hirsch, Richard Pearlberg, Ben Spanier;

Teater på Schiffbauerdamm: Egon Sala;

teatern på Behrenstraße: Eugen Burg (Hirschberg; än idag!) Hans Otto Stern, Rudolf Weinmann, Liselotte Rosen;

Teater på Stresemannstraße: Victor Horwitz;

Voksbühne: Willy trenk-trebitsch, Maria Fein, Rosa Valetti.

I imperiets storstäder kunde man också hitta följande personer som regissörer, skådespelare, regissörer eller skådespelare:

Paul Barnay, Else Bassermann, Elisabeth bergner, Trude Berliner, Erik Charell, Ernst Deutsch, Julius Falkstein, Kurt Gerronb, Rudolf Nelson, Max Ehrlich,

Valeska gert, Gustav Hartung (May), Arthur Hellmer, Kurt Hirschfeld, Leopold Lindtberg, Fritz Jeßner, Marga Legal, Alwin Kronachter, Adolf kaufmann, Walter Robitschek, Josef Plaut, Arno Schirokauer, Joseph Jarno (Kohner) och många andra.

Det är lätt att föreställa sig att det fanns ett nära samarbete mellan denna judiska teater och den dåtida pressen.

Arthur Eloesser, Monty Jacobs i "Vossische Zeitung", Alfred Kerr (Kempner), Fritz Engel, H. E. Jacob i "Berliner Tageblatt", Max Hochdorf i "Vorwärts", Ernst Heilbronn (för "Frankfurter Zeitung"); R. F. Arnold (Levison) i ".Die Literatur", Norbert Falk i "B. Z. am Mittag", Bernhard Diebold i "Frankfurter Zeitung", Max Osborn i "Berliner Allgemeine Zeitung", Willy Haas i "Montag-Morgen", Berlin, Hans Natonel, i "Neue Leipziger Zeitung"; även Arthur Kahane, Otto Stoeßl, Alfred Polgar, Hermann Sinzheimer m.fl.

Förutom sin kritik har de naturligtvis också gjort problematiska uttalanden om teatern. Följande måste här nämnas som ett komplement: Julius Bab, Friedrich Gundolf (Gundelfinger; gjorde även översättningar av Shakespeare), Oskar Walzel Shakespeare), Oskar Walzel, Richard E. Meyer, Heinrich Spiero. Siegfried Trebitscli, som vi har att tacka för vår närmare bekantskap med Bernard Sliaw, bör också läggas till.

En betydande del av den judiska teatersituationen i efterkrigstidens Tyskland bestämdes av teaterförlagen, av vilka de flesta också var i judisk ägo eller till största delen drevs av judar. På Ullsleins teaterförlag Arcadia var herr Sulzbach ansvarig; på Felix Bloch Erben, vars judiska rastillhörighet inte kan bevisas, var Fritz Wrede och Dr Goldberg ansvariga för teaterförsäljningen och var förmodligen de som var mest involverade i denna judiska boom; på S. Fischer var juden Gottfried Bermann-Fischer försäljningschef; det vänsterorienterade scenförlaget Kiepenheuer leddes av Julius Berstl, som Adolf Bartels beskriver som jude; Oesterheld & Co.Verlag låg i händerna på juden Siegfried Cohn, och Betriebsstelle und Verlag Deutscher Bühnenschriftsteller und Bühnenkomponisten leddes också av juden Oskar Neruda.

Tyvärr märktes en ibland mycket obehaglig instinktlöshet på teatern långt efter 1933. Vintern 1934/1935 såg man t.ex. "Das Extemporale" (judisk medförfattare Sturm), "Komteß Gucker" (judisk medförfattare Alax Kempner-Hochstädt), "Kyritz-Pyritz (judisk medförfattare Osear Justinus, egentligen Cohn), "Kater Lampe" av den avlidne judiske gifta Emil Rosenow, "Weh dem, der liebt" av den

avlidne judiske gifta Feodor von Zobeltitz, "Spanische Fliege" av judarna Franz Arnold och Ernst Bach, samt "Hurra, ein Junge!", "Im weißen Rößl" och "Da stimmt was nicht" av judarna Blumenthal och Kadelburg, samt "Zwei Wappen" och "Als ich wiederkam", "Herr Senator" (judisk medförfattare Kadelburg) och "Husarenfieber" av juden Kadelburg. Under säsongen 1934/1935 framfördes åtta pjäser av författarfamiljerna Blumenthal, Kadelburg, Schönthan, Schlicht, G. von Moser och Trotha nästan 100 gånger.

Bernard Shaw i översättning av juden Siegfried Trebitsch uppnådde 138 föreställningar med åtta pjäser, Carlo Nicodemi i översättning av juden Kahn 113 föreställningar med två pjäser.

Kampen om den tyska teatern är ännu inte över. Kampen mot judendomen och den judiska andan på teaterscenen kräver fortfarande den största villighet. Det är uppgiften och plikten för nationalsocialismens kulturella strävanden att eliminera alla dessa skadliga influenser så att den tyska teatern verkligen kan bli en teater för det tyska folket.

Judendom i film

Judendomens översvämning av hela det offentliga livet, vare sig det gäller det ekonomiska och politiska livet eller konst och vetenskap, blir särskilt märkbar och räknebar i filmen, vars utveckling infaller under de senaste tjugo åren 1915-1935. I filmen, och särskilt i spelfilmerna, som fick en aldrig tidigare skådad utveckling just på grund av sitt syfte, och genom vilka den allmänna opinionen praktiskt taget bildades, gav juden själv öppet och fritt en levande skildring av sina ständigt växande mål och sätten att uppnå dem, och lämnade därmed en gång för alla världen ett tydligt vittnesbörd om den judiska andens natur och en mene tekel. Här har den judiska anden själv gjort en bekännelse om huruvida den tillhör kulturskaparna, parasiterna eller kulturförstörarna. l "Kulturschreckenskammer" i Reichsfilmarchiv ii Berlin-Dahlem, dit polishögkvarterets bildarkiv har överförts, förvaras utdrag ur förbjudna filmer från tiden före Lichtspielgesetz samt filmer som tidigare var helt förbjudna. När Lichtspielgesetz trädde i kraft 1920 och polisen som filmcensur avskaffades hade en del av de bolag vars filmer hade beslagtagits upphört att existera, varför filmerna kunde bevaras.kunde bevaras. Dessa händelser kommer dock för all framtid att vittna om de ansvarigas inställning och avsikter.

Den första utvecklingen av spelfilmen ägde rum under åren 1913/1914, de år då nationernas bästa krafter stod vid gränserna för att försvara landet. Under denna tid och när gränserna öppnades efter krigsslutet i november 1918 hade en ras som var främmande för det tyska folket, och vars medlemmar delvis bara hade fått njuta av det tyska folkets gästfrihet under en mycket kort tid, lagt beslag på detta kulturella medium genom parti- och riksdagsstyre och framför allt genom sina pengar. Upp till 81 procent av filmskapandet - författare, musikskribenter, regissörer och skådespelare -, upp till 87 procent av filmproduktionen och upp till 91 procent av filmdistributionen låg i judarnas händer 1933.

Detta förhållande mellan judarnas inblandning i filmproduktion och distribution i förening med deras inblandning i filmskapandet ledde till att det knappast fanns en film som inte på något sätt hade passerat genom judisk kontroll, vare sig det gällde finansiärer eller intellektuellt inflytande eller bådadera. Filmproducenterna, distributörerna och även filmskaparna är namngivna och statistiskt uppräknade i författarens "Handbücher des Films", volymerna I-IV. Filmpressen var uteslutande i händerna på judarna. De ledande publikationerna var "Lichtbildbühne" av juden Wolffsohn, "Film-Kurier" av den tjeckiske juden Weinert, "Der Film" av juden Max Matthisson och "Kinemafotograph" utgiven av Scherl med sin redaktör, den före detta synagogkantorn Alfred Rosenthal, som kallade sig "filmkonsult för alla specialist- och dagstidningar utgivna av Scherl".

Utvecklingen i Film-America var mycket likartad. Skaparna av filmerna i Amerika kom alla från de yngsta skikten i det nordamerikanska samhället i den stora invandringsvåg som hade fört otaliga judar från Östeuropa över havet sedan 1980-talet. Och här Carl Laemmle = Julius Baruch i Oskosh, Wisconsin, invandrad från Schnaben, pälshandlare, Adolph Zuckor från Ungern invandrad till Chicago, handskresenär; Samuel Goldfish från ryska Polen, som kallade sig Goldwyn, showman och magiker; Jesse Lasky och bröderna Schenck från ryska Polen; den ungerske immigranten William Fox = Fuchs, och Loews, far och son, från klädtvätt- och klädbranschen och de fyra Warners från sina skomakerier och cykeluthyrningsverksamhet, etc. av filmen, denna enorma kulturbärare, 1900-talets konst. Fülöp-Miller, som inte är motståndare till judendomen, redogör för detta i sin "Phantasy Machine".

Filmindustrin, som var främmande för det tyska folket, inledde bokstavligen en kapplöpning för att förstöra den tyska själen. "Likt en hord vilda djur vars burar plötsligt öppnats och som nu blodtörstigt kastar sig över den intet ont anande skaran, kastade sig det frigjorda biografkapitalet över de delar av det tyska folket som hade vant sig vid biografen och som på grund av sin ungdom och brist på

utbildning inte kunde motstå dess onda inflytande. Det mest skamlösa vinstbegär förenade sig med massornas lägsta instinkter, den obildade ungdomens sensualitet och sensationsbehov till ett filmdrama som trotsar all beskrivning", skrev den framlidne professorn i konsthistoria och konstteori vid universitetet i Tübingen, Dr Konrad Lange, i sitt verk "Das Kino in Gegenwart und Zukunft" (Biografen i nutid och framtid), 1920. En blick på den tidens nämnda filmtidskrifter ger en uppfattning om dessa filmers moraliska höjd.

Till exempel annonserade en viss Albert di Cassanova en film kallad "Fieber" (Feber), vars rollista innehåller följande yrken: "Sedeslavinna, en annan sedeslavinna, hypotiker och hora, hora till mor, prostituerad, hallick, hasardspelare" ("B. Z." av den 10 juli 1919). Filmen "Den gula döden" innehåller enligt sin synopsis tre våldtäkter, flera förförelser, en pogrom, flera mord och självmord. Det är i de kriminella kvarteren och hallickarnas barer, opiumhålorna, spelhålorna, natthärbärgena och fängelserna som dessa händelser äger rum! Hela tragedin om det tyska folkets öde framgår av dokumenten från den tiden. Dessa spekulanter kastade sig över denna försvagade nationella kropp med andliga mänskliga ägodelar, över ett folk som i åratal hade stått emot en hel värld av fiender, som svalt och förblödde.

När det tyska folkets indignation över bildremsornas oanständiga innehåll hade nått sin kulmen, föll filmbolagen för tricket att använda vetenskapen som täckmantel för så kallade "utbildningsfilmer". "Poeterna" i dessa utbildningsfilmer skulle varna unga människor för de faror de skulle möta när de gick ut i livet. Den första filmen producerades under ledning av kommittén för bekämpning av internationell handel med flickor och visades i många små provinsstäder under titlarna: "Den vita slaven", "Hyenor av lust" etc. Många unga flickor lärde sig för första gången om världens synder genom dessa filmer, och många unga män har blivit medvetna om platserna för syndig lust först genom dem. En annan "sexualupplysningsfilm" gavs ut med hjälp av det tyska sällskapet för bekämpning av sexuellt överförbara sjukdomar: "Låt det bli ljus". Enligt en rapport av dr Schweisheinier i Deutsche medizinische Zeitschrift 1919 var behandlingshemmen för veneriska sjukdomar fyllda med "varnade" och "upplysta" patienter vid tiden för visningen av denna film ("Die Bedeutung des Films für soziale Hygiene und Medizin", 1920). Prof. Lange skriver: "Han gjorde reklam för syfilisspecialisterna som de enda räddarna i nöden, eftersom de inte skulle ha något att göra om ungdomarna inte syndade, och sist men inte minst - han skapade en livskraftig film som drog in mycket pengar, och det var huvudsaken."

Men de människor som samlades i "föreningar för bevarande av anständighet och moral"! Särskilt förödande för filmproduktionen är en rapport skriven av 40 män och kvinnor från "Volksgemeinschaft zur Wahrung von Anstand und Sitte" i Köln om deras besök på 36 biografer, och som hänvisar till 200 filmer som visades på biografer av olika rang vid den tiden. Denna rapport överlämnades av Reichsinnenministerium till Nationalförsamlingens utskott för granskning av den nya biografilagen (Nationalförsamlingens tryckta handlingar, nr 2317, 1920, s. 51-54). I samband med denna rapport är ett uttalande från den rättsliga erfarenheten från Hamm Higher Regional Court lärorikt. Enligt detta, antalet ungdomsbrottslingar steg från 4200 år 1914 till 34 600 år 1919!

Och hur rapporterades dessa "tyska" filmskapares prestationer utomlands av Berlins representanter? Reportern från "Petit Parisien" skrev:

"Tysken, oavsett om han gjorde revolutionen eller bara lät den hända honom, vet inte vad frihet är. Var, när och hur skulle han ha lärt sig det? Vad han vill ha är förändring. Och för honom betyder detta oordning, odisciplin, sysslolöshet. De mest disciplinerade och flitiga människorna i Europa har inte längre någon smak för arbete och ordning. Därav de meningslösa strejkerna, den oanständiga klädseln och den förolämpande omoralen. Ett exempel på detta: I söndags såg jag en folkmassa bestående av kvinnor, unga flickor och barn som trängdes vid ingången till en biograf. På biografens affischer läste jag: "Paragraf 175". Utbildningsfilm om homosexualitet. Tre trappsteg längre bort såldes en liten veckotidning. I den var redaktören indignerad i den medicinska vetenskapens namn över dessa onormalt benägna älskares sorgliga öde. På ett liberalt sätt erbjöd han dessa olyckliga spalterna i sin tidning för annonser.

Sådan omoral dömer sig själv. Det är svårt att ta den på allvar i dess vansinne. Men den finns där och fullbordar sitt förstörelseverk med allt större hastighet."

Detta är en utlännings omdöme om en förment "tysk" film och dess regissör! Så här underminerades det tyska folkets rykte!

Men samtidigt som folken hetsades mot varandra genom de mest ondskefulla hetsfilmer, som "Odjuret i Berlin" eller "Inget nytt i väst" av juden Carl Laemmle = Julius Baruch, "föreslog" de judiska filmregissörerna i USA B'nai B'rith att ingen film skulle visas i Amerika som kunde antas skada judarna eller återuppliva existerande fördomar mot dem ... B'nai B'rith "accepterade" detta förslag. Till exempel i Kristusfilmen "King of Kings", som producerades under ledning av Cecil de Mille och som enligt traditionen skildrade ett antal scener ur Kristi liv,

måste dessa scener dels tas bort på grund av judiskt inflytande, dels ändras i texten och i framställningen på ett sådant sätt att en annan innebörd framträdde. Ändringarna och borttagningarna avsåg scener ur passionshistorien, scener inför det Höga Rådet, från vilket ansvaret för Kristi död skulle förskjutas, samt ett antal andra judiska scener.

Effekten av denna internationella judiska censur kan också ses i de åtgärder som vidtogs mot filmen "Vår Emden", som var avsedd att hålla minnet vid liv av en nationell gärning inom den tyska flottan. Den hade redan fått invändningar från riksregeringen eftersom man befarade "att filmens tendens och många krigsscener skulle kunna leda till utrikespolitiska svårigheter". Den utmärkta krigsfilmen "Verdun" blev avsevärt förkortad i Berlin jämfört med Parisversionen! Å andra sidan gjordes propaganda för filmer som förespråkade fri abort i Ziehms "Kvinnornas korståg", där bl.a. dödandet av spirande liv jämfördes med döden på slagfältet och frontsoldater förolämpades grovt. Samma sak hände med en film med titeln "Fertility", som också propagerade för begränsning av födslar och användning av preventivmedel.

Folkets protester förblev dock ohörda, och en del av dem uttrycktes i petitioner från föreningar, klubbar, prästerskapet och andra, oavsett om det gällde kravet på tillstånd för biografer eller filmcensur. Efter långa debatter antogs slutligen Reichslichtspielgesetz i maj 1920, trots protester från majoriteten av socialister och demokrater. Men när Lichtspielgesetz publicerades startade den judiska filmindustrin, ledd av fack- och dagspressen, en enorm storm som varat fram till nyligen. Men hur såg denna "stränga" censur egentligen ut? Bestämmelsen om att en film inte får förbjudas på grund av dess "politiska, religiösa, etiska eller ideologiska tendenser som sådana" anses av professor Lange (op. cit.) vara så missriktad att denna begränsning kan "under vissa omständigheter göra hela censuren verkningslös", vilket den faktiskt också var. Den lagliga censuren kunde inte påverka filmernas kvalitet av det enkla skälet att den började först när filmen var färdig, dvs. när filmens anda inte längre kunde ändras. Och det tyska folket fortsatte att utsättas för filmindustrins subversiva arbete, eftersom filmproducenterna förblev desamma, deras avsikter förändrades inte, bara deras metoder. Samma män som så snabbt hade insett hur utmärkt de kunde spekulera i massornas erotiska, sociala och infantila läggningar, var lika uppfinningsrika när det gällde att utnyttja de känslomässiga rörelser som härrörde från gamla myter och legender med rötter i folket och nationella hjältedåd. Därför sökte man med största noggrannhet efter lämpligt material inte bara i romaner utan också i landets heroiska berättelser. Och så gjordes militärfilmerna, vars huvudskådespelare, regissörer och författare var judar, och som orsakade så mycket motstånd bland det

tyska folket. Militärfilm efter militärfilm visades på bioduken med judarna Siegfried Arno och Felix Bressart i huvudrollerna, till exempel i "Der Schrecken der Garnison" med Bressart, "Der Zapfenstreich am Rhein" med Arno, i regi av Jaap Speyer (jude), eller "Wenn die Soldaten durch die Stadt marschieren", manus av Ida Jenbach (jude), i regi av Jakob och Luise Fleck (judar). Manuset till filmen "Flötenkonzert von Sanssouci" skrevs av juden Walter Reisch, och "Yorck", Preussens hjälte, "återberättades" av judarna Liebmann och Müller. Den historiska filmen "Der Kongreß tanzt" skrevs av Norbert Falk (en jude) och Robert Liebmann = Lippmann (en jude) och regisserades av Charell-Löwenberg. Enligt författarens "Handbuch der Filmwirtschaft", vol. I, s. 72 ff, skrevs 4-17 manuskript per år under åren 1926-1929: Robert Liebmann, Max Glaß, Walter Beisch, Dr Alfred Schirokauer, Julius Urgis m.fl. (alla judar). Situationen är liknande med regissörerna och deras arbete. J. och L. Fleck, Wolfgang Neff, Richard Oswald-Ornstein, Erich Schönfelder, Jaap Speyer, Rudolf Walter Fein, Friedrich Zelnik, Thiele-Isersohn, Adolf Trotz-Tichauer (alla judar) m.fl. var skaparna av de "tyska" filmerna och är namn som är oskiljaktiga från den "tyska" filmproduktionen under det förrförra decenniet, och som lyckades spela in upp till 10 filmer per år. Några exempel från 1932: "Die elf Schillschen Offiziere", filmproducent "Märkische Film" (ägd av juden Stern), manus och regi: Rudolf Meinert (jude), musik Hans May (jude), huvudrollsinnehavare Friedrich Kaysler. "Trenck", filmproducenten "Phoebus-Film" (ägare Silberberg, jude), manus och regi Ernst Neubach (jude), musik Hans May (jude), skådespelare Hans Stüwe. 1933: "Ein Lied geht um die Welt", filmproducent "Rio-Film" (ägare Richard Oswald-Ornstein, jude), manus Ernst Neubach (jude) och Hans Goldberger (jude), regi Richard Oswald-Ornstein (jude), musik Ernst Neubach och Hans May (jude), huvudrollsinnehavare Schmidt (jude). "The Flower of Hawai", filmproducent "Rio-Film" (ägare Richard Oswald-Ornstein, jude), manus av Heinz Goldberg (jude), regi Richard Oswald (jude), musik av Abraham (jude), huvudrollsinnehavare Martha Eggert. Filmen var så judaiserad att den första filmen som släpptes av Evangelical Press Association for Germany 1931, "Der große Strom, ein Film von Mutter und Volk", regisserades av den ryske juden Blum!

Filmindustrin var i ännu högre grad än filmkonsten i judarnas händer; judarna var särskilt aktiva inom filmdistributionen, där de bäst kunde bevaka sina intressen och i samförstånd med pressen marknadsföra filmerna och tjäna mest pengar som verkade lämpliga för deras syften. Judarna besatte alla nyckelpositioner både i föreningarna och i filmbranschen som helhet: Upp till 91 procent av filmdistributionen låg i judiska händer 1933.

Och här, på det ekonomiska området, plundrades tyska kulturtillgångar praktiskt taget. Här fanns ett ekonomiskt tänkesätt som är otänkbart för ett jordnära folk. Både distributions- och produktionsbolag kom och gick som i ingen annan bransch. Stabilitet, som är det första kravet för film på grund av den långa cirkulationen av kapital, kan bara sägas existera i den utsträckning som vissa "experter" har överlevt, som lämnade ett företag efter dess kollaps för att sedan dyka upp igen i ett annat. Det ena företaget efter det andra gick i konkurs med miljonförluster - direktörerna beskrevs upprepade gånger av den judiska pressen som "framstående experter" och placerades på andra förtroendeposter! Den judiske generaldirektören, den f.d. hästhandlaren Hermann Rosenfeld, beskrevs av hela den judiska fackpressen som en "framstående expert" efter att ha uppnått följande: Nationalfilm AG kom under hans ledning i nordamerikanska händer - herr generaldirektören företog därefter en studieresa till USA. Efter hans återkomst var Roxy-Palast i Berlin-Friedenau så nedgånget att de anställda inte fick någon lön. Hur Liddy Hegewald, "Hegewald-Film G. m. b. H.", ruinerades skrev "Berliner Herold" den 30 september 1931: "Hästhandlare i film". Efter denna karriär utsågs han av ordföranden i Reichsverband Deutscher Lichtspieltheater e. V. till chef för distributionsavdelningen i "Reichsliga" för att företräda biografägarnas intressen! Även detta företag ruinerades; det gick i konkurs 1932!

Isidor Goldschmidt, direktör för Süd-Film AG, en jude som invandrat till Berlin från Orienten via Wien, lyckades inte få tyskt medborgarskap - men det var lätt för honom att få ett avgörande inflytande på ett så viktigt livsområde, som har det starkaste inflytandet på hela nationen, som film är - och att skapa en förlust på 5 miljoner med ett kapital på 1 miljon. "Isi" Goldschmidt ledde först Apollo-Film AG. i Wien, därifrån kom han till London, där han inledde affärsförbindelser med Maxwell, den judiske generaldirektören - judarna var alltid bara generaldirektörer - för British International. Maxwell utsåg honom till BJP:s generalrepresentant för Centraleuropa med säte i Berlin. BJP. förvärvade aktiemajoriteten i Süd-Film AG och "Isi" kom därför att ingå i Süd-Film AG:s ledning. De övriga styrelseledamöterna var J. Wertheim, Jacob Cahn, Sarrasch och Deutsch, alla judar! Med ett kapital på 1 miljon RM 600.000. Förluster; kapitalet fördubblades, verkställande direktören fortsatte att driva verksamheten - slutligen ruinerad i mitten av 1932: "5 miljoner förluster! (Kinematograf nr 117 från den 17 juni 1932.)

Generaldirektören för "Deutsches Lichtspielsyndikat" (DLS.), som gick i konkurs 1932, var en judisk lamphandlare från Nürnberg, August Weinschenk. Han utsågs till ordförande för Association of Free German Cinema Owners med en månadslön på 10.000 RM i en tid då 5 miljoner tyskar var utan arbete och bröd. Han

anförtroddes att bevaka de tyska teaterägarnas intressen och deras kapital på 1,5 miljoner RM efter följande kollapser registrerades tack vare hans verksamhet: Parklichtspiele i Berlin-Steglitz, Delfi-Palast, Luitpold-Lichtspiele G. m. b. H. och Imperial-Lichtspiele i München, och - - - i november 1932 förlorades också det kapital på 1,5 miljoner som garanterats av de tyska biografägarna, DLS. gick i konkurs med stora förluster.

Rikets miljonförluster som aktieägare i Emelka "Münchener Lichtspielkunst AG" är välkända från dagspressen. Trots detta hittade dess direktörer, judarna(?) Wilhelm Krauß och justitierådet Wilhelm Rosenthal, andra ledande positioner. Företaget gjorde miljonförluster, men direktörerna fick alltid löner som stora bankdirektörer. När till exempel Emelka skulle rekonstrueras efter sin första kollaps utsågs juden Dupont med en sådan lön, följd av juden Carl Grune. Resultatet: Emelka gick i konkurs igen. Efter utdragna förhandlingar ingick företaget en "affärsrelation" med det "franska" företaget Pathé-Nathan (ägt av Nathan Tannenzapf, en rumänsk jude), som hyllades i den "tyska" och "franska" fackpressen, för att slutligen omstruktureras; företaget gick i konkurs 1932 med enorma förluster! Och - - - i maj 1935 rapporterade filmpressen i Frankrike och Tyskland: "Överraskningar hos Pathé-Nathan", "Var är bröderna Nathan?"

Utvecklingen för det andra stora filmbolaget, Ufa, var en helt annan. Ufa grundades 1917 på uppmaning av general Ludendorff med uppgift att motverka den utländska grymhetsagitationen under kriget som ett instrument för nationell och sann propaganda. Ufa hamnade i händerna på judarna Pommer, Jakob, Gordon och Schlesinger, under vars ledning bolaget till slut förlorade miljoner för sina aktieägare, Tyska Riket och Deutsche Bank. Direktörerna fick andra ledande positioner inom filmindustrin av sina raskamrater, men Ufa togs över av Hugenberg-gruppen 1927. I och med att Ufa övergick i tyska händer rådde här ett tyskt ekonomiskt tänkesätt: Ufa blev ett ekonomiskt sunt företag, som till och med gick igenom stora svårigheter, som övergången till ljudfilm etc., att rubbas! Den nuvarande utvecklingen ger Ufa möjlighet att bli ett tyskt företag även på det kulturella området, att ge utrymme för den tyska andan och därmed bli det bästa filmbolaget av alla!

Så kom den 30 januari 1933 och med den den nationella regeringen. Och medan man i andra länder från olika håll försökte övervinna den allmänna kulturella och ekonomiska krisen - i USA. genomfördes 1934 en öppen bojkott av biograferna; 75 procent av alla filmer skulle förbjudas; i "La Cinématographie française" av den 23 mars 1935 ställde Frankrike kravet: "Le film francals doit etre fait par les Français!" (Fransk film måste göras av det franska folket! - Den

nationalsocialistiska regeringen drog enda slutsatsen som kunde dras av sina erfarenheter och fastställde folket och dess rasmässiga villkor som det högsta och yttersta grundläggande värdet i sitt lagstiftningsarbete och i Ständische Aufbau, precis som den gjorde för det politiska och ekonomiska livet såväl som för det kulturella livet. Fosterland, ras, folk och Gud är grundvalarna för den tyska utbildningen, vare sig det är i skolor eller i kulturcentra. För nationalsocialismen är dock kulturen en väsentlig del av nationen. Med det "Fjärde dekretet om visning av utländska filmer", som utfärdades den 28 juni 1933, återlämnade den nationella regeringen den tyska filmproduktionen till det egna folket. Tyska filmer fick då endast produceras av tyskar. Filmlagen av den 16 februari 1934, som ersatte filmlagen av den 12 maj 1920, gav dessutom den tyska filmindustrin en helt ny grund att stå på. För första gången fastställdes principen om statens gemensamma ansvar för filmindustrin under dess fulla kontroll. Förutom de tidigare förbudsgrunderna allmän ordning och säkerhet, gjorde den nya filmlagen det också möjligt att förbjuda en film om den kunde tänkas kränka nationalsocialistiska, religiösa, moraliska och konstnärliga känslor.

Och nu började judenhetens rörelser: utomlands i form av en bojkott av tyska filmer på världsmarknaden. På hemmaplan genomförde judiska företagare, för att få den yttre stämpeln av ett tyskt företag, ett slags kamouflage genom att låta sina judiska styrelseledamöter och medlemmar av tillsynsnämnden försvinna och ersätta dem med okända personer med icke-judiska namn.

Juden Walter Reisch försökte bland annat 1933 som författare och regissör (förklädd) driva igenom sin film "Episode". 6 av totalt 8 tyska teaterbolag i Berlin var i rent judiska eller förklädda händer. 66 av de befintliga filmbiograferna i Berlin, som kontrollerar nyckelpositionerna, dvs. där de första visningarna äger rum och som också har de högsta intäkterna på grund av att entrépriserna är differentierade efter biografernas storlek, försökte utöva påtryckningar på filmdistributörerna till följd av sin överlägsenhet genom att tvinga fram en rabatt på upp till 5% på hyresavgiften, vilket tvingade filmdistributörerna att betala hyresavgiften. H. och därmed överföra de bördor som orsakades av bojkotten av tyska filmer av judar utomlands till de små biografägarna, inklusive en ökad hyresavgift på upp till 35%!

Nationernas ekonomiska historia är rik på judiska rån, men de judiska skandaler som Tyskland har upplevt sedan revolutionen inom filmindustrin förvånar bara de som är bekanta med judiska tillägnelsemetoder. Men när världshistorien har dokumenterat fördrivningen av judar, visar det sig alltid, när orsakerna undersöks,

att judarnas exploatering och effekterna av deras "ekonomi" hade blivit alltför synliga.

Litteratur: Prof. Dr Konrad Lange, Das Kino in Gegenwart und Zukunft. Enke-Verlag, Stuttgart.;art 1920 - A. Jason, Handbuch der Filmwirtschaft. Vol. I-III. Verlag f. Presse, Wirtschalt u. Politik, Berlin. - Detsamma, Handbuch des Films. Vol. IV. Förlaget Hoppenstedt, Berlin.

Judendom på radio

Ursprungligen var radio en rent teknisk angelägenhet. Dess mödosamma utveckling var i allt väsentligt ett pionjärarbete av ariska ingenjörer och radioamatörer. Men så snart det tekniska instrumentet för trådlös sändning och mottagning hade utvecklats så långt att "det var värt" att låta allmänheten ta del av uppfinningens välsignelser och att hylla den radiointresserade allmänheten genom att investera kapital,de sammanslutningar av ingenjörer och radioamatörer som var intresserade av radions utveckling sattes hänsynslöst på undantag. Nu tog det judiska kapitalet upp och entreprenörer och spekulanter gick samman och bildade bolag med begränsat ansvar, som satte sig i den säng de bäddat och började arbeta, mjölka utdelningskossan efter behag. Den tidens demokratisk-liberalistiska Reichspost, som utfärdade sändningstillstånd, kände bara till principen om högstbjudande, men ingenjörs- och amatörföreningarna, som som med stora uppoffringar hade försökt sätta upp offentliga sändare, var fattiga och inte konkurrenskraftiga på grund av kriget och inflationen.

Så kom det sig att radion, detta viktigaste medel för folkbildning, detta mest effektiva instrument för kulturell, politisk och ekonomisk propaganda och ekonomisk propaganda, redan från början blev beroende av judiskt kapital.Judiskt kapital. Titta bara på aktieägarförteckningarna och akterna från de tyska radio- och tv-bolagens grundandeperiod och förundras över de små insatserna och de stora insatserna av "schieberische" anda, med vilka utdelningar på många hundra procent utan ansträngning uppnåddes vid en tidpunkt då lavinen av när lavinen av konkurser svepte över ett Tyskland som hade drabbats hårt och hälften av alla betalande lyssnare blev arbetslösa. Tyvärr avslöjade den stora radio- och tv-rättegången bara en liten del av manövrerna i detta "preskriberade"men "Leipzig-fallet", där en driftig tandläkare med hjälp av en finansman från Berlin enkelt besegrade Dresdens ingenjörsföreningars försök att sätta upp en sändare, och nu i åratal och nu i åratal dominerat programmet för den centraltyska sändningsverksamheten som stationschef, har nog öppnat ögonen på många.

Under de första åren efter kriget fanns det naturligtvis ännu inte något som kunde beskrivas som en egentlig "radiokultur", dvs. i allt som sändes och i urvalet av de personer som gjorde dessa sändningar var man helt beroende av vad som fanns tillgängligt på den tiden i form av material som lämpade sig för sändning och personer som ville och kunde sända, dvs. av aktuell litteratur, aktuell teater och aktuell musik. Graden av judaisering och kulturell och politisk nedbrytning av dessa kulturområden under efterkrigstiden kan man läsa om i de relevanta avsnitten i denna handbok. Det faktum att judiskt infekterade kapitalistiska företag som de första tyska radio- och TV-bolagen naturligtvis föredrog att hämta det som motsvarade deras tendenser från litteratur, press, vetenskap, teater och musikliv är bara marginellt relevant, eftersom radion mycket snabbt utvecklades inte bara till en extremt lukrativ inkomstkälla, utan också till ett instrument för massinflytande i mycket stor skala. De miljoner som den tyska publiken samlade in användes därför inte på något sätt för att bygga upp en tysk nationell radiokultur, utan flöt ner i fickorna på de mycket judiska aktieägarna och förvaltningsråden, direktörerna, programcheferna, redaktörerna, regissörerna, kapellmästarna och de författare, kompositörer och stjärnor som de gillade.

Medan konserthusen på den tiden redan var påverkade av den atonala degenerering som i huvudsak odlades av judiska musiker, blev radion det instrument som förde denna nedbrytningsprocess av tysk musikalitet till de mest avlägsna bergsbyarna och fick de tyska bönderna att svänga dansbenen till negerrytmer på sin fritid.

Medan den borgerliga pressens feuilleton, teatern och operetten på den tiden redan var en samling av degenererade konstnärliga uttryck och sensationslysten okultur, blev radion med sin enorma räckvidd ännu mer en spridare av denna dåliga smak. De talade om "underhållning och undervisning" men menade judisk sensationalism och använde enorma resurser för att effektivt presentera degenererad, impopulär och okultiverad expressionism.

Framför allt fanns det ett stort beroende av den judiskt dominerade pressen, av de s.k. radiokritikerna. De angav tonen, drev allt längre i den valda "konstnärliga" riktningen och lyckades till och med (t.ex. i fallet "Schirokauer" i Leipzig) trötta ut radioledningen med cyniskt nedsättande recensioner tills de tystades med höga arvoden och beviljande av inflytande över programutformningen och helt underkastade sig deras intellektualistiska "smak" vad gällde programmens innehåll och form och valet av författare.

På detta sätt drevs radion och med den det tyska folket praktiskt taget i armarna på den judiska subversionen. Mottagaren av dessa aktiviteter var den judisk-marxistiska internationalen. Den hade den utomordentligaFörmånstagaren till denna verksamhet var den judisk-marxistiska internationalen, som på ett mycket tidigt stadium insåg radions extraordinära kraft som ett medel för politisk reklam och propaganda och använde den för sina mörka syften över huvudet på de välmenande men liberalistiskt försvagade myndigheterna.

I den judiska "Weltbühne" nr 1, 1929, skrevs följande mycket karakteristiska recension om en sändning av den rhenländska radio- och TV-stationen Langenber: "Kölnrabbinen Dr Rosenthals tal 'Från Talmuds etik' är magnifikt. Det behöver inte sägas att ingen kommunistisk propagandastation kommer att hålla ett lika effektivt tal för socialismen."

Detta uttalande är mer än ett uttryck för tillfredsställelse, det är ett program som i allt högre grad förverkligades. Det är den mest exakta och heltäckande beskrivningen av radiobranschen vid den här tiden. När allt kommer omkring handlade det nästan bara om "drift", och juden Ernst Toller hade helt rätt ur sin synvinkel när han berömde Berlinradion i "Berliner Börsenkurier" (enligt Deutschland-Korrespondenz nr 6, 1930) för att man kunde tala inför den "även om farbror Paul och moster Minchen inte tyckte om det". Detta var en merit av regissören ... Flesch (!), som visste att "han inte bara behövde vända sig till den småborgerliga lyssnaren med plyschmöbelsmak, med Umbausofa-mys och Isle of the Dead-melankoli".

Radio och TV var makthavarnas maktinstrument! De styrande i respektive stat såväl som de styrande över Europa. Bara ett exempel! Ullsteins "B. Z. am Mittag" (18 februari 1928) innehöll ett reportage som visar vem som diktatoriskt styrde nyhetssystemet i Europa:

"Vid radiokonferensen i Genève uteslöts Ungern eftersom landet hade använt radion för att göra propaganda för revideringen av fredsfördragen: den tjeckiska delegaten framförde först klagomålet mot Ungern, och den ungerska delegaten svarade att Frankrike använde radion för polska ändamål i Alsace-Lorraine, trots detta uttalande var det bara England som ställde sig på Ungerns sida i omröstningen."

Radio är naturligtvis ett medel för statspolitisk reklam och propaganda. Den användes som sådan av Polen, Frankrike, Italien, Sovjetunionen, kort sagt av nästan alla mäktiga stater. "Segrarna" från 1919 fick fortfarande 1939 sprida de

mest upprörande lögner, men om en stat bland de "besegrade" kämpade för sina rättigheter med hjälp av radio uteslöts den ur nationsgemenskapen. Man kan också förstå varför den tidigare österrikiske förbundskanslern Streruwitz 1930 lät stryka de avsnitt som behandlade frågan om krigsskuld i tysk mening ur en föreläsning för radiostationerna i Danzig-Königsberg! Reichs inrikesminister Dr Wirth hade uttryckligen godkänt denna strykning. Radio ska inte användas för att få folket att ta sitt förnuft till fånga. De bör betrakta sitt öde som oföränderligt och uthärda det.

Detta syfte uppfylldes framför allt av de så kallade "politiska övervakningskommittéer" som snart inrättades och knöts till varje programföretag. Övervakningskommittén (som i Berlin vid den här tiden bestod av demokraten Riedel och den judiske marxisten Heilmann) var tvungen att informera sig om programföretagens program. För detta ändamål kunde den begära all information som den ansåg nödvändig från styrelsen och direktören och inspektera företagets böcker och publikationer själv eller genom enskilda medlemmar. De senare var skyldiga att vända sig till övervakningskommittén i alla politiska frågor som rörde programutformningen och att invänta dess beslut. Programföretaget var också skyldigt att fortlöpande överlämna programmet för föreställningarna till övervakningskommitténs ledamöter och att på begäran lämna uppgifter om föreställningarnas innehåll och ordalydelse.

Det är uppenbart att om denna övervakning utfördes av ensidiga partimän eller till och med judar, måste radiosändningarna få en ensidig färg. Under neutralitetens täckmantel bedrevs alltså ensidig propaganda. Den marxistiska propagandan var särskilt påtaglig. Crispien höll t.ex. 1927 ett stort klasskapitalstal för "Arbetarkulturkartellen" i Stor-Berlin. Gång på gång förknippades socialdemokratiska ungdomsförbund med uppvigling till klasshat. Exempelvis höll den preussiske ministerpresidenten Braun ett socialdemokratiskt partital den 1 maj 1928, liksom minister Severing på novemberrevolutionens 10:e "årsdag" den 9 november 1928 om revolutionär historiesyn. På försoningsdagen i Berlin 1928 fick kören för en proletär ungdomsgrupp hålla ett antireligiöst tal: "Mannen som slog Gud". Särskilt upprörande var ungdomsavslutningarna i Stor-Berlin i december 1928, där en viss Westphal höll ett provocerande tal, och ungdomsavslutningen den 22 september 1929, där Neuköllns kommunalråd Schneider predikade ateism. Övervakningskommittéerna lät allt detta passera, medan nationalsocialisterna å andra sidan förbjöds all medverkan i radio fram till 1933.

Den 10 februari 1927 höll professor Dr Adolf Marcuse ett stort propagandatal för frimureriet. En motståndare tilläts dock inte att tala framför mikrofonen.

Endast en gång vågade en övervakningskommitté förhindra de marxistiska utspelen, när den socialdemokratiske suppleanten Sollmann den 1 maj 1929 skulle tala om denna "den socialistiska trons högtid". Övervakningskommittén tillät inte detta tal. Severing, som var inrikesminister, beordrade då att föreläsningen skulle tillåtas. Sollmann höll naturligtvis ett frispråkigt klasskampstal.

Man bör därför inte förvånas över att, som det blev känt i november 1929, till exempel chefen för Berlins radiostation, Knöpfke, och den konstnärliga chefen för sändningsavdelningen, Alfred Braun, uttryckte sin partipolitiska "neutralitet" genom att offentligt konvertera till det socialdemokratiska partiet.

Radions kulturella höjder motsvarade naturligtvis allt detta. Judendomen angav tonen här i alla avseenden. Dess "statslojala" attityd var trots allt särskilt "beprövad". Och judarna hade den smidighet som krävdes för att tränga sig fram, medan de tyska artisterna mest väntade blygsamt på att bli kallade (eller inte kallade). När radiostationen i Hamburg en gång i april 1929 presenterade Deutschlandlied för sina lyssnare som en foxtrot, vet vi vad som avsågs här. Bland de många liknande fallen är det bara två fakta som är värda att nämna här: Den 3 februari 1929 presenterade Südfunk, en av de minsta radiostationerna, som hade sitt område mindre i storstäderna än på den platta landsbygden (Baden och Württemberg), några mästare i denna "konst" för sina lyssnare under mottot "Hochstapler". Manolescu, "tjuvarnas och bedragarnas prins", presenterades för dem som en specialist på juvelstölder, som utförde några särskilt "geniala" och framgångsrika rån: Strassnoff fick säga sitt om hur han lurade och stal från den eleganta världen i Merano i rollen som den österrikiska husarkavallerimästaren, och så vidare. Och den 29 april 1929, i samband med Vagabunden und Landstreicher-konferensen i Stuttgart, hölls en Vagabunden- und Landstreicher-kväll där redaktören för tidskriften "Der Kunde" själv fick komma till tals! Ingen övervakningskommitté kunde hitta något fel i det! Och folk blev förvånade när vägvisare och lösdrivare blev vardagliga fenomen i vårt land!

Det nationalsocialistiska upproret gjorde ett abrupt slut på dessa vidriga företeelser. Inget annat område har rensats upp så grundligt som radion. Låt de andra nationerna se vart det judiska inflytandet i radion kommer att föra dem, men i Tyskland tillhör radion från och med nu det tyska folket. Som sådan tjänar den till att standardisera vårt politiska liv, att knyta det till den sunda folkloren och till landets egen konstnärliga tradition.

Judendomen i måleriet

Rasforskningens viktiga rön, särskilt när det gäller deras tillämpning på de civiliserade folkens allmänna konstnärliga prestationer, bekräftas ingenstans så rikligt som i målerikonsten. Den stora betydelse som måleriet har fått vid sidan av arkitekturen i västerlandets folks intellektuella och kulturella liv är också lätt att förklara utifrån detta, eftersom möjligheterna att avbilda mentala bilder är nästan obegränsade inom måleriet. Detta gäller i synnerhet konstverk med världsligt eller historiskt innehåll.

Dessa observationer är nödvändiga om vi vill relatera judendomen till elementen i bildkonsten och särskilt måleriet.

Under mer än ett årtusende var judarna, utan att själva framträda kreativt i konsten, centrum för bildinnehållet i den "kristna konsten" genom skildringarna av deras historia, deras kungar och profeter etc. Det är därför fullt förståeligt att judarna, efter att på 1700- och 1800-talen ha säkrat sitt inträde i den europeiska socialpolitiken, nu strävade efter att uppnå det deltagande i bildkonsten som de ansåg nödvändigt.

Fram till 1800-talet var den judiska konsten i konsthistorisk mening obetydlig, med endast ett fåtal "miniatyrmålare" som Abraham Alexander Cooper (1605-1660), Jos. Marquard Treu (1712-1796), hans son Joh. Nikolaus Treu i Bamberg, Juda Pinhas (1727-1793), Jeremias David Alexander Fiorino (1796-1847) och Lippmann Fraenckel (född 1772). Först med Anton Rafael Mengs (1728-1779) framträdde en judisk konstnär som kunde få ett högre betyg, dock utan att i komposition eller innehåll avslöja en typiskt judisk hållning. Alla judar som vände sig till bildkonsten, även de som inte nämns här, anammade gärna sina samtida elementära metoder och "föll in i ledet", vilket innebar att de avstod från alla sina egna intellektuella metoder. Judarna var ännu inte så säkra sociopolitiskt och försökte fortfarande, åtminstone utåt sett, att assimileras.

Jacques Louis David och särskilt de "nazarenska" bröderna Veit (sonsöner till Moses Mendelssohn) och bröderna Schadow (söner till en judisk kvinna) visar detta mycket tydligt under den nyklassicistiska perioden runt 1800. Moritz Oppenheim var den förste judiske målaren som gav sina bilder ett judiskt innehåll. Både han och Eduard Magnus var då också porträttmålare av de politiska judarna (Börne, Heine, Rotlischild m.fl.) som under tiden hade kommit mer i förgrunden. Eduard Bendemann (son till bankiren Bendix i Berlin) var den förste som uppfyllde judarnas önskemål och skapade "akademijuden" med alla sociala skydd. Bendemann konverterade till kristendomen 1835. De judiska konstnärer som

uppträder vid denna tid och senare avsäger sig mer eller mindre varje särskilt judiskt bildinnehåll och är därför irrelevanta för våra resultat.

Det var först med Camille Pissaro, Frankrike, och Jozef Israels, Holland, som taktik och konstpolitik i judisk mening började växa fram. Anledningen till detta var "impressionismens födelse".

För att ytterligare förstå judarnas arbete inom konsten som helhet är det nödvändigt och viktigt att förklara "impressionismen" mer i detalj med avseende på dess koncept och mål.

Begreppet "impressionism" användes som ett program för att sammanfatta allt som syntes i den dåtida konstnärsgenerationens strävan efter "friluftsmåleri". "Ut ur ateljéerna" eller, som Emile Zola uttryckte det: "Släpp in solen och återge föremålen som de ser ut i dagsljus", var parollerna. Ingen insåg att ateljén övergavs samtidigt som hantverket, eftersom 48-talets ungdomars "Sturm und Drang" var tidens tecken och liberalismen redan var på frammarsch.

Att judarna var inblandade i den tidens kulturpolitik är ett faktum och beskrivs också tydligt på andra ställen i denna bok. Det var därför helt logiskt ur judisk synvinkel att dessa nya insikter i konstsynen, som impressionismen gav uttryck för, togs upp av de judar som drev på utvecklingen till sin egen fördel. Under århundradets lopp lyckades de till och med utvidga begreppet "impressionism" till att omfatta alla konstnärliga områden. Den djupare meningen med deras strävanden låg i det skickliga utnyttjandet av den nya stilen till förmån för deras naturligt svaga talang för hantverksskicklighet, ty impressionismen, som redan var bestämd av sitt program och endast ägnade sig åt det yttre, det ytliga, måste sluta i det yttre och i ytlighet. Konstens utveckling har tagit slut ända fram till våra dagar. Utvecklingen har också visat att impressionismens slutfas är ett tråkigt "visuellt måleri". Endast ett fåtal verkligt tyska konstnärer gav sina verk så mycket teknisk karaktär att hjärta och själ fortfarande kunde urskiljas under en "intressant yta".

Hur lite impressionismen hade att göra med tyskarna i konsten framgår av att den under sin utveckling mer och mer blev en fråga om den romanska rassjälen, återigen genom skickliga knep från den "judiska propagandan", som flyttade tyngdpunkten av en "förebild" i impressionismens mening till Paris för att väcka osäkerhet hos den tyske konstnären om hans egna krafter. Paris blev "konstens huvudstad" och dikterade stilen.

Dessutom utvecklade judendomen en storskalig propagandakampanj till förmån för allt som inte var tyskt, med stöd av majoriteten av de stora borgerliga dagstidningarna, som med tiden hamnade i händerna på judisk journalistik, antingen öppet eller förklädd. journalistik. De stora konstförlagen spelade också en viktig roll i denna upplösningsprocess, i synnerhet den judiske förläggaren Cassirer. Lika katastrofal, med mycket få undantag, var den tyska konsthandelns roll, precis som konsthandeln i allmänhet alltmer betonade affärer framför kultur. Den typiskt judiska aspekten av ekonomiskt tänkande, som återspeglas i begreppet "arbetslöst förvärv", utgjorde också kärnan i den judiska och judiskt influerade konsten. Impressionismen, förflackad till ett snabbt måleri, blev 1900-talets stil utifrån denna inställning, där Max Liebermann, Lesser Ury, Eugen Spiro, Ernst Oppler, Max Oppenhelmer, Emil Orlik och halvjuden Marées blev de ledande konstnärerna. Tack vare Liebermanns viktiga position som president för den preussiska konstakademin upplevde judendomen, och därmed den liberala konstvärlden, ett enormt konstpolitiskt uppsving, som sedan utvecklades till ett visst megalomani som är utmärkande för judar.

Det är därför inte alls förvånande att judendomen omedelbart tog ledningen i den "expressionism" som uppstod 1905. Här slets dock varje anknytning till någon konsttradition radikalt sönder, och på några år nåddes det tillstånd som med rätta kallades "konstbolsjevism".

Att expressionismen inte bara ville lösa konstens problem framgår av dess olika yttringar (kubism, dadaism, konstruktivism), som alla syftade till att fullständigt förinta rasmedvetandet, etiken och den etniska strävan hos det tyska folket. De ledande konstjudarna här är framför allt Arthur Segal, Lyonel Feininger, Ludwig Meidner, Mare Chagall, Jules Pascin, Jankel Adler, Moß Kisling och Rudolf Levy. Sedan har vi "konstnärerna" från det icke-judiska lägret, som förtjänar att namnges tillsammans med judarna som medbrottslingar i denna kulturella skamfläck. Dessa är framför allt Nolde, Hekkel, Tappert, Cesar Klein, Pechstein, Schmidt-Rottluff, Gerhard Marcks, Moritz Melzer, Kampmann, Rohlfs, Hofer, Werner Scholz, Unold, Beckmann, Otto Dix och andra, för i vissa fall överträffade de till och med judarna i sin lössläppthet.

Den kan därför sammanfattas på följande sätt: Inom måleriet, liksom på alla områden, framstår judarna på något sätt som ett frätande element, och deras verk kan aldrig lyftas fram som förebilder för ett kulturfolk med en egen etnisk och nationell utveckling.

Judendomen inom gymnastik och idrott

Judendomens inträde på motionsområdet skedde relativt sent, nämligen först när "upplysningstiden" hade gett judarna samma konstitutionella status och motionen började frigöra sig från sin monolitiska begränsning till vissa befolkningsgrupper (riddare, medborgare, utbildningsinstitutioner) och bli en angelägenhet för alla tyskar. Detta var runt mitten av 1800-talet.

Den tyska gymnastikens grundare. Friedrich Ludwig Jahn, hade genom skarpa iakttagelser och omfattande historiska kunskaper, trots avsaknad av vetenskaplig dokumentation, fått en klar bild av rasfrågan. Han varnade eftertryckligt för all blodsbaserad blandning, som bara kunde leda till "den mest avskyvärda förnedring av människosläktet", och konstaterade: "Ju renare ett folk är, desto bättre; ju mer blandat, desto mer sammanhållet." Men strax efter att gymnastikförbudet i Preussen och andra tyska delstater, som hade gällt i över två decennier, hade upphävts 1842, följde år 1848 med en våg av missförstått fritänkande, som också grumlade den gamle mästarens klara nationella doktrin och gjorde det lättare för judendomen att etablera sig i gymnastikföreningarna. När Deutsche Turnerschaft grundades i Koburg 1860 som den enda sammanslutningen av alla tyska gymnaster vid den tiden, hade Jahns principer om blodets renhet för länge sedan övervuxits av tidsandan. Redan året efter grundandet hade Deutsche Turnerschaft i sina stadgar slagit fast sin politiska neutralitet, vilket sedermera också kom att uppfattas som ett neutralt beteende i religiöst hänseende. Att den judiska frågan inte skulle bedömas utifrån tro utan utifrån ras var vid denna tid ännu inte allmänt erkänt. "Varken religiösa eller politiska övertygelser ska ha något att säga till om här", skrev den framlidne gymnastikchefen för det tyska gymnastikförbundet, Max Schwarze. Denna bestämmelse öppnade dörren för judarnas ökade inträde i gymnastikrörelsen. Det var framför allt klubbarna i storstäderna som judarna i allt högre grad hittade in i, men inte heller klubbarna i byarna på den platta landsbygden var alltid fria från judaisering. Det tyska gymnastikförbundet förbisåg helt dessa företeelser som hotade renheten i Jahns arv.

Annat var det med den tyska gymnastikrörelsen i den dåvarande österrikisk-ungerska monarkin. I denna flerspråkiga folkblandning tvingades tyskarna föra en oupphörlig försvarskamp mot tjecker, polacker, magyarer, sydslaver etc. och hade därmed skärpt sin medvetenhet och känslighet för rasmässiga särdrag. Dessutom ökade inflödet av östjudar, som redan till det yttre verkade vara främmande, till Österrike, särskilt till de stora städerna Wien, Prag, Brno, Pilsen etc., allt mer. I vilken utsträckning den judiska penetrationen av gymnastikföreningarna redan

hade fortskridit, visas plötsligt av det faktum att på 1980-talet var 400 av de 1100 medlemmarna i Wiens första gymnastikförening judar!

Denna klubb var den första tyska klubb som 1887 uteslöt judar och införde den ariska paragrafen i sina stadgar. Gymnastikledaren Franz Xaver Kießling i Wien var upphovsman till denna stadgebestämmelse, som redan var baserad på rasbegreppet. Den antogs snart av hela Mederosterreichischer Turngau. Det tyska gymnastikförbundet under andlig ledning av Dr. Ferdinand Götz, en varm vän av judendomen, uteslöt då detta distrikt för dess arisering, men kunde inte längre stoppa segern när den väl hade börjat. År 1889 gick de judefria gymnastikföreningarna i Österrike samman och bildade Tyska Gymnastikförbundet, det första nationella gymnastikförbundet inom området fysisk fostran. Ett antal klubbar i kejsardömet anslöt sig också mycket tidigt.

Gnistan fortsatte att glöda. Judendomen använde pressen, som i Österrike nästan helt var i dess våld, mot de nationalistiska gymnasterna, liksom pengarnas makt och den liberalistiska regeringens resurser. Den bittra kampen ledde dock bara till att allt bredare kretsar insåg den judiska faran. År 1901 beslöt t.ex. gymnastikkretsen 15 i Tyska Gymnastikförbundet (Österrike) vid sin gymnastikdag i Wien att ändra sin grundlag i arisk riktning. Därmed var judendomens inflytande på den tyska gymnastiken i Österrike slutgiltigt brutet, eftersom gymnastikkretsen 15 räknade omkring 500 föreningar med 53.000 medlemmar i sitt arbetsområde, som sträckte sig från norra Böhmen till Adriatiska havet, och därtill kom de snabbt växande föreningarna i Tyska Gymnastikförbundet.

43 Judiska eller judaiserade föreningar måste lämna gymnastikkretsen. De åtnjöt skydd och paraply av det tyska gymnastikförbundet, som gav dem rättigheter till en egen gymnastikkrets i strid med lag och avtal. Som en följd av detta lämnade den ariska "Turnkreis Deutschösterreich" Deutsche Turnerschaft 1904.

Efter världskriget slogs den tysk-österrikiska gymnastikkretsen och det tyska gymnastikförbundet samman till en stark enhet under namnet "Deutscher Turnerbund (1919)". De sudettyska gymnasterna, som tvingades till det av den tjeckiska regeringen, gick samman i ett självständigt förbund, Tyska Gymnastikförbundet i Tjeckoslovakien. År 1933 omfattade den nationella gymnastikrörelsen nästan 2.000 klubbar med 250.000 tränade medlemmar som var ivriga att kämpa, en numerärt liten andel av dem på rikets territorium. De tog starkt avstånd från alla förbindelser med främmande nationer, särskilt judar; deras symbol var de fyra Turner-F:en i form av det nordiska solhjulet, svastikan.

Under tiden hade judaiseringen av det tyska gymnastikförbundet gjort ytterligare framsteg i Tyskland. Det var särskilt uttalat i många stora städer, såsom Frankfurt a. M., Berlin, Mainz, München och Fürth i. B. Även om juden klokt nog knappt syntes till i ledningen, kändes hans inflytande överallt. Han bestämde i allt väsentligt föreningens hållning i liberal-demokratisk riktning. Antijudiska attityder, som kom till uttryck här och var, undertrycktes och varje koppling till den nationalistiska rörelsen hölls på ett minimum. Detta mycket stora inflytande berodde inte bara på judarnas blotta medlemskap i klubbarna, utan också på att de på många håll fungerade som långivare vid byggandet av gymnastik- och idrottsanläggningar.

I de kyrkligt anslutna motionsföreningarna spelade judarna knappast någon roll; några av dem företrädde till och med i grunden den ariska ståndpunkten. Däremot erbjöd det marxistiska arbetarnas gymnastik- och idrottsförbund judendomen ett särskilt stort verksamhetsfält. Detta borde inte komma som en överraskning när man inser att denna förening var nära knuten till de genomgående judaiserade marxistiska partierna. Arbelter-Turn- und Sportbund hade inte bara judar i sin ledning, särskilt i Österrike, utan var också starkt påverkat av dem intellektuellt.

Den tyska idrotten, som kom till vårt land utifrån under de sista decennierna förra århundradet, valde enskilda träningsgrenar inom den fysiska fostran för sin verksamhet. Fram till den nationalsocialistiska revolutionen var dess attityd i allt väsentligt uteslutande inriktad på det fysiska. Han var inte bara likgiltig inför politiska och etniska frågor, utan rent av fientligt inställd till dem. Denna färglösa grundinställning gjorde det möjligt för judar att i stort antal gå med i idrottsföreningar, där de inte bara behandlades som fullvärdiga jämlikar utan också lätt kunde få inflytande och ledande positioner. Judar lockades också av att vissa grenar av idrotten (boxning, professionell fotboll) erbjöd vissa affärsmöjligheter. Generellt kan sägas om idrottslivet före det nationella upproret att det var i linje med instruktionerna i Sions vises protokoll att avleda folkets uppmärksamhet från viktiga politiska frågor genom att anordna stora "sensationella" idrottsevenemang. Sportpressen, som också var starkt påverkad av judarna, spelade en viktig roll i detta.

Eftersom det inte finns några uppgifter om andelen judar bland medlemmarna i gymnastik- och idrottsföreningar, kan inga sådana siffror anges. I genomsnitt var den förmodligen något högre än judarnas andel av den totala befolkningen. Man bör dock inte bortse från koncentrationen till storstäderna, där 10, 20 procent och

mer av medlemmarna i vissa klubbar var av judiskt ursprung. Den utrensning som genomfördes 1933 avslöjade i många fall direkt skrämmande förhållanden.

När det gäller fysiska prestationer har judar knappast gjort sig kända inom tysk gymnastik och idrott, även om det finns ett antal rent judiska, ofta sionistiska idrottsklubbar i den tysktalande världen.

Det bör också nämnas att det också fanns enskilda grupper inom idrotten som på ett tidigt stadium frigjorde sig från judarna. Detta gäller framför allt den österrikiska delen av den tyska och österrikiska alpina klubben samt det österrikiska skidförbundet. Båda organisationerna drog till sig hela världsjudendomens särskilda kärlek på grund av sin nationalistiska inriktning, vilket resulterade i hårda strider.

Det är bara naturligt att många medlemmar av judendomens borgerliga försvars- och kampstyrka, frimureriet, under de ovan beskrivna omständigheterna också i föreningarna för fysisk fostran såg en lämplig grund för att vara aktiva i syfte att främja den nationsförstörande judiska andan.

Sammanfattningsvis kan man säga att judendomen - bortsett från de undantag som nämnts ovan - med fullständig framgång hade försökt ta bort den tyska gymnastik- och idrottsrörelsen från dess ursprungliga, rent nationalistiska uppgift, som byggde på idén om blod och ära, och mer eller mindre väva in den i den judisk-pacifistiska idékretsen av liberalism och internationalism.

På det tyska rikets territorium förändrades situationen radikalt när nationalsocialisterna kom till makten. Föreningarna för odling av fysisk träning ställdes under kontroll av en man med Führerns förtroende, riksidrottskommissarien och senare riksidrottsledaren von Tschammer und Osten, som arbetade med all sin energi för att smälta samman fysisk träning med det nya rikets idéer till en enda enhet och därmed göra gymnastik och idrott till ett nationellt utbildningsmedel. Redan 1933 hade det tyska gymnastikförbundet frivilligt beslutat att anta ariseringspolitiken och avlägsna judar och personer av judisk härkomst från sina led. Utrensningen genomfördes in i minsta detalj och antogs slutligen av alla idrottsföreningar.

Judar är inte förhindrade att utöva fysisk träning i sina egna judiska föreningar. De tyska föreningarna avvisar dock strikt varje samröre med dem.

År 1934 meddelade rikets idrottsledare att alla tyska gymnastik- och idrottsorganisationer skulle slås samman till det tyska riksförbundet för fysisk träning. Denna organisation var klart och tydligt baserad på den nationalsocialistiska världsåskådningen. Den Dietwesen (nationella politiska utbildning) som infördes i den gör förbundets medlemmar bekanta med alla frågor som rör samhällslivet, i synnerhet också med rasläran, vilket har lett till att fysisk träning har hittat tillbaka till andan hos sin grundare, den gamle mästaren Jahn, efter en avvikelse på mer än ett halvt sekel.

Judendomen i tysk litteratur

I.

Judendomen har haft en utomordentligt skadlig inverkan på den tyska litteraturen, som under senare tid tidvis har varit den mest judaiserade i världen och som har återspeglat och spridit hela den judiska avmoraliseringen. Till och med bland minnesdiktarna finns det en jude, Süßkind von Trimberg, i början av 1200-talet - "mer en Betellied än en dikt", säger Goedecke om hans huvuddikt. Johann Böschenstein (från Eßlingen, 1427 till efter 1536) spred kunskap om det hebreiska språket i städerna i södra Tyskland - det återstår att se om de mystiska sånger som går under hans namn härstammar från honom. Johann Pfefferlorn (från Mähren, 1476-?) förblev känd som humanisternas fiende genom de "mörka breven". Violinisten Josel von Witzenhausen skrev en jiddisch "Wigalois" i slutet av 1600-talet och Glückel von Hameln skrev jiddisch memoarer i början av 1700-talet.

Med Moses Mendelssohn (från Dessau, 1729-1786), Lessings vän, inleddes judarnas systematiska intrång i den tyska litteraturen. Det måste betecknas som katastrofalt att denne judiske "vise" ledde sina landsmän ut ur deras avskilda ställning och in i den tyska skolan. Mendelssohn var inte den ädle man och framstående lärde som han fortfarande framställs som, utan bara en smart jude. Gotthold Ephraim Lessing (från Kamenz, 1729-1781) kan ha haft honom i tankarna när han skrev sin "Nathan den vise", men hans Nathan är ett ideal, i slutändan omöjlig figur. Effekten av Lessings eftergiftsdrama måste betecknas som katastrofal, liksom den tyske författaren och poeten i allmänhet har överskattats, även om han har vissa förtjänster. Österrikaren Lessing ville vara Josef von Sonnenfels, egentligen wienare (från Nikolsburg i Mähren, 1733-1817), men var bara en judisk affärsman som tjänade pengar på servilism och även på olja. Under vår klassiska period skrev Wilhelm Adolf Lindau (från Düsseldorf, 1774-1849), en grand-oheim till Paul Lindau, romanen "Heliodora oder die Lautenspielerin aus

Griechenland" och blev senare Walter Scotts översättare - de kan alltid göra vad som helst. Judiska kvinnor spelar en viss roll i romantikens utveckling: Dorothea Veit född Mendelssohn (dotter till Moses, från Berlin 1763-1829), som gör alla möjliga nyttiga insatser för sin man, judisk köpman, med Friedrich Schlegel och sedan för den lata luffaren Henriette Herz född de Lemos (från Berlin, 1764-1847), som har en berömd salong i Berlin och bland annat är beskyddare av den store protestantiske författaren Walter Scotts. Henriette Herz född de Lemos (från Berlin, 1764-1847), som hade en berömd salong i Berlin och hedrades av bl.a. den store protestantiske teologen Schleiermacher, och Rahel Lewin (också från Berlin, 1771-1833), som också öppnade en salong och sedan gifte sig med författaren Karl August Varnhagen von Ense (från Düsseldorf, 1785-1858), som, vilket framgår av hans dagböcker och korrespondens med Alexander von Humboldt, var en stor klassförespråkare. Hans syster Rosa Maria Varnhagen (från Düsseldorf, 1783-1840) gifte sig med den judiske läkaren David Assur Assing i Hamburg (från Königsberg, 1787-1842), och deras dotter Ludmilla Assing (från Hamburg, 1827-1880) gav ut hela sin farbrors kvarlåtenskap. I Nordsternbund 1803 ingick förutom Varnhagen fyra judar: Ludwig Robert, Rahels bror, Eduard Hitzig (Itzig), Friedrich Wilhelm Neumann och Johann Friedrich Koreff.

Efter befrielsekrigen, som hjälpte tyskarna att bli fullt medvetna om sin egen natur, vågade juden Saul Ascher (från Berlin, 1767-1822) skriva den fräcka pamfletten "Germanomania", och snart därefter dök judendomens farligaste företrädare upp i den tyska litteraturen, Ludwig Börne och Heinrich Heine. Ludwig Börne (egentligen Löb Baruch, från Frankfurt am Main, 1786-1837) var huvudsakligen verksam i politiska salbaderier och har redan grundligt avfärdats av Heinrich von Treitschke. Det är en skandal att han en gång i tiden räknades till de tyska klassikerna. August Lewald (från Königsberg, 1792-1871), som hade ett ganska stort inflytande som tidskriftsredaktör, och den genuint judiske apan Moses Gottlieb Saphir (från Lovas Bereny nära Pest, 1795-1858), som drog unkna skämt, kan kort nämnas tillsammans med honom.

Heinrich (egentligen Harry) Heine (från Düsseldorf 1797-1856) ansågs en gång av dåraktiga tyskar vara den störste tyske lyrikern efter eller till och med med Goethe, men är nu erkänd som en ren skrytbegåvning som tog allt han kunde komma över, men förstörde det mesta med sin fräckhet. Betald av Frankrike som politisk skribent ville han också ha inkomster från Preussen och sjönk till slut - fallen Liszt, Meyerbeer och Rothschild är väldokumenterade - till en ren revolverjournalist. - Oskar Ludwig Bernhard Wolff (från Altona, 1799 till 1851), som blev känd som improvisatör, utvecklade en omfattande verksamhet, men han är idag helt försvunnen. Satirikern Joliann Heinrich Detmold (från Hannover, 1807-1856), som

brevväxlade med Heine och skrev anmärkningsvärda verk i "Taten und Meinungen des Herrn Piepmeyer" och "Anleitung zur Kunstkennerschaft", blev Hannovers sändebud till förbundsdagen i Frankfurt. Ett karakteristiskt samtida fenomen var Anton Wollheim da Fonseca (från Hamburg, 1810-1884 - han hade förvärvat "da Fonseca" i Portugal), som till och med blev kejserlig tysk diplomat och översatte en hel del. Fanny Lewald (från Königsberg, 1811-1889), kusin till den tidigare nämnde August, som gifte sig med litteraturhistorikern Adolf Stahr och skrev många romaner: "Clementine" (Frauenfrage), "Jenny", "Prinz Louis Ferdinand", "Wandlungen", "Von Geschlecht zu Geschlecht" etc., samt självbiografiska verk och sedan blev mycket berömd som poet. Knappast någon läser dem idag.

Den tidens österrikiska litteratur var naturligtvis inte helt utan judar. Den mest kände var förmodligen Ludwig August Frankl (från Chrast i Böhmen, 1810-1894), som i Wien - han skrev en "Habsburglied" - blev kejserlig och kunglig skolrådgivare, riddare av Hochwart, president för den judiska församlingen och "Nasi" i det heliga landet. Som poet är han inte särskilt betydelsefull. En lyrisk talang var Elisabeth Glück, ps. Betty Paoli (från Wien, 1824 till 1894), och även Karl Isidor Beck. (från Baja, Ungern, 1817-1879), som började med de politiska dikterna "Rustade nätter" och senare skrev "Janko, den ungerske ryttaren" och "Den fattige mannens sånger", var inte utan talang. Den tidens mest kände politiske poet, Georg Herwegh (från Stuttgart, 1817-1875), gifte sig med den judiska bankdirektörsdottern Emma Siegmund från Berlin. Märkligt nog hade många av de andligt kristna poeterna under denna period också judiskt blod: Philipp Spitta (från Hannover, 1801-1859), poeten i "Psalter und Harfe", vars judiska mor hette Rebekka Loesern, men som vid dopet fick namnet Henriette Charlotte Frommen, Ludwig Josephson (från Unna i Mestfalen, 1809-1877), som blev överintendent i Pommern, Friedrich Anton Löwe (från Hamburg, 1812-1876), som gav ut den ganska inflytelserika "Nachbar". Paulus (Selig) Cassel (från Großglogau, 1821-1892), som i tur och ordning var rabbin, redaktör, bibliotekarie, gymnasielärare, pastor vid Christuskirche i Berlin och preussisk riksdagsman och som aldrig lämnade judendomen, även om han också gav ut "Eddische Studien". Döpta judar som protestantiska pastorer och till och med katolska biskopar fortsätter fram till våra dagar.

Det är mycket underhållande att judarna också har skrivit historia i tyska byar. Det stora ljuset här är Berthold (egentligen Moyses Baruch) Auerbach (från Nordstetten i Schwarzwald, 1812-1882), som naturligtvis föregicks av den mycket viktigare schweiziske pastorn Albert Bitzius (Jeremias Gotthelf). Auerbach började med de judiska romanerna "Spinoza" och "Dichter und Kaufmann" och gav ut sina "Schwarzwälder Dorfgeschichten" 1843-1853, medan Gotthelfs första byroman

utkom redan 1836. Auerbachs verk, som "Barfüßele", förefaller oss idag nästan outhärdliga; endast "Diethelm von Buchenberg", berättelsen om en mordisk pyroman, kan betecknas som lyckad. Leopold Kompert (från Münchenorrätz i Böhmen, 1822-1886) skrev fler värdefulla ghettohistorier - den tysk-judiska Gentolitteraturen är ganska omfattande, man borde ta sig en närmare titt på den. August Silberstein (från Altofen, 1827-1900) skrev "Bysvalor från Österrike" - han är nu helt bortglömd. - Aaron Bernstein (från Danzig, 1812-1884), författare till "Naturwissenschaftliche Volksbücher" och flera judiska berättelser, Daniel Sanders (från Alt-Strelitz, Mecklenburg, 1819-1897) hade också ett ganska gott rykte, som förutom barndikter gav ut en "Ordbok över tyska språket" och en "Citatordbok", och Rudolf Löwenstein (från Breslau, 1819-1891), som grundade "Kladdertdatsch" tillsammans med David Kalisch (från Breslau, 1890-1872) och även skrev barndikter. Julius Leopold Klein (från Miskolcz i Ungern, 1810-1876) placerades en gång vid sidan av vår flebbel som dramatiker, men nådde knappast någonsin scenen; desto mer så var Salomon Hermann (Ritter von) Mosenthal (från Kassel, 1821-1877), författaren till det judiska dramat "Deborah", som naturligtvis också verkar nästan komiskt för dagens generation. Den tredje judiska dramatikern i denna familj, Joseph (von) Weilen (egentligen Weil, från Tetin nära Prag 1828-1889), hade relationer med kronprins Rudolf av Österrike. Heinrich Landesmann, ps. Hieronymus Lorm (från Nikolsburg i Mähren, 1821-1902), Berthold Auerbachs svåger, skrev främst romaner, men blev känd som pessimist i poesin - nu också helt försvunnen! Socialdemokratins grundare Ferdinand Lassalle (egentligen Feist Lasal, från Breslau, 1825-1864), en av de få judar som inger en viss respekt, försökte sig på ett drama "Franz von Sickingen", men det är inte direkt lysande. Som Hebbelbiograf förtjänar Emil Kuh (från Wien, 1828-1876), även han poet, åtminstone ett varmare erkännande, även om han inte fullt ut förstod den nordiska mannen Hebbel. Utöver dessa bättre författare finns det en hel rad sämre som skapade en enorm mängd skräplitteratur under femtio- och sextiotalen av förra seklet. Men vi skall inte göra dem den äran att nämna dem vid namn.

II.

Grundandet av det tyska riket 1870/71 borde med nödvändighet ha lett till ett stärkande av den tyska nationen, men detta skedde inte trots Bismarck (den store kanslern hade för mycket att göra med utrikespolitik) - tvärtom uppstod ett slags judendomens dominans, särskilt inom den tyska litteraturen. De ledande poeterna på 70- och 80-talen var inte precis alla judar, utan mest halvblod, och dagslitteraturen och pressen dominerades helt av judiska feuilletonister. Det är idag

allmänt känt att familjen Lindau, till vilken Rudolf Lindau (från Gardelegen, Altmark, 1829-1910), författare till intressanta utländska romaner, och Paul Lindau (från Magdeburg, 1839-1919), tidens typiska feuilletonist, hörde, var en gammal judisk familj, men de två bröderna hade också tyskt blod på sin mors sida. Paul Heyse (från Berlin, 1830-1914), den berömde romanförfattaren, hade en judisk mor (Julie Saaling). Julius Rodenberg (från Rodenberg, Kurhessen, 1831-1914), som drev "Deutsche Rundschau" i fyrtio år och publicerade verk av Gottfried Keller, Konrad Ferdinand Meyer och Marie von Ebner-Eschenbach, hette egentligen Levy. "Berliner Wespen" gavs ut av Julius Stettenheim (från Hamburg, 1831-1916) - typiskt judisk! Friedrich Dernburg (från Mainz, 1833-1911), far till den numera bortglömde "store" bankiren och statsmannen Heinrich, var redaktör för "Nationalzeitung" och därefter huvudredaktör för "Berliner Tageblatt". Leipzigprofessorn i egyptologi Georg Ebers (från Berlin, 1837-1898), som kom från den fredericianske myntjuden Veitel Heine Ephraims familj, blev nästan lika känd för sina egyptiska romaner som Paul Heyse var för sina noveller, men endast en av dessa, "Homo sum", berättelsen om en eremit i öknen, Sinai, har överlevt. Med Adolf L'Arronge (troligen Aronsohn, från Hamburg 1838-1908) kommer vi sedan till de talanger som dominerade scenen i det nya imperiet: idag är "Mein Leopold" och "Hasemanns Töchter", som en gång förtrollade hela Tysklands filistinism, också i stort sett förlorade. Paul Lindau bör återigen nämnas i förbigående: hans succé var "Ein Erfolg", uppförd femton gånger på tio år, även i "klassiska" Weimar, men redan bortglömd sedan 1885. De välkända efterföljarna och efterträdarna Oskar Justinus (egentligen Cohn, från Breslau, 1839-1893), Franz Bittong (från Mainz, 1842-1904). Hugo Lubliner (ps. Bürger, från Breslau, 1846-1911), Felix Philippi (från Berlin, 1851-1921), Gustav Kadelburg (från Budapest, 1851-1925), Oskar Blumenthal (från Berlin, 1852-1917), Leon Treptow (från Königsberg, 1853-1916), Wilhelm Jacoby (från Mainz, 1855-1923), Alfred Schönfeld (från Breslau, 1859-1900), Benno Jacobson (från Berlin, 1859-1912), Robert Misch (från närheten av Bromberg, 1860-1929), Leo Walther Stein (från Gleiwitz, 1860-1930), är åtminstone listade: Det skulle vara mycket önskvärt om en flitig tysk kunde ge en detaljerad redogörelse för dessa judiska storheters aktiviteter. Hans (von) Hopfen (från München, 1835-1904), som vi alltid har tyckt om att läsa, även om många av hans tidigare verk också är tvivelaktiga, tillhör återigen halvbloden. Leopold von Sacher-Masoch (från Lemberg, 1836-1895), mannen med de "galiciska" och "falska Hermelinge-historierna", måste ha haft judiskt blod. Den f.d. skeppsläkaren Hugo Rosenthal-Bonin (från Palermo, 1840-1897) skrev läsvärda exotiska historier. Bland de galiciska och ungerska judarna märks skådespelaren Emil Claar (från Lemberg, 1842-1930), som blev chef för Frankfurts stadsteater och skrev alla möjliga dramer, bland annat komedin "Simson och Delila", Ludwig Hevesi (egentligen Hirsch, från Heves i Ungern. 1843-1910),

som mest skrev humoristiska pjäser och dog genom självmord, och Ludwig (von) Doczi (egentligen Dux, från Ödenburg, 1845-1919), som skrev sin berömda komedi "Kyssen" på tyska och ungerska. Franz Hirsch (från Thorn, 1844-1920) var redaktör för "Neues Blatt" i Leipzig och sedan för "Schorers Familienblatt" i Berlin och publicerade den modiga episka dikten "Ännehen von Tharau" och sångerna från den tyska förhistorien "Vagantensang und Schwerterklang - sie können halt alles. Theodor Hertzka (från Budapest, 1845-1924) skrev de samhällspolitiska verken "Freiland", "Reise nach Freiland" och "Entrückt in die Zukunft". Karl Emil Franzos (från Podolien, 1848-1904), redaktör för Berlintidskriften "Deutsche Dichtung" (Tysk diktning), ansågs en gång i tiden nästan som en litterär storhet i Tyskland, som började med kulturskildringarna "Aus Halbasien" (Från Halva Asien) och i alla fall bidrog inte så lite till förverkligandet av de östliga judarna. Hans romaner "Der Kampf ums Recht" och "Der Pojaz" är också betydelsefulla i detta avseende. Kurd Laßwitz (från Breslau, 1848-1910) var gymnasielärare i Gotha och gjorde sig ett namn med sina sagor "Seifenblasen", romanen "Auf zwei Planeten" och "Aspira, Roman einer Wolke". Professor Adolf Bartels behandlar honom i alla sina verk och placerar honom t.o.m. över fransmannen Jules Verne, medan juden Eduard Engel i stort sett inte ens nämner honom. Litteraturhistorikern Alfred Klaar (från Prag, 1848-1927) skrev flera komedier, "Das moderne Drama in seinen Richtungen und Hauptvertretern", "Wir und die Humanität" och en "Leben Uriel Acostas". Den produktive författaren Adolf Kohut (från Mindszent, Ungern, 1848-1911), som skrev mer än 100 verk, har nu blivit ganska bortglömd, men hans "Famous Jewish Men and Women in the Cultural History of Modern Times" borde användas oftare, även om man äger "Semikürschner". Max Simon Nordau (egentligen Südfeld, från Budapest, 1849-1923) var, som hans "Konventionelle Lügen der Kulturmenschheit" (1883) visar, ett stort ljus. Han bodde sedan i Paris och skrev romaner, noveller och dramer, bl.a. romanen "Die Krankheit des Jahrhunderts" och den samtida borgerliga tragedin "Doktor Kohn". Två judiska författare bör också nämnas här, Emma Vely, gift Simon (egentligen Couvely, från Braunfels nära Wetzlar, 1848-1934), som publicerade omkring 60 verk, bland annat romanerna "Herodias", "Sport", "Gelbstern", "Serenissima" och Hans Arnold, dvs Babette von Bülow. Babette von Bülow, född Eberty (från Warmbrunn i Schlesien, 1850-?), som främst skrev noveller och humoresker, sedan även memoarer "Aus der Kinderzeit". Fritz Hauthner (från Horsitz nära Königgrätz, 1849-1923) blev känd för sina äkta judiska parodier "Nach berühmten Mustern", skrev sedan romaner, bland annat "Der neue Ahasver" och "Berlin W", och slutligen "Beiträge zu einer Kritik der Sprache" och en "Wörterbuch der Philosophie". Framför allt var Maximilian Bern (egentligen Bernstein, från Kherson i Ryssland, 1849-1923) en antolog: hans samling "Deutsche Lyrik seit Goethes Tode" i Reclams Universalbibliothek var mycket populär. Av de 245

poeter som ingår i samlingen är endast 36 judar eller av blandad ras. Ferdinand Groß (från Wien, 1849-1930) måste betraktas som en ren feuilletonist. Alfred von Berger (från Wien, 1852-1912) var son till den döpte judiske hovjuristen och senare ministern Johann Nepomuk Berger och blev chef för Hamburg Deutsches Schauspielhaus och sedan för Hofburgtheater i Wien. Hans verk är av ringa betydelse. Heinrich Teweles (från Prag, 1856-1927) dramer och skisser kan också med lätthet förbigås. Hans pamflett "Goethe och judarna" väckte viss uppståndelse, men den är inte tillförlitlig. Siegfried Lipiners (från Jaroslau i Galizien, 1856-1913) "Den otyglade Prometheus" anses vara en viktig dikt. Nietzsche kallar dess författare för ett verkligt geni, men litteraturhistorikerna Eduard Engel och Paul Wiegler vet fortfarande ingenting om honom. Betecknande nog skrev sionismens grundare Theodor Herzl (från Budapest, 1860-1904) förutom "Den judiska staten" (1896) och "Altneuland" även feuilletoner och lätta komedier.

III.

Som vi vet inleddes i mitten av åttiotalet förra seklet en Sturm und Drang i det yngsta Tyskland. Även om rörelsen växte fram ur den tyska själen, var judarna relativt starkt involverade i den. Deras makt växte sig sedan ännu starkare under kejsar Wilhelm II:s regeringstid. Den så kallade finde sich var utpräglat judisk, och omedelbart före världskriget, även om den starka motrörelsen Heimatkunst och även en utpräglat nationalistisk rörelse hade kommit under tiden, kunde man direkt tala om judiskt styre. Pressen, scenen och även bokhandeln var nu praktiskt taget i judiska händer och vad exempelvis teaterdirektörerna Oskar Blumenthal och Otto Bralim (från Hamburg, 1856-1912) och förläggare som Samuel Fischer (från Lipto Szent Miklos i Ungern, född 1859) "åstadkom" behöver knappast förklaras för oss. Den typiskt judiske feuilletonpolitikern Maximilian Harden (egentligen Witkowski, från Berlin, 1861-1927) kan också nämnas här. Leopold Jacoby (från Lauenbur i Pommern, 1840-1 895) var en väluppfostrad medelmåtta som utgav sig för att vara "proletariatets poet", och denna beskrivning passar även in på poeten och litteraturhistorikern Eduard Engel (från Stolp i Pommern, född 1851), om vilken Adolf Bartels hävdar att han missade sitt egentliga yrke, antikvarie. Berlinadvokaten och dramatikern Richard Grelling (från Berlin, 1853-1929), som under världskriget gav ut pamfletten "J'accuse", har fått en mycket dålig ställning i den nyare tyska historien. Theodor Loewe (från Wien, 1855-1935), författare till "Geschichte des wackeren Leonhard Labesam" och dramat "Ein Königstreuer", blev chef för United Theatres i Breslau. Jakob Löwenberg (från Niederntudorf nära Paderborn, 1856-1929), som var föreståndare för en gymnasieskola för flickor i Hamburg, var mycket mångsidig: han skrev lyriska dikter, bl.a. "Lieder eines

Semiten" och "Aus jüdischer Seelle", olika antologier, Hamburgs hedersberättelser "In Gängen und Höfen", noveller, bl.a. "Der gelbe Fleck", romanen "Aus zwei Quellen", två dramer, 1916 "Kriegstagebuch einer Mädchenschule", arbeten om Frenssen och Liliencron. Det är trots allt hedervärt när en jude erkänner sig vara jude och arbetar ärligt, men inte ens då kan han ge oss tyskar särskilt mycket. Friedrich Adler (från Amschelberg i Böhmen, född 1857), inte att förväxla med den 20 år yngre Stürgkh-mördaren med samma namn, har gjort sig förtjänt som översättare från spanska och tjeckiska. Bland judiska "apologeter" kan nämnas Albert Katz (från Lodz, född 1858), som skrev berättelser om judiskt liv i Polen och sedan verk som "Det judiska folkets själ", "Blodslögnen", "Den sanne talmudiske juden" etc., och Heinrich York-Steiner (från Szenitz i Oberungarn, född 1859), som gav ut "Wiener Mode" och sedan, efter alla möjliga berättelser, skrev storverket "Konsten att leva som jude" (1928). För övrigt saknar vi tyskar fortfarande ett verk som grundligt behandlar judiska försvarsskrifter. Jakob Julius David (från Weißkirchen i Mähren, 1859-1906), vars "Samlade verk" gavs ut av Erich Schmidt (!) och Ernst Heilborn, hör inte heller till de dåliga judarna, men en viss försiktighet är också påkallad när det gäller honom. Peter Altenberg (egentligen Richard Engländer från Wien, 1859-1919) framställdes som ett naturgeni, men Bartels har nog rätt när han beskriver honom som en simpel upptågsmakare. Viktor Leon (egentligen Hirschfeld, från Wien, 1860) skrev ett stort antal opera- och operettexter, komedier och helaftonsdramer: Titlar som "Phryne", "O dessa gudar", "Der Bajazzo", "Modell", "Gebildete Menschen" talar sitt tydliga språk. Hans Land (egentligen Hugo Landsberger, från Berlin, född 1861) blev en ganska känd berättare som började med "Samhällets styvbarn" och "Die am Wege sterben" - åh, de är alltid mycket "sociala" till en början, men sedan förändras saker och ting: "Amor Tyrannus", "Der neue Gott", "Bande!", humoristisk roman, "Staatsanwalt Jordan", "Das Mädchen aus dem goldenen Westen" etc. Leo Leipziger (från Breslau, 1861-1922) gav ut en tidskrift under pseudonymen "Der Roland von Berlin" och skrev "Der wilde Meyer", "Die Ballhausanna", "Die neue Moral" osv.

Man har alltid försökt upphöja Ludwig Fulda (från Frankfurt a. 31., född 1862) till en av den tyska poesins verkliga storheter, men det har inte riktigt fungerat om poeten nominerades till Schillerpriset för sin "Talisman" och senare upptogs i den preussiska poetakademin. Han har visserligen en viss "kultur", men han saknar naturlig kraft, och den kan en poet inte vara utan. Arthur Schnitzler (från Wien, 1862-1931), läkare till yrket, är mer begåvad än Fulda, men ur tysk synvinkel har det alltid funnits mycket att invända mot hans wienerdrama med "den söta flickan" från folket, och efter hans mycket tvivelaktiga dialoger "Reigen" vände sig folk i allmänhet bort från honom. I romanen "Der Weg ins Freie" närmade han sig den

judiska frågan, men inte precis med sanningens mod. Konrad Alberti (egentligen Sittenfeld, från Breslau, 1862-1918), som skrev om Bettina von Arnim och Ludwig Börne och sedan försökte sig på ett Thomas Münzer-drama och en socialroman, är redan helt förlorad. Paul Block (från Meinel, född 1362), som skrev två romaner och allehanda dramatiska verk, bl.a. en festpjäs "Kaisertag", bodde länge i Paris som korrespondent för "Berliner Tageblatt", som är höjden av judisk kultur. Lothar Schmidt (egentligen Goldschmidt, från Sorau, 1862-1931), Heinrich Lee (egentligen Landsberger, från Hirschberg, 1862-1919) och Max Kempner-Hochstädt (från Breslau, 1863-1934), som trots sina "moderna" strävanden inte nådde större berömmelse, bör här bara nämnas mycket kort. Edmund Edel (från Stolp, född 1863) var också verksam som serietecknare och affischkonstnär och skrev de karaktäristiska verken "Der Snob" (roman, 1907), "Neu-Berlin", "Fritz, der Zeitgenosse, eine merkwürdige Geschichte", "Der gefährliche Alte", "Glashaus", "Der Tanznarr" "Mammon" (1922). Alfred Nossig (född 1864), född i Lemberg, skrev ett "Program för världssocialismen" (1921) och en hel rad dramer, bland annat "Sions kung", "Bedragarna" och "Abarbanell". Arthur Pfungst (från Frankfurt a. M., 1864-1913) var starkt engagerad i Sällskapet för etisk kultur, skrev det tråkiga eposet "Laskaris" och översatte engelsmannen Edwin Arnolds "The Luminary of Asia". Frankfurtprofessorn Franz Oppenheimer (från Berlin, född 1864) skrev, förutom flera dramer, en pamflett om lån och en hel del om nationalekonomi, "Freiland in Deutschland", "Der Staat", "Weltwirtschaft und Nationalwirtschaft" etc. Karl Rößler (från Wien, född 1864) blev allmänt känd genom sin komedi "Die fünf Frankfurter" (Rothschilds) - man kan undra varför det tyska folket stod ut med sådant. Senare skrev Rößler även romaner. Rudolf Lothar (född Spitzer i Budapest 1865) skrev dramer, bl.a. "Kung Harlekin", texten till "Tiefland" för Eugen d'Albert och verk om drama och teater, "Das Wiener Burgtheater", "Adolf Sonnenthal". Han skrev också romanen "Kurfürstendamm" och böckerna "Erotic Comedies" och "The Art of Seduction". Max Osterberg-Verakoff (från Fürth, född 1865) skrev den judiska framtidsromanen "Das Reich Judäa im Jahre 6000", Moritz Goldschmidt (från Homburg, född 1865) berättelseboken "Chronique scandaleuse", Jon (Jonas) Lehmann (från Mainz, 1865-1913), son till rabbi Meir Markus L., komedierna "Die Flucht vor der Schwiegermutter", "Meyerchen", "Augen rechts", Richard Wendriner, ps. Lorenz Vendramin (från Breslau, f. I865) den groteska komedin "High Life". Österrikiska litterära storheter är eller var Hugo Saltis (från Böhmisch-Leipa, 1866-1929), som publicerade en hel del volymer av poesi och noveller, och Richard Beer-Hofmann (från Wien, f. 1866), som var känd för sin "Count".), som fick Volksschillerpriset för sin "Greven av Charolais", som är en omskrivning av en engelsk pjäs - judarna vet hur man skriver om - och sedan skrev den dramatiska dikten "Jaàkobs dröm" (Israels pris), som kom ut i 24 upplagor. En sann Berlin-jud är Georе, Engel (från

Greifswald, 1866-1931), som också en gång var kritiker i "Berliner Tageblatt" och skrev den mycket roliga romanen "Hann, Klüth, der Philosoph", liksom pjäsen "Die keusche Susanne", komedin "Der Ausflug ins Sittliche", komedin "Der scharfe Junker" och senare romanerna "Claus Störtebecker" och "Eulenspiegel". Kurt Eisner (egentligen Kosmanowsky, från Berlin, 1867-1919), revolutionären från München, skrev också poesi, men främst socialdemokratiska - han var en gång redaktör för Cles "Vorwärts" - och kommunistiska verk. Ernst Heilborn (från Berlin, död 1867), redaktör för "Literatur" (tidigare "Literarisches Echo", starkt judisk) före 1933, skrev fyra romaner, den kulturhistoriska essän "Das Tier Jehovahs", legenderna "Die kupferne Stadt", periodboken "Vom Geist der Erde", etc. - Felix Holliday, redaktör för "Literatur" (tidigare "Literarisches Echo", starkt judisk). Felix Hollaender (från Leobschütz, 1867-1931), en gång chef för Frankfurtteatern, skrev många romaner, av vilka vi bara kan nämna de mycket lovordade "Weg des Thomas Truck" och "Salomons Schwiegertochter". Alfred Kerr (egentligen Kempiler, från Breslau, född 1867) roar fortfarande och kommer alltid att göra det - det räcker med att se honom på bild. Det faktum att Fritz Engel (från Breslau, född 1867) från "Berliner Tageblatt" var ordförande för föreningen "Kleist Foundation" talade också för gårdagens Tyskland. Ludwig Jacobowski (från Strelno, Poznan, 1868-1900), författare till "Werther, juden" och "Loke, roman om en gud", som skröt om "blonda adelsmäns underkastelse av fina kvinnor", har helt glömts bort.

IV.

Mer forskare än poeter är Max Joseph Wolff (från Erfurt, född 1868), som förutom dikter och romaner skrev biografier över Shakespeare, Moliere, Goethe och (naturligtvis!) Heine, Karl Federn (från Wien, född 1868), som också skrev romaner som "Livets flamma", en hel del om Dante och även essäer, och sedan översatte en hel del.), som också skrev romaner som "Die Flamme des Lebens", en hel del om Dante och även essäer, och sedan översatte en hel del, och Paul Bornstein (från Berlin, född 1868), som gav ut en utgåva av Hebbel och allt möjligt om Hebbel efter dikter och essäer. Moritz Heimann (från Werder a. d. Havel, 1868-1925), som gav ut dramer som Junker-komedin "Joachim von Brandt" och "Das Weib des Akiba", samt noveller och tre volymer "Prosaische Schriften", om vilka en ny litteraturhistoriker säger att de är hans metafysiska arv. Theodor Wolff från "Berliner Tageblatt" (från Berlin, född 1868) skrev en bok om den store dansken Jens Peder Jacobsen, som judarna älskar mycket (eftersom han är halvjude), flera romaner och dramer, bland annat en "Parisdagbok". År 1913 gav Hermann Reichenbach (från Hamburg, född 1869) ut en pjäs från 1813 med titeln

"Unterm Schwert" ("Under svärdet"), vars Heid är en Levi, vilket naturligtvis var mycket roligt för de judiska konnässörerna. "Haß" och "Zwischen zwei Rassen" är ytterligare verk av Reichenbach. Viktor Hahn (från Wien, född 1869) skrev en rad seriösa dramer, "Luzifers Sendung", "Die Byzantiner", "Cesare Borgia", "Warbeck", samt festspelen "Ein Kaisertag zu Nürnberg" (1906) och "Felix Austria" (1908) - senare var han redaktör för "Acht-Uhr-Abendblatt" i Berlin. Arthur Holitscher (från Budapest, född 1869) skrev främst romaner: "Leidende Menschen", "Weiße Liebe", "Der vergiftete Brunnen", "Worauf wartenest du?", "Schlafwandler", "Adele Bourkes Begegnung", "Es geschah in Moskau", men även dramer, bl.a. "Golem" (1909) och "Golem" (1909). Han skrev även dramer, bl.a. en "Golem" (1909), reseböcker ("Tre månader i Sovjetryssland", 1921, "Resa genom det judiska Palestina", 1922, "Amerika", ett urval för socialistisk ungdom, 1923) och litterära verk ("Charles Baudelaire"). Bland de lättare talangerna finns Felix Salten (egentligen Salzmann, från Budapest, född 1869, som var teaterredaktör på wienska "Neue Freie Presse": bland hans verk finns novellerna "Die Gedenktafel der Prinzessin Anna", "Der Schrei der Liebe", "Herr Wenzel auf Rehberg", "Die Geliebte Friedrich des Schönen", "Das Buch der Könige", karikatyrer, romanerna "Olga Frohgemuth", "Die klingende Schelle", "Der Hund von Florenz", "Simson", essäerna "Wiener Adel" och "Das österreichische Antlitz". Siegfried Trebitsch (från Wien, född 1869) introducerade Bernard Shaw i Tyskland genom översättningar och publicerade en hel del romaner och noveller ("Genesung", "Weltunterlgang", "Das Haus im Abhang", "Die Last des Blutes", "Renate Äldringen"), inklusive dramer som "Gefährliche Jahre". Den österrikiske järnvägsrådet Oskar Bendiener (från Brno, född 1870) gjorde succé med järnvägsdramat "Die Strecke" och skrev sedan bland annat grotesken "Der pressierte Herr" och dramat "Dalilah". Ernst Decsey (från Hamburg, född 1870) väckte uppmärksamhet med romanen "Du liebes Wien" (1911) och var sedan redaktör för "Neues Wiener Tagblatt". Han skrev även romanerna "Die Theaterfritzl", "Die Stadt im Strom", "Das Theater unsrer lieben Frau" samt om Hugo Wolf, Peter Rosegger, Anton Bruckner, Johann Strauss och Franz Lehar. Felix Dörmann (egentligen Felix Biedermann, från Wien, 1870-1928), vars första diktsamlingar hette "Neurotica" och "Sensationen", och som sedan skrev en rad komedier, "Ledige Leute", "Zimmerherrn", "Die Krannerbuben" etc., är redan idag en förlorad figur.

Jakob Scherek (från Schrimm, Poznan, 1870-1927) blev regeringsråd och biträdande presschef i den preussiska delstatsregeringen under den preussiska republiken. Han började som poet med dramat "Josef" och följde upp detta med romanen "Und ich suche die Schönheit" och de andra dramerna "Wahn", "Ein Leidensweg" och "Reinheit". Salomo Friedländer (från Gollantsch, Poznan, född

1871) skrev grotesker under den underbara pseudonymen Mynona (omkastning av Anonym). År 1929 skrev han till och med mot Remarque, författaren till "Im Westen nichts Neues". Här måste också nämnas bröderna Heinrich och Thomas Mann (från Lübeck, födda 1871 och 1875), som hade en kreolsk mor och var gifta med judar, Heinrich med Mimi Kahn från Prag och Thomas med Katja Pringsheim från München. Ur litterär synvinkel tillhör de också judendomen i slutändan. Heinrichs romaner "Die Arbeiter", ett ytterst provokativt verk, och "Der Unterthan", som karikerar Wilhelm II:s tid, och Thomas berömda "Buddenbrocks", med sin förkärlek för halvjudar, och framför allt "Königliche Hoheit", som förlöjligar hovsamhället till förmån för de besuttna klasserna. Georg Hermann Borchardt (från Berlin, född 1871), som kallade sig Georg Hermann, har i sina verk en tydlig förankring i det judiska livet. "Jettchen Gebert", "Henriette Jacoby", "Kubinke", "Die Nacht des Doktors Herzfeld", "Heinrich Schön jun." är egentligen judiska romaner med mycket ont i sig mot oss tyskar, vilket vi naturligtvis kan ha stor nytta av. I 1934 års Kürschner är G. Hermanns adress okänd. Naturligtvis är det så! Hermann Popert (från Hamburg, 1871-1932) var halvjude och "Kunstwart" gjorde en gång stor propaganda för hans avhållsamhetsroman "Helmut Harringa". Theodor Lessing (från Hannover, 1872-1933), som var anställd vid tekniska högskolan i Hannover, kritiserades hårt av tyska ungdomar när han tillät sig att skriva olämpligt mot Hindenburg - han var en av de judiska allkonstnärerna, skrev flera diktsamlingar, dramer, en roman "Komedi", "Schopenhauer, Wagner, Nietzsche", introduktion till modern filosofi, mot Dühring och om Maria Bashkirtseif och Rudolf Bartsch. Richard Huldschmer (från Gleiwitz, 1872-1931), läkare och korrespondent för "Vossische Zeitung" i Innsbruck, skrev en rad romaner, "Arme Schlucker", "Das arelige Schützenfest", "Der Tod der Götter", som visserligen inte är särskilt kända. Arthur Kahane (från Wien, 1872-1932), dramaturg vid Deutsches Theater i Berlin, skrev "Lieder", berättelserna "Clemens und seine Mädchen" och "Die Tarnkappe" samt romanen "Der Schauspieler". En annan känd författare är Roda Roda, egentligen Sandor (eller Samuel) Friedrich Rosenfeld (från Pußta Zdenci, född 1872), som Adolf Bartels kallar en "senkommen efterföljare till den store Moses Gottlieb Saphir". "Snaps, röktobak och förbannad kärlek", "Spelman, spelman, hästspelman", "Bin, drönare och barorier" är titlarna på några av hans verk. Han var en gång i tiden en österrikisk-ungersk officer.

V.

Den senaste utvecklingen började med Karl Rosner (från Wien, född 1813), som kom till det kejserliga högkvarteret under världskriget och sedan försökte "rädda"

kejsar Wilhelm II i "König" och publicerade kronprins Friedrich Wilhelms "Erinnerungen" (memoarer) - att läsa hans romaner "Die silberne Glocke" och "Drei Fräulein von Wildenberg" kunde ha lärt de höga makthavarna vilket sinnessjukt barn denne jude var. Georg Hirschfeld (från Berlin, född 1873) är en mycket flitig judisk berättare som började med novellen "Dämon Kleist" och pjäsen "Die Mütter": han har skrivit minst två dussin romaner, bland annat "Die Belowsche Ecke", "Pension Zweifel", "Die Hand der Thea Sigrüner" och "Das Blut der Messalina", samt ett flertal volymer med noveller och andra pjäser. Den största judiska poeten i sin tid var utan tvekan Jakob Wassermann (från Fürth, 1873-1934), även om han hade en rival i Franz Werfel. Wassermanns romaner "Die Juden von Zirndorf", "Die Geschichte der jungen Renate Fuchs", "Die Masken Erwin Reiners", "Das Gänsemännchen", "Christian Wahnschaffe", "Laudin und die Seinen", "Der Fall Matiritius" måste läsas av tyskar - för att lära känna judarna. Men de har ingenting med vår konst att göra. Nationalsocialismen vidtog sedan åtgärder mot de onda litterära judarna, och de flesta av dem lämnade Tyskland och levde utomlands som "emigranter" - "semigranter" är det populära skämtet. - Gustav Hochstetter (från Mannheim, född 1873) blev redaktör för "Lustige Blätter" och skrev "Asphaltstudien", "Knigge im Rasiersalon", "Galante Studien", "Das Füßchen der gnädigen Frau", "Das Buch der Liebe", "Venus in Seide", 1915 även krigsdiktningen "Eiserner Frühling" etc. - en separat broschyr om judisk krigsdiktning är också nödvändig, en humoristisk sådan. Oskar Schweriner (från Czernikau, född 1873) blev också redaktör, t.o.m. för "Berliner Tageblatt", "Vossische Zeitung" och "Lokalanzeiger", men skrev också romaner, åtminstone tidigare: "Die russische Spionin", "Police X 24", "In Berlin-Palermo-Expreß", "Opium", "Kabine Nr. 11", etc. Arthur Pserhofer (från Wien, 1873-1907) och Walter Turszinsky (från Gdansk, 1874-1915), som arbetade på scenen, dog unga. Hugo von Hofmannsthal (från Wien, 1874-1929) skilde sig också relativt tidigt. Ursprungligen från en judisk familj, Löw, men inte utan tyskt blod, presenterades han av judendomen som en av våra stora, men var i grund och botten bara en bearbetare, om än med stor formell talang. Sofokles "Elektra", Otways "Venice Saved", de medeltida pjäserna "Everyman" och "The Great World Theatre" gav honom framgång. Karl Kraus (från Gitschin, Böhmen, född 1874), redaktör för "Fackel", som också ofta tog sig an sina judiska medmänniskor, var en judisk envis man, bankiren Robert Prechtl (egentligen Friedländer, från Wien, född 1874), som förde upp "Alkestis" och "Die Nacht der Jenny Lind" på scenen. Naturligtvis glömmer vi tyskar inte den lättsamme Fritz Oliven, kallad Rideamus (född i Breslau 1874), med sin parodi "Die lustigen Nibelungen". Bredvid Rideamus är Pipifax, d. f. Leo Wulff (från Stettin, född 1874), som skrev "Na also! sprach Zarathustra". Stephan Großmann (från Wien, född 1875), tidigare på "Vossische Zeitung", sedan redaktör för "Tagebuch", är en viktig feuilletonist - han är också en

av dem som vi måste betala tillbaka allt möjligt till. Max Messer (från Wien, född 1875). Domare och hovrättsadvokat i sin hemstad, skrev "Die moderne Seele", "Der Traum vom Weibe" (roman), "Varieté des Geistes" - ja, den kära Varieté! J. E. Poritzky (från Lomza i Polen, född 1876), författare till "Kadosch wird man sagen" och "Wie sollen wir Heinrich Heine verstehen?", är en polsk jude, och Pawel Barchan (född 1876), som skrev "Petersburger Nächte", kommer också från öst. Heinrich Spiero (från Königsberg, född 1876) har gjort sig ett namn med sina verk om W. Raabe, Liliencron och Gustav Falke och har även skrivit en del poesi. Ludwig Wolff (från Bielitz, född 1876) hade stora framgångar med sina Ullstein-böcker. Arthur Landsbergers (från Berlin, 1876-1933) romaner "Wie Hilde Simon mit Gott und dem Teufel kämpfte", "Lu, die Kokotte", "Lache, Bajazzo!", "Frau Dirne", "Raffen", tillhör kategorin tvivelaktig litteratur. Redaktör för den wienska "Neue Freie Presse" var Raoul Auernheimer (från Wien, född 1876), som bland annat publicerade novellerna "Die man nicht heiratet" och komedierna "Der gute König" och "Casanova in Wien". Adolf Goetz (från Dobrzyza, Poznan, född 1876), skrev "Ballin, der königliche Kaufmann" 1906 och alla möjliga andra Hamburg-pjäser, liksom "Hadassa", en pjäs med legender, "Moses", ett drama, följt av radiopjäser. Chefredaktör och teaterkritiker för "Berliner Börseiikurier" var Emil Faktor (från Prag, född 1876), som var lyriker till yrket. Han publicerade också en monografi om "Alexander Moissi". Dramatikern G. Sil-Vara (egentligen Silberer, från Werschetz i södra Ungern, född 1876), som tidigare bodde i London och då var feuilletonist på "Neue Freie Presse", tillhör också Guds folk. Judiska halvblod är Paul Friedrich (från Weimar, född 1877), son till målaren Woldemar Friedrich, som var särskilt intresserad av Grabbe och även skrev för tysknationalistiska tidningar, och Alfred Walter (von) Heymel (från Dresden, 1878-1914), som publicerade dikter, noveller och ett drama och blev hjälte i romanen "Prinz Kuckuck" av Otto Julius Bierbaum. Emil Lucka (från Wien, född 1877) skrev romanerna "Döden och livet", "Isolde Weißhand", "Das Brausen der Berge", "Heiligenrast", Frededegund", "Am Sternbrunnen", "Tag der Demut", samt dikter, noveller och verk om Otto Weininger och Dostojevskij. Rudolf Borchardt (från Königsberg, född 1877), som publicerade dikter och krybbespel och behandlade Platon, Dante, Walter Savage Landor och Hugo von Hofmannsthal, betraktas här och där som en särskild storhet. Hugo Bettauer (från Wien, 1877-1925), författare till ganska otäcka romaner (bland annat "Die Stadt ohne Juden"), mördades. Expressionister var Ludwig Rubiner (från Galizien?, 1882-1920), som skrev starkt gammaltestamentlig poesi, och Münchenrevolutionären Erich Mühsam (från Berlin, 1878-1934), som gav sina samlade dikter titeln "Öken, krater, moln" (1914) och sedan också skrev ett drama "Judas", "Revolution", sånger och pamfletten "Rättvisa för Max Hölz". Liksom alla judar benådades han, men begick senare självmord. Alfred Döblin (från Stettin, född 1878), läkare i Östberlin, vars främsta

verk är romanerna "Wang-luns tre språng", "Wadzeks kamp mot ångturbinen", "Svarta ridån", "Wallenstein", "Berg, hav och jättar" och "Berlin Alexanderplatz", har redan ett nästan Wassermann-liknande rykte. Senast blev han känd för sitt drama "Marriage", som väckte mycket kontrovers. Herwarth Walden (från Berlin, död 1878), som skapade en ny rörelse med tidskriften "Sturm", hette egentligen Georg Lewin och skrev förutom dramer även romanerna "Das Buch der Menschenliebe" och "Die Härte der Weltenliebe". Vi skall kort nämna Paul Zifferer (från Bistritz i Schlesien, född 1879), ledarskribent på "Neue Freie Presse" och författare till "Pariser Cantilenen", W. A. Fred, dvs Alfred Wechsler (från Wien, född 1879), som skrev "Roman eines Globetrotters", Robert Heymann (från München, född 1879), som skrev romanen "La Globetrotter".), som började med "Lais, die Hetäre" ("Lais, hetären") Lind kunde inte komma ifrån prostitutionen, Kurt Münzer (från Gleiwitz, född 1879), som 1907 gav ut den uppmärksammade "Weg nach Zion" ("Vägen till Sion") och senare "Der Ladenprinz" ("Butiksprinsen"), och Arno Nadel (från Vilnius, född 1879), som gav ut en "Cagliostro", bibliska pjäser, dikterna "Das Jahr der Juden" ("Judarnas år"), "Rot und glühend ist das Auge des Juden "Heiliges Proletariat" ("Rött och glödande är judens öga"). Rudolf Bernauer (från Wien, död 1880) var en gång chef för fyra Berlin-teatrar, började som poet med en "Nora"-parodi och övergick sedan till operett - "Die keusche Barbara", "Prinzessin Olala", "Die Geliebte seiner Hoheit", ni vet vad det var. Max Hockdorf (från Stettin, född 1880), teaterkritiker i "Vorwärts", som också skrev "Rosa Luxemburgs liv", Robert Saudek (från Kolin, född 1880), som skrev romanen "Demon Berlin", Alfred Schirolkauer (från Breslau, född 1880), som skrev Lassalle, Byrones och "Det kyska Berlin".), som bearbetade Lassalle, Byron, August den starke och Mirabeau för Bong, Hermann Blumenthal (från Bolechow, Galizien, 1888 Oreb.), som skrev romaner från sitt hemland och sedan, tillsammans med A. Landsberger, en "Gettobuch", nämns också bara kort. En motståndare till judendomen var Arthur Trebitsch (från Wien, 1880-1927), som förutom flera poetiska memoarer gav ut den användbara boken "Deutscher Geist - oder Judentum?". En annan stor judisk ljusgestalt är Julius Bab (från Berlin, född 1880), som skrev om Dehmel, Anzengruber, Shaw, Goethe, Gustav Landauer, Hebbel och Albert Bassermann. Hans mest betydande verk är förmodligen "Fortinbras oder der Kampf des 19. Jahrhunderts mit dein Geiste der Romantik" (1913).

Antalet judiska kvinnor som varit verksamma inom den tyska litteraturen på senare tid är också relativt stort. Marie Hirsch, PS. Adalbert Meinhardt (från Hamburg, 1848-1911), skrev romaner om livet i Hamburg, men de är inte särskilt autentiska. Auguste Hauschner (från Prag, 1812-1924) skrev de viktiga judiska romanerna "Familjen Lowowitz" med uppföljaren "Rudolf och Kamilla". Selma Heine (från

Bonn, 1855-1930), som skrev noveller, kallade sig Anselm Heine. Ilse Frapan, egentligen Levien, gift Akunian (från Hamburg, 1855-1908), författare till romanen "Wir Frauen haben kein Vaterland" och dramat "Retter der Moral", begick självmord tillsammans med sin vän Emma Mandelbaum. Leonie Meyerhof, ps. Leo Hildeck (från Hildesheim, 1860-1933), skrev romaner och "Penthesilea, Frauenbrevier für männerfeindliche Stunden". Juliane Dery, egentligen Deutsch (från Baja i Ungern, 1864-1899), som bodde i Paris och dog när hon avslöjades som spion, var sponsrad av hertig Ernst II av Sachsen-Koburg-Gotha. Hon skrev noveller och dramer. Carry Brachvogel, född Hellmann (från München, född 1864), skrev romaner som "Der Kampf um den Mann" och "Die große Gauklerin" samt monografier om Pompadour, Katarina II av Ryssland, Maria Theresia och Robespierre. Elsa Bernstein, född Porges, ps. Ernst Rosmer, hustru till Münchenadvokaten Max Bernstein (från Wien, född 1866), var främst känd för sina dramer, "Königskinder", "Tedeum", "Mutter Maria", men har nu också fallit i glömska. Gertrud Wertheim, född Tietzer, ps. Truth, hustru till Marenhaus-ägaren (från Berlin, född 1867), skrev Berlin-romanen "Hefe im Schaum", Wien-romanen "Prinzessin Fee", fin de siècle-romanen "Baron Max", högreståndsromanen "Baden-Baden" och "Der Apollo von Bellevue", "Majestät a. D.". Hedwig Lachmann (från Stolp i Pommern, dotter till en judisk kantor, I870-1918), som i sin ungdom var vän med Richard Dehmel och senare hustru till anarkisten Gustav Landauer, var verksam som poet och översättare. Tolvbandsverket "Die Berliner Range" av Ernst Georgy, egentligen Margarete Michaelson (från Berlin, 1873-1924), fick stort genomslag. Alice Schalek (från Wien, född 1874) var främst reseskildrare. Grete Litzmann, geh. Herzberg, hustru till litteraturprofessorn Berthold Litzmann, skrev dramer och noveller. Else Lasker-Schüler (från Elberfeld, född 1876), författare till "Hebreiska ballader" och novellen "Mirakelrabbinen från Barcelona", har försökt att bli upphöjd till storhet, men inte riktigt lyckats. Ella Thomaß (från Erfurt, född 1877) kallar sig EI-Correi och har bl.a. skrivit romanen "Das Haus Moletti-Haupt". Alice Berend, gift Hertz (från Berlin, född 1878), vill gärna bli humorist, jämför "Die Bräutigame der Babeite Bomberling". Doris Wittner (från Berlin, född 1880) skrev en Heine-roman, "Die Geschichte der kleinen Fliege".

VI.

Av de senaste representanterna för judendomen i den tyska litteraturen nämns bara de viktigaste. Adolf Bartels uppger i sista kapitlet av sin "Jüngsten" att av de 130 poeter som nämns här var ca 50 judar, dvs 38%, trots att judarnas andel av den tyska befolkningen i Tredje riket endast var 1%. Carl Sternheim (från Leipzig,

född 1881), författare till "Die Hose", "Die Kassette", "Bürger Schippel", "Snob" etc., är en komisk dramatiker. - Han blev nästan aldrig uppförd eftersom han var för "rationell" för teaterpubliken. Emil Ludwig, son till en Cohn (från Breslau, född 1881), skrev dramer och romaner, men vann sitt rykte genom sina monografier Bismarck, Wagner, Goethe, Napoleon, som han slutligen följde upp med en "Människoson" - seriösa tyskar tar honom inte på allvar. När det gäller Alexander Moritz Frey (från München, född 1881) räcker det med att nämna titlarna på hans verk "Sonneman, der Unsichtbare", "Kastan und die Dirnen", "Phantastische Orgie", "Gelichter und Gelächter". Martin Beradt (från Magdeburg, född 1881) skrev romaner, bl.a. "Go", "humoristen" Robert Weill ps. Homunculus (från Wien, född 1881), skrev bl.a. en homosexuell roman, Awrum Halberthal, ps. A. Halbert (från Botuschani, f. 1881) skrev romanen "Das Rätsel Juda" och böcker om Kleist och Wagner, Viktor Klemperer (från Landsberg a. d. Warthe, f. 1881) är romanförfattare och litteraturhistoriker. Stephan Zweig (från Wien, född 1881) anses vara en stor poet; han skrev också dramat "Jeremias". Hugo Zuckermann (från Eger, 1881-1914), som skrev den österrikiska ryttarsången "Drüben am Wiesenrand hocken zwei Dohlen", stupade i strid under andra världskriget. Karl Ettlinger (från Frankfurt a. M., född 1882), ps. Karlchen, Helios, Der alde Frankfurter, Theophrastus Kinkerlitz, ville bli humorist. Hans sista verk heter "Frech und vergnügt" och "Der ewige Lausbub", redaktör för "Neue Freie Presse" var Ludwig Hirschfeld (från Wien, född 1882), som började med "Der junge Fellner, ein junger Mensch aus gutem Hause". Max Glaß (från Wien, 1882) var främst konsthistoriker, men skrev även romanen "Giorgione" och andra berättande verk; han var sedan chef för Terra-Film-Aktiengesellschaft i Berlin. Viktor Fleischer (från Komotau, Böhmen, född 1882) publicerade bl.a. byberättelser och blev direktör för Frankfurter Verlagsanstalt AG. Hans Müller-Brünn (från Brünn, född 1882) hade stor framgång med dramat "Könige" och skrev sedan andra dramer: "Der reizende Adrian", "Flamme", "Vampir" etc. Berättaren Ernst Lothar (Müller, från Brno, född 1890) är en bror till honom. Ernst Lissauer (från Berlin, född 1882) väckte tidvis stor uppmärksamhet på grund av sin "Haßgesang an England". Han hade tidigare skrivit dikterna "Der Acker", "Der Strom", "1813" och sedan bl.a. producerat "Bach, Idyllen und Mythen", "Gloria Anton Bruckners", dramerna "Das Weib des Jephta" och "Lather und Thomas Münzer", men hävdade sig inte fullt ut, trots att han kanske är den allvarligaste av de moderna judiska poeterna. Fritz Friedmann-Frederich (från Berlin, 1883-1934) och Julius Berstl (från Bernburg: född 1883) är moderna scenbegåvningar. Franz Kafka (från Prag, 1883-1924), som i sina pjäser bland annat förvandlar en handelsresande till en dyngbagge, är redan död. Richard Anton Bermann (från Wien, född 1883) skrev romaner som "Prinsessan Fantoches filmer" och "Bimini" samt reseskildringar, bl.a. "Palestina". Ernst Weiß (från Brno, född 1884) skrev den mycket otäcka

boken "Djur i kedjor". Moderna expressionister är Jakob van Hoddis (från Berlin, född 1884) och målaren Ludwig Meidner (från Bernstadt i Schlesien, född 1884). Max Brod (från Prag, född 1884) blev känd för sin roman "Tycho Brahes väg till Gud" - han hade tidigare publicerat "En hetäras utbildning", "Judinnor", "Arnold Beer" och skrev sedan "Weiberwirtschaft", "Eine Königin Esther", "Heidentum, Christentum, Judentum, ein Bekenntnisbuch". Lion Feuchtwanger (från München, född 1884) behandlade den ökände Jud Süß i ett drama och en roman, Stefan Markus (från Zürich, född 1884) skrev "Biblische Komödien" och "Biblische Tragödien", sedan arbetar han med Kleist och Casanova som hjältar, Hermann Sinsheimer, redaktör för Münchentidningen "Simplicissimus" (från Freinsheim, Rheinpfalz, född 1884) skrev en bok om Heinrich Mann, en roman och en bok om den tyske författaren.) skrev en bok om Heinrich Mann, romaner och bland annat "An den Wassern Babylons", Leo Perutz (från Prag, född 1884) skrev romanen "Die Gehart des Antichrist". Carl Einstein (född 1885), kanske en släkting till den store Albert, nämner inte sitt hemland - han skrev noveller om negerskulpturer och afrikansk mytologi. Paul Frank (från Wien, född 1885) skrev exotiska romaner som "Das Mangobaumwunder", "Der Gepard" och lätta komedier som "Ein reizender Mensch", Felix Braun (från Wien, född 1885) skrev komedin "Till Eulenspiegels Kaisertum"', romanen "Die taten des Herakles", essäerna "Deutsche Geister", pjäsen "Esther", Max Hermann-Neiße (från Neiße, född 1886) skrev dikterna "Das Buch Franciscan" och "Das Buch Franciscan". dikterna "Das Buch Franciscus", dramat "Joseph, der Sieger", romanen "Cajetan Schaltermann", pamfletten "Die bürgerliche Literaturgeschichte und das Proletariat", Wilhelm Speyer (från Berlin, född 1887) romanerna "Oidipus", "Das Fürstliche Haus Herfurth", "Mynheer van Heldens große Reise", även dramer som "Der Revolutionär". Bruno Frank (från Stuttgart, född 1887) nådde scenframgångar med sin pjäs "Tolv tusen". Han skrev även dikter, noveller samt romanerna "Die Fürstin" och "Trenck". Albert Ehrenstein (från Wien, född 1887) är framför allt poet och en mycket farlig sådan, vilket hans dikter "Der Mensch schreit", "Die rote Zeit" (1918), essäerna "Den ermordeten Brüdern" och "Briefe an Gott" bevisar. Friedrich Wolf (från Neuwied, född 1888), läkare i Stuttgart, författare till dramerna "Tamar", "Der arme Konrad", "Kolonne Hund", "Cyankali" och "Heldenepos des Alten Bundes", arresterades en gång för abort, men släpptes snart. Alfred Wolfenstein (från Halle, född 1888) skrev en dikt med titeln "Die Nackten" (De nakna), en essäbok med titeln "Jüdisches Wesen und neue Diclitung" (Judiskt väsen och ny diktilisering) och dramer som "Die Nacht vor dem Beil" (Natten före stridsyxan). Alfred Lichtenstein (från Berlin, 1889-1914) stupade i kriget, Alfred Lemm (egentligen Lehmann, från Berlin, 1889-1918) hade redan dött - båda skrev historier, Lemm ganska alarmerande sådana. Ett mycket karakteristiskt judiskt verk är romanen "Den judiska orgeln" av Ludwig Winder (från Schaffa, Mähren, född

1889). Heinrich Eduard Jacob (från Berlin, född 1889) skrev dramat "Beaumarchais und Sonnenfels" och noveller, Rudolf Leonhard (från Lissa, Posen, född 1883, egentligen Levysohn) skrev balladerna "Barbaren" (1914), talet "Der Kampf gegen die Waffe" (1919) och romanen "Beate und der große Pan". Kritikern Rudolf Kayser (från Parchim, född 1889) skrev legenden "Moses Tod". Paul Mayer (från Köln, född 1889) skrev "Ahasvers, des ewigen Juden, fröhliches Wanderlied" ("Seht, ich bin der Wurzellose"). Paul Kornfold (från Prag, född 1889) skrev berättelsen "Legende" och sedan alla möjliga dramer.

Franz Werfel (född 1890 i Prag), som skrivit romanen "Inte mördaren, den mördade är skyldig", dramerna "Der Spiegelmensch" och "Boelsgesang", "Juarez und Maximillan", romanerna "Verdi", "Abiturientag" och "Barbara", skulle vilja bli erkänd som den störste tyske poeten av idag - men det räcker inte. Halvjuden Walter Hasenclever (från Aachen, född 1890), som skrev dramerna "Der Sohn", "Der Retter", "Jenseits", "Gobseck", "Ein besserer Herr" etc., är också överskattad. Kurt Tucholsky (född 1890), som troligen kom från Galizien, är mest känd för sina vackra pseudonymer "Theobald Tiger", "Peter Panter", "Ignaz Wrobel", "Kaspar Hauser". Hermann Ungar (från Boskowitz! Mähren, 1893-1929) publicerade "Knaben und Mörder", "Die Verstümmelten", "Die Ermordung des Hauptmanns Hanika" - alla mord! Joseph Roth (från Schwabendorf, född 1894) skrev romanen "Job" (New Yorks judiska kvarter) och "Jews on the Road". Sedan har vi de fashionabla dramatikerna Hans Jose Rehfisch (från Berlin, född 1891), Arnolt Bronnen (halvjude, från Wien, född 1895), Alfred Neumann (från Lautenburg, Västpreussen, född 1895), Robert Neumann (från Wien-Grinzing, född 1896), Karl Zuckmayer (halvjude, från Nackenheim, född 1896), Otto Zarek (från Berlin, född 1898), Paul Baudisch (från Wien, född 1899). Slutligen, av judiska kvinnliga poeter, Friederike Maria Winternitz (från Wien, född 1889), nu Stefan Zweigs fru, som skrev romaner som "Vögelchen", Alice Stein-Landesmann från Dresden, född 1884), som skrev dramerna Lind Romane, "Die Flucht vor der Wahrheit" etc, Regina Ullmann (från St. Gallen, född 1884), författare till dikter och noveller, Vicki Baum (från Wien, född 1888), för närvarande den mest kända av dem alla, vars romaner "Welt ohne Sünde", "Ulla, der Zwerg", "Feme", "stud. chem. Helene Willfüer" m.fl. blev sensationella; Alma Johanna König (från Prag, född 1889), numera baronessan von Ehrenfels, som "förutom dikter skrev berättelsen "Schibes", romanen "Der heilige Palast" och "Geschichte von Half, dem Weibe"; Marta Karlweiß (från Wien, 1889), hustru till Jakob Wassermann, som bl.a. skrev "Eine Frau reist durch Amerika" och "Amor und Psyche auf Reisen". Wienaren Rahel Sanzara skildrade ett lustmord. Antalet vanliga judiska kvinnliga historieberättare är ganska stort.

Adolf Bartels sade: "En jude kan inte vara en tysk poet", och han har rätt, ty judens natur är så olik den tyska att han inte kan förstå och skildra den på rätt sätt. Det skulle trots allt ha en viss charm och ett visst värde att se hur vi återspeglas i denna främmande ras sinnen, men majoriteten av de judiska poeterna och författarna tänker inte på en sanningsenlig återspegling, de går efter sensation och blir ofta mycket tvivelaktiga, bortsett från anklagelsen att de försöker korrumpera sina värdfolks moral för att få dem helt i sina händer. Det är därför nödvändigt att alltid hålla ett vakande öga på det judiska litterära etablissemanget och under vissa omständigheter vidta hänsynslösa åtgärder mot det - Adolf Bartels arbete, hur lovvärt det än må ha varit, är inte på något sätt tillräckligt.

VII.

Som Heinrich von Treitschke konstaterade finns det inte lika många judar i utländska litteraturer som i den tyska. Vi kommer dock att nämna de viktigaste här. Från den holländska litteraturen bör nämnas dramatikern Hermann Heijermans (från Rotterdam, 1864-1924), vars pjäser "Ghetto", "Ahasver" och "Hopp om välsignelse" också trycktes och uppfördes i Tyskland. Bland de danska judarna märks Henrik Hertz (Köpenhamn, 1797-1870), en gång känd för sitt drama "Kung Renés dotter", Meir Goldschmidt (Hardingborg, 1809-1887), som gav ut den radikala veckotidningen "Corsaren" och skrev romanerna "Die Juden" och "Heimatlos", Georg Morris Cohen Brandes (Köpenhamn, 1842-1927), som blev en europeisk storhet som litteraturhistoriker ("Die Hauptströmungen in der Literatur des 19. Century"), och hans bror Edvard Brandes (från Köpenhamn, 1847-?), som skrev dramer. Peter Nansen (från Köpenhamn, 1861-1918), berättare och dramatiker, hette egentligen Nathanson, och dramatikern Gustav Esmann (från Köpenhamn, 1860-1904) var också jude. Norrmannen Henrik Wergeland (från Kristiania, 1808-1845) hade judiskt blod på sin mors sida och gav också ut dikterna och cyklerna "Juden" och "Judinnan". I svensk litteratur har judarna Oskar Levertin (från Gryt nära Norrköpping, 1862-1906), romanförfattare, och romanförfattaren Sophie Elkan (född Salomon ans Gotenburg, 1853-1921) nyligen gjort sig gällande.

Englands judiska litterära storhet är fortfarande Benjamin D'Israeli, statsmannen Lord Beaconsfield (från London, 1804-1881), som redan har nämnts här i "Handboken" flera gånger. Han skrev nio romaner, av vilka "David Alroy" är en glorifiering av judendomen. I sin roman "Daniel Deronda" förhärligade också den betydande poeten George Eliot (Mary Ann Evans från Warwikshire, 1819-1870), som hade gift sig med juden George Henry Lewes (från London, 1817-1878),

författare till en biografi över Goethe, judendomen. Dramatikern Stephan Philipps (från London, född 1870) judiskhet är tveksam. Lewis Wallace (Wallach från Brookville i Indiana, 1827-1905), författaren till den omåttligt populära Kristusromanen "Ben Hur", har framställts som döpt jude. Poeten och dramatikern Emma Lazarus (från New York, 1849-1887) beskrivs som förkroppsligandet av den amerikanska judiskheten.

Den franska litteraturen hade också några judiska storheter under 1800-talet. Inte helt utan judiskt blod var den berömda romanförfattaren George Sand (egentligen Aurora baronessan Dudevant, född Dupin från Paris, 1804-1876), som var släkt med den judiska bankirfamiljen Bernard och naturligtvis också med Moritz von Sachsen. Halvjude var Alexander Dumas den yngre (från Paris, 1824-1895), som också hade negerblod på sin fars sida - hans pjäser, från "Kameliadamen" och framåt, har också en viss judisk prägel. Ludovic Halévy (från Paris, 1834-1908), en medlem av den välkända familjen, skrev tillsammans med Henry Meilhac texterna till Jakob Offenbachs operetter. Författaren till den stora romanserien Rougon-Macqtuart, Emil Zola (från Paris, 1840-1902), var, som man nu vet, en judisk-slavisk-fransk blandning, vilket förmodligen förklarar hans stöd för kapten Dreyfas. Den äkta juden Catulle Mendäs (från Bordeaux, 1844-1912) behandlade Ludwig II av Bayern och Richard Wagner i romanen "Jungfrukungen". Yngre judar är dramatikerna Maurice Donriay (från Paris, född 1860), Henry Bernstein (från Paris, född 1876) och romanförfattaren André Maurois (egentligen Herzog).

Från den italienska litteraturen räcker det att nämna den utpräglat judiska Mathilde Serao (från Patras, Grekland, 1856-1927). - Slutligen den ryska litteraturen. - Greve Leo Tolstoj (från godset Yassnaya Polyana, 1828-1910), den störste ryske poeten, var gift med en judinna, Sophie Behr - även om hennes judiskhet har förnekats. Poeterna Simon Nadson (från S:t Petersburg, 1862-1887) och Simon Frug är utan tvekan judar. Judar spelade dock en viktig roll i bolsjevikernas litterära liv, bland annat Ilja Ehrenburg och läkaren Friedrich Wolf, som hade emigrerat från Tyskland. Ungrarna Eugen von Rakosi (egentligen Kremser, från Acsad, 1842-1929), Joseph Kiß (egentligen Klein, från Mezö-Csat, 1843-1921) och Ludwig von Doczi (Dux, från Dt.-Kreuz, 1815-1919), som redan nämnts bland de tyska poeterna, tillhörde också det utvalda folket.

En lista över judiska författare i Polen från 1933 innehåller över 80 namn på romanförfattare, poeter, översättare, kritiker m.fl. Mer kända bland dem är lyrikern Julian Tuwim, komedipoeten Bruno Winawer, kritikern Ernil Breiter, den mångsidige Anton Slonimski och poeten Boleslaus Lesmian (Lesman).

Judendomen i tysk filosofi

I början av denna skiss måste vi göra några grundläggande anmärkningar om den ariska människans och judarnas ideologiska inställning, för att redan från början inse att dessa inställningar är oförenliga och att det oundvikligen måste uppstå spänningar vid ömsesidig kontakt eller till och med genomträngning.

Det är ariskt att sträva efter att "förstå" världen inom och utom sig, d.v.s. att med alla sina känslomässiga krafter inlemma sig själv i det stora tillvarosammanhanget, utan rädsla och utan hänsyn till om detta tillvarosammanhang, till vilket känslornas och stämningarnas värld, samvetets värld, de moraliska, estetiska och religiösa kraven hör lika mycket som sinnesintryckens värld, de logiska, fysikaliska och kemiska lagarnas värld, vid en undersökning befinns vara klart och harmoniskt eller inte.

Men det ligger i ariskans blod, bortom det sanna erkännandet av vad som verkligen är sant, att "tro" på en sådan entydighet och harmoni, att acceptera den som förformad i helhetens konstitution eller åtminstone som "krävd", som "borde vara", det rationella tänkandets motsägelser, de motsägelser som finns inom fenomenen, mellan de moraliska och estetiska kravens värld och naturens värld, oförenligheten mellan det onda som finns i världen och det goda som krävs, antingen genom intellektuella ansträngningar eller, om dessa inte är tillräckliga, genom att sträva efter att förena dem genom en vädjan till viljan, till handling.

Den tyske filosofen är därför i grunden syntetisk och i slutändan idealistisk. De tyska tänkarnas systembyggnader liknar gotiska katedraler, som strävar efter fulländning och helhet från grundmurarna till krönet. Vart och ett av dessa system är i viss mån en sammanfattning och andlig kulmination av kunskapen och den moraliska viljan i den tid då det skapades. Deras succession berodde på de vetenskapliga insikternas framsteg, som gjorde det nödvändigt att spänna de ideologisk-syntetiska tankarnas allomfattande bågar allt längre och allt högre. Från Leibniz till Kant, Fichte, Schelling, Hegel, Schopenhauer, Fechner och Nietzsche löper tron på den yttersta enhet, ordning och harmoni i världen som helhet som existerar eller kan uppnås genom moralisk handling genom systemen hos filosofer av ariskt blod. Även om de "utnyttjar" intellektet (ett filosofiskt system är alltid, till sin form, en intellektuell prestation), är de objektiveringar av det ariska "sinnet" i hela dess bredd och djup. Detta sinne vill emellertid fullborda världsskaparens skapelseakt genom att tänka och handla. Endast i harmoni med skapelsen ser ariern människans existens i världen som meningsfull.

Och ett andra grundläggande drag är utmärkande för dessa system. Antingen av en medfödd ideologisk instinkt eller av en medvetet tämjd intellektuell kritik stannar de alla noggrant vid världens yttersta mysterier, vid de ursprungliga fakta som de bara beskriver i ett urgermanskt symboltänkande, för att sedan känslomässigt böja sig för dem. Vare sig det är Leibniz' gud i den förstabiliserade harmonin, Kants världsförnuft som sätter de högsta målen, Fichtes symbol för den moraliska världsordningen, Schellings oändlighet, Hegels absoluta ande, Schopenhauers urvilja, Fechners Allsjäl eller Nietzsches idolisering av det kraftfulla heroiska livet, finns det alltid något ultimat, metafysiskt, vördnadsfullt troende i dessa system, som visas i ett fritt symbolspråk och som inte längre tolkas med rationella subtiliteter.

Över alla dessa system ligger så att säga den ariska bondebefolkningens breda lugn, vilande på en solid grund, som tar för givet det stora miraklet att vara inbäddad i händelserna i en ordnad värld och plikten att samarbeta för att uppfylla denna ordning.

Hur annorlunda är inte juden! Han domineras av nomadens rastlöshet, som inte känner till och inte känner igen några hållpunkter och säkerheter i tillvarons oändlighet, för vilken berättelserna om denna värld virvlar osammanhängande, kalejdoskopiskt framför hans ögon. Han har inte den trygga känslan av att vara säker i skapelsen. Snarare är världen främmande för honom, fientlig, motsägelsefull, full av onda sammanträffanden. Han känner sig förvisad från Guds paradis på grund av sin lustfyllda slöhet. Han drivs av rädsla och ångest för vad som kan hota hans existens. Därför är hans största strävan att skaffa sig livstrygghet så länge som möjligt, att ta vad han kan av världens varor för att leva så evigt som möjligt i denna värld, där ljus och skuggor är jämnt fördelade, uteslutande på ljus- och njutningssidan av tillvaron. För honom handlar det aldrig om att förstå skapelsen och att känna sig ett med den, utan alltid bara om att våldta den, dominera den och om möjligt dess Skapare. För honom är ondskan inte en faustisk del av den kraft som vill det goda, utan utflödet av en grundläggande demonisk kraft i världen, och han känner att han själv är en del av denna demoniska kraft. Hans sätt att hävda sig mellan det goda och det onda, mellan den nödvändiga växlingen mellan ljus och mörker i denna värld, är inte ett ställningstagande, en heroisk kamp och övervinnande, utan en pakt även med det onda, ett försök att med list kringgå tillvarons motgångar. Hans förhållande till gudomen kan bara förstås på detta sätt (hur mycket judendom har inte redan flödat in i den tyska själen i detta avseende!), eftersom Jahve, det gammaltestamentliga uttrycket för den judiska anden, själv är en självisk och hämndlysten övermänsklig

demon som är mindre älskad än fruktad, vars råd juden inte underkastar sig i saligt sonskap med Gud, utan som han försöker avvärja eller kringgå genom besvärjelser, smicker, offer av främmande, överlistade liv och till och med bedrägeri. (Gamla testamentet är fullt av bevis för denna inställning).

Det skarpa, överlistande intellektet är alltså judens första och viktigaste medel för självhävdelse och hans vilja till makt. Men det är inte ett intellekt som hämtar sin styrka ur hela sinnets djup, utan en avskild, ensidigt överfödd förmåga till dialektik, till analys, ett frätande gift som har befriat sig från samvetets naturliga kontroll. Detta sinne kan bevisa och motbevisa allt eftersom det inte erkänner något som står över det självt. Ingenting är heligt för den. Det har blivit ett självändamål.

Eftersom juden inte har någon egen, självständig, fullvärdig andlig kultur och inte heller kan ha det i brist på en klarlagd känslovärld, utan lever som en nomadiserande parasit i andra kulturer, föredrar han att klamra sig fast vid det som i dessa kulturer med nödvändighet är rationalistiskt eller som praktiseras i dem. Detta gäller särskilt folkens filosofier. Juden har naturligtvis ingen känsla för att det inte är de intellektuella strukturelementen utan de grundläggande emotionella och sentimentala värdena som bär upp en världsbild och genom vilka den faktiskt blir ett uttryck för dess anhängares natur. För honom är sinnets delar alltid de enda anmärkningsvärda delarna av en världsbild. Han behandlar dem, kritiserar dem, gnager sönder dem, bortser från de väsentliga, outsägliga ting som de symboliskt står för, bryter ner dem till deras begreppsmässiga beståndsdelar, förkroppsligar dem fullständigt, anpassar dem till sitt eget sätt att tänka och rationaliserar dem. Därför har juden inte skapat något eget i den tyska filosofin, men han har etablerat sig bland anhängarna till alla våra klassiska filosofer, inte som biktfader utan som rationalistisk besserwisser, inte som kantian eller hegelian utan som nykantian, nyhegelian och så vidare.

De underbara frukter som växte på den tyska kunskapens träd har alla blivit maskätna på detta sätt. Det finns parasiter i det som har gnagt på kärnan, och en främmande ande bor i den tyska formen som inte har något gemensamt med en syn på världen, ett uttalande om världen från djupet av det tyska sinnet.

Förvisso har juden, åtminstone så länge han bara var blygsamt involverad i det tyska intellektuella livet, gjort något värdefullt för den tyska filosofin genom att han tvingat de tyska idealistiska tänkarna att bygga upp sig själva allt fastare och oantastligare genom förnekande, frätande kritik. Detta är den nytta som alla skadedjur för med sig så länge de inte går överstyr. Men när det blev så, och tyvärr

blev det så, att den judiska andan växte sig stark i den tyska filosofin, så ledde detta till att alla bärande värden, i den mån de inte var av rationalistisk natur, fullständigt förstördes och att det i stället för konstruktiva synteser som speglade den tyska andan uppstod synteser av rationalistisk natur, synteser som återspeglar den tyska andan har ersatts av en oerhört upptagen, analytiskt sönderfallande, skeptiskt gnagande liten litteratur, som har rensat upp i grunden för det ariska systematiska tänkandet i en sådan utsträckning att ingen ursprunglig tysk tänkare idag vågar bygga med dessa grundstenar. Vad juden har lämnat oss av de idealistiska systemtänkarnas underbara kreativa byggnadsverk är ett virrvarr av så kallade epistemokritiska begreppssplittringar, ett rent formalistiskt vetenskapligt företag som devalverar vår ariska känslovärld till enbart aritmetiska tecken, som har avkristnat och skändat grunderna för vår världsbild och eliminerat dem från den filosofiska debatten. Den som vill tränga in i den tyska filosofin som ett uttryck för det ariska sättet att tänka måste äta sig igenom ett berg av uppviglande sofisteri, där entusiasmen och andan tar slut; och en del av den filosofi som fortfarande lärs ut vid våra universitet i dag, utom kanske vid historiska högskolor, är till stor del formalistisk och logisk hårklyverier, som inte kan vara av minsta intresse för det tyska folket, som har rätt att förvänta sig att filosofin hjälper dem att leva och dö.

På detta sätt blev den tyska filosofin ett ruinfält, på vilket för inte så länge sedan en armé av judiska parasiter och journalister levde mycket flitigt och som än i dag bebos av lärjungar och anhängare till deras sätt att tänka. De har förvandlat det som en gång var vår stolthet, spegeln av vår vilja till det högsta, vår kamp för enhet med Gud och världen, till ett tanklöst "atonalt" mischmasch av begrepp som de lekte sitt litterära köpslående med, ett mischmasch som inte längre på något sätt var lämpligt som andlig näring för det tyska folket, som inte längre på något sätt var lämpligt för att tjäna det tyska folket som en riktlinje och ledstjärna för deras heroiska resa in i det okända.

Så var det för bara några år sedan, och så är det gudskelov fortfarande i dag, åtminstone när det gäller de flesta av våra universitet, även om den ariska paragrafen har tillämpats på innehavarna av filosofiska professurer. Ondskan har blivit alltför djupt rotad för att det inom överskådlig framtid ska kunna växa upp ny grönska på detta berg av skärvor.

En detaljerad historik över den tyska filosofins förfall under inflytande av judiska professorer och författare under förra seklet och i början av detta sekel (ty denna katastrof började också med judendomens frigörelse under den politiska

depressionen före befrielsekrigen) skulle fylla flera volymer. Vi nöjer oss med att beskriva några karaktäristiska händelser i den filosofiska litteraturen på senare tid.

Låt oss tänka på Kant, den tyske tänkaren som tyvärr är alltför lite känd för det tyska folket, trots en nästan oöverskådlig mängd judaiserad Kantlitteratur. Grundbulten i hans magnifika världsbild ligger i begreppen "plikt", "heder", "samvete" och "moralisk handling". Hela hans system är ett ursprungligt engagemang för världen som den borde vara, ett engagemang, utformat med oändlig kritisk försiktighet och ärligt in i det sista, för mänsklighetens stora idéer som sätter individens moraliska krafter i rörelse för det gemensamma bästa. Redan från början ingick judiska litterära personligheter, som lockades av de rationalistiska inslagen i "Kritiken", i detta system. Alarcus Herz, Lazartis Bendavid, Moses Mendelssohn, dessa är namn från kretsen av de första kantianerna. Det är "tack vare" dem som det tyska folket tog till sig de begreppsmässiga delarna av Kants verk, vilka i själva verket bara är försök att stödja Kants vidsynta synsätt som ett slags hjälpställningar (för kärnan i varje äkta arisk filosofi, inklusive Kants, är bekännelse och inte begreppsmetod), och att den kantianska filosofin, i stället för att ha en ideologisk effekt på det tyska folket, i stället för att inspirera det tyska folket med entusiasm för idealistisk handling, aldrig riktigt blev populär, utan splittrades i metodiska gräl, i skolor och sekter.

Under andra hälften av förra seklet framträdde en klick judiska professorer och föreläsare (under ledning av Hermann Cohen), den s.k. Marhurgskolan, som förmedlare av Kants verk, och deras inflytande på tillsättningen av filosofiska professurer och på ledningen av de ledande filosofiska förlagen och tidskrifterna har varit utomordentligt stort ända fram till senare tid.

I sina kommentarer till Kant och i sina nykritiska skrifter böjde och judaiserade Cohen Kants verk på ett så rationalistiskt sätt att det hädanefter endast var Kants begreppsmässiga hjälpkonstruktioner som uppmärksammades och odlades vidare. Människor blev vana vid att skilja mellan förkritiska, kritiska och efterkritiska skrifter i Kants livsverk, övervärdera den kritiska episoden och ignorera den faktiska Kant, den världslige vismannen och vägledaren i livet. Resultatet är ett överrationalistiskt system av "ren" tanke och "ren" vilja, berövat allt vitalt innehåll, en begreppsstruktur som helt och hållet svävar i abstraktionens tomma luft och som kan tyckas vara en ytterst klok konstruktion, men som inte på något sätt kan ge den tyska människan något i hennes kamp för en världsbild av sitt eget slag. Till råga på allt underordnade Hermann Coheen detta rabulistiska "system" en religiös överbyggnad (för att fylla en lucka i det kantianska systemet!), som klart och otvetydigt representerar en gammaltestamentlig judisk religionsfilosofi. - Detta var

den Kant som under årtionden presenterades för tyskarna som deras ideologiska nationalfrälsare. Alla har varit tvungna att äta sig igenom denna talmudiska bastardisering, alla som har studerat filosofi under de senaste fyra decennierna har varit tvungna att komma till rätta med den.

Det inflytande som denna märkliga händelseutveckling har haft på den litterära scenen kring Kant och inom filosofin i allmänhet under de senaste decennierna är tydligt för alla som minns den litterära aktiviteten hos Cohen, Liebmann, Cassirer, Marcus, Liebert (alias Levy) etc. etc. Under inflytande av Marburgarna, deras elever och lärare har det uppstått ett hav av trycksaker som inte handlar om något annat än kunskapsteoretiska cirkelbevis, metodologiska hårklyverier och begreppsrationalistiska överdrifter och som helt täcker över förhållningssättet till den tyske Kant.

Det är också intressant att här, liksom överallt där juden var bosatt och ledande inom den tyska kulturen, notera det nära sambandet mellan Marburgs nykritik och marxismens frätande läror. Här bör nämnas namnet Karl Vorländer, elev till Cohen, som, trots att han själv var arier, inte bara justerade hela "filosofins historia" i den meningen att han kopplade samman cohenianismen och marxismen genom sina läroböcker, som är bekanta för varje filosofistudent, utan framför allt degraderade Kant genom otaliga uppsatser och små skrifter till kronvittnet för den "internationella mänskliga lyckan", till Marx föregångare.

Det s.k. "Kant-sällskapet" med dess tidskrift "Kantstudien", som grundades av ariern (!) Hans Vaihinger i det uttalade syftet att genom seriöst och samvetsgrant källstudium leda det tyska folket ur tolkningsvirrvarret till en förståelse av Kant och hans system, har genomgått en karaktäristisk utveckling. Efter att dess grundare på grund av en allvarlig ögonsjukdom tvingats överlåta ledningen av "Kantstudien" till yngre händer, har sällskapet haft en till det yttre lysande uppgång. "Äran" för denna uppgång tillfaller utan tvekan den tidigare nämnde, ytterst driftige Artur Liebert (alias Levy). Liebert gjorde Kant-sällskapet till det ledande och internationellt mest inflytelserika filosofiska sällskapet genom personlig reklam och genom att grunda lokala grupper i alla större städer i Tyskland och utomlands, visserligen på bekostnad av den ursprungliga organisationen, på bekostnad av idén. Han var själv en förespråkare för dialektisk tolerans, dvs. en ideologisk liberalism (hånare har myntat begreppet "Liebertinism" för detta), som erkände varje filosofi, även den mest abstrusa och avlägsna, som subjektivt berättigad och utan att tveka släppte in även nihilister och patologiska galningar i sällskapet för att öka dess numerära och ekonomiska makt. Detta artificiellt uppblåsta "sällskap" blev en språngbräda för Liebert och hans anhängare

att främja sina egna intressen. Han utnämndes till professor, inte så mycket på grund av sina akademiska prestationer, utan på grund av sin effektivitet som affärsresande för tysk filosofi, på grund av sin främjande verksamhet för Kantsällskapet, som under hans ledning blev alltmer judiskt och alltmer färgstarkt i sina åsikter . I denna egenskap utvecklade han en extremt lukrativ verksamhet som resande föreläsare på Kantsällskapets bekostnad och som filosofisk journalist och bokförfattare.

Den tyska filosofin i Kants namn blev därmed ett judiskt affärsföretag av internationella proportioner. Det säger sig självt att filosofistolarna i Tyskland under sådana omständigheter i allt högre grad fylldes med judar, eftersom filosofin blev ett lukrativt affärsföretag, och att den tyska filosofin förlorade allt mer av sitt ansikte i processen. Det fanns trots allt lika många filosofiska skolor i Tyskland som det fanns stolar och underordnade stolar. Alla dessa (till förmån för judarna Simmel, Cohen, Husserl, Cohn, Falckenberg, Joel, Scheler etc.) och deras studenter lade ned sina filosofiska produkter i Kantstudien och liknande organ, utan att denna litterära verksamhet med en enda cent främjade den "tyska" filosofin som ett uttryck för arisk mänsklighet, som en hjälp till världsbild. Det hörde till god ton att vara medlem i Kantsällskapet och att årligen prenumerera på fyra starka nummer med akademiskt uppblåsta filosofiska trivia- och begreppslekar långt borta från livet, samt ett stort antal tilläggsnummer. Denna den mest spridda filosofiska tidskriften fann dock få läsare (man kan än idag se den oklippt i bokhyllorna hos de s.k. bildade), och i bästa fall påverkade den tyskarnas sätt att organisera sina liv så till den grad att de som var intresserade av världen gav upp försöken att finna inspiration i den tyska vetenskapliga filosofin.

Denna judaisering av Kantsällskapet och därmed av det tyska intellektuella livet förblev naturligtvis inte dold, och det har förekommit många stormar bakom kulisserna i ledningen under de senaste decennierna. Vi behöver bara erinra oss fallet Bruno Bauch under krigsåret 1916, en idealistisk tänkare med en utpräglat arisk karaktär som efter Vaihingers avgång var inne på sitt trettonde år som redaktör för "Kantstudien". I en essä i "Panther" tyckte han att det var djärvt att på ett mycket förnämligt och reserverat sätt peka på cancersåret i den tyska filosofin och antyda Cohens och judarnas allmänna brist på förståelse för ariska världsåskådningsproblem. Denna ärlighet framkallade ett hot om massavhopp från Kantsällskapet, och professor Bauch (där Liebert spelade en ganska tvivelaktig roll, jfr Bruno Bauchs klargöranden i nummer 1 av "Panther" 1917) tvingades moraliskt att avgå från sin post. Till stor fördel för Artur Liebert och hans kamrater, vars inflytande på Kantstudiens redaktion därefter ökade enormt. Detta är ett exempel av många som visar hur man bakom kulisserna, dolda för

allmänheten, eliminerade obekväma saker till större ära för den judiska andan och dess litterära och ekonomiska behärskning av situationen.

Det är förmodligen också ett föga känt faktum att Liebert var en av de första semigranterna som försvann från Berlin i samband med omvälvningen, för att omedelbart hitta en stol "för tysk filosofi" i Belgrad och fortsätta att förse den tyska allmänheten med sina "Liebertinismer" via schweiziska förlag, som aldrig skulle ha tagits om hand om de inte hade kommit från en så inflytelserik personlighet som verkställande direktören för världens största filosofiska sällskap. (Jfr hyllningen av Liebert i den nya upplagan av J. E. Erdmanns klassiska "Grundriß der Philosophie", även den utgiven av ett schweiziskt förlag, och som avslutas med det anmärkningsvärda påståendet att man bör sträva efter en syntes mellan Marx och Nietzsche. är uppgiften för den framtida tyska filosofin. Under lång tid fanns detta verk att köpa till vrakpris i alla varuhus").

Det som hände med Kant hände på samma sätt med Hegel - (upphovsmännen till en Hegelrenässans i Tyskland är de döpta Berlin Lassons alias Lazarussohns far och son), med Schopenhauer, judarnas fiende, vars första uttolkare var Frauenstädt, Ascher, Lipiner, Mainlainder och venetianarna, och vars litterära arv (Schopenhauer Society) fram till helt nyligen stod under inflytande av Gwinner, Mockrauer etc., där det har urartat lika mycket som filosoferandet i Kants namn. där det har urartat till en lika stor affärsverksamhet som filosoferandet i Kants namn. Ta bara en titt på listorna över hedersmedlemmar eller betalande och stödjande medlemmar i dessa sällskap som publicerades i Kantstadiums eller i Schopenhauers årsböcker under de sista åren före revolutionen. De vimlar av judiska namn i en sådan utsträckning att man skulle kunna tro att man hade synagogornas medlemslistor i sina händer.

Den tyska förnyelsen har satt stopp för detta nonsens. Det har blivit tyst kring Cohns, Leyvs, Dessoirs, Sternbergs, Bluwsteiris etc. i den filosofiska litteraturen och i de filosofiska föreningarna. Men tills den judiska andan åter har drivits ut ur den tyska filosofin, tills den tyska idealistiska filosofin åter har intagit sin rättmätiga plats i universitetens läroplaner, fri från de judiska författarnas och deras efterföljares rationalistiska övermålning, tills den tyska filosofin åter blir kreativ och får inflytande på det tyska folkets livsform och utbildning, kommer år att gå, och det kommer att bli år av kamp och grundlig rening.

Judendom inom medicin

Om vi försöker ge en kortfattad översikt över judarnas betydelse för medicinen under antiken och medeltiden är det naturligtvis bäst att börja med att i deras egna kultböcker, Bibeln och Talmud, leta efter medicinska och medicinska föreskrifter som kan ge oss en uppfattning om det medicinska kunskapsläget där.

I Gamla testamentet, vilket framgår av ditt judiska lexikon, nämns läkaren endast på mycket isolerade ställen. Prästen ber Gud att bota sjukdomar. Å andra sidan hittar vi här och var början till en medicinsk och hygienisk lagstiftning. Även om en del av det som finns nedtecknat i Mose rättsregler tillkom först långt senare, även om en del av det kan ha hämtats från de ariska persernas kultkrets, fanns det säkerligen stränga bestämmelser om etnisk och rasmässig hygien även bland judarna; Mose, som inte längre fick komma in i sitt längtans land, krävde fullständig utrotning av alla stammar i Kanaan för att förhindra att hans folk skulle blandas med främmande stammar. Det "utvalda" folket fick inte försämras eller förorenas genom att blanda sig med främmande folk. Det interna "bevarandet av renhet", bevarandet av rasen, har således inpräntats i era judar under tusentals år (och vi gör bara rätt i att stödja dem i att följa dessa lagar och skydda vårt eget blod från att blandas med judarnas). Moses utfärdade en lag för att bekämpa veneriska sjukdomar, utfärdade vissa föreskrifter för behandling av gonorré, som verkar ha spelat en olycksbådande roll redan då. Otukt, äktenskapsbrott och onaturlig sexuell aktivitet var strängt förbjudna. Äktenskap med spetälska och epileptiker var förbjudna (se Perzold Dtsch. med. Wochenschrift 1932, 35).

Hela sexuallivets hygien var reglerad av strikta regler. Omskärelse-, kost- och tvagningslagar hade också utan tvekan en hälsobakgrund, även om detaljerna var dunkla.

De medicinska föreskrifterna i Talmud är inte särskilt samstämmiga med varandra. Detta är inte förvånande, eftersom Talmud spänner över inte mindre än 600 år, en period under vilken åsikter och erfarenheter måste ha förändrats många gånger om. Ibland förbjuds den sjuke att uppsöka läkare (eftersom sjukdomen anses ha sänts av Gud), på andra ställen finns regeln att man inte bör bo i en stad utan läkare. Det säger sig självt att många vidskepliga läkningsmetoder spelade en roll i den tidiga medeltidens medicin. Det finns också rapporter om kirurgiska ingrepp (särskilt åderlåtning), anspelningar på bedövande drycker; det finns en viss erfarenhet av sårläkning och hur de förstörs av orenheter. Naturliga läkningsmetoder med vatten, sol och luft används, men behandlingar med läkemedel (lösningar, pulver, salvor, plåster) utförs också. De psykiskt sjuka betraktas som heliga.

Under medeltiden hittar vi de första judiska läkarna främst i arabvärlden. De arbetade som universitetslärare i Spanien och Portugal. De hämtade huvudsakligen sina lärdomar från antiken. De översatte arabiska, indiska, grekiska och romerska verk. Prinsar och kalifer hade judiska personliga läkare. Senare reste de även till Italien, Frankrike och Nederländerna. Det finns inte mycket känt om deras egen vetenskapliga verksamhet. Som alltid visste de hur de skulle ta till sig och sprida andras vetenskapliga kunskaper.

I Tyskland dök judiska läkare upp i så stort antal under senmedeltiden att motstånd mot dem uppstod överallt och kyrkomötena i Béziers, Alby och Wien (1267) förbjöd judiska läkare att praktisera fritt eller förbjöd kristna att behandlas av judar. Samma förbud utfärdades av synoderna i Avignon, Freising och Bamher (1491) och de protestantiska fakulteterna i Wittenberg och Rostock.

Påvarna Paulus IV, Gregorius VIII Paulus V skärpte reglerna ytterligare. Under 1500- och 1600-talen var universiteten stängda för judar. Under 1600-talet minskade antalet judiska läkare mer och mer, var mycket lågt under 1700-talet, men ökade omedelbart igen när universiteten åter öppnades för judar i början av 1800-talet och de tilläts utöva läkaryrket. I "Jewish Encyclopaedia" medges att antalet judiska läkarstudenter ibland var så högt som 10%. Vi kan anta att denna siffra är långt ifrån sanningen och att den inte omfattar de döpta judarna. I en tidigare utgåva av Handbook of the Jewish Question beräknade Ungewitter att 50% av läkarstudenterna var judar.

Det är därför inte förvånande att medicinen i Tyskland var starkt påverkad av judar. När Goldmann år 1916 säger: "Ingen europeisk nation har under det senaste århundradet påverkats så starkt av judar och den judiska andan som Tyskland", gäller detta även medicinens vetenskapliga och praktiska aspekter. Om, som det står i den tidigare utgåvan av handboken (s. 402), 80% av läkarna i Wien, 52% i Berlin, 27% i Köln etc. var judar, var det oundvikligt att den judiska andan, det judiska sättet att tänka och känna, skulle sprida sig mer och mer bland läkarkåren. Ännu mer alarmerande var naturligtvis det faktum att de medicinska fakulteterna vid universiteten uppvisade en alarmerande grad av judaisering. Till exempel var cirka 50 procent av professorerna vid Wroclaw-fakulteten judar. Och när vi i dag talar om en kris inom medicinen, när allmänheten i allt högre grad tycks vända sig bort från den så kallade skolmedicinen och i stället söker sig till botemedel, beror det till stor del på att vanliga tyskar ofta inte hittade det de sökte hos en läkare. Läkaryrket var tidigare ett prästämbete, men efterhand har det ofta blivit en ren affärsverksamhet. Den judiska köpmannaandan har flyttat in i läkaryrket och har

även tagit över många tyska läkare. Detta har lett till att det i många fall inte längre är patientens sjukdom som är indikationen för en operation, utan arvodeslistan.

Sjukförsäkringskassorna styrdes och administrerades i stor utsträckning av marxister under de decennier som gick. Inget var mer uppenbart än att de judiska läkarna i stort antal vände sig till de marxistiska partierna. Den tidigare socialistiska läkarfederationen var till övervägande del judisk. Det gjorde att de kunde utnyttja sjukförsäkringskassornas tjänster utan att riskera att bli tillrättavisade eller till och med hindrade. Om man sedan som socialistisk läkare var aktiv i röda organisationer (Arbetarnas samariterförening, Reichsbanner, Föreningen för sexuell reform etc.) kunde man leva sitt parasitära liv utan att behöva frukta motstånd från de människor som hade sugits ut. Vägen är alltid densamma: Juden framstår som folkets vän. Han kämpar med vackra tal för arbetarnas rättigheter mot ledarnas våldtäkt, för att i hemlighet lösa den sociala frågan åt sig själv och fylla sina fickor. Det är viktigt att ett stort antal specialiserade specialister i en stad alltid är upptagna av judiska kollegor. Då kan de sjuka kastas till varandra som bollar. När den lidande personen väl har hamnat i händerna på en jude kan han inte ta sig ur nätet igen. Om internisten inte kan göra något mer skickas han till kirurgen, dermatologen, ögonläkaren. Den judiska kollegan är alltid den som kan rekommenderas mest.

En sammanställning av Karl Hoppmann (Verlag der Deutschen Burschenschaften 1931) visar omfattningen av det judiska intrånget i läkarkåren. Tabellen på sidan 4-8 visar procentandelen judiska läkare i ett stort antal stora, medelstora och små städer. Jag nämner. Beuthen 36 %, Chemnitz 17 %, Küstrin 16 %, Danzig 13 %, Dürkheim 37 %, Glogau 36 %, Hamburg 25 %, Hannover 12 %, Hildesheim 10 %, Kassel 13 %, Köln 27 %, Mainz 28 %, Meiningen 23 %, Nürnberg 50 % Saarbrücken 10 %, Stettin 23 %, Wien 80 %, Worms 30 %. Det exakta procentuella förhållandet kan ännu inte fastställas för ett större antal städer.

Bland de medicinska föreläsarna vid universiteten i Göttingen 34 %, Breslau 37 %, Berlin över 50 %, Bonn 9 %, Königsberg 25 %, Frankfurt 21 % var judar.

Jag anser att dessa siffror ger en levande bild av i vilken utsträckning läkarkåren påverkades av judarna 1933.

Vi har ännu inte kommit så långt som till Nordamerika, där den remitterande läkaren får en procentsats av specialisten för remissen. Men i praktiken var vi inte särskilt långt ifrån det.

Enskilda specialiteter är särskilt populära: pediatrik, neurologi och specialiteten hud- och sexuellt överförbara sjukdomar är särskilt omtyckta reservat för judendomen. Kirurgi passar honom inte, snarare gynekologi.

Reklamtrumman slås hänsynslöst på. Friedmann gav ett typiskt exempel på judisk affärsanda med sitt tuberkulosvaccin. Efter att det "upptäckts" hölls dess sammansättning och tillverkning till en början hemlig. Det var annars en princip för varje medicinsk forskare att han skulle tillkännage ett botemedel med vilket han trodde sig kunna bota sjukdomar och publicera dess sammansättning och tillverkning. Endast på detta sätt är det möjligt att testa ett botemedel med avseende på dess effektivitet och ofarlighet, och endast på detta sätt kan en slutlig bedömning göras om botemedlet verkligen är användbart och kan ingå i skattkammaren av nya läkningsmetoder. Jag minns än idag hur den välkände tuberkulosforskaren Johannes Orth upprört talade om Friedmann, som mot denna sed höll sitt medel hemligt och därmed förhindrade att det testades. Som med alla nya läkemedel rapporterades inledningsvis framgångar. Men eftersom det gradvis blev uppenbart att det inte var möjligt att påverka tuberkulos hos människor i någon större utsträckning med medlet, att dess effektivitet inte skilde sig från andra liknande medel, användes det allt mindre. Revolutionen 1918 förbehöll sig rätten att ge Friedmann en stol för tuberkulos. Friedmann uppnådde inga nya forskningsresultat, men publicitetstrumman fortsatte, och så snart en partiell framgång noterades någonstans (som tydligen en gång i Ungern), användes alla statistiska metoder för att förvandla den till ett slutgiltigt nederlag för tuberkulosen. Om tuberkulosen har minskat så markant i vårt land under de senaste tio åren, beror detta under inga omständigheter på Friedmanns läkemedel. Ingen skulle veta något mer om Friedmann om han inte hade fått ett så kraftfullt stöd av den judiska pressen.

En liknande hype startade när den wienske vetenskapsmannen Steinach tillkännagav sin "upptäckt" om artificiell föryngring av gamla djur. Det är inte alltid lätt att i detalj avgöra i vilken utsträckning läkaren själv eller hans affärsinriktade vänner är inblandade i denna hype. I vilket fall som helst var det en skandal hur ett i sig obetydligt forskningsresultat haussades upp, drogs genom dagstidningar och illustrerade tidskrifter och förvandlades till en enorm upptäckt. Men målet var uppnått: det fanns tillräckligt många dumma och enfaldiga män som gick på bluffen och lät operera sig i Wien, bara för att snart inse att den enda som blev hjälpt var kirurgens plånbok. När allt kommer omkring är ingenting så dumt att man inte tror på det, och det har alltid varit judendomens starka sida att ta reda på hur man gör affärer. Men man bör inte bli förvånad om vördnaden, tron på läkaren, går förlorad på det här sättet.

Jag skall bara ge dessa två exempel för att visa hur affärerna går till. Den som följer dagstidningarna bör komma ihåg att 90 procent av de medicinska "nya upptäckter" som där tillkännagavs berodde på judisk reklam, och att värdet av dessa upptäckter i de flesta fall redan hade sjunkit så lågt när de nådde en seriös medicinsk tidskrift att man senare inte kunde läsa något mer om dem i facklitteraturen. De allra flesta av dessa anteckningar om sensationella läkningsmöjligheter kom från Berlin eller Wien, den judiska reklamens centrum.

Den hänsynslöshet och skrupelfrihet med vilken människor tog till förfalskningar framgår av fallet Kammerer från Wien, trots att han inte var läkare utan zoolog. Ända sedan ärftlighetens stora betydelse för djur och människor hade erkänts, hade tvisten om vilka egenskaper eller anlag som faktiskt kunde ärvas inte kommit till ro. I synnerhet frågan om huruvida förändringar i kroppen som bara förvärvas under livets gång kan föras vidare till nästa generation har prövats upprepade gånger. Den siste som gjorde anspråk på att ha bevisat ärftligheten hos förvärvade egenskaper i Lamarcks mening var juden Kammerer, tills det visade sig att han hade orsakat svartfärgningen i brunsthinnorna hos salamandrar (som han använde som exempel) genom att injicera djuren med kemiskt bläck.

Jag undrar om inte vissa "upptäckter", som senare visar sig vara fel, kommer till på ett liknande sätt. Något måste uppfinnas. Om det inte kan göras på ett ärligt sätt, ja, då används förfalskningar.

Detta för oss till medicinen som vetenskap. Det går inte att förneka att judarna här och var har bidragit med dugliga vetenskapsmän. Men det råder heller ingen tvekan om att deras betydelse, precis som inom konsten, mer bestod i att de tog till sig andras resultat. Vi ser bara ett mycket begränsat antal stora kreativa hjärnor, och jag vill verkligen inte förringa Ehrlichs storhet. Upptäckten av salvarsan tillsammans med japanen Hata var av stor betydelse i kampen mot syfilis, även om det inte var den eftertraktade "Therapia magna sterilisans", som skulle döda syfilispatogenerna i kroppen med en injektion. Jag erkänner förvisso Cohnheims och Weigerts insatser inom palliologin, Henles inom anatomin, Frankels och Besredkas inom bacleriologin, men judarna har inte producerat Paraceisus, Robert Koch, Behring eller Rudolf Virchow.

Förvisso var judarna Senator och Pribrain Boas, Kaposi, Neißer, Unna läkare med stort anseende och vetenskapsmän som främjade sitt område; men frågan måste vara fundamentalt annorlunda:

(1) Är det möjligt att föreställa sig tysk läkarvetenskap utan judarnas medverkan? Kan den därigenom förlora något väsentligt i sin karaktär, kan det vara en förlust för den tyska medicinen om judarna försvinner från den? och

2. Uppvägs de enskilda judiska läkarnas erkända prestationer av skador som orsakats av judar i en sådan utsträckning att dessa uppväger eller överskuggar prestationerna?

Den första frågan kan besvaras på så sätt att medicinen inte skulle skadas om judarna eliminerades. Men det skulle vara till stor skada för folket om det skadliga inflytandet från judisk medicinsk vetenskap eller pseudovetenskap kunde pressas tillbaka. Otto Weininger säger i sin bok "Geschlecht und Charakter" att den rent kemiska inställningen inom medicinen är en följd av judiskt inflytande. Till viss del har han förmodligen rätt. Att medicinen lär sig av kemin och fysiken, dvs. naturvetenskapen, skall naturligtvis inte ses som en nackdel. Men det faktum att medicinen i många fall endast ses som tillämpad kemi eller fysik, att den sjuka människan glöms bort framför kemiska formler och fysikaliska lagar, att sjukdomar behandlas men inte längre de sjuka, är en avvikelse som det judiska inflytandet säkert delvis bär skulden för.

Judarna har dock utövat det mest katastrofala inflytandet inom sitt favoritområde, sexologin. Juden har trots allt en annan sexualitet än den germanske mannen; han vill inte och kan inte förstå honom. Och om han försöker överföra sin egen attityd till den tyska, kan detta bara leda till att den tyska själen förstörs. Huruvida juden vill detta eller om han gör det omedvetet är en fråga som bör lämnas öppen här.

Den freudianska psykoanalysen är ett typiskt exempel på den inre disharmoni som råder mellan judar och tyskar i det mentala livet. Att vissa fysiska åkommor och störningar kan spåras tillbaka till psykiska avvikelser som den sjuke själv oftast inte har en aning om, att processer i det undermedvetna kan utöva sitt skadliga inflytande på de kroppsliga organens funktion, att dessa komplex måste erkännas, att ansträngningar måste göras för att eliminera dem, allt detta måste erkännas grundligt. Men det faktum att alla dessa störningar i det undermedvetna är av sexuell natur, att de alla måste flyta in i den sexuella sfären eller utgå från den, är något som är främmande för tysken och som leder honom in på en väg som inte innebär ett botande från lidande för honom. Och om man sedan går ännu längre och drar in varje psykisk impuls, varje barns oförskämdhet i den sexuella sfären, om, som barnläkaren 0chsenius i Chemnitz anklagade psykoanalytikerna för, människan för dem bara består av ett könsorgan kring vilket kroppen vegeterar, ja, då måste vi ha modet att tacka dem för dessa tolkningar av den tyska själen och

säga till herrarna kring Freud att de bör utföra sina psykologiska experiment på mänskligt material som tillhör dem rasmässigt.

Men pyschoanalytikerna är inte de värsta. Långt värre är de människor som samlades kring Magnus Hirschfeld, chef för Institutet för sexualvetenskap, Marcuse och hans gelikar.

Här, kan man vara övertygad om, gjordes en avsiktlig ansträngning för att förstöra den tyska själen.

Det var här som de vetenskapliga försvararna av homosexualitet, ja, av onaturlig sexuell aktivitet med djur, fanns. Här krävde man att §175 skulle avskaffas, eftersom homosexualitet inte skulle förstås som en degeneration, utan som en naturlig variation av den sexuella instinkt som är medfödd hos människan (J. Meißner). Naturligtvis vet vi också att den samkönade inställningen i många fall är medfödd, men vi vet också att det i många andra fall bara är förförelse som gör en ung människa till homosexuell. Vi vet att de gamla civiliserade folken närmade sig sin undergång när kärleken till pojkar blev utbredd bland dem, och vi måste arbeta för att se till att epidemin bromsas och inte sprids vidare bland oss. - När Magnus Hirschfeld vid ett möte som sammankallats av den socialistiska elevföreningen vid Kölns gymnasium 1928 inför elever från 12 års ålder sade: "Naturligt sexuellt umgänge mellan unga människor är ingen synd och inget vanhedrande om inget tvång utövas på den andra personen", när dr. Töplitz och Reich uttryckte liknande känslor, ja, då kan man bara undra om barnens föräldrar stod ut med sådan "upplysning", man kan bara undra att det inte ens hittades en far som visade herr Magnus Hirschfeld vägen för honom med en ridpiska.

Det var här som judendomens största fara låg i medicinen. Det var här den mat som skulle förgöra den tyska själen förgiftades.

Här är brottet som hundrafalt uppväger alla de judiska läkarnas och medicinarnas goda prestationer. Vad hjälper det oss om ett antal sjuka människor räddas av en judisk läkare och våra barns själar förgås i gengäld?

Vad säger Marcuse (Der Präventivverkehr 1931) om den nya sexualmoralen: "Dess kännetecken är ... nedvärderingen av kvinnlig oskuld i mäns omdöme ... uppskattningen av monogamt permanent äktenskap som en väsentligen mur sociobiologisk institution, som är olämplig och otillräcklig för att tillfredsställa individuella kärleks- och sexuella behov, och godkännandet av ogifta sexuella relationer med insikten om deras etiska möjligheter och realiteter."

Här är vägvisaren som visar vart den judiske läkaren ville leda tyskarna. Upplösning av familjen, förnekande av allt som vi har fått som rätt och sunt och anständigt. Ju mer man fördunklar enkla begrepp som rätt och fel med vetenskapliga fraser och flyttar gränserna, desto mer kommer man att uppnå det man vill uppnå: den fullständiga upplösningen av sexualmoralen och därmed upplösningen av den tyska familjen.

Att detta är det yttersta målet framgår omedelbart när man ser vem som var för att hålla familjen liten, vem som var för att avskaffa § 218. Vart de judiska abortfilmerna än gick, fanns det judiska (socialistiska) läkare som förklarade dem. Och när Hirsch i sin bok om fruktabort invände mot att frågan behandlades utifrån den tyska själen, den "germanska nationalkänslan", den "tyska hedern", "som saknar varje kontakt med ämnet och därför reduceras till ihåliga slagord och förringas i sin verkliga betydelse", så kan vi dölja det. Detta är verkligen ord bakom vilka juden inte finner några begrepp, eftersom han inte döljer dem.

Målet var utan tvekan att förstöra den tyska familjen, eftersom det måste resultera i upplösningen av det tyska folket. En stark, sund tysk nation kunde bara vara ett hinder för judarna på deras väg att erövra världsmakten. Därför borde den upplösas. Ibland ser man ytterligare syften avslöjas: När J. Hirsch i "Berliner Tageblatt" den 24 augusti 1918 lugnar fransmännen med att den tyska nativiteten sjunker från år till år och att nationens tillväxt stannar av, när man i de äktenskaps- och sexualrådgivningscentraler som drivs eller åtminstone påverkas av judar inte ägnar sig åt äktenskapsrådgivning utan främst åt att förhindra födslar, då ser vi en konsekvent linje i allt detta.

Det som redan har uppnåtts i Sovjetunionen, det som de judiska härskarna har uppnått där, att familjen upplöses, förstörs, att hustru och hem kollektiviseras, det är det mål som också kan eftersträvas här.

Och alla medel duger.

"Sittengeschichten", som nästan utan undantag publiceras av judarna, tjänar detta syfte. "Sexuell katastrof", "Bilder från det moderna sexuella och äktenskapliga livet" full Goldmann. Magnus Hirchschfeld, klauber, Westhauer och Levy. "Sittengeschichte des Weltkrieges und der Nachkriegszeit" av Magnus Hirschfeld (utgiven tillsammans med andra raskamrater).

Allt detta leder till samma mål. Och det målet är förintelsen av det tyska folket.

Judarna själva var starka så länge de förblev trogna sin bibliska befallning att "vara fruktsamma och föröka sig". De var inte längre så under lång tid. Så länge de levde i Tyskland låg de långt före tyskarna när det gällde nedgången i födelsetalen. Följden blev att de fick se sitt inflytande minska antalsmässigt. Det fanns två sätt att motverka detta. Att locka till sig en etniskt och biologiskt sund östjudisk befolkning (vi har sett tillräckligt av detta under efterkrigstiden och är glada över att det äntligen har satts stopp för det) och att påverka det tyska folket genom att begränsa födelsetalen. Judarna har alltid förstått att leva sig in i andra folks själar och att vägleda dem med sofistikerade, psykologiskt utarbetade metoder. Hela denna arsenal av judisk rabulism användes också i kampen för att minska födelsetalen. Och det så lätt att framställa sig som en folkets vän som såg de arbetande eller arbetslösa klassernas behov och hindrade dem från att öka sin olycka genom att skaffa barn. Det var på detta sätt som "Världsförbundet för sexuell reform" grundades av Magnus Hirschfeld. Och det är betecknande att resultaten från de rådgivningscentraler som inrättades av detta förbund presenterades av Magnus Hirschfeld och Linsert under titeln "Contraception". Att "Doctors' Committee for Birth Control" också var ett judiskt företag framgår tydligt av namnen på dess grundare, däribland dr Ruhen-Wolff. Och Dr Theilhaber, som grundade "Society for Sexual Reform" 1913, var förmodligen inte heller av arisk härkomst. Det var den första organisationen som systematiskt tog upp kampen för födelsekontroll och mot § 218.

Den judiske läkaren arbetade alltså systematiskt med vetenskapens och folkbildningens vapen för att föra tyskarnas sexualmoral in i en annan, in i hans väg, och vi har än i dag en skyldighet att försvara oss mot detta med alla medel som står till vårt förfogande. Det finns ingen tolerans här, ingen liberalism.

Låt oss inte lura oss själva när det gäller styrkan i den judiska positionen. Juden har alltid vetat hur han skall dominera pressen. De dagstidningar och tidskrifter som påverkas av honom kommer i öppen och dold form att lovprisa allt som den judiske läkaren rekommenderar dem (jfr de utsända frågorna om § 218 i "Mannheimer Volksstimme" den 27 november 1929).

Och den medicinska pressen dominerades också till övervägande del av judar. Om vi bara ser till de medicinska tidskrifterna var det bara "Münchner Medizinische Wochenschrift" som ansågs ha en tysk-etnisk inriktning. "Deutsche medizinische Wochenschrift" var färglös; "Medizinische Welt", "Klinische Wochenschrift" och "Medizinische Klinik" stod till övervägande del under judiskt inflytande. Harmoniseringen av pressen sedan den nationalsocialistiska revolutionen har även

här medfört förändringar, som vi bara kan välkomna i den tyska läkarandans intresse.

Den affärsanda som rådde i de "vetenskapliga" tidskrifterna framgår av att en veckotidning som gavs ut av ett tyskt förlag erbjöd sina prenumeranter en arbetsolycksfallsförsäkring även efter 1933. Men att samma tidskrift skickade ut cirkulär till sjukhusavdelningar och institut och erbjöd att en prenumeration på tidskriften (för institutet och på statens eller stadens bekostnad!) skulle inkludera en arbetsolycksfallsförsäkring för institutets direktör eller en läkare som utsetts av honom, måste direkt betraktas som ett försök till korruption. I Tyskland hade vi kommit så långt att till och med vetenskapliga tidskrifter började värva läsare genom att erbjuda mutor med dricks!

Den medicinska facklitteraturen var nästan uteslutande i judiska händer och dominerades av Springerförlaget. Det som publicerades i "Zentralblätter", de stora referenstidskrifterna där nyutgåvorna av medicinsk litteratur diskuterades, var till övervägande del Springers produkt, och de många handböcker som publicerades särskilt under det senaste årtiondet var nästan uteslutande en produkt av Springers förlag. Det råder ingen tvekan om att detta också innebar en stark maktposition för judarna, en position som var desto farligare eftersom dess effekter inte var särskilt synliga för omvärlden.

I samband med omorganisationen av den tyska förlagsbranschen har Springerföretaget organiserats på ett sådant sätt att ägarstrukturen uppfyller kraven i den ariska lagstiftningen. Detta ger vissa garantier för framtiden, men det är inte möjligt att utplåna den destruktiva förlagsverksamheten från den medicinska förlagshistorien.

Judendomen i straffrättsligt hänseende

Det judiska folkets mycket höga brottslighet var välkänd för den äldre kriminalantropologin. Jag skulle också vilja tvivla på att den är okänd för de nyare, men faktum är att sedan revolutionen 1848 har man i allmänhet undvikit att tala om judiska brottslingar i officiella eller vetenskapliga arbeten. Detta görs naturligtvis endast för att skapa den allmänna uppfattningen att judendomen inte har någon eller inte större andel i brottsligheten än andra folk.

Syftet med detta dokument 1) är att visa att en sådan uppfattning är felaktig. Det finns många svårigheter att övervinna. Juden David Trietsch skrev i "III judiska

kalendern för år Berlin 5685": "De flesta judiska statistiker tror fortfarande att det bästa skyddet för judar är att 'inte synas'. På grund av sådan rädsla lever vissa judiska samhällen i Nordafrika i underjordiska bostäder, och de flesta judiska statistiker förminskar den judiska världens faktiska status på alla sätt, med föråldrade siffror, felberäkningar, förminskande sammansättningar, ignorerande av tillväxttrender och överdrivande av skadliga faktorer."

1) Walter Pötsch, "Die jüdische Rasse im Lichte der Straffälligkeit", Südostdeutscher Kulturverlag, Wien 1932 (2:a upplagan 1934).

Men även detta långtgående judiska erkännande gäller endast de konfessionella judarna: de katolska, protestantiska etc. judarna liksom de många blandjudarna är statistiskt sett en börda. Judar och de många blandjudarna är statistiskt sett en börda för de kristna samfunden. Pötsch beskriver också det ytterligare negativa inflytandet på den judiska brottsligheten på grund av överväxten i det juridiska livet, vilket kompletteras av undersökningarna om religiös bekännelse som har upphört sedan 1918. Följande statistiska uppgifter måste därför baseras på de senast registrerade siffrorna för 1915/16, men ingen kommer att vilja påstå att judarna har blivit mer "anständiga" under tiden. Snarare vore det, som Pötsch säger, mer korrekt att anta att deras gradvisa maktökning ledde till en större brist på återhållsamhet. Den av judarna initierade elimineringen av judisk statistik är förvisso det bästa beviset på riktigheten i en sådan slutsats.

År 1915/16 fanns det 816 katoliker och 601 protestanter per 100.000 minderåriga i Tyskland och 662 judar i Österrike: katoliker 153,4, protestanter 142,6, judar 185,4.

Det stora antalet kriminella katoliker i Tyskland förklaras av den stora polska befolkningen i distrikten Poznan, Bydgoszcz och Opole.

Det är dock endast en uppdelning av lagöverträdarna i de särskilda brottsgrupperna som ger en rättvisande bild. Detta visar antalet lagöverträdare per 100.000 lagöverträdare:

Domar för uppsåtlig kroppsskada under åren 1892-1901 för Tyskland: katoliker 397, protestanter 252, judar 124.

Under åren 1900-1913 för Österrike: katoliker 20,3, protestanter 10,8, judar 4,2.

Det mindre antalet judar kan förklaras av deras större personliga feghet.

Judendomen är däremot ledande när det gäller alla andra brott och förseelser som kräver att gärningsmannen är särskilt listig, korrumperad och klumpig. Även här är de tyska och österrikiska siffrorna samstämmiga, oavsett födelseår.

Det fanns 100.000 bedragare i kriminell ålder i Tyskland:

	Katoliker	protestanter	judar
1882-1891	47	42	90
1891-1900	68	57	113
1915-1916	24	19	38

och i Österrike:

1901-1913	11,5	14,4	29,3

Trots att judarna endast utgjorde 1 % av befolkningen i Tyskland före kriget, stod de ändå för ungefär följande hundratal av följande brott 1915/16: Djursjukdomsbrott 7,5 %, växlingsbrott 8,5 %, konkurs (bedrägeri) 11,6 %, konkurs (allmän) 17,4 %, ocker 23,0 %.

Jämfört med de icke-judiska grupperna begår juden därför: bedrägeri cirka 2 gånger så ofta, brott mot djursjukdomar cirka 7 gånger, konkursbrott cirka 9 gånger, konkurs (bedräglig) cirka 12 gånger, konkurs (i allmänhet) cirka 20 gånger, ocker cirka 28 gånger så ofta.

Även i Österrike begår judar dubbelt så många förskingringsbrott som icke-judar. De begår tre gånger så ofta brott mot djurskyddslagen och tio gånger så ofta konkursbrott.

Den systematiskt spridda falska uppfattningen om judarnas "anständighet" som arbetsgivare vederläggs av det faktum att judar straffades 6 gånger oftare för brott mot bestämmelserna om söndagsvila och butiksstängning, 10 gånger oftare för brott mot bestämmelserna om anställning av kvinnliga arbetare och minderåriga arbetare eller barn. Tyvärr säger all statistik ingenting om antalet moraliska överträdelser och brott som judar begått mot sina kvinnliga anställda.

Rastillhörigheten spelar den viktigaste rollen, vilket den italienske juden Cesare Lombroso till judarnas stora förtret konstaterade i sitt verk "Der Verbrecher in

anthropologischer, ärztlicher und juristischer Beziehung" (Brottslingen i antropologisk, medicinsk och juridisk bemärkelse), Hamburg 1887. För varje 100.000 invånare i straffbar ålder begicks följande brott i följande områden:

Under åren 1882-1891 Hannover-Oldenburg 711, Rhenprovinserna 746, Württemberg och Baden 811, Pommern, Schleswig-Holstein och Mecklenburg 822, Bayern utan Pfalz 1170, Öst- och Västpreussen 1570.

År 1901 Oberbayern 1707, Pfalz 1707, Bydgoszcz 1831, Opole 2071.

Bilden förändras avsevärt när man bryter ned de enskilda brotten. Det höga antalet brott i Pfalz beror t.ex. endast på den höga förekomsten av farlig kroppsskada (ca 650 fall). Detta står i kontrast till det påfallande låga antalet fällande domar för vållande till kroppsskada och bedrägeri i nordvästra Tyskland.

Enligt detta är den nordiska rasen uppenbarligen mindre benägen att straffas. Å andra sidan belyser den betydligt högre brottsfrekvensen hos negrerna jämfört med de ariska raserna judendomens rasmässiga släktskap med de svarta.

Resultatet är en mycket dålig bild av judarnas brottslighet. Men Pötsch ställer med rätta frågan om hur mycket mörkare denna bild skulle vara om de befintliga otyska lagarna ändrades på ett sätt som gjorde rättvisa åt tyska intressen!

I avsnittet "Medveten ökning av andelen judiskt blod" diskuterar Pötsch den österrikiska situationen som uppstod till följd av att judar lättare kunde naturaliseras. Enligt folkräkningen den 7 mars 1923 fanns det 201 513 medlemmar av det judiska trossamfundet i Wien. Av dessa var 77.260 födda i Wien, 7967 i Tyska Österrike och 116.286 utomlands; i procent: 38,34, 3,95, 57,71.

De 116.000 utländska judar som anges är de östjudar som naturaliserades 1918. Men eftersom ras och tro endast sammanfaller för ortodoxa judar, och rasjudarna inte finns med på denna lista, var den faktiska invandringen mycket större. Den totala invandringen av rasjudar uppgick därför till minst 213.000 personer. I själva verket erkänner dock även den judiska kalendern 280.000 konfessionella judar. De officiella siffrorna är därför felaktiga, särskilt när man tar hänsyn till de icke-konfessionella judarna och judarna av blandblod!

Av dessa slutsatser drar Pötsch slutsatsen att det 1923 fanns 0,5 miljoner rasjudar och hälften så många halvblod bara i Wien, så att befolkningen med judiskt blod uppgick till minst 750.000.

Enligt officiella siffror uppgick den judiska invandringen till Österrike under åren 1920-1929 till totalt 27.702 personer, varav 26.434 enbart i Wien, vilket innebär att Wien stod för 95,4 procent. Judarna stod för 32,7% av alla österrikiska naturaliseringar, vilket innebär att var tredje naturaliserad person var !

Enbart i Wien räknades 95,4 procent av de konfessionella judar som var födda i hela Österrike, 1923 till och med 99 procent!

De 28.000 naturaliserade judarna tvingade bort 17.500 tysk-österrikare från sitt hemland, som var tvungna att flytta utomlands eftersom deras fädernesland inte längre erbjöd dem tillräckligt med livsrum.

Den tyska köpmannaklassen i Wien förstördes verkligen av denna infiltration av judendomen Judendomens andliga överväxt återspeglas i följande siffror: Av 100 elever i gymnasiet 1924/25 var 65-70 judar, i handelsskolorna 1927/28 70-95, vid universiteten 1924/25 47, bland tandläkarna 1924/25 83, bland advokaterna 1931 90 och bland universitetslärarna 1926 45.

Sammanfattningsvis ger de enskilda översikterna i Pötschs berömvärda arbete följande genomsnittliga siffror:

Brott och förseelser i Österrike 1900-1913 per 100.000 minderåriga: katoliker: 153,4, protestanter: 142,6, judar 185,4. Under samma period och i förhållande till samma antal människor: Allvarlig kroppsskada: Katoliker: 20,5, protestanter: 10,8, judar: 4,2. Men för straff för bedrägeri: Katoliker: 11,5, protestanter: 14,4, judar: 29,3.

I det tyska kejsardömet beräknades konkursbrotten 1915/16 på samma sätt: Katoliker: 2,5, protestanter: 2,9, judar: 5,5.

För bedräglig konkurs: katoliker: 0,35, protestanter: 0,95, judar: 4,2.

För bedrägeri: Katoliker: 24, protestanter: 19, judar: 37,5.

För ocker: katoliker: 0,03, protestanter: 0,02, judar: 0,7.

För brott och förseelser i samband med konkurs: Katoliker: 0,35, protestanter: 0,6, judar: 4,2.

För brott mot djurskyddslagen: Katoliker: 5,2, protestanter: 3,3, judar: 30.

För brott som rör söndagsledighet och stängda butiker: katoliker: 6,4, protestanter: 9, judar: 46,

När det gäller brott mot bestämmelser som rör unga arbetstagare och barn: katoliker: 1,4, protestanter: 2,9, judar: 21.

För brott och brott mot egendom: Katoliker: 355, protestanter: 292, judar: 209.

En sammanfattning av alla brott och förseelser: Katoliker: 816, protestanter: 601, judar: 632.

Pötschs idé att se vissa områden (provinser) i Tyskland som nordtyska och inte andra är inte fel, men med tanke på den starka rasblandningen - särskilt i städerna - kan den inte beskrivas som strikt vetenskaplig. Men tyvärr är det också tydligt att det med det tillgängliga materialet inte fanns något annat alternativ än att arbeta med så enkla medel. I vilket fall som helst skulle resultaten bara bekräftas ytterligare genom förbättring av metodiken, vilket framgår av den extremt låga brottsligheten i de nordiska områdena i Skandinavien.

Sammanfattningsvis kan man säga att Pötschs arbete har inneburit en viktig start mot statistiska resultat av avgörande betydelse. Det kommer att vara uppgiften för framtidens nationellt bestämda stat att tillhandahålla de nödvändiga verktygen för detta mycket bättre än de lamarckist-marxistiska statistikerna i det senaste förflutna har varit benägna att anse vara korrekta.

Anmärkning:

Ytterligare skrifter: Dr Pfister, Aktenmäß. Geschichte der Räuberhanden an beiden Ufern des Malus etc., Heidelberg 1812.

Derselbe, Nachtrag zu der aktenmäß. Geschichte etc., Heidelberg 1812.

Derselbe, Merkwürdige Kriminalfälle mit Rücksicht auf die Untersuchungsführurg, 5 Bde., Frankiurt 1814/20.

C. F. Brill, Aktenmäßige Nachrichten von dem Räubergesindel in den Maingegenden etc., 2 volymer, Darmstadt 1814/15.

Räuber-, Diebs- und Gaunerarchiv, utgiven av Gottfried Basse, Quedlinburg 1820.

G. L. Giese, Aktenmäßige Notizen über eine Anzahl Gauner etc., Celle 1828.

F. C. D. Avé-Lallement, Die Mersener Bockreiter des 18. und 19. Jahrhunderts, Leipzig, 1880.

Karl Rauchhaupt, Historien om rånarkaptenen Johannes Bückler, gen. Schinderhannes, Kreuzuach 1891.

Derselbe, Aktenmäßige Geschichte der rheinischen Räuberbandeu, 2 volymer, Kreuznach 1892.

J. J. Michel, Die Bockreiter von Herzogenrath, Balkenburg und Umgebung. Enligt källor och domstolsprotokoll med en namnlista över alla Bockryttare, 1905.

E. Arnold, Der Malefizschenk und seine Jauner, Stuttgart 1911.

Hermann Ritter, Das Räuberunwesen im Rhein. Lande vor 100 Jahren, 2:a upplagan, Köln 1919.

Judendomen i statistiken

Totalt antal judar

Juden tror på antal, på stora antal, på överlägsna antal, på massorna. Detta gjorde honom till uppfinnare av demokratin och parlamentarismen, av marxismen och kommunismen, av kollektivismen och bolsjevismen. Juden Aubt trodde också på statistik, men bara när den kom från honom själv. Hans statistik avslöjar dock den kabbalistiskt skolade räknenissen; särskilt den som gäller det totala antalet judar tycks ha tagit den gamle rabbinens ordspråk "djärvhet hjälper även Gud" som motto. Det gränsar verkligen till djärvhet när juden uppskattar den judiska nationen till endast 13 miljoner år 1935. Han beräknade denna minimisiffra för att kunna upprätthålla fiktionen om den nästan ordspråkliga "berömda" procenten som judarna påstås utgöra överallt. Annan judisk statistik, såsom den i New Yorks judiska årsbok 1928 och Londons årsbok 1929, känner sig tvingad att erkänna åtminstone omkring 15 miljoner judar, siffror som troget antogs av de stora encyklopedier som kontrolleras av judar, såsom Brockhaus, Meyer, Großer Herder

etc.! Ibland anger judisk statistik att antalet judar uppgår till 16 miljoner. Den högsta siffran - 17 miljoner - anges av juden David Trietsch för år 1922! Så 1922 fanns det redan 17 miljoner judar - 1935 fanns det bara 13 miljoner! Kanske var den senare siffran avsedd att lugna värdnationerna genom att statistiskt bevisa judenhetens definitiva biologiska undergång för femtioelfte gången.

Faktum är att all judisk statistik på detta område är ett medvetet och regelrätt bedrägeri mot gojerna. Dessa beräkningar innehåller endast antalet religiösa judar, d.v.s. endast de judar som är upptagna i synagogornas listor! En metod för att dölja som, införd och genomdriven av judarna, har funnit sin väg in i statistiken i alla länder. I det tyska rikets statistik räknas även de som är registrerade medlemmar i en synagoga som judar. Så alla världens rasjudar, den stora massan av icke-konfessionella och döpta judar, de miljontals Judstizen (judisk far) och Jüdlinge (judisk mor) räknas inte! Varför denna plötsliga begränsning till religiösa judar? Varje jude känner till det lyckliga faktum att det inte finns något sådant som att lämna judendomen, att en jude förblir jude för evigt. Till och med i den hundrade generationen, som han förkunnar med den "utvaldes" stolthet. Om det emellertid är nödvändigt att svart på vitt bevisa för andra folk att juden faktiskt alltid har varit skaparen av all kultur på jorden, så räknas, som till exempel "Den stora judiska nationalbiografin" gör, konfessionslösa och döpta judar, till och med "berömda" judiska halvblod, ofta till den ädla, äkta judendomen, eftersom, för att citera en jude, "dopet lämnar judarnas härkomst, natur och karaktär oförändrad". Följaktligen utgör de erkända 17 miljonerna endast judendomens kärna. Det verkliga totala antalet judar får vi först när vi till de religiösa judarnas stam lägger de många grenar och kvistar, grenar och kvistar som i egenskap av rasjudar tar ljus och sol från värdfolken.

Eftersom det är omöjligt att statistiskt registrera förjudningen av Central- och Nordeuropa, som långsamt började under romartiden, och eftersom det bara kan sägas i allmänna ordalag att först Spanien, Portugal, södra Frankrike, södra Tyskland och Rhenområdet, och senare, under 1400- till 1700-talet, hela Europa, särskilt Holland, England, Frankrike och Tyskland, fick utstå en förjudningsvåg två gånger (enligt judiska uppgifter hade Frankrike redan 800.000 judar omkring 1300), tar vi år 1800 som utgångspunkt för vår beräkning. England, Frankrike och Tyskland fick utstå en judaiseringsvåg två gånger (Frankrike hade redan 800.000 judar omkring 1300 enligt judiska siffror), låt oss ta år 1800 som utgångspunkt för vår beräkning. Det är början på det judiska århundradet och den judiska tidsåldern, då judarnas emancipation gradvis genomdrevs i alla länder och den utbredda och plötsliga invasionen av den europeiska kultursfären av judisk icke-varelse ägde rum. Det är sant att det inte går att få fram exakta statistiska uppgifter för den

perioden, och inte heller för nutiden, eftersom de judar som lever i det fördolda i alla länder (t.ex. i Frankrike och England genom Rothschilds) visste hur de skulle förhindra statistiska undersökningar om judendomen. Ändå har vi ledtrådar för att ungefär kunna fastställa det verkliga totala antalet judar.

Om vi vet att enbart de polska judarnas ättlingar uppgick till 12-13 miljoner år 1930 och ökade till 14-15 miljoner år 1935 till följd av deras rabbiners uppmaning att föröka sig, om vi också vet att antalet judar i världen fördubblades mellan 1881-1914, dvs. på 33 år, medan andra folk behöver 70 år för att fördubblas, om vi statistiskt kan bevisa att jordens judar ökar med cirka 375.000 individer årligen, då kan vi för år 1935, med utgångspunkt från de 17 miljoner troende judarna, uppskatta att det finns 22 miljoner kämpar enbart för denna kärntrupp.

Till denna grundsiffra måste nu läggas de icke-konfessionella judarna, av vilka det finns flera hundra tusen i varje stort land med världsstäder (i Tyskland räknades t.ex. 300.000 judar utan särskild konfession redan 1905 och 1912 fanns det 2,5 miljoner judar och judar av judisk härkomst). Till detta kommer det mycket stora antalet döpta judar i alla världens länder, eftersom till och med en judisk källa medger att det bara under 1800-talet konverterade minst 250.000 judar till kristendomen, en siffra som bevisligen ligger långt efter den verkliga tiden: 1922 fanns det bara i Wien cirka 210.000 döpta judar och sammanlagt tre kvarts miljon rasjudar. Eftersom Preussen, särskilt Berlin, upplevde flera allvarliga dopepidemier mellan slutet av 1700-talet och 1933, hade Berlin också ett stort antal döpta judar. Det totala antalet av dessa icke-konfessionella och döpta judar på jorden, inklusive barn och barnbarn, uppgår till flera miljoner. Enligt en nyare beräkning uppgår antalet kristna judar i Frankrike och Polen till fyra miljoner vardera och i Tyskland till tre miljoner, siffror som kanske är för höga, men som antyds av den judiska karaktären i dessa länder (liksom i alla andra).

Det totala antalet judar ökar också på grund av den alarmerande ökningen av blandäktenskap i hela världen. I Ungern, till exempel, finns det 1 blandäktenskap för vart 10:e äktenskap! I Tyskland ingicks på kort tid över 33.000 blandäktenskap, och 1901 och 1905 var 35,4 % respektive 44,4 % av 100 rent judiska äktenskap blandäktenskap, 1932 redan 77 % och 1933 (!) till och med 83 % blandäktenskap. Även om man medger att blandäktenskap är relativt infertila (naturen rättar människan!), föds det ändå många barn i dessa äktenskap, som vi rasmässigt måste kategorisera som judar. Det totala antalet judar ökas också av det stora antalet judiska statslösa personer och framför allt av de miljontals utlänningar som bor permanent i varje stor stat, varav en hög andel är judar som gömmer sig bakom de olika nationaliteterna. Speciellt judarna med sitt ubi bene, ibi patria är utlänningen

kat exochen (t.ex. i Tyskland de otaliga judarna från Österrike). En betydande ökning av det totala antalet judar, som är nästan omöjlig att registrera statistiskt, åstadkoms av de otaliga östjudarna, som inte är registrerade någonstans, som smyger sig in i världens 60 imperier enligt invandringslagarna med hjälp av sina raskamrater i det berörda landet och försvinner in i de judiska kvarteren i den internationella världen och hamnstäderna. Enbart USA hade 750.000 (!) hemliga invandrare år 1932. En sista ökning av det totala antalet judar representeras av de många naturaliserade judarna i Österrike, England, Amerika, särskilt Frankrike och dess nordafrikanska kolonier, som alla seglar under falskt medborgarskap.

Med hänsyn till alla dessa fakta ges nedan ett totalt antal 1) judar på jorden, vilket, avrundat nedåt snarare än uppåt, endast är ett ungefärligt värde, eftersom endast en uppskattning av antalet judar är möjlig på grund av judisk makt i de flesta länder (inom parentes: antalet religiösa judar).

1) För år 1935.

Europa:

Polen	6 100 000	(3 100 000)
SOVJETUNIONEN	3 900 000	(2 700 000)
Tyskland	3 400 000	(500 000)
Rumänien	3 200 000	(900 000)
Frankrike	2 900 000	(165 000)
Ungern	1 300 000	(500 000)
England	1 200 000	(300 000)
Österrike	900 000	(300 000)
Tjeckien Slovakien	800 000	(350 000)
Holland	340 000	(150 000)
Grekland	330 000	(115 000)
Litauen	240 000	(115 000)
Lettland	210 000	(100 000)
Europa Turkiet	165 000	(85 000)
Italien	130 000	(45 000)
Belgien	105 000	(50 000)
Jugoslavien	100 000	(64 000)
Bulgarien	70 000	(46 000)
Spanien	44 000	(4000)
Schweiz	40 000	(21 000)

Sverige	23 000	(6 500)
Danmark	17 000	(6 000)
Estland	17 000	(5 000)
Portugal	15 000	(2 000)
Gdansk	15 000	(4 000)
Finland	4 000	(1 600)
Norge	2 700	(1 500)

Asien:

Palestina	275 000	(84 000)
asiat. Turkiet	95 000	(70 000)
Persien	90 000	(60 000)
Syrien	85 000	(35 000)
Inre Asien	80 000	(28 000)
Arabien	55 000	(25 000)
Brit. Indien	48 000	(21 000)
Afghanistan	33 000	(18 000)
Kina	19 000	(10 000)
Japan	3 500	(1 000 ?)

Afrika:

Franska...		
Marocko	190 000	(110 000)
Algier	115 000	(74 000)
Egypten	90 000	(60 000)
Sydafrika	105 000	(60 000)
Abessinien	100 000	(50 000)
Tunisien	85 000	(50 000)
Spanska		
Marocko	26 000	(18 000)
Tripoli	34 000	(18 000)
Tangier	17 000	(10 000)

Amerika:

Nordamerika		
(USA.)	9 300 000	(4 600 000)
Kanada	370 000	(156 000)

Argentina	320 000	(200 000)
Brasilien	85 000	(27 000)
Mexiko	33 000	(20 000)
Kuba	11 000	(5 000)
Kl. tillstånd	15 000	(6 300)
Australien och Söderhavet	65 000	(27 000)

Vi ställer de cirka 15 miljoner religiösa judarna mot ett totalt antal på över 37 miljoner rasistiska judar!

Detta antal skulle öka *avsevärt* om vi, i likhet med engelsmännen och amerikanerna, i stället för endast upp till tredje generationen, skulle kalla bäraren av en främmande blodsblandning som uppgår till endast en sextondel för Mischling, i vårt fall för jude. Det skulle finnas en betydande judisk nation internationellt och den skulle vittna om en grad av judaisering av den nutida mänskligheten som inte skulle vara sämre än den i slutet av antiken, om vilken en from jude sade att den genom Jahves underbara försyn hade ett *allmänt judiskt* ansikte och en judisk karaktär!

Östjudar i Tyskland

I och med Polens delningar fick Preussen en mer än smältbar ökning av östjudar, som snart började sin "tysta migration" till väst, vilken, vilket snart sattes i system, inte orsakades av pogromer eller andra "grymheter", som judar gärna klagar över. Snarare fick östjudarna i All Judas plan i uppgift att gång på gång förse den västeuropeiska judenheten med nationaljudiska safter och krafter för att motverka den förintelse av västjudarna som befarades bli följden av dop och assimilering.

Under 1970- och 1980-talen inleddes en snabb judaisering av Preussen, särskilt Berlin, som den judiska eran av grundläggningsbedrägeriet för första gången gjorde de bredaste folklagren medvetna om, vilket ledde till en antijudisk våg och tyvärr också till meningslösa protester mot importen av judar från öst. Den totala utvandringen av judar från öst mellan 1881 och 1914 uppgick till 3 055 000, varav cirka 2,5 miljoner emigrerade till Amerika och officiellt cirka 51 000 till Tyskland. År 1900 var det främst galiciska judar som strömmade in i landet; 1907 hade denna invandring nått en nästan skrämmande nivå. Men eftersom judarna, som redan då var allsmäktiga, inte tillät att det fördes någon officiell statistik över hur många av

deras landsmän som hade invandrat, kan siffran bara uppskattas till omkring 65.000. Under första världskriget var kontrollen och regleringen av invandringen av judar från öst i bevisligen judiska händer! Efter novemberrevolutionen 1918 blev Tyskland det förlovade landet för de östjudar som hungrade efter pengar och liv. Med hjälp av de judar som styrde staten invaderade de tyska städer som gräshoppor. Östjudarna tog sig in i landet land- och sjövägen och fick snabbt och utan att tveka inresepass av judiska "hjälporganisationer" och tyska polishögkvarter. År 1920 väntade omkring 30.000 östjudar på att föras till Tyskland bara i Königsbergdistriktet. År 1922 utfärdade polishögkvarteret i Berlin över 40.000 invandringstillstånd bara mellan juli och december. Naturligtvis naturaliserades tusentals östjudar varje år, eftersom immigrations- och naturaliseringsavdelningen arbetade snabbt och obemärkt i en sionists person. Exempelvis naturaliserades 3085 östjudar år 1929 och 4005 år 1930. Under åren 1928, 1929 och 1930 sägs endast 1092, 1284 och 1857 östjudar ha invandrat (enligt judiska källor, som glömmer de otaliga östjudar som stannade kvar i Berlin utan att registrera sig). Experter uppskattar deras antal till mellan 70 och 100 000. Dessa massor var värdefulla hjälpare för judendomen (vilket den förnekar idag) och vänsterpartierna i deras kamp för en fullständig judaisering och bolsjevisering av Tyskland. Den nationalsocialistiska regeringen 1933 stoppade omedelbart importen av judar från öst och fick mellan 60.000 och 70.000 emigranter, varav 86 procent judar, att fly Tyskland. Faktum är att de så kallade etablerade judarna i Tyskland nu utgör knappt 20 procent av det totala antalet judar. Fyra femtedelar är östjudar som har invandrat under de senaste decennierna.

Numerisk ökning av judendomen i Riket och i Berlin.

Som i alla tabeller av detta slag räknades endast de religiösa judarna som judar; alla andra rasjudar räknades som arier enligt judiskt dekret.

***Uppgång i riket:* (*Rikets* statistik 1933)**

1816 cirka 22.000.000 arier	214 000 religiösa judar	
1825 cirka 24.000.000 arier	245 000 religiösa judar	
1834 ca 27.000.000 arier	270 000 religiösa judar	
1843 cirka 29.000.000 arier	309.000 judar av tro	"Judisk
1852 cirka 31.000.000 arier	329 000 religiösa judar	Lexikon"
1861 ca 33.000.000 arier	353.000 religiösa judar	finns det:
1871 cirka 36.000.000 arier	383 000 religiösa judar	512 153

1880 cirka 40 000 000 arier	437 000 religiösa judar	561 612
1890 cirka 44.000.000 arier	465 000 religiösa judar	567 884
1900 cirka 50 000 000 arier	497 000 religiösa judar	586 833
1910 cirka 58.000.000 arier	539 000 religiösa judar	615 021
1925 cirka 63.000.000 arier	568 000 judar av tro	564 379
1933 cirka 66 000 000 arier	504 000 religiösa judar	

Uppgång i Berlin: **(Rikets statistik 1933)**

1816 cirka 223.000 arier	3 400 religiösa judar
1825 cirka 251.000 arier	4 200 religiösa judar
1834 ca 301.000 arier	5 600 religiösa judar
1843 cirka 401.000 arier	8 600 religiösa judar
1852 ca 511.000 arier	12 300 religiösa judar
1861 cirka 613.000 arier	19 400 religiösa judar
1871 cirka 932.000 arier	36 500 religiösa judar
1880 cirka 1.321.000 arier	55 100 religiösa judar
1890 cirka 1 960 000 arier	82 600 religiösa judar
1900 ca 2.712.000 arier	109 400 religiösa judar
1910 cirka 3.734.000 arier	144 000 judar av tro
1925 cirka 4.024.000 arier	172 700 religiösa judar
1933 cirka 4.243.000 arier	160 600 religiösa judar

Det övergripande resultatet av yrkesstatistiken från 1907 är att judarna är de besuttna, arierna de fattiga och arbetarna! Yrkesstatistiken från den 16 juni 1925 vittnar om Tysklands fullständiga alienation och judiskt styre på alla områden.

Statistiken visar andelen ariska och judiska trosbekännare i de enskilda ekonomiska sektorerna.

A. Jordbruk, trädgårdsskötsel, djurhållning, skogsbruk och fiske
Aryaner 29,47 %, religiösa judar 1,74 %.

B. Industri och handel, inklusive gruvdrift och byggverksamhet
Aryaner 40,94 %, religiösa judar 25,85 %.

C. Handel och transport, inklusive hotell och restauranger
Arier 17,11 %, judar 58,80 %.

D. Offentlig förvaltning, tjänstemän inom rättsväsendet, även armén och flottan. Flottan; kyrkan, religiösa tjänster, rättsväsendet och fria yrken
Aryaner 4,85 %, religiösa judar 5,94 %.

E. Hälso- och sjukvård, sanitetsindustri, inklusive välfärdstjänster
Arier 1,88 %, religiösa judar 4,35 %.

F. Hushållstjänster och förvärvsarbete utan fast anställning
Aryaner 5,75 %, religiösa judar 3,32 %.

G. Utan yrke och sysselsättning
Aryaner 10,70 %, religiösa judar 15,40 %.

Arbetare
Arier **46,90** %, judar **8,40** %.

Under de åtta åren 1925-1933 var judarnas styre i Tyskland fullständigt.

Judendomen i bedömningen av andra och sig själv

Bedömningar av romerska författare

Diodopos,
omkring 30 f.Kr. till 20 e.Kr,

rapporterar i sin Universalhistoria (XXXIV, 1) att kung Antiochus (175-163 f.Kr.) vänner redan hade rått honom att helt utrota det judiska folket, "eftersom de ensamma av alla folk inte ville beblanda sig med något annat folk och betraktade dem alla som fiender". Efter fördrivningen från Egypten bosatte sig judarna i trakterna kring Jerusalem och "förenade sig till ett enda folk, judarna, och förde sitt hat mot mänskligheten vidare mellan sig". Därför hade de också mycket olika seder: "De ville inte äta samma mat som något annat folk, och de gynnades inte av något av dem." De (kungens vänner) påminde honom också om "det hat som deras förfäder hyste mot detta folk". De pekade också på de "omänskliga och orättvisa stadgar" som fanns "i judarnas heliga böcker" ...

Seneca
4 f.Kr. till 65 e.Kr.

"Sederna hos detta mest ondskefulla folk har redan blivit så starka att de har spridit sig till alla länder; erövrarna har infört sina lagar på de erövrade."
Seneca philosophus red. Bipont. 1782, vol. IV, s. 423.

Tacitus
55 till 120 e.Kr.

"De flesta författare är överens om att när en motbjudande sjukdom bröt ut i Egypten, fick kung Bocchoris instruktioner av Hammons orakel att rensa sitt rike och skicka de spetälska till andra länder som en ras som var avskyvärd för gudar och människor. Så de skildes åt och lämnades att klara sig själva i öknen ... En av de landsflyktiga, Moyses, hade gett dem rådet att inte förvänta sig hjälp från gudar och människor, utan att lita på hans vägledning ... Efter en marsch på sex dagar ... ...intog de landet och staden (Jerusalem) och drev ut invånarna.

För att för evigt kedja folket vid sig gav Moyses dem nya lagar i motsats till alla dödligas: allt som är heligt för oss är föraktligt för dem; å andra sidan är allt som väcker vår avsky tillåtet för dem ... De äter inte grisen eftersom de anklagar den för att ha orsakat deras spetälska ...

De rättfärdigar sina seder (riter), oavsett hur de uppkommit, med sin ålder; deras andra institutioner, perversa, avskyvärda, har vunnit styrka genom sin absurditet; för avvisade som har avsvurit sig sina folks tro bär tribut och skatter dit där judarna har blivit mäktiga; också för att de håller ihop med uthållighet och stöder varandra: men de har ett fientligt hat mot allt annat: skilda från bordet, skilda från sängen, undviker detta folk, trots att de är ganska omåttliga i sina sexuella instinkter, samlag med utländska kvinnor (?), medan det bland dem själva inte finns något som är otillåtet. De har infört omskärelse för att bli igenkända av denna avvikelse. Deras proselyter praktiserar samma sed; de lär sig först och främst att förakta gudarna, att avsäga sig sitt hemland, att strunta i föräldrar, barn och bröder och systrar ... Den judiska sedvänjan är absurd och eländig (absurdus sordidusque).

Så länge assyrierna, mederna och perserna härskade i Orienten var judarna den mest föraktade delen av det underkuvade folket. Efter makedoniernas maktövertagande försökte kung Antiochus utrota deras vidskepelse och införa grekiska seder för att förvandla detta motbjudande folk (deterrimain gentem)."
Histories V, 3-8.

Bedömningar av arabiska och persiska författare och lärda

"Judarna, som lever utspridda över hela världen och ändå håller fast vid varandra, är listiga, misantropiska och farliga varelser, som måste behandlas som den giftiga ormen, nämligen omedelbart, när den kryper upp, trampa på huvudet: för om du låter den lyfta huvudet för bara ett ögonblick kommer den säkert att bita, och dess bett kommer säkert att vara dödligt."
Adb al-Quâdir al Jîlâni, al Fath ar Rab-bani wal-Faid ar-Rahmâni, Mag. 37 (545 e.Kr.)

Mohammed
Född 571, död 632.

"På grund av deras orättfärdighet har vi förbjudit judarna många goda ting som tidigare var tillåtna för dem, eftersom de avvek långt från Guds religion och ocker, som var förbjudet för dem, och orättfärdigt konsumerade andra människors rikedomar."
Sura IV (sidan 78).

"Gud slöt ett förbund med Israels barn i det förflutna ... Nu när de har brutit sitt förbund har vi förbannat dem och förhärdat deras hjärtan. Men ni skall inte upphöra att upptäcka deras svekfullhet. De är bedragare utom några få!"
V. Sura (sida, 78).
Från Koranen, enligt Ullmanns översättning.

"Att förvänta sig ärlighet och rättskänsla från en jude är lika mycket som att söka oskuld från en gammal sköka."
Manâwi, al-Maulid, sig. 72 (821 e.Kr.).

"Jag kan inte förstå varför de här mordiska, snarkande bestarna inte har utrotats för länge sedan. Skulle inte vilda djur som äter människor dödas omedelbart, även om de var människoliknande? Och är judarna något annat än människoätare?"
Mirza Hassan Chan, Chiam. hig. Bil. 3 (1689 e.Kr.)

Domar från det sjätte till det sextonde århundradet

Guntram
Kung från huset Merovingia, ca 565 e.Kr.

"Ve detta judarnas folk, ty de är onda och otrogna och alltid bedrägliga i hjärtat."
Ur Gregorius av Tours krönika, född 540, död 594, bok VIII, kapitel 1.

Peter de Clugny
Omkring 1146

"Jag råder inte till att döda judarna, utan snarare att straffa dem på ett sätt som står i proportion till deras ondska. Vad är mer rättvist än att ta tillbaka från dem vad de bedrägligt har vunnit? Det de äger är skamligt stulet, och eftersom de, värst av allt, hittills har gått ostraffade för sin oförskämdhet, måste det tas ifrån dem igen. - Vad jag säger är känt av alla. Ty det är inte genom hederligt jordbruk, inte genom laglig militärtjänstgöring, inte genom något nyttigt yrke som de får sina lador fulla av säd, sina källare fulla av vin, sina väskor fulla av pengar, sina kistor fulla av guld och silver, utan snarare genom det som de svekfullt berövar folket, genom det som de köper av tjuvarna hemma och på så sätt skaffar sig de dyrbaraste sakerna till lägsta pris. saker till lägsta pris.

Peter Black
1477

"Judarna bedrar folket och korrumperar nationerna och plundrar länderna med ocker. - Det finns inget folk som är mer ondskefullt, slugt, begärligt, okyskt, ostyrigt, förgiftat, argt, högmodigt, svekfullt, skamligt eller trolöst mot folket."

Franciskanska Bernardin av Feltre
predikade år 1487:

"Judarnas ocker är så stort att de fattiga stryps. Och jag, som äter de fattigas bröd, skall vara en stum hund på denna sanningens plats? Hundarna skäller på dem som stillar deras hunger, och jag, som äter de fattigas bröd, skall vara tyst när jag ser deras plundring?" -

Schenk Erasmus
av Rotterdam (1487)

"Detta är judarnas rån och plundring av den fattige mannen, så att han inte kan lida mer, och Gud vare barmhärtig. Judarnas ockrare är förankrade till och med i den minsta by, och när de lånar fem gulden tar de sex gånger panten och tar ränta av räntan och av denna ränta igen, så att den fattige mannen berövas allt han har."

Johann Trithemius
Abbot Tritheim i Würzburg, född 1462, död 1516

"Det är förståeligt att en aversion mot judarnas ocker har slagit rot bland både låg och hög, och jag godkänner alla rättsliga åtgärder för att skydda folket mot att utnyttjas av judiskt ocker. Eller skall ett främmande, invaderande folk härska över oss? Och inte genom större styrka, större mod och större dygd, utan bara genom eländiga pengar som skrapats ihop från alla håll och med alla medel, och vars förvärv och innehav för detta folk framstår som det högsta goda? Ska detta folk ostraffat få göda sig med böndernas och hantverkarnas svett?"

Kåt från Kaysersberg
Katedralpredikant i Strasbourg, död 1510

"Är judarna bättre än de kristna, för att de inte vill arbeta med sina händers arbete? Är de inte underkastade Guds ord: 'I ditt anletes svett skall du förtjäna ditt bröd'? Att arbeta med pengar är inte att arbeta, utan att slita ut andra i sysslolöshet.

Martin Luther
Född 1483, död 1546 1)

"Precis som det är omöjligt för aglastaren att låta bli att hoppa och slingra sig, för ormen att låta bli att sticka sig, så är det omöjligt för juden att låta bli att döda kristna varhelst han kan."
Bordssamtal. (Erlangen-utgåvan av Luthers verk, vol. 62, s. 375.)

"Hela deras hjärtas ängsliga suckande och längtan är att de en dag skall kunna behandla oss hedningar på samma sätt som de behandlade hedningarna i Persien på Esters tid. Åh, hur förtjusta de är i Esters bok, som så fint stämmer överens med deras blodtörstiga, hämndlystna, mordiska lust och hopp! Inget mer blodtörstigt

och hämndlystet folk har solen någonsin lyst på än de som tror att de är Guds folk för att de skall mörda och strypa hedningarna."
Erlanger Ausgabe Bb. 32, s. 120/21.

1) I sina yngre år, då Luther ännu inte kände judarna, talade han mycket respektfullt om dem (1523). Han utropade att de borde behandlas varsamt, eftersom Jesus Kristus också hade fötts som jude. - Senare insåg han tydligt det dubbla fel som låg i detta, och med livserfarenhetens hjälp korrigerade han sin syn på judendomen i grunden.

När han fick kännedom om judarnas oerhörda ocker och hyckleri i sina mellanhavanden med folket - när han såg hur judendomen utövade sitt hemliga inflytande ända in i furstarnas och regeringarnas kretsar och missbrukade det för att plundra folket - när han fick höra talas om judarnas dolda attityder och lagar, som är ett hån mot all moral och kristendom - gav han utlopp för sitt ärliga hjärta i bittra ord - med all passion hos en sann människa, av stor natur. År 1543 gav han ut två böcker: "Om judarna och deras lögner" och "Om Shem Hamphoras", i vilka han fäller direkt förödande domar över detta förkastade folk, tyngt av Guds förbannelse.

"Deras andedräkt stinker av hedningarnas guld och silver, ty inget folk under solen är mer girigt än de är, har varit och alltid kommer att vara, vilket framgår av deras förbannade ocker; och de tröstar sig med att när deras Messias kommer, skall han ta hela världens guld och silver och dela upp det mellan dem." (S. 176)

"De har fått i sig ett så giftigt hat mot gojerna (icke-judarna) från sin ungdom och framåt från sina föräldrar och rabbiner, och de dricker det fortfarande i sig själva utan uppehåll, att det har gått genom deras blod och kött, genom deras märg och ben, har blivit deras själva natur och liv. Och lika litet som kött och blod, märg och ben kan förändras, lika litet kan de förändra sådan stolthet och avund; de måste förbli så och förgås." (Handbok i den judiska frågan, s. 181)

"Därför skall du veta, käre kristne, och inte tvivla på att du, om du närmar dig djävulen, inte har någon bitter, giftig, våldsam fiende, utan en sann jude, som uppriktigt önskar vara jude. Det kan kanske bland dem finnas sådana som tror vad kon eller gåsen tror; men de har alla blodet och omskärelsen knuten till sig. Därför beskylls de ofta i historieskrivningen för att ha förgiftat brunnar, stulit och tagit hand om barn, som i Trent, Weissensee och så vidare. De säger nej till detta; men vare sig det är så eller inte, vet jag väl att det inte saknas någon full, hel, bred vilja

från deras sida, där de kunde komma till det med gärningen, i hemlighet eller öppet. För att vara säker på att förstå och agera i enlighet därmed.
s. 182 (likaså s. 274 och 276).

Men om de gör något bra, vet att det inte görs av kärlek eller för din fördel, utan för att de måste ha plats att leva med oss, de måste göra något av nödvändighet, men hjärtat kvarstår och är som jag har sagt ...

Och en människa som inte känner djävulen kan mycket väl undra varför de är så fientliga mot kristna framför andra, eftersom de inte har någon anledning att vara det, eftersom vi gör dem allt gott. De bor i våra hem under vårt skydd och paraply, behöver mark och gator, marknader och gränder, och prinsarna och adelsmännen sitter där och snarkar och med öppna munnar och låter judarna ta från deras öppna väskor och kistor, stjäla och råna vad de vill, det vill säga de låter sig själva och sina undersåtar luras och sugas ut av judarnas ocker och gör sig själva till tiggare med sina egna pengar. För judarna, som är i misär (i exil), borde verkligen inte ha någonting, och vad de har måste verkligen vara vårt: så de arbetar inte, tjänar ingenting från oss; så vi ger inte eller ger det till dem; ändå har de våra pengar och varor, och är därmed våra herrar i vårt eget land och i deras misär. Om en tjuv stjäl tio gulden måste han hängas; om han rånar på gatorna är hans huvud förlorat. Men om en ung man stjäl tio tunnor guld och rånar genom sitt ocker, är han bättre än Gud själv.

Och de skryter självsäkert med det och stärker sin tro och sin giftiga förbittring mot oss och säger sinsemellan: "Håll ut, se hur Gud är med oss och inte överger sitt folk ens i elände. Vi arbetar inte, vi har goda, lata dagar: de förbannade Goyim (icke-judarna) måste arbeta före oss, men vi får deras pengar: sålunda är vi deras herrar, de våra tjänare."
Erlanger Ausgabe vol. 32, s. 182/83.

"Ändå skriver deras Talmud och rabbiner att det inte är en synd att döda om man inte dödar en broder i Israel; och den som inte håller eden till en icke-judinna (dvs. en kristen) begår ingen synd. Snarare är stöld och rån, som de gör mot gojerna genom ocker, en tjänst åt Gud; för de tror att de är det ädla blodet och omskurna helgon, men vi är förbannade gojer, och därför kan de inte göra det tillräckligt grovt med oss eller synda mot oss, eftersom de är världens herrar, men vi är deras tjänare, till och med deras boskap! - Judarna håller fast vid denna lära än i dag och gör som deras fäder gjorde: de förvränger Guds ord, är giriga, ockeraktiga, stjäl och mördar varhelst de kan och lär sina barn att efterlikna dem i tid och otid."
Erlanger Ausgabe vol. 32, s. 192.

["Jag ska säga detta för mig själv för sista gången, om Gud inte ger mig någon annan Messias än den som judarna önskar och hoppas på, skulle jag mycket, mycket hellre vara en sugga än en man."]

"Må någon tycka att jag talar för mycket. Jag talar inte för mycket, utan alldeles för litet, ty jag ser deras skrifter: de förbannar oss gojer och önskar oss all olycka i sina skolor och böner, de berövar oss våra pengar och ägodelar genom ocker, och där de kan bevisar de oss allt ont förräderi, vill (vilket fortfarande är det värsta) ha gjort rätt och väl i detta, det vill säga ha tjänat Gud, och lära oss att göra det. Inga hedningar har gjort detta, och ingen gör det heller, utom djävulen själv eller de som han har besatt, såsom han besatte judarna."

- "Enligt min mening är det så här det ligger till: Om vi inte ska ta del av judarnas hädelse, då måste vi skiljas och de måste utvisas ur vårt land. Det är det nästa och bästa rådet som tryggar båda parter i ett sådant fall..."
S. 254.

"Jag vet mycket väl att de förnekar sådant och allting, men allt stämmer överens med Kristi dom att de är giftiga, bittra, hämndlystna, illvilliga ormar, mördare och djävulens barn, som sticker i hemlighet och gör skada för att de inte kan göra det offentligt."
Om judarna och deras lögner. Erlanger Ausg. vol. 32. s. 244.

"Så vad ska den judiske Messias göra för mig? Jag vill säga: Käre Gud, behåll din Messias eller ge honom till vem som helst, men gör mig till en gris."
Erlanger Ausgabe vol. 32, s. 261.

"Summa, en jude är lika full av avgudadyrkan och trolldom som nio kor har hår, det vill säga oräkneliga och oändliga, som djävulen, deras gud 1), är full av lögner."
S. 300.

"Gud talade många saker till David och sade åt honom att göra det ena och det andra, men det angår inte mig ... vi är inte det folk som han talar till ... Lämna Moses och hans folk ifred, det är över med dem, det är inte min ensak."
A. Berger, M. Luther. II, 2 S. 249.

"Där du ser eller hör en jude undervisa, tänk inte annat än att du hör en giftig basilika."

Erlanger Ausgabe Bb. 33, s. 137.

"Hur mycket ärligare skriver och undervisar inte de hedniska filosoferna och poeterna, inte bara om Guds styre och det framtida livet, utan också om världsliga dygder... Jag anser faktiskt att det finns mer visdom och undervisning om goda gärningar i tre fabler av Aesopi, i hälften av Catone, i flera komedier av Terentii, än vad som finns i alla talmudisters och rabbiners böcker och som kan falla alla judar in i hjärtat."
S. 193.

"Vi får inte hämnas, de har hämnden på halsen, tusen gånger värre än vi kan önska oss. Jag ska ge mitt trogna råd.

För det första, att deras synagoga eller skola sätts i brand, och att det som inte kommer att brinna staplas upp och täcks med jord, så att ingen ser en sten eller aska av den för evigt....

Å andra sidan, att deras hus också bryts upp och förstörs på samma sätt. För de gör samma saker i dem som de gör i sina skolor ...

För det tredje, att alla deras bönböcker och talmudböcker, i vilka sådan avgudadyrkan, lögner, förbannelser och hädelse lärs ut, tas ifrån dem ...

För det fjärde, att deras rabbiner förbjuds, med liv och lem, att hädanefter undervisa ...

För det femte, att judarna helt skulle berövas rätten till passage och väg, eftersom de inte har någon verksamhet i landet, eftersom de inte är herrar, eller tjänstemän, eller köpmän, eller liknande ...

För det sjätte, att de är förbjudna ocker ...

För det sjunde, att de unga, starka judarna och judinnorna ges släggor, yxor, karstar, spadar, stenar, spindlar och låter dem tjäna sitt bröd i sitt anletes svett...

Men om vi fruktar att de skall skada oss till kropp, hustru, barn, tjänare, boskap osv. ... så låt oss förbli med den vanliga försiktigheten hos andra nationer, såsom Frankrike, Spanien, Böhmen etc., och räkna med dem vad de har tilltvingat sig från oss; och sedan dela dem vänskapligt, men alltid driva dem ut till landet."
S. 233-238.

Dr Johann Eck
Luthers motståndare, född 1486, död 1543

"Så de (herrarna och härskarna) ser framför sina ögon att deras judar inte arbetar, inte skapar, inte handlar lagligt (kaufmanschatz) och inte bygger någonting; de lever i sysslolöshet i rikedom, i ätande och överflöd. Den fattige kristne som står bredvid juden arbetar hårt dag och natt och har knappt tillräckligt med bröd att äta. Juden tjänar mer än tillräckligt åt honom i skuggan under taket med ocker: och en sådan dagrövare får hjälp av klassens härskare, för lite smutsiga pengar. Fie på skammen! Om du hittar en adelsman som, när du frågar honom varför han lider av judarna i sin by, svarar: "Ja, jag har tre eller fyra judar i byn, de tjänar mig mer på ett år än alla mina bönder!" Se, han är bara ansvarig för sin girighet ... Ja, vissa härskare anser att judarna är vackrare och mer hedervärda än de kristna, de blir argare och straffar hårdare när en jude blir slagen eller förolämpad än när en kristen blir förolämpad... Ocker gör dem välbärgade på grund av deras pengar. De styrande är barmhärtiga mot dem, ämbetsmännen och kontoristerna är villiga, om han kommer till kansliet blir han behandlad omedelbart, medan en sådan fattig man, en kristen, måste sitta och vänta utanför dörren under lång tid. Ocker gör att de lever rikt, äter och dricker, har vackra och bra hushållsartiklar ... Och ändå vet adelsmannen att juden har tillskansat sig allt detta eller köpt det av en tjuv. För i detta avseende har judarna det bättre än de kristna, eftersom en kristen som befinns ha främmande (alienerad) egendom måste svara på hur och från vem den kom i hans ägo. Juden, å andra sidan, ses som skyldig till detta av sina härskare; så han sitter i ära och prakt med sysslolöshet: hur skulle han vilja bli kristen (under sådana omständigheter), eftersom han då skulle behöva arbeta och annars spotta i sina händer ..."
Från "ein Juden Büechlein Verlegung: darin ein Christer ganzer Christenheit zu schwach, wil, es geschehe den Juden unrecht in Bezichtigung der Christen Kinder mordt. I den kommer du också att finna mycket historia om vilken ondska och ondska judarna har gjort i alla tyska länder och andra riken." - Kap. 24 - 1542.

E. F. Heß

"... bland dessa handlingar (på det judiska nyåret) frågar den ene juden den andre om han inte har bedragit en ... kristna, eller om han inte har stulit från dem, eller om han har förmått en att stjäla och sälja stöldgodset till juden för halva summan, eller om han inte har lurat eller bedragit en kristen med en växel.

Sammanfattningsvis avslöjar man för den andre med vilka medel man lurat någon. Om den andre då säger: "Jaha, du har tagit med dig en *korban*, det vill säga du har tagit med dig ett offer till GUD..."
Scourge of the Jews, s. 104, Köln 1608.

S. F. Brentz

När judarna springer omkring en hel vecka och lurar en kristen här eller där, brukar de samlas varje sabbatsdag och skryta om sin ondska, säger de andra judarna... De kristnas hjärtan borde skäras ut ur deras kroppar, och de säger också: ... de bästa av de kristna borde slås ihjäl."
Judisk avskalad ormbälg. Nürnberg 1614,

Israel infanduin seelus audet morte piandum. (Israel vågar begå ett obeskrivligt brott som är värt döden).
Från "Weissagungen des Abtes vorn Kloster Lehnin vom Jahre 1300". (Endast skriven omkring 1690.)

Giordano Bruno
Född 1548, död 1600

"Det är sant att jag aldrig har funnit en sådan syn på rättvisa annat än bland vilda barbarer, och jag tror att den först uppstod bland judarna; för de utgör en sådan pestsmittad, spetälsk och mordisk ras att de förtjänade att utrotas före födseln."
Giordano Bruno, Spaccio. Paris 1548, redigerad av Lagarde. Vol. II. Göttingen 1888.

"Hebréerna ... ett folk som alltid är lågt, servilt, köpslående, avskilt, slutet och utan kontakt med de andra folken, som förföljs av dem med djuriskt förakt och som de sedan förtjänstfullt föraktar igen."
op. cit. s. 576.

"Det värsta är dock att de, som en utväxt av Egypten, har fört egyptiernas missförstådda religion vidare till eftervärlden i en förvrängd form."

Dr H. Braunhofer berättar i sin bok "Giordano Bruno's Weltanschauung und Verhängnis" (Leipzig 1882) om denne geniale tänkare, som under 13 år reste i Frankrike, England, Tyskland och Italien och hade en fri, vidsynt uppfattning:

"För Bruno är allt beröm som ges Bibeln bara en oundviklig eftergift. För i djupet av hans hjärta kokar en nedärvd rasistisk förbittring mot allt som har sitt ursprung i judiskt blod. Uttryck som: 'Omskuret sinne och klippt intellekt' är tydliga hänvisningar till judendom och kristendom. Bruno förklarar den grymma strängheten i den judiska strafflagstiftningen, som blivit en sorglig förebild för kristen och muslimsk lagstiftning, med den judiska stamkaraktärens fördärv. Enligt Bruno kan en lag som låter de oskyldiga barnen och modern betala för faderns misstag bara härstamma från en sådan ras 1)."

1) Ur "Opere di Qiordano Bruno", A. Wagner, Leipzig. 1830; Bb. II, S. 197, 236, 239, 380.

Adam Contzen
1570-1635

Som professor i Mainz och medlem av Jesu sällskap betonade han behovet av att jaga ut alla judar ur landet som giftiga djur med förlust av deras egendom och påminde om de ärofulla furstar som faktiskt gjorde detta.
I sin bok om allmänhetens tillgångar.

Bedömningar av författare, statsmän och
från trettioåriga kriget till självständighetskrigen 1813-1815

Fredrik Vilhelm I
Kung av Preussen, 1713-1740

"Behöver han judarna för att han vill försvara och bevara dem? Jag vill inte ha de där rackarna i mitt land. Min förfader, kurfurst Joachim II, hade helt rätt när han en dag sade till sin kansler: 'Israeliterna är en farlig ohyra. En enda av dem kunde kosta mig 100 000 thalers."
Kung Friedrieh Wilhelm I till en av sina ministrar när myntjuden Ephraim Veit lurade honom på 100.000 thalers. 1721.
(Han utfärdade också ett "allmänt påbud om att alla judar som inte var på fri fot omedelbart skulle jagas ut ur landet. De dato Berlin, den 10. Januarii 1724").

Andr. Sutor

Omkring 1740

"Judarna är lika nyttiga för ett land som mössen för säden och nattfjärilarna för ett plagg."
Den hundraögde blinde Argos och Janus med två ansikten. Augsburg 1740. s. 373.

Fredrik den store
Född 1712, regerade 1740-1786

"Vi beordrar ... att de dåliga och ringa judarna i småstäderna, särskilt de i mitten av landet, där sådana judar är helt onödiga och ganska skadliga, ska avlägsnas från dem vid varje tillfälle och så långt det är möjligt. - Vad som tillkommer deras handel behåller de. Men att de tar med sig hela den judiska befolkningen till Breslau och gör ett helt Jerusalem av det, det kan inte vara sant." - Och i de judiska bestämmelserna från 1750 står det (artikel 27): "Den högsta tillåtna räntan är 12 procent." (Artikel 28): "Landsbygdsvaror får däremot inte köpas eller ägas av judar, var de än befinner sig." (Artikel 33): "Ingen jude får bo i det platta landet."
H. Jungfer, Judarna under Fredrik den store. s. 18, 21 och 34, Leipzig 1880.

Kejsarinnan Maria Theresia
Född 1717, regerade från 1740 till 1780

"Hädanefter skall ingen jude, vilket namn han än må ha, tillåtas bosätta sig här utan mitt skriftliga tillstånd. Jag vet ingen värre plåga för staten än för nationen, på grund av konsten att få folk att tigga genom bedrägeri, ocker och penningkontrakt, att utöva alla de vanliga handlingar som en annan hederlig man avskyr. Därför skall (samma) hållas borta härifrån så mycket som möjligt och förminskas."
Handskrivet brev till hovkansliet 1777 - De parentesförsedda passagerna i originalet går inte längre att tyda exakt.

Georg Gottfried Strelin
Omkring 1750

Denna ekonom krävde att verkligt patriotiska furstar skulle avstå från judarnas skyddspengar och inte längre tillåta skydd av judar på grund av att de korrumperade landet.
Introduktion till läran om nya upplagor. (Nördlingen 1778.)

Voltaire
Född 1694, död 1778

"Judarna är ingenting annat än ett okunnigt och barbariskt folk, som länge har kombinerat den smutsigaste girighet med den mest avskyvärda vidskepelse och det mest outsläckliga hat mot alla nationer med vilka de tolereras och på vilka de berikar sig." *Vol. XXV. s. 462 Dictionnaire philosophique.*

"Min farbror hade att göra med de mest lärda judarna i Asien. De erkände för honom att deras förfäder hade blivit befallda att avsky alla andra folk. Faktum är att bland alla historiker som har talat om dem finns det inte en enda som inte är övertygad om denna sanning, och så snart man öppnar de judiska böckerna finner man bevis för det."
Vol. XII. Mélanges.

"Den lilla judiska nationen vågar visa upp ett oförsonligt hat mot alla folk, är alltid vidskeplig, alltid sugen på andras gods, kryper i olycka och är oförskämd i lycka."
Vol. XV Essai sur les moeurs.

"Precis som banierna och armenierna drar omkring i hela Asien, och precis som Isis-prästerna uppträder under namnet zigenare för att stjäla kycklingar och säga sanningen på gårdarna, så är judarna, detta patrask, överallt där det finns pengar att tjäna. Men om dessa omskurna män av Israel, som säljer gamla byxor till vildarna, låtsas vara ättlingar till Naftalis eller Issakars stam, är mycket oviktigt, de är icke desto mindre de största skurkar som någonsin besudlat jordens yta."
Vol. LXV1I1. Corresp. à M. de Lisle. 1775.

"Man häpnar över det hat och förakt som alla nationer har visat mot judarna. Detta är en oundviklig följd av deras beteende. De iakttar alltid seder som står i direkt motsättning till rådande samhällsförhållanden; de har därför med rätta behandlats som en nation i motsats till alla andra; de tjänar dem av girighet, föraktar dem av fanatism, betraktar ocker som en helig plikt."
Vol. III Essai sur les moeurs. - Voltaire, (Euvres éd. Beuchot, Paris 1840.

"De var överallt ockrare enligt frihetsstadgan och privilegierna i sin lag, och överallt en terror av samma anledning." - "Huronerna, kanadensarna och irokeserna var mänsklighetens filosofer i jämförelse med israeliterna." -
17:e volymen av hans samlade verk, s. 53.

Immanuel Kant
Född 1724, död 1808

"Sedan sin exil har de palestinier som lever bland oss fått ett inte ogrundat rykte om bedrägeri, till och med bland de allra flesta, på grund av deras anda av ocker. Det verkar märkligt att tänka på en nation av bedragare; men det är lika märkligt att tänka på en nation av köpmän, av vilka de flesta, bundna av en gammal vidskepelse, erkänd av den stat där de lever, inte söker någon medborgerlig ära, utan vill ersätta sin förlust med fördelarna av att lura de människor under vilka de finner skydd, och sig själva sinsemellan."
Antropologi ur pragmatisk synvinkel. Königsberg 1798. s. 129 f.

Johann Gottfried v. Herder
Född 1744, död 1803

"... Det är sant att den judiska nationen, trots att den bodde mellan egyptier och fenicier, alltid har förblivit oerfaren i fråga om konst, eftersom till och med deras Salomos tempel måste byggas av utländska arbetare. Även om de under en tid hade hamnarna i Röda havet och bodde så nära Medelhavets kuster, blev de aldrig ett sjöfarande folk i detta världens mest lyckosamma läge för handel, med en befolkning som blev för tung för deras land. Liksom egyptierna fruktade de havet och föredrog alltid att leva bland andra nationer, ett drag i deras nationella karaktär som Moses kämpade mot med kraft och styrka. Kort sagt, det är ett folk som har fördärvats i sin uppfostran eftersom det aldrig nådde mognad för en politisk kultur på sin egen mark, och därför aldrig uppnådde en sann känsla av ära och frihet ... Guds folk ... har varit en parasitväxt på andra nationers stammar i tusentals år, ja nästan sedan dess uppkomst: en ras av listiga förhandlare nästan över hela jorden, som trots allt förtryck ingenstans längtar efter sin egen heder och sitt eget hem, ingenstans efter ett fädernesland."
Idéer om filosofin bakom mänsklighetens historia. III. delen. S. 97f. Riga och Leipzig 1787.

"Ett ministerium där juden räknas för allt; ett hushåll där en jude har nycklarna till garderoben och hela husets skattkammare; en avdelning eller ett kommissariat där judarna sköter de viktigaste affärerna; ett universitet där judar tolereras som försäljare och penningutlånare till studenterna: - detta är pontinska träsk som ska

torkas ut, för enligt det gamla ordspråket samlas örnarna där det finns åtslar, och där det finns röta flockas insekter och maskar."
Adrastea M. IV. St. I. s. 15f.

Goethe
Född 1749, död 1832

Haman (till kung Ahasverus):
"Du vet de där människorna som kallas judar,
som aldrig känner igen en herre förutom sin Gud.
Du gav honom utrymme och fred att föröka sig långt och brett
och att föda efter sin art i ditt land.
... ...de har tro,
som ger dem rätt att råna främlingarna,
och era folk står nakna i djärvhet...
Juden älskar pengar och fruktar faror.
Han vet med liten ansträngning och utan större risk,
att föra ut pengar ur landet genom handel och ränta ...
De hittar också nyckeln till alla hjärtan genom pengar,
och ingen hemlighet är väl förborgad för dem,
de behandlar var och en på sitt eget sätt.
De vet hur man fångar alla genom lån och byteshandel;
Han kan inte komma undan som bara har släppt in sig själv en gång...
- Det finns en i hela ditt land
relaterade till Israel på ett eller annat sätt,
och dessa smarta människor ser bara en väg öppen:
Så länge ordern står fast finns det inget att hoppas på" . . .
Goethe, Tivolifestivalen på Plundersweilern.

Goethe skriver bland annat till Jacobi:
"O stackars kristna, hur illa kommer det inte att gå för er när juden så småningom har snurrat runt era spinnande vingar" - och han fortsätter med att varna "för de judiska visselpiporna" hos juden Moses och Mendelssohn.
Goethe, Brev: Weimarutgåvan - VII. 131.

När det judiska finansrådet Israel Jacobsohn i Brunswick skickade en "Untertänigste Vorstellung an Se. Hoheit den Fürsten Primas" (Brunswick 1808), där han krävde att alla befintliga restriktioner för judarna skulle upphävas, anmärkte Goethe:

"Det anstår den judiske frälsaren av Brunswick att se på sitt folk som de borde vara och bli, men prins Primat kan inte klandras för att behandla dem som de är och som de kommer att förbli under en tid framöver."

Som svar på en pamflett som publicerades 1808 mot Jacobsohns publikation och mot judarnas emancipation med titeln: "Anmärkningar om finansrådet Israel Jacobsohns pamflett", utan angivande av författare, sa Goethe:

"Det var mycket trevligt för mig att se att den ekonomiskt hemlighetsfulle jakobinske sonen till Israel sken hem på ett så effektivt sätt. Kan du berätta vem som skrivit den lilla pamfletten? Det finns fantastiska passager i den som kunde ha fått plats i en plädering av Beaumarchais. Tyvärr är det hela inte skrivet tillräckligt snabbt, djärvt och underhållande, som det borde ha varit, för att förlöjliga den humanitära Salbader inför hela världen en gång för alla."
Ur "Goethes brevväxling med ett barn", av Bettina v. Arnim.

"Det israelitiska folket har aldrig varit mycket gott, vilket deras ledare, domare, härskare och profeter har förebrått dem tusen gånger; de har få dygder och de flesta av andra folks fel ..."

"Men vad ska jag säga om de människor som före alla andra har tillägnat sig den eviga vandringens välsignelse och som genom sin rörliga aktivitet vet hur de ska överlista de vilande och överträffa sina medresenärer?" . . .

"Vi håller fast vid denna (den kristna) religion, men på vårt eget sätt: vi undervisar våra barn från deras ungdom och framåt om de stora fördelar som den har gett oss, men om dess ursprung och dess gång ger vi kunskap sist, först då blir upphovsmannen kär och värdefull för oss, och alla nyheter som rör honom blir heliga. I denna mening, som man kanske kan kalla pedantisk, men som måste erkännas som logisk, tolererar vi inte någon jude bland oss, för hur skulle vi kunna ge honom en andel i den högsta kultur vars ursprung och härkomst han förnekar?"
*Goethe, Wilhelm Meisters Wanderjahre. 2:a boken, 2:a kapitlet och 3:*e *boken, 9:e och 11:e kapitlet.*

När en lag antogs 1823 som tillät äktenskap mellan judar och kristna, blev Goethe, som kansler F. v. Müller berättade, "passionerat arg över den nya judiska lagen, som tillät äktenskap mellan släktingar av båda trosriktningarna . Han förutsåg de värsta konsekvenserna av detta och hävdade att om generalintendenten hade karaktär, skulle han hellre avgå från sin position än att gifta sig med en judinna i

kyrkan i den heliga treenighetens namn. Alla moraliska känslor i familjerna, som trots allt också vilade på de religiösa, skulle undermineras av en sådan skandalös lag. Dessutom ville han bara se hur man skulle kunna hindra en judisk kvinna från att bli Lord Chamberlain. Utländska länder måste verkligen tro på mutor för att finna antagandet av denna lag förståeligt; vem vet om inte den allsmäktige Rothschild låg bakom den.
Kanslern Friedrich v. Müller berättar om detta i sina samtal med Goethe; utgivna av Burkhardt, Stuttgart 1870, s.57; och i "Goethes Gespräche" av Woldemar Frhr. v. Biedermann (samtal 371), Leipzig 1889 till 1891.

"De heliga skrifterna talar emellertid endast om ett människopar som Gud skapade på den sjätte dagen. Men de begåvade män som nedtecknade Guds ord, som Bibeln har överlämnat till oss, hade först att göra med sitt utvalda folk, och vi vill inte förneka dem äran av att härstamma från Adam. Men vi andra, liksom negrerna och lapparna och de smala människorna, som är vackrare än vi alla, hade säkert andra förfäder, och det hedervärda sällskapet kommer säkert att erkänna att vi skiljer oss från Abrahams sanna ättlingar på många sätt och att de alla har det gemensamt med oss, särskilt när det gäller pengar.

"Judisk essens, energi, anledningen till allt. Omedelbara syften. Ingen, inte ens den minsta, minsta jude, som inte förrådde en avgörande strävan, nämligen en jordisk, temporär, tillfällig."

"Det är något patetiskt med det judiska språket."
Eckermanns Gespräche mit Goethp, (Reclam-Atisgabe), vol. II, s. 16.

Schiller
1759 till 1805

"Den (judiska) nationens ovärdighet och fördärv kan inte utplåna dess lagstiftares (Moses) sublima förtjänst, inte heller kan den förstöra det stora inflytande som denna nation med rätta gör anspråk på i världshistorien. Vi måste betrakta dem som ett orent och vanligt kärl i vilket något mycket dyrbart (monoteismen) har bevarats... Under denna långa vistelse levde de åtskilda från egyptierna, åtskilda både genom den plats där de bodde och genom det moraliska tillstånd som gjorde dem till en styggelse för alla infödda i landet och uteslöt dem från all delaktighet i egyptiernas medborgerliga rättigheter.... En sådan segregerad folkmassa i imperiets hjärta, sysslolös på grund av sitt nomadiska levnadssätt, som höll sig tätt samman men inte hade något som helst intresse av staten, kunde bli farlig i händelse av en

fientlig invasion och kunde lätt frestas att dra fördel av statens svaghet, som de var sysslolösa åskådare till ... Förutom den rädsla och motvilja som alltid hade funnits mot henne i Egypten, fanns det också avsky (på grund av spetälskan) och ett djupt motbjudande förakt 1)."
"The Mission of Moses", Reclam, vol. 10, s. 235 ff.

1) På Schillers tid var det fortfarande okänt att de gamla civiliserade folken hade känt till en en-gudslära (monoteism) långt innan judarna dök upp. Först senare tiders forskning om antiken har klargjort detta. Dessutom kan den judiska läran inte göra anspråk på att representera en monoteism i högre mening, eftersom den inte erkänner en Gud för alla människor, utan endast tillber en speciell nationell Gud som uteslutande bryr sig om Judas folk och förföljer alla andra folk med hat. (Jfr Fritsch, "Den falske Guden".) Följaktligen måste dyrkan av det "orena och vanliga kärlet" nedvärderas avsevärt.

Napoleon I.
Född 1769, död 1821

"Sedan Moses tid har den judiska nationen helt och hållet baserats på ocker och utpressning ..."

"Den franska regeringen får inte med likgiltighet se på när en låg, degenererad nation, kapabel till all ondska, tar ensam besittning av de två vackra departementen i gamla Alsace. Judarna måste betraktas som en nation, inte som en sekt. De är en nation inom en nation; jag skulle vilja beröva dem, åtminstone för en viss tid, rätten att ge hypotekslån, eftersom det är alltför förödmjukande för det franska folket att känna sig tvunget att tacka den lägsta nationen. Hela byar har ryckts från sina ägare av judarna; de har återinfört livegenskapen; de är veritabla korpflockar... ."

"Rättsliga åtgärder måste vidtas för att förhindra den självhjälp som annars skulle bli nödvändig mot judarna; de skulle riskera att en dag bli massakrerade av de kristna i Alsace, som så ofta har hänt dem, och nästan alltid genom deras eget fel.

Judarna befinner sig inte i samma situation som protestanter och katoliker. De måste bedömas enligt konstitutionell rätt, inte enligt civilrätt, eftersom de inte är medborgare.

De kan också förbjudas att bedriva handel eftersom de vanärar honom genom ocker och deras transaktioner kan förklaras ogiltiga som bedrägliga.

De kristna i Alsace och prefekten i Strasbourg skickade mig många klagomål om judarna när jag reste genom denna stad.

Jag skulle vilja påpeka att människor inte klagar på protestanterna eller katolikerna i samma utsträckning som de gör på judarna. Anledningen till detta är att den skada som judarna orsakar inte kommer från enskilda individer, utan från folket som helhet. Det är larver och gräshoppor som ödelägger Frankrike ... Jag vill inte att provinsernas bästa skall offras för teoretiska och självviska principer.
Napoleon 1:a i franska statsrådet (sammanträde den 30 april 1806). Dictionnaire Napoleon ou recueil alphabetique des opinions et jugements de 1'empereur Napoleon Ier, utgiven av Damas Hinard, 2:a uppl. Paris, 1854.

"Jag får rådet att fördriva de resande judarna, som inte förtjänar den franska Dürer-lagen, och att uppmana triunalerna att använda sig av sin auktoritet mot ocker, men dessa medel skulle vara otillräckliga. Sedan Moses har judarna varit förenade som ett folk av ockrare och förtryckare; det finns inget liknande bland de kristna; bland dem är ockrare undantaget och är dåligt markerade ... Judarna måste förbjudas att idka handel, eftersom de missbrukar den, precis som en guldsmed blir utkonkurrerad när han falskt guld ..."
Pelet (de la Lozère), Opinions de Napoléon sur divers sujets de politique et d'adiainistration s. 213 ff. Paris 1833.

"Judarna försåg mina arméer i Polen; jag ville ge dem en politisk existens i gengäld, jag ville göra dem till en nation och medborgare; men de duger inte till något annat än att köpslå med gamla kläder. Jag var tvungen att stifta lagar mot deras ocker; bönderna i Alsace tackade mig för det."
Napoléon, Mémoires de St Helène. - H. Naudh, Die Juden und der deutsche Staat. 1:a uppl. 8:e 133:e Leipzig 1883.

Johann Gottlieb Fichte
Född 1762, död 1814

"En mäktig, fientlig stat breder ut sig i nästan alla Europas länder, som ligger i ständigt krig med alla andra och som i vissa avseenden väger fruktansvärt tungt på medborgarna: det är judendomen. Jag tror inte . . att den blir så fruktansvärd därför att den utgör en separat och så starkt sammanlänkad stat, utan därför att denna stat

är byggd på hatet mot all mänsklig ondska. Av ett folk vars minsta förfäder är högre än resten av oss i vår historia . . .som i alla folk ser ättlingarna till dem som drev ut dem från deras innerligt älskade fädernesland; som har fördömt sig själv och kommer att fördöma sig själv till den småaktiga handel som förslöar kroppen och dödar anden för varje ädel känsla, som är utesluten från våra måltider, från vår kopp av glädje och från det ljuva utbytet av glädje med oss från hjärta till hjärta genom det mest bindande som mänskligheten har genom sin religion, som skiljer oss andra från oss själva vad gäller plikter och rättigheter och vad gäller Allfaderns själ, - något annat borde man förvänta sig av ett sådant folk än det vi ser, att i en stat där den obegränsade kungen inte tillåts ta min faderliga hydda, och där jag håller mina rättigheter mot den allsmäktige ministern, plundrar den förste juden som behagar mig ostraffat. Ni ser allt detta och kan inte förneka det, och talar vackra ord om tolerans och mänskliga rättigheter och medborgerliga rättigheter, medan ni kränker de första mänskliga rättigheterna i oss ... Kommer ni inte ihåg staten inom staten? Faller det er inte in att judarna, som utan er är medborgare i en stat som är starkare och mäktigare än alla nationers stater, kommer att trampa era andra medborgare under fötterna om ni ger dem medborgarskap i era stater?

De måste ha mänskliga rättigheter, även om de inte ger dem till oss; för de är människor, och deras orättvisa ger oss inte rätt att bli som dem ... Men för att ge dem medborgerliga rättigheter ser jag åtminstone inget annat sätt än detta: att på en natt hugga av alla deras huvuden och sätta på andra, i vilka det inte ens finns en judisk idé. För att skydda oss från dem ser jag återigen ingen annan utväg än att erövra deras förlovade land och skicka dit dem alla."
Bidrag till rättfärdigandet av allmänhetens omdöme om den franska revolutionen. 1793 (I "Complete Works", redigerad av J. G. Fichte. VI. vol. Berlin 1815. s. 149f.)

Ernst Moritz Arndt
Född 1769, död 1860

"Man bör absolut förbjuda och förhindra import av judar från utlandet till Tyskland ... Judarna som judar passar inte in i denna värld och i dessa stater, och därför vill jag inte att de ska förökas i Tyskland på ett otillbörligt sätt. Men jag vill det inte heller eftersom de är ett helt främmande folk, och eftersom jag vill hålla den germanska stammen så ren som möjligt från främmande element ... Ankomsten av utländska judar som åtrår vårt land är en katastrof och en plåga för vårt land. Efter långa århundraden avvanda från den trohet och rättrådighet som livets lugna och enkla sysslor innebär, otålig mot allt hårt slit och arbete, skulle en jude hellre svälta och driva omkring på det osäkra hoppet om ögonblickets byten än att tjäna sitt

bröd i sitt anletes svett. Inaktiv i sinne och instinkt, kringströvande, på lur, listig, skurkaktig och servil, skulle han hellre tolerera all skam och elände än det stadiga och hårda arbetet med att bryta fåror, röja skog, hugga sten eller svettas i den kontinuerliga verkstaden; Liksom flugor och myggor och annan ohyra fladdrar den omkring, alltid lurande och rovgirig efter den lätta och flyktiga vinsten, och när den har fångat den håller den fast den med skoningslösa klor ... Små städer, byar och samhällen, där det finns många judar, får på det hela taget en lättsinnig, ostyrig och krokig födelse; ty även de kristna tar till sig många av judarnas sätt; ja, om de vill leva tvingas de tävla med dem i deras konster och knep: På så sätt blir den hederlige, lugne och trogne tyske medborgaren och bonden en svekfull och listig karl, som till sist försummar seriöst arbete och lugna affärer och springer efter det lätta och osynliga bytet för en flyktig och svekfull vinnare. . . Sannerligen, de har gjort stor orätt som, utan närmare övervägande av så stora skillnader och så viktiga konsekvenser för helheten, har gett judarna lika medborgerliga rättigheter som de kristna ... En välvillig och rättvis härskare fruktar det främmande och degenererade, som genom oupphörligt inflöde och blandning kan förgifta och korrumpera de rena och ärofulla bakterierna hos hans ädla folk. Eftersom de förtryckta judarna nu strömmar från alla delar av Europa till centrum av detsamma, till Tyskland, och hotar att översvämma det med sin smuts och pest, eftersom denna fördärvliga översvämmning hotar särskilt från öst, nämligen från Polen, antas den oåterkalleliga lagen att under ingen förevändning och utan undantag får utländska judar någonsin släppas in i Tyskland; även om de kunde bevisa att de för med sig skatter värda miljoner."
"En vy från tid till annan", 1814.

Domar om judarna från självständighetskrigen till idag

J. L. Klüber
Född 1762, död 1837

"Judarna är en politisk-religiös sekt under rabbins stränga teokratiska despoti. De står i nära förbund, inte bara för en viss kyrklig uppfattning om Lefir, utan de bildar också ett helt slutet, ärftligt samhälle, för vissa politiska principer och bud, för gemensamt liv och handel, för sin egen nationella utbildning, som utesluter en gradvis utveckling till högre kultur, och för en kastliknande familjeanda, som i synnerhet kännetecknas av fullständig fysisk separation från alla icke-judar.

Judendomens anda, denna födelse ur den råa antiken, kan i allmänhet kännas igen i den kyrkliga trons arrogans, eftersom judarna inbillar sig att de är de utvalda eller

Guds folk, som sådana upphöjda över alla icke-judar (Goyim), och därför fysiskt och andligt skilda från dem, som en dag, efter deras Messias ankomst, till och med måste utrotas helt; ett hat mot alla icke-judar som beordras och sanktioneras av ; en religiös och moralisk doktrin som ger icke-judar orättvist spelrum i deras val av medel för självviska syften, medan israeliten är förbjuden att ta ens måttlig ränta på lån från sina trosfränder; i en outtröttlig anda av lurendrejeri och köpslående; i en girig och ockerliknande anda; i korruptionen av folket genom lurendrejeri och överreklam, genom att bedriva och gynna omoralisk och olaglig trafik; i att skygga för hårt arbete som inte tillfredsställer önskan om vinst eller inte är tvingad av den; ovilja och olämplighet att personligen försvara fosterlandet, inte bara på grund av sin egen feghet, utan också för att de inte erkänner det som sitt eget; själsfattigdom och sann andlig utbildning.

Förnuftet bevisar, och erfarenheten bekräftar, att kastanda av varje slag, politisk såväl som religiös, särskilt den politisk-religiösa, är oförenlig med statens och samhällets välfärd. Men nu, som ovan nämnts, har judendomen fram till denna timme alltid, i politiska, religiösa och fysiska avseenden, grundat en kastanda, vars like i karaktär och omfattning, särskilt i den skarpa, oförsonliga separationen av dess anhängare från varje annan klass av människor, inte går att finna i hela det kristna Europa. Judarna bildar, enligt deras eget uttryck, en egen nation i hela världen; fullständigt isolerade från alla andra, med en så säregen politisk-religiös organisation, ett så säreget sätt att handla och tänka att den judiska delen av undersåtarna i varje stat där statsmakten inte tillhör judarna bildar, eller mycket mer måste bilda, en stat inom staten i flera avseenden. Detta ömsesidiga förhållande gör en permanent antagonism mellan staten och judendomen oundviklig.

En konflikt av detta slag är en sjukdom i den politiska kroppen; en obotlig sådan så länge den nuvarande judendomen existerar; en ondska som kommer att sprida sig obemärkt men oundvikligen, som slutligen kommer att angripa denna kropp i dess ädlaste delar och, om inte förgöra den, så dock plåga och försvaga den utan uppehåll, såvida inte bestämda gränser sätts för den i tid och dessa noggrant bevakas. Att ge judarna fullt medborgarskap, dvs. hela den samling av bekännare till judendomen som lever och vävs inför våra ögon, och att ge dem helt lika rättigheter som alla medborgare som lever i en sådan stat, skulle vara lika mycket som att förvandla den drabbade, obotliga ondskan till en obotlig cancer, som skulle vara en ständigt spridande cancer ..."
Översikt över de diplomatiska förhandlingarna vid Wienkongressen m.m. III. avd. s. 390 f. Frankfurt a. M. 1816.

Hellmuth von Moltke
Född 1800, död 1891

"Trots sin splittring är judarna nära förenade. De leds konsekvent av okända överordnade för gemensamma syften ... Samtidigt som de avvisar alla försök från regeringar att nationalisera dem, bildar judarna en stat i staten och har blivit ett djupt och fortfarande oläkt sår i Polen. "

"Judarna har alltid ansett att en ed inte är bindande i förhållande till en kristen. De gjorde alltid en tvist mellan en av sina egna och en kristen till en angelägenhet för sin nation. När det gällde att främja gemensamma syften utlystes en gemensam fastedag, och vid äventyr av en av de tre judiska förbannelserna måste var och en betala vad som motsvarade en dags konsumtion för sig själv och semiterna. På så sätt stöttade enskilda städer eller provinser andra, ofta långt borta, med betydande summor pengar. Än i dag har varje stad sin egen domare, varje provins sin rabbi, och alla står under en okänd ledare som bor i Asien, enligt lag är skyldig att ständigt vandra från plats till plats, och som de kallar "Slaveriets furste". - På så sätt bevarar de sin egen regering, religion, sedvänja och sitt eget språk, lyder sina egna lagar och vet hur de ska undvika landets lagar eller hindra deras tillämpning, och nära förenade med varandra avvisar de alla försök att införliva dem med nationen, lika mycket av religiös tro som av egenintresse."

"...en tillfällig konkurs är (judarnas) inget mindre än sällsynt information för att etablera sina svärsöner." ... "Judarna försöker fortfarande undvika att bli räknade på alla möjliga sätt." ... "Alla medel är lika för dem så snart det handlar om att tjäna pengar. Under fälttåget 1812 var judarna de spioner som betalades av båda parter och som förrådde båda parter ... Det är mycket sällan som polisen upptäcker en stöld där en jude inte är inblandad som medbrottsling eller hälare."
Hellmuth mot Moltke, Beskrivning av de interna förhållandena... i Polen. s. 39, 43 f., 79 ff. Berlin 1832.

Ludwig Feuerbach
Född *1804*, död *1872*

"Utilitarismen, nyttan, är judendomens högsta princip. Tron på en särskild gudomlig försyn är judendomens karakteristiska tro; tron på försynen är tron på mirakel; men tron på mirakel är där naturen endast ses som ett objekt för godtycke, för egoism, som använder naturen endast för godtyckliga ändamål. Vattnet delar

sig i två delar eller klumpar ihop sig till en fast massa, dammet förvandlas till löss, pinnen till en orm, floden till blod, klippan till en källa, på samma plats är det ljust och mörkt samtidigt, solen står ibland stilla i sitt lopp, ibland går den tillbaka. Och alla dessa onaturliga saker händer till Israels fördel, enbart på Jehovas befallning, som inte bryr sig om något annat än Israel, inget annat än det israelitiska folkets personifierade självviskhet som utesluter alla andra folk, absolut intolerans - monoteismens hemlighet.

Grekerna betraktade naturen med de teoretiska sinnena: de hörde himmelsk musik i stjärnornas harmoniska gång; de såg naturen stiga upp ur skådespelet av det allbärande havet i form av Venus Anadyomene. Israeliterna, å andra sidan, öppnade endast sina magsprutor för naturen; endast i gommen fann de en smak för naturen; endast genom att smaka på manna blev de medvetna om sin gud. Greken ägnade sig åt humaniora, de fria konsterna, filosofi; israeliten höjde sig inte över studiet av bröd och teologi. "På kvällen skall du äta kött, och på morgonen skall du äta bröd, och du skall veta att jag är Herren, din Gud. (1 Mos 16:12) Och Jakob avgav ett löfte och sade: 'Om Gol är med mig och håller mig på den väg jag vandrar och ger mig bröd att äta och kläder att bära och för mig hem till min fader i frid, då skall Herren vara min Gud. (1 Mos 28:20).

Att äta är den mest högtidliga handlingen eller snarare inledningen till den judiska religionen. Genom att äta firar och förnyar israeliten skapelseakten; genom att äta förklarar människan att naturen är ett ting i sig själv. 'När de sjuttio äldste gick upp på berget med Mose, såg de Gud, och när de hade sett Gud, drack och åt de'. (Andra Moseboken 24:10, 11) Synen av den högsta varelsen väckte alltså bara deras aptit på mat.

Judarna har behållit sin särart ända till denna dag. Deras princip, deras Gud, är den mest praktiska principen i världen - egoism egoism, nämligen religionsformens egoism."
Ludwig Feuerbach, Das Wesen des Christentums. Leipzig 1841 (3:e upplagan i "Sämtl. Werke 7. Bd. Leipzig 1849, s. 163f.).

Heinrich Hoffmann von Fallersleben
Född 1798, död 1874

Till Israel

Du stjäl under våra fötter

vårt tyska fädernesland:
Är det här din ed, din botgöring?
Kanten på din öppna grav?

O Israel, du som återvände från Gud,
du har gjort dig själv till en gud
och undervisas av denne Gud,
med avsikt på ocker, lögner och bedrägeri.

Kan du inte släppa taget om den här Guden?
Tyskland kommer aldrig att öppna sina portar för dig.
Kommer du inte att hata din bondage,
passerar du aldrig genom frihetens portar.
Opolitiska sånger. 1840-1841

Franz Dingelstedt
Född 1814, död 1881

De är borta, de mycket utskällda dagarna,
bladet har redan tyst vänt sig, -
Juden brottar oss med evig klagan
tar på ett listigt sätt tyglarna ur klumpiga händer.

Emanciperad, som du en gång barrikaderade den,
detta ihärdiga folk! Modet förändras!
Det har för länge sedan samlats i högar
och står som en makt mot dig.

Landsmannen knuffas hårt från sin plats,
Livsmedelshandlaren skjuts bort från marknaden;
och hälften för guld och hälften med slavskämt
köper in sig i tidsandan.

Vet du hur djupt dess magi redan har trängt in?
Se dig omkring som drömmer om mänskliga rättigheter!
De talar med metalltungor,
där den kristne är blygt tyst och tvekar och tvekar.

Vad kan frigörelsen göra för fåren?

som aldrig frigör sig från att pruta?
Det du vill ge honom har han redan tagit från dig,
medan ni diskuterar principer.

- Vart du än sträcker dig kommer du att fånga judar,
överallt Herrens favorit full. -
Sätt tillbaka dem i de gamla gränderna,
innan de låser in dig i Chrisenviertel.
En kosmopolitisk nattväktares sånger. 1841.

Fredrik Vilhelm IV.
Född 1795, regerade från 1840 till 1861

"Se bara till att oomskurna män med gammal lojalitet och som har ett hjärta för mig kompenserar för den vanära som de omskurna har gjort mot Ostpreussen..."

"Jag skulle vilja sända ut en uppmaning, som från Rolands horn, till de ädla, lojala männen i Preussen att samlas runt mig som lojala feodala män, att glömma de mindre onda för den växande, stora, eländiga ondskan ... En sådan olycka för Preussen är existensen och regerandet av den avskyvärda klicken av judar med deras svans av löjliga och dumma skällare! Det oförskämda gänget lägger dagligen yxan mot roten till det tyska väsendet genom ord, skrift och bild."
Brev till Oberpräsidenten v. Schön och general Dohna. (Treitschke, 1800-talets historia, 5:e bandet)

Thomas Carlyle,
född 1795, död 1881,

hade en äkta teutonisk aversion mot judarna, om vilka han sade att de "bara handlar med pengar, guld, smycken och gamla kläder, verkliga eller andliga; de har inte bidragit med något till den verkliga rikedomen".
Från Froudes biografi över Th. Carlyle.

Grillparzer,
född 1791, död 1872,

skrev följande hånfulla dikt om den judiske recensenten Dr Saphir:

"Djävulen ville skapa en mördare
och tog materialet från många djur;
Varg, räv och schakal gav allt de hade,
Hedersmannen glömde bara en sak: mod.
Sedan klämde han på näsan full av ilska
och ropade: Lump, bli jude och recension.

Christian Dietrich Grabbe
1801-1836

Judiska pojkar, vars utbildning består i att äta fläskkött, sänker sig till att spela den kritiska domaren, och inte bara lyfter eländiga människor till stjärnorna, utan skadar till och med hedervärda män med sitt beröm.
Från komedin "Skämt, satir, ironi och djupare mening".

Wilhelm Meinhold
Född 1797, död 1851

I Wien imiterar nu de rika judiska bankirerna, börsmäklarna etc. den rika aristokratin i alla lyxens attribut, särskilt i jakten på vackra flickor. Deras egna (judiska) flickor och kvinnor är för bra för att offras till lusta. De skyddar dem och går inte ut för att förföra och förnedra dem, de står vid deras sida i all nöd, de låter dem inte falla och söker därför de renaste och mest orörda jungfrurna bland de stammar som verkar vara ämnade att bli deras tjänare (nämligen de kristna). De rikaste bland dem ger gärna resterna av sin måltid till de mindre rika. Och när den judiska penningaristokratin har fått sitt lystmäte av oskuld, först då lämnas deras offer till den fattiga kristendomen, och de sjunker då ner i den mest avskyvärda prostitutionens avgrund. Aristokratin riodh förenar med sina laster rester av gamla dygder; den är generös och bevarar en rest av bättre känslor för offren för sin lust, men juden kastar bort sitt offer och trampar det under fötterna. - Och precis som det i Wien främst är de fattigare judarna som sägs vara hallickar, så utmärker de sig också för det i Hamburg. De obscena böckerna, gravyrerna etc. säljs här av judar, och en av de mest ökända av dessa skurkar sägs faktiskt ha överlämnat sig till polisen som spion för att få tillstånd att sälja dem. Så judar i norra och judar i södra Tyskland är de främsta förförarna av vår ungdom!"
Wilh. Meinhold, Sidonia v. Bork, die Klosterhexe. 3:e vol. s. 210, Leipzig 1848.

Friedrich Hebbel
Född 1813, död 1863

"Judarnas frigörelse på de villkor som judarna föreskriver skulle i historiens breda förlopp leda till en kris som skulle göra de kristnas frigörelse nödvändig." (1842.)

"Judarna vill komma in i det förlovade landet, de vill bli frigjorda. Men jag trodde att laggivarna gjorde som Moses, som höll dem kvar i öknen tills de hade glömt Egyptens köttgrytor, dvs. tills en ny generation hade kommit." (1847.)
Ur Friedrich Hebbels dagböcker från 1842 och 1847 under "Ethisches", s. 275.

Bismarck
Född 1815, död 1898

"Jag är inte en fiende till judarna, och om de skulle vara mina fiender förlåter jag dem. Jag älskar dem till och med under vissa omständigheter. Jag tillerkänner dem också alla rättigheter, utom den att inneha en myndighetspost i en kristen stat.

Förverkligandet av den kristna läran är statens syfte, men jag kan inte tro att vi med judarnas hjälp skulle komma närmare detta syfte än vad vi hittills har gjort.

I de delar av landet där 1812 års edikt gäller saknar judarna, såvitt jag minns, alla andra rättigheter än rätten att inneha offentliga ämbeten. Detta gör de nu anspråk på och kräver att få bli distriktsråd, generaler, ministrar och under vissa omständigheter till och med utbildningsministrar. Jag erkänner att jag är full av fördomar, jag har som sagt fått dem i mig med modersmjölken, och jag kan inte lyckas göra mig av med dem, för när jag tänker på en jude som representant för kungens heliga majestät, som jag förväntas lyda, måste jag erkänna att jag skulle känna mig djupt nedslagen och nedböjd, att den glädje och den uppriktiga hederskänsla med vilken jag nu försöker fullgöra mina plikter mot staten skulle lämna mig. Jag delar denna känsla med massan av folkets lägre klasser och skäms inte för detta samhälle. Varför judarna inte har lyckats vinna folkets sympati i högre grad under många århundraden vill jag inte gå in på i detalj.

Om det sägs att judarna skulle kunna förändras måste jag svara att vi inte har att göra med det förflutnas mackabéer, inte heller med framtidens judar, utan med dagens judar, som de är nu. Jag kommer inte att tillåta mig själv att döma dem för hur de är nu.

Vi har hört talas om judarnas välgörenhet för att stödja sin sak. Nåväl, exempel mot exempel - jag vill ge ett annat! Jag vill ge ett exempel där det finns en hel historia av relationer mellan judar och kristna. - Jag känner till en region där den judiska befolkningen i landet är talrik, där det finns bönder som inte kallar någonting för sin egendom på all sin mark; från sängen till ugnsgaffeln tillhör alla möbler juden, boskapen i stallet tillhör juden, och bonden betalar sin dagliga hyra för var och en av dem; säden på åkern och i ladan tillhör juden, och juden säljer bröd, utsäde och foderkorn till bonden per meter. Jag har aldrig hört talas om något liknande kristet ocker, åtminstone inte i min praktik!

Den ursäkt som ges för dessa misstag är att de med nödvändighet måste bero på judarnas förtryckta situation. När jag tänker på gårdagens tal skulle jag vilja tro att vi lever i tider av judehets, att varje jude varje dag måste stå ut med allt som den hederlige Shylock skulle stå ut med om han bara blev rik. Men jag ser ingenting av detta, utan jag ser bara, som jag sade, att juden inte kan bli statstjänsteman (han kan välja alla andra yrken), och detta är för mig en stark slutsats, att eftersom någon inte kan bli statstjänsteman måste han bli ockrare... Jag skulle hellre hålla med en annan talare som vill frigöra judarna om de själva bryter ner de barriärer som skiljer dem från oss! Den höga församlingen har fått några anekdoter upplästa för sig, så den kommer också att tillåta mig att berätta en, genom vilken jag visar hur lite judarna är benägna att släppa taget om stelheten i sina seder ..."

"Hittills är Tysklands frihet inte så låg i pris att det inte är värt ansträngningen att dö för den, även om man inte uppnår judarnas frigörelse med den ..."

(Efter flera stormiga avbrott:)

"Det var bara min avsikt att förneka att judarnas frigörelse var ett framsteg ..."
Otto v. Bismarck i Förenta staternas parlament 1847.

År 1856 skrev Bismarck till general v. Gerlach om den judiska pressen:

"Vi har inget att vinna på att misstänkliggöra varandra och betala judiska pressänglar för att irritera oss."

År 1862 kommenterade Bismarck en delegation från Rügen:

"Oppositionspressen motarbetar alltför mycket regeringens strävan att nå en överenskommelse med deputeradekammaren, eftersom den till stor del är i händerna på judar och missnöjda människor som har misslyckats i sina liv."

I Journal d'un officier d'ordonnance av greve d'Hérisson (s. 34) berättar författaren att greve Bismarck vid bordet i Versailles berättade historien om hur Amsel Rothschild hade vuxit från en liten jude till en stor jude, och fortsätter sedan:

"Han följde upp detta med att berätta för mig hur mycket judarna är avskydda och ignorerade i Tyskland, hur bra samhället håller sig på armlängds avstånd."

År 1870 talade Bismarck om judarna vid ett bord i Ferrières:

"De har inte riktigt något hem. Något allmänt europeiskt och kosmopolitiskt; de är nomader. - Deras fädernesland är Sion, Jerusalem. - Annars tillhör de hela världen, de är sammanlänkade med hela världen."

I sin bok "Unser Reichskanzler" citerar Moritz Busch också följande uttalande av Bismarck om alla judars känslighet och sammanhållning:

"Rör bara en jude och det kommer att skrikas i varje skrymsle och vrå"

I sina "Tankar och minnen" (Vol. I, s. 212 ff.) beskriver Bismarck hur påstridiga judar under hans vistelse i Wien plågade honom med alla slags ohederliga förfrågningar och fortsätter sedan:

"Det var först när jag påpekade hur brant trappan var och att jag var fysiskt överlägsen honom (Levinstein) som han snabbt gick ner för trappan framför mig och lämnade mig."

Samtidigt beskriver han judarnas inflytande och mutförsök inom utrikesdepartementet omkring 1859.

Edword Gibbon
Född *1737,* död *1794*

Judarna visade ett starkt hat mot Roms kejserliga styre, som upprepade gånger utbröt i de mest rasande massakrer och upplopp. Mänskligheten ryser när den får höra om dessa fruktansvärda grymheter ... Vi frestas att applådera den stränga

vedergällning som legionernas vapen utövade mot en ras av fanatiker vars fruktansvärda och lättantändliga vidskepelser gjorde dem till oförsonliga fiender inte bara till den romerska regeringen utan till hela mänskligheten.
"Det romerska rikets historia", 1854, III. 16.

Arthur Schopenhauer
Född *1788*, död 1S60

"Medan alla andra religioner försöker lära ut den metafysiska meningen med livet till folket i bild och liknelse, är judarnas religion helt immanent och ger inget annat än ett rent stridsrop för att bekämpa andra folk ... För övrigt är det intryck som studiet av Septuaginta har lämnat hos mig en innerlig kärlek och djup vördnad för den store kung Nabuchodonosor, även om han var lite för överseende med ett folk som hade en gud som gav och lovade dem deras grannars land, som de sedan tog i besittning genom rån och mord, och sedan byggde ett tempel till guden i dem. Må varje nation som håller sig med en gud som gör grannländerna till "löftesländer" finna sin Nebukadnessar och sin Antiochos Epifanes i tid, och må inga fler problem uppstå med honom!"
Schopenhauer, Parerga I, s. 136.

"Den evige juden Ahasverus är inget annat än en personifiering av hela det judiska folket ... Judarnas fädernesland är de andra judarna, därför kämpar han för dem som *för ara et focis* (för altare och härd), och ingen gemenskap på jorden håller samman så starkt som denna. Av detta framgår tydligt hur absurt det är att vilja ge dem del i en stats regering eller förvaltning. Deras religion, som till sin natur är sammansmält och ett med deras stat, är inte alls huvudsaken, utan snarare bara det band som håller dem samman och det samlingsrop genom vilket de känner igen varandra. Detta framgår också av det faktum att inte ens den döpte juden ådrar sig de andras hat och avsky, vilket alla avfällingar gör, utan i regel inte upphör att vara deras vän och kamrat och att betrakta dem som sina sanna landsmän. Till och med i judarnas regelbundna och högtidliga böner, till vilka tio måste ansluta sig om en saknas, kan en döpt jude gå i förbön, men ingen annan kristen."

"Följaktligen är det ett fel om judarna endast betraktas som en religiös sekt; men om judendomen, för att gynna detta fel, beskrivs som en 'judisk denomination' med ett uttryck som lånats från den kristna kyrkan, är detta ett i grunden falskt uttryck som är avsett att vilseleda och som inte alls bör tillåtas. Snarare är 'judisk nation' den korrekta termen."
Ibid II, § 133.

Richard Wagner
Född *1813,* död *1883*

"I ren politik kom vi aldrig i verklig konflikt med judarna; vi missunnande dem inte ens upprättandet av ett Jerusalemrike och hade i detta avseende snarare att beklaga att herr v. Rothschild var för kvick för att göra sig till judarnas konung, medan han som bekant föredrog att förbli 'konungarnas jude' ... Men när vi kämpade för judarnas frigörelse var vi faktiskt mer kämpar för en abstrakt princip än för det konkreta fallet: precis som all vår liberalism var en inte särskilt klarsynt intellektuell lek, i det att vi kämpade för folkets frihet utan att känna till detta folk ... Så var också vår iver för judarnas lika rättigheter mycket mer sprungen ur stimulansen av en allmän idé än ur någon verklig sympati."

"Vi inser nu till vår förvåning att vi i vår liberala kamp svävade i luften och slogs med moln, medan den helt verkliga verklighetens vackra mark fann en tillskansare som mycket väl underhölls av våra luftsprång, men som anser oss vara alldeles för dumma för att kompensera oss för detta genom att i någon mån släppa taget om denna tillskansade verkliga mark. Helt obemärkt har "kungarnas troende" blivit "de troendes kung", och vi kan nu inte finna denna kungs begäran om frigörelse annat än otroligt naiv, eftersom vi snarare ser oss själva i den situationen att vi måste kämpa för att bli frigjorda från judarna ..."

"Juden, som är känd för att ha en Gud för sig själv, drar först till sig vår uppmärksamhet i vardagslivet genom sitt yttre, som, oavsett vilken europeisk nationalitet vi tillhör, har något obehagligt främmande för denna nationalitet: vi vill ofrivilligt inte ha något gemensamt med en person som ser ut så."

"Vi kan föreställa oss hans antika eller moderna karaktär på scenen, vare sig det är en hjälte eller en älskare, porträtterad av en jude, utan att ofrivilligt känna det olämpliga i ett sådant porträtt på gränsen till löjeväckande."
Richard Wagner, Das Judentum in der Musik (1859) i "Gesammelte Schriften", 5:e vol. s. 86, 87, 88, 89, Leipzig 1872.

"Vårt folk, kan man säga, har inte den naturliga instinkten för vad som kan vara behagligt för dem, vad som passar dem väl, vad som hjälper dem och är verkligt fördelaktigt; alienerade från sig själva leker de med sätt som är främmande för dem; ingen som de har fått originella och stora sinnen utan att veta hur man uppskattar dem vid rätt tidpunkt; Men om den mest enfaldige tidningsskribent eller

statsapologet oförskämt skulle angripa den med lögnaktiga fraser, skulle den utse honom att företräda dess viktigaste intressen; men om en jude skulle ringa i börsens pappersklocka, skulle den kasta sina pengar efter honom för att göra honom till miljonär över en natt med sina sparpengar.

Å andra sidan är juden det mest häpnadsväckande exempel på rasmässig stabilitet som världshistorien någonsin har givit. Utan fädernesland, utan modersmål, leds han genom alla folks länder och språk, i kraft av den säkra instinkten för sin absoluta och outplånliga unikhet, för att ofelbart finna sig själv igen; inte ens blandning skadar honom; han kan blanda sig manligt eller kvinnligt med de mest främmande raser, en jude framträder alltid igen. Ingen kontakt, hur avlägsen den än må vara, sätter honom i förbindelse med något av de civiliserade folkens religion, ty i sanning har han ingen religion alls, utan endast tro på vissa löften från sin Gud, vilka ingalunda, som i varje sann religion, sträcker sig till ett utomjordiskt liv bortom detta rent verkliga liv, utan endast till detta mycket närvarande liv på jorden, där hans stam emellertid förblir säker på herraväldet över alla levande och livlösa ting. Juden behöver således varken tänka, babbla eller ens räkna, ty den svåraste beräkningen ligger i hans instinkt, som är stängd för all idealitet, felfritt förberedd i förväg. Ett underbart, ojämförligt fenomen: plastdemonen från mänsklighetens förfall i triumferande säkerhet och en tysk medborgare av mosaisk trosbekännelse, de liberala prinsarnas favorit och garanten för vår kejserliga enhet!"
"Anmärkningar om religion och konst". "Känn igen dig själv". Första Bayreuther Blätter 1881, s. 33 f.

Otto Glagau
Född 1838, död 1894

"Judarna har varit de mest ursinniga 'kulturkrigarna'. Om inte takt och anständighet så i alla fall klokhet och försiktighet - för de kan inte veta vad som väntar dem - borde ha hindrat dem från att blanda sig i tvisten mellan delstatsregeringen och katolicismen. Men det var just judarna som underblåste den olyckliga striden med all sin kraft."

"Inte bara i Berlin, Wien, Frankfurt a. M., inte bara i Tyskland och Österrike-Ungern är nio tiondelar av börshandlarna judar eller döpta judar: judar dominerar också börserna i London och Paris; även här stannar affärerna upp 'på de judiska högtiderna'. Men jag drar mig inte för att påstå att av grunden till svindelperioden i Tyskland tillfaller hela 90 procent judarna ..."

"Jag vill inte döda eller slakta judarna, inte heller vill jag driva dem ut ur landet; jag vill inte ta ifrån dem något som de en gång ägde, men jag vill revidera dem, och revidera dem grundligt. Inte längre får falsk tolerans och sentimentalitet, sorglig svaghet och rädsla hindra kristna från att vidta åtgärder mot judarnas överdrifter, överdrifter och oförskämdheter. Vi får inte längre tolerera att judarna överallt tränger sig fram, i förgrunden, och överallt tillskansar sig ledarskapet, det stora ordet. De knuffar alltid oss och de kristna åt sidan, de trycker upp oss mot väggen, de tar vår luft och våra andetag. De härskar faktiskt över oss, de har en farlig överlägsenhet och utövar ett mycket katastrofalt inflytande. Det är första gången på många århundraden som en främmande stam, som är så liten till antalet, har dominerat den stora egentliga nationen. Hela världshistorien känner inget annat exempel på ett hemlöst folk, en ras som är avgjort degenererad både fysiskt och mentalt, som härskar över jorden enbart genom list och slughet, genom ocker och köpslående ..."

"Vi kan lära oss av judarna. Från den döpte prästen till den polske uteliggaren bildar de en enda kedja och, tätt sammanhållna, gör de front mot de kristna vid varje tillfälle. Det är tio gånger större risk att du förolämpar rikskanslern än den mest lumpne jude. Titta bara snett på en skräpjude, och genast ljuder ropet från Gumbinnen till Lindau, från Meseritz till Bamberg och Oppenheim: Israel är i fara! Mendel Frenkel, som sitter fängslad i ett galiciskt näste för bedrägeri eller stöld, kräver koshermat i fängelset, och eftersom han inte får det, skriker hela pressen om justitiemord!" ...
Otto Glagau, Börsen- und Gründungsschwindel in Berlin. S. XXIV f., XXIX f., Leipzig 1876.

Heinrich mot Treitschke
Född 1834, död 1896

"Alla tilläts säga de hårdaste saker om tyskarnas, fransmännens och alla andra folks nationella fel utan rädsla; men den som åtog sig att tala rättvist och måttfullt om någon obestridlig svaghet i den judiska karaktären blev omedelbart stämplad som barbar och religionsförföljare av nästan hela pressen . . ."

"Men är det verkligen bara uppvigling och affärsavund som ligger bakom denna högljudda (antisemitiska, reds. anm.) aktivitet? Är dessa utbrott av djup, länge återhållen ilska verkligen bara ett flyktigt uppblossande, lika ihåligt och grundlöst som det teutoniska judehetsen 1819? Nej, massornas instinkt har verkligen korrekt

insett en allvarlig fara, en högst alarmerande skada på det nya tyska livet; det är inte en tom fras att tala om en tysk-judisk fråga idag. När engelsmännen och fransmännen med förakt talar om tyskarnas fördomar mot judarna måste vi svara: "Ni känner oss inte: Ni känner oss inte, ni lever under lyckligare omständigheter som omöjliggör uppkomsten av sådana "fördomar". Antalet judar i Västeuropa är så litet att de inte kan utöva något märkbart inflytande på nationalkänslan, men från den outtömliga polska vaggan strömmar det år efter år in en skara ambitiösa, byxförsäljande ungdomar, vars barn och barnbarn en dag kommer att dominera Tysklands börser och tidningar, över vår östra gräns. Invandringen växer synligt, och frågan om vi kan smälta samman denna främmande etnicitet med vår egen blir allt allvarligare ..."

"Läs Graetz' judarnas historia: vilket fanatiskt raseri mot 'arvfienden' kristendomen, vilket dödshat mot den germanska naturens renaste och mäktigaste representanter, från Luther ner till Goethe och Fichte! Och vilken hög, förolämpande hybris! Där bevisas, med ständiga illvilliga invektiv, att Kants nation i själva verket endast uppfostrades till mänsklighet av judarna, att Lessings och Goethes språk endast blev mottagligt för skönhet, kvickhet och humor genom Börne och Heine. Vilken engelsk jude skulle någonsin drista sig till att på ett sådant sätt förtala det land som skyddar och beskyddar honom? Och detta envisa förakt för de tyska "Goyim" är ingalunda bara en isolerad fanatikers inställning . . ."

"... Det är obestridligt att semitismen har spelat en stor roll i bedrägeriet och falskheten i den oförskämda girigheten i grundarens ondska, en stor del av skulden för vår tids smutsiga materialism, som betraktar allt arbete som inget annat än affärer och hotar att kväva den gamla mysiga arbetsglädjen bland vårt folk. I tusentals tyska byar sitter juden, som köper ut sina grannar i en rasande takt. Antalet judar bland de ledande männen inom konst och vetenskap är inte särskilt stort, desto mer så den livliga skaran av semitiska talanger av tredje rang. Och hur tätt denna svärm av litterära män är sammanbunden; hur säkert fungerar inte "odödlighetsförsäkringsorganisationen", baserad på den beprövade affärsprincipen om ömsesidighet, så att varje judisk poet får den endagsberömmelse som tidningarna donerar kontant och utan dröjsmålsränta. . ."

"...Det farligaste är emellertid judarnas billiga övervikt i dagspressen ... Under årtionden 'skapades' den allmänna opinionen i många tyska städer till största delen av judiska pennor; det var en olycka för det liberala partiet och en av orsakerna till dess nedgång att just dess press gav judendomen alldeles för stort manöverutrymme ..."

"Till och med i de högsta utbildningskretsarna, bland män som med avsky skulle avvisa varje tanke på kyrklig intolerans eller nationell arrogans, låter det idag som om det kom från en och samma mun: judarna är vår olycka!"
Preuß. Jahrbücher, november 1879.

Wilhelm Heinrich Riehl
Född 1823, död 1897

"Det är inte bara arbetet i sig, utan också en skarp skillnad i synen på arbetets ära och arbetets moral som skiljer semiten från ariern ... Han (juden) gör sig ofta stora besvär för en högst obetydlig vinst; han använder uppfinningsrikedom, uthållighet och viljestyrka i en utsträckning som han aldrig ens på långt när skulle kunna använda för det mest givande hederliga arbete; i den mest oförtröttliga själsliga vånda tänker han ut knep som ingen hederlig människa kan förstå; han har höga tankar om sitt yrkes yttre ära, ja han anar till och med något av arbetets poesi och gläder sig åt humorn i sina lumpna upptåg. - Han saknar bara en liten sak för att bli en riktig arbetare: det moraliska motivet och det moraliska målet, och med denna lilla sak saknar han allt." -

Theodor Mommsen
Född 1817, död 190.3

I den antika världen var detta märkliga, motståndskraftiga folk hemma överallt och ingenstans och mäktigt överallt och ingenstans. Hur talrik den judiska befolkningen var redan i Rom före Caesar, och samtidigt hur sammansvetsade judarna var även då, framgår av en dåtida författares anmärkning om att det var tveksamt om guvernören kom judarna i sin provins för nära, eftersom han då kunde räkna med att bli utbuad av pöbeln i huvudstaden när han återvände hem. Även på den tiden var judarnas huvudsakliga verksamhet handel: den judiske köpmannen reste överallt med den erövrande romerske köpmannen, liksom han senare gjorde med den genuesiske och venetianske köpmannen, och liksom med den romerske köpmannen flödade kapital överallt till de judiska köpmännen. Det var också vid den här tiden som vi slutligen möter västerlänningarnas verkliga antipati mot denna så genomgående orientaliska ras och dess märkliga åsikter och seder. Även om denna judendom inte var det mest tilltalande inslaget i den inte alls tilltalande bilden av den tidens folkblandning, var den ändå ett historiskt ögonblick som utvecklades i händelsernas naturliga gång och som statsmannen varken fick

förneka eller bekämpa och som Caesar, precis som sin föregångare Alexander, snarare uppmuntrade så mycket som möjligt genom att korrekt erkänna omständigheterna. Om Alexander, den alexandrinska judendomens grundare, inte gjorde mycket mindre för nationen än sin egen David genom att bygga templet i Jerusalem, så främjade Caesar också judarna i Alexandria såväl som i Rom genom särskilda förmåner och privilegier, och skyddade i synnerhet deras säregna kult mot såväl romerska som grekiska lokalapostlar, De två stora männen tänkte naturligtvis inte på att jämställa den judiska nationaliteten med den hellenska eller italo-hellenska. Men juden, som till skillnad från västerlänningen inte har fått den politiska organisationens Pandoragåva och i grunden är likgiltig inför staten, och som dessutom har lika svårt att ge upp kärnan i sin nationella särart, lika lätt omsluter den med vilken nationalitet som helst och i viss mån formar sig efter den främmande nationaliteten - juden var just av detta skäl skapad för en stat som skulle byggas på ruinerna av hundra levande statsbildningar och utrustas med en nationell identitet som i viss mån var abstrakt och utsliten redan från början. Även i den gamla världen var den judiska trädgården en effektiv jäsning av kosmopolitism och nationellt sönderfall 1). . ."
Mommsen, Römische Geschichte, 7:e upplagan, 3:e bandet, s. 549, Berlin 1882.

1) Fermentering av kosmopolitism och nationell sönderdelning.

Eugen Dühring
Född 1833, död 1921

"Judarna är det värsta uttrycket för hela den semitiska rasen till en särskilt farlig nationalitet ... En judefråga skulle därför fortfarande finnas kvar även om alla judar hade vänt sin religion ryggen och konverterat till någon av de i vårt land förhärskande kyrkorna ... Ja, jag hävdar att konflikten mellan oss och judarna i så fall skulle upplevas som ännu mer angelägen ... Just de döpta judarna har alltid varit de som utan hinder trängt längst in i samhällets alla kanaler och i det politiska samhällslivet. De har så att säga skaffat sig en passepartout och har dessutom fört sin stam så långt att de religiösa judarna inte kunnat följa efter dem. . ."

"I själva verket har organisationen av det förtrycks- och exploateringskrig som judarna har fört mot andra folk i tusentals år redan kommit långt i vår tid. Dess moderniserade form får inte bedra. Judarnas religiösa organisationer är ett medel för deras politiska och sociala enhet och håller också samman de rent rasistiska judar som står utanför. Sålunda ingrep Alliance israélite i Paris i den stora politiken och i den orientaliska frågan - allt under "religionens" beskydd. Främjandet, som

antas gälla endast den judiska religionen, innebär i själva verket ett främjande av den judiska rasen i politiska och sociala termer. Medan de andra folken mer eller mindre berövas rätten att förena sig, utövar judarna, på grundval av sin religion, privilegiet att upprätthålla en internationell förbindelse för alla sina intressen mot de andra folken."

"Ingen rasande jude, även om han bekänner sig vara ateist eller till och med materialist, behandlar därför den judiska religionen som något likgiltigt. Snarare är den en garanti för det herravälde, eller snarare det högsta tjänande, som hans folk alltid har strävat efter bland alla folk. Den utvalda självviskheten, arrogansen över andra folk och orättvisan mot dem - kort sagt omänskligheten, ja fiendskapen mot resten av mänskligheten, det är vad som har sin bas här och som har vidmakthållits i årtusenden."

"Judarna har i alla tider varit den mest intoleranta folkgruppen på jorden och är det än i dag. De är det inte bara i sin religion, utan i alla relationer. När de talar om tolerans vill de i grund och botten bara att de själva skall tolereras. Men en sådan tolerans innebär i själva verket att de själva dominerar, och detta innebär i sin tur förtryck och fientlighet mot allt annat. För den som känner den judiska rasen och dess historia bättre finns det knappast någon mer gapande motsägelse än en jude som talar om allmän tolerans. Den tolerans han kräver är trots alltingenting annat än frihet från den judiska stammens intolerans. Det som det inte får finnas någon tolerans för, sade redan Rousseau, är intoleransen själv!"

"Människor har citerat avsnitt ur Talmud för att konkret visa att judarna har rätt enligt sin religion att bedra och skada icke-judar. Men vi behöver inte Talmud för att få denna insikt. Om den inte fanns skulle den judiska moralen inte vara bättre och inte mindre dokumenterad. Det som vi i dag ser i det praktiska livet är i grund och botten inte annorlunda än det som fanns redan under den mosaiska tiden. Gamla testamentet är en tillräcklig spegel av det judiska livet. Man behöver bara betrakta det opartiskt, och man kommer att känna igen dagens utvalda folk i dess godtyckliga självutpekande av den tiden Hur ofta judarna inte uttryckligen tillåts att göra mot främlingar vad de är förbjudna att göra mot varandra Den gammaltestamentliga kärleken till sin nästa är också uttryckligen begränsad till judar bland judar."

"Ett samhälle som bara är egoistiskt mot andra på det mest utpräglade sättet måste vända sig utåt och söka material för sin girighet. Romarna erövrade världen, men judarna försökte skaffa sig sina ägodelar genom att stjäla dem. Detta förklarar preferensen för all kommersiell verksamhet där det finns mindre utrymme för

arbete än för girigt tillägnande och rovgirigt övergrepp. Det är inte något yttre hinder som håller judarna permanent borta från jordbruk och hantverk. Deras innersta läggning, som i sin tur hänger samman med kärnan i deras väsen, deras utvalda självviskhet, har och kommer alltid att leda dem till typer av sysselsättning där instinkten att tillägna sig snarare än samvete är en lukrativ hemgift. Det är därför helt omöjligt att förvänta sig att judarna skulle kunna tvingas att delta i folkets kreativa arbete. De kommer att förhandla och handla. . . så länge som det finns någon möjlighet kvar i mänskligheten att göra det. Så ge upp tanken på att förändra dem. Det som har varit deras välgrundade karaktär i tusentals år kommer inte att ändras till motsatsen ens genom sociala reformer, än mindre genom enbart moraliska medel ..."

"Det ädlaste sociala kittet är lojalitet och den fromhet som följer med den, d.v.s. ... respekt för allt som är allvarligt och ädelt. Denna vördnad och känslan för det naturligt höga går ut ur juden tillsammans med denna lojalitet i alla ... relationer människa till människa. Detta är rasens hemgift och en egenskap som är oberoende av religion."

"Solidariteten inom judendomen sträcker sig bara så långt som till den gemensamma verksamheten. Juden vet att hans folk överallt bara sysslar med en enda sak."

"Disraelis romaner är ett medvetet förhärligande av den judiska rasen och samtidigt ett nedvärderande av andra folk. Han hyllar sin judiska stam: judarna är en naturens aristokrati. Däremot kallar han de nordiska germanska stammarna för ättlingar till pirater, förmodligen för att dessa påstådda pirater inte skulle behöva förebrå judarna för deras nedärvda och heliga skurkaktighet. Men vi förmodade pirater kommer ändå att ha åtminstone tillräckligt många kvar av de rika normanderna för att agera som nordiska män mot asiatiska israeliter!"

"Judarnas sociala framväxt under senare tid är ett allmänt känt faktum, liksom den judiska naturens nedärvda oförmåga och onda konstitution. - Judarnas asocialitet är det viktigaste faktum som en social och politisk lösning av den judiska frågan först måste kopplas till. - Den fiendskap som judarna sedan urminnes tider har utövat mot mänskligheten har en internationell karaktär, och därför måste lösningen vara internationell. Från judarnas sida är det inte bara ett folks nationalitet som är hotad, utan mänskligheten i allmänhet."

"Den judiska religionen är en rasreligion, precis som den judiska moralen är en rasmoral." Judarnas religiösa organisationer är politiska enheter. De utgör en punkt

för social förening och tjänar som referenspunkt för allt som intresserar judarna i deras liv bland nationerna. Det judiska blodets närmare sociala umgänge är nästan regelmässigt begränsat till judiskt blod, vare sig det är fullblod eller halvblod. I affärer rekommenderar juden alltid juden. Denna rena intressegemenskap är tillräckligt stark för att upprätthålla en ömsesidig rasbaserad affärsverksamhet."

"En Alliance israélite, som den centraliseras i Paris för hela den judiska världen, är (skenbart!) baserad på religion. En sådan internationell judisk allians har privilegiet att faktiskt tillåtas vara en (internationell) politisk organisation med hänvisning till religion. Det som arbetarna förnekas har judarna som ett privilegium. De bildar en internationell judisk organisation, de kringgår diplomatiska kongresser, de blandar sig i den rumänska staten, till exempel - allt som om det vore en fråga om "religion"!"

"Ingen religiös kult kan göra anspråk på allmän mänsklig tolerans om den i sig själv är i strid med mänskligheten. För det andra är judiska organisationer politiska enheter och måste därför åtminstone omfattas av allmän föreningsrätt."

"På grundval av jämlikhet är ingen varaktig samexistens med judarna möjlig, eftersom stammen i fråga av naturen befinner sig på en ojämlik, och faktiskt betydligt lägre, nivå av begåvning och moral. Inte heller här kan någon andlig princip hjälpa till, eftersom felet är fysiologiskt och ligger i själva den naturliga karaktären. Judarnas grundläggande karaktär har förblivit densamma i tusentals år. Inget socialt system och ingen samhällsförändring skulle kunna göra sig av med denna huvudondska. Den judiska självviskheten skulle bara ta sig andra former..."

"Den judiska rasen kan aldrig bli något som är förenligt med de bättre folken. Detta gäller såväl materiella som andliga förhållanden: det gäller ekonomi och politik å ena sidan och litteratur och konst å den andra. "- "Utan energiska åtgärder, som den statliga konfiskering av judiska finansfurstar och finansinstitut som jag har föreslagit, och utan undantagslagar som bara gäller judar men inte påverkar de bättre folkens frihet, kommer ingenting att uppnås."

"Till slut kom man till viss insikt om att denna judaisering inte var förenlig med nationernas andliga existens. Att läsa judiska litterära produkter, vare sig det är tidningar eller böcker, är i själva verket knappast möjligt för de mer förfinade sinnena utan moralisk eller estetisk avsky. För finsmakaren är den judiska korruptionen, som syns överallt, rent av motbjudande. Den tyska andan och den tyska litteraturen är oförenliga med den judiska rasens egenskaper."
Dr Eugen Dühring, Den judiska frågan som en fråga om rasmässig skadlighet.

Paul de Lagarde
Född 1827, död 1891

"Judarna understryker varje dag sin främlingskap på det mest iögonfallande sätt, t.ex. genom stilen på sina synagogor, trots att de vill bli behandlade som tyskar. Vad innebär det att göra anspråk på det ärofulla namnet tysk och att bygga sina heligaste platser i morisk stil för att inte glömma att man är semit, asiat, utlänning?"
S. 325.

"Men judarna är inte bara främmande för oss, vi är också främmande för dem, bara det att deras aversion, där de är sinsemellan, förvandlas till ett giftigt hat, och att de till detta hat lägger en överdriven arrogans. De är - som det fräcka uttrycket lyder - 'lika med agio'."
S. 327.

"Varje främmande kropp i en annan levande kropp ger upphov till obehag, sjukdom, ofta till och med varbildning och död. - Den främmande kroppen kan vara en ädelsten: effekten skulle vara densamma som om den vore en bit ruttet trä. - Judarna, som judar, är främlingar i varje europeisk stat, och som främlingar är de inget annat än bärare av förruttnelse. - Mose lag och den bittra arrogans som härrör från den bevarar dem som en främmande ras: men vi kan inte tolerera en nation inom en nation."
S. 330.
Paul de Lacarde, tyska skrifter. Sista fullständiga utgåvan 1886.

"Det som talar emot judarna, förutom deras atavism och rasliga arrogans, som ensamma tvingar dem till ett oreserverat förkastande, är först och främst deras internationalitet. Det är inte sant att de tyska, franska, engelska, ryska judarna känner sig som medborgare i det land där de bor; så långt det är möjligt framställer de sig som söner till den judiska nationen, och därför är de fiender till varje europeisk nation. Ingen tror på deras deklarationer om att det förhåller sig på annat sätt. De är på samma nivå som jesuiterna och socialdemokraterna: de saknar ett fädernesland.

För det andra är det som talar emot dem deras beroende av att knyta till sig landsmän överallt där det är möjligt. Där en jude får fotfäste finns det på kort tid tjugo judar, och där det finns tjugo styr de, eftersom medlemmar av bildade

nationer föraktar de medel som judarna utan att tveka använder för att skaffa sig inflytande, eftersom de är för obetänksamma för att tala fritt och saknar mod att agera.

För det tredje, det som världen tar emot dem är deras ocker, ordet ocker i en bredare bemärkelse.

"Det krävs ett hjärta lika hårt som ett krokodilskinn för att inte känna medlidande med de stackars, utsugna tyskarna och - vilket är samma sak - för att inte hata judarna, för att inte hata och förakta dem som av 'humanitet' talar till förmån för dessa judar eller som är för fega för att trampa på denna ohyra. Trikiner och baciller förhandlar man inte med, trikiner och baciller "utbildar" man inte heller, de oskadliggörs så snabbt och så grundligt som möjligt."
S. 339.

"Jag har i åratal varit övertygad om att judendomen, som är inbäddad i den kristna germanska kulturvärlden, är cancern i hela vårt liv. Vår ekonomi kan inte blomstra för deras skull, vår nationalitet håller på att tyna bort, sanningen undanhålls oss av dem, kyrkan är fientlig mot dem och förlöjligar dem."
S. 346.

"Där en sådan massa av förruttnelse har samlats på hög som i Europas Israel, kan man bara nå den med internmedicinlele efter det att det ansamlade varet har avlägsnats kirurgiskt. Jag har därför, för att judarna skall kunna berövas det som de är judar för och som de härskar genom, föreslagit pengar - ett penningmonopol - och motiverat det i mina 'Deutsche Schriften' s. 496-498." *S. 347.*

"Men vilka statsmän, vilka furstar, som inte sätter stopp för detta förfall! Vet de verkligen inte om det?"
S. 349.

"Varhelst det finns ekonomiska svårigheter, trivs juden med nationers ruin. För oavsett om man ljuger om fred eller krig, tjänar juden! Om Pinkus opererar à la bear market, opererar Pinkus bror Schmul à la bull market. Om det blir krig tar Pinkus och Schmul gemensamt över leveranserna; om det blir fred efteråt tar de över finansieringen av de nödvändiga lånen: familjen Judah vinner i vilket fall som helst! Endast de som familjen tjänar förlorar."
S. 350.
Paul de Lagarde, judar och indoeuropéer. 1887.

"I nästan 2000 år har Juda inte gjort något annat än att sälja, även i pressen och litteraturen: det är utan någon avkastning för historien utom den negativa att alla nationer där det kommer till makten går under. Man behöver bara tänka på Spanien, Polen och de två Leithanierna för att frukta för vårt stackars Tyskland. Utan undantag: allt som är värt något för mänskligheten har förtjänats av icke-semiter, icke-judar. Och ändå betraktas de som "boskap" i judarnas ögon."
Paul de Lagarde, Mitteilungen. Vol. 3, s. 21.

Adolf Wahrmund
Född 1827, död 1913

Wahrmund hänför konflikten mellan arier och semiter till den naturliga kontrasten mellan bofasta och nomadiserande folk. De semitiska språken saknar begreppet tillstånd i vår mening (status, det fasta); det de använder för det betecknar i själva verket förändring, omvälvning, ostadighet.

"Den exemplariska typen för de ödesdigra vändningarna i nomadlivet är den plötsliga attacken av en lägerstam av en annan, som slutar med fullständig slakt och plundring."

"De politiska och sociala omvälvningarna motsvarar denna arketyp i sin plötslighet och blodiga stränghet, och de har upprepats tillräckligt ofta i alla statsbildningar fram till idag. Dessa 'plötsliga ödesförändringar' motsvarar det politiska begreppet revolution och det ekonomiska begreppet krasch. De serniter som lever bland oss kallar revolutionen för "Judas stjärna" och har infört kraschen, dvs. den plötsliga slakten av motståndaren, på börsen. De försöker gång på gång åstadkomma oljudet och den plötsliga vändningen och hindras bara av det motstånd som den ariska trögheten sätter upp mot de semitiska intrigerna. I detta lyder de nomadismens lag."

"En ännu djupare, ännu naturligare typisk modell för ödets vändningar i nomadlivet än fienderäderna finner vi i den ofta återkommande, allt förödande ökenstormen, den mäktige förgöraren som lämnar öknens tomhet och det karga intet bakom sig. Han personifieras av egyptiernas Tyfon eller Seth, Abrahams och Bileams Shaddai (den mäktige och förskräcklige). Han rider därför på vindens vingar och kommer ned i åska och blixtar. Stormvinden är hans andedräkt, ånga stiger upp ur hans instinkter och förtärande eld ur hans mun. Öknens nomader är hans sanna söner, för de kan också, liksom sin gud, bara förgöra. - Enligt en del av

de gamla var Typhon far till Judeos och Hierosolyrnos, och gnostikerna beskrev Judeos gud som en typhonisk varelse..."

"Bland semiterna sträcker sig empatin inte längre än till blodets och stamgemenskapens gränser. Hans hand är fientlig mot varje 'utlänning', precis som han tror att hans hand är fientlig mot honom själv."

"Talmud lär att Gud förklarade icke-judars egendom vara ägarlös och gav den första (naturligt judiska) innehavaren rätt till den. Det sägs faktiskt uttryckligen att gojimernas egendom skall betraktas som en öken eller som havets sand och att den förste innehavaren skall vara ägare. Enligt den talmudisk-rabbinska uppfattningen är judarnas resa över jorden därför ett militärt fälttåg för att erövra den - ingenting annat. De ser sig själva som soldater på marsch, i läger, gömda eller täckta av falsk flagg - mitt ibland fienden, alltid i väntan på signalen att anfalla och plundra. Än i dag betraktar judendomen sina viktigaste positioner mitt ibland oss som läger från vilka den utkämpar ett heligt krig. Paris, Wien, Berlin, Frankfurt am Main, Hamburg, Breslau, Pest är sådana militärläger och fästen för judendomen i Centraleuropa. Talmud lär att vart judarna än går, skall de göra sig till härskare över sina herrar."

"Idealitet i synen är inneboende i alla människor som kan utvecklas, eller snarare är det bara ett annat uttryck för förmågan att utvecklas, varför det är mest inneboende i ungdomen, Människan el av idealitet bland semiterna kan hänföras till denna stam ålderdom."

"... I viss mening utgör judendomen en sporre för den kulturella rörelsen; denna sporre är just dess ödesbestämda uppgift; det är ödet självt som driver denna sporre in i nationens blödande punkter." - "Genom att fullfölja denna ödesuppgift, som för dem framstår som en 'religiös' plikt, eftersom de uppmanas att förgöra och förslava icke-judarna, har judarna gradvis kommit att identifiera sin Gud, så att säga, med den högsta ekonomiska makten på jorden, och i denna mening sägs det att judarnas verkliga Gud är pengar eller guldkalven ..."

"Vi påpekar bara här i förbigående att om alla arier, i en levande känsla av sin överlägsenhet och högre värdighet, skulle vägra att tjäna judarna och arbeta för dem, skulle judefrågan mycket snart vara löst." -
Prof. Dr Adolf Wahrmund, Nomadismens lag och judarnas nutida styre. 1887.

Judiska självbekännelser

Inte assimilering, utan stängning!

"Än idag är Centralvereins första och viktigaste uppgift att förena de två elementen i vår existens, tyskhet och judendom. En uppgift, eftersom vi är övertygade om att en sådan uppgift fortfarande existerar idag. Syntesen av tyskhet och judendom är ett mål som vi fortfarande har en lång väg att gå för att uppnå. Att beskriva det som ett redan existerande faktum som vi stolt kan vila på är ett ytligt sätt att se på saker och ting, som så ofta har fått oss att tala förbi varandra i diskussioner med motståndare med hög intellektuell status. Vi är för en förening av dessa två element i dag som vi alltid har varit, vi ser det som ett sätt att skapa en värdefull typ av tysk människa, men vi ser det fortfarande som en uppgift. En uppgift som absolut inte kan lösas genom okritisk harmonisering. Vi håller med Dr Jakob när han säger:

Man måste skilja mellan assimilation i ackusativ och i dativ, om jag assimilerar mig själv eller mig. Det är självmord, det är inget annat än själva livet. All tillväxt är ständig assimilation, absorption. Sålunda har också judendomen alltid "assimilerat" de element i omgivningen (sibi) som motsvarar dess ursprungliga natur. Det är dess lärares och ledares uppgift att hindra den från att assimileras och upplösas, en fara som dock är ett ständigt hot mitt i en värld som utåt sett är så mycket mäktigare och mer förförisk."

Detta skrev juden Dr Ludwig Tietz i "C.-V.-Zeitung", organ för Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens e. V., 10 februari 1928, nr 6, s. 70, i en uppsats med titeln "Fördjupning av det inre judiska arbetet".

(Ordens innebörd är därför klar: tyskhet och judendom måste förenas, men inte genom att gå upp i varandra, det vore judiskt självmord. Det är därför judendomens uppgift att assimilera germanismen, dvs. att judaisera germanismen).

"Varje varelse har rätt att existera, och ett uråldrigt folk är medvetet om sina traditioner.

Vi vill leva separat, ensamma, med vår egen karaktär; långt borta från alla kultur- och civilisationstrender, eftersom de berövar oss vår unikhet. Vi vill ha lika rättigheter, men inte en assimilerande frigörelse.

Bland de många folken vill vi vara ett fullvärdigt folk som måste bevara sin nationalitet."

"Leipziger jüdisches Familienblatt" nr 1, 1 januari 1926.

"Under en tidigare period hade judarna alltid följt den politik som gick ut på att hålla sig till det härskande folket; de tvingades till detta av sin svaghet, som alltid fick dem att söka skydd hos de mäktigaste. Detta ledde otvivelaktigt till degenerationer, i det att judarna i sin önskan att göra rätt för sig gentemot sina beskyddare gick för långt i att företräda det härskande folkets nationella intressen..."

Sedan påpekar man att den jude som i dag är fransk medborgare, i morgon tysk medborgare och i övermorgon polsk medborgare, och fortsätter sedan med att säga: "Men den assimilationistiska principlösheten går ibland så långt att man omedelbart och utan att tveka förklarar sin lojalitet till den nya härskande nationaliteten. Varje tänkande människa med en känsla av värdighet måste inse det bedrövliga i en sådan politik. Det är därför som även judar som tidigare inte velat inse det, i sådana övergångstider förstår att det bara är engagemanget för den judiska nationaliteten som ger judarna värdighet och stabilitet."
"Jüdische Rundschau" nr 94, 1924, efter boken av Dr Max Kolenscher om "Jüdisches aus der deutsch-polnischen Übergangszeit", Posen 1918 till 1920.

"Men det vill vi inte (anpassningen till andra folk), så länge själ och andedräkt fortfarande lever i oss, så länge judiskt blod cirkulerar i oss, vill vi inte förneka oss själva eller våra judar. Vi vill tänka judiskt och förkunna judiska tankar över hela världen så att de inte faller offer för detta århundrades laster."
Rabbi Fischl om "Våra judar" i "Leipziger Israelitisches Familienblatt" nr 3, 15 januari 1926.

Internationell

"Med tanke på att det inte finns några utlänningar bland oss judar hoppas vi att judarna i andra länder också kommer att hörsamma uppmaningen om hjälp från blinda som bor i Tyska Österrike så mycket som möjligt."
Överklagande från Hilfsverein der jüdischen Blinden i Wien, återgivet i "Deutsche Zeitung", Berlin, den 9 december 1925.

Talmud, källan till det religiösa livet

"För alla judar utan undantag är Torah, Talmud och dess systematiska behandling, Shulchan Aruch, den erkända källan till det religiösa livet. Det är inte fråga om någon dogmatisk skillnad bland oss judar. Vår styrka ligger i vårt rigida fasthållande vid 3.000 år av tradition, i vår lojalitet mot den enade tro för vilken tusentals av våra förfäder dog på bål och för vilken tusentals och åter tusentals idag skulle gå i döden med upplyfta själar."

När jag med en röst fylld av upphetsning och passion slängde ur mig dessa ord, som förmodligen aldrig tidigare hade hörts i den rumänska senaten, var intrycket omisskännligt.
Senator Dr Hayer Ebner i den rumänska kammaren enligt "Ostjüdische Zeitung-" 14 juli 1929, nr 1235, organet för de politiska, ekonomiska och kulturella intressena för judendomen i Bukovina.

"Guds folk"

"Varför just vi i Israel har blivit det timmedvetna folket är en onödig fråga, för det kan bara finnas ett sådant exempel ... De borde vara glada över att deras sabbat inte är densamma som världens vilodag. För vi skall vara de få och de ädla, medvetna om vår tillfälliga enda kallelse att vara ett rent Guds folk... ."
Rabbi Dr B. Cohen, Hellbronn, i "Israelit" den 4 augusti 1921.

"Är vi fortfarande det utvalda folket, juvelen bland folken, prästernas kungarike, den heliga nationen?

På grund av sin nedärvda läggning är Israel ensamt om att kunna frambringa profeter, män som kan ingå i en speciell relation med Gud på ett övernaturligt sätt. Israel är som ett frö som omvandlar jordens element till sin egen natur. Israel är hjärtat i mänskligheten organism. Det är hjärtat bland nationerna."
Jeschurun" (8:e årgången, mars/april 1921, nummer 3/4).

Mästare på perversitet

"Ingen nation i världen har så många psykoser, självmord, sjuka människor och allmänt infekterade människor. Ingen klass känner till det stora antalet individer som fyller sina liv med kärlekssurrogat."
Dr Felix Theilhaber i "Neue jüdische Monatshefte", nummer 19/20, juli 1919.

Kampen om allsmäktighet

"Vi judar måste inse att pressen fortfarande är det enda sättet att förkunna det sublima judiska tänkandet och den orättvisa som alltid och för alltid drabbat oss.

Vår kamp är inte bara för vår existens, utan också för bevarandet och utvecklingen av hela vår judiska varelse, för vår allmakt, som togs ifrån oss för två tusen år sedan."
Rabbi Fischl i "Leipziger Israelitisches Familienblatt" nr 3, 15 januari 1926.

Judendomen och den marxistiska arbetarrörelsen

"Det är ett välkänt faktum att socialdemokraternas maktposition i Wien till stor del bygger på judiska röster. Men erövringen av judiska röster är ingalunda den enda punkt där ett iögonfallande samband mellan judendom och marxism blir synligt i Österrike. Mycket mer anmärkningsvärt än tillströmningen utifrån är den judiska intelligentsians stora roll i socialdemokratins interna partiliv. Här intar den en praktiskt taget dominerande ställning. De mest framstående talesmännen på partikonferenser och i parlamentsdebatter, partiets ledande teoretiker och taktiker, partipressens ledande män, ledarna för partiets institut, utbildnings- och konstcentra, Schutzbund, ungdomsrörelsen, välfärdsinstitutionerna - framför allt finns judarna i de främsta leden. Denna slutsats, som inte behöver granskas i detalj eftersom den är uppenbar för alla vid första anblicken, förklaras ännu inte tillräckligt av det faktum att judiska intellektuella som har politiska ambitioner inte kan tillfredsställa dessa ambitioner i Österrike med något annat parti än socialdemokraterna. Man måste fråga sig varför partiet ger dem ett så stort manöverutrymme ... För att förstå de djupare orsakerna är det nödvändigt att gå tillbaka en aning till den marxistiska andans ursprung och natur. Karl Marx själv kom från en gammal rabbinsk familj, och hans förfäder på både hans fars och mors sida hade tillhört detta yrke. Om vi nu betänker att hela intelligentian, och särskilt den centraleuropeiska judenhetens teologi (för att inte tala om Östeuropa), förblev beroende av och koncentrerade sig på studiet av Talmud till långt in på 1700-talet, och att inom detta smala arbetsfält en genomträngande intellektuell skärpa och rabulism och ett ändlöst beroende av att diskutera närdes genom generationer, då avslöjas en av de källor ur vilka marxismens väsen flödar. Men därutöver finns det en annan omständighet som lär oss att förstå många saker som annars är svåra att förstå. Karl Marx besatt inte bara i oerhörd grad de gåvor som ärvs genom generationer, han var inte bara en mästare på dialektik, på skarpsinnig, obeveklig

logik, på analys som gick så långt som till att upplösa alla begrepp, han hade också blivit hemlös, utan tradition, utan historia, så att säga, genom ett personligt öde. Allt detta förklarar varför just intelligentsian av östjudiskt ursprung kände sig så dragen till Marx."
Juden Dr Edmund Wengraf i "Neues Wiener Journal" den 17 mars 1929.

"När vi följer det socialdemokratiska partiets stora triumf i Wien under de senaste åren måste vi ställa oss frågan: Vilken roll har judarna spelat i detta, både som ledare och som efterföljare? Å andra sidan måste vi inse att judarna i Wien och Österrike, oavsett om de är företagare eller anställda, manuella eller intellektuella arbetare, nu har det mycket sämre än de hade det när de hjälpte det socialdemokratiska partiet upp i sadeln. Att den marxistiska principens triumf kunde bli så enorm, särskilt i Österrike, har socialdemokraterna att tacka sina judiska ledares agitation för, även om jag inte förnekar att icke-judar också (!!) bidrog till den. Ändå försöker socialdemokraterna förneka att det finns ett judiskt problem, och det är deras judiska ledare som iscensätter denna mörkläggningskomedi. Majoriteten av de icke-judiska arbetarna är antisemitiska, och det som håller dem kvar i socialdemokratin är de ekonomiska fördelar som de med rätta hoppas kunna få ut av den. De judiska socialistledarna är villiga och tillräckligt starka för att motsätta sig denna antisemitiska verksamhet; de vidtar faktiskt själva systematiska åtgärder mot judarna och intensifierar därmed motsättningarna mellan rättrogna judar och socialdemokrater."
Den sionistiske rådgivaren Dr Leopold Plaschkes vid ett judiskt möte i Wien enligt den sionistiska "Wiener Morgenzeitung" den 9 december 1926.

"Än idag hör jag ofta judar oroligt mumla: 'De (judarna på den politiska ledningens vänsterflygel) skadar oss, det är inte bra, det är ont blod. Tvärtom: låt oss vara stolta över att en Marx, en Lassalle, en Singer, en Rosa Luxemburg, en Eisner, till och med en Haase etc. är judar. De representerar vår stams uråldriga mänskliga själ bättre än någon religiös väckelse skulle kunna göra."

"Från judisk sida framhålls alltid och ständigt den historiska effekten av alla judiska storheter som har tänkt och arbetat socialistiskt från Moses till Herzl, och det bevisas att socialismen faktiskt bara ligger i linje med judiska förhoppningar, att alla socialismens problem hade sitt ursprung i judisk litteratur och de viktigaste företrädarna i judiska sinnen, som offrade sina liv för den som Rosa Luxemburg, Landauer, Eisner och Leviné nyligen ... Socialismen är en judisk idé, judisk optimism, den gamla idén om utveckling, den sociala omvärderingen av värden, egendom och inkomst, mänsklighetens broderskap - är inte det det bästa av det bästa som profeterna har gett oss?"

"Neue jüdische Monatshefte", nummer 19/20, juli 1919.

Juden som kapitalist

"De tyska judarna är huvudsakligen verksamma i den mest utpräglade kapitalistiska zonen - om vi får säga så. De är köpmän för vilka kapitalet är livsnerven ... Först under det senaste decenniet har det skett en förändring även här. Vi finner honom (juden) i de stora företagen, t.ex. A.E.G., de stora bankerna, i enskilda fabriker (Orenstein & Koppel) etc., överallt där han som jude inte verkar vara utsatt för alltför mycket diskriminering och där han kan få bättre positioner ... Köpmannen är annorlunda. För honom är kapitalet källan till hans existens. Det ger honom varor, kredit, omsättning, inkomster, liv. För köpmannen betyder pengar försörjning, trygghet, framtid. Det är därför ingen klass är så fylld av den heliga hungern efter guld ... Det är därför den judiska medelklassen på det starkast möjliga sätt är innerst inne kedjad till kapitalismens alla mörka sidor. Dagligen och stundligen kämpar den med kapitalet, försöker dra fördel av konjunkturcykeln, av arbetslönerna, för att inte förlora ens sina bästa produktionsmedel ... Han (juden) är bara den mest radikala, medvetna representanten för det kapitalistiska systemet, den som minst bryter igenom det och mest gör sig till kapitalismens herre eller slav.
Dr Felix A. Theilhaber i "Neue jüdische Monatshefte", nr 19/20, 1919, s. 407 f.

Ahasverus, den hemlöse

"Juden är inte tysk, har aldrig riktigt varit det, inte ens den mest assimilerade. Precis som mannen inte är kvinnan. De lever tillsammans, har ett gemensamt hushåll, sover tillsammans, tror sig känna varandra, står upp för varandra och även för samma sak, blir förmodligen lika varandra under årtiondenas lopp, men till slut går var och en sin egen väg, har sina egna tankar, sina egna känslor, sin egen läggning... Nej, idag inser jag tydligt att den tyske juden alltid har haft två hemländer, ett dubbelt hemland, ett uråldrigt arv, som han bar inom sig, vare sig han var medveten om det eller inte..."
Georg Hermann i "Neue jüdische Monatshefte", 1919, s. 401.

"Eftersom skillnaden mellan honom (amerikanen med judisk tro) och hans landsmän är så liten i teorin, borde den vara densamma i praktiken. Men motsatsen är sann. Vår amerikanske vän av judisk tro må vara blond och rakryggad, han må vara beundransvärt lik majoriteten i tal och uppträdande, han må ha en son på

Harvard och en dotter på Vassar, han må ha bytt namn. Men när han presiderar vid sitt bord kommer Lewinsky och Rosenfeld att vara gästerna; vid hans bord i frukostklubben (vi kan mycket väl ta honom för en köpman eller en advokat) kommer röster att höras där bönerna och de doktrinära sångerna fortfarande hörs. Hans söner och döttrar kommer att ha icke-judiska studentvänner. Men dessa vänskapsband kommer att försvinna utan några tecken på ömsesidig förståelse när de har avslutat sina studier. Han hyser en hemlighetsfull tillgivenhet för Rathenaus, Dernburgs och Ballins förkrigstyskland, trots att han har offrat sig själv, sin förmögenhet och sina söners blod för de allierade; han känner - och vågar knappast anförtro det till sin egen själ - en skugga av fördragsamhet mot de sovjeter som undertryckte pogromerna och gav judarna full medborgerlig jämlikhet. Han är amerikan, hundraprocentig amerikan. Och ändå reagerar han på politiska frågor med ett andra, internationellt medvetande. I extrema fall förbannar han denna internationella fördom. Men den finns kvar."
L. Lewisohn i "Jüdische Echo", nr 19, 1927.

Ahazvers glada vandringssång

Jag är den rotlösa,
inte en av miljön,
ingen hemlängtan bedövning
får mitt hjärta att slå snabbare,
för att jag lider av det.

Driv mig från dina trösklar,
Jag är den mest eftersökta,
dina avundsjukeskrik ljuder,
eftersom jag dricker dina källor
och jag väger dina värderingar.

Mjuka skinn för min själ
för att rädda det jag bad om;
men mina byten hopar sig,
och dina brudar gläder sig
mig, ejekta från en främmande öken.

Du gäspar och ångkokar dina kex
till den hedervärda matsmältningen
men jag är en skicklig smakare,

och jag kommer att stimulera dina laster,
för din egen uppbyggelse

Så jag spelar spelen
av mitt mogna överflöd,
...konstigt, väldigt subtilt,
slutmål dolda för dig
av mitt asiatiska blod.
Paul Mayer i tidskriften "Aktion", januari 1913.

Bristande respekt och vördnad

"Den som, liksom jag, sedan det gamla Österrikes dagar har bevarat en kompromisslös aversion mot all radikalism, kan inte i samma judars böjelse för extrem marxism se ett beklagligt individuellt fenomen, utan endast den logiska utvecklingen av ett tänkesätt som gör att nästan alla judar alltid, oavsett vilken fråga som ska avgöras, röstar och kämpar för den lösning som representerar det mest radikala i betydelsen ett lögnaktigt framsteg och en falsk frihet... Till vilket läggs, det mest fördärvliga av allt, att dessa judar sedan, i enlighet med ett annat drag i sin moderna judiska natur, förtalar sådant som inte angår dem med en sådan överdriven passion och oförskämd hänsynslöshet att den naturligt generaliserande icke-judiska befolkningens växande hat mot allt judiskt framstår som bara alltför förståeligt ...

Och till och med det tyska folkets ständiga tysta vägran att betrakta det stora krig som de just har genomlidit som ingenting annat än en dum slakt framkallar bara meningslös indignation och blint hån från dessa judiska besserwissrar. Det är förståeligt nog att de andra inte finner sig i detta - att deras hjältedyrkan, som judarna hånar, spiller över i hakkorsliknande skryt.

Här blir det dock tydligt vad dessa judar, som anger tonen i offentligheten och vars röst därför allmänt betraktas som genuint judisk, faktiskt saknar: respekt och vördnad! Respekt för olika folks natur, respekt för ett annat folks djupt rotade seder, vördnad för storheten i ett annat folks själ, även om den kan verka främmande för judar. Den judiska andans överdrift blir aktiv här, strävan att omforma hela världen till något intellektuellt begripligt - önskan att upphöja idealen i dagens radikaliserade judendom till universellt bindande världsideal.

Det faktum att det även bland medlemmar av andra folk finns en brist på förståelse för deras eget folks natur ursäktar inte de judar som talar i samma ton om värdfolkets angelägenheter. För vi judar kallar också många saker som vi lätt kan tolerera från judar för "antisemitism" när det gäller icke-judar. Det är sant att judendomen redan har kämpat mot och besegrat en ännu större, främmande majoritet. På den tiden var det emellertid ett unikt och oöverträffat fall av tillämpning av den religiöst grundade morallagen mot den hedniska världen, som var helt oförstående inför sådana saker. Men sedan denna morallag - som bara stöds av judar, men som i grunden är världsomfattande - har segrat, finns det inte längre och kan aldrig mer finnas något som judar har rätt att påtvinga icke-judar eller ens bara påtvinga! Men det är detta som den alltför ensidiga judiska hjärnan inte vill förstå, att människor måste tillåtas att vara konservativa i Guds namn. De vill inte alls acceptera det, och de tenderar alltid - typiskt revolutionära och utopiska, förresten - att diktera sin lycka för de klumpigt motsträviga folken."
Urie1 Birnbaum i "Neues Wiener Journal", 31 oktober 1929, nr 12 911.

Judarna har skapat tysk historia

"En jude försökte stabilisera det feodala systemet genom att bygga en mur runt den ideologiska grunden för den 'kristna staten'. Judarna gick i spetsen för den 'borgerliga revolutionen'; de deltog i utformningen av den kejserliga konstitutionen, de propagerade för den kejserliga idén. En jude ledde den kejserliga deputationen till Berlin och överlämnade i folkets namn den kejserliga kronan till den preussiske kungen i Versailles. Den nationalliberala rörelsen var starkt påverkad av judar både intellektuellt och organisatoriskt, liksom den frisinnade borgerlighetens liberala rörelse. Den tyska socialdemokratins ideologi och organisation i dess nuvarande form är otänkbar utan inblandning av judiska kreativa krafter. Och det var också en jude som skrev republikens grundlag.

Den judiska andan har bidragit till alla de historiska tendenser som har förverkligats under dessa hundra år. Om historien bara vore fria intellektuella krafters spel och motspel, skulle man nästan kunna säga att judarna hade "gjort" den tyska historien . . .

Namnen Hugo Preuß och Walter Rathenau för oss bortom perioden av tysk kollaps och in i historien om de sista åren av efterkrigstiden. Preuß hjälpte till att skapa Weimar genom att utarbeta den nya konstitutionen. Judiska förläggare, tidningsredaktörer och journalister av europeisk kaliber arbetade i spetsen för den statliga, ekonomiska och kulturella utvecklingen i Tyskland och Österrike under

denna tid. Höjdpunkten i detta unika och perfekt skrivna verk, som avslöjar judenhetens kärlek, längtan och lidande, är förmodligen avsnittet om den tyske, europeiske och judiske Walter Rathenau."
"Neue Wiener Journal" (ägd av Lippowitz & Co.) i en recension av boken "Juden in der deutschen Politik" enligt "Deutsche Nachrichten" den 2 mars 1930.

Judar som styrande i det ekonomiska livet och som representanter av skådespelet

"Ett egentligt proletariat är relativt sällsynt (inom judendomen), men att juden inte alls skulle kunna vara kreativt aktiv utan bara är en parasit på sitt värdfolk och av naturen är ämnad att suga ut och exploatera andra raser är rent nonsens." "De tyska judarna är huvudsakligen verksamma inom ekonomin, inte bara som köpmän eller bankirer, utan i allt högre grad också inom industrin. Bland de personligheter som erkänts som framstående ekonomiska ledare finns ett stort antal med judiska namn. Vi kommer att tala om dem nedan, och vi kommer att se att judarna inte vill vara gäster i någon annans hus, utan vill ge och uppnå det högsta." "De välkända varuhusägarna Tietz, Wertheim, Jandorf, Ahlsberg, Lindeniann, Barasch, Wronker och Schocken har gjort detaljhandelns organisation (!!) bestående tjänster. De började med den lilla skräpbasaren, som försökte locka köpare genom att sälja billiga dragvaror. Varuhusen betraktades till en början som den lilla handelns fiende, och det är anmärkningsvärt hur varuhusens system kunde hävda sig trots all fientlighet från antisemitiskt håll, trots kampen mot konkurrensen från den lilla handeln. Det motsvarar en högre princip, distributionen av varor, och det är ingen liten förtjänst för de judiska köpmännen att ha genomdrivit denna princip i Tyskland."

"Medan de tidigare företagsledarna behövde decennier för att nå sin enastående betydelse, behövde den yngre generationen ofta bara lika många år för att nå höjderna. För det första måste Jakob Michael och hans företag nämnas, som lyckades bli den största finansmannen och en av de rikaste personerna i Tyskland vid 30 års ålder.

"Han kom till Paris som mycket ung man, startade sin egen radiumaffär vid 18 års ålder och var redan en perfekt köpman när kriget bröt ut. Han uppmärksammas på att armén behöver volfram, och han förvärvar den tidigare obemärkta fyndigheten, anrikningssanden i Malmbergen. Vapenindustrin behöver volfram, den köps till vilket pris som helst. Saker och ting går framåt med stora steg. Ett nytt bolag grundas för handel med metaller och kemikalier. År 1923, i slutet av

inflationsperioden, kontrollerade Michael redan 30 kemiföretag, inklusive ett antal gamla och högt respekterade fabriker, en fabrik i Magdeburg med 600 arbetare som tillverkade utrustning för den kemiska industrin, och "Gevia", som grundades tillsammans med transportministeriet för att utnyttja lagren i tidigare statsägda företag. Utländska företag är anslutna. Så snart Michael är en av de första som inser att inflationsvinsterna har upphört, blir affärsmannen och industrimannen finansman. I november 1923, när man i Rhenlandet betalade 7-8 biljoner för en dollar, sålde han sina valuta- och värdepappersinnehav och samlade på sig enorma mängder pappersmark. Några veckor senare råder stor brist på kapital; Michael är likvid och kan låna ut sina pengar till de höga räntor som var vanliga vid den tiden. Han lånar ut 30 miljoner mark till postverket till 4-5% per år, vilket var nästan gratis på den tiden. Efter omorganisationen av postverket ger det Michael en gentjänst genom att även ställa sina medel till hans förfogande till mycket låg ränta. Det är ännu inte klart vart den 30-årige Michaels väg kommer att leda, men det råder ingen tvekan om att han, liksom sin lika unge kollega, hyser en expansionskraft som inte kommer att kunna stoppas utan risk för allvarliga ekonomiska explosioner."

"De två wienarna Bosel och Castiglioni hör hemma i samma kategori. Siegmund Bosel, son till en liten tyghandlare, var i början av kriget anställd i ett klädföretag. Han blev inköpare åt den österrikiska arméförvaltningen och vid krigsslutet hade Bosel inte bara en ansenlig förmögenhet utan också, vid 25 års ålder, titeln Kommerzienrat. Nu blev han en stor finansman, som kontrollerade ett antal industriella och andra företag, erövrade den gamla Unionsbanken i Wien, blev "Stinnes" i Österrike-Ungerns efterföljarstater, grundade tidningar och slutligen blev han representant för New York-bankhuset Kuhn, Loeb & Co, som var nära knutet till Rockefeller Trust. Hans ekonomiska styrka verkar inte ha påverkats under inflationsperioden, eftersom han för bara några veckor sedan kunde ta över Hammerbrotwerke från de österrikiska socialdemokraterna, som var nära att kollapsa."

"Vi kunde bara nämna några få av de personligheter som kan beskrivas som judiska företagsledare. Cheferna för de stora bankerna saknas, liksom de stora affärsmännen och industrialisterna från textil-, läder- och skoindustrin. Företagsprinsarna från bryggeri- och destillationsindustrin saknas också. Men vi tror att vi redan har visat vad det antisemitiska påståendet om att den judiska rasen inte har någon kreativ kraft handlar om: bland dem som gav ekonomin en framåtblickande impuls är judarna inte så få i ledande ställning. De skördar inte där andra har sått (?), utan är alltid redo att gå nya vägar, även när det inte är säkert att personlig framgång kommer att vara slutet på deras verksamhet. Och slutligen, om

det kan invändas att endast den kapitalistiska ekonomin, strävan efter ackumulation av inkomst och egendom, lockar juden, bör hänvisning göras till Sovjetryssland, där judar återigen intar en enastående ställning i utvecklingen av en ny typ av ekonomisk konstitution."
"Jüdisch-liberale Zeitung" nr 15 av den 10 april 1925.

Döpta judar förblir judar

Heinrich Heine skriver i sin dagbok strax efter sitt dop:

Och du kröp till korset,
till korset du föraktar,
att för bara några veckor sedan
in i dammet.

I det brev där han informerar sin vän Moser om sin omvändelse skriver han "att japanerna är det mest civiliserade, mest urbaniserade folket på jorden. Ja, jag skulle vilja säga: det mest kristna folket, om jag inte till min förvåning hade läst hur ingenting är så avskyvärt och motbjudande för detta folk som kristendomen. Ingenting är så förhatligt för dem som korset. Jag vill bli japan."

Men framför allt måste skribenten av dessa rader i förväg säga att han föddes som jude och blev katolsk kristen först för att ha rätt att förbli jude utan fara.
E. M. Oettinger. (Öppen billet-doux till den berömde Hepp-Hepp-skrikaren och judeätaren Richard Wagner. 1:a upplagan, Dresden 1869, s. 5).

Hör Börne och Heine också hemma i den judiska historien? Ja, det gör de verkligen! I deras ådror flödade inte bara judiskt blod, utan också judisk saft i deras nerver. Den blixt som de lät lysa över Tyskland, ibland i regnbågsliknande färger, ibland i bländande ränder, var laddad med judisk-talmudisk elektricitet. De tog båda utåt avstånd från judendomen, men bara som kämpar som tar upp fiendens rustning och fana för att desto mer eftertryckligt förgöra honom. Båda uttryckte med en tydlighet som inte lämnar något övrigt att önska hur mycket de brydde sig om korsets religion, som de knappt bekände med läpparna, den ene i en liten kyrka i Offenbach, den andre i Heiligenstadt.
Prof. Dr Heinrich (eig. Hirsch) Graetz (Breslau), Geschichte der Juden. Vol. 11, s. 367.

År 1895 återgav "Allgemeine Zeitung des Judentums" uttalanden av Emin Pasha (egentligen Isaak Eduard Schnitzer) från den "judiska södern" (se "DeutscheWacht" den 30 juli 1895), som han hade gjort till Julius Eäward Cohen: Du vet att jag är en judisk renegat: trots att jag konverterade till kristendomen och senare till islam har jag aldrig upphört att vara trogen den religion i vilken jag föddes och uppfostrades.

Du kan varken lämna eller korsa över ... Jag har också talat länge med etnologerna ... länge om detta. De är helt av min åsikt. Föreställ er en neger som förklarar att han lämnar negerismen och konverterar till germanismen! Ja, om du är av den åsikten att denna neger har nu, genom denna avgång och omvandling ... nu verkligen har blivit en german - ja, då har du också rätt! ... Du kan se det som en fördel eller en nackdel att du är jude - det är bara en smakfråga, som du i slutändan inte är ansvarig för. Men det finns en sak som man absolut inte kan göra: man kan inte ändra på det! Även om du döper om dig varje lördag! Det är ingen idé.
Arthur Landsberger, Miljonärer, roman. München 1913.

"Vi vet exakt, säger han, att den döpte juden betraktas som jude över hela världen när han söker en position. I Tyskland har detta redan blivit en självklarhet, men även i länder med en friare syn, som till exempel USA, betraktas den jude som konverterar till kristendomen inte som kristen, inte som en fullvärdig amerikan. Om det bara fanns ett sätt att varna dem som förbereder sig för att konvertera! För jagade av förakt, mottagna av förakt, dras de in i den hopplöshet som de själva eller deras barn och barnbarn faller in i."
Ur en recension av boken "Die Kunst, als Jude zu leben" av Heinrich York-Steiner i "Neues Wiener Journal" enligt "Deutscher Zeitung" den 17 juni 1928, nr 141. I boken sägs judarna representera "ett helt unikt fenomen som härolder för sin egen löjlighet".

"Även om jag tyst och obemärkt vände det judiska samfundet ryggen på sjuttiotalet har jag alltid förblivit jude och är stolt över att vara av judisk härkomst. På sjuttiotalet underblåste Stoekker, fadern till dagens nationalsocialister, rashat, särskilt i Berlin, och som ett försvar tyckte vi att det var rätt att rekommendera utträde ur kyrkan. Även om jag som talare aldrig förespråkade att man skulle lämna kyrkan kände jag mig tvungen, eftersom jag var medlem av kansliet för dessa utträdesmöten, att dra gränsen även för mig själv. Jag gjorde det i tysthet då och ingen fick reda på det. Jag skulle inte göra det i dag. För det kan tolkas som feghet från en judes sida som nu lämnar samfundet. Den som lämnar en förtryckt och undertryckt religion är en fegis. Dagens antisemitiska våg är giftigare än någonsin. Och det är därför jag aldrig skulle ta det steget i nutid. Jag kommer inte

att förklara detta i mina skymningsår. Som parlamentariker och politiker har jag alltid i stor utsträckning stött de tyska judarnas berättigade krav som "icke-konfessionell" person.

Så du kan se att jag har en positiv inställning till judendomen trots det yttre avståndstagandet"
Den socialdemokratiske riksdagsledamoten Eduard Bernstein i ett samtal med en medarbetare på "C.-V.-Zeitung", publicerat i den senare den 3 jan. 1930.

Sexuella utsvävningar

"Även när Jakob var över sjuttio år var mer än en flicka som arbetade i hans företag föremål för den gamle mannens sexuella makt."

"Siegfried (hans son) hade mer än en fru, och jag vet inte idag om man kan räkna några okända personer till hans ättlingar."
Släkthistorisk artikel av den judiska församlingen i Hainburg om "Das Haus Hirsch" av Ernst Hentschel i "Frankfurter Zeitung" den 24 januari 1928.

Fullständig världsdominans

Den bibliska liknelsen om Josef och hans bröder, förstorad till gigantiska proportioner, utspelar sig på andra sidan världshaven. Brodern som jagades över havet, slavarbetarens slav, har blivit en härskare i världens mäktigaste imperium och räddar sina en gång rika bröder från bitter fattigdom.

Den amerikanska invandraren, "den sten som byggmästarna hade ignorerat har blivit grundstenen", är också grundstenen för Erez Israel!

Och Ahasverus stirrar drömmande in i den apokalyptiska bilden av de oräkneliga babyloniska torn som reser sig mot molnen vid Hudsonflodens strand ... de oerhörda massorna av människor som likt bin svärmar in och ut ur dessa gigantiska bikakor, barn till hans folk, som på knappt en ålder har vuxit från gettobor till de största byggherrarna genom tiderna ... och erkänna Herrens råd.

Och han får se den lilla, världsdominerande ön Albion, som styr fem världsdelar enligt sin vilja med den visa regeringskonsten ... Där ser han söner av sitt folk stiga

upp till att bli berömda mästare i denna regeringskonst ... och inser det yttersta syftet med uppenbarelsen.

Ridån rivs bort från framtiden ... och Ahasverus ser oanade visioner ... en mäktig judendom i Asiens centrum, hyllad som medhjälpare till den kinesiska kolossens återuppståndelse, vars jättelika skugga faller över hela världen ... sagolika sinnen blossar upp ...

Galuths fasor försvinner.

Israel har blivit ett trots sin splittring. Men mänsklighetens andliga axel kommer att vara Yerushalayim ...

Alla dessa mäktiga källor av andliga, moraliska och materiella krafter rusar samman och strömmar mot urhemmet!

Ahasverus, som är skakad, inser sammanhanget i den stora händelsen, han passerar milstolpen 5698 med förnyat mod, och mer framåtblickande än någonsin mumlar han sin gamla välsignelse igen: ".... det om återlösning och frälsning!"
Nyårsartikel från "Jüdische Preßzentrale Zürich", nr 511, 1928.

Judendomens seger över alla andra folk är nära förestående, ja, den är nästan här. På det politiska livets område har den sionistiska världskavrusens fullständiga kringgående och sammanflätning av alla andra folk på jorden nått sin högsta fulländning, och det är ingen överdrift att säga att det idag inte genomförs någon politisk handling, inget samråd från folk till folk, ingen enda utrikespolitisk plan eller åtgärd som inte antingen genomförs av organ inom det sionistiska hemliga sällskapet (frimurarna) eller åtminstone under deras nära övervakning och kontroll
Arthur Trebitsch, Deutscher Geist - oder Judentum, s. 396.

Stat inom staten

Det är vår religion i vilken gåtan om vår varaktighet i Galuth 1) finns att finna. Det är den kraft som skilde oss från alla andra folk och förenade oss i all vår spridning. De yttre ghettomurar som våra fiender uppförde kunde aldrig ha åstadkommit detta. Men de inre murarna, som grundades i vår religion och som vi tog med oss på våra resor och byggde allt fastare i bosättningarna, dessa flyttbara "Jakobs tält" är vad som överallt säkrade oss ett eget hem.

1) Fördrivning, spridning.

Den judiska religionen är rik på staket som skiljer vårt samhälle från omgivningen och håller alla främmande arter borta. Den judiska religionen är rik på former som binder samman och karaktäriserar oss som en enhet i varande och utseende. Till skillnad från andra religioner är den inte en idélära utan en laglära. I våra lagar har vi utövat vår rätt till självbestämmande. Vi förlorade vår stat, men inte vår statsförfattning; vi räddade den så att säga som en hållbar stat som tillät oss ett slags nationellt självbestämmande även i diasporan.

Även om många lagar måste upphävas efter förlusten av vår stat, förblev vår juridiska konstitution i kraft i sin helhet och i stor skala; den utvidgades, kompletterades med mer exakta enskilda bestämmelser och fulländades. Endast den judiska koden styrde och formade våra liv i alla dess manifestationer. Endast den judiska jurisdiktionen var auktoritativ för oss. Vi vädjade inte till de statliga domstolarna och erkände inte deras lag. Om deras lagar påtvingades oss, betraktade vi dem som fruktansvärda pålagor som vi alltid strävade efter att eliminera och kringgå. De behöll sin karaktär - som "Gseroth 2) av en helig regel" - även om vi var tvungna att sanktionera dem med formeln: "Regeringens lag är giltig lag". Därför betraktades mossaren, dvs. den person som angav en jude till regeringen, som en förrädare, dömdes att betala skadestånd och annan botgöring och uteslöts ur samhället.

2) Tvång, undergång.

Våra exilprinsar, Gaonim, Rabbinim, var inte präster och pastorer - som de moderna västerländska rabbinerna, som gör judendomen till en kyrka, gillar att kalla sig själva med hänvisning till det kristna prästerskapet och välsignelsen, de var överhuvuden och administratörer av vårt samhälle, de var domare, Dajanim; de var de högsta myndigheterna i vår exilarkiska stat. Deras domstolar hade befogenhet att avkunna och verkställa straffrättsliga domar. Deras order hade inte bara religiös auktoritet, som svarade på olydnad och överträdelser med uteslutning ur kyrkan; de var utrustade med befogenheterna hos en exemplarisk oraniserad och mycket strikt regim, som straffade överträdelser ganska hårt. Vi underkastade oss dem i kärlek, men också i rädsla för lagen.

I diasporan gav vår rättsliga konstitution oss säregna religiöst-nationella ekonomiska former, som omfattade många branscher i deras funktioner och institutioner, även om vissa "bud som är bundna till landet" inte kunde tillämpas i Galuth.

Utländskt styre har därför inte kunnat ta självstyre från oss så länge som vi styrdes av våra egna lagar och lagens lärare. Vi var inte ett religiöst samfund, utan vi bildade en självständig nationell och ekonomisk gemenskap. Det enda folkets struktur var inte en bekännelse, utan i första hand en konstitution. Det var inte så mycket judendomens religiösa och moraliska läror som de konkreta formerna i vår statsförfattning som skilde oss från alla de nationer i vars mitt vi slog upp våra tält. Vi vilade inte på värdnationens vilodagar och firade inte dess minnesdagar, delade inte dess glädjeämnen och sorger och brydde oss inte om den främmande statens välfärd. En stark mur, uppförd av oss själva, skilde oss från folket i landet, och bakom muren levde en judisk stat i miniatyr.
Jakob Klatzkin ("Der Jude", 1916, nr 9).

Judendomen och världskriget

I januarinumret 1919 av tidskriften "Der Jude" nämns de fördelar som judendomen hade av världskriget. "...samma krig som ledde till att en judisk nationell politik blev erkänd i världspolitiken . . ." "Sammanbrottet för dessa tre makter (Tsarryssland, det monarkistiska Tyskland och det klerikala Österrike) i alla deras former innebar således en väsentlig lättnad för ledarskapet inom den judiska politiken." "Endast det nya Tyskland kommer att vara i stånd att ha en inre förståelse för det judiska folkets problem och krav."

"Kriget hade brutit ut därför att ett halvt dussin bildade stater inte kunde komma överens om naturliga skillnader på ett rimligt sätt som köpmän: det genomfördes för att i Europas centrum genomdriva sådana moderna regeringsformer som rådde överallt annars. Men på grund av en logik av inre förhållanden som var oväntad och högst oönskad för ledarna kollapsade tsardömet också plötsligt, något som det gamla Tyskland måste förbli psykologiskt oförmöget att utnyttja. Det hängde på ett hårstrå: Stürmers separata fred kunde ha räddat både tsaren och kejsarna och bevarat ett outhärdligt Europa för oss."
Emil Ludwig (Cohn) i "Weltbühne", nr 33, 1921

Judiskt rättfärdigande av gisslanmordet

"Det så kallade gisslandramat på Luitpoldgymnasiet i München har nu avslöjats som en hycklande reaktionär bluff. Thulesällskapet, vars medlemmar sköts - under det fruktansvärda trycket från under det fruktansvärda trycket från vitgardisternas

mord - var inget annat än kärnan till den senare Kappkuppen, Hitler-Ludendorff-revolutionen och högförräderiet från Kahr-Lossow-Seisser. Även ur den konstitutionella Hoffmann-regeringens synvinkel sköts konspiratörerna, förrädarna och passförfalskarna i rent självförsvar. Detta faktum måste klargöras för att uppnå en mer rättvis bedömning av det så kallade gisslandramat mot bakgrund av reaktionens terroristiska bedrägliga argument, som spekulerar i medborgarnas tårkanaler."
"Weltbühne" (utgiven av Siegfried Jakobsohn vid den tiden) 1926 enligt "Völkischer Beobachter" den 22 september 1926.

Världens judar som en enhet

"Det är uppenbart att genom den enorma utvecklingen av världstrafiken och de enskilda ländernas relationer till varandra, liksom genom kontinenternas närmande till varandra, har sambanden mellan alla delar av världsjudendomen, som endast ett fåtal judar tidigare var medvetna om, blivit tydliga för en stor del av det judiska folket. Judarna har blivit medvetna om sambanden mellan alla delar av världsjudendomen. Insikten om att det finns andliga, politiska, humanitära och även ekonomiska band och beroenden mellan de utspridda medlemmarna av det judiska folket har blivit alltmer utbredd. Det likartade ödet, eller åtminstone det likartade ödet för de judiska samfunden i de ekonomiskt olika staterna i världen, gjorde det nödvändigt att organisera en informationstjänst genom vilken judarna i ett land kunde lära sig om händelserna i judarnas liv i andra länder och anpassa sitt beteende i politiska, humanitära och andliga termer."
"Jüdische Rundschau" nr 86, 1926.

"Nationalsocialisterna inser att de inte är ensamma i världen och att det finns en världsopinion som under vissa omständigheter är villig att ta hand om judarna utomlands. Det är glädjande att den judiska solidaritetskänslan väcks i hela världen när judar far illa i något landDenna sympati är det starkaste aktiva elementet i judisk politik, och den bör organiseras på ett sådant sätt att den inte bara manifesterar sig i försvar utan också i produktiva prestationer."
"Jüdische Rundschau" (nr 31/32 av den 25 april 1930). Svar på en nationalsocialistisk attack i samband med inblandningen av "American Jewish Committee", som har gjort "skyddet av judiska rättigheter i världen" till sin uppgift i tyska angelägenheter. Dessa amerikanska judar vände sig till den tyska ambassaden i Washington för att uppmärksamma det "framväxande missnöjet i judiska kretsar i USA". Huvudfrågan här var det bayerska förbudet mot shechita 1930.

Ras och nation

Ingen bör behandla rasprincipen, rasfrågan, med likgiltighet. Den är nyckeln till världshistorien; och det är bara därför som historien ofta är så förvirrad, därför att den har skrivits av människor som inte kände till rasfrågan och de moment som hörde till den. Men semiterna, genom sin minsta men mest säregna familj, judarna, utövar för närvarande ett utomordentligt stort inflytande i alla frågor. Det finns ingen ras som är utrustad med en sådan grad av ihärdighet och organisatorisk talang. Dessa egenskaper har gett dem oöverträffade ägodelar och ett oöverträffat anseende. kredit. Vad menar du med den latinska rasen? Språk och religion skapar inte en ras - det gör blod.
Benjamin Disraeli (Earl of Beaconsfield) i sin roman "Endymion" (Tauchnitz Edition. Vol. II, s. 18-21).

Dop och till och med korsbefruktning är värdelösa. Även i den hundrade generationen förblir vi Junden som vi var för 3000 år sedan. Vi förlorar inte lukten av vår ras, inte ens vid tiofaldig korsbefruktning. Vår ras är dominerande i varje blandäktenskap med varje kvinna; den producerar unga judar.
Prof. Eduard Gans (jfr Prof. Dr Jäger, Entdeckiing der Seele. 3:e upplagan, vol. I, s. 247).

Märklig vision! Mitt i det tyska livet, en segregerad, märklig folkstam, glänsande och slående bemannad, med ett bitande, mobilt uppträdande. En asiatisk hord på den sumpiga sanden. I ett sammanhang mellan sig själva, i strikt avskildhet från utsidan -: så lever de i ett halvfrivilligt ghetto, inte en levande medlem av folket, utan en främmande organism i dess kropp ...
Walther Rathenau, Impressioner (Leipzig 1902).

...är dessa långa näsor en slags uniform som Gudkungen Jehova använder för att känna igen sina gamla livvakter, även om de har deserterat?
Heinrich Heine, Badhusen i Lucca, kapitel II.

Men ett folk kom ut ur Egypten ... och förutom hudsjukdomarna och de stulna guld- och silversmyckena förde det också med sig en så kallad positiv religion ... folkets mumie som går omkring på jorden, insvept i sina gamla blöjor av bokstäver, ett härdat stycke världshistoria, ett spöke som handlar med växlar och gamla byxor för sin försörjning.
Heinrich Heine, Staden Lucca, kapitel XIII.

Mina föräldrar, som var entusiastiska kosmopoliter och deltog aktivt i revolutionen 1848, gav mig inte någon judisk uppfostran, varken i religiös eller nationell mening. Men ju äldre jag blir, desto mer genomsyras jag nu av känslan att judendomen är en fråga om ras och mod som vi aldrig kan undkomma i livet ... Jag förstår och uppskattar de sionistiska strävandena och har den största respekt för de sionistiska ledarnas och massornas rena, hängivna idealism. Mina inre intressen i livet ligger inom konstens främjande - och även här inser jag allt tydligare att allt jag hittills har gjort för det internationella konstfrämjandet har grundats på judiska entusiastiska impulser.
Otto H. Kahn Delägare i bankirfirman Kuhn, Loeb & Co. i Neuyork (citerad i "Hammer" 626, 15 juli 1928, s. 368).

Rasistiskt hat

På den judiska sidan motsvaras antisemitismen, hatet mot judar, av ett stort hat mot allt icke-judiskt; precis som vi judar vet om varje icke-jud att han någonstans i ett hörn av sitt hjärta är och måste vara antisemit, så är varje jude i djupet av sitt hjärta en hatare av allt icke-judiskt ... Precis som i det innersta hjärtat hos varje... På samma sätt som ordet "jude" inte är ett helt ofarligt ord i varje kristens innersta, så är icke-juden för varje jude "goj", vilket inte alls är en förolämpning utan ett klart och tydligt tecken på åtskillnad. . . Ingenting är mer levande inom mig än övertygelsen att om det finns något som förenar alla världens judar, så är det detta stora sublima hat ... Jag tror att man skulle kunna bevisa att det finns en rörelse inom judendomen som är antisemitismens sanna spegelbild, och jag tror att denna bild skulle bli mer perfekt än någonsin. Och detta är vad jag kallar det "stora judehatet" ... Vi kallas en fara för "tyskheten". Visst är vi det, lika säkert som tyskheten är en fara för judendomen. Men vill de att vi skall begå självmord? Ingen kan rubba det faktum att en stark judendom är en fara för allt icke-judiskt. Alla försök från vissa judiska kretsar att bevisa motsatsen måste betecknas som både fega och komiska. Och dubbelt så ohederliga som fega och komiska! Huruvida vi har makten eller inte är den enda fråga som intresserar oss, och det är därför vi måste sträva efter att vara och förbli en makt.
Cheskel Zwi Klötzel, Det stora hatet ("Janus" nr 2, 1912).

Plötsligt upptäckte jag hos honom det typiska gamla draget av smärta hos hans ras. Det var en hämndlysten njutning för honom att visa makt över kvinnor, och aldrig markerade han plebejen mer hånfullt än när han skröt med att ha underkuvat de ljushåriga adelsmännens fina kvinnor med brutalt våld.

Amselma Heine om poeten Ludwig Jacobowski ("Lit, Echo", nr 3, 1912).

Det är inte bara vi judar som är så degenererade och som befinner oss i slutet av en utmattad, förbrukad kultur. Vi har korrumperat blodet hos alla Europas raser - kanske har vi smittat dem. Våra sinnen är levande i allt, vår ande styr världen. Vi är mästarna, för det som är makt i dag är barn av vår ande. Må vi bli hatade, må vi bli bortjagade, må våra fiender triumfera över vår fysiska svaghet. Vi kan inte längre exorciseras, raserna blandas, vår styrka brytas, allt slitas ner, ruttna och ruttna med vår unkna kultur. Vår ande kan inte längre utrotas,
Kurt Mänzer, Vägen till Sion. Roman. 1910.

Judisk karaktär

Låt oss inte söka judens hemlighet i hans religion, utan låt oss söka religionens hemlighet i den verklige juden. Vad är det världsliga skälet till judendomen? Praktiska behov, egenintresse. Vilken är den världsliga guden? Pengar ... En organisation som avskaffade förutsättningen för schack, dvs. möjligheten till schack, skulle ha gjort juden omöjlig... Juden har frigjort sig på ett judiskt sätt, inte bara genom att tillägna sig pengarnas makt, utan genom att göra pengarna till världsmakten och den praktiska judiska andan till de kristna folkens praktiska ande. Judarna har frigjort sig till den grad att de kristna har blivit herrar ... Judarnas Gud har blivit sekulariserad, han har blivit världens Gud. Förändring är judarnas verkliga Gud ... Judendomen kunde inte utvecklas vidare som religion eftersom den världsbild som utgår från praktiska behov är trångsynt till sin natur och uttömd i ett fåtal egenskaper.
Karl Marx, Dom över judarna ("Deutsch-französische Jahrbücher", 1844).

Trots sin sociala inriktning har den marxistiska formen av arbetarrörelse ingen som helst relation till idén om staten, och detta beror i allmänhet endast på judarnas fullständiga brist på förståelse för idén om staten. Begreppet medborgare är helt obegripligt för juden, och därför har det aldrig funnits och kan aldrig finnas en judisk stat i ordets rätta bemärkelse.
S. 417.

Hos juden står stolthet och ödmjukhet i motsatsförhållande till arrogans och kryperi; hos den förre självförtroende och ånger, hos den senare arrogans och underdånighet. Judens fullständiga brist på ödmjukhet hänger samman med hans oförståelse för begreppet nåd. Ur hans underdåniga läggning springer dekalogen -

de tio budorden - världens mest omoraliska lagbok, som utlovar välfärd på jorden och erövring av världen för lydig efterlevnad av en mäktig utländsk vilja.
S. 426.
Dr Otto Weininger, Kön och karaktär. 1904.

Ingen kan förneka att judendomen på ett enastående sätt deltar i fördumningen och fördärvandet av alla förhållanden. Ett kännetecken för judarna är den ihärdiga strävan att skapa värden utan att använda arbete, det vill säga, eftersom detta är en omöjlighet: svindeln, korruptionen, strävan att skapa konstgjorda värden genom börsmanövrer, falska nyheter med hjälp av pressen och på liknande sätt, att tillägna sig dem och sedan överföra dem till andra i utbyte mot verkliga värden som skapats genom arbete ...

En av de farligaste, specifikt judiska egenskaperna är brutal, nästan barbarisk intolerans - återigen en märklig motsägelse i en stam som när som helst ropar efter tolerans. Ett värre tyranni kan inte utövas än det som utövas av den judiska klicken. Det råder bland judarna ingen tvekan om den respekt för fiendens åsikter och person, även när den kraftigt motarbetas, som delvis finns bland de germanska stammarna, men särskilt bland romarna (italienarna). Den som vågar opponera sig mot denna judiska klick kommer oundvikligen att trampas på med vild brutalitet. Och det finns fortfarande en stor skillnad mellan den germanske stammannens och judens intolerans. Den senare bekämpar sin motståndare i en öppen, ärlig kamp; mot anden sätter han framför allt anden på plats. Juden däremot försöker vanligen förgöra sin motståndare i det andliga genom att beröva honom den materiella grunden, genom att undergräva hans civila existens eller genom att dölja sin motståndares existens och strävanden för världen så mycket som möjligt, genom att försöka ljuga för den, genom att helt enkelt förneka den oliktänkande. Den lägsta av alla kampformer, tystnaden, är specifikt judisk...

Det enda undantaget är sexuellt umgänge, särskilt rika judiska pojkars beteende gentemot fattiga flickor, sömmerskor etc. Detta når en otrolig nivå av mänsklig råhet. Detta når en otrolig nivå av mänsklig råhet som jag aldrig har sett kristna ungdomar sjunka till. De har oftast kvar en sista rest av skamkänsla gentemot kvinnor, som våra börslobbyister har förlorat till sista gnistan. Conrad
Alberti (Sittenfeld) i "Gesellschaft", 1889, nr 12.

Aktiemarknad och high finance

En har vågat sig på att försvara börsen som en nödvändig och nyttig institution. Kvävs inte advokaten av det monstruösa i hans påståenden? Vadå, skall börsen vara nyttig och nödvändig? ... Börsen är ett rånarhål där de moderna arvtagarna till de medeltida rövarbaronerna huserar och skär halsen av förbipasserande. Liksom rövarbaronerna bildar börsspekulanterna ett slags aristokrati som låter sig rikligt matas av folkets massor; liksom rövarbaronerna hävdar de rätten att ge tionde till köpmannen och hantverkaren; lyckligare lottade än rövarbaronerna riskerar de inte att hängas högt och kort om en starkare person kommer på dem med att skära i deras fickor ... I detta fall måste därför spekulationens försvarare erkänna proletärernas rätt att ta sina pengar från spekulanterna, annars är den teori med vilken de försöker bevisa spekulationens berättigande en lögn.
Max Nordau, Die konventionellen Lügen der Kulturmenschheit.

Antijudaism

Ni svarar att detta tillstånd har skapats på konstgjord väg av någon person eller ström och att det därför måste upphöra när den personen eller strömningen försvinner. Men hur förklarar ni det faktum att detta hat - öppet eller dolt - fortfarande är förhärskande i nästan alla länder där ni är närvarande i betydande antal? Och hur förklarar ni det obestridliga faktum att detta hat alltid, i alla tider och överallt där ni har kommit i kontakt med andra folk, alltid har levt under de mest skiftande namn, förevändningar och former? . Har ni aldrig lagt märke till likheten mellan en Stoeckers, en Luthers, en Apions och en Hamans språk? Tror du verkligen att allt detta bara skapades på konstgjord väg? ... Eller har syftet med ditt uppdrag uppfyllts när du närmar dig denna nya rörelse och förstör den med dina ord och handlingar? I mitten av 1800-talet var liberalismen en livskraftig planta som kunde ha burit mycket god frukt. Ni kom till den utan förvarning och klamrade er fast vid den som en orm med era behov, er längtan efter frigörelse och borgerlig jämlikhet, tills den kollapsade under er tyngd. Och tror ni att socialdemokratin, börsen och tidningsbranschen kommer att klara sig bättre med ert deltagande?
Dr Elias Jakob (Frümer): "Framtiden", 18 juni 1904.

Den judiska frågan existerar. Det vore dumt att förneka den... Den judiska frågan existerar överallt där judar lever i ett märkbart antal. Där den inte existerar förs den in av invandrande judar. Vi flyttar naturligt till platser där vi inte blir förföljda; det är vår närvaro som orsakar förföljelsen.
Theodor Herzl i "Der Judenstaat", Leipzig 1896. 1:a uppl. S. 11.

Hemligheten bakom judisk undervisning

Liksom alla orientaler brukade de hebreiska visdomarna uttrycka sina läror i beslöjade bilder ... Enligt deras egen liknelse lindar de in kunskapens gyllene äpplen i silvernät. Kärnan i vår stams läror var esoterisk ("avsedd för de invigda, hemlig, konfidentiell"). Genom muntlig tradition anförtroddes den åt ett urval av folket - från generation till generation. Men den som försöker hitta nyckeln igen, den som gräver i det kulturella skräpet och vet hur man dechiffrerar värdehieroglyferna, kommer att inse att denna undervisning från allra första början innehöll den djupaste världsliga visdomen och samtidigt beundransvärd politisk konst, insvept i en from tros harmlösa dräkt.
Dr Alfred Nossig, Integral Judaism. Interterritorium. Verlag "Renaissance", Wien 1922, s. 2, avsnitten 6, 7.

Kultur och konst

Plötsligt finns det judar på alla positioner från vilka de inte med våld hålls borta; tyskarnas uppgifter har blivit judarnas egna uppgifter; mer och mer verkar det som om det tyska kulturlivet skall övergå i judiska händer ... Vi judar förvaltar den intellektuella egendomen hos ett folk som förnekar oss rätten och möjligheten att göra det. Detta faktum, som är upprörande i så skarpa ordalag och som måste röra upp blodet hos både judar och icke-judar, kräver obönhörligen åtgärder. Denna konflikt måste lösas på något sätt ... Ingen tvivlar på allvar på den makt som judarna har i pressen. Särskilt kritiken, åtminstone i huvudstäderna och deras mest inflytelserika tidningar, är på väg att bli ett judiskt monopol. Det judiska elementets dominans inom teatern är lika välkänd: nästan alla direktörer på Berlins teatrar är judar, liksom en stor, kanske den största delen av skådespelarna, och det faktum att utan en judisk publik skulle ett teater- och konsertliv i Tyskland vara så gott som omöjligt lovordas eller beklagas gång på gång. Ett helt nytt fenomen är att den tyska litteraturvetenskapen också tycks vara på väg att övergå i judiska händer. Vi predikar inte längre en "mosaisk trosbekännelse", utan tror på ett judiskt folk med medfödda, outplånliga egenskaper.
Moritz Goldstein (i ett brev till "Kunstwart", mars 1912).

Den tyska antijudaismens historia

I.

Den antijudiska försvarsrörelsen

1.

Framväxten av den antijudiska rörelsen

Överallt där judar har dykt upp i världen har de på kort tid lyckats skapa en fientlig stämning mot sig själva, som tidigare betecknades med det felaktiga slagordet "antisemitism" 1), men som nu mer korrekt kallas "antijudaism". (Se avsnittet "Antijudaism" s. 539.) Termen "antisemitism" är felaktig såtillvida att försvaret riktas mot judarna och inte mot de semitiska folk som inte tillhör judendomen. Den antijudiska känslan kallas "känslomässig antisemitism". Denna ursprungliga form av antijudaism är den naturliga reaktionen på judarnas högmod, förmätenhet och gränslösa anspråkslöshet, på deras oförskämda, iögonfallande och oanständiga uppträdande och på deras vanhedrande, svekfulla, giriga och ovärdiga uppträdande. Det är välkänt att den enskilde juden alltid ursäktas och försvaras trots kanske hundra gånger bevisad ondska; däremot är det bara judarnas gemensamma framträdande som har visat att detta främmande samhälle (som en "främmande kropp") är oacceptabelt, bortsett från anhopningen av skandalösa enskilda fall. Det finns ingen annan förklaring till utvecklingen av en antijudisk rörelse från en "känslomässig antisemitism".

1) Användes första gången av juden Wilhelm Marr år 1879.

Judendomen har alltid försökt övervinna antijudaismen genom att framställa de obestridliga allvarliga brotten mot lag, ordning och moral som enskilda personers handlingar. Men den billiga och tanklösa frasen "det finns också anständiga judar" talar bara mot judarna.

Ur hela denna situation måste en antisemitisk rörelse uppstå i samma ögonblick som judarna fick alla friheter och rättigheter. Judendomen hade lyckats bryta ner de sista barriärerna på knappt 60 år, sedan judarnas frigörelse. Tänk på att en grupp människor av utländskt ursprung plötsligt accepterades som medborgare utan att ha gjort sig förtjänta av några särskilda meriter för sitt värdfolk, utan yttre eller inre tvång, bara på grund av liberala doktriner. Tvärtom fanns det erfarenheter av judendomen som, om de inte hade påverkats, aldrig hade kunnat leda till lagen av

den 3 juli 1869, som avskaffade alla återstående begränsningar av de medborgerliga rättigheterna.

Några historiska fakta om de lagar som blev nödvändiga under tidens gång listas här:

1. 11 mars 1812 Allmänna bestämmelser om judars civilrättsliga ställning i den preussiska staten.

2. 11.3.1812 kan judar administrera akademiska undervisnings- och skolkontor, inklusive kommunala kontor (se nr 4).

3. 20.4.1813. Judar får varken lovas eller betala ränta som överstiger den som är tillåten för köpmän.

4. 4.12.1892. Dessutom bör de inte få tillträde till akademiska lärar- och skoltjänster.

5. 11.3.1829. Överföring av jurisdiktionen över judarna i Berlin till stadsdomstolen där.

6. 1831. Judar kan inte väljas till borgmästare och borgmästarinna.

7. 1831: Judar får inte delta som medlemmar av magistraten i överläggningar om kyrko- och skolfrågor.

8. 20.9.1836. Utjämning av de missförhållanden som uppstått i distrikten Paderborn, Büren, Warburg och Höxter genom judarnas bosättning på slättbygden och deras umgänge med bönderna.

9. 1841. Judar kan inte väljas till samhällsledare i provinsen Westfalen.

10. 23 juli 1845: Judar kan inte väljas till samhällsledare i Rhenprovinsen.

11. 31.12.1845. Allmän obligatorisk militärtjänst för judar.

12. 23.7.1847. När det gäller skyldigheten att lämna edsvurna vittnesmål och den trovärdighet som ska tillmätas dessa vittnesmål ska det inte finnas någon skillnad mellan denufuden och andra ämnen.

Det behöver inte sägas att alla de restriktioner som med tiden måste införas blev nödvändiga eftersom ohållbara förhållanden snart utvecklades. Av särskild betydelse är det kungliga dekret som citeras under nr 8, som försökte stävja judarnas list med böndernas jordägande genom att förena förvärvet av jordägande med villkoret att judarna skulle odla den själva och med judiska tjänare. Denna förordning upphävdes dock år 1846.

Bismarck talade en gång om den judiska frågan i det preussiska förenade parlamentet 1847. Detta belyser bäst situationen före det slutliga beslutet 1869. Bismarck sade bland annat följande:

"Jag är inte en fiende till judarna...

Jag missunnar dem inte några rättigheter, utom rätten att inneha en myndighetspost i en kristen stat ...

I de delar av landet där 1812 års edikt gäller har judarna, såvitt jag minns, inga andra rättigheter än den att inneha offentliga ämbeten. Detta gör de nu anspråk på, de kräver att bli distriktsråd, generaler, ministrar, till och med, under vissa omständigheter, utbildningsministrar. Jag erkänner att jag är full av fördomar, jag har som sagt fått dem i mig med modersmjölken, och jag kan inte lyckas göra mig av med dem, för när jag tänker på en jude som representant för kungens heliga majestät, som jag måste lyda, måste jag erkänna att jag skulle känna mig djupt nedtryckt och nedböjd, att den glädje och den uppriktiga hederskänsla med vilken jag nu försöker fullgöra mina plikter mot staten skulle lämna mig. Jag delar dessa känslor med massorna av folkets lägre klasser och jag skäms inte för detta samhälle. Varför judarna inte har lyckats vinna folkets sympati i högre grad under många århundraden vill jag inte undersöka i detalj ..."

Bismarck fortsätter:

"Jag känner till en region där den judiska befolkningen i landet är talrik, där det finns bönder som inte kallar någonting sin egendom på hela sin egendom; från din säng till ugnsgaffeln tillhör alla möbler juden, boskapen i ladugården tillhör juden, och bonden betalar sin dagliga hyra för var och en; säden på åkern och i ladugården tillhör din jude, och juden säljer bröd, utsäde och foderkorn till bonden per meter. Jag har aldrig hört talas om något liknande kristet ocker, åtminstone inte i min praktik! Den ursäkt som ges för dessa fel är att de nödvändigtvis måste uppstå på grund av judarnas förtryckta situation. . . I Jag ser bara att juden inte kan

bli tjänsteman, och det är en stark slutsats för mig, att eftersom någon inte kan bli tjänsteman måste han ockrare."

Icke desto mindre befriades judarna 1869 helt från alla restriktioner, varvid det särskilt bör noteras att rasskillnaden genom denna lag omtolkades till en rent konfessionell skillnad. Detta döljande av de sanna fakta orsakade enorma svårigheter för den decennielånga kampen för judarnas motståndare, som tog upp saken för det lurade folkets rättigheter, eftersom varje ord som uttalades mot judarna i en trakasserande tolkning omtolkades som ett angrepp på det erkända religiösa samfundet. Regeringen kämpade således ständigt mot folkets sunda instinkter; om den var pro-judisk före 1869, var den pro-judisk efteråt. Dekretet har följande ordalydelse:

"Vi Wilhelm, med Guds nåd kung av Preussen, etc., förordnar i Nordtyska förbundets namn, efter godkännande av Bundesrat och Reichstag, följande:

Enda artikeln.
Alla befintliga begränsningar av civila och medborgerliga rättigheter som härrör från skillnaden i religiöst samfund avskaffas härmed. I synnerhet ska möjligheten att delta i kommunal och statlig representation och att inneha offentliga ämbeten vara oberoende av religiös tillhörighet.
Dokumenterat under Vår högsta höghet
Underskrift och tryckt federal stämpel.
Given på Babelsbergs slott den 3 juli 1869.
William
Gr. v. Bismarek-Schönhausen."

Den antijudiska rörelsen utvecklades oundvikligen ur detta, och den historiska redogörelsen i följande avsnitt, samt kapitlet "Judendomen i den tyska kulturgemenskapen" s. 171 ff, ger detaljer för att förstå dess uppkomst och utveckling.

2.

Utvecklingen av antijudiska organisationer, föreningar och partier fram till världskriget

I början av förra seklet hade judendomen inte något gott rykte i Tyskland. Minnet av de judiska rövar- och stöldligor som under mer än ett sekel hade orsakat

oroligheter på den tyska landsbygden var fortfarande alltför färskt. Men så kom den liberaliserande, revolutionära rörelse som ledde fram till det välkända utbrottet 1848. Den gav judarna den så kallade Emancipabon. De sista resterna av en geivissen. Restriktionerna upphörde inte förrän den 3 juli 1869.

En antijudisk strömning fanns latent inom de bildade klasserna i Tyskland under hela förra seklet. Denna kan tydligt spåras i skrifter och tal av Fichte, Arndt, Dingelstedt, Hoffmann von Fallersleben, Ludwig Feuerbach, Grillparzer, Schopenhauer, Richard Magner, Franz Liszt, Wolfgang Menzel, Bismarek och Moltke. Strömningen blev särskilt stark under en tid då Börne och Heine var aktiva och skapade anhängare och motståndare för sig själva och sina idéer.

Motviljan ökade i takt med att konsekvenserna av den judiska frigörelsen blev alltmer uppenbara. Men de flesta författare och forskare som behandlade den judiska frågan gjorde det slentrianmässigt och mer på grund av känslor än på grundval av noggranna bedömningar. Den första författaren som tog en djupare titt på problemet var Heinrich Nordmann, som under pseudonymen H. Naudh publicerade det auktoritativa verket "Judarna och den tyska staten" år 1861. Där pekade han tydligt på de faror som judarnas utanförskap utgjorde för deras värdländer: "Judarnas värld kretsar kring materiella fördelar. Han har satt sin gud på vinsten, han prövar honom på vinsten och på grund av vinsten lyder han honom. Hans religion är vinstintressets religion. Ingenstans i den finns det en högre synvinkel. Världen bad honom inte att harmonisera med den, utan bara att använda den."

Filosofen Eugen Dühring tog sig an problemet lika grundligt i sin essä "Den judiska frågan som en fråga om rasmässig skadlighet". Han säger: "Ett samhälle som bara är självisk mot andra på det mest uttalade sättet måste vända sig utåt och söka material för sin girighet där. Romaren erövrade världen, men juden sökte skaffa sig sina ägodelar genom att stjäla. Detta förklarar preferensen för all kommersiell verksamhet där det finns mindre utrymme för arbete än för kommersiellt tillägnande och rovgirig övergrepp. Det är inte något yttre hinder som håller judarna permanent borta från jordbruk och hantverk. Deras innersta läggning, som i sin tur hänger samman med kärnan i deras natur, deras utvalda själviskhet, har alltid och kommer alltid att leda dem till yrkesområden där instinkten att tillägna sig snarare än samvetet är en lukrativ hemgift."

Universitetsprofessorn och historikern Heinrich von Treitschke hade ett särskilt inflytande på unga människor. Med sin karaktäristiska oräddhet vågade han 1879 skriva i "Preußische Jahrbücher": "Läs Graetz' judarnas historia: vilket fanatiskt

raseri mot 'arvfienden' kristendomen, vilket dödshat just mot den germanska naturens renaste och mäktigaste representanter, från Luther ner till Goethe och Fichte. Och vilken hög, förolämpande hybris! - Farligast av allt är dock den billiga övervikten av judendomen i dagspressen. - Under årtionden 'skapades' den allmänna opinionen i många tyska städer huvudsakligen av judiska pennor; det var en olycka för det liberala partiet (som Treitschke själv tillhörde! författaren) och en av orsakerna till dess nedgång att just dess press gav judendomen alldeles för stort manöverutrymme."

År 1876 skrev Otto Glagau om "börs- och stiftelsebedrägeriet i Berlin". I sina sensationella essäer, som först publicerades i "Gartenlaube" och sedan kom ut som specialpublikationer, sade han: "Inte bara i Berlin, Wien, Frankfurt a. M., inte bara i Tyskland och Österrike-Ungern är nio tiondelar av börshandlarna judar eller döpta judar; judar dominerar också börserna i London och Paris; även här stannar affärerna upp på de höga judiska festdagarna. Men jag tänker inte påstå att drygt 90 procent av de företag som grundades under bedrägeritiden i Tyskland grundades av judar." - "Från den döpte prästen till den polske fattighjonet bildar de en enda kedja och gör, tätt sammanhållna, front mot de kristna vid varje tillfälle. Det är tio gånger större risk att du förolämpar rikskanslern än den mest lumpne jude. Det räcker med att titta snett på en jude och genast ljuder ropet från Guinbinnen till Lindau, från Meseritz till Bamberg och Oppenheim: "Israel är i fara".

Den välkände nationalskribenten professor Paul de Lagarde har i sina "Tyska skrifter" bidragit med en hel del värdefullt material till bedömningen av judarna. Han skriver till exempel: "Men judarna är inte bara främmande för oss, vi är också främmande för dem bara det att deras aversion, där de är sinsemellan, förvandlas till ett giftigt hat och att de till detta hat lägger en överdriven arrogans. De är - som det fräcka uttrycket lyder - "på jämställd fot med Agio". - Varje främmande kropp i en levande människa ger upphov till obehag, sjukdom, ofta till och med varbildning och död. Men den främmande kroppen kan vara en ädelsten: effekten skulle vara densamma som om den vore en bit ruttet trä. - Judarna, som judar, är främlingar i varje europeisk stat, och som främlingar är de inget annat än bärare av förruttnelse.

Professor Dr Wahrmund tillskrev judarnas rangordning i förhållande till sina värdfolk till judarnas nomadiska karaktär. I sin bok "Das Gesetz des Nomadenfums und die heutige Judenherrschaft" (1887) behandlar han judarnas tendens till revolution: "De semiter som lever bland oss kallar revolutionen för 'Judas stjärna' och har infört oljudet, dvs. den plötsliga slakten av fienden på börsen. De strävar efter att införa oljudet och den plötsliga vändningen om och om igen. Därmed

följer de nomadismens lag" (som enligt Wahmund kräver plötsliga attacker på den intet ont anande motståndaren. Författaren). - "Bland semiterna sträcker sig inte sympatin utanför blodets och stamgemenskapens gränser. Hans hand är fientlig mot varje främling, precis som han tror att hans hand är fientlig mot honom."

Eduard von Hartmann, den berömde filosofen, skrev 1885 i boken "Judaism in the Present and Future": "Om den nuvarande situationen hade fortsatt, skulle det tyska folket ha förråtts av judendomen genom att kräva och acceptera emancipation, och de som förväntar sig att det tyska folket ska vara nöjt med den nuvarande situationen förväntar sig med andra ord att de ska göra sig till villiga fotpallar för det framtida judiska världsherraväldets storhet och ära."

Till och med Theodor Mommsen, som själv var en vän av judarna - han var en övertygad fritänkare - kunde inte låta bli att avsluta en kritik av judendomen i sin romerska historia med den berömda meningen: "Även i den gamla världen var judendomen en effektiv jäsning av kosmopolitism och nationellt sönderfall."

Kanikprofessor Rohling från Prag slog ett mycket effektivt slag mot judendomen genom att översätta ett utdrag ur Talmud och publicera det under titeln "Den talmudiske juden". Utdraget visade hur mycket den judiska moralen, ja hela tankevärlden, skiljer sig från den europeiska, särskilt den germanska.

I början av 1990-talet kom det ut en märklig bok: "Rembrandt som pedagog". Författaren var inte namngiven. Dr Langbehn identifierades senare som författaren. Boken, som än idag finns i handeln, om än i en något annorlunda version, slog ner som en bomb på den tiden. Den ena upplagan följde på den andra. I ett tillägg till boken, som saknas i den första upplagan, behandlar Langbehn judendomen. Han säger: "Den judiska karaktären, som så gärna sympatiserar med Emile Zola, är liksom denne helt motsatt den rent tyska karaktären hos Walther von der Vogelweide, Dürer och Mozart; om tysken vill vända sig mot den senare, måste han vända sig bort från den förra; vare sig han är ett barn som Mozart eller en man som Bismarck, förblir han alltid judarnas antipod. Denna oöverbryggbara klyfta mellan de två raserna är den 'givna kvantitet' från vilken en permanent reglering av deras förhållande till varandra måste utgå."

Andra forskare och författare behandlade den judiska frågan ur en rasmässig synvinkel i ännu högre grad än Wahrmund och Langbehn. Under de aktuella åren, 1860-1890, hade dock rasforskningen ännu inte kommit längre än till sin början. Chamberlains berömda verk om "Nittonhundratalets grundvalar" utkom inte förrän 1899.

Treitschkes, Dührings, Lagardes och deras föregångares insikter kom inte till uttryck i den fina litteraturen. Det finns faktiskt bara fyra böcker av betydelse där den judiska frågan på allvar uppmärksammas: Freytags handelsroman "Soll und Haben", den överhessiske pastorn O. Glaubrechts populära skrift "Das Volk und seine Treiber", Wilhelm Raabes "Hungerpastorn" och Wilhelm von Polenz "Büttnerbauer"! Freytag kontrasterar den blivande tyske köpmannen Anton Wohlfahrt med den försmådde juden Veitel Itzig och visar hur avgrundsdjupt de två skiljer sig åt i sina känslomässiga och intellektuella världar. På samma sätt beskriver Raabe i "Hungerpastorn" skillnaden i livsåskådning mellan tysken Hans Unwirsch å ena sidan och juden Moses Freudenstein å den andra. Raabe lägger de karakteristiska orden i den senares mun:

"Jag har rätt att vara tysk endast där det passar mig, och rätt att avsäga mig denna ära närhelst jag så önskar. Vi judar är de sanna kosmopoliterna, världsmedborgare av Guds nåd eller, om ni så vill, av Guds missnöje. - I århundraden har denna exceptionella ställning inneburit stora olägenheter för oss, men nu börjar de mest angenäma aspekterna av detta förhållande att framträda. Vi kan stå stilla medan ni skyndar, våndas och oroar er. De framgångar ni vinner, ni uppnår för oss, era nederlag behöver inte bekymra oss. - Vi är passagerare på ert fartyg, som styr enligt idealet om det bästa tillståndet; men om barken misslyckas är det bara ni som drunknar; vi har våra livbälten och svänger glatt och säkert under vrakspillrorna."

Detta skrevs - märk väl - inte efter världskriget, utan 1863. I sin "Hungerpastor" förebådar Raabe också den judiska litteraturens karaktär och verksamhet. Maximilian Harden, Eotnil Ludwig Siegfried Jacobsohn, Alfred Kerr, Kurt Tucholsky etc. är alla söner till Moses Freudenstein.

Glaubrecht och Wilhelm von Polenz visar de lantliga judarnas fördärvliga ocker.

Genomslaget för de många böcker och skrifter som behandlade judendomens problem under åren 1880, 1890 och 1895 var inte särskilt stort. Den nådde inte långt utanför de bildade klasserna. Även då var pressen till stor del i händerna på judar, och dessa gick i allmänhet inte in i diskussioner med judarnas motståndare, utan tystade helt enkelt ner deras skrifter. Tidningsläsaren, som tenderade att tillfredsställa sina intellektuella behov enbart genom sin favorittidning, fick inte veta någonting alls om den judiska frågans existens.

Hovpredikanten Adolf Stoecker dök upp i Berlin på 1970-talet. Han var inte "antisemit" i ordets vanliga bemärkelse men blev ändå i viss mån den tyska "antisemitismens" fader. Stoecker, som kejsar Wilhelm I hade kallat från Metz till Berlin, insåg faran med socialdemokratin bara några år efter kriget på 1970-talet. Han insåg också att den socialdemokratiska rörelsen inte kunde undertryckas med våld. Han började kämpa för den tyske arbetarens själ vid offentliga möten i Berlin med de marxistiska ledarna. De inledande misslyckandena störde inte den modige mannen. Hans tapperhet och kraften i hans tal gjorde snart intryck på de till en början motvilliga massorna. Socialdemokratin hade funnit en motståndare som den aldrig tidigare hade sett maken till. En senare författare (Paul Broecker) skrev en gång att socialdemokratin en gång hade känt Stoeckers grepp om sin hals och aldrig riktigt hade blivit av med märket av detta dödliga grepp.

I sin kamp mot socialdemokratin och anarkismen för kristendom och monarki var Stoecker tvungen att inse att stora delar av judendomen, men framför allt den judiska storstadspressen, innerst inne stod på marxismens sida och knappt dolde sitt bittra hat mot kristendom, tyskhet och monarki. Han vågade då ge judarna, som han ansåg vara Bibelns "utvalda folk", rådet att visa lite mer blygsamhet.

Rådet var gott; att följa det skulle också ha legat i judarnas intresse. Men den judiska fåfängan tålde inte minsta tillrättavisning. En storm av indignation uppstod i den judiska och judiskt influerade pressen och Stoecker stämplades som en mörkerman, en fanatiker. Hans privatliv granskades, vartenda ord han sade skrevs ned för att man skulle kunna bygga falska anklagelser på det, fällor gillrades för honom, han drogs in i rättegångar, men den modige mannen kunde inte fällas. De uppnådde motsatsen till vad de hade velat uppnå: Å ena sidan blev Stoecker en allt hårdare motståndare till judarna, men å andra sidan blev skarorna av arbetare och småborgare samt studenter, som såg Stoecker som sin ledare, allt tätare.

De framgångar som Stoecker uppnådde under dussintals offentliga möten förverkligades tyvärr inte fullt ut. Stoecker var en utmärkt talare, en enastående agitator, men ingen organisatör. Hans fientlighet mot judar grundade sig också mindre på raskunskap än på kristet-religiösa överväganden. Så förblev det med lysande möten, som tyvärr rann ut i sanden alltför tidigt. Dessutom stödde Bismarck, av högre politiska skäl, inte den så kallade "Berlinrörelsen" som Stoecker hade startat, utan hindrade den. Rörelsen gick i stöpet, Stoecker tvingades lämna det tyska konservativa partiet och han slutade som en ensam man i vildmarken, hedrad av många men utan någon större politisk makt. Men de frön han hade sått grodde här och där. När Tysknationella folkpartiet bildades vintern

1918-1919 fanns ett antal av Stoeckers elever med bland grundarna, till exempel deputerade Behrens, Hülser, Mumm, Lindner med flera.

Under tiden hade även andra centra för antijudaism vuxit fram: År 1880 hade Bernhard Förster, Nietzsches svåger och äldre bror till den senare antijudiske parlamentsledamoten Paul Förster, samlat in 265.000 röster för en, för övrigt ganska tam, "antisemitisk petition". I petitionen uppmanades rikskanslern att vidta åtgärder mot judendomens och den judiska andans frammarsch. Petitionen hade ingen positiv effekt.

På den tiden fanns det människor i alla intellektuella läger, i alla partier, som var mycket misstänksamma mot judarna. Det enda som förenade dem var deras inställning till judendomen och deras kärlek till sitt folk. Antijudiska kongresser hölls i Dresden 1882 och i Kassel 1886. De fick dock föga uppmärksamhet i offentligheten. De fick knappast heller några praktiska konsekvenser, eftersom deltagarna stod alltför långt ifrån varandra i sina åsikter. De var endast i viss mån eniga om att något måste göras åt judarnas arrogans. I andra frågor var åsikterna fundamentalt olika. Det fanns inget antijudiskt parti. En ung bibliotekarie vid Marburgs universitet, Dr Otto Boeckel, som bara hade lösa kontakter med likasinnade i Berlin etc., agerade på eget initiativ. År 1887 ställde han upp som antijudisk riksdagskandidat i valkretsen Marburg-Kirchhain Frankenberg och blev invald.

I Reichstag betydde dr Boeckel till en början mycket lite som enskild person. Men i Hessen steg hans betydelse snart till en oväntad nivå. Han blev en slags bondekung. Som O. Glaubrecht beskrev i sin ovan nämnda bok "Das Volk und seine Treiber" (Folket och dess drivkrafter) hade trycket från judarna där blivit outhärdligt. De många judarna på landsbygden hade blivit rika som köpmän och ockrare, men bönderna hade blivit fattiga. Tusentals hessiska bönder arbetade nu bara för judarna, i vilkas intresseslaveri de var förslavade. Hela byar var intecknade till judarna. Den ena byn "tillhörde" en jude, den andra en annan. I en by hade en del av bönderna sjunkit ner i en letargi som ledde dem allt djupare in i beroendet. Grannen kunde inte sälja en ko, en gris eller ett halvt kilo spannmål till sin granne utan att juden ingrep som handlare och mäklare.

Dr Boeckel körde in i dessa outhärdliga förhållanden som en blixt från klar himmel. Tack vare sin kraftfulla talförmåga lyckades han skaka bönderna ur deras slöhet. Och när de väl hade insett att de förhållanden som de hade ärvt inte var naturliga eller gudagivna, ändrade de sitt sätt att leva snabbare än någon hade kunnat förvänta sig. Boeckel var inte bara en otroligt skicklig talare, utan också en

organisatör. Han grundade en bondeförening som sysslade med köp och försäljning av jordbruksprodukter och därmed gjorde judarna överflödiga. Boeckel fortsatte steg för steg med sin agitation. Han reste från by till by, från distrikt till distrikt och lämnade överallt efter sig filialer till sin bondeförening. På detta sätt erövrade han systematiskt och permanent och. Överallt hade han betrodda män som var hängivna honom och lydde hans minsta vink. Hans popularitet växte snart till en sådan grad att hans ankomst till en by firades med festligheter. Bönderna kände att det var en befriare från ett förtryckande beroende som talade till dem. Det var en rörande händelse när en bonde, som hade rest i timmar och därför var lite sen till ett möte, lyfte upp sin lilla dotter, som han hade tagit med sig, så att hon kunde se Boeckel, och sade till henne: "Se på den mannen där. Gud har sänt honom till oss."

Under tiden hade också andra antijudiska ledare dykt upp på scenen. Den passionerade talaren Dr Henrici hade talat i ett antal städer och orsakat en enorm uppståndelse. Men snart framträdde en man som skulle tas på mycket större allvar: den tidigare yrkesofficeren Max Liebermann von Sonnenber, som kom från det konservativa lägret. Von Liebermann, en mycket viktig talare och lysande debattör, reste över hela Tyskland och grundade många antijudiska och "tysk-sociala" föreningar. Samtidigt misslyckades han inte med att säkra en valkrets i Hessen (Fritzlar- Homberg-Ziegenhain). Hans egentliga arbetsfält var dock inte Hessen utan Tyskland, medan Dr Boeckel medvetet begränsade sig till Hessen och systematiskt lade den ena byggstenen ovanpå den andra.

Det var främst tack vare Boeckels arbete som antalet antijudiska riksdagsledamöter ökade till fem i valet 1890: Boeckel, Oswald Zimmermann, Pickenbach, Ludwig Werner Lind Max Liebermann von Sonnenberg. Alla valdes in i Hessen, de tre första i Boeckels distrikt, medan Liebermann von Sonnenberg hade sökt sin egen valkrets. Ludwig Werner hade vunnit en valkrets i Niederhessen, som han snart utökade med en andra valkrets.

Vid nästa val - 1893 - ökade antalet antijudiska deputerade till 16, inklusive några sachsiska valkretsar som Dresden, Pirna och Bautzen.

Detta var i stort sett höjdpunkten för den antijudiska rörelsen vid den tiden, vilket följande siffror visar: de antijudiska partierna drog in

Simmen	Ledamot av parlamentet	
1887	11 663	1
1890	47 536	5

1893	263 861	16
1898	284 250	13
1903	244 543	11
1907	248 519	16 1)
1912	356 455	13 2)

1) Inklusive medlemmar i Ekonomiska Föreningen.

2) Inklusive 3 medlemmar av det antijudiska tyska reformpartiet, 10 medlemmar av den ekonomiska föreningen, men inte alla som kunde betecknas som motståndare till judarna.

I själva verket uppnåddes därför knappast några framgångar mellan 1893 och 1912. De interna stridigheterna inom den antijudiska gruppen förhindrade alla sådana framgångar. Särskilt ledarnas grundinställning var alltför olika. Det fanns fortfarande några anhängare till Stoecker, det fanns den i grunden konservativt sinnade Liebermann von Sonnenberg, det fanns Dr Boeckel, som hade tagit med sig en stark demokratisk ådra från sin hemstad Frankfurt, det fanns de sachsiska deputerade runt Zimmermann, som var utpräglat borgerliga, och slutligen fanns den mycket arbetarvänlige Hamburg Friedrich Raab. Ett litet parti kunde inte smälta så många riktningar. År 1894 i Eisenach - efter påtryckningar från väljarna - skedde en tillfällig sammanslagning i "Tyska socialreformpartiet", men detta artificiellt bildade parti föll snart sönder igen. "Tyska reformpartiet" under Boeckel och Zimmermann uppstod på nytt, medan partiledarna kring Liebermarin och Raab gick samman med några andra riksdagsledamöter som var nästan färglösa i judefrågan och bildade "Ekonomiska föreningen".

Men det var inte bara sakliga meningsskiljaktigheter som gjorde det svårt för ett enat parti att existera. Ledarnas ambition, envishet och disciplinlöshet hade också en katastrofal effekt.

Snart blev också dr Boeckel och Zimmermann osams, så att helhetsbilden av rörelsen blev ganska obehaglig. Senare tillkom andra män och andra tendenser: Alwardt valdes in i Arnswalde och blev centrum för den s.k. "Radau-antisemitismen".

Men när rörelsen redan hade lidit stor skada i fråga om offentligt anseende, framträdde några män som skulle tas på största allvar och åtnjöt respekt från både vänner och fiender: den tidigare nämnde Friedrich Baab från Harnburg, greve Ludwig Reventlow från Kiel (Ernst Reventlows bror), domare Laftmann från

Schmalkalden och ledaren för det tyska riksförbundet för handelsassistenter, Wilhelm Schack. Men denna storhetstid Wilhelm Schack måste dra sig tillbaka från det offentliga livet, greve Ludwig Reventlow dog och Raab, som var känslomässigt skakad av förlusten av sina käraste vapenbröder, blev gammal före sin tid. Dr Boeckel hade redan försvunnit från rörelsen. Han, som inte hade någon som helst kommersiell talang, hade grundat ett stort boktryckeri i Marburg, som han inte kunde upprätthålla. Han fick dra sig tillbaka till Berlin och vara glad att han där fann ett hem i "Bondeförbundet", som han tidigare hade kämpat emot. I dag är till och med den tidigare hessiske bondekungen sedan länge täckt av jorden.

I allmänhet måste man säga att partiets antijudiska historia inte är särskilt glädjande. De flesta av dess företrädare fokuserade på agitation. Framgången med demonstrationer blev alltings måttstock. Den vetenskapliga forskningen hos den politiska antijudaismens föregångare hamnade i bakgrunden. Kampen mot likasinnade fördes med större noggrannhet och framför allt med större bitterhet än kampen mot fundamentala motståndare.

En man höll sig i bakgrunden under denna tid, liksom tidigare och senare: Theodor Fritsch i Leipzig. Han blev rörelsens skribent, materialsamlare och forskare. Han var bara i liten utsträckning involverad i det egentliga partiarbetet. Däremot var han outtröttlig när det gällde att publicera skrifter och flygblad. Han gav ut "Brännande frågor", "Handbok i den judiska frågan" och ett antal andra böcker. Han ansträngde sig allvarligt och med stora personliga uppoffringar för att förhindra att den antijudiska rörelsen skulle plana ut. Och han lyckades verkligen förhindra det. Gradvis lyckades han samla kring sig en stor och växande grupp män (och kvinnor) som hade gjort sig oberoende av fraser och dagsaktuella åsikter. Denna grupp höll ihop även när den politiska antijudaismen inte längre betydde så mycket under åren före första världskriget.

Judarnas ledare insåg snart att Theodor Fritsch var deras värsta motståndare eftersom han var den mest sansade, bäst informerade och mest objektiva kämpen. De fördömde honom varhelst de kunde och lade den ena stämningen efter den andra på honom. Då och då lyckades de till och med få honom dömd, men utan att kunna få den modige mannen att ändra sig.

Antijudaismen hade utvecklats i Tysk-Österrike oberoende av det tyska riket. Hans far och mångårige ledare var riddaren Georg von Schönerer. Han var radikal i alla avseenden. Han var en övertygad heltysk, en övertygad motståndare till judarna och även en motståndare till klerikalismen. De inspirerande talarna Franz Stein, Karl Krog, Karl Hermann Wolff och andra var hans lärjungar. Den kloke och

vältalige senare borgmästaren i Wien, Karl Lueger, blev en motståndare till Schönerer. Som inbiten habsburgare kämpade han mot den alltyska idén och förkastade också Los-von-Rom-rörelsen som Schönerer hade gett upphov till.

Det blev snart samma sak i Österrike som i kejsardömet: de antijudiska partierna slösade bort sin huvudsakliga energi på att gräla sinsemellan. Judarna blev den skrattande tredje parten.

Under tiden hade det både i kejsardömet och i Österrike bildats ett antal föreningar som stod på antijudaistisk grund eller åtminstone, på samma sätt som den gamla preussiska officerskåren, vägrade att ta emot judar. Framför allt utförde de tyska studentföreningarna inom den akademiska ungdomen viktiga och varaktiga utbildningstjänster. De tyska ungdomsförbunden, som mellan 1895 och 1900 fanns representerade i ett sjuttiotal städer, arbetade i liknande anda bland unga köpmän, tekniker och hantverkare. Det alltyska förbundet var också inåt fientligt inställt till judendomen.

Starka och inflytelserika ekonomiska grupper som undgick den judiska ekonomiska makten var framför allt "Bund der Landwirte", som senare utvecklades till "Landbund", och "Deutschnationale Handlungsgehilfen-Verband", som grundades i Hamburg 1893 av Raabs andliga lärjungar och utvecklades på ett häpnadsväckande sätt. Det stora förbundet, som vid slutet av sin verksamhet hade ca 400.000 medlemmar med en genomsnittlig månadssumma på 4,30 RM och tillgångar på ca 100 miljoner RM, som enligt sina stadgar inte accepterade judar och även avvisade annonser från judiska företag, utsattes under de sista åren av sin existens tidvis för risken att hamna under inflytande av centern och gick efter den 2 maj 1933 upp i Tyska arbetsfronten, sedan det redan hade haft ett stort antal nationalsocialistiska medlemmar och försett nationalsocialismen med många värdefulla medkämpar.

Ett ord om den antijudiska pressen under förkrigstiden: denna press hade att kämpa med särskilt svåra omständigheter. En tidning kan inte leva enbart på prenumerationsavgifter. Den var beroende av annonser. Å ena sidan var många av de affärsmän som föredrog att använda sig av tidningsannonser judar, och å andra sidan var det så att fram till den nationalsocialistiska omorganisationen var det judar som satte in många annonser, och följaktligen kunde en tidning som tog ställning mot judendomen ändå inte publicera judiska annonser. De antijudiska tidningarna led alltså mest av brist på pengar. De kunde inte få tag på kompetenta medarbetare, utan fick nöja sig med andra och tredje klassens personal och kunde därför inte mäta sig med de rika judiska tidningarna. Många tidningar gick i

konkurs efter en kort period av välstånd. Inte ens dr Boeckel kunde upprätthålla sitt "Reichsherold", som effektivt hade satt stopp för det judiska styret i Hessen. Följden blev att de flesta antijudiska tidningar och tidskrifter efter en kort tid gick i konkurs igen. Endast Theodor Fritsch i Leipzig fortsatte att ge ut sina "Deutschsoziale Blätter" och, efter att han överlämnat dem till Liebermann von Sonnenberg, månadsmagasinet "Hammer". Efter hans död fortsatte tidskriften sin kamp mot judendomen i den gamle mästarens anda fram till våren 1940.

II.

Det nationella uppvaknandet

1.

Det nationella målet

Första världskriget kunde ha eliminerat de kvarvarande kast- och klasskillnaderna genom kamratskap i frontlinjen.

Ett folk som stod enat i motgång och död borde ha insett detta unika, historiska ögonblick för att förverkliga det yttersta målet att förena alla tyskar i en sann nationell gemenskap. Istället kvarstod under hela kriget motsättningen mellan front och scen, motsättningen mellan den stridande armén och hemlandet, och den förstärktes och främjades ständigt av den "inre fienden", tills revolten 1918 gav seger åt de nationsförstörande agitatorerna, ledde till kollaps och slet sönder de krafter som byggde den nationella gemenskapen genom den katastrofala idén om klasskamp. Den inre fienden var juden; juden på scenen, i skrivsalarna, på militärsjukhusen, juden i hemmet, i livsmedelsindustrin, i det marxistiska så kallade arbetarledarskapet, i parlamenten, juden som en öppet och i hemlighet verkande frätande makt. I stället för att ställa fuskaren, krigsprofitören och den politiske agitatorn mot väggen, lämnades dessa tre grupper, som nästan uteslutande bestod av judar och stod under judisk ledning, att förbereda dolkstöten i ryggen på den stridande armén, att undergräva motståndet i hemlandet, men framför allt att systematiskt förstöra folkets enhet på nationell grund, på vilken ensam en framtid för Tyskland är möjlig. "Kanslierna var fyllda med judar. Nästan varje kontorist var jude och varje jude en kontorist. Jag förundrades över detta överflöd av kämpar för det utvalda folket och kunde inte låta bli att jämföra dem med de glesa representanterna vid fronten." (Adolf Hitler, "Mein Kampf", volym 1, sidan 211.)

I november 1918 bröt Tyskland samman internt och blev en bricka i spelet, inte bara för de segrande staterna, utan framför allt för alla de mörka krafter som nu spred sig inom landet i all sin tydlighet och offentlighet.

De antijudiska kravens berättigande erkändes därmed och de tidigare ansvariga stats- och partiledarnas misslyckande blev tydligt. Den nationella pånyttfödelsen blev nu alla sanna tyskars mål. Volkstum, ras och blodsgemenskap blev för dem de avgörande grundvalarna för en ny tysk konstruktion, och begreppen nation, stat, klass och samfund fick med rätta stå tillbaka för Volkstum, ras och blodsgemenskap. Den judiska frågan blev därmed naturligt nog en av de mest avgörande framtidsfrågorna. Redan innan Adolf Hitler framträdde som politiker konstaterade han dagarna efter novemberkollapsen 1918: "Det finns ingen pakt med judarna, bara det hårda antingen-eller." (Hitler, "Mein Kampf", sidan 225.)

2.

Utvecklingen av folkliga organisationer, föreningar och partier

Dig Deutsch-Völkische Partei, grundat 1914 under Werner, som hade samlat alla tendenser av förkrigstidens antijudaism, gick 1918/19 upp i Deutschnationale Volkspartei, eftersom man vid den tiden ansåg att ett stort "högerparti" måste samlas till nationalförsamlingen, utan att inse att Deutschnationale Partei inte heller var rent från judiska stamfränder, frimurare och företrädare för judendomen. Med tiden utvecklades en nationalistisk falang inom Deutschnationales Partei, som i allt högre grad motsatte sig partiets utveckling som helhet. Denna opposition ledde till att riksdagsledamöterna von Graefe, Wulle och Henning avgick i september 1922 och att Deutsch-Völkische Freiheitspartei grundades, vilket uteslöt alla judar ur dess led.

I december 1918 Deutsch-Völkischer Bund, som 1920 utvidgades till Deutsch-Völkischer Schutz- und Trutzbund. Under ledning av Alfred Roth spred sig förbundet från Hamburg över hela riket och var under flera år samlingspunkten för alla etniskt sinnade människor vid sidan av Alldeutscher Verband.

När Deutsch-Völkische Schutz- und Trutzbund, en skapelse av Alldeutscher Verband, upplöstes av den fientliga regeringen 1922 på grund av dess antijudiska och i stor utsträckning antijudiska utbildningsarbete, gick de flesta av de hundratusentals människor som hade tillhört organisationen eller som hade

informerats av den om farorna med judendomen med i det vänligt sinnade nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet.

Under de första åren efter kriget grundades ett antal föreningar, framför allt naturligtvis frontkämparnas föreningar, som alla mer eller mindre såg det nationalistiska målet och försökte förverkliga det. Sålunda bildades "Stahlhelm, Bund der Frontsoldaten", "Wehrwolf", "Jungdeutsche Orden", "Oberland", "Bayern und Reich", "Frontkriegerbund" och andra organisationer, som alla byggde på en soldatmässig grund. Dessa militära organisationer rekryterades till stor del från förband som hade satts in i Övre Schlesien för att försvara sig mot den polska invasionen.

I mars 1920 ägde "Kappkuppen" rum under hakkors av "22 Brigaden Ehrhardt" "hakkors på stålhjälmen, svart-vit-rött band...". Överallt fördes kampen som en nationalistisk kamp, medvetet och omedvetet. Efter den misslyckade kuppen blev organisationerna alltmer distraherade från sina yttersta nationella mål, vilket var desto lättare eftersom de saknade politisk ledning eller representation. De flesta föreningar såg som sin uppgift att utbilda och träna i en sann och nationell anda, och den nationella uppgiften försvann alltmer. År 1929 hamnade "Jungdeutscher Orden" till och med i det judiska statspartiets demokratisk-politiska vatten. Från och med då fördes hela den nationella kampen enbart av det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet.

3.

Det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet 1)

1) Jämför detta med avhandlingen av Dr Ulrich von Hasselbach från Breslau: "Die Entstehung der nationalsozialistisehen deutschen Arbeiterpartei 1919-1923", Leipzig 1931, Hochschulverlag Karl Vater.

Efter kriget fanns det två folkrörelser i Bayern ur vilka de första anhängarna av nationalsocialismen växte fram. Det var Thulesällskapet, som poeten Dietrich Eckart tillhörde, och Bayerska skydds- och försvarsförbundet, som grundades 1919. Thulesällskapet hade mottot: "Tysk, håll ditt blod rent". Den gisslan som de styrande i München-sovjetrepubliken, judarna Kurt Eisner och Max Lewin, hade skjutit på Lultpoldgymnasiet i München kom från dess led. Dietrich Eckarts kampanjtidning "Auf gut deutsch" blev snart ett av de viktigaste stridsorganen mot den röda mordiska pöbeln och judendomen. Dietrich Eckart blev senare en pålitlig

vän till Adolf Hitler. Hans död, kort efter frigivningen från fängelset på 2 juldagen 1923, blev den första allvarliga förlusten för NSDAP. Tidningen "Völkische Beobachter" i München tillhörde ursprungligen Thulesällskapet.

Oberoende av detta grundade Anton Drexler, en verktygsmakare från München, det tyska arbetarpartiet tillsammans med fem andra män. Adolf Flitler blev bekant med denna krets i samband med en föreläsning av Gottfried Feder om att bryta ränteslaveriet. Den 17 september 1919 blev han den sjunde medlemmen i partiet. Adolf Hitler, ritare till yrket, född den 20 april 1889 i Braunau i Innviertel, hade deltagit i världskriget som tysk frontsoldat och återvänt sårad. Under revolutionsdagarna låg han på sjukhus i Pasewalk, tillfälligt blind på grund av giftgas. På grund av sitt deltagande i kriget i den tyska armén hade han förlorat sitt österrikiska medborgarskap, medan de tyska myndigheterna inte naturaliserade honom. Medan otaliga östjudar som hade strömmat till Tyskland naturaliserades under efterkrigstiden och bosatte sig i Tyska riket som "tyska medborgare av judisk tro", behandlades en man av rent tysk härkomst (Hitlers förfäder kan spåras tillbaka till 1500-talet som tyska bönder i Niederösterreich), som hade tilldelats Järnkorset I och II klass under andra världskriget, som en "statsmedborgare". År 1932 utnämnde delstatsregeringen i Braunschweig, som nationalsocialistisk regering, honom till regeringsråd, vilket gav honom rättigheterna som tysk medborgare efter att han redan hade fullgjort sina plikter som sådan på ett föredömligt sätt i två decennier. I och med Hitlers tillträde i september 1919 fick det lilla tyska arbetarpartiet en ledare som med energi, ihärdighet och ledarskap, som en enastående talare och mästerlig organisatör, åstadkom partiets enorma uppgång. Med honom fick kampen mot judendomen sitt verkliga huvud och bäraren av dess seger. Den 24 februari 1920 höll det tyska arbetarpartiet sitt första massmöte i Hofbräuhaus i München. Adolf Hitler presenterade de 25 punkterna i programmet, som mottogs med stort jubel av publiken. Denna dag betraktas med rätta som det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiets (NSDAP) födelse. Tidningen "Völkischer Beobachter" blev rörelsens organ 1921 och Adolf Hitler valdes till partiledare den 1 augusti 1921 efter en partiförening.

Till de ledande personerna från denna tidiga period hör Adolf Hitler, Gottfried Feder och Dietrich Eckart: Julius Streicher, Hermann Esser och Alfred Rosenberg, sedan 1921 redaktör för "Völkischer Beobachter". För att kunna hävda sig mot marxisternas angrepp bildade partiet ett eget samlingsskydd, det senare SA, som först 1925 efter partiets rekonstruktion fick enhetlig klädsel, mössa och brun skjorta.

Under den följande tiden knöt partiet närmare band till de kamporganisationer som fanns vid sidan av partiet: den bayerska invånararmén (grundad den 18 april 1919, självständig som militärförening den 19 september 1919, upplöst i mitten av 1920), ledd av Forstrat Escherich, och alliansen "Bayern och riket". Tillsammans med dessa gick den tillfälligt med i Bayerns förenade patriotiska föreningar, men lämnade efter den stora demonstrationen mot ockupationen av Ruhr den 14 . januari 1923 på Königsplatz i München. År 1923, som började med förföljelsen av den nationalistiska rörelsen på partikongressen i januari, var fullt av strider. En blodig konfrontation förväntades redan den 1 maj 1923. På Oberwiesenfeld höll det "tyska kampförbundet" under överstelöjtnant Kriebel vakt, till vilket SA. under kapten Göring, "Oberland"-förbundet under Dr Weber och "Reich War Flag"-förbundet hörde. På den tyska dagen i Nürnberg stod general Ludendorff i spetsen för den tyska frihetsrörelsen.

Adolf Hitlers försök att rädda det av separatism och kommunism hotade riket genom ett väpnat uppror den 8-9 november 1923 misslyckades på grund av förräderiet från statskommissarie general von Kahr i Bayern och Reichswehrgeneral von Lossow. 16 nationalsocialister som marscherade genom München den 9 november 1923 under ledning av Adolf Hitler och Erich Ludendorff sköts av delstatspolisen, Adolf Hitler arresterades några dagar senare, partiet förbjöds och Adolf Hitler och hans medkämpar ställdes inför rätta.

Under den tid då partiet var förbjudet försökte olika män hålla sig kvar politiskt, men mycket snabbt uppstod splittring: i Bayern uppstod ett "Völkischer Block", i Baden, Sachsen och Württemberg ett "Völkisch-Sozialer Block", i norra Tyskland bildades i augusti 1924 en sammanslutning av nationalsocialister och den tysk-völkiska frihetsrörelsen under namnet "Nationalsocialistiska frihetsrörelsen", men detta ledde inte till full enighet, eftersom en stor del av de mest aktiva nationalsocialisterna lämnade partiet. Medan riksdagsvalet den 4 mars 1924 hade resulterat i 32 riksdagsmandat och till och med 27 delstatsparlamentsmandat i Bayern till följd av Hitlers lysande försvarstal inför den nationalsocialistiska folkdomstolen, sjönk denna siffra till 14 riksdagsmandat i riksdagsvalet den 7 december 1924. Riksdagsledamöterna bestod då av Feder, Frick, Dietrich för nationalsocialisterna, Graefe för Deutsch-Völkische och Ludendorff som oberoende representant.

Den 20 december 1924 frigavs Adolf Hitler från fängelset på Landsbergs fästning, och den 27 februari hölls det första nationalsocialistiska massmötet efter partiets återupprättande. Adolf Hitler tog över ledarskapet, vilket tydligt skilde NSDAP. från alla andra nationalistiska grupper, och på kort tid hade partiet återigen vuxit

över sin styrka i den misslyckade framryckningen i november 1923. Även om de första åren av uppgången var svåra, tog NSDAP. i det ögonblick som kampen mot Young Plan inleddes ledningen bland alla nationalistiska rörelser, som den snabbt gick om. nationella rörelser, som den snabbt gick om och svalde upp.

Följande översikt över resultaten av valen till riksdagen, den preussiska landdagen och rikspresidentvalet ger en tydlig bild av völkisch-rörelsens seger:

Valresultat till riksdagshuset från	Nationellt socialist Tyskland Arbetarpartiet		Nationella socialist Frihetspartiet	Tysk socialist parti		
	Väljare i kvarn.	Ner beställd	Väljare i kvarn.	Ned beställt	Väljare i kvarn.	Ned beställd
6 juni 1920	-	-	-	-	-	-
Slut 1920	-	-	-	3	-	-
4 maj 1924	-	-	1,9	32	0,3	4
7 december 1924	-	-	0,9	14	-	-
20 maj 1928	0,8	12	-	-	-	-
14 september 1930	6,4	107	-	-	-	-
31 juli 1932	13,7	230	-	-	-	-
6 november1932	11,7	196	-	-	-	-
5 mars 1933	17,2	288	-	-	-	-

Resultat av rikets presidentval	Adolf Hitler (NSDAP.)
	Väljare i kvarn.
1:a valomgången 13 mars 1932	11,3
2:a valomgången 10 april 1932	13,5

Valresultat till Preussiska parlamentet från	Nationellt Socialist tyska väljare i kvarn.	Socialistiska Arbetarpartiet Från beställd	Nationella Tyska socialister Frihets väljare i kvarn.	Från beställt	parti parti väljare i kvarn.	Ned beställd
20 februari 1921	-	-	-	-	-	-
7 december 1924	-	1	0,4	-	-	10

20 maj 1928	0,3	6	-	-	-	-
24 april 1932	8,0	162	-	-	-	-
5 mars 1933	10,3	211	-	-	-	-

Med Adolf Hitlers utnämning till rikskansler den 30 januari 1933 tog rörelsen över ledningen av rikspolitiken, och i folkomröstningarna i november 1933 och augusti 1934 röstade det tyska folket nästan enhälligt för Adolf Hitler.

NSDAP:s program, som beskrevs som oföränderligt, innehöll följande punkter som tydligt beskrev partiets ståndpunkt i judefrågan.

Punkt 4: Du kan bara vara medborgare om du är medlem av folket. Endast de som är av tyskt blod kan vara Volksgenosse, oavsett konfession. Ingen jude kan därför vara medlem av folket.

Punkt 5: Den som inte är medborgare ska bara kunna bo i Tyskland som gäst och måste omfattas av invandringslagarna.

Punkt 6: (l. stycket): Rätten att bestämma statens ledning och lagar måste endast tillhöra medborgaren. Vi kräver därför att varje offentligt ämbete, oavsett dess natur, vare sig det är i riket, staten eller kommunen, endast får innehas av medborgare.

Punkt 7: (2:a meningen): Om det inte är möjligt att föda hela befolkningen, skall medlemmar av främmande nationer (icke-medborgare) utvisas från riket.

Punkt 8: All ytterligare invandring av icke-tyskar måste förhindras. Vi kräver att alla icke-tyskar som har invandrat till Tyskland sedan den 2 augusti 1914 omedelbart ska tvingas lämna riket.

Det är också värt att notera formuleringen i det inträdesformulär som varje ny medlem måste underteckna:

Jag är av tysk-arisk härkomst och fri från judiskt eller färgat rasligt inflytande, tillhör inte någon frimurarloge eller något annat hemligt sällskap eller något annat parti och kommer inte att ansluta mig till något sådant parti under den tid jag är medlem i det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet.

Inom partiet är principerna extremt strikta. Enligt besluten i utrednings- och skiljedomskommittéerna accepteras ingen med judiskt blod i ådrorna, dvs. en utredning måste visa att deras förfäder inte var judar fram till den sista verifierbara generationen. För sådana beslut inrättade partiet en särskild avdelning för familjehistoria och judiska frågor, den så kallade "NS.informationen", vars chef i april 1933 kunde införlivas i staten som "expert för rasforskning vid Reichsministerium des Innern". Dessutom inrättade SS, Schutzstaffel, en styrka för särskilt skydd av ledarskapet, en "rasbyrå", som krävde medlemmar i SS. De krävde intyg om härstamning och ärftlig lämplighet från SS-medlemmar, på grundval av vilka ledningen utfärdade en äktenskapslicens. Aldrig tidigare hade ett parti så skarpt tagit fasta på och försökt genomdriva den nationalistiska idén.

I staten skapade lagen av den 7 april 1933 "om återställande av den professionella offentliga förvaltningen" möjligheten att avskeda tjänstemän av icke-arisk härkomst från den offentliga förvaltningen samt politiskt opålitliga och partibokstrogna tjänstemän. Genom en lag av den 10 april 1933 blev det möjligt att under vissa förutsättningar återkalla advokatlicensen för icke-ariska advokater, och judar utestängdes också i stor utsträckning från det offentliga livet. En lag av den 25 april 1933 "mot alienationen av tyska skolor och universitet" innehöll den välkomna bestämmelsen att antalet icke-ariska studenter på högskolor och universitet inte fick överstiga hundra av den icke-ariska befolkningen i riket. Endast inom ekonomin, den egentliga startpunkten för judisk makt i Tyskland, förblev det judiska inflytandet betydande under en längre tid, även om judarna också här systematiskt förtrycktes, och många av dem hade tyvärr skaffat sig en paragraf bakom vars rygg de fortsatte att bedriva sin verksamhet.

Ungdomsförbunden i Tyska riket, med undantag för de katolska konfessionella förbunden, absorberades av Hitlerjugend, inklusive sådana som "Geusen", "Wanderwögel", "Jungnationale Bund" och "Fahrenden Gesellen" (ungdomsorganisation för det tyska gesällförbundet), som tidigare hade varit antijudiska. I Hitlerjugend och i "Bund deutscher Mädchen", den motsvarande flickorganisationen, rådde en strikt rasprincip och judar av judisk härkomst accepterades inte.

Särskilt stränga är raskraven för den tyska bondebefolkningen, som skapades av Reichsbauernführer R. Walther Darré i Erbhofgesetz, som praktiskt taget eliminerar möjligheten att bedriva jordbruk för alla som har något judiskt blod alls.

"Deutsche Adelsgenossenschafü", som inte accepterar icke-arier, intar också en antijudisk hållning. "Deutsches Adelsblatt", kooperativets veckotidning, har

upprepade gånger gjort den judiska frågan, och i synnerhet faran för oönskad blandning med judiskt blod, till föremål för lärorika och bekämpande avhandlingar som är värda att beakta och har varit en viktig faktor för rasupplysning med en läsekrets på minst 17.000 medlemmar.

Jämfört med förkrigstiden och åren under Weimarrepubliken har pressförhållandena förändrats i grunden. Den nationalsocialistiska pressen, som är press för det parti som har ensam kontroll över staten, är i grunden antijudisk i sin grundinställning och gör också upprepade gånger många hänvisningar till judiska strävanden i en fientlig, motsägande mening. Förutom "Hammer" (fram till 1940) var "Weltkampf", grundad av dr E. Boepple i München och utgiven sedan 1941 som organ för Hohe Schule, Frankfurt am Main-filialen, och, i sin mest populära form, "Stürmer" av Julius Streicher i Nürnberg, särskilt inriktade på den judiska frågan.

Den judiska Ullstein- och Mosse-pressen har delvis försvunnit eller tvingats stänga av, så att det inte längre är möjligt att öppet framföra judiska politiska mål. Det judiska inflytandet i Hugenberg-gruppens tidningar har också eliminerats.

Adolf Bartels, litteraturprofessor från Dithmarschen i Weimar och en ytterst kontroversiell forskare, har under årtionden fört en särskild kamp på litteraturens område. Hans litteraturhistorier och hans böcker om Lessing och Heine har fått stor spridning och har i hög grad bidragit till vår kunskap om judendomen.

Kampen mot judendomen togs också upp i skönlitteraturen. Rasromaner av Jansen, Bartsch och grevinnan Salburg behandlar vissa aspekter av judeproblemet, medan Arthur Dinter först 1917 försökte komma till kärnan av judefrågan och skisserade den judiska omoralens karaktär i sin bok "Lichtstrahlen aus dem Talmud" (Ljusstrålar från Talmud) och judaiseringen av den tyska teatern i sin bok "Weltkrieg und Schaubühne" (Världskrig och teater).

Prof. Dr Hans F. K. Güntliers, Jena, stora verk "Rassenkunde Europas", "Rassenkunde des deutschen Volkes", "Rassenkunde des jüdischen Volkes" blev emellertid grundläggande för kunskapen om judendomen. Günther lade den vetenskapligt oantastliga grunden för kunskapen om judendomen och blev därmed den intellektuelle skaparen av raskunskap i allmänhet. Vid sidan av honom uppstod en mängd olika raslitteraturer, bland annat böcker och skrifter av Alfred Rosenberg, Walter Frank, Arno Schmieder, Georg Kuhn, Gerhard Kittel, Werner Gruehn, Hans Jonak von Freyenwald, F. A. Six, alter Groß och - sist men inte minst - de grundläggande "Forschungen zur Judenfrage" utgivna av Prof. W.

Frank, (hittills 6 volymer) och "Archiv für Judenfragen, Schriften zur geistigen Uberwindung des Judentums" utgivna av Antijüdischen Aktion, Berlin. Prof. Siegfried Passarges bok "Das Judentum als landschaftskundlich-ethnologisches Problem" (Judendomen som etnologiskt problem) är också unik och anmärkningsvärd.

Efter 1933 samlades den intellektuella antijudaismen i huvudsak kring de fyra förlagshusen:

Hammer-Verlag, Theodor Fritsch, Leipzig, som ger ut "Hammer",

Franz Eher Nachf., München, NSDAP:s centralförlag, som förutom "Nationalsozialistische Monatshefte" ger ut alla auktoritativa nationalsocialistiska böcker och skrifter,

J. F. Lehmann, München, som huvudsakligen publicerade arbeten av Prof. Dr F. K. Günther,

Hanseatische Verlags-Anstalt, Hamburg, utgivare av flera verk som försöker behandla judendomen ur en kristen snarare än en rasmässig synvinkel, bland annat verk om tysk förhistoria.

Vid sidan av dessa förlag finns "Deutsche Volksverlag" Dr Boepple, München, "Archiv-Verlag" i Berlin och Leipzig, "Verlag Deutsche Kultur-Wacht", Berlin-Schöneberg, m.fl.

Å andra sidan har alla politiska motståndare till kampen för ett nationellt uppvaknande i Tyskland eliminerats, både socialdemokratin och kommunismen, liksom centern och de borgerliga partier som köpts av den judiska andan och de judiska pengarna. De judiska agitatorerna och litterära författarna har antingen spärrats in, drivits över gränsen eller emigrerat - i motsats till detta sker utbildningen av hela folket i skolorna, Hitlerjugend, arbetsförmedlingen, SA och partiet medvetet i en anda av rasfostran.

Alla andra nationalistiska partier förutom NSDAP dog ut, både Deutschvölkische Freiheits-Partei (Tysknationella Frihetspartiet), som bara fanns kvar i spillror när nationalsocialisterna kom till makten, och Deutschnationale Volkspartei (Tysknationella Folkpartiet), senare känt som "Tysknationella Fronten".

Är detta slutet på kampen mot judendomen? Det råder ingen tvekan om att judendomen har pressats tillbaka politiskt, har förlorat alla sina direkta politiska maktpositioner i det tyska riket och även har lidit ekonomiska förluster. Men den organiserar kampen mot det nationalsocialistiska Tyskland ännu mer beslutsamt från andra sidan gränserna.

Det var redan ett misstag av den gamla ryska staten, som annars var en stor kännare av judarna, att den "monologiserade antisemitismen", enligt dess minister Durnovos ord; vi hotas av samma fara just nu. Judendomen är en världsmakt, och konfrontationen med den är inte bara en inrikespolitisk konfrontation, utan en världspolitisk konfrontation. Det är därför ännu mer nödvändigt att den rikedom av kunskap och material som de stora experterna på judarna, som Theodor Fritsch, Günther och andra, har samlat på sig inte rostar utan hålls skärpt. Om vi nöjer oss med vad som har uppnåtts när det gäller att trycka tillbaka judarnas inflytande, om vi slutar att hålla ett vakande öga på judarnas förehavanden i världen, skulle denna ihärdiga och beslutsamma motståndare komma till makten på nytt.

Förutom att bekämpa öppet judiskt inflytande är dock den mest nödvändiga uppgiften, i motsats till åsikterna i kretsar som bara ytligt sett är likasinnade, att återvända till sina egna rasliga värderingar och eliminera den andliga förjudningen i stora delar av det ekonomiska livet samt förnedringen av själar, som upprepade gånger praktiseras av vissa konfessionella grupper. I kampen mot själarnas judaisering förbjöds därför med rätta "Bund Ernster Bibelforscher" (Förbundet för seriösa bibelstudenter), som predikar det "utvalda" folkets världsherravälde.

III.

De tyska religiösa strävandena under senare tid

Den nationalsocialistiska statens kamp är i första hand en kamp om ideologi. Förvisso måste den rent politiska kampen om makten komma först. Erövringen av makten var så att säga grundläggningen av den nya organisationen. Men även de stora revolutionära lagarna under de första åren förändrade redan ideologiska attityder. Mänskligheten sågs inte längre ur den enade människosläktets synvinkel. Juden Sauls ord, som hade varit tongivande för nästan två årtusenden av tysk kristen kultur: "Det finns varken jude eller grek, det finns varken träl eller fri, det finns varken man eller kvinna, ty ni är alla ett i Kristus Jesus" (Gal. 3, v. 28), erkändes som ett grovt misstag, ett medvetet bedrägeri. Man lärde sig att se

människan utifrån de olika arter som Gud hade skapat och avsett, och man införde begreppet "ras" för människan. Precis som det inte finns någon "frukt" i sig, utan bara äpplen, päron, körsbär etc., finns det inte någon mänsklighet i sig, utan bara svarta, gula, bruna, nordiska, västerländska, österländska etc. raser. raser. Och det åligger varje ras att bibehålla sina egna egenskaper rena och oblandade. Av detta uppstod, som en omedelbar praktisk konsekvens, kravet att bryta regeln för en främmande ras, för en annan etnicitet, som hade tillskansat sig överhöghet i tyska länder, den ariska paragrafen och, åtminstone i viss utsträckning, tillämpningen av "numerus claustis" för de ledande yrkena i folket följde som av sig själva. - Om rasens gudagivna karaktär skulle vårdas och odlas, måste den skyddas från degeneration. Och så kom lagarna om förebyggande av ärftliga sjukdomar för att skydda folket från "födda brottslingar". - Den överflödande industrialiseringen i ett land och den därmed sammanhängande hydrocefaliska tillväxten av stora städer framstår inte längre som den högsta blomningen av kultur och välstånd som på Wilhelm II:s tid. Staden betraktas som generationernas grav och landsbygden som den evigt bubblande källan till en sund nationalitet. Arvsrättslagen fastställer denna insikt i nya bestämmelser och skapar en ny skiktning av samhället genom detta och genom omfattande bosättningar. - Favorisering, i den mån den inte baseras på meriter utan endast på sedvanerätt och traditionella fördomar, förlorar sitt existensberättigande och framstår som löjeväckande. På detta sätt röjs vägen till toppen för de dugliga från alla klasser och bakgrunder. Knytnävsarbetaren intar sin plats på lika villkor som överhuvudet. - Man inser att ett folk som inte har något förflutet inte heller har någon framtid. Och nu gräver man efter den tyska nationalitetens plötsligt avrivna rötter, skapar lokalhistoriska museer och, som Leipzigs stads dekret om religionsundervisning har gjort, introducerar den uppväxande ungdomen mindre till det judiska Gamla testamentets historia än till förfädernas religiösa och moraliska åsikter och gör dem förtrogna med fädernas seder. - Principen: "försvarslös - vanhedrad" får ny giltighet. Och nu återfår det tyska folket sin frihet att försvara sig och tar det svärd som de hade kastat åt sidan tillbaka i sin starka näve. På så sätt spirar överallt nytt liv ur nyvunnen kunskap, ur en kraftfullt förnyad världsbild. Det är drivkraften i den nationalsocialistiska staten. Dess själ!

Men själens inställning hämtar sin bästa styrka från fromheten. Det är själens anknytning till Gud som ger världsåskådningen dess bärande grund. Staten, som baserar alla sina handlingar på en viss världsåskådning, som önskar och måste önska att denna världsåskådning åtminstone på det stora hela skall vara det enande band som omsluter dess medborgare, kan därför inte vara likgiltig inför formen på den fromhet som i tusentals bäckar rinner genom nationen, gödslar den och fyller den med spirande liv. Detta är den punkt där politik och religionreligion inte bara

berör, utan överlappar varandra.överlappar varandra. Religion är inte längre bara en privat angelägenhet. Visst föds den i djupet av den enskildes själ, där människan känner kontakten med den levande, evige Guden. Men när den växer utåt och blir en samhällsfråga, blir den också den starkaste frågan i det offentliga livet, en fråga för staten, som måste vaka över helheten. Detta är statens helt berättigade anspråk på totalitet!

De kristna kyrkorna är fortfarande särskilt erkända som bärare av tysk fromhet. De gör anspråk på rätten att vara auktoritativa och ledande inom religionens område. Men den fromhet som kyrkorna organiserar får inte vara sådan att den hindrar statens världsbild eller har en nedbrytande effekt på den. Den mycket inflytelserike "kyrkofadern" Origenes (ca 250 e.Kr.) ansåg det nödvändigt att kastrera sig själv för sin fromhets skull. Enligt juden Sauls ord i 1 Kor 7:38 består fromhetens fulländning för Romkyrkan än i dag i munkarnas och nunnornas celibatliv. Om en sådan form av fromhet skulle bli allmän egendom, skulle den på det starkaste sätt strida mot statens syften och mål. Den måste därför kräva att den religion som utövas av de kristna kyrkorna inte kommer i konflikt med de ideologiska principer som den företräder och måste företräda för hela samhällets bästa.

Uppfyller Romkyrkan detta krav? Redan från början ser vi den i den hårdaste kamp mot ett Tyskland som är medvetet om sin egen natur, som står på egna ben, fritt från Rom, ja mot varje statsbildning som enbart bygger på sig själv. Till och med Augustinus, en annan lika berömd och inflytelserik "kyrkofader" (omkring 400 e.Kr.) skrev i sin "Teokrati": "Där staten inte underkastar sig och underordnar sig kyrkan, där finns djävulens stat". Den mäktigaste av alla påvar, Bonifatius VIII, krävde omkring år 1300: "Att underordna sig den romerske påven är nödvändigt för varje mänsklig varelses frälsning." När Luthers antiromerska strävanden i Tyskland uppdagades lyckades det påvliga sändebudet Aleander i Worms hota: "Om ni tyskar vill skaka av er det romerska oket, ska vi se till att ni dödar varandra." Den österrikiske katolske generalen Laudon belönas med dygdens gyllene ros för sin seger över kättarkungen Fredrik II vid Hochkirch. Påven Clemens XI vägrade att erkänna kurfursten Fredrik III som kung av Preussen och kallade Preussens upphöjelse till kungarike för en "förolämpning mot den apostoliska stolen". De ledande Rom-tidningarnas uttalanden om påvens attityd under världskriget är oförglömliga. Sålunda "Osservatore romano" den 24 maj 1919: "Den Heliga Stolens effektivitet under kriget var ständigt till förmån för Ententemakterna", och "Civiltà catholica" den 4 påsk 1919: "Under inga omständigheter kunde påven önska en seger för Centralmakterna ... Inte utan fasa kunde påven tänka på utsikten till en slutlig seger för Tyskland." Allt detta kröntes

av erkännandet från den rhenske centerpartisten Nacken: "Det var vi från centern som gjorde revolutionen" (S. Lentsch, "Romspiegel").

Denna attityd hos kyrkan i Rom har konsekvent varit förhärskande ända fram till i dag. Ledaren för den preussiska centern, Hess, förklarade: "Nationalsocialismen är fienden", och fader Mönias, skyddsling till den högt uppsatte kardinal Faulhaber (München), sade öppet: "Katolicismen bryter ryggen på varje nationalism" (bilaga till "Bayerischer Kurier" den 29 Gilbhart 1928). Det är framför allt den nära förbindelsen mellan Rom och judendomen, Roms försvar av judendomens intressen i alla dess former, som är oacceptabel för en artmedveten tysk stats världsbild. Pius XI skrev 1926: "Jag och några kardinaler är vänner till judarna och stöder Sällskapet Israels vänner i kampen mot antisemitismen." Samma år uttalade fader Aloys Mager i emer Schrift. "Deras andliga kulturella överlägsenhet gör det möjligt för judarna att agera som ledare på ett speciellt sätt ... Sett i kärlekens ljus är antisemitism inte bara en irrlära utan också ett brott." Faulhaber själv, som av Judaism USA utsetts till en av de tio bästa kristna vännerna till judendomen ("Hammer" nr 785/86), tar parti för judendomen genom att i det judiska Gamla Testamentet säga: "Vi tror på inspiration. I denna tro kräver vi om och om igen: Tyska folket, bevara vad ni har. Låt inte det dyrbara arvet från den heliga boken tas ur era händer." Och pastor R. i Rhenlandet kallade "1900-talets myt" och "Handbok i den judiska frågan" för skräpskrifter från predikstolen. Romkyrkan var alltså helt emot nationalsocialismens världsåskådning.

Protestantismen - åtminstone så långt den representeras av den ortodoxa lutherdomen - i knappast någon mindre utsträckning. "The Jewish Daily Post" gör en mycket korrekt bedömning i detta avseende: "Judendomen har förlorat sin makt. Ändå (!): den står fast! Protestantismen nöjer sig med ett partiellt motstånd (mot nationalsocialismen). Konflikten började med frågan om konverterade judar som blev pastorer ... Katolicismen ledde den mer allvarliga kampanjen. I kardinal Faulhaber fick den fram en hjälte som med risk för sitt liv (?) fortsatte att hävda den judiska sanningens värden på ett sätt som sällan har gjorts av en kristen på en universitetsstol." Protestantismens "partiella" motstånd mot nationalsocialismens världsåskådning är dock också anmärkningsvärt. I "Jahrbuch der evangelischen Landeskirche" 1932 skriver Liz. Sasse: "De protestantiska kyrkorna skulle behöva inleda en diskussion om denna artikel (§ 24 i det nationalsocialistiska programmet) med det öppna erkännandet att deras lära är en avsiktlig och permanent (bestående) förolämpning mot den germanska rasens moraliska känsla, ... att denna lära inte lämnar möjligheten öppen att den germanska eller nordiska eller någon annan ras av naturen är kapabel att frukta och älska Gud och göra hans vilja, utan snarare att det nyfödda barnet av ädlaste germanska härkomst med de bästa rasegenskaperna

av andlig och fysisk natur är lika dömt till evig fördömelse som den ärftligt tungt belastade hybriden från två dekadenta (degenererade) raser." Vid mötet med "Tyska pastorsföreningar", Nebelung 1933, uttalade pastor Kern (Göppingen) orden: "Från kyrkans bekännelse måste vi komma till en motsvarande Dainnamus (dom av fördömande) om liberalism, om Rosenbergianism. Ve den kyrka som inte har en bestämd Damnamus mot Rosenbergs utbildning och idéer!"

Det är framför allt protestantismens försvar av Juda rikes företräde bland nationerna och av judendomens andliga arv, särskilt Gamla testamentet, där lutherdomen knappast skiljer sig från Rom. Brockhaus (Elberfeld) gav nyligen ut en bibelöversättning där det i förordet om judendomen står: "Vi kunde inte säga nationer eftersom judarna var det mest framstående folket." En tidigare generalintendent i Rhenlandet förklarade: "Gamla testamentet är en oumbärlig del av vår bibel, ett dokument och en uppenbarelse som pekar på den kommande frälsningen och finner sin fullbordan i Jesus." Professor Seeberg (Berlin), en ledande gestalt inom den evangeliska kyrkan, skrev: "Inget högre kan sägas till Gamla testamentets lov än att det är den bok ur vilken Jesus lärde sig religion (!)" (se Hauck, "Heimatreligon" s. 4). Och den vitt spridda kristna tidskriften "Die Abendschule", nummer 15 av 24:e Hartungs 1935, kommenterar frågan om "Det judiska problemet i Tyskland" med följande mening: "Vi kristna får aldrig glömma vad vi är skyldiga judarna, och vi kommer aldrig att kunna betala av vår tacksamhetsskuld till dem." Det är alltså nästan samma sak i Rom och Wittenberg när det gäller motståndet mot nationalsocialismens världsåskådning.

Men om det förhåller sig på det sättet, då måste den nationalsocialistiska staten helt enkelt kämpa mot en kyrka som förkastar dess världsbild och därmed sakta men säkert undergräver grundvalarna för dess existens. Om denna kamp ännu inte har förts alls, eller bara mycket trevande, så måste vi förstå detta. En samtidig kamp mot de oerhört starka världsmakterna, som Juda, Rom, frimureriet och den gammaltroende lutherdomen, skulle helt enkelt vara bortom vår styrka. Staten skulle kollapsa till glädje för alla dess motståndare. Tiden för denna oundvikliga avgörande strid är ännu inte mogen.

Därför måste den nu förberedas i stället för den nationalsocialistiska staten och så långt som möjligt presenteras av organisationer och grenar som representerar och försvarar nationalsocialismens världsåskådning. Däri ligger berättigandet och nödvändigheten av de olika etno-religiösa rörelserna och tendenserna.

De hade redan börjat innan den nationalistiska idén fick fäste i form av den nationalsocialistiska staten. De föddes helt enkelt ur krigserfarenheterna och

längtan efter en enkel, manlig tysk fromhet som inte fanns i de kristna kyrkorna. Den förste 1) att ge form åt denna längtan var frontsoldaten Dr Niedlich (Berlin), som 1921 grundade "Bund für deutsche Kirche" (Förbundet för den tyska kyrkan) tillsammans med överpastor Andersen (Flensburg) och pastor Bublitz (Nackel). I en rad skrifter ("Das Märchenbuch", "Das Mythenbuch", "Deutscher Heimatschutz", "Jahwe oder Jesus", "Deutsche Religion als Voraussetzung deutscher Wiedergeburt", "Wegweiser zum deutschen Religionsunterricht" etc., alla utgivna av Dürr [Leipzig]), samt genom att ge ut tidskriften "Die Deutsche Kirche", förde han fram sina idéer och mål. Dessa syftade till att göra kyrkan, från vilken det tyska folket med rätta kände sig främmande, till sina själars hem igen genom att utrota allt som var främmande för deras art, särskilt judar, och eftertryckligt förtyska den. "Bund für deutsche Kirche" kräver därför avskiljande från Gamla testamentet, som med några få undantag endast är ett religiöst dokument för den för den tyska människan främmande judendomen, och även från de delar av Nya testamentet som bär denna karaktär (paulinism), ersättande av gammaltestamentliga gestalter i religionsundervisningen i kyrka och skola med tyska gudsmän (Eckehardt, Böhme, Luther, Arndt, Fichte etc.), användning av tyska sagor och användning av det tyska "Guds män" (Eckehardt, Böhme, Luther, Arndt, Fichte etc.).), användandet av tyska sagor och legender och presentationen av en "arisk-heroisk" bild av Frälsaren, där Jesus framstår som den dödsföraktande kämpen för rättvisa och sanning och som sin egen "hertig". Kort sagt, Bund für deutsche Kirche hoppas på en kosmopolitisk, gladlynt, modig, hjälpsam kristendom av handling utan några begränsningar av dogmer, som de verkligt fromma germanska folken i alla tider har längtat efter. - Bund für deutsche Kirche ville också göra den tyska fromhetens dräkt i den framtida kyrkan rent tysk genom att förkasta alla hebreiska uttryck ("Halleluja", "Hosanna", "Amen") i gudstjänsten, genom att rensa psalmboken från sådana uttryck ("Herrarnas Herre", "Sion" etc.) och genom att översätta söndagsnamnen och det officiella kyrkospråket till tyska. På det praktiska området krävde han för flera år sedan införandet av rasläror och folkhälsolära i skol- och kyrkoundervisningen, införandet av hälsointyg för äktenskap, bevarandet av det tyska bondesamhället, bosättning etc. - Den pensionerade överpastorn Andersen (Glücksburg, Östersjön) är förbundsföreståndare.

1) Bland de första som erkände och beskrev kontrasten mellan den germanska och den judiska världsbilden får man inte glömma professor Arno Schmieder. I sin bok "Zahl und Zeit" (Leipzig 1920), som tolkar kampen mellan den mekaniska och den organiska världsbilden som "Tysklands öde", belyste han världskrigets och därmed också den nuvarande kampens innebörd som den nordisk-organiska kampen mot

den judisk-mekaniska anden. Genom att betona den nordiska andens väsen som en organisk känsla visade han också den nordiska trosrörelsen dess väg och mål.

Den nordiska trosrörelsen i dess nuvarande form har sitt ursprung i Nordiska trossamfundet, som grundades 1927, och Nordiska religiösa arbetsgruppen, som bildades 1931. Nordiska trossamfundet var ett trossamfund i statsrättslig mening och hade sin religiösa grund i insikten att den nordiska människan har ett gudsbegrepp som endast är tillgängligt för henne. Den tog logiskt avstånd från kristendomen och omfattade även människor av nordiskt blod som inte tillhörde det tyska folket.

Nordisch-Religiöse Arbeitsgemeinschaft var en kulturpolitisk kampgrupp som försökte kämpa för religionsfrihet efter Hitlerrörelsen.

Nordiska Trossamfundet och Nordiska Religiösa Arbetsgruppen gick hösten 1934 samman och bildade Nordiska Trosrörelsen. Nordiska Religiösa Arbetsgruppen upphörde med sin verksamhet. Efter att Führerns ställföreträdares välkända toleransdekret hösten 1933 hade gjort samvetsfriheten frivillig för varje nationalsocialist, hade den inte längre något mål att kämpa för. Det Nordiska Trossamfundet är fortfarande i dag Trosrörelsens juridiska person som en registrerad förening, och alla de medlemmar av Trosrörelsen som inte vill tillhöra ett religiöst samfund enligt lagens definition och som inte längre formellt tillhör en kristen kyrka tillhör samfundet.

Den nordiska trosrörelsen har etablerat en fast grund av kamp och tro i den nordiska arbetarkunskapen. Det är bara logiskt att den avvisar varje kompromiss med kristendomen, oavsett hur avlägsen den är. Den Nordiska Trosrörelsens verksamhetsområde är indelat i nationella grenar.

Den Nordiska Religiösa Rörelsens organ är "Nordische Zeitung", den nordiska religiösa rörelsens kamptidning. Rörelsen ger också ut broschyrer som behandlar grundläggande frågor inom den religiösa förnyelserörelsen. Nordische Artbekenntnis utges som nummer 1 i den av dr Kusserow förklarade skriftserien. Ledare för rörelsen är det kejserliga hovrådet Norbert Seibertz.

Som en religiös avläggare till Ludendorffs "Tannenbergförbund" grundades "Das Deutschvolk" av befälhavaren, men det föll i upplösning tillsammans med förbundet vid den tiden. Fru Mathilde Ludendorffs verk är grundläggande för denna rörelse: "Deutscher Gottglaube", "Triumph des Unsterblichkeilswillens", "Der göttliche Sinn der völkischen Bewegung", "Erlösung von Jesu Christo" och

"Vom neuen Trug zur Rettung des Christentums". Grundtanken i dessa verk är att förkasta kristendomen både i dess nuvarande form och i hela dess bibliska grund. Den tyska gudstro som skall sättas i dess ställe är en religion för de stolta, titaniska med "kraften att återlösa sig själv", att fullborda självskapandet i sig själv. Människan kan och bör medvetet uppleva "tidlöshet", d.v.s. evighet mitt i sin oändliga varelse. Först då upplever hon personlig odödlighet och inser meningen med döden.

Den religiösa rörelsen "Tyska kristna", som grundades 1932, lyftes upp av den nationalsocialistiska vågen och blev på kort tid en framträdande aktör. Till den strömmade allt som kände sig "tyskt" och ville vara "kristet". Den tvetydighet som denna masstillströmning måste ha orsakat framgick tydligt av de ändringar som gjordes i rörelsens "riktlinjer" i snabb följd. Den första versionen, under inflytande av den dåvarande Reichsleiter, Bischolf Hossenfelder (Berlin), visade fortfarande en anmärkningsvärd grad av nationalistisk anda (förkastande av A.T.,), försvann detta nästan helt i den andra versionen som snart följde, och ersattes av ett starkt engagemang för Bibeln (Gamla och Nya Testamentet) och Bekännelsen, tills utvecklingen kom till en preliminär slutsats i den tredje nya versionen, som omfattade 28 vägledande principer, av den dåvarande ledaren för de tyska kristna, Konsistorialrat Dr Kinder (Kiel). På senare tid har en förskjutning mot de gamla nationalistiska kraven blivit märkbar bland de "tyska kristna". Sedan riksbiskop Müller avsagt sig sitt beskydd för denna rörelse, blev dr Kinder ensam ledare för de tyska kristna. Den nuvarande ledaren är rådgivare Rehn. De två federala tidskrifterna är: "Evangelium im Dritten Reich" ("Evangelium i Tredje riket"), som hade en tidslänk Bischof flossenfelder och "Positives Christentum" ("Positiv kristendom"). Publikationer: "Schriftenreihe der Deutschen Christen".

År 1936 bröt sig den thüringska rörelsen ut ur rörelsen "Tyska kristna" (Reichsrörelsen) och gick samman med närstående rörelser för att bilda "Bund für Deutsches Christentum". Målsättning: Förnyelse av det tyska religiösa livet i form av en positiv kristendom som får sin prägel av sin tyska natur och karaktär. Skrifter: "Die deutsche Niationalkirche", "Der deutsche Sonntag".

"Tyska trosfronten" (tidigare: "Volkskirchliche deutsche Glaubensbewegung") uppstod ur trosrörelsen "Tyska kristna". Krause, höll vintern 1933 sitt välkända anklagelsetal mot den samtida kyrkliga kristendomen (se "Tal av Gauobmann för de "tyska kristnas" trosrörelse i Stor-Berlin, Dr Krause"; "Vad är falsk lära?" och "Fallet Krause och dess följder"), vilket ledde till att han av riksbiskop Müller fråntogs alla sina kyrkliga hedersuppdrag och stämplades som "falsk lärare". Tillsammans med ett stort antal av de "tyska kristna" bröt sig Dr Krause sedan ur

de "tyska kristna" och grundade sin egen rörelse. Den "Tyska trosfrontens" vägledande principer var: 1) Vi strävar efter en enad tysk folkkyrka på grundval av en verkligt autentisk tysk kristendom enligt principen: ett folk, ett rike, en tro. 2. Vi är engagerade i Guds uppenbarelse i den nationella gemenskapen som är rotad i blod och jord. 3. Vi förkastar allt som är främmande i tro och sedvänja och står på den tyska fromhetens grund, på de goda nyheterna om den heroiske Frälsaren, så som de är skrivna i det tyska hjärtat, så som de förkunnas i ord och handling av våra stora tyska andliga ledare och så som de lever vidare i våra förfäders arv sedan urminnes tider. 4. Samma livslagar gäller för kyrkan som för vår stat: att tjäna vårt folk är att tjäna Gud. - År 1936 upplöste Dr Krause den "Tyska trosfronten".

Den yngsta grenen på det stora trädet av tyska religiösa strävanden, den "tyska trosrörelsen", har ibland fått de frodigaste bladen och blommorna. Strax efter nationalsocialismens genombrott 1933 bildades ett antal föreningar och samfund som strävade efter att forma en tro som var sprungen ur en tysk natur. Vid konferensen i Eisenach (29 och 30 juli 1933) gav de sig själva en fastare form som "Arbetsgruppen för den tyska trosrörelsen" och anförtrodde ledningen åt professor W. Hauer (Tübingen). I den dåvarande deklarationen hette det bl.a: "Vi står för en tysk tro som hämtar sina vägledande krafter från det tyska folkets religiösa arv, vars religiösa skaparkraft har hållits vid liv genom mer än ett årtusende fram till denna dag. Vi bekänner alla att vi, med vårt tyska ursprung och med rötterna i den gudomliga verkligheten, har en plikt och ett ansvar inför den och vårt folk för en tyskfödd tro." Lokala grupper av denna rörelse bildades snart i alla delar av riket. Dess mål är att "befria den tyska själen till sig själv, att lita på sina egna orubbliga värden och krafter", dess symbol det gyllene solhjulet på en blå bakgrund

Vid "Scharzfeldkonferensen" (maj 1934) upplöstes de enskilda samfunden inom arbetsgruppen och slogs samman till "German Faith Movement". De riktlinjer som antogs här kräver att varje medlem under ed försäkrar att 1. de är fria från judiskt och färgat blod, 2. de inte tillhör något hemligt sällskap, frimurarloge eller jesuitorden, 3. de inte tillhör något annat religiöst samfund. Den tyska trosrörelsen kräver att staten skall delta i ungdomars religiösa fostran, att den obligatoriska trosbekännelsen i tyska skolor skall ersättas av fri religionsundervisning baserad på tysk religionsvetenskap, att professurer för germansk-germansk religionsvetenskap skall inrättas vid tyska universitet, att hela den indo-germanska trosvärlden skall introduceras och att rätten att bilda församlingar med kult skall beviljas. bildande av församlingar med kult, med invigningar, firanden och högtider. Sedan dess har den "tyska trosrörelsen" varit föremål för många försök till omorganisering, men

den har aldrig återfått den betydelse som den kunde göra anspråk på vid tiden för sin grundning.

Den förmodligen äldsta av de tyska religiösa organisationerna, "Germanische Glaubens-Gemeinschaft" (G.G.G.), som grundades och leddes av professor Ludwig Fahrenkrog, existerar än idag.

Avslutande ord

Den judiska frågan har aldrig drivits så långt som den gör i dag. I dag har den blivit världspolitikens centrum, från vilket inte bara Tysklands utveckling är värd att ständigt observeras för oss, utan också hela världens politiska och ekonomiska situation (i den mån man kan tala om det senare) är nära förbunden med den judiska frågan: Hela den globala politiska och ekonomiska situationen (i den mån man kan och får tala om den senare) är nära kopplad till den judiska frågan. Det är inte fråga om ett område av det nationella eller etniska livet i den ena eller andra staten, vars grundläggande moraliska lagar har övervuxits av den judiska andan och som det är vår uppgift att befria från den - snarare har judendomen, som "Handboken" visar, förstått att med sina olika organisationer undergräva alla folks hela liv. Och medan mänskligheten står främmande inför de oerhörda handlingarna, inför judendomens nästan epidemiska andlighet och inte kan förstå, inte vill förstå av dess karaktär, att sådana exakt sammankopplade överväganden och handlingar, som syftar till att underkuva enskilda folk, är möjliga, fortsätter den internationella judendomen att arbeta ostört.

Vi har sett hur den judiska anden tränger in i folkens kroppar som grund för olika sätt att tänka: som judendomen i sig, som freematirism, som bolsjevism, som jesultism och som kristendom. Det är just den avsiktliga, monstruösa mångfalden i det judiska tänkandet som ter sig obegriplig för det enkla sinnet. Människan, som en del av sitt folk, som en del av ett statspolitiskt fenomen som har vuxit fram historiskt, måste känna igen den judiska internationella andan ur hela sitt väsen om hon vill bevara folket och den statspolitiska enheten. Att utesluta juden som sådan ur gemenskapen kan bara vara en början och skulle inte vara mer än en halvmesyr om man inte vill närma sig den judiska andlighetens medfödda grogrund.

Det är en jäsnings verk (Mommsen) som uppenbarar sig för oss som den judiska andan. Under en period av två och ett halvt tusen år, sedan Ezra och Nehemja omkring år 450 f Kr, har den judiska religionen blivit hela mänsklighetens tro på

det judiska folkets "utvaldhet". Den judiska upptagenheten som flödade i alla mänskliga tankekärl, den nästan logiska riktningen för denna "religion" känns igen i nästan alla händelser under antiken och medeltiden, i saker som till synes ligger långt från judendomen, men som ändå uppstod ur dess anda; den känns igen i den franska revolutionen 1789 och dess efterdyningar, i liberalismen, i storfinansens penningekonomi, i plutokratin och marxismen, i bolsjevismen. Utöver detta är dock frimureriet och Illuminatiorden produkter och ständigt effektiva centra för judiskt tänkande. Men ju djupare vi tränger in i den judiska andlighetens hela väsen, desto mer inser vi hur också kristendomen, från sitt ursprung och därmed i de influenser den utövar på människor, måste uppnå effekter som strider mot nationella intressen och bevarandet av den nationella hälsan.

Det är internationaliteten i alla dessa instinkter och i den judiska andan som på det skarpaste och mest otvetydiga sätt måste motsätta sig det som försöker hålla liv i nationalismen, i människans nationella frihet, det nästan gudomliga, eftersom naturrättsliga fenomenet.

För Tyskland innebär detta förverkligande en uppgift för individens inre och yttre frihet, som blir allt större och mer fruktansvärd ju mer vi i det dagliga livet inser att Tyskland i sin nuvarande form är ett hinder för alla folks internationalisering. Vare sig denna internationalisering tar sig uttryck i en statspolitisk utjämning, genom ett "Nationernas förbund", dvs. i en "sann" demokrati eller i bolsjevism eller i katolsk (allomfattande) kristendom, så förblir den yttersta effekten densamma: den nationella, den inre enheten i en stat måste gå förlorad.

Vad tysken måste göra till följd av denna beskrivning av judendomen och dess andliga produkter är enkelt: han måste först och främst inse att han inte har att göra med en varelse som i sig själv är fientlig mot staten, utan med en världsopinion som är judiskt influerad i alla sina delar och områden eller, som t.ex. kristendomen, uppstod ur den judiska anden, som bekämpar denna rot på det ena eller andra sättet då och då, men som bara alltför väl vet att när roten utrotas faller hela trädet. Kampen mot en sådan internationell andlighet kan inte föras av enskilda individer; det är en fråga och en plikt för samhället, eftersom det i sin yttersta konsekvens är en politisk fråga som måste hanteras politiskt. Endast på grundval av ett allomfattande tyskt tänkande kan statsbildning i någon form uppnås och bevaras, vilket ger varje tysk person hans eller hennes eget livsrum. Den judiska frågan är i slutändan en rasfråga såväl som en juridisk, religiös, politisk, ekonomisk och kulturell fråga. Att karakterisera och behandla den som det ena eller det andra skulle bara förstärka judenhetens storhet och redan uppnådda gemensamhet; vi

skulle kunna eliminera judenheten på ett område under en viss tid och känna dess angrepp tydligare från andra sidan.

Om vi sammanfattar de beskrivningar av den judiska andan som ges i "Handboken" kommer vi fram till följande slutsats:

Endast det tyska folkets vilja att bilda ett samhälle som är orubbligt självständigt i sina handlingar och tankar och grundat i det tyska själsmedvetandet kan garantera övervinnandet av den mångskiftande judiska andligheten.

"Om det bevisas att den underlägsna rasen korrumperar den överlägsna, måste den överlägsna ha en tillräcklig känsla av renhet och oförsonlighet för att hålla den underlägsna i schack." (Theodor Fritsch.)

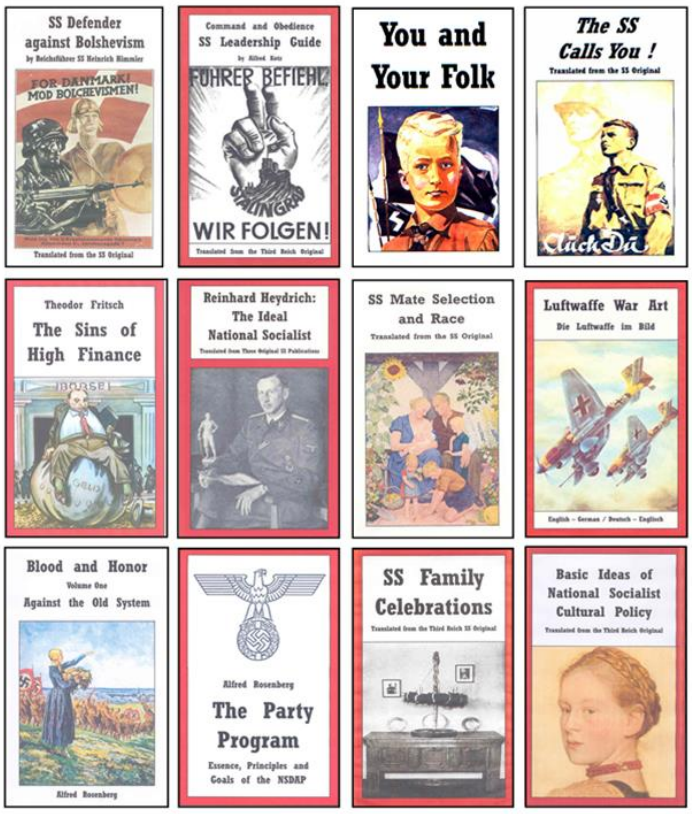

Hundreds of books Translated from the Third Reich originals!

RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com